

Στο Ρολόι του
Λεπάντο

Μαρία Παπαζώη

Στο Ρολόι του Λεπάντο

Μαρία Παπαζώη

2022

ISBN978-618-00-3822-4

Το παρόν ψηφιακό βιβλίο διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο από τον δημιουργό του, υπό την ακόλουθη άδεια Creative

Commons:

Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα 4.0 (CC BY-NC-ND)

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/deed.el>

Όταν το φεγγάρι και ο ήλιος συνυπάρχουν στον καλοκαιρινό ουρανό, ο ταξιδιώτης ξεκινά το ταξίδι του με καλούς οιωνούς. Ο Πάνος είχε κοιμηθεί ελαφρά εκείνη τη σύντομη νύχτα. Λίγο πριν χτυπήσει το ξυπνητήρι τα μάτια του άνοιξαν από μόνα τους και τα πόδια του πέταξαν από πάνω τους το ελαφρύ σεντόνι. Ετοιμάστηκε με γρήγορες κι αθόρυβες κινήσεις σαν να μην ήθελε να ξυπνήσει κάποιος. Στο σπίτι όμως ήταν μόνος. Ανυπομονούσε να φύγει, να φτάσει στον προορισμό του νωρίς και να προλάβει τη δροσιά του πρωινού έξω από την πόλη. Δεν έφτιαξε καφέ, ούτε έφαγε κάτι για πρωινό. Αφού βεβαιώθηκε ότι όλα τα παράθυρα ήταν κλειστά γέμισε με κρύο νερό το ταξιδιωτικό παγούρι του και φόρεσε το μπουφάν της μηχανής. Στο σακίδιο του είχε χωρέσει τα απολύτως απαραίτητα, λίγα ρούχα και τα έγγραφα που θα χρειαζόταν για το νέο ξεκίνημα. Αν όλα πήγαιναν καλά σύντομα θα επέστρεφε για τα υπόλοιπα. Έκλεισε τη βαριά ξύλινη πόρτα του πατρικού του με κινήσεις σκόπιμα αργές και στάθηκε για μερικά δευτερόλεπτα να την κοιτά φέρνοντας στο μυαλό του δυο εικόνες από το παρελθόν, να κλείνει την πόρτα φεύγοντας για σπουδές τη μια, για το στρατό την άλλη. Έτσι τότε, έτσι και τώρα, άφηγε την ασφάλεια του σπιτιού του για ένα νέο ξεκίνημα. Κάθε φορά που ο κύκλος έκλεινε γυρνούσε γνωρίζοντας ότι τον περίμεναν εκεί δυο αγαπημένα πρόσωπα, οι γονείς του. Τώρα που είχαν φύγει και οι δυο από τη ζωή δεν είχε κάποιον να τον περιμένει. Ή μήπως είχε; Κλείδωσε με το λουκέτο την ψηλή σιδερένια αυλόπορτα και ανέβηκε στη μηχανή που μούγκρισε στο ξεκίνημα δίνοντας το σήμα της εκκίνησης. Το ξημέρωμα τον βρήκε να βγαίνει από την Ελευσίνα. Σε όλη την υπόλοιπη διαδρομή προσπαθούσε να είναι συγκεντρωμένος στην οδήγηση και να απολαμβάνει τις εικόνες που έβλεπαν τα μάτια του. Σε λιγότερο από δυο ώρες έμπαινε στο πλοίο που θα τον περνούσε από το Ρίο στο Αντίρριο. Η διαδρομή στη θάλασσα του φάνηκε μεγαλύτερη από άλλες φορές. Ανέβηκε πάνω στο κατάστρωμα να πει μια γουλιά καφέ. Κοιτώντας τα βαθιά νερά ανέλυσε τις κινήσεις του την πρώτη μέρα στη νέα πόλη. Αναρωτήθηκε πως θα ήταν η νέα του δουλειά, η ζωή του από την αρχή, μακριά από γνωστούς και φίλους. Ο διορισμός του στη Ναύπακτο ήταν εντελώς αναπάντεχος, τόσο που στην αρχή δεν το πίστεψε. Όταν επικοινωνήσε πια με το υπουργείο και το επιβεβαίωσαν, άρχισε να συνειδητοποιεί τι ερχόταν. Είχε μόλις λίγες μέρες προθεσμία μέχρι να παρουσιαστεί. Την Δευτέρα το πρωί έπρεπε να είναι στο Μεσολόγγι για να αναλάβει υπηρεσία.

Λίγο πριν μπει στο κέντρο της πόλης είδε μια ταμπέλα που οδηγούσε τους επισκέπτες στο κάστρο, ψηλά στο λόφο. Δεν το πολυσκέφτηκε. Τι καλύτερο να δει

την πόλη από ψηλά; Η ζέστη της αυγουστιάτικης μέρας είχε καθίσει ήδη πάνω από το κάστρο και η μόνη ανάσα δροσιάς για τους επισκέπτες ήταν η σκιά των πεύκων. Βρήκε θέση σε ένα πέτρινο πεζούλι κάτω ακριβώς από ένα τέτοιο θεόρατο δέντρο και άρχισε να αγναντεύει τη θέα από ψηλά. Ευτυχώς ήταν Σάββατο κι εκτός από τους φύλακες του χώρου, οι επισκέπτες, διάσπαρτοι στα διάφορα επίπεδα, δεν ήταν ικανοί να διαταράξουν την ησυχία που είχε ανάγκη. Ήθελε να σκεφτεί την απόφασή του. Σίγουρα δεν ήταν λάθος η παραίτησή του από το φροντιστήριο που δούλευε τα τελευταία χρόνια; Θα τα κατάφερνε μόνος για τόσο καιρό μακριά από το σπίτι του; Τον τρόμαζε η πρόκληση, αλλά ήταν και η ευκαιρία να ταράξει λίγο τα νερά της ήσυχης ζωής του. Οπωσδήποτε η μόνιμη θέση του καθηγητή ήταν δελεαστική, αν και ο μισθός δεν ήταν και πολύ δελεαστικός. Βυθισμένος στις σκέψεις του κοίταζε γύρω του χωρίς να βλέπει πραγματικά την ομορφιά που τον περιέβαλε. Κάποιοι τουρίστες πέρασαν δίπλα του και τους άκουσε να μιλούν για την όμορφη θέα που είχαν από εκεί ψηλά. Ήταν η θέα που και ο ίδιος είχε μπροστά του και δεν είχε θαυμάσει ακόμα. Τα μάτια του πλημμύρισαν από το βαθύ μπλε της θάλασσας. Κάτω ακριβώς από τα πόδια του, αμφιθεατρικά, απλωνόταν η όμορφη πόλη της Ναυπάκτου. Οι κεραμιδί σκεπές των χαμηλών σπιτιών με τους κήπους ήταν πολύ όμορφες. Σκέφτηκε πόσο τυχεροί ήταν οι κάτοικοι αυτής της πόλης που δεν είχαν να αντιμετωπίσουν τσιμεντένια τέρατα, κίνηση και ηχορύπανση. Κοίταξε τις δυο μεγάλες παραλίες κατά μήκος της πόλης που γέμιζαν με κολυμβητές και πολύχρωμες ομπρέλες αλλά το βλέμμα του στάθηκε περισσότερο στο μεσαιωνικό λιμάνι με τα πέτρινα τείχη, τις πολεμίστρες και τους πύργους δεξιά κι αριστερά. Σκέφτηκε ότι η τύχη του τον έφερε σ' ένα πολύ όμορφο μέρος. Η ζέστη του μεσημεριού που ερχόταν και η ωραία εικόνα που απλωνόταν μπροστά του τον χαλάρωσαν. Έκλεισε τα μάτια του, πήρε μια ήρεμη ανάσα και συγκεντρώθηκε στους ήχους και τις μυρωδιές γύρω του. Τα τζιτζίκια είχαν αρχίσει από νωρίς το εκκωφαντικό τους τραγούδι, αλλά ο Πάνος μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν το είχε ακούσει. Ξαφνικά σαν να άνοιξε κάποιος ένα ηχείο δίπλα του, τα αυτιά του διαπέρασε ο ανελέητος ήχος. Χαμογέλασε στη διαπίστωση ότι τα τζιτζίκια έκαναν τέτοιο σαματά. Με τα μάτια κλειστά ακόμα, μύρισε τον αέρα. Η μυρωδιά του πεύκου ήταν έντονη και τόσο οικεία. Είκοσι χρόνια πριν στην κατασκήνωση του Αγίου Ανδρέα, πέρασε το καλύτερο καλοκαίρι της ζωής του. Πόση ανεμελιά και πόσες σκανταλιές κάτω από τα πεύκα! Από τότε κάθε καλοκαίρι στην κατασκήνωση, τα τζιτζίκια, τα πεύκα και η θάλασσα τον καλούσαν σαν σειρήνες. «Χαίρομαι που είμαι εδώ» σκέφτηκε κι αμέσως άνοιξε τα μάτια του. Κατάλαβε ότι το ξεστόμισε

δυνατά καθώς δίπλα ένα ηλικιωμένο ζευγάρι τουριστών που είχε πλησιάσει τον κοίταξε με απορία. Φέρνοντας την παλάμη του πάνω στο στήθος του τους χαιρέτησε. Έπειτα σηκώθηκε κι έκανε μια μεγάλη βόλτα εξερευνώντας τους χώρους του κάστρου ροκανίζοντας το χρόνο και καθυστερώντας την κάθοδο του στην πόλη. Ο ήλιος ήταν πλέον ψηλά όταν άρχισε να κατεβαίνει το στριφογυριστό δρόμο. Πήγε στο ξενοδοχείο Αμβρακία που του είχε συστήσει ο φίλος του ο Βασίλης και μετά βγήκε για φαγητό σε ένα μικρό ταβερνάκι στο κέντρο. Κατά τις τέσσερις το απόγευμα ξαπλωμένος στο κρεβάτι ο ύπνος δεν άργησε να έρθει. Η ζέστη στο δωμάτιο τον έκανε να βυθιστεί σε ύπνο που κράτησε μέχρι τις επτά. Έπειτα ετοιμάστηκε για μια βραδινή βόλτα στην πόλη, χωρίς παρέα, αλλά με καλή διάθεση. Στην πλατεία Λιμανιού είδε τα τελευταία χρώματα της ημέρας πίνοντας καφέ κάτω από τον τεράστιο πλάτανο. Η μέρα άρχιζε να μικραίνει αλλά το καλοκαίρι δεν τελείωνε ακόμα για τους παραθεριστές της Ναυπάκτου. Οι δρόμοι ήταν γεμάτοι από πεζούς και ποδηλάτες. Νέα παιδιά και ζευγάρια γέμιζαν τις καρέκλες των μεζεδοπωλείων και των μικρών καφέ γύρω από το γραφικό λιμάνι και τα στενά της πόλης, γονείς με τα παιδιά τους έτρεχαν στις πλατείες, ηλικιωμένοι σε χαλαρές βόλτες ή καθισμένοι σε πλαστικές καρέκλες έξω από τα ισόγεια σπίτια τους απολάμβαναν τη δροσερή καλοκαιρινή νύχτα. Για δεύτερη φορά μέσα στην ημέρα ο Πάνος σκέφτηκε ότι χαιρόταν που ήταν εκεί. Παρατηρητικός τύπος από μικρό παιδί, του άρεσε να κοιτά τους ανθρώπους, τα κτίρια, τη φύση γύρω του. Όσα έβλεπαν τα μάτια του εκείνο το βράδυ του άρεσαν. Διαισθανόταν ότι η ζωή του είχε αλλάξει ήδη αλλά δεν μπορούσε φυσικά να γνωρίζει τι πραγματικά θα ακολουθούσε.

Νωρίς το άλλο πρωί ετοιμάστηκε για μια ακόμα βόλτα. Αργότερα θα συναντούσε τον Βασίλη που ερχόταν από τα Γιάννενα. Ακριβώς κάτω από το ξενοδοχείο ήταν η παραλία. Κι ενώ σε άλλη περίπτωση θα έτρεχε για μια βουτιά στη θάλασσα, αποφάσισε τελικά να ξαναπάει στο κάστρο. Εκεί έβρισκε ησυχία να σκεφτεί και είχε πολλά να βάλει σε τάξη. Η δουλειά και η νέα του εγκατάσταση είχαν φέρει τα πάνω κάτω στη ζωή του και υπήρχε και μια σημαντική εκκρεμότητα που άφηνε πίσω του στην Αθήνα. Η Χριστίνα φυσικά δεν ήταν εκκρεμότητα, αλλά η σύντροφός του τα τελευταία τέσσερα περίπου χρόνια. Όταν της ανακοίνωσε την απόφασή του να δεχτεί το διορισμό και να φύγει για άλλη πόλη εκείνη δεν το πήρε πολύ καλά. Πίστευε ότι η σχέση από απόσταση δεν θα προχωρούσε και προσπάθησε να τον πείσει να το ξανασκεφτεί. Στο τέλος του έδωσε τελεσίγραφο. Ή θα έμενε στην Αθήνα μαζί της ή

θα χώριζαν. Ο Πάνος δεν πήρε και πολύ σοβαρά τον εκβιασμό της, γιατί ήξερε πόσο δραματικά αντιδρούσε στις δύσκολες καταστάσεις. Καταλάβαινε τους φόβους της αλλά, δεν μπορούσε να μην δεχτεί τη θέση. Για να την καθησυχάσει της έδωσε υπόσχεση ότι θα γύριζε κοντά της όσο πιο συχνά μπορούσε. Έτσι έφυγε μόνος για τη Ναύπακτο θέλοντας να κάνει το νέο του ξεκίνημα όπως εκείνος θα όριζε.

Η μέρα φαινόταν πιο ζεστή από την προηγούμενη και καθώς ανέβαινε πεζός προς το κάστρο ο θερμός αέρας τον κρατούσε πίσω. Έφτασε στο σημείο που είχε καθίσει και την προηγούμενη και κοίταξε γύρω του να δει αν υπήρχαν άλλοι επισκέπτες που μπορεί να του χαλούσαν την ησυχία. Κανείς δεν φαινόταν, ευτυχώς. Ήταν νωρίς ακόμα και οι περισσότεροι είχαν προτιμήσει τη δροσιά της θάλασσας. Αυτή τη φορά δεν έκλεισε τα μάτια, γιατί δεν ήθελε να χαλαρώσει. Του πήρε μια ώρα σχεδόν για να αποδεχτεί ότι δεν ήταν ικανός να πάρει μια απόφαση για το τι θα έκανε με τη Χριστίνα. Τα έβαλε με τον εαυτό του που δεν ήξερε τι ήθελε και πήρε να κατεβαίνει προς το κέντρο περπατώντας μέσα από τις γραφικές γειτονιές. Λίγο παρακάτω βρέθηκε μπροστά σε ένα πλάτωμα που είχε θέα όλη την πόλη. Στην άκρη του θαύμασε ένα μεγάλο πέτρινο ρολόι με καμπάνα στην κορυφή, που έστεκε ακίνητο να μετρά τις ώρες κάτω από τον καυτό ήλιο. Ψηλό κι αγέρωχο έμοιαζε πραγματικά ατρόμητο. Το ζήλεψε για τη στάση του και κατέβασε το βλέμμα του στο έδαφος. Θα δήλωνε υποταγή στον αναποφάσιστο ανθρωπάκο μέσα του ή θα στεκόταν γενναίος μπροστά στις αποφάσεις του, όπως γενναίο ήταν εκείνο το ρολόι; Κατέβηκε στην πλατεία Λιμανιού και βρέθηκε να μιλά για αρκετή ώρα στο καρτοτηλέφωνο. Ο τόνος της φωνής του δεν πρόδιδε καμία ανησυχία, ήταν καθησυχαστικός. Η Χριστίνα του ευχήθηκε καλή αρχή κι εκείνος έκλεισε το τηλέφωνο χαμογελώντας. Είχε κερδίσει λίγο χρόνο ακόμα και ένιωθε πάλι αισιόδοξος. Η ώρα ήταν έντεκα και μισή και η ζέστη είχε αρχίσει να ζαλίζει. Από στιγμή σε στιγμή θα εμφανιζόταν ο Βασίλης και το ραντεβού τους ήταν σ' εκείνο το σημείο. Στάθηκε κάτω από τον πλάτανο που δρόσιζε όλη την πλατεία και χάζευε τον κόσμο που περνούσε από μπροστά του. Είχε ξαναβρεί το κέφι του και το βλέμμα του πετούσε από εδώ κι από κει. Ξαφνικά ένα λευκό λινό φόρεμα του τράβηξε την προσοχή. Όπως ερχόταν από μακριά φαινόταν εκτυφλωτικό, σαν ανοιγμένο πανί πλοίου κάτω από τον ήλιο. Όσο πλησίαζε τόσο τον κυριεύε η επιθυμία να το σταματήσει. Το κορίτσι που το φορούσε ήταν πανέμορφο. Ο Πάνος έκλεισε τα μάτια του για λίγα δευτερόλεπτα όπως τα κλείνει κάποιος που πονάει. Το κορίτσι με το λευκό φόρεμα περνούσε από μπροστά του με βήμα

χαρούμενο, γοργό κατεβαίνοντας τα σκαλοπάτια της πλατείας και ψάχνοντας κάποιον. Δεν τον πρόσεξε έτσι που στεκόταν κάτω από το μεγάλο δέντρο. Σαν να έχασε ένα μέρος από το αίμα του, το δέρμα του κρύωσε ξαφνικά και ένιωσε ένα τσίμπημα στο στήθος. Τέτοιο κορίτσι δεν είχε ξαναδεί. Παρακολουθούσε το λευκό φόρεμα να απομακρύνεται και η ανάσα του έγινε κοφτή. Τα χείλη του πρόφεραν αθόρυβα, «γύρνα και κοίταξέ με».

Όμως δεν έγινε όπως γίνεται στις ταινίες. Δεν γύρισε και δεν τον κοίταξε. Πριν καταλάβει τι είχε μόλις συμβεί, η φωνή του Βασίλη ακούστηκε από πίσω του και τον ξάφνιασε. «Παναγιώτη!»

«Που είσαι φίλε μου. Καλώς ήρθες!» Οι δυο άντρες αγκαλιάστηκαν επί τόπου και κοιτάχτηκαν με μάτια που χαμογελούσαν κι αυτά. Η τελευταία φορά που είχαν βρεθεί από κοντά ήταν τον Σεπτέμβριο του 1992, σχεδόν ένα χρόνο πριν, στην κηδεία του πατέρα του Βασίλη. Ο Πάνος κοίταζε γύρω του. Το κορίτσι με το λευκό φόρεμα είχε χαθεί από το οπτικό του πεδίο.

«Έλα, πάμε για καφέ» του είπε και τον τράβηξε προς το μέρος που την είχε δει να πηγαίνει. Καθισμένοι σ' ένα μικρό καφέ στο λιμάνι, δίπλα από το άγαλμα του Μιγκέλ ντε Θερβάντες, οι δυο άντρες μίλησαν για αρκετή ώρα. Τα χαρακτηριστικά στο πρόσωπο του Πάνου είχαν χαλαρώσει και το χαμόγελο του έβγαине αβίαστα. Ο Βασίλης ήταν παιδικός του φίλος και προπάντων άτομο απόλυτης εμπιστοσύνης. «Τα νέα σου...»

«Όλα μια χαρά. Με την Μαργαρίτα βρήκαμε σπίτι και σχεδιάζουμε να παντρευτούμε του χρόνου το καλοκαίρι.»

«Μπράβο βρε, Βασίλη. Με το καλό, λοιπόν. Αλήθεια με την καινούρια σου δουλειά πως πάνε τα πράγματα;» Η νέα δουλειά του Βασίλη στο εργοστάσιο γαλακτοκομικών προϊόντων στα Γιάννενα ήταν αυτό που έψαχνε, για να προχωρήσουν με την Μαργαρίτα στο επόμενο βήμα. Ως ένας από τους λογιστές της εταιρίας η δουλειά του ήταν απαιτητική αλλά είχε έναν σίγουρο και ικανοποιητικό μισθό.

«Κι εσύ;» Ο Βασίλης είχε κατάλαβε ότι κάτι απασχολούσε τον Πάνο, ήδη από το τηλέφωνο που είχαν μιλήσει. Τώρα που τον είχε μπροστά του φαινόταν και λίγο αφηρημένος. «Σκεπτικό σε βλέπω, μήπως μετάνιωσες που δέχτηκες το διορισμό;»

«Όχι, είναι που δεν ξέρω τι θα συναντήσω. Πως θα είναι να κάνεις μάθημα σε μια μεγάλη τάξη, πως θα με αντιμετωπίσουν τα παιδιά, οι συνάδελφοι... ξέρεις...»

«Ναι, ξέρω. Οι πρώτες μέρες θα σου φανούν λίγο δύσκολες. Μέχρι να

συνηθίσεις.» Τα καθησυχαστικά λόγια του Βασίλη του έδωσαν θάρρος αλλά εξακολουθούσε να είναι αφηρημένος. «Και η Χριστίνα; Πως και δεν την έφερες μαζί μέχρι να ξεκινήσει το σχολείο;» Υποψιαζόταν από καιρό ότι κάτι δεν πήγαινε καλά ανάμεσα στο ζευγάρι. Ο Πάνος του εξήγησε ότι είχε φύγει και ήταν μαλωμένοι. «Και τώρα; Όλα καλά μεταξύ σας;»

«Έτσι νομίζω» απάντησε ο Πάνος αποφεύγοντας να απαντήσει με λεπτομέρειες και το βλέμμα του στράφηκε στη θάλασσα. «Άλλη φορά θα τα πούμε αυτά» του απάντησε με ύφος συννεφιασμένο.

«Εδώ θα μείνεις για ένα χρόνο τουλάχιστον, έτσι δεν είναι;»

«Δεν ξέρω ακριβώς. Ίσως μείνω μια σχολική χρονιά, ίσως και δυο...»

«Ωραία, λοιπόν. Στο τηλέφωνο σου είπα ότι σου έχω μια έκπληξη, θέλεις να μάθεις περισσότερα γι' αυτό;»

«Φυσικά! Και το ρωτάς;»

«Έλα πάμε...» τον σκούνησε στον ώμο να σηκωθεί. Πέντε λεπτά αργότερα οι δυο άντρες είχαν ανέβει περπατώντας στις επάνω γειτονιές, στην οδό Μακρυγιάννη. Στάθηκαν απέναντι από ένα υπέροχο πέτρινο αρχοντικό με ψηλό πεζούλι κοιτώντας την είσοδο μιας στενής διάροφης κατοικίας.

«Τι κάνουμε εδώ;» ρώτησε με απορία ο Πάνος.

«Αφού θα μείνεις εδώ είπα να σε βοηθήσω και να σου βρω σπίτι» του απάντησε ο Βασίλης και με ένα κλειδί, που έβγαλε από την τσέπη του, άνοιξε την εξώπορτα. Ο Πάνος δεν το περίμενε. Ανέβηκαν την στενή σκάλα που οδηγούσε στον επάνω όροφο και μπήκαν με ένα δεύτερο κλειδί στο διαμέρισμα.

«Σε ποιόν ανήκει;» ρώτησε ο Πάνος με έκδηλη απορία πριν περάσει την πόρτα.

«Έλα, έλα μέσα. Θα στα πω όλα. Είναι της θείας Νόνης...»

«Ποιας;»

«Της θείας της Μαργαρίτας» απάντησε ο Βασίλης που εξήγησε ότι όταν η αρραβωνιαστικά του έμαθε για τον διορισμό του Πάνου στη Ναύπακτο αμέσως τηλεφώνησε στη θεία της να μάθει αν το διαμέρισμα ήταν διαθέσιμο. Άρχισαν να περνούν από δωμάτιο σε δωμάτιο.

«Η θεία δεν μένει πια εδώ. Ήταν κάποτε παντρεμένη κι έμενε στη Ναύπακτο αλλά έμεινε χήρα πριν χρόνια κι αποφάσισε να επιστρέψει στα Γιάννενα, κοντά στους συγγενείς της. Από τότε που έφυγε το νοίκιαζε για κάποια χρόνια σε μια σαν κι εσένα. Νομίζω ήταν δασκάλα. Φέτος πήρε τη μετάθεση που ήθελε για Μεσσηνία και

το ξενοίκιασε.»

«Ωραίο είναι.»

«Και να, λοιπόν, που έχεις και σπίτι, σε καλή τιμή και επιπλωμένο» αστειεύτηκε ο Βασίλης.

«Δεν ξέρω τι να πω, ρε φίλε, σας ευχαριστώ πολύ και τους δυο» είπε ντροπαλά ο Πάνος και τον χτύπησε φιλικά στην πλάτη για να εκφράσει τις ευχαριστίες του.

Το διαμέρισμα ήταν φροντισμένο αν και το κτίριο ήταν αρκετά παλιό. Είχε ένα υπνοδωμάτιο που έβλεπε σε μια μικρή αυλή στο πίσω μέρος και ένα μακρόστενο σαλόνι με τζάκι που έβλεπε στον κεντρικό δρόμο. Με τα βασικά έπιπλα και τις συσκευές ήταν ότι έπρεπε για έναν εργένη. «Μου αρέσει. Εδώ θα μείνω!» αναφώνησε με χαρά. Η τύχη του χαμογελούσε πλατιά κι εκείνος ήταν χαρούμενος για όσα καλά του είχαν συμβεί τις τελευταίες ημέρες. Αυτή η πόλη, αυτή η γειτονιά, αυτή η νέα του ζωή θα του έφερνε πολλές χαρές και άλλες ακόμα λύπες.

Μια εβδομάδα μετά και ο Πάνος είχε τακτοποιηθεί στο νέο του διαμέρισμα στην οδό Μακρυγιάννη, λίγα στενά κάτω από το ρολόι του Λεπάντο. Δεν άργησε να γυρίσει στις παλιές του συνήθειες και να μπει σε μια ήρεμη ρουτίνα. Έμαθε γρήγορα τις όμορφες γειτονιές της πόλης και την εξοχή καθώς κάθε πρωί γύρω στις έξι και μισή ξεκινούσε το τρέξιμο. Τα απογεύματα συνήθως πήγαινε για κολύμπι ή βόλτες με τη μηχανή. Τα βράδια σπάνια έμενε σπίτι. Βολτάριζε στο λιμάνι και δυο τρεις φορές βρέθηκε σε κάποιο μπαρ για ένα ποτό. Σε μια από εκείνες της βραδινές του βόλτες βρέθηκε στο καφέ Κάστρο, ένα μικρό καφέ-μπαρ από εκείνα που κάνει στέκι η νεολαία. Βρισκόταν σε μια από τις πάνω γειτονιές και αφού ήταν πολύ κοντά στο κάστρο η θέα του ήταν ο κυριότερος λόγος να το επισκεφτείς. Καθόταν ήδη λίγη ώρα σε ένα τραπέζι στη βεράντα απολαμβάνοντας τα χρώματα του δειλινού, όταν μια παρέα τεσσάρων νεαρών ήρθαν και κάθισαν στο διπλανό τραπέζι. Δεν κατάλαβε τι ήταν αυτό που αρχικά του τράβηξε την προσοχή σ' αυτά τα νέα παιδιά, αλλά χωρίς να το θέλει άρχισε να ακούει τις συζητήσεις τους. Συζητούσαν και σχολίαζαν διάφορα, για άτομα που φυσικά εκείνος δεν γνώριζε. Από τα λεγόμενα τους το προηγούμενο Σαββατοκύριακο, το προτελευταίο πριν την έναρξη της σχολικής

χρονιάς, είχαν περάσει το διήμερο τους στην Αντίκυρα παρέα με κάποια συνομήλικα τους κορίτσια. Δυο από αυτές, δυο δίδυμες, είχαν ένα εξοχικό εκεί και φιλοξενούσαν τις φίλες τους. Με την ευκαιρία του διημέρου, βρέθηκαν εκεί και τα αγόρια της παρέας. Διοργάνωσαν ένα πάρτι στην παραλία, κατανάλωσαν άφθονο αλκοόλ και τσιγάρα, έκαναν νυχτερινό μπάνιο και μερικά άλλα για τα οποία υπερηφανεύονταν οι δυο από τους νεαρούς. Όση ώρα συζητούσαν ζωηρά και αστειεύονταν για το ποιος ήπιε περισσότερο και ποιος τελικά έγινε περισσότερο λιώμα, ο Πάνος δεν μπόρεσε να μη συγκρίνει τις δικές του εμπειρίες όταν ήταν στην ηλικία αυτών των αγοριών. Και παρόλο που είχαν περάσει μόλις δέκα χρόνια, δεν θυμόταν να ήταν έτσι στα δεκαεφτά του. Βόλτες με σκάφος, με μηχανές, ακριβά ρούχα και διακοπές σε νησιά ήταν μερικά απ' όσα άκουσε να έχουν απολαύσει εκείνο το καλοκαίρι. Ίσως η καλή οικονομική κατάσταση των γονιών τους να τους επέτρεπε τόσες ανέσεις και ελευθερίες. Θυμόταν ότι στην περιοχή της Αθήνας στην οποία μεγάλωσε τα παιδιά ήταν υποψιασμένα για τα κακόφημα στέκια, τις παρέες και την αλητεία, για τις κλοπές, τη χρήση και την εμπορεία παράνομων ουσιών. Οι περισσότεροι γονείς από φόβο δεν επέτρεπαν και πολλά-πολλά και το χαρτζιλίκι δινόταν με το σταγονόμετρο. Σίγουρα πριν ενηλικιωθεί δεν είχε δικό του όχημα, εκτός από ποδήλατο, και σίγουρα οι πρώτες διακοπές με φίλους έγιναν όταν ήταν φοιτητής. Λίγο πριν γίνει αντιληπτός για την αδιακρισία του, αποφάσισε ότι είχε ακούσει αρκετά και καλύτερα θα ήταν να φύγει. Είχε βγάλει τα συμπεράσματα του για την παρέα των νεαρών και δεν τους έβλεπε με ιδιαίτερη συμπάθεια. Έκανε νόημα στην κοπέλα που σέρβιρε τα τραπέζια στη βεράντα, για να πληρώσει. Φεύγοντας τους άκουσε να λένε ότι τα κορίτσια είχαν αργήσει πάλι και φαντάστηκε ότι εννοούσαν εκείνα τα κορίτσια από το Σαββατοκύριακο στην Αντίκυρα. Πράγματι, βγαίνοντας από το μπαρ είδε να πλησιάζει από μακριά μια παρέα πέντε κοριτσιών. Ήταν ντυμένες για βραδινή έξοδο και μερικές ήταν στολισμένες κάπως υπερβολικά για την ηλικία τους. Περνώντας από δίπλα τους ένιωσε λίγο αμήχανα. Τον κοίταζαν όση ώρα τις πλησίαζε και τον περιεργάστηκαν με την ησυχία τους όταν σταμάτησε για να ανέβει στη μηχανή του. Οι δυο, που πάσχιζαν να περάσουν για μεγαλύτερες τον κοιτούσαν έντονα, τόσο έντονα που θα μπορούσε να πει κανείς ότι τον φλέρταραν. Τη στιγμή που φορούσε το κράνος του σταμάτησε πίσω του ένα σπορ αυτοκίνητο, κλείνοντας του την έξοδο. Ο οδηγός του έκανε νόημα με το χέρι ότι θα έφευγε αμέσως. Από το αυτοκίνητο κατέβηκε μια νεαρή κοπέλα με μακρύ μαύρο φόρεμα και κοντό δερμάτινο μπουφάν. Ήταν ψηλή και λυγερόκορμη, με μακριά καστανά μαλλιά και ένα υπέροχο πρόσωπο.

Κοιτούσε προς τη μεριά του και χαμογελούσε. Ένα σφίξιμο στο στομάχι, το ίδιο που είχε νιώσει πριν λίγες μέρες, τον σταμάτησε και τα χέρια του έμειναν για δευτερόλεπτα να αιωρούνται με το κράνος πάνω από το κεφάλι του. Η απόσταση που τους χώριζε αυτή τη φορά ήταν ελάχιστη. Η κοπέλα έσκυψε στο παράθυρο του αυτοκινήτου, έστειλε ένα αόρατο φιλί στον οδηγό και του είπε γυρνώντας προς την παρέα των κοριτσιών, «Να! Τα κορίτσια με περιμένουν». Ο Πάνος έμεινε ασάλευτος. Ακούγοντας τη φωνή της όλες του οι αισθήσεις ξύπνησαν ταυτόχρονα. Το αυτοκίνητο έκανε πίσω, έστριψε απότομα και έφυγε σαν σίφουνας από κει που είχε έρθει. Ακριβώς τη στιγμή που έστριβε, ένα από τα κορίτσια που στέκονταν στην πόρτα φώναξε την λυγρόκορμη.

«Αγγελική!»

Η κοπέλα περνώντας άφησε πίσω της μια αύρα εσπεριδοειδών και τον Πάνο να έχει χάσει κάθε επαφή με τον κόσμο της πραγματικότητας. «Αγγελική» την έλεγαν και πόσο της ταίριαζε αυτό το όνομα σκέφτηκε ο Πάνος, που είχε κολλήσει τα μάτια του στο τιμόνι της μηχανής του, για να μην τον προσέξει τη στιγμή που περνούσε δίπλα του. Εκείνη τη στιγμή τον ακούμπησε ελαφρά με το χέρι της, ευτυχώς τόσο ελαφρά, που και η ίδια δεν το κατάλαβε. Δευτερόλεπτα έπειτα η Αγγελική με την παρέα της είχαν μπει στο καφέ. Γύρισε το κεφάλι του με τρόπο και κοίταξε προς το μέρος τους. Πριν το δει είχε ήδη καταλάβει. Ένας από τους νεαρούς της παρέας στη βεράντα σηκώθηκε μόλις την είδε, την αγκάλιασε σφιχτά και τη φίλησε στα χείλη χωρίς ανάσα, με πάθος, με πολύ πάθος. Εκείνη τον έσπρωξε ντροπαλά κάνοντας του νόημα ότι υπήρχαν κι άλλοι γύρω τους. Ο Πάνος ένιωσε το αίμα να ζεσταίνει τις φλέβες του και ένα κύμα ζήλιας να τον σπρώχνει να γυρίσει στο μπαρ. Μετά βίας συγκρατήθηκε και δεν πέταξε το κράνος από τα χέρια του. Ήξερε ότι δεν είχε κανένα λόγο να αντιδράσει, γιατί ήθελε όμως τόσο έντονα να το κάνει; Γύρισε πάλι προς το τιμόνι της μηχανής του και γύρισε το διακόπτη. Η μηχανή του έβαλε τα δυνατά της να αντηχήσει ο ήχος της ανεβάζοντας στροφές. Σε λίγο κατέβαινε το λόφο με ταχύτητα. Γύρω του τα πεύκα σκοτεινά και το φεγγάρι από πάνω μισοκρυμμένο σ' ένα σύννεφο. Τα πάντα γύρω του έκαναν την διαδρομή του λίγο πιο κινηματογραφική.

Ξαπλωμένος και ήρεμος λίγες ώρες μετά έφερνε στο μυαλό του όσα έγιναν στο καφέ Κάστρο. Θυμόταν με λεπτομέρειες τώρα τη συζήτηση των αγοριών και συνδύαζε τα λεγόμενα τους με τα κορίτσια, με την όμορφη Αγγελική. Τους άκουσε να μιλούν για δυο από τα κορίτσια που πέρασαν τη νύχτα στο ξενοδοχείο μαζί τους

χάνοντας την παρθενιά τους. Για ποιες να μιλούσαν; Δεν μπορεί η όμορφη Αγγελική να ήταν η μια από τις δυο... Δεν έπρεπε να είναι. Βασάνιζε τον εαυτό του μέχρι που κατέληξε στο συμπέρασμα ότι έπρεπε να την ξεχάσει. Άλλωστε μπορεί να μην την έβλεπε ποτέ ξανά. Γύρισε πλευρό και με τα μάτια κλειστά επέβαλλε στον εαυτό του τον ύπνο.

Το επόμενο πρωί κι αφού είχε τρέξει κάποια χιλιόμετρα ανηφόρα προς το κάστρο, βρέθηκε κατηφορίζοντας πάλι στο ρολόι του Λεπάντο. Κάθισε στο πέτρινο πεζούλι που ήταν μουσκεμένο από την νυχτερινή δροσιά, για να πάρει μια ανάσα και να απολαύσει την ανατολή του ήλιου. «Τι ομορφιά!», πρόφερε σιγανά κοιτάζοντας με ορθάνοιχτα μάτια. Από εκείνο το σημείο, οι ηλιαχτίδες και τα έντονα καθαρά χρώματα φαίνονταν σαν ένας πολύχρωμος μανδύας πάνω από την πόλη.

«Η αυγή όταν σε βρίσκει έξω σε μαγεύει και σου παίρνει τα μυαλά» του έλεγε η μάνα του όποτε γύριζε ξημερώματα στο σπίτι από μια βραδινή έξοδο. Στην ανάμνηση της μητέρας του χαμογέλασε γλυκά και αναστέναξε. «Γιατί έφυγες τόσο γρήγορα, γιατί φύγατε κι οι δυο;» σκέφτηκε κι ένας λυγμός χωρίς δάκρυ τον έπνιξε ανεβαίνοντας από το στήθος του. Πόσο ανέμελος ήταν παλιά και πόσο διαφορετικός ένιωθε τώρα. Τη μοναξιά την επιζητούσε αλλά είχε αρχίσει να βαριέται την τόση ξεκούραση. Περίμενε ανυπόμονα σε λίγες μέρες τον Αγιασμό να ξεκινήσει η σχολική χρονιά. Δεν ένιωθε ακόμα έτοιμος να μπει σε αίθουσα παρά το γεγονός ότι είχε ετοιμάσει το διδακτικό του υλικό και για το μάθημα της Ιστορίας και για το μάθημα των Νέων Ελληνικών που θα δίδασκε στην Α' και Β' Λυκείου. Δεν του είχαν αναθέσει ακόμα όλες τις ώρες αλλά μέσα του ήλπιζε ότι δεν θα αναλάμβανε κάποιο μάθημα της Γ' τάξης. Και δεν ήταν ότι του έλειπε η πείρα στα μαθήματα που εξετάζονταν στις πανελλήνιες εξετάσεις, άλλωστε σε αυτά προετοίμαζε τα παιδιά στο φροντιστήριο όπου εργαζόταν. Η ευθύνη δεν τον τρόμαζε. Μια συνάδελφος του, η Κατερίνα Νικολαΐδη, η γυμνάστρια του σχολείου, τον προειδοποίησε να μην αφήσει τα παιδιά να του πάρουν τον αέρα.

«Παίρνουν θάρρος πολύ εύκολα» του είχε πει. «Και τα κορίτσια να προσέχεις, μην τα θεωρήσεις αθώα περιστεράκια» του είπε χαριτολογώντας. Το διαπίστωσε ήδη από τις περιγραφές εκείνης της παρέας για το περασμένο Σαββατοκύριακο. Αν και δεν ήταν άπειρος από μαθητές, το περιβάλλον του σχολείου του προκαλούσε δέος. Θα τα κατάφερνε άραγε να αναπτύξει καλές σχέσεις με τους καινούριους του μαθητές;

«Ούτε πολύ κοντά, ούτε πολύ μακριά», τον συμβούλεψε ο μαθηματικός, ο

Γιώργος Φράγκου, που είχε ακούσει τις συμβουλές της γυμνάστριας και συμφωνούσε.

«Κράτησε το αυτό» του είχε πει ένας άλλος.

Η Δευτέρα 13 Σεπτεμβρίου 1993 ήταν μια ηλιόλουστη ημέρα. Επιτέλους είχε έρθει η ημέρα του Αγιασμού. Στο μεγάλο προαύλιο του 2^{ου} Γενικού Λυκείου οι μαθητές αγουροξυπνημένοι, αλλά χαρούμενοι, περιφέρονταν σε όλο το χώρο σχηματίζοντας πηγαδάκια. Στα σκαλοπάτια, στα παγκάκια δίπλα στις βρύσες, στο γήπεδο του μπάσκετ, σε διάφορα σημεία μαζεύονταν, για να πουν τα νέα τους. Στο κέντρο ακουγόταν ένα βουητό από συζητήσεις και κοριτσίστικα γελάκια. Λίγο αφού χτύπησε το πρώτο κουδούνι της σχολικής χρονιάς, η γυμνάστρια σφύριξε, για να στηθούν σε γραμμές, μπροστά από τη σημαία. Οι καθηγητές κι αυτοί σε παράταξη δίπλα στον ιερέα, που με δυνατή φωνή τελούσε το μυστήριο, σιγοψιθύριζαν διάφορα μεταξύ τους προσπαθώντας, ωστόσο, να κρατήσουν τα προσχήματα. Ο Πάνος ανάμεσα στον μαθηματικό και τον φυσικό ξεχώριζε καταρχάς λόγω ύψους και κατά δεύτερον λόγω ηλικίας. Με κοντομάνικο μπλουζάκι και στενό τζιν έμοιαζε περισσότερο με μαθητή παρά με έναν από τους καθηγητές. Οι δυο συνάδελφοι του, στα μέσα της πέμπτης δεκαετίας τους, είχαν ζήσει αρκετούς Αγιασμούς και είχαν όρεξη για κουβέντα. Εκείνος, όμως, που για πρώτη φορά βρισκόταν στην πλευρά των εκπαιδευτικών ένιωθε ότι ζούσε μια μεγάλη στιγμή. Με σοβαρή έκφραση στο πρόσωπο και τα χέρια του διπλωμένα μπροστά του προσπαθούσε να συγκεντρωθεί στα λόγια του ιερέα. Και το κατάφερνε όταν τα μάτια του δεν σηκώνονταν από το έδαφος που τα είχε επίτηδες στυλώσει. Κάποια δήθεν πνιχτά χαχανητά από τη Β' τάξη και ένα επίμονο φτέρνισμα από την Α' τον έκαναν να κοιτάξει τους μαθητές που στέκονταν απέναντι του. Τα κορίτσια είχαν καρφώσει τα μάτια τους επάνω του με θαυμασμό και τον σχολίαζαν στα κρυφά, γεγονός που δεν πέρασε απαρατήρητο ούτε από τους άλλους καθηγητές ούτε και από τον ίδιο. Ήταν σίγουρος ότι δεν είχε κοκκινίσει αλλά τα μάτια του δεν τα ξανασήκωσε από το έδαφος, μέχρι που ο ιερέας ευχήθηκε σε όλους καλή χρονιά και αποχώρησε για άλλο Αγιασμό, σε άλλο σχολείο. Στη συνέχεια πήρε το λόγο ο Χαράλαμπος Ευαγγέλου, ο Λυκειάρχης τους, ο οποίος ευχήθηκε σε μαθητές και διδακτικό προσωπικό «καλή χρονιά» δίνοντας παράλληλα οδηγίες για την κατανομή των αιθουσών και το πρόγραμμα της εβδομάδας. Ο Πάνος,

που είχε χαλαρώσει λιγάκι μετά το μυστήριο, νόμιζε ότι άκουγε με προσοχή τα όσα έλεγε ο Λυκειάρχης. Όμως ξαφνικά, έφαγε μια σκουντιά από τον μαθηματικό που τον είχε πάρε χαμπάρι ότι κάπου αλλού ταξίδευε. Ο Λυκειάρχης μόλις τον είχε συστήσει ως το νέο καθηγητή φιλολογικών και τον καλωσόριζε στη σχολική τους κοινότητα. Η αντίδραση των μαθητών που ξέσπασαν σε χειροκροτήματα και σφυρίγματα επιδοκμασίας τον ξάφνιασαν. Η αμηχανία της στιγμής εκδηλώθηκε με ένα δειλό χαμόγελο κι ένα ξέπνοο «καλώς σας βρήκα». Ο μαθηματικός τον χτύπησε ελαφρά στην πλάτη, δίνοντας του λίγο θάρρος. Ανακτώντας την αυτοκυριαρχία του έτσι, κατάφερε να κοιτάξει σταθερά τους μαθητές με ύφος σοβαρό και τους χαμογέλασε φιλικά. Είχε αποφασίσει να θυμάται καθημερινά τη συμβουλή του, «ούτε πολύ κοντά, ούτε πολύ μακριά».

Πόσο γρήγορα κύλισε η πρώτη εβδομάδα και ήρθε η πρώτη Παρασκευή της χρονιάς κανείς δεν το κατάλαβε. Παρασκευή, ημέρα αγαπημένη για τους μαθητές αλλά μάλλον και για τους καθηγητές. Για τον Πάνο όλα ήταν καινούρια και συνέχιζε ακόμα να νιώθει αμηχανία μπαίνοντας στην τάξη. Φυσικά οι μαθητές του, που σαν τα λαγωνικά είχαν μυριστεί αυτή την αμηχανία, συχνά τον έφεραν σε δύσκολη θέση κάνοντας σκοπίμως προσωπικές ερωτήσεις.

«Κύριε, πόσων χρόνων είστε;»

«Είστε παντρεμένος;»

«Αρραβωνιασμένος;»

Τον ρώτησαν αν ήταν η πρώτη φορά που δίδασκε, γιατί επέλεξε τη Ναύπακτο και όχι την Αθήνα, ακόμα και το ζώδιο του ήθελαν να μάθουν. Απαντούσε σε όλα, έστω και χωρίς πολλές λεπτομέρειες, γεγονός που οι μαθητές του φαίνεται να το εκτίμησαν.

«Κύριε, εσείς δεν φαίνεστε σαν τους άλλους. Μόνο εσείς μας απαντάτε σε ότι σας ρωτήσουμε» του είπε μια μαθήτρια της Β' τάξης.

«Και θέλετε κι εσείς να μας γνωρίσετε καλύτερα» πρόσθεσε μια άλλη.

Ο Πάνος τους εξήγησε πολύ σοβαρά ότι η σχέση μαθητών και καθηγητών είναι μια σχέση που πρέπει να βασίζεται στην ειλικρίνεια και τον αμοιβαίο σεβασμό και ότι επιθυμία του είναι να χτίσει μια τέτοια σχέση μαζί τους. Όσο τους μιλούσε παρατηρούσε τις εκφράσεις τους και καταλάβαινε ότι μάλλον είχε κερδίσει την πρώτη εντύπωση. Έμενε τώρα να κερδίσει και τα υπόλοιπα. Κι ενώ ήταν χαρούμενος και είχε αρχίσει πραγματικά να νιώθει καλύτερα στο νέο του περιβάλλον, εκτός

μαθημάτων προτιμούσε να παραμένει ασφαλής στο γραφείο διδασκόντων, κρυμμένος από αδιάκριτα βλέμματα και σχόλια των μαθητών που περιφέρονταν στο προαύλιο. Εκεί είχε την ευκαιρία να γνωρίσει τους συναδέλφους του λίγο περισσότερο και να ξεχωρίσει δυο τρεις με τους οποίους ταίριαζαν οι απόψεις τους. Αν και ήταν νωρίς για συμπεράσματα, είχε καταλάβει ότι υπήρχαν δυο ομάδες καθηγητών στο σχολείο. Εκείνη των νεωτεριστών είχε μεγάλη απήχηση στους μαθητές, ενώ η άλλη που δεν ήθελε πολλά-πολλά με τους μαθητές ήταν αποστασιοποιημένη από τα προβλήματα τους. Η ηλικία των καθηγητών στην μια ή στην άλλη ομάδα δεν έπαιζε κανένα ρόλο. Άλλωστε οι περισσότεροι ήταν αρκετά μεγαλύτεροι από τον Πάνο και δυο τρεις μάλιστα ήταν κοντά στη συνταξιοδότηση.

«Κύριε είστε πολύ νέος, τι θέλετε εδώ στο πάρκο των δεινοσαύρων;» Κρατήθηκε με κόπο να παραμείνει σοβαρός. Έτσι τους έβλεπαν, λοιπόν, σαν δεινόσαυρους, τόσο λόγω ηλικίας όσο και λόγω των «δεινών» τα οποία τους επέβαλλαν σε καθημερινή βάση. Κάποιους, ωστόσο, τους ξεχώριζαν. Ανάμεσα τους ο κύριος Φράγκου ο μαθηματικός, ο κύριος Μαλαμής ο θρησκευτικός, η κυρία Λεγάκη, των Γαλλικών, που τα κορίτσια έλεγαν πως μύριζε σαν κουφέτο, και η υποδιευθύντρια, η αγαπημένη κυρία Κουτρουμάνη, που πάντα είχε χρόνο να ακούσει και να δώσει μια σωστή συμβουλή. Εκείνη την Παρασκευή, εν ώρα μαθήματος και πριν το τελευταίο διάλειμμα η κυρία Κουτρουμάνη χτύπησε την πόρτα του Α2 την ώρα που ο Πάνος παρέδιδε το δεύτερο μάθημα στην Ιστορία.

«Παναγιώτη, θέλω μια χάρη», του ψιθύρισε βάζοντας μόνο το κεφάλι της μέσα. Ο Πάνος την πλησίασε. «Είναι μεγάλη ανάγκη να φύγω την τελευταία ώρα για υπηρεσιακούς λόγους κι έχω μάθημα στο Γ2. Μπορείς να με αντικαταστήσεις;»

«Φυσικά κυρία Κουτρουμάνη, θα τους κάνω εγώ το μάθημα σας» της απάντησε χωρίς δισταγμό.

«Αθανασία, είπαμε Παναγιώτη μου, μεταξύ μας. Ξέρω ότι αυτή είναι η τελευταία σου ώρα και δεν είναι πρόπον να ζητάω χάρες, από την πρώτη εβδομάδα μάλιστα, αλλά δεν θα το ζητούσα αν δεν ήταν απόλυτη ανάγκη. Μην ανησυχείς, μόνο παράδοση πρέπει να κάνεις. Είναι ήσυχα παιδιά. Είναι και τελευταία ώρα... Κάποιοι θα κοιμούνται, είναι βέβαιο» σχολίασε χαριτολογώντας με σκοπό να τον καθησυχάσει. Καταλάβαινε πολύ καλά πως αισθανόταν ο νεαρός συνάδελφος της στο νέο του ξεκίνημα. Τον συμπαθούσε έτσι ντροπαλός κι ευγενικός όπως ήταν. «Όμορφο παλικάρη», σκέφτηκε όταν τον πρωτοείδε στο γραφείο. Της θύμιζε τον μοναχογιό της. Είχε φύγει στο εξωτερικό πριν λίγα χρόνια για μεταπτυχιακές σπουδές

και τελικά παρέμεινε εκεί καθώς του πρόσφεραν δουλειά στο πανεπιστήμιο. Όταν χτύπησε το κουδούνι η κυρία Κουτρουμάνη συνόδεψε τον Πάνο στην αίθουσα του Γ2. Οι μαθητές είχαν ήδη καθίσει στις θέσεις τους και φάνηκαν να ξαφνιαζόνταν βλέποντας τη φιλόλογο τους να μπαίνει στην τάξη τους με τον καινούριο καθηγητή. «Παιδιά, θα με συγχωρέσετε αλλά πρέπει να λείψω αυτή την ώρα. Ο κύριος Αυγερινός είχε την καλοσύνη να συνεχίσει το μάθημα μας» απευθύνθηκε πρώτα στους μαθητές της και έπειτα στράφηκε στον Πάνο κλείνοντας του το μάτι. «Κύριε Αυγερινέ, σας παραδίδω τα καλύτερα παιδιά του σχολείου μας».

Χειροκροτήματα και σφυρίγματα αναστάτωσαν για λίγο την αίθουσα μέχρι να φύγει η κυρία Κουτρουμάνη. Μόλις έκλεισε η πόρτα ο Πάνος κοίταξε το πλήθος που είχε ηρεμήσει απότομα. Τα μάτια των νεαρών μαθητών ήταν στραμμένα επάνω του περιμένοντας να τον ακούσουν. Τον κοιτούσαν διερευνητικά, τον μελετούσαν. Τους χαμογέλασε παίρνοντας και ο ίδιος θάρρος και στάθηκε δίπλα στην έδρα ακουμπώντας επάνω της χαλαρά με το ένα χέρι. Ένα μελαχρινό κορίτσι με οβάλ ασημί γυαλιά από το δεύτερο θρανίο της μεσαίας σειράς του ευχήθηκε.

«Καλώς ήρθατε στο σχολείο κύριε» κι αμέσως ευχήθηκαν και οι υπόλοιποι.

«Καλώς σας βρίσκω παιδιά, εύχομαι να έχετε μια πολύ καλή χρονιά, αν και γνωρίζω τις δυσκολίες που σας περιμένουν φέτος» τους απάντησε εκείνος με τόνο που μαρτυρούσε ότι πραγματικά το γνώριζε. Κάποιοι αναστέναζαν και κάποιοι σαν να σχολίασαν κρυφά κάτι που αφορούσε τον καθηγητή τους. Το μελαχρινό κορίτσι που του είχε ευχηθεί ήταν η Έφη Λαμπρόγιαννη, η απουσιολόγος. «Ορίστε το απουσιολόγιο και το βιβλίο ύλης, κύριε», σηκώθηκε και του τα έδωσε στο χέρι. Ο Πάνος την ευχαρίστησε και άνοιξε το απουσιολόγιο. Δυο ονόματα, *Λιόντη Α.* και *Ματθαίου Σ.* ήταν γραμμένα στη σελίδα της Παρασκευής και κάτω από αυτά ήταν τρεις σταυροί και οι υπογραφές των καθηγητών τους. Η Έφη Λαμπρόγιαννη έσπευσε να τον ενημερώσει ότι η Λιόντη έλειπε όλη την εβδομάδα. Μια άλλη κοπέλα που καθόταν στην ίδια σειρά, αλλά προς το τέλος τον ενημέρωσε με τη σειρά της ότι η Λιόντη έλειπε για εξετάσεις Γαλλικών στην Αθήνα.

«Από Δευτέρα θα είναι εδώ» είπε μια άλλη από την ίδια σειρά κι εκείνη. Για τη Ματθαίου δεν ανέφερε κανένας τίποτα. Ξεκίνησε την παράδοση ενώ ταυτόχρονα μελετούσε τη διάταξη της τάξης και έπειτα τα πρόσωπα των νεαρών που είχε απέναντι του. Τρεις σειρές από πέντε-έξι θρανία με καθισμένα δεκατρία νέα παιδιά. Στη μεσαία σειρά ακριβώς απέναντι από τον πίνακα ήταν πέντε κορίτσια, ενώ στην πλαϊνή, δίπλα στα παράθυρα, κάθονταν τέσσερα αγόρια. Στην άλλη πλευρά τρία

αγόρια ακόμα και ένα μικροσκοπικό κορίτσι φαίνονταν κουρασμένοι, σχεδόν έτοιμοι για ύπνο, όπως ακριβώς το είχε προβλέψει η κυρία Κουτρουμάνη. Παρατηρώντας τους μαθητές, που κοιτούσαν μέσα στο βιβλίο διαβάζοντας μια ιστορική πηγή, για να την αναλύσουν, σκέφτηκε ότι τα τέσσερα αγόρια δίπλα στα παράθυρα του φάνηκαν γνωστά. Όσο περνούσε η ώρα ήταν πεπεισμένος ότι τα είχε ξαναδεί και εκτός του σχολείου. Λίγα λεπτά πριν χτυπήσει το κουδούνι για σχόλασμα θυμήθηκε. Άφησε τους μαθητές να βγουν από την τάξη και μετά βγήκε κι εκείνος σαστισμένος. Στο δρόμο για το σπίτι τα πόδια του έτρεχαν μαζί με το μυαλό του. Εκεί στο καφέ Κάστρο, εκεί που κρυφάκουσε τα αγόρια να μιλούν για το Σαββατοκύριακο στην Αντίκυρα, εκεί τους είχε συναντήσει. Η διαδρομή ευτυχώς ήταν σύντομη μέσα από τα στενά δρομάκια της πόλης. Ο ήλιος βασάνιζε όσους περπατούσαν εκείνη την ώρα και ο Πάνος βρισκόταν μπροστά σε μια αποκάλυψη. Τα παιδιά εκείνα ήταν μαθητές του σχολείου στο οποίο δίδασκε, μαθητές που θα τους συναντούσε καθημερινά. Και τα κορίτσια, αυτά ήταν τα κορίτσια έξω από το μπαρ, αλλά σήμερα ήταν αλλιώτικες. Κι εκείνη; Πού βρισκόταν εκείνη; Σε άλλη τάξη μήπως; Σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να είναι μια από τις δυο απούσες. Ποια από τις δυο; Η Λιόντη θα ήταν, όχι η Ματθαίου. Το όνομα της Λιόντη άρχιζε από Α, όπως το Αγγελική. Μπαίνοντας στο διαμέρισμα πέταξε την τσάντα με τα βιβλία, έβγαλε το ζεστό του τζην και φόρεσε μια βερμούδα. Ήθελε να φύγει. Έτσι έκανε πάντα όταν η κατάσταση δεν ήταν του χεριού του, έφευγε για να ηρεμήσει και να σκεφτεί. Καβαλούσε τη μηχανή του και συχνά οδηγούσε για ώρες χωρίς συγκεκριμένο προορισμό. Αυτή τη φορά όμως δεν είχε σκοπό να πάει μακριά. Έφτασε σε λίγα λεπτά σε μια έρημη σχεδόν παραλία, άφησε τη μηχανή και τα πράγματά του στην άκρη του δρόμου κάτω από τη σκιά ενός δέντρου και με ένα μακροβούτι βρέθηκε στη θάλασσα δροσίζοντας το κορμί του και καθαρίζοντας τις σκέψεις του. Αφού κολύπησε για λίγο, ξάπλωσε πάνω στις πέτρες που ζεματούσαν και έκλεισε τα μάτια του έχοντας στραμμένο το πρόσωπο του στον ήλιο. Τα χαρακτηριστικά του σφίχτηκαν για λίγο στη σκέψη της όμορφης κοπέλας και ξαφνικά με ένα πλατύ χαμόγελο έδειξε πραγματικά αυτά που ένιωθε. Ανυπομονούσε. Ήθελε να την ξαναδεί, ήθελε να τη γνωρίσει. Ήταν χαρούμενος, γελούσε ολόκληρος. Κάποιες σκέψεις προσπάθησαν να τρυπώσουν στο μυαλό του και να του χαλάσουν το κέφι αλλά δεν τις άφησε. Για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό ένιωθε το σώμα του ζωντανό και τις σκέψεις του να ζωγραφίζουν χαμόγελα στο πρόσωπο του.

Στην οδό Μακρυγιάννη, στον αριθμό 14, το αρχοντικό του γιατρού Βελισσάρη Λιόντη διατηρούσε το παραδοσιακό του ύφος. Η διώροφη πέτρινη κατοικία με τη βαριά ξύλινη πόρτα, τα μεγάλα παράθυρα και τα στενά μπαλκόνια στον δεύτερο όροφο ήταν κληρονομιά από το θείο του Βελισσάρη, τον Ελευθέριο Λιόντη. Άτεκνος και άτυχος στο γάμο του, ο Ελευθέριος, ταξίδεψε μόνος και διέπρεψε ως διπλωμάτης στη Γαλλία και όταν συνταξιοδοτήθηκε μετακόμισε στην Ελβετία. Όρισε κληρονόμους τα παιδιά του αδερφού του, τον Βελισσάρη και την Αγγελική, ή αλλιώς Λιλή, όπως την αποκαλούσαν όλοι από μικρή. Αυτή ήταν η μόνη οικογένεια που του είχε απομείνει. Όταν πέθανε πια στην Ελβετία σε ηλικία εβδομήντα τεσσάρων ετών άφησε μόνη της τη Λιλή, η οποία ζούσε τα τελευταία χρόνια μαζί του. Η Λιλή κληρονόμησε κι εκείνη πολλά χρήματα, ένα ωραίο διαμέρισμα στη συνοικία Σεν Λοράν της Λωζάνης και το μισό από ένα μεγάλο αρχοντικό στην Άνω Χώρα της Ορεινής Ναυπακτίας. Δική της οικογένεια δεν είχε δημιουργήσει και ούτε σκόπευε ποτέ να παντρευτεί. Λάτρευε τους συντρόφους που είχε κατά καιρούς στη ζωή της, αλλά περισσότερο απ' όλα αγαπούσε την ελευθερία της. Δυο με τρεις φορές το χρόνο επισκεπτόταν τον αδερφό της και την οικογένεια του στη Ναύπακτο. Το σπίτι του θείου Λευτέρη με τις πέτρινες καμάρες και το μεγάλο τζάκι στο σαλόνι, τη γεμάτη βιβλία λογοτεχνίας βιβλιοθήκη, της έφερνε υπέροχες αναμνήσεις από τα παιδικά κι εφηβικά της χρόνια. Ο θείος τη λάτρευε και το σπίτι του ήταν ένα αληθινό καταφύγιο. Ο Βελισσάρης και η γυναίκα του, η Ελισάβετ, είχαν κρατήσει ένα ωραίο υπνοδωμάτιο για εκείνη στον επάνω όροφο, απέναντι από της Αγγελικής, της κόρης τους. Το σπίτι ήταν πολύ καλά διατηρημένο τόσο εσωτερικά όσο και εξωτερικά. Η Ελισάβετ φρόντιζε πάντα να είναι σε άριστη κατάσταση, παίρνοντας συμβουλές από διακοσμητές και φέρνοντας τεχνικούς να μαστορεύουν τυχόν κτηριακά προβλήματα. Εξωτερικά διατηρούσε την παραδοσιακή πέτρινη μορφή των αρχοντικών. Στο τελείωμα του τοίχου της πρόσοψης και από τις δυο πλευρές συνέχιζε μια πέτρινη μάντρα από όπου υψώνονταν σιδερένια κάγκελα περίπου ενάμιση μέτρο. Μέσα από την μάντρα μπορούσε κανείς να διακρίνει ένα περιποιημένο κήπο με λουλούδια και αναρριχώμενα φυτά και στο βάθος ένα πέτρινο πηγάδι που ήταν κλειστό εδώ και πάρα πολλά χρόνια, το οποίο η Ελισάβετ είχε διακοσμήσει με λουλούδια. Μια μπαλκονόπορτα έβγαζε από το σαλόνι του σπιτιού κατευθείαν στο πλακόστρωτο του κήπου. Εκεί καθισμένη η οικογένεια σε μια μεγάλη

σιδερένια ροτόντα περνούσε τα γλυκά βράδια της άνοιξης και του καλοκαιριού. Στον πίσω κήπο υπήρχαν ακόμα δυο λεμονιές που μοσχοβολούσαν όλο το χρόνο, μια ροζ μποκαμβίλια κρεμασμένη στο πλαϊνό μπαλκόνι του δωματίου της Αγγελικής και ένα γιασεμί κατά μήκος της μάντρας. Αυτό το γιασεμί, το αγαπημένο της Αγγελικής, αγκάλιαζε το αρχοντικό και χάριζε τη μυρωδιά του σε όσους απολάμβαναν τον κήπο αλλά και στους περαστικούς που έκοβαν ανθάκια, για να τα μυρίζουν στον περίπατο τους. Στον κάτω όροφο του σπιτιού, δίπλα από την κεντρική είσοδο βρισκόταν το σαλόνι και η τραπεζαρία, τα οποία χρησιμοποιούσαν συχνά σε γιορτές και γεύματα με φίλους, και απέναντί τους ήταν παλιά η βιβλιοθήκη, που τώρα ήταν το γραφείο του Βελισσάρη. Το παράθυρο του γραφείου έβλεπε στο δρόμο και συχνά ήταν το μόνο δωμάτιο του σπιτιού με φως μέχρι αργά τα ξημερώματα. Η κουζίνα, μια αποθήκη και ένα μικρό μπάνιο ήταν επίσης στο ισόγειο, από την πίσω πλευρά. Το σπίτι είχε και μια δεύτερη είσοδο, την οποία χρησιμοποιούσαν καθημερινά οι γυναίκες του σπιτιού. Ήταν μια σιδερένια καγκελόπορτα στον κήπο, στον πίσω δρόμο της οδού Μποτσαραίων. Ο Βελισσάρης τη χρησιμοποιούσε σπάνια. Προτιμούσε την κύρια είσοδο που τον οδηγούσε εύκολα στο δικό του χώρο. Στον επάνω όροφο εκτός από τα δωμάτια της Αγγελικής και της Λιλής ήταν το μεγάλο δωμάτιο του ζευγαριού, ένα μικρότερο για τους επισκέπτες και ένα μεγάλο μπάνιο. Η εσωτερική σκάλα που στα πρώτα χρόνια του σπιτιού ήταν ξύλινη, είχε χτιστεί και είχε επενδυθεί με πέτρα, όπως και το τζάκι και τα πεζούλια γύρω του. Η οικογένεια του Βελισσάρη Λιόντη ζούσε όμορφα σ' αυτό το σπίτι, απολαμβάνοντας πολύ συχνά την παρέα φίλων σε γιορτές και Σαββατοκύριακα.

Εκείνο το ζεστό απόγευμα οι δυο γυναίκες, η Ελισάβετ και η Λιλή, καθισμένες στη ροτόντα του κήπου ξεκουράζονταν στη δροσιά. Δεν είχαν παρά μόλις μισή ώρα που είχαν επιστρέψει από την Αθήνα. «Τέτοια ώρα καφέ, Ελισάβετ;»

«Τον χρειαζόμαστε, να'σαι σίγουρη. Απόψε περιμένουμε κόσμο.» Η Λιλή τεντώνοντας όλο το κορμί της και παίρνοντας μια βαθιά εισπνοή κοίταξε τον ουρανό. Πάντα απολάμβανε τα απογεύματα στον όμορφο ελληνικό κήπο με τα αρώματα και τα χρώματα.

«Η καλύτερη στιγμή του καλοκαιριού...»

«Ναι. Αρχίζει να δροσίζει...»

«Η μικρή που είναι; Δεν θα κατέβει;»

«Είπε ότι περιμένει την Κάλια να έρθει να τα πούνε. Μια εβδομάδα δεν

μπορεί η μια χωρίς την άλλη, ξέρεις πως είναι» απάντησε εκείνη με ένα ελαφρύ μειδίαμα στο πρόσωπο.

«Ξέρω, ξέρω, σ' αυτή την ηλικία η κολλητή είναι το πρόσωπο που θέλεις να μιλάς πρώτο μόλις ξυπνάς και τελευταίο πριν πέσεις για ύπνο», γέλασαν κι οι δυο.

«Εκτός αν υπάρχει αγόρι στη μέση» είπε η Ελισάβετ όλο νόημα.

«Υπάρχει αγόρι; Τίποτα δε μου είπε η μουσίτσα!» είπε έκπληκτη η Λιλί.

«Υπάρχει και θα τον γνωρίσεις σήμερα κι όλας. Είναι ο Γιάννης, ο γιος του Αντρέα Μιχαήλ, του μηχανικού» της απάντησε και εξήγησε ότι αυτοί ήταν οι φίλοι που είχαν καλέσει εκείνο το βράδυ για φαγητό. Η Λιλί φάνηκε να σκέφτεται για λίγο αυτό που μόλις της είχε πει η Ελισάβετ και ξαφνικά αναφώνησε «Ο Αντρέας Μιχαήλ! Αυτός δεν ήταν συμμαθητής του Άρη;»

«Ναι, αυτός είναι. Η γυναίκα του είναι από το Μεσολόγγι, η Τίνα Μιχαήλ.»

«Και έχουν γιο; Αλήθεια από πότε κάνετε παρέα;»

«Εδώ κι ένα χρόνο. Μα καλά τίποτα δε σου είπε ο αδερφός σου; Από τότε που ανέλαβε ο Αντρέας την ανακαίνιση του ξενώνα μας, εκείνος κι ο Άρης έγιναν αχώριστοι. Τα παιδιά μας, βέβαια, γνωρίζονται από το δημοτικό.»

«Ο Άρης το ξέρει ότι τα παιδιά...είναι ζευγαράκι;» ρώτησε καχύποπτα η Λιλί, που ήξερε τον αδερφό της και την φοβερή αδυναμία που είχε στην κόρη του.

«Επισήμως, όχι. Η Αγγελική δεν θέλει να το μάθει ο πατέρας της. Ντρέπεται. Κι εγώ από την Τίνα το έμαθα πρώτα και ρώτησα έπειτα την Αγγελική. Στην αρχή δεν το παραδέχτηκε κι εγώ, για να πω την αλήθεια, δεν το σπουδαιολόγησα. Όταν όμως τους παρατήρησα κάποια φορά που είμαστε όλοι μαζί κατάλαβα ότι υπάρχει έρωτας ανάμεσα τους. Ο Άρης δεν έχει αναφέρει τίποτα, αλλά εγώ ξέρω ότι το έχει καταλάβει. Η μικρή μας είναι διακριτική αλλά όταν ο Γιάννης την κοιτά φαίνεται να λιώνει...» Η Λιλί δεν την διέκοψε, φαινόταν κι η ίδια η Ελισάβετ να λιώνει με το ειδύλλιο της κόρης της.

«Αδιόρθωτα ρομαντική είσαι» παρατήρησε. Η Ελισάβετ αναστέναξε γνέφοντας και χαμογελώντας. Ήταν πράγματι πολύ χαρούμενη με αυτό το ειδύλλιο. Ήθελε η κόρη της να έχει το ωραιότερο και το πιο άξιο αγόρι. «Δηλαδή εσύ το εγκρίνεις» είπε η Λιλί επιβεβαιώνοντας αυτό που είχε φανταστεί.

«Ναι, φυσικά. Ο Γιάννης είναι πολύ όμορφο κι ευγενικό αγόρι, άριστος μαθητής και έξυπνος.»

«Και δεν φοβάσαι μήπως ξεμυαλιστεί το κορίτσι μας τώρα που ετοιμάζεται για πανελλήνιες;» τη ρώτησε με πραγματική απορία η Λιλί. Η Ελισάβετ κούνησε

αρνητικά το κεφάλι της.

«Η Αγγελική δεν ξεμυαλίζεται, αλλά και να γίνει αυτό τι θα πειράξει; Κι αν δεν περάσει σε κάποια σχολή δεν έγινε και τίποτα. Μπορεί να σπουδάσει οπουδήποτε αλλού, αφού τόσο πολύ το θέλει. Ας δει που θα περάσει ο Γιάννης πρώτα και πάει κι εκείνη μετά» της έλυσε την απορία. Η Λιλή ήξερε ότι η νύφη της ήταν παλαιών αρχών και πολύ θετική με το θέμα του γάμου. Ήταν υπέρμαχος της οικογένειας, και δεν πίστευε στο ρόλο της εργαζόμενης γυναίκας. Όμως μια τέτοια στάση! Είχε μείνει άφωνη με αυτό που είχε μόλις ακούσει.

«Δηλαδή αυτό θέλεις για την Αγγελικούλα; Να ακολουθήσει κάποιον, όχι να κάνει αυτό που εκείνη επιθυμεί;» Η φωνή της είχε μια δόση αγανάκτησης και αποδοκιμασίας.

«Μην ταράζεις Λιλή μου. Δεν είπα αυτό.» Η Ελισάβετ θέλησε να δικαιολογήσει τη στάση της. «Φυσικά και να δώσει πανελλήνιες. Φυσικά και να σπουδάσει αυτό που η καρδιά της επιθυμεί. Όμως αφού έχουν έναν έρωτα, γιατί να τον βάλουν σε δοκιμασία στην περίπτωση που δεν περάσουν στην ίδια πόλη; Λύσεις βρίσκονται, θέλω να πω, για να μη χωριστούν αφού αγαπιούνται», της είπε προσπαθώντας να την μαλακώσει.

«Το έχεις δέσει κόμπο ότι έχουν σχέση που θα κρατήσει, δηλαδή» της είπε η Λιλή κοιτώντας την με δυσπιστία.

«Θα το δεις κι εσύ απόψε. Παρατήρησε τους να μου πεις. Θα καταλάβεις τι έρωτας είναι. Θα το δεις πόσο ταιριάζουν.» Η Ελισάβετ είχε αποφασίσει το μέλλον της κόρης της χωρίς να ρωτήσει ούτε καν την ίδια. Η Λιλή δεν θέλησε να συνεχίσει μια κουβέντα που θα οδηγούσε σε σύγκρουση ούτε να ταραχτεί περισσότερο.

«Εντάξει, θα τους παρατηρήσω» την διαβεβαίωσε αλλά υποσχέθηκε στον εαυτό της να κάνει μια κουβεντούλα με την ανιψιά της, για να μάθει τις προθέσεις της.

Στο απέναντι σπίτι εκείνο το βράδυ της Κυριακής ο Πάνος καθισμένος στο μικρό μπαλκονάκι του σαλονιού του παρατήρησε φωταψίες στο αρχοντικό. Περίπου στις εφτά νωρίτερα είχε σταματήσει ένα ακριβό αυτοκίνητο έξω από την κεντρική είσοδο και είχαν αποβιβαστεί τρεις γυναίκες κομψά ντυμένες κι ένας άντρας, καλοντυμένος κι αυτός, που βαστούσε δυο δερμάτινους χαρτοφύλακες. Οι τρεις γυναίκες μπήκαν πολύ γρήγορα στο σπίτι και ίσα που πρόλαβε να τις παρατηρήσει. Ο νεαρός οδηγός του αυτοκινήτου, ο οποίος ήταν προφανώς στην υπηρεσία του άνδρα, έβγαλε

τέσσερις βάλιτσες από το πορτοπαγκάζ και τις ακούμπησε στο χολ του σπιτιού. Ο καλοντυμένος άντρας, που φαινόταν να πλησιάζει τα πενήντα, τον ευχαρίστησε.

«Ευχαριστώ Μανώλη, δε θα σε χρειαστώ άλλο. Πήγαινε να ξεκουραστείς και θα τα πούμε αύριο». Ο οδηγός τον χαιρέτισε κι έφυγε γρήγορα ενώ η πόρτα έκλεινε με ένα βαρύ ήχο πίσω από τον καλοντυμένο κύριο. Τα παραθυρόφυλλα που για μέρες είχαν μείνει κλειστά άρχισαν ένα-ένα να ανοίγουν. Τώρα, δυο ώρες μετά την άφιξη τους, ο Πάνος είδε κίνηση στον κήπο, άκουσε γέλια και χαρούμενες φωνές. Θυμήθηκε πόσο ευδιάθετος είχε γυρίσει κι εκείνος την Παρασκευή μετά το σχολείο. Τώρα το τέλος του Σαββατοκύριακου τον έβρισκε λίγο απαισιόδοξο. Δεν είχε σταματήσει να σκέφτεται τους μαθητές του Γ2 όλη μέρα. Για να ξεχαστεί είχε επιδοθεί στην καθαριότητα του σπιτιού και σε διάφορα μερεμέτια στην κουζίνα και στο μπάνιο. Είχε μαγειρέψει κι αργότερα το απόγευμα είχε τρέξει μερικά χιλιόμετρα. Σε ανύποπτες στιγμές σκεφτόταν τα συμβάντα εκείνης της νύχτας, τα λεγόμενα των αγοριών, την όμορφη κοπέλα και το φιλί που της έδωσε ο νεαρός. Με την άφιξη των γειτόνων επιτέλους ενδιαφέρθηκε και για κάτι άλλο.

Η βραδιά ήταν πολύ δροσερή και η παρέα του κήπου απέναντι φαινόταν να διασκεδάζει. Οι συζητήσεις και τα γέλια κράτησαν μέχρι τα ξημερώματα, αλλά ο Πάνος δεν φάνηκε να ενοχλείται. Ξάπλωσε κατά τις έντεκα αλλά κοιμήθηκε πολύ αργά. Ο τηλεφωνικός του καυγάς με τη Χριστίνα όσο ασήμαντος κι αν ήταν του είχε χαλάσει τη διάθεση. Κρεμασμένος στο ακουστικό του καρτοτηλεφώνου προσπαθούσε για μισή ώρα περίπου να της αλλάξει γνώμη. Εκείνη επέμενε να πάρει άδεια από τη δουλειά της προκειμένου να έρθει στη Ναύπακτο και να είναι κοντά του κι εκείνος προσπαθούσε να την πείσει να κρατήσει αυτή την άδεια για μια άλλη φορά. Κατάφερε να το κάνει με δυσκολία δίνοντας της υπόσχεση να πάει εκείνος σύντομα.

«Τελευταία σ' ενοχλούν όλα. Κάνεις σαν να μη θέλεις να έρθω.»

«Αμάν, ρε, Χριστίνα! Σου εξηγώ ότι δεν έχω τακτοποιηθεί ακόμα και θέλω λίγο χρόνο ακόμα.»

«Κι εγώ που θα σε εμποδίσω; Αν ερχόμουν θα μπορούσα να σε βοηθήσω. Αλλά φαίνεται δεν χρειάζεσαι τη δική μου βοήθεια.» Ναι, η Χριστίνα τον αγαπούσε και του συμπαραστεκόταν ειδικά από τότε που οι γονείς του έφυγαν, αλλά συχνά διαφωνούσαν για ασήμαντα πράγματα και οι καυγάδες τους τελείωναν μ' εγωισμούς και μούτρα. Τους τελευταίους μήνες είχε αρχίσει να πιστεύει ότι εκείνος έφταιγε περισσότερο. Ναι, τελευταία τον ενοχλούσαν όλα. Αυτό που του είχε πει η Χριστίνα

ήταν αλήθεια. Δεν ένιωθε όπως στην αρχή της σχέσης τους. Είχε χάσει τον ενθουσιασμό του, την διάθεση να είναι μαζί της και προτιμούσε να είναι περισσότερο μόνος του.

«Θα έρθω εγώ σύντομα. Κι όταν θα είμαι έτοιμος θα έρθουμε στη Ναύπακτο μαζί.»

«Τι θα πει όταν θα είσαι έτοιμος; Τι κάνεις τώρα και δεν μπορείς;»

«Σου είπα ότι θα έρθω εγώ. Έχουμε κάτι άλλο να συζητήσουμε;» Εκεί που βρισκόταν τώρα, τόσα χιλιόμετρα μακριά και μόνος με τον εαυτό του είχε πολύ χρόνο για περισυλλογή. Όλο αυτό του φαινόταν σαν μια πρόβα για την περίπτωση που θα έβρισκε τα κότσια να αντιμετωπίσει το τέλος αυτής της σχέσης. «Είμαι άδικος μαζί της» κατηγορούσε συχνά τον εαυτό του κι από την άλλη ήξερε ότι κανείς από τους δυο δεν ήταν ευτυχισμένος. Εκείνο το βράδυ κάνοντας μια κάπως πιο ειλικρινή συζήτηση με τον εαυτό του στο μπαλκόνι παραδέχθηκε ότι ήθελε διαφορετικά πράγματα από τη Χριστίνα. Ήθελε να συνεχίσει τις σπουδές του, να εξειδικευτεί στην ιστορία. Είχε όνειρα να ταξιδέψει ίσως και να εργαστεί στο εξωτερικό. Δεν ήταν έτοιμος για οικογένεια και η Χριστίνα συχνά του μιλούσε για γάμο και παιδιά. Κάποια στιγμή ίσως να έκανε μια οικογένεια, σαν κι αυτή που ζωντάνευσε εκείνο το βράδυ το μικρό στενό δρομάκι απέναντι. Φαινόταν μια οικογένεια χαρούμενη, ευτυχισμένη. «Είμαι δειλός», σκέφτηκε, «κατώτερος των περιστάσεων... κι ο χρόνος περνά κι εγώ αφήνω την Χριστίνα να κάνει όνειρα...»

Πρωί Δευτέρας και το ξυπνητήρι δεν χτύπησε. Από το ανοιχτό παράθυρο οι πρώτες αχτίδες του ήλιου είχαν προ πολλού μπει στο υπνοδωμάτιο του Πάνου, όμως εκείνος κοιμόταν βαθιά. Η ώρα είχε πάει σχεδόν οχτώ όταν άνοιξε τα μάτια του. Κοίταξε το ρολόι στο κομοδίνο δίπλα του που δεν είχε καμία φωτεινή ένδειξη αριθμών. «Ωχ, διακοπή ρεύματος», σκέφτηκε και βιάστηκε να σηκωθεί. Με αστραπιαίες κινήσεις ετοιμάστηκε και σε λίγο κατέβαινε τη σκάλα τρέχοντας, για να βγει από το σπίτι. Πρόλαβε να πάρει τα κλειδιά της μηχανής και να φτάσει στο σχολείο γρήγορα.

Λίγα λεπτά νωρίτερα στο αρχοντικό απέναντι η Λιλή έπαιρνε πρωινό με την ανιψιά της πριν εκείνη φύγει για το σχολείο. «Το μεσημέρι μόλις γυρίσεις πάμε μια βόλτα; Θέλω να μιλήσουμε οι δυο μας χωρίς λογοκρισία, αν καταλαβαίνεις τι εννοώ» της είπε συνωμοτικά.

«Φυσικά θεία μου, να πάμε. Είναι κάτι σοβαρό;» τη ρώτησε η Αγγελική με απορία.

«Μάλλον όχι, αλλά θέλω να είμαι σίγουρη ότι δεν είναι» της απάντησε η θεία της συνεχίζοντας με πιο συνωμοτικό ύφος ακόμα.

«Κατάλαβα» είπε η Αγγελική που ήξερε ότι η θεία μάλλον διαφωνούσε με κάτι που προφανώς θα είχαν συζητήσει με τη μητέρα της. Αυτό το κάτι σίγουρα την αφορούσε.

«Θα πάμε όπου θέλεις και θα συζητήσουμε ότι θέλεις. Τώρα πρέπει να φύγω γιατί αρκετά έλειψα από το σχολείο» της υποσχέθηκε και την αγκάλιασε πριν φύγει για την πρώτη δική της ημέρα στο σχολείο.

Ελάχιστα λεπτά πριν χτυπήσει το κουδούνι της προσευχής ο Πάνος έμπαινε από την πλαϊνή πόρτα απ' την οποία κάθε πρωί έμπαιναν οι μαθητές που έρχονταν από την ανατολική πλευρά της πόλης ή από το κέντρο. Έξω από αυτή την πόρτα είχε στηθεί ένα πηγαδάκι από κορίτσια που αγκάλιαζαν και φιλούσαν μια ψηλή καστανή κοπέλα με μακριά μαλλιά μιλώντας και γελώντας όλες μαζί. Καθώς πλησίαζε διέκρινε τα κορίτσια του Γ2 στο πηγαδάκι. Πάρκαρε λίγα μέτρα μακριά τους αλλά για να μπει στο σχολείο έπρεπε οπωσδήποτε να περάσει από μπροστά τους. Με μια καθόλου διακριτική κίνηση γύρισαν τα κεφάλια τους προς το μέρος του και κάρφωσαν το βλέμμα τους επάνω του ενώ τις πλησίαζε.

«Καλημέρα κύριε», τον χαιρέτισαν σκουντώντας η μια την άλλη και πνίγοντας τα νευρικά γελάκια τους. Μια μικρή στιγμή αμηχανίας μετά και τις καλημέρισε κι εκείνος περνώντας ακριβώς δίπλα τους χαμογελώντας συγκρατημένα. Απέφυγε να κοιτάξει την ψηλή κοπέλα, ρίχνοντας το βλέμμα του στην απουσιολόγο που τον έκανε να νιώθει λιγότερο αμήχανα. Δίχως αμφιβολία η ψηλή καστανή ήταν εκείνη, η κοπέλα με το λευκό λινό φόρεμα που είχε δει την πρώτη του μέρα στη Ναύπακτο. Ήταν η ίδια, η λυγερόκορμη που βγήκε από το σπορ αυτοκίνητο εκείνο το βράδυ στο καφέ Κάστρο και άφησε πίσω της μια ευωδιά από εσπεριδοειδή. Ήταν η Αγγελική Λιόντη και ήταν εκεί, στο ίδιο σχολείο μ' εκείνον. Δεν μπορούσε να την κοιτάξει. Μπήκε στην αυλή και κατευθύνθηκε προς το μέρος των καθηγητών που είχαν μαζευτεί στο χώρο της προσευχής. Βηματίζοντας αργά και σταθερά η καρδιά του έτρεχε κούρσα ταχύτητας.

Η απουσιολόγος γύρισε στα υπόλοιπα κορίτσια απορημένη και εμφανώς ικανοποιημένη που ο κύριος Αυγερινός την είχε κοιτάξει. «Τον είδατε όλες! Με κοίταξε!» Η δική τους αντίδραση ήταν αυθόρμητη. Η μια μετά την άλλη

ανοιγόκλεισαν τα βλέφαρα και αναστέναξαν σαν ερωτευμένες και όλες μαζί έπνιξαν τα τσιριχτά του ενθουσιασμού τους. Τον κουβέντιαζαν από την πρώτη μέρα που τον είδαν στο σχολείο. Στην πραγματικότητα όλος ο κοριτσίστικος πληθυσμός του σχολείου τον κουβέντιαζε, αλλά μετά το μάθημα της Παρασκευής οι συζητήσεις του Γ2 για τον κύριο Αυγερινό είχαν πάρει φωτιά. Ένα ξανθό κορίτσι με μαλλιά μέχρι τους ώμους και φακίδες έκανε επιτέλους την αποκάλυψη.

«Αυτός είναι κορίτσια, κι έλεγα πού τον ξέρω, πού τον ξέρω. Ο τύπος που είχαμε δει με τη μηχανή εκείνο το βράδυ στο Κάστρο, θυμάστε; Τώρα το κατάλαβα που τον είδα με τη μηχανή».

«Ναι, δίκιο έχεις», είπε μια άλλη καστανόξανθη με πιο μακριά μαλλιά, η πιο αδύνατη της παρέας «Αυτός είναι. Ο τύπος με τη μηχανή».

«Αυτός που σε κοιτούσε, Αγγελική» της είπε πειραχτικά μια άλλη μελαχρινή με κοτσίδα. Η Αγγελική δεν μίλησε, ούτε φάνηκε να αντιδρά όπως οι άλλες. Δεν είχε καταλάβει τι έλεγαν, εκείνη τον έβλεπε για πρώτη φορά. Με το βλέμμα της τον παρακολουθούσε που διέσχιζε το προαύλιο, χωρίς να κουνήσει ούτε βλέφαρο. Την είχε μαγνητίσει από τη στιγμή που κατέβηκε από τη μηχανή και πέρασε το χέρι του ανάμεσα από τα μαλλιά του για να τα τιθασεύσει. «Πάμε» είπε στις υπόλοιπες και πέρασε ελαφροπατώντας την πόρτα του σχολείου. Οι άλλες την ακολούθησαν μιλώντας ακατάπαυστα για τον κύριο Αυγερινό.

Κατά τη διάρκεια της προσευχής τα κορίτσια του Γ2 ήταν αναστατωμένα. Μετά από δυο παρατηρήσεις από τον Λυκειάρχη τα κορίτσια τελικά σώπασαν. Η Αγγελική με το κεφάλι ευθεία μπροστά κοιτούσε διακριτικά τον κύριο Αυγερινό, κρύβοντας τη δική της ανεξήγητη ταραχή που της προκάλεσε η παρουσία του. Ήταν ψηλός και γεροδεμένος. Είχε καστανά μαλλιά και κοντά γένια. Το μοντέρνο ντύσιμο του και το στυλ του μηχανόβιου ήταν αυτά που της τράβηξαν την προσοχή. Όμως το γεγονός ότι όλες μιλούσαν γι' αυτόν την έκανε να μη θέλει να λάβει μέρος στις συζητήσεις τους. Ανεβαίνοντας τη σκάλα του ορόφου, για να πάνε στην τάξη, άκουσε την κυρία Κουτρουμάνη να τον φωνάζει.

«Παναγιώτη, έρχεσαι για λίγο στο γραφείο;» Εκείνος είχε φτάσει έξω από το Β1 που είχε μάθημα την πρώτη ώρα όταν την άκουσε και γύρισε γνέφοντας της θετικά ότι ερχόταν. Η Αγγελική ανέβαινε τη σκάλα τη στιγμή που εκείνος άρχισε να κατεβαίνει. Στα μισά της σκάλας τα σώματά τους, τα βλέμματά τους συναντήθηκαν. Κι ενώ τα μάτια τους διασταυρώθηκαν για λίγα δευτερόλεπτα κράτησαν λες επίτηδες μια απόσταση ασφαλείας μην τυχόν κι ακουμπήσει ο ένας τον άλλο. Τη στιγμή που

πατούσαν το ίδιο σκαλοπάτι, η Αγγελική ένωσε την καρδιά της να σταματά και τα πόδια της αρνήθηκαν να ανέβουν το επόμενο. Το ξανθό κορίτσι με τις φακίδες, που ερχόταν πίσω της, την έσπρωξε προς τα πάνω. Ο Πάνος από την πλευρά του φάνηκε πολύ ψύχραιμος κατεβαίνοντας τη σκάλα περνώντας δίπλα της χωρίς να φανεί στο πρόσωπο του οποιοσδήποτε μορφασμός ή κίνηση που θα πρόδιδε ταραχή. Στην πραγματικότητα είχε κρατήσει την ανάσα του κατεβαίνοντας.

Τη δεύτερη ώρα ο Πάνος βρισκόταν στο γραφείο μόνος του γράφοντας ένα πρακτικό που του είχαν αναθέσει. Στα καθήκοντα του ήταν και κάποιες ώρες γραμματειακής υποστήριξης κι εκείνη τη Δευτέρα έκανε την αρχή. Από το γραφείο των καθηγητών μπορούσε να δει ολόκληρο σχεδόν το προαύλιο, αλλά όση ώρα έγραφε δεν σήκωσε το κεφάλι του. Αφοσιωμένος στο πρακτικό είχε αρχίσει να ηρεμεί από την πρωινή ταραχή του. Μόνο όταν τελείωσε πήρε στα χέρια του μια κούπα καφέ και κάθισε στο παράθυρο κοιτάζοντας έξω. Εκείνη την ώρα κάποιο τμήμα είχε γυμναστική. Η γυμνάστρια είχε μαζέψει κάποια κορίτσια στο γήπεδο του βόλει και τους μιλούσε. Ανάμεσα στα κορίτσια ο Πάνος διέκρινε και την Αγγελική. Μόλις την κατάλαβε η καρδιά του άρχισε να χτυπά τρελά. Σαν να του τελείωσε ο αέρας πήρε μια βαθιά ανάσα και έσφιξε στην παλάμη του την κούπα. Τα μάτια του ρουφούσαν την εικόνα της, παρατηρούσε τις κινήσεις της και τη θαύμαζε. Ήταν πανέμορφη, χαμογελαστή, αθώα. Ταραγμένος για μια ακόμα φορά από την εικόνα της και με τις παλάμες του ιδρωμένες παραδέχθηκε στον εαυτό του ότι ήταν ερωτευμένος. Για πρώτη φορά στη ζωή του ένιωθε τέτοια συγκίνηση, για πρώτη φορά δεν είχε τον έλεγχο και το χαιρόταν αφάνταστα. Ένα τεράστιο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στο πρόσωπο του και έμεινε εκεί καρφίτσωμένο για πολλή ώρα. Η καρδιά του έτρεχε και σταματούσε κάθε φορά που η Αγγελική χοροπηδούσε και χτυπούσε δυνατά τη μπάλα. Ήταν εκείνος η μπάλα στα χέρια της.

Η κυρία Κουτρουμάνη διέκοψε την παρατήρηση από το παράθυρο και τις προσωπικές του σκέψεις μπαίνοντας φουριόζα στο γραφείο. «Έχεις πυρετό, αγόρι μου; Τα μάγουλά σου είναι κατακόκκινα.» Εκείνος γύρισε στο μέρος της απορημένος και τη κοίταξε με μάτια φλογισμένα όσο και τα μάγουλα του.

«Όχι, καλά είμαι κυρία Αθανασία, μια χαρά είμαι.» Η κυρία Κουτρουμάνη γέλασε.

«Αν σε πείραξε κανένα από τα παλιόπαιδα να μου το πεις» του είπε χαριτολογώντας. Ο Πάνος γέλασε κάπως αμήχανα κι απομακρύνθηκε από το παράθυρο. Μετά από ώρα τα κόκκινα μάγουλα έσβησαν σιγά-σιγά και το μυαλό του

με πολύ προσπάθεια κατάφερε να γυρίσει στη δουλειά. Την υπόλοιπη μέρα την πέρασε αποφεύγοντας συναντήσεις που θα τον αναστάτωναν αλλά την πραγματικότητα καιγόταν για μια συνάντηση μαζί της πρόσωπο με πρόσωπο. Το μεσημέρι λίγο πριν χτυπήσει το κουδούνι για σχόλασμα τον κάλεσε ο Λυκειάρχης στο γραφείο του. Εκεί ήταν και η κυρία Κουτρουμάνη, που τον υποδέχθηκε όπως πάντα χαμογελαστή. Ο Πάνος λίγο αγχωμένος που δεν γνώριζε τον λόγο της παρουσίας του στο γραφείο της διεύθυνσης κάθισε στην άκρη της καρέκλας και περίμενε.

«Παναγιώτη, παιδί μου», ξεκίνησε ο Λυκειάρχης να του μιλά ανακατεύοντας κάποια χαρτιά μπροστά του και ρίχνοντας του σκόρπιες ματιές. «... θέλαμε με την κυρία Κουτρουμάνη να σου αναθέσουμε τρεις ώρες διδασκαλίας την εβδομάδα που θα τις αφαιρέσουμε από τα καθήκοντα της γραμματειακής υποστήριξης, αν βέβαια συμφωνείς κι εσύ» του ανακοίνωσε.

Ο Πάνος άκουγε προσεκτικά. Η κυρία Κουτρουμάνη του έδωσε περισσότερες εξηγήσεις. «Τα παιδιά του Γ2 μου είπαν τα καλύτερα για σένα και ζήτησαν να τους ξανακάνεις μάθημα. Σκέφτηκα, αφού δεν αναλαμβάνεις φέτος μαθήματα δέσμης στη Γ' τάξη, να τους έκανες ένα μάθημα κορμού, αν δεν έχεις αντίρρηση φυσικά. Το μάθημα της Φιλοσοφίας είναι μόνο μια ώρα και θα ήταν καλό να τους το διδάξει ένας νέος άνθρωπος κοντά στην ηλικία τους. Έτσι, μήπως και δείξουν λίγο ενδιαφέρον. Μια ώρα σε κάθε τμήμα από τα τρία δεν θα είναι και πολύ κουραστική, τι λες;» Θυμόταν ότι της είχε πει τότε που έκαναν την ανάθεση μαθημάτων ότι προτιμούσε τη διδασκαλία παρά τη δουλειά γραφείου και είπε να του δώσει μια ευκαιρία. Ο Πάνος κούνησε το κεφάλι του συμφωνώντας και πρόσθεσε ότι θα ήθελε πολύ να δοκιμάσει τις δυνάμεις του με τη Γ' Λυκείου. Η προοπτική να διδάξει στα μεγάλα παιδιά του σχολείου τον τρώμαζε αλλά από τη στιγμή που το μάθημα θα ήταν εκτός πανελληνίων του φαινόταν μια χαρά. Συμφώνησαν να ξεκινήσουν από εκείνη την εβδομάδα και ο Πάνος τους αποχαιρέτησε ευγενικά. Δεν ήξερε για ποιο από όλα να χαρεί. Ανέβηκε στη μηχανή του με μια σιγουριά και τον αέρα του νικητή. Δεν του συνέβαινε συχνά να αισθάνεται τόσο σίγουρος για τον εαυτό του, αλλά το γεγονός ότι οι μαθητές του Γ2 τον προτίμησαν του έδωσε μεγάλη χαρά. Ξεκινώντας τη μηχανή του να φύγει δεν πρόσεξε τις δυο κοπέλες που τον παρακολουθούσαν από μακριά.

Η Κάλια και η Αγγελική δεν έφυγαν με τις άλλες. Κάποιον περίμεναν, κάτι τις καθυστέρησε και βρίσκονταν ακόμα στο χώρο του σχολείου ακόμα κι ένα τέταρτο αφού είχαν σχολάσει. Όταν ο Πάνος εμφανίστηκε λες και τις τσίμπησε κάτι και με

αδέξιες κινήσεις προσπάθησαν να περάσουν απαρατήρητες. Δεν μίλησαν μεταξύ τους την ώρα που έφευγε αλλά κοιτάχτηκαν αμέσως μόλις έστριψε στην επόμενη γωνία. Η Αγγελική έπιασε από το μπράτσο την Κάλλια και την έσπρωξε να φύγουν.

«Πάμε να πιούμε ένα καφέ και να τα πούμε; Για καμιά ωρίτσα μόνο» πρότεινε στο δρόμο η Κάλλια.

«Πάμε, αλλά για λίγο» της απάντησε η Αγγελική. Οι υπόλοιπες της παρέας είχαν ήδη φύγει για τα σπίτια τους δίνοντας ραντεβού όπως κάθε απόγευμα στο Κάστρο.

«Δεν είμαι σίγουρη αν θα έρθω το απόγευμα» είπε η Αγγελική, «είναι ακόμα εδώ η θεία Λιλή και θέλω να περάσω όσο περισσότερο χρόνο μπορώ μαζί της».

«Αχ, έλα! Θα είμαστε όλες εκεί... έχουμε πολλά να πούμε.»

«Ίσως αύριο...» Τα δυο κορίτσια κάθισαν στο λιμάνι κάτω από τις μπλε ομπρέλες. Μιλούσαν ακατάπαυστα, τότε η Αγγελική και τότε η Κάλλια με μια ανάσα, να προλάβουν να τα πουν όλα. Η Κάλλια είχε συναρπαστικά νέα.

«Έλα, πες μου. Τι συμβαίνει» ξεκίνησε τις ερωτήσεις η Αγγελική.

«Νομίζω ότι ο Στέργιος τα ξέρει όλα!» Η Κάλλια είχε υποψίες ότι ο Στέργιος είχε καταλάβει πια ότι εκείνη ήταν τρελά ερωτευμένη μαζί του.

«Που το ξέρεις; Τι σου είπε;»

«Ο Γιάννης μου είπε ότι ο Στέργιος θέλει κάτι να μου πει ιδιαιτέρως...»

«Α! Γι' αυτό λες μου είπε σήμερα ο Γιάννης ότι σύντομα θα μας κάνει μια έκπληξη ο Στέργιος...» Το θέμα ήταν πολύ σημαντικό και το κουβέντιασαν διεξοδικά. Λίγο πριν αποφασίσουν να επιστρέψουν στα σπίτια τους έφτασαν και στο θέμα της Αγγελικής.

«Μου φαίνεται ότι αποφεύγεις τον Γιάννη τελευταία. Κάνω λάθος;»

«Όχι, δεν κάνεις λάθος. Τον αποφεύγω.»

«Θα μου πεις γιατί; Αφού ξέρεις ότι μπορείς να μου εμπιστευτείς τα πάντα» την παρότρυνε η Κάλλια.

«Το ξέρω χαζούλα, αλλά είναι δύσκολο και στον εαυτό μου να το παραδεχτώ» είπε αινιγματικά η Αγγελική.

«Ποιο; Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς. Έχει γίνει κάτι που δεν ξέρω;»

«Όχι, δεν έχει γίνει... κι αυτό είναι το πρόβλημα.»

«Ποιο πρόβλημα; Μίλα ξεκάθαρα.»

«Κοίτα, τελευταία υπάρχει κάτι που δεν μου αρέσει με τον Γιάννη. Κάτι με ενοχλεί, κάτι με έχει επηρεάσει και νομίζω ότι δεν θέλω να είμαι μαζί του. Για να

είμαι ειλικρινής δεν ξέρω ακριβώς τι θέλω...»

«Μα γιατί;» ρώτησε η Κάλλια που μέχρι τότε τους θεωρούσε ένα από τα πιο ταιριαστά ζευγάρια του σχολείου.

«Η υπερβολική του αγάπη...με πνίγει. Κι όλο το καλοκαίρι με πιέζει για διάφορα...»

«Δηλαδή;»

«Δεν καταλαβαίνεις; Θέλει να ολοκληρώσουμε κι εγώ δεν θέλω» απάντησε εκείνη κι έκλεισε με τις παλάμες της τα μάτια της νιώθοντας ντροπή.

«Ε, μη ντρέπεσαι εμένα. Αν δεν θέλεις να ολοκληρώσετε, δεν θέλεις, τελείωσε. Πρέπει να του πεις όχι. Δεν θα κάνεις κάτι που δεν θέλεις» τη συμβούλεψε η Κάλλια με σοβαρό ύφος τονίζοντας την κάθε λέξη.

«Τι να κάνω; Θέλει να κάνουμε έρωτα κι εγώ βρίσκω συνεχώς δικαιολογίες, για να το αποφεύγω. Μου το έχει ζητήσει πολλές φορές και κάθε φορά που είμαστε μόνοι μας με ρωτά πότε θα γίνει.»

«Κι εσύ;»

«Του έχω πει ότι δεν είμαι έτοιμη, ότι δεν θέλω να μπω σε τέτοιες ιστορίες από τώρα, αλλά εκείνος λέει ότι μόνο εμείς δεν το έχουμε κάνει. Όσοι έχουν σταθερή σχέση στο σχολείο το έχουν κάνει εδώ και καιρό. Μόνο εμείς είμαστε ξενέρωτοι.»

«Βλακείες! Να μην τον αφήσεις να σε πιέζει άλλο. Πρέπει να το θέλετε και οι δυο για να γίνει. Η πρώτη φορά είναι πολύ σημαντική για ένα κορίτσι.»

«Αυτό του λέω κι εγώ. Ας μη βιαστούμε, ας είναι η πρώτη φορά όμορφη, ρομαντική... και τότε αυτός μου υπόσχεται ότι αν τον εμπιστευτώ θα είναι όλα τέλεια.»

«Πιστεύεις ότι δεν θα είναι;»

«Δεν ξέρω, αλήθεια. Το μόνο που ξέρω είναι ότι δεν το θέλω ακόμα.

«Τότε πάψε να στεναχωριέσαι και μίλησε του ξανά.»

«Δεν ξέρω αν θα ωφελήσει. Την τελευταία φορά μου είπε ότι κάνω σαν μωρό και μεγαλοποιώ το θέμα χωρίς λόγο. Είπε ότι δεν πρέπει να φοβάμαι αφού είναι το πιο φυσικό πράγμα στον κόσμο ανάμεσα σ' ένα ζευγάρι.»

«Βρε, Αγγελική, μήπως στ' αλήθεια δεν θέλεις να το κάνεις όχι μόνο από φόβο για την πρώτη φορά, αλλά επειδή απλά δεν θέλεις η πρώτη σου φορά να είναι μαζί του;» Η Αγγελική μέχρι τότε δεν είχε παραδεχτεί αυτή την εκδοχή όμως η Κάλλια είχε δίκιο.

«Ωχ, με την κουβέντα ξεχαστήκαμε και ποιος ακούει την μάνα μου!» είπε η

Κάλλια ακούγοντας το Ρολόι του Λεπάντο να χτυπά δυο το μεσημέρι.

«Πάμε και συνεχίζουμε την κουβέντα άλλη φορά.» Φτάνοντας έξω από το σπίτι της Αγγελικής η Κάλλια τη ρώτησε πως της φάνηκε ο καινούριος καθηγητής. Όπως όλες κι εκείνη τον έβρισκε εξαιρετικά γοητευτικό.

«Ξέρω κι εγώ, πώς να μου φανεί; Καλός μου φάνηκε. Μάλλον πολύ νέος για καθηγητής μας» απάντησε η Αγγελική που η παρουσία του της είχε δημιουργήσει πολύ πιο έντονα συναισθήματα από όσα ήθελε να δείξει.

«Καλός; Απλά καλός;»

«Εντάξει, εντάξει, το παραδέχομαι είναι πολύ καλός...» Η Κάλλια αναστέναξε όπως είχαν κάνει και τα κορίτσια το πρωί και έβαλαν τα γέλια πριν αποχωριστούν.

Ο Σεπτέμβρης πλησίαζε στο τέλος αλλά οι βροχές δεν είχαν κάνει την εμφάνιση τους μέχρι εκείνη την Τετάρτη. Από το πρωί η μέρα ήταν ζεστή και ηλιόλουστη αλλά το μεσημέρι σκούρα σύννεφα είχαν αρχίσει να μαζεύονται. Μετά το σχολείο ο Πάνος ξεκουράστηκε λίγο και το απόγευμα ξεκίνησε το τρέξιμο. Πήρε την αγαπημένη του διαδρομή προς το κάστρο τρέχοντας την ανηφόρα περιμετρικά της πόλης κάτω από τα πεύκα και έφτασε στο αγαπημένο του σημείο, εκεί που κάθισε την πρώτη φορά, την ημέρα που έφτασε στη Ναύπακτο.

«Αφού δεν μπορείς να έρθεις εσύ στην Αθήνα, σκέφτηκα να έρθω να σε δω εγώ, σύντομα...» του είχε πει η Χριστίνα το μεσημέρι. Και πώς να της αρνηθεί. Από τον τόνο της φωνής της φαινόταν ότι ήταν αποφασισμένη. Η σκέψη του πέταξε από τη Χριστίνα στη Αγγελική χωρίς να το καταλάβει. Από τη Δευτέρα που ο Λυκειάρχης και η κυρία Κουτρουμάνη του είχαν αναθέσει το μάθημα της Φιλοσοφίας στη Γ' Λυκείου, ανυπομονούσε να κάνει μάθημα στο Γ2. Η Αγγελική, το όμορφο κορίτσι με το λευκό φόρεμα θα ήταν εκεί, ήταν μια από τις μαθήτρες του. Τι τύχη αλλά συνάμα και τι μεγάλη ατυχία να είναι μαθήτρια και μάλιστα στο σχολείο του. Πόσο ήθελε να τη γνωρίσει, να μιλήσει μαζί της, να την κοιτάξει στα μάτια κατευθείαν. Και τώρα οι συνθήκες για γνωριμία ήταν μόνο ακατάλληλες. Δεν θα τολμούσε να κάνει ούτε ένα βήμα, για να της δείξει πόσο πολύ τον ενδιέφερε. Ήταν αναγκασμένος να τη συναντά στους διαδρόμους, στο προαύλιο, στην αίθουσα και να υποκρίνεται ότι δεν τον επηρέαζε, ότι δεν τον σήκωνε σαν κύμα και τον χτυπούσε αλύπητα. «Θεέ μου, πως θα στέκομαι δίπλα της χωρίς να καταλάβουν ότι είμαι τρελός για κείνη;» Είχε καταλάβει ότι κάθε φορά που την αντίκριζε, ακόμα κι όταν μόνο περνούσε από τη σκέψη του,

στο σώμα του συνέβαιναν πρωτόγνωρα πράγματα. Με το στομάχι να δένεται κόμπο, τις παλάμες να ιδρώνουν και τη θερμοκρασία του να του παίζει παιχνίδια, έχανε τα λόγια του και μετά βίας υποδύοταν τον μετρημένο εαυτό του. Προσπάθησε να θυμηθεί αν του είχε ξανασυμβεί αλλά ήξερε πολύ καλά ότι αυτή ήταν η πρώτη του φορά. Παραδέχτηκε ότι ήταν ερωτευμένος μ' ένα κορίτσι που δεν γνώριζε καθόλου, μ' ένα υπέροχο πλάσμα που δεν επιτρεπόταν να πλησιάσει. Στο μεταξύ τα σύννεφα είχαν βαρύνει πολύ και ετοιμάζονταν να ελευθερώσουν τις σταγόνες τους, για να δροσίσουν τη γη και όλα τα πλάσματα στον κόσμο από κάτω. Από μακριά άκουσε δυνατά μουμπουνητά και στο πρόσωπο του ένιωσε πρώτα τον αέρα της κι έπειτα την καταιγίδα να έρχεται. «Καλύτερα να φύγω από' δω πάνω» σκέφτηκε αλλά δεν κουνήθηκε από τη θέση του. Περίμενε τις πρώτες σταγόνες που έπεσαν βαριές πάνω στο χώμα. Έκλεισε τα μάτια του και συγκεντρώθηκε στη μυρωδιά της βροχής. «Τίποτα δεν μπορεί να τις εμποδίσει να φτάσουν στον προορισμό τους από τη στιγμή που θα ξεκολλήσουν από το σύννεφο.» Έστρεψε προς τον ουρανό το πρόσωπο του που μούσκεψε μέσα σε δευτερόλεπτα. Κι αν το νερό κυλούσε προς το λαιμό του σαν δάκρυα, ο Πάνος χαμογελούσε. Είχε πια αρχίσει να βρέχει για τα καλά όταν σηκώθηκε από το πεζούλι για να κατηφορίσει από τα στενά, παίρνοντας μια πιο σύντομη διαδρομή. Φτάνοντας στην οδό Μποτσαραίων είχε μουσκέψει εντελώς και τα βήματα του ήταν βαριά. «Ωραία αυτή η βροχή! Τη χρειαζόμασταν» σκέφτηκε περπατώντας δίπλα στα ρυάκια που σχηματίζονταν στο πλάι του δρόμου, χωρίς καθόλου να βιάζεται. Πλησίαζε τη σιδερένια καγκελόπορτα στην πίσω πλευρά του αρχοντικού του Λιόντη, όταν ξαφνικά μπροστά του έκανε την εμφάνιση της μια λευκή ομπρέλα με ροζ ανθάκια. Ο Πάνος ξαφνιαστηκε αλλά το ίδιο ξαφνιαστηκε και η νεαρή κοπέλα κάτω από την ομπρέλα που έχασε για λίγο την ισορροπία της πατώντας στο πλακόστρωτο. Με μια αστραπιαία κίνηση την έπιασε από το μπράτσο, για να μην πέσει. Το ξάφνιασμα κι ένα δυνατό μουμπουνητό τους έκανε να κοιταχτούν και να βρεθούν μπροστά σε μια μεγάλη έκκληση. Η νεαρή με την ομπρέλα που λίγο έλειψε να πέσει πάνω του δεν ήταν άλλη από την Αγγελική. Η Αγγελική, που κι εκείνη δεν πίστευε στα μάτια της βλέποντας έξω από το σπίτι της εκείνον που δεν είχε σταματήσει να σκέφτεται εδώ και δυο μέρες, κατάφερε να ισορροπήσει στιγμιαία αλλά τα γόνατά της λύγισαν ξανά. «Γεια σου» κατάφερε να προφέρει ο Πάνος κοιτώντας την στα μάτια με ύφος σοβαρό και βλέμμα γεμάτο ένταση. Το χέρι του την κρατούσε ακόμα.

Εκείνη τον κοίταξε με μάτια που για λίγα δευτερόλεπτα τρεμόπαιζαν πριν του

απαντήσει. Από τα χείλη της βγήκε ένα «γεια» κοφτό, λαχανιασμένο και αμέσως κατέβασε το βλέμμα της στα πέδιλα της που είχαν μουσκέψει. Τα συνεχόμενα μπουμπουνητά κι ο ήχος της βροχής δεν άφηναν πολλά περιθώρια για κουβέντα. Και ποια κουβέντα θα μπορούσαν να κάνουν άλλωστε; Ούτε να αρθρώσουν μια λέξη, ούτε να σκεφτούν κάτι να πουν μπορούσαν. Ο Πάνος χαλάρωσε εντελώς το χέρι του και την ελευθέρωσε. Χωρίς δεύτερη λέξη η Αγγελική έφυγε τρέχοντας προς την αντίθετη κατεύθυνση αφήνοντας τον καθηγητή της σύζυλο να την κοιτά ν' απομακρύνεται. Σαστισμένος όπως ήταν κι ο ίδιος άρχισε να τρέχει προς το σπίτι του. Φτάνοντας στην πόρτα του γελούσε, ευχαριστώντας την τύχη του για κείνη τη συνάντηση. Θα μπορούσε να ουρλιάξει από τη χαρά του αλλά σε ένα διπλανό σπίτι είδε μια κυρία που μάζευε τα μουσκεμένα ρούχα της από τα σύρματα και ντράπηκε να το κάνει. «Είδα καλά; Γιατί έβγαине απ' αυτό το αρχοντικό; Είναι δυνατόν να μένει απέναντι; Μένει ακριβώς απέναντι μου! Απίστευτο!» σκεφτόταν μπαίνοντας στο σπίτι του.

Στο δρόμο προς το Κάστρο η Αγγελική δεν σκεφτόταν το ίδιο. «Πόσο ηλίθια είμαι, πόσο ηλίθια... τίποτα δε βρήκα να του πω! Πώς έφυγα έτσι απότομα; Θα με πέρασε για εντελώς χαζή ο άνθρωπος.» Της ήρθε να βάλει τα κλάματα. Φτάνοντας στο ραντεβού με τα κορίτσια κατάλαβε ότι ήταν πολύ ταραγμένη, για να μείνει και να αποφύγει τις ερωτήσεις τους. Αποφάσισε να γυρίσει σπίτι και να κλειστεί στο δωμάτιο της. Εκεί θα μπορούσε να ξαναβρεί τον εαυτό της. Πριν προλάβει να φύγει όμως τα κορίτσια εμφανίστηκαν κι εκείνα με τις πολύχρωμες ομπρέλες τους. Από μακριά φάνταζαν μια όμορφη εικόνα, φθινοπωρινή. Η Αγγελική τις υποδέχθηκε κάνοντας μεγάλη προσπάθεια να κρύψει την στεναχώρια που ένιωθε. Πέρασαν στο καφέ και κάθισαν δίπλα στη τζαμαρία, όπου το νερό της βροχής κυλούσε σαν ποτάμι. Μιλούσαν όλες ταυτόχρονα σαν πολύβουες μέλισσες και η χαρούμενη διάθεση τους παρέσυρε και την Αγγελική. Τα κορίτσια, οι φίλες της από το δημοτικό, ήταν η παρέα της, η διασκέδαση, η γλυκιά καθημερινότητα που έκανε το σχολείο ευχάριστο και η στήριξη στα δύσκολα. Με συντροφιά η μια της άλλης, με μυστικά, τσακωμούς κι αλληλεγγύη είχαν περάσει έντεκα ωραία χρόνια στο σχολείο αλλά και έξω από αυτό. Η Κάλλια, το άλλο της μισό, ήταν η ξανθούλα με τις φακίδες. Οι οικογένειες τους είχαν φιλικούς δεσμούς και γι' αυτό από μικρές περνούσαν πολύ χρόνο μαζί, μελετώντας, κάνοντας ιδιαίτερα μαθήματα, πηγαίνοντας για ψώνια και συζητώντας ώρες ατελείωτες. Η Έλενα, ήταν η μοιραία καστανόξανθη με τα μακριά μαλλιά και η Ρένα ένα γλυκό παχουλό κορίτσι με καταγάλανα μάτια. Ήταν κολλητές κι αυτές αλλά

όχι πάντα αγαπημένες. Συχνά καυγάδιζαν και κρατούσαν μούτρα η μια στην άλλη χωρίζοντας την παρέα σε στρατόπεδα. Οι μελαχρινές δίδυμες, η Βάσω και η Έφη, έμοιαζαν σαν δυο σταγόνες νερό αλλά μόνο εξωτερικά. Ήταν συναθλήτριες της Αγγελικής στην ομάδα βόλεϊ του σχολείου και ο αθλητισμός ήταν αυτό που επιθυμούσαν να συνεχίσουν όταν θα τελείωναν. Εκτός γηπέδων η Έφη ήταν μια ήσυχη βιβλιοφάγος και πάντα η απουσιολόγος της τάξης, ενώ η Βάσω ήταν πιο ανήσυχο και καλλιτεχνικό πνεύμα. Οι τρεις τους συζήτησαν αρκετή ώρα για θέματα της ομάδας όσο οι άλλες τρεις έλεγαν τα νέα κουτσομπολιά του σχολείου. Εκείνο το απόγευμα κεντρικό θέμα συζήτησης των κοριτσιών ήταν ξανά το Σαββατοκύριακο στην Αντίκυρα, αυτό που είχε χάσει η Αγγελική, τότε που έλειπε ταξίδι. Η Κάλλια της είχε εμπιστευτεί αρκετά απ' όσα έγιναν αλλά την είχε ορκίσει να κάνει την ανήξερη στις άλλες.

«Και για πείτε μου, τελικά. Οι γονείς σας έμαθαν ότι τ' αγόρια ήρθαν στην Αντίκυρα απρόσκλητα;» ρώτησε η Αγγελική.

«Θεός φυλάξει! Αν μάθαινε ο πατέρας μου ότι πέρασα τη νύχτα με τον Μάνο θα μου έκοβε τα πόδια!» είπε η Έλενα κάνοντας την κίνηση που θα της έκοβε τα πόδια ο πατέρας της.

«Τι έκανε λέει; Με ποιον πέρασες τη νύχτα;» ρώτησε δήθεν ανήξερη η Αγγελική.

«Εκείνη με τον Μάνο κι εγώ με τον Πέτρο. Όλη νύχτα συζητούσαμε στο μπαλκόνι του δωματίου τους» πρόλαβε να εξηγήσει η Ρένα. Αυτό ήταν το γεγονός της εκδρομής στην Αντίκυρα αλλά δεν ήταν θέμα προς ανοιχτή συζήτηση. Η Ρένα και η Έλενα είχαν περάσει τη νύχτα του Σαββάτου στο ξενοδοχείο μαζί με τον Πέτρο και το Μάνο! Τι έγινε εκεί καμία δεν αποκάλυψε, αφήνοντας τις άλλες τέσσερις ν' αναρωτιούνται και να φτιάχνουν σενάρια. Όταν η Κάλλια τις ρώτησε ευθέως την επόμενη ημέρα, εκείνες κοιτάχτηκαν σαν να επιβεβαίωναν μια συμφωνία και απάντησαν ότι απλά κουβέντιαζαν μέχρι που τους πήρε όλους ο ύπνος. Τα άλλα δυο αγόρια της παρέας, ο Γιάννης και ο Στέργιος είχαν κρατήσει συντροφιά στις δίδυμες και στην Κάλλια στην παραλία μέχρι το ξημέρωμα. Η Αγγελική θα έπρεπε να είναι στεναχωρημένη που έλειπε από την παρέα της εκείνο το διήμερο αλλά στην πραγματικότητα ήταν χαρούμενη που πέρασε χρόνο με τη θεία της σε μουσεία και γκαλερί στο Παρίσι. Το επόμενο καυτό θέμα συζήτησης ήταν ο νέος καθηγητής, ο μηχανόβιος με τα τζιν και το σεμνό χαμόγελο.

«Κορίτσια κούκλος είναι δε λέω, αλλά παραείναι σοβαρός και ντροπαλός...»,

σχολίασε η Έλενα. «Τέτοιοι τύποι δε μ' αρέσουν» και συνέχισε με στόμφο «πολύ μυστήριος το παίζει».

«Τι λες δηλαδή ότι θα έπρεπε να κάνει; Σε σχολείο βρίσκεται» σχολίασε η Κάλλια.

«Καθηγητής είναι, όχι σταρ του σινεμά!» της απάντησε και η Βάσω με τη Ρένα να συμφωνεί ότι ο κύκλος καθηγητής τους της άρεσε περισσότερο επειδή ήταν σοβαρός και ντροπαλός.

«Άλλωστε δεν ξέρουμε πως είναι στην προσωπική του ζωή», συνέχισε η Έφη την υπεράσπιση του καθηγητή τους. «Θα μας κάνει αυτός το μάθημα της Φιλοσοφίας, το μάθατε;» ενημέρωσε τις άλλες σε περίπτωση που κάποια δεν το είχε πληροφορηθεί. Όμως όλες το ήξεραν και το περίμεναν.

«Όλες οι γκόμενες του σχολείου θέλουν να του την πέσουν και οι υπόλοιπες που δεν μπορούν τον ονειρεύονται...» σχολίασε πάλι η Έλενα.

«Όλες εκτός από σένα. Ή μήπως όχι;» την πείραξε η Ρένα.

«Θα σου έλεγα τίποτα» της απάντησε ενοχλημένη εκείνη.

«Κορίτσια μην τρελαίνεστε. Όσο και να τον ονειρευόμαστε εκείνος καμιά μας δεν θα γυρίσει να κοιτάξει. Σίγουρα θα έχει δεσμό με κάποια. Μπορεί να είναι αρραβωνιασμένος ή και παντρεμένος», είπε η Κάλλια στις άλλες.

Ο κύριος Αυγερινός ήταν πράγματι πρώτη είδηση στους κύκλους του σχολείου και όχι μόνο στους μαθητικούς. Ήταν το φρέσκο, το κάτι νέο στην πόλη και σ' ένα χώρο όπως το σχολείο, γονείς, μαθητές ακόμα και συνάδελφοι ήταν φυσικό να ασχολούνται μαζί του. Μέχρι να τον συνηθίσουν κι αυτόν και να μην αποτελεί είδηση πια.

Η μπόρα είχε σταματήσει εδώ και αρκετή ώρα και τα αστέρια είχαν αρχίσει να εμφανίζονται δειλά-δειλά. Στην επιστροφή η Κάλλια συνόδευσε την Αγγελική στο σπίτι της που ήταν πολύ κοντά στο δικό της. Κατηφορίζοντας παρατήρησε την ακεφιά της φίλης της που δεν συμμετείχε πολύ στις κουβέντες τους και γελούσε συγκρατημένα με τα αστεία τους.

«Τι συμβαίνει, κάτι έχεις εσύ. Τσακωθήκατε με το Γιάννη, έτσι;»

«Μπα, όχι. Ούτε που μιλήσαμε σήμερα μετά το σχολείο.»

«Τότε τι έγινε;» επέμενε εκείνη.

«Τίποτα, όλα καλά», απάντησε η Αγγελική δήθεν αδιάφορα.

«Και θες να σε πιστέψω τώρα; Τι τρέχει Αγγελικούλα;» Η Αγγελική γύρισε προς το μέρος της φίλης της, την κοίταξε και δεν κρατήθηκε περισσότερο.

«Θα σου πω αλλά θα υποσχεθείς ότι δεν θα με κοροϊδέψεις και δεν θα πεις τίποτα σε κανέναν...»

«Υπόσχομαι ότι δεν θα πω τίποτα σε κανέναν. Δεν υπόσχομαι ότι δεν θα σε κοροϊδέσω. Λέγε, μ' έσκασες.»

«Κάτι μου συμβαίνει... να τις τελευταίες μέρες... από τότε που τον είδα στο σχολείο...»

«Ποιον; Δεν καταλαβαίνω. Μίλα.»

«Τον καινούριο καθηγητή... ντρέπομαι, ούτε να το πω δε μπορώ», είπε γυρίζοντας το κεφάλι της από την άλλη, για να αποφύγει την αντίδραση της. Την Κάλλια την τσίμπησε μύγα.

«Όπα! Τι συμβαίνει με τον καινούριο, Αγγελικούλα;» την ρώτησε περιπαιχτικά σταματώντας την στη μέση του δρόμου.

«Να χαρείς, μη με κοροϊδεύεις Κάλλια, δεν μπορώ...», της απάντησε εκείνη και έκρυψε με τις παλάμες της το πρόσωπό της. Η Κάλλια της άνοιξε τα χέρια και την κοίταξε στο πρόσωπο. Της έκανε νόημα να μπει στην αγκαλιά της.

«Μη ντρέπεσαι. Πες μου, χαζούλα». Αγκαλιασμένες εκεί στη μέση του στενού δρόμου ξέσπασαν σε υστερικά γέλια. Σε λίγο καθισμένες στον κήπο στις βρεγμένες καρέκλες η Αγγελική της αποκάλυψε ότι δεν μπορούσε να σταματήσει να τον σκέφτεται. Η εικόνα του είχε σφηνωθεί στο μυαλό της και έτρεμε την ημέρα που θα έμπαινε στην τάξη τους για μάθημα. Της περιέγραψε και την απογευματινή τους συνάντηση και πόσο χαζά είχε φερθεί. Η Κάλλια ξεπερνώντας την πρώτη έκπληξη την παρηγόρησε λέγοντας της ότι σίγουρα δεν θα την παρεξήγησε που έφυγε έτσι απότομα.

«Βρε χαζή, εκείνη τη στιγμή έβρεχε κι έπρεπε να φύγεις βιαστικά, για να μη βραχείς. Το σημαντικό είναι που σε αναγνώρισε και σε χαιρέτησε. Σκέψου, σε έχει δει ελάχιστα και όμως σε θυμήθηκε». Την Αγγελική δεν την παρηγορούσε ότι την θυμήθηκε. Η παράλογη αντίδραση της θα την έκανε να φαίνεται στα μάτια του αγενής κι ανώριμη. «Τίποτα τέτοιο δε θα σκέφτηκε. Ξέχνα το και αύριο θα τα δεις όλα διαφορετικά.»

Η δροσιά μετά τη βροχή έφερε μια πολύ γλυκιά νύχτα, ωστόσο η Αγγελική άργησε να κοιμηθεί. Ξαπλωμένη πάνω στο σιδερένιο κρεβάτι της, με το μαξιλάρι αγκαλιά έσφιγγε τα χέρια της, σφάλιζε τα μάτια της, δάγκωνε τα χείλη της και μάλωνε τον εαυτό της που τα έχασε μπροστά του. Έφερνε στο μυαλό της το βρεγμένο του πρόσωπο που την κοίταζε κατάματα με τόσο έντονο βλέμμα και τα υπέροχα

χείλη του. Είχε πράσινα μάτια! Είχε υπέροχα χείλη! Γιατί την κοίταξε με αυτό το βλέμμα; Της είχε πει και κάτι άλλο; Δεν μπορούσε να θυμηθεί τη φωνή του. Όταν πια το σώμα της χαλάρωσε από την ένταση ο ύπνος τρύπωσε ύπουλα και τη γλύτωσε.

Ακριβώς απέναντι το διαμέρισμα του Πάνου ήταν σκοτεινό. Από τη στιγμή που είχε επιστρέψει από τη βόλτα του και την αναπάντεχη συνάντηση ο Πάνος δεν έβρισκε ησυχία πουθενά. Άφησε το χλιαρό νερό να τρέχει πάνω στο σώμα του για αρκετή ώρα απολαμβάνοντας την εικόνα της στο μυαλό του. Σκεφτόταν ξανά και ξανά αυτό που είχε συμβεί νωρίτερα. Η σκέψη ότι το σπίτι της ήταν απέναντι από το δικό του και ότι βρισκόταν όλον αυτό τον καιρό τόσο κοντά της, τον τρέλαινε. Βγαίνοντας από το μπάνιο στήθηκε μπροστά στην μπαλκονόπορτα του σαλονιού να κοιτάζει το αρχοντικό και να αναρωτιέται ποιο να ήταν το δωμάτιο της. Επάνω μάλλον θα ήταν, μήπως όμως στην πίσω πλευρά του σπιτιού; Από τα κάτω παράθυρα είχε δει το εσωτερικό του και ήξερε ότι αριστερά ήταν ένα δωμάτιο-γραφείο και δεξιά μετά την κεντρική είσοδο του σπιτιού ήταν το σαλόνι και μια τραπεζαρία. Τώρα το σπίτι ήταν κλειστό. Δεν έβλεπε κάτι που να τον βοηθούσε. Θυμήθηκε την περασμένη Κυριακή. Οι ένοικοι του σπιτιού που έλειπαν ταξίδι, η νεαρή κοπέλα που είχε βγει από το αυτοκίνητο ήταν η Αγγελική και οι γονείς της. Ήταν και μια άλλη κυρία, κάποια συγγενής ίσως. Πέρασε αρκετή ώρα περπατώντας πάνω κάτω στο σαλόνι. Ο ενθουσιασμός του ξεχειλίζει και η περιέργειά του τον έκανε ανήσυχο. Φυσικά και δεν τον χωρούσε το σπίτι γι' αυτό αποφάσισε να βγει ξανά. Έκανε μια βόλτα το τετράγωνο περνώντας για δεύτερη φορά από την οδό Μποτσαραίων. Πλησιάζοντας την πίσω πλευρά του αρχοντικού μπορούσε να ακούσει την καρδιά του να χτυπά δυνατά, ρυθμικά. Δεν ήταν ανεξήγητο αυτό που του προκαλούσε το σημείο εκείνο. Μέσα του ευχόταν να την ξαναδει, αλλά πόσο να παρακαλούσε την τύχη του να τον βοηθήσει; Είχε σκοτεινιάσει ήδη και η υγρασία είχε καθίσει παντού σαν σεντόνι. Δίπλα σε μια φουντωτή νεραντζιά βρήκε το ιδανικό σημείο να σταθεί χωρίς να φαίνεται. Ο δρόμος που δεν ήταν πολυσύχναστος και ο στύλος με το φως που ήταν λίγα μέτρα μακριά του παρείχαν την κάλυψη που χρειαζόταν. Θα έμενε για λίγο εκεί ελπίζοντας να την δει. Όμως στο αρχοντικό ακόμα όλα ήταν σκοτεινά. Κοίταξε στον επάνω όροφο και είδε το μπαλκόνι γεμάτο με λουλούδια. Είχε δυο μπαλκονόπορτες με ανοιχτά παραθυρόφυλλα.

«Αυτό θα είναι το μπαλκόνι της...αυτό με τα λουλούδια» πρόφερε τη φράση σαν υπνωτισμένος. Έμεινε για λίγο εκεί περιμένοντας όταν από μακριά είδε δυο

λεπτές φιγούρες να έρχονται προς το μέρος του. Βιάστηκε να φύγει πριν τον δουν. Με γρήγορο βηματισμό έστριψε γρήγορα στο στενό κάθετα στην οδό Μποτσαραίων και Μακρυγιάννη, για να μπει λίγα δευτερόλεπτα μετά στην είσοδο του σπιτιού του. Δεν κοίταξε πίσω του και δεν αναγνώρισε την Αγγελική και την φίλη της που ήταν εκείνες οι λεπτές φιγούρες που τον πλησίαζαν. Έμεινε πάλι μόνος στο σπίτι του, αλλά τώρα δεν τον ένοιαζε. Τη νύχτα λίγο πριν κοιμηθεί την ονειρεύτηκε με τα μάτια ανοιχτά. Έβλεπε την λευκή ομπρελίτσα με τα ροζ ανθάκια, το γλυκό προσωπάκι της Αγγελικής να τον κοιτάζει, το λουλουδιασμένο της μπαλκόνι....

Εκείνη την Παρασκευή ο αέρας είχε μια φρεσκάδα και τη μυρωδιά από άνθη νεραντζιάς και πορτοκαλιάς παρόλο που η άνοιξη ήταν πολλούς μήνες ακόμα μακριά. Νωρίς το πρωί ο Πάνος ξύπνησε με ένα τραγουδάκι στα χείλη που σιγομουρμούριζε όση ώρα έκανε ντους και ετοιμαζόταν για το σχολείο. Δίχως πρωινό, έφυγε από το σπίτι λίγο πιο νωρίς και περπατώντας μέσα από την πόλη που ξυπνούσε σιγά-σιγά σχεδίαζε με το μυαλό του το μάθημα που περίμενε όλη την εβδομάδα. Δεν κατάλαβε πότε έφτασε στο σχολείο έτσι ζοηρά που περπατούσε, αλλά μπαίνοντας στο προαύλιο ένιωσε ξαφνικά τα πόδια του να μπερδεύουν κάπως το βήμα τους. Προσπάθησε να κρύψει τη νευρικότητα του από όσους καλημέριζε στους διαδρόμους και στο γραφείο και βγήκε στην πίσω αυλή που δεν είχε κόσμο, για να μείνει λίγο μόνος. Για μια στιγμή από το μυαλό του πέρασε η σκέψη ότι ίσως δεν ήταν έτοιμος για το μάθημα της Φιλοσοφίας στο Γ2, αλλά γρήγορα την έδιωξε κάνοντας ένα μορφασμό και σμίγοντας τα φρύδια του. Τον τελευταίο καιρό οι σκέψεις του είχαν αρχίσει να επιβάλλονται η μια στην άλλη με έναν δεσποτικό τρόπο και αυτό του έδινε την ψευδαίσθηση ότι μπορούσε να ελέγχει τον εαυτό του. Η προοπτική να βρεθεί και πάλι τόσο κοντά στην Αγγελική, να μπορεί να την κοιτάζει χωρίς να κρύβει το βλέμμα του, να συζητήσει ίσως μαζί της ακόμα και μπροστά σε όλους, τον έκανε ανυπόμονο. Την είχε δει στην προσευχή ανάμεσα στις φίλες της, να στέκεται σοβαρή, χαμογελώντας πολύ συγκρατημένα και ψιθυρίζοντας διάφορα στην ξανθούλα με τις φακίδες. Την παρατηρούσε κι εκείνος διακριτικά και πάντα με κομμένη την ανάσα. Φορούσε ένα γαλάζιο πικέ φόρεμα με γιακά και μήκος μέχρι το γόνατο, ένα κοντό τζιν μπουφάν και λευκά παπούτσια του τένις. Τα καστανά μαλλιά της ελαφρώς κυματιστά πλαισίωναν όμορφα το πρόσωπο της και τα μάγουλά της είχαν ένα απαλό

φυσικό κοκκίνισμα. Όση ώρα στέκονταν στις σειρές για προσευχή και πρωινές ανακοινώσεις την έβλεπε που χτυπούσε ρυθμικά το δεξί της πόδι στο έδαφος, ενώ συχνά δάγκωνε ελαφρά το κάτω χείλος της. Ήταν προφανές ότι κάτι την απασχολούσε, αλλά κι εκείνη προσπαθούσε να επιβληθεί στον εαυτό της και να το κρύψει από τους άλλους. Η ξανθούλα την έπιασε από το μπράτσο ανεβαίνοντας τη σκάλα και οι δυο τους περπάτησαν αγέρωχες μπροστά από καθηγητές και μαθητές που στέκονταν στο πλατύσκαλο. Ο Πάνος δεν κουνήθηκε από τη θέση του μέχρι που το προαύλιο είχε σχεδόν αδειάσει. Ανεβαίνοντας τη σκάλα αναρωτήθηκε αν τα είχε χάσει εντελώς. Κοιτώντας την είχε πραγματικά φύγει από την πραγματικότητα, το μυαλό του είχε κολλήσει στην εικόνα της. Κι εκείνη φυσικά ούτε που θα τον είχε προσέξει.

Καθώς η πρώτη ώρα προχωρούσε γρήγορα οι μαθητές του Β1 τον έκαναν να γελάσει και να βρει ξανά την καλή διάθεση του. Στο τελείωμα της δεύτερης ώρας ένιωθε ήδη πολύ καλύτερα. Βγαίνοντας από την τάξη στο τρίτο διάλειμμα έπεσε πάνω στην παρέα των αγοριών του Γ2. Κρατούσαν μια μπάλα του μπάσκετ και κατέβαιναν. Νόμιζε ότι δεν θα του έδιναν σημασία καθώς περνούσε από δίπλα τους, αλλά εκείνοι τον σταμάτησαν προτείνοντας του να παίξει μαζί τους. Τον έπιασαν απροετοίμαστο κι ετοιμάστηκε να αρνηθεί αλλά τη στιγμή που θα το ξεστόμιζε ο κύριος Φράγκου, ο μαθηματικός, εμφανίστηκε από την άλλη μεριά και απάντησε για λογαριασμό του.

«Αυτόν δεν θα τον πάρετε μαζί σας. Αφήστε κανένα νέο παίκτη και για μας» τους είπε χαλώντας τους τα σχέδια. Ο Πάνος χαμογέλασε ανακουφισμένος νομίζοντας ότι όλο αυτό ήταν ένα αστείο αλλά ο μαθηματικός, του έκανε νόημα να κατέβουν μαζί με τα αγόρια, για να παίξουν. Σε λίγο βρέθηκαν να παίζουν στην ίδια ομάδα με μερικά αγόρια της Β ενώ αντίπαλοι τους ήταν ο κύριος Μαλαμής, των θρησκευτικών, και τ' αγόρια του Γ2. Το παιχνίδι ήταν σύντομο αλλά δυνατό. Στην αρχή ο Πάνος ξεκίνησε λιγάκι μουνδιασμένα. Σύντομα όμως ξέχασε το ρόλο του καθηγητή και άρχισε να παίζει σαν να ήταν και εκείνος έφηβος. Τα παιδιά του έδιναν πάσες και ο κύριος Μαλαμής, που παθιαζόταν, φώναζε και χειρονομούσε όπως οι μαθητές τους. Δεν φανταζόταν ότι θα το διασκεδάζε τόσο. Το κουδούνι διέκοψε το παιχνίδι τους κι ο Πάνος χαμογελαστός δέχτηκε τις φιλοφρονήσεις των νεαρών μαθητών του για τις αθλητικές του ικανότητες. Αισθάνθηκε μεγάλη ικανοποίηση και σαν να είχε φύγει από πάνω του ένα τεράστιο βάρος.

«Ωραία δεν είναι να παριστάνεις τον έφηβο ξανά;» του είπε ο κύριος

Μαλαμής.

«Ωραία για σένα και για μένα που είμαστε πολύ μακριά από την εφηβεία. Ο Παναγιώτης είναι σχεδόν συνομήλικος τους» είπε ο κύριος Φράγκου κι έδειξε τους νεαρούς μαθητές τους.

«Ωραία, ήταν» απάντησε ο Πάνος.

«Μπράβο κύριε» του είπαν κάποιοι από τη Β τάξη που έπαιζαν στην ίδια ομάδα. Την τέταρτη ώρα δεν είχε μάθημα και είπε να ξεκουραστεί για λίγο στην ησυχία του γραφείου. Λίγα λεπτά από το κουδούνι για την έναρξη της ώρας η κυρία Κουτρουμάνη μπήκε στο γραφείο φουριόζα με μια ακολουθία πίσω της που φώναζε δυνατά. Η γυμνάστρια, επίσης φουριόζα, και μερικά από τα κορίτσια της ομάδας του βόλεϊ διαφωνούσαν έντονα για κάτι. Ανάμεσα τους ήταν οι δίδυμες και προς μεγάλη σύμπτωση και η Αγγελική.

«Ποιο είναι το πρόβλημα, κορίτσια; Δεν σας καταλαβαίνω», τους είπε η κυρία Νικολαΐδη με έντονο ύφος. «Φέτος είστε στην πιο κρίσιμη χρονιά σας, δεν μπορώ να σας έχω σε όλους τους αγώνες και το ξέρετε. Χρειάζομαι και κορίτσια από την Α' τάξη όπως πήραμε και από τη Β'». Τα κορίτσια διαμαρτυρήθηκαν λέγοντας ότι τα καινούρια κορίτσια που είχαν δοκιμαστεί δεν άξιζαν και πολλά, για να είναι στην ομάδα του σχολείου. Η κυρία Κουτρουμάνη προσπάθησε να τις ηρεμήσει λέγοντας τους ότι θα βρουν λύση αν συζητήσουν σε πιο ήπιους τόνους. Μπαίνοντας στο γραφείο με τον σαματά δεν τον πρόσεξαν αμέσως, αλλά η κυρία Κουτρουμάνη τον είδε και έκανε νόημα στα κορίτσια να ησυχάσουν.

«Συγνώμη κύριε Αυγερινέ, για τη φασαρία, δεν θέλαμε να σας ταράξουμε, έτσι δεν είναι κορίτσια;» είπε γυρνώντας προς το μέρος τους κάνοντας τους νόημα να ζητήσουν συγνώμη από τον Πάνο, ο οποίος σηκώθηκε από τη θέση του.

«Συγνώμη κύριε» του είπαν εκείνες με μια φωνή. Ο Πάνος βλέποντας την Αγγελική μπροστά του ανάμεσα στα κορίτσια ένιωσε να μουδιάζει. Τους χαμογέλασε λίγο αμήχανα και τις καθσύχασε.

«Μην ενοχλείστε, αν θέλετε μπορώ να σας αφήσω να συζητήσετε με την ησυχία σας». Ετοιμάστηκε να φύγει αλλά η κυρία Κουτρουμάνη του έκανε νόημα να μείνει.

«Όχι, όχι», είπαν εκείνες και η κυρία Νικολαΐδη πρόσθεσε, «δεν ήρθαν τα άγρια να διώξουν τα ήμερα, Παναγιώτη. Εμείς θα καθίσουμε να κουβεντιάσουμε εδώ ήσυχα-ήσυχα, έτσι κορίτσια;» Εκείνες έγνεψαν καταφατικά και κάθισαν εκεί που τους έδειξε η γυμνάστρια απρόθυμα. Η συζήτηση κράτησε σχεδόν είκοσι λεπτά με

λίγη ένταση που δεν άργησε να ξεθυμάνει. Ο Πάνος έδειχνε να μην τις παρακολουθεί, αλλά σημείωνε σε ένα χαρτί διάφορα σημαντικά για το μάθημα του. Στην πραγματικότητα αυτά που σημείωνε ήταν ανοησίες, άσχετες λέξεις μεταξύ τους, σκιστάκια και μοτίβα που το χέρι του τα έκανε χωρίς το μυαλό του να τα παρακολουθεί. Η Αγγελική ήταν καθισμένη ακριβώς απέναντι του και κοιτούσε προς το μέρος της γυμνάστριας και της υποδιευθύντριας που είχαν γυρισμένη την πλάτη τους στον Πάνο. Στην πραγματικότητα τα μάτια της εξερευνούσαν εκείνον αλλά το έκαναν τόσο διακριτικά που έκρυβαν το πραγματικό της ενδιαφέρον. Κι ενώ το πρόσωπο της ήταν ήρεμο, τα χέρια της ήταν πολύ νευρικά. Έπαιζαν με ένα χαρτάκι που το δίπλωναν, το ξεδίπλωναν μέχρι που το τσαλάκωσαν, το έκαναν μια μπαλίτσα και το παράτησαν πάνω σε ένα γραφείο φεύγοντας.

Όταν ο Πάνος έμεινε μόνος του στο γραφείο πήρε το τσαλακωμένο χαρτάκι στα χέρια του. Ανοίγοντας το, η μυρωδιά της Αγγελικής τον γαργάλισε. Μέσα ήταν γραμμένο ένα μήνυμα με γράμματα ακανόνιστα, μάλλον θυμωμένα. Το μήνυμα έλεγε: *Πάψε να με αποφεύγεις.* «Τι είναι αυτό;» αναρωτήθηκε ο Πάνος, «Ποιος να το έγραψε;» Ήταν βέβαιος ότι κάποιος το έγραψε σ' εκείνη. «Κάποιος συμμαθητής ίσως» σκέφτηκε. Το πιθανότερο να ήταν αυτός ο νεαρός που την είχε φιλήσει εκείνο το βράδυ, ή ίσως ο άλλος που την είχε φέρει με το αυτοκίνητο. «Ποιος να ήταν ο ένας και ποιος ο άλλος;» Τον νεαρό τον ήξερε, ήταν ο Γιάννης ο συμμαθητής της και πρόεδρος του σχολικού συμβουλίου. «Ο άλλος ποιος ανάθεμα τον ήταν!» αναρωτήθηκε. Το καταλάβαινε ότι μέσα του η ζήλια τον προκαλούσε. Ένιωθε ξαφνικά ότι είχε έναν αντίπαλο να αντιμετωπίσει ή ίσως και δυο. «Μα με ποιον τα βάζω;» αναρωτήθηκε όταν σε λίγο ήρθε στα λογικά του. «Αυτός ο νεαρός είναι απλώς ένα παιδί. Και η Αγγελική είναι ένα παιδί...» Η λογική δεν ήταν ένας σύμμαχος που ήθελε σε αυτή τη φάση της ζωής του. Δεν ήθελε να σκέφτεται την Αγγελική ως παιδί. Αυτό που ήθελε ήταν να την έχει στο μυαλό του ως γυναίκα, μια πανέμορφη γυναίκα που ίσως κατάφερνε να γνωρίσει καλύτερα. Και πάλι η λογική είχε το προβάδισμα και τον επέπληξε για τις ηλίθιες σκέψεις που έκανε. Η Αγγελική ήταν μαθήτριά του και μόνο ως μαθήτριά θα έπρεπε να τη βλέπει.

Λίγο πριν χτυπήσει το κουδούνι και γεμίσει το γραφείο με ενήλικους και οι διάδρομοι με έφηβους κατάφερε να συμβιβάσει τις σκέψεις του. Μέσα του ας σκεφτόταν ο,τι ήθελε. Έξω όμως θα έπρεπε να κρατά αποστάσεις και να μην δείχνει τι σκέφτεται. Πήρε μια βαθιά ανάσα και χαμογέλασε σαρκαστικά. Τουλάχιστον εκείνη τον απέφευγε, όποιος κι αν ήταν. Μπαίνοντας για το πρώτο μάθημα της

Φιλοσοφίας στο τμήμα της Αγγελικής ήταν αποφασισμένος να τηρήσει την συμφωνία με τον εαυτό του και γι' αυτό έπρεπε να είναι προσεκτικός. Και πράγματι ήταν προσεκτικός και τελικά το μάθημα πήγε πολύ καλά. Οι περισσότεροι μαθητές του Γ2 ήταν πρόθυμοι.

«Κύριε, κύριε...» φώναζαν τα κορίτσια, για να απαντήσουν στις ερωτήσεις του και τα χέρια τους σαν σημαιάκια πήγαιναν πέρα δώθε πάνω απ' τα κεφάλια τους. Οι φίλες της Αγγελικής μονοπωλούσαν τις συζητήσεις, αλλά εκείνη δεν έβγαλε μιλιά. Μόνο τον κοιτούσε σοβαρά και άκουγε. Ο Πάνος της έριχνε φευγαλέες ματιές προσπαθώντας το βλέμμα του να μην στέκεται πάνω της πολλή ώρα αλλά μέσα του καιγόταν. Η επιθυμία του να πλησιάσει το θρανίο της, να την ακούσει να μιλά όπως οι άλλες, να τον κοιτάξει κατάματα και να χαθούν μέσα σε ζεστά βλέμματα και σιωπές τον έσπρωξε να κάνει μια βόλτα ανάμεσα στα θρανία. Πλησιάζοντας το δικό της αναγκάστηκε να κάνει ένα βήμα πίσω όταν μπροστά του σηκώθηκε ο Γιάννης υψώνοντας το ανάστημά του και κάνοντας μια κίνηση σαν να ήθελε να εμποδίσει τον καθηγητή του να προχωρήσει.

«Πάω στο γραφείο. Ξέχασα ότι με ζήτησε ο Λυκειάρχης νωρίτερα.» Δεν πήρε την άδεια του Πάνου, απλά του ανακοίνωσε ότι θα έφευγε. Έτσι απλά. Ο Γιάννης δεν έκρυβε την αντιπάθεια του για τον νέο καθηγητή και ήθελε να του το δείξει με κάθε τρόπο. Η αναίδεια και το υπεροπτικό του ύφος έκαναν εντύπωση στον Πάνο, ωστόσο, έκανε στην άκρη, για να τον αφήσει να περάσει, και συνέχισε τη συζήτηση με τους υπόλοιπους χωρίς να δείξει την ενόχληση του. Ήταν αποφασισμένος να τους κερδίσει, το ήθελε πολύ και θα τα κατάφερνε ακόμα κι αν δεν ήταν όλοι με το μέρος του.

Λίγα λεπτά μετά τις τρεις το ίδιο απόγευμα το πράσινο υπεραστικό λεωφορείο μπήκε στο σταθμό κορνάροντας με την χαρακτηριστική κόρνα του, για να δηλώσει άφιξη και να προειδοποιήσει τους λίγους επιβάτες που στέκονταν στο σημείο να προσέξουν μην βρεθούν κάτω από τις ρόδες του. Οι επιβάτες άρχισαν να κατεβαίνουν ένας-ένας ενώ η πλαϊνή πόρτα με τις αποσκευές άνοιξε, για να παραλάβουν βαλίτσες και κούτες. Δίπλα ακριβώς τα ταξί άρχισαν να γεμίζουν και να φεύγουν με τη σειρά που ήταν παρκαρισμένα στην πιάτσα τους. Από την μεσαία πόρτα κατέβηκε μια αδύνατη κοπέλα γύρω στα είκοσι-πέντε κρατώντας ένα μικρό μαύρο σακβουαγιάζ και ένα δερμάτινο σακίδιο στην πλάτη. Είχε τα μακριά μαλλιά της πιασμένα σε μια σφιχτή αλογοουρά, φορούσε ένα στενό μαύρο παντελόνι, ένα λευκό κοντομάνικο

μπλουζάκι και στρωτά αθλητικά παπούτσια. Πίσω από τα σκούρα γυαλιά της τα μάτια της κινούνταν γρήγορα, νευρικά. Έψαχνε κάποιον, αυτόν που της είχε πει ότι θα την περίμενε στο σταθμό. Τον είδε καθισμένο πάνω στη μηχανή του, να κοιτά μακριά από το σημείο που είχε σταθμεύσει το λεωφορείο. Κατάλαβε ότι ήταν απορροφημένος στις σκέψεις του και δεν είχε προσέξει το λεωφορείο που ήρθε, ούτε τους επιβάτες που είχαν εξαφανιστεί γρήγορα, ούτε καν ότι κάποιος τον πλησίαζε. Με γρήγορο βήμα βρέθηκε δίπλα του και αγγίζοντας τον ώμο του τον ξάφνιασε. Της χαμογέλασε γυρνώντας απότομα και άνοιξε τα χέρια του διάπλατα. Η θερμή αγκαλιά της Χριστίνας, η γλυκιά μυρωδιά και το γνώριμο σώμα της τον χαλάρωσαν από την ένταση των προηγούμενων ωρών. Την κράτησε για λίγο παραπάνω αποφεύγοντας να την κοιτάξει στα μάτια, καλωσορίζοντας την σιωπηλά.

«Καλώς ήρθες» της είπε τελικά προσπαθώντας να ακουστεί πολύ χαρούμενος που την είχε υποδεχθεί.

«Μου έλειψες» του απάντησε εκείνη, κρατώντας το πρόσωπο του με τα δάχτυλα της σε μια προσπάθεια να κοιταχτούν.

«Πάμε;» την ρώτησε ο Πάνος παίρνοντας το σακβουαγιάζ από το έδαφος.

«Πάμε σπίτι σου;» τον ρώτησε εκείνη ανεβαίνοντας στη μηχανή πίσω του.

«Όχι ακόμα» της απάντησε κοφτά χωρίς να της πει που σκόπευε να την πάει.

Καθισμένοι σ' ένα παραλιακό ταβερνάκι παρήγγειλαν ούζο και θαλασσινά.

«Είναι πολύ όμορφα εδώ», είπε η Χριστίνα αφού έδωσαν την παραγγελία.

«Ναι» είπε ο Πάνος μονολεκτικά και γύρισε το κεφάλι του προς τη θάλασσα.

«Έχεις ξαναέρθει;» τον ρώτησε εκείνη.

«Όχι, ένας συνάδελφος μου το σύστησε. Έρχεται εδώ με φίλους και την οικογένειά του» της απάντησε γυρίζοντας να την κοιτάξει. Οι κουβέντες τους όπως πάντα ξεκινούσαν ακίνδυνα, με τα καθημερινά. Ο Πάνος τελευταία απέφευγε να μιλά με λεπτομέρειες για το σχολείο, αλλά η Χριστίνα που τα οσμίζόταν όλα τον ρωτούσε πολλά προκειμένου να καταλάβει περισσότερα. Αντιλαμβάνόταν ότι τον απασχολούσαν διάφορα, πολλά που δεν της έλεγε, αλλά από τις πρώτες μέρες που εγκαταστάθηκε στη Ναύπακτο η αλλαγή του ήταν μεγάλη. Μέρα με τη μέρα τον έχανε και δεν έφταιγε μόνο η χιλιομετρική απόσταση. Δοκίμασε διάφορα για να τον προσεγγίσει αλλά έμοιαζε μάταιο να προσπαθεί. Δεν κατάφερε να τον ξεκλειδώσει, να τρυπώσει στις σκέψεις του. Ένα άλυτο μυστήριο ήταν γι' αυτήν, ένα μυστήριο που πάση θυσία ήθελε να λύσει. Τον τελευταίο καιρό είχε καταλάβει πως ο Πάνος έβρισκε διάφορες δικαιολογίες, για να μην γυρίζει στην Αθήνα, οπότε δεν του άφησε

και πολλά περιθώρια να αρνηθεί την επίσκεψή της. Τώρα κάτω από ένα αρμυρίκι καθισμένοι αντικριστά σ' ένα ξύλινο τραπέζι με ψάθινες καρέκλες βρίσκονταν πολύ κοντά κι ένιωθαν πολύ χαλαρά. Όλα φαίνονταν εύκολα. Στην πραγματικότητα τίποτα δεν ήταν εύκολο. Τα συναισθήματα είχαν αλλάξει, οι σκέψεις δεν ήταν απλές και ξεκάθαρες. Ο Πάνος ποτέ δεν ήθελε να μιλάει για τη σχέση τους, για το κοινό μέλλον τους και η Χριστίνα που ενώ συνήθως ρωτούσε ότι ήθελε να μάθει ευθέως, αυτή τη φορά αποφάσισε να τον αφήσει στην ησυχία του. Μετά τον τελευταίο καυγά τους που της ζήτησε να σταματήσει να τον πιέζει και της τηλεφώνουσε όλο και πιο αραιά, φοβήθηκε ότι μοιραία η σχέση τους θα τελείωνε αν συνέχιζε να φέρεται με τον ίδιο τρόπο. Λέξη δεν κατάφερε να του πάρει για το σχολείο πέρα από όσα της είχε πει στο τηλέφωνο κι όσο κι αν η περιέργεια την έτρωγε δεν τον πίεσε περισσότερο. Εκείνος αντίθετα τη ρώτησε τα πάντα για την προαγωγή της, για τα νέα καθήκοντα της και τα πιθανά ταξίδια που θα έπρεπε να κάνει εκτός Αττικής. Η δουλειά του ιατρικού επισκέπτη της άρεσε και η φαρμακευτική εταιρία στην οποία εργαζόταν τα τελευταία χρόνια έδινε ευκαιρίες σε όσους εργάζονταν με ζήλο. Ήταν ενθουσιασμένη και δεν το έκρυβε.

«Θα ταξιδεύω πολύ, αλλά πάντα θα γυρνάω κοντά σου» του υποσχέθηκε με τρυφερότητα. Βαθιά μέσα της φοβόταν ότι θα του έδινε μια καλή δικαιολογία να το τελειώσουν με πρόσχημα την απόσταση και ίσως και τη δουλειά της. Ο Πάνος αρκέστηκε να χαμογελάσει κρύβοντας την πραγματική του διάθεση. Το ίδιο βράδυ η Χριστίνα έκανε μια ακόμα προσπάθεια να τον προσεγγίσει χρησιμοποιώντας τα θηλυκά της όπλα. Τον περιποιήθηκε στο σπίτι του σαν να ήταν εκείνη η οικοδέσποινα του, μαγειρεύοντας το αγαπημένο του ριζότο και κερνώντας τον λευκό κρασί. Ύστερα με γλυκόλογα τον ξελόγιασε οδηγώντας τον στο κρεβάτι. Θα μπορούσε να είναι όπως παλιά αλλά ακόμα κι εκεί είχε την αίσθηση ότι ο Πάνος δεν βρισκόταν μαζί της. Μέσα στη νύχτα την ξύπνησε η φωνή του. Βρισκόταν κουλουριασμένος δίπλα της και μουρμούριζε διάφορα που δεν έβγαζαν νόημα. Τον χάιδεψε στο μέτωπο τρυφερά και τον πλησίασε για να τον φιλήσει καθώς καταλάβαινε ότι στο όνειρο του κυριαρχούσε η αγωνία. Τα χείλη της ήταν σε απόσταση λίγων εκατοστών όταν τον άκουσε να προφέρει ένα όνομα, ένα γυναικείο όνομα.

«Αγγελική...» Η Χριστίνα πάγωσε στο άκουσμα του ονόματος μιας άλλης. «Αγγελική...» επανέλαβε ο Πάνος λίγο πιο δυνατά. Κεραυνοβολημένη μπροστά από το πρόσωπο του τον παρατηρούσε να αλλάζει εκφράσεις. Τώρα χαμογελούσε και πρόφερε αυτό το όνομα άλλες δυο φορές προτού σταματήσει να την καλεί. Η φωνή

και τα λόγια του ακούστηκαν μερικές ακόμα φορές μέσα στο μυαλό της προτού τραβηχτεί από κοντά του. Τυλίχτηκε με την κουβέρτα στην άλλη άκρη του κρεβατιού. Έμεινε εκεί εντελώς ακίνητη. Μετά από αρκετά πνιχτά κλάματα μέσα στο μαξιλάρι πρέπει να κοιμήθηκε τα ξημερώματα.

Οι ακτίδες του ήλιου ζεστές αντανακλούσαν πάνω στο κίτρινο χρώμα. «Που βρισκόταν;» αναρωτήθηκε κοιτώντας γύρω του απορημένος. Τα μάτια του είχαν αρχίσει να ξεχωρίζουν τα σχήματα και η εικόνα έπαψε να είναι θολή. Το φωτεινό κίτρινο χρώμα και το ζωνρό πράσινο ήταν οι λεμονιές που βρίσκονταν παντού ολόγυρα του. Η μυρωδιά τους ήταν γλυκιά, μεθυστική, εθιστική. «Τι όμορφο περιβάλλει!» σκέφτηκε. Κάπου στο βάθος διέκρινε κάτι λευκό. Ήταν ένα λευκό φόρεμα. Το φορούσε ένα κοριτσάκι που τον πλησίαζε σιγά-σιγά. Ξαφνικά βρέθηκε μπροστά του πριν προλάβει να ανοιγοκλείσει τα βλέφαρα του. Ήταν ένα όμορφο πλάσμα με καστανά μακριά μαλλιά και όμορφα εκφραστικά μάτια, πέντε περίπου χρονών. Στεκόταν εκεί κρατώντας μια ομπρελίτσα με ροζ ανθάκια και του χαμογελούσε. Της χαμογέλασε κι εκείνος. Το κορίτσι του άπλωσε το χεράκι ζητώντας να κρατήσει το δικό του. Απλώνοντας το χέρι του ακούστηκε ένας δυνατός θόρυβος πάνω από τα κεφάλια τους, ένα δυνατό μπουμπουνητό προάγγελος μεγάλης καταιγίδας. Το πρόσωπο του κοριτσιού συσπάστηκε και το χεράκι της μαζεύτηκε πίσω. «Μη φοβάσαι», της μίλησε για πρώτη φορά ο Πάνος. Όμως το κοριτσάκι γύρισε απότομα και άρχισε να τρέχει προς την κατεύθυνση από όπου ήρθε. «Μη φεύγεις, μη φοβάσαι», της φώναξε εκείνος σαστισμένος, «Αγγελική... Αγγελική...»

Οι μέρες είχαν κρυσώσει για τα καλά ήδη από την τρίτη εβδομάδα του Οκτωβρίου. Στο σχολείο όμως το κλίμα ήταν ακόμα θερμό. Συζητήσεις για τη χοροεσπερίδα του Δεκεμβρίου, για την πενθήμερη στις αρχές της άνοιξης και για διάφορα άλλα σχετικά με τη σχολική ζωή αναστάτωναν τους μαθητές της Γ' Λυκείου εδώ και μέρες αλλά ειδικά εκείνη την Παρασκευή όλοι ήταν πιο ανήσυχοι. Ο Γιάννης, ως πρόεδρος, ζήτησε συνέλευση του δεκαπενταμελούς την έκτη ώρα για να συζητήσουν κι έτσι όταν ο Πάνος μπήκε στο Γ2 για να κάνει μάθημα ο Γιάννης, ο Στέργιος, ο Μάνος και ο Πέτρος έλειπαν.

«Κύριε, τα παιδιά του δεκαπενταμελούς έχουν συνέλευση στο γραφείο»

πρόλαβε να τον ενημερώσει η Έφη πριν τους αναζητήσει.

«Μπορούμε να συζητήσουμε, αντί να κάνουμε μάθημα», τον παρακάλεσε η Έλενα.

«Μα πάντα συζήτηση κάνουμε, αυτή είναι η φύση του μαθήματος» της απάντησε εκείνος.

«Ναι, συζήτηση, μια απλή συζήτηση, όχι φιλοσοφική», πρότεινε η Ρένα.

Ο Πάνος συμφώνησε και πήρε τη θέση του πάνω στην έδρα. Πάντα όταν ξεκινούσαν ενδιαφέρουσες συζητήσεις του άρεσε να κάθεται πάνω στην έδρα αντί να κάθεται στην καρέκλα ή να στέκεται όρθιος μπροστά στους μαθητές του.

«Ωραία και για ποιο θέμα να μιλήσουμε» τους ρώτησε.

«Για εσάς, κύριε» τόλμησε να του πει η Έλενα.

«Ναι, ναι» συμφώνησαν και οι άλλοι.

«Για μένα; Και τι θα μπορούσε να σας ενδιαφέρει;» ρώτησε πάλι εκείνος με έκδηλη την απορία.

«Να μας πείτε πως είσαστε στην ηλικία μας» ξεστόμισε αυθόρμητα η Έλενα, που καιγόταν να μάθει για τον αγαπημένο της καθηγητή... Ο Πάνος γέλασε με την ερώτηση.

«Περίπου όπως οι περισσότεροι από εσάς... πάνε και τόσα χρόνια...» είπε χαριτολογώντας. «Ήμουν μάλλον πολύ αφοσιωμένος στο διάβασμα και την προετοιμασία για τις πανελλήνιες εξετάσεις...». Το ύφος του στη φράση αυτή άλλαξε λιγάκι. Δεν ήθελε να θυμάται πόσα έχασε, την ομάδα του στο μπάσκετ, τις εξόδους με τους φίλους ακόμα και το κορίτσι του, που τον χώρισε γιατί είχε κλειστεί πολύ στον εαυτό του.

«Και είσαστε καλός μαθητής;» τον ρώτησε ο Στάθης, ένα ντροπαλό παιδί από τα τελευταία θρανία.

«Για να έγινε φιλόλογος, ρε Στάθη, δεν θα ήταν καλός μαθητής;» του απάντησε η Ρένα με ύφος. Ο Πάνος κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

«Και ποιο ήταν το όνειρο σας για μετά το σχολείο;» Η ερώτηση ήρθε από δυο καλοσχηματισμένα ροζ χείλη, τα ομορφότερα που είχε δει ως τότε ο Πάνος. Η Αγγελική δεν συνήθιζε να μιλά αυθόρμητα και μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν την είχε ακούσει να τον ρωτά οτιδήποτε. Ξαφνιάστηκε.

«Ήθελα να γίνω αρχαιολόγος» της απάντησε κοιτάζοντας την κατάματα.

«Και γιατί δεν γίνατε;» συνέχισε τις ερωτήσεις χωρίς να πάρει τα μάτια της από τα δικά του. Δεν είχε απλή απάντηση σ' αυτή την ερώτηση κι αν απαντούσε

ειλικρινά θα φαινόταν ανόητος στα μάτια τους.

«Μάλλον σκέφτηκα πρακτικά. Σκέφτηκα την επαγγελματική αποκατάσταση, εννοώ.» Η απάντηση του έφερε κι άλλη ερώτηση από την Αγγελική.

«Και είστε ικανοποιημένος από την επιλογή σας;» Ο γλυκός ήχος που βγήκε από τα χειλάκια της και τα λόγια που έλεγαν τον τσιμπούσαν κατευθείαν στην καρδιά.

«Είμαι πολύ χαρούμενος που βρίσκομαι σ' αυτή τη θέση» της απάντησε χωρίς δισταγμό. Εκείνη του χάρισε ένα υπέροχο χαμόγελο σαν να ευχαριστήθηκε πολύ από την απάντηση του. «Μου χαμογέλασε», πρόλαβε να σκεφτεί εκείνος πριν της ανταποδώσει την ερώτηση. «Κι εσύ, Λιόντη, έχεις αποφασίσει τι θα κάνεις μετά το σχολείο;» Η Αγγελική απάντησε κάπως διστακτικά.

«Θέλω να σπουδάσω αλλά δεν έχω αποφασίσει ακόμα τη σχολή. Ίσως και να φύγω στο εξωτερικό...» Ο Πάνος κούνησε το κεφάλι του δείχνοντας ότι την κατανοεί, αλλά η χαρούμενη διάθεση του κρύφτηκε πίσω από τις τελευταίες τις λέξεις.

«Στο εξωτερικό; Σκέφτεται να πάει στο εξωτερικό...» Αυτή η προοπτική του έφερε ένα στιγμιαίο πανικό. Σηκώθηκε από την έδρα και έκανε μια βόλτα ανάμεσα στα θρανία παίρνοντας μια βαθιά ανάσα. «Σου εύχομαι ό,τι καλύτερο» της απάντησε διώχνοντας τη δυσάρεστη σκέψη και χαμογελώντας της για να την ενθαρρύνει. Οι μαθητές του ένας μετά το άλλον άρχισαν να του λένε για τα δικά τους σχέδια, για τα όνειρα και τους φόβους τους. Ο Πάνος ήταν σε πολύ καλή διάθεση. Δεν φανταζόταν ότι θα ζούσε κάτι τόσο σπουδαίο. Είχε αρχίζει να κερδίζει τους μαθητές του, να τον εμπιστεύονται και να του εκμυστηρεύονται τα θέματα που τους απασχολούσαν. Όταν χτύπησε το κουδούνι όλοι αναστέναξαν με απογοήτευση. Ήθελαν λίγη συζήτηση ακόμα, είχαν ανάγκη να τους ακούσει και να τους συμβουλέψει ένας άνθρωπος που καταλάβαινε τι περνούσαν.

Κατεβαίνοντας από το κάστρο νωρίς το απόγευμα έκανε την συνηθισμένη στάση του στο Ρολόι παίρνοντας θέση στο ξύλινο παγκάκι ακριβώς πάνω από την πόλη έχοντας μπροστά στα πόδια του απλωμένη τη θάλασσα. Από την ώρα που είχε σχολάσει δεν σταμάτησε να σκέφτεται τη στιχομυθία με την Αγγελική. Θυμόταν ακριβώς τα λόγια που είχαν ανταλλάξει, όλες τις λεπτομέρειες, ακόμα και τις εκφράσεις του προσώπου της. Θυμήθηκε ότι όταν του μιλούσε τα μάτια της έλαμπαν ασυνήθιστα, σαν να είχε πυρετό. Και το χρώμα στα μάγουλα της ελαφρώς πιο κόκκινο. Και κάπου εκεί, η φωνή της λογικής άρχισε να του μιλά. Ερμήνευε όσα

έγιναν το πρωί όπως εκείνος ήθελε. Ήξερε, δεν είναι πως δεν ήξερε, ότι έπαιζε με τη φωτιά, αλλά για πρώτη φορά στη ζωή του αποφάσισε να φιμώσει τη λογική που τον γέμιζε ενοχές και όλες οι αποφάσεις του ήταν αυτές που έπρεπε κι όχι αυτές που ήθελε. «Όχι» είπε δυνατά απαντώντας στη φωνή της λογικής. Αμέσως γύρισε και κοίταξε πίσω του μήπως ερχόταν κάποιος. «Θα εμφανιστεί κανένας και θα με περάσει για τρελό που μιλάω μόνος μου» σκέφτηκε αλλά ευτυχώς κανείς δεν ήταν κοντά και συνέχισε να αγναντεύει τη θάλασσα. Αφού πέρασαν λίγα λεπτά άκουσε κάποιον να πλησιάζει. Γύρισε να δει ποιος ήταν, σίγουρος ότι θα ήταν η ηλικιωμένη κυρία που έμενε λίγο πιο κάτω και έφερνε καθημερινά εκεί το σκυλάκι της για βόλτα. Όμως δεν ήταν εκείνη. Πίσω του, σε μικρή απόσταση, στεκόταν η λαχανιασμένη Αγγελική. Φορώντας αθλητική φόρμα, όπως κι εκείνος, μόλις είχε σταματήσει να τρέχει. Τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα. «Αγγελική...» είπε το μικρό της όνομα της και σηκώθηκε από το παγκάκι.

«Κύριε Αυγερινέ», είπε κι εκείνη στον ίδιο τόνο κάνοντας ένα βήμα πίσω. Ακολούθησαν δυο αμήχανα χαμόγελα γεμάτα ένταση, όσο εκείνη προσπαθούσε να ανακτήσει τον φυσιολογικό ρυθμό αναπνοής. Είχε έρθει εκεί για τον ίδιο λόγο που είχε έρθει κι ο Πάνος. Μην ξέροντας τι να πουν συνέχισαν να κοιτάζονται και να χαμογελούν ο ένας στον άλλο. Η Αγγελική μίλησε πρώτη.

«Είχα πάει για τρέξιμο» του εξήγησε, «να μη σας ενοχλώ...» είπε ντροπαλά και κίνησε να φύγει.

«Όχι... δεν ενοχλείς καθόλου. Μη φύγεις... Εκτός κι αν θέλεις να συνεχίσεις το τρέξιμο» της είπε εκείνος με φόβο ότι θα φύγει και θα χαθεί η ευκαιρία.

«Όχι. Νομίζω ότι έτρεξα αρκετά» του απάντησε εκείνη παίρνοντας βαθιές ανάσες.

«Θέλεις να καθίσεις;» της πρότεινε δείχνοντας της το παγκάκι από όπου είχε σηκωθεί. «Απολαμβάνω τη θέα κάθε φορά μετά το τρέξιμο όταν παίρνω αυτή τη διαδρομή» συνέχισε κοιτώντας εκείνη αντί να κοιτά τη θέα που της έδειχνε.

«Κι εγώ το ίδιο.» Η αναπνοή της πρόδιδε ότι εκτός από το τρέξιμο και κάτι άλλο την έκανε να λαχανιάζει. «Έρχομαι συχνά εδώ. Είναι το αγαπημένο μου σημείο στην πόλη» είπε και με τρεμάμενα χείλη ενώ κοίταζε την ήρεμη θάλασσα που ανοιγόταν μπροστά της αποφεύγοντας, ωστόσο, να κοιτάξει το όμορφο πρόσωπο του. «Θεέ μου, τι κάνω τώρα;» σκέφτηκε κι ένιωσε τα πόδια της να τρέμουν.

«Έλα, κάθισε». Της έδειξε το άδειο σημείο δίπλα του. Μια τολμηρή κίνηση ήταν αυτό που χρειαζόταν τώρα. «Σε λίγο δύει ο ήλιος». Η καρδιά της χτυπούσε πιο

δυνατά απ' όσο άντεχε την ώρα που τον πλησίαζε. Κάθισε στην άκρη και έκανε μεγάλη προσπάθεια να φαίνεται ήρεμη, αλλά αυτό ήταν αδύνατο. Το ροδαλό χρώμα στο πρόσωπο της είχε εξαφανιστεί και ένιωσε τις παλάμες της ξαφνικά να ιδρώνουν. Ο Πάνος που δεν την είχε χάσει από τα μάτια του βλέποντας την να χάνει το χρώμα της κατάλαβε ότι κάτι της συνέβαινε. «Είσαι εντάξει;»

«Πρέπει να φύγω...» Η Αγγελική πετάχτηκε πάνω θέλοντας να το βάλει στα πόδια. Δεν ήταν προετοιμασμένη γι' αυτή τη συνάντηση. Πίσω της σηκώθηκε κι ο Πάνος.

«Περίμενε. Δεν φαίνεσαι καλά.» Την πρόλαβε προτού φύγει και την έβαλε να καθίσει πάλι πιάνοντας την από τον καρπό. Σίγουρα η αναστάτωση που της προκάλεσε η συνάντησή τους, οι γρήγορες και βαθιές ανάσες που πήρε και η καρδιά της που σφυροκοπούσε σαν τρελή της έφεραν ζαλάδα. Θα το έβαζε στα πόδια. Ήταν αδύναμη μπροστά του. Όμως ο Πάνος δεν θα την άφηνε. Βλέποντας την να σηκώνεται ακόμα μια φορά την έπιασε πάλι από τον καρπό για να την εμποδίσει. «Μη βιάζεσαι. Δεν σ' αφήνω να φύγεις έτσι. Μπορεί να ζαλιστείς και να πέσεις» της είπε χωρίς να την αφήσει από το χέρι.

«Καλά είμαι, αφήστε με να φύγω...» τον παρακάλεσε κοιτώντας σαν τρομαγμένο ζώο που φοβάται ότι θα το αιχμαλωτίσουν.

«Σε λίγο. Να σιγουρευτώ ότι είσαι καλά» της είπε εκείνος που ανησυχούσε στ' αλήθεια. «Μάλλον σε κάνω να νιώθεις άβολα, αλλά πίστεψε με, δεν έχεις λόγο να αισθάνεσαι έτσι. Ησύχασε...» Ο τρόπος που της μίλησε και η σιγουριά στη φωνή του την καθησύχασαν. Της ελευθέρωσε τον καρπό κι εκείνη δεν έφερε άλλη αντίρρηση.

«Θεέ μου! Τι κάνω τώρα; Τι πρέπει να πω;» σκέφτηκε. Γύρισε το κεφάλι της προς τη θάλασσα και έκλεισε για λίγα δευτερόλεπτα τα μάτια της σε μια προσπάθεια να ξαναβρεί τον έλεγχο του εαυτού της. Κι ενώ τα μάγουλα της δεν άργησαν να ροδίσουν πάλι, η καρδιά της ακόμα χτυπούσε ακανόνιστα. Πόσες φορές είχε φανταστεί αυτή τη συνάντηση! Για λίγα λεπτά έμειναν αμίλητοι να κοιτούν τη θάλασσα που φαινόταν να γαληνεύει και τους δυο.

«Πως είσαι τώρα;» τη ρώτησε με ανησυχία έχοντας γυρίσει το πρόσωπο του ξανά προς το μέρος της.

«Καλύτερα... συγνώμη, σας αναστάτωσα...» του απάντησε και δίχως να το σκεφτεί τόλμησε να τον κοιτάξει κι εκείνη. Μέσα σε μια μεγάλη παύση αμηχανίας κοιτούσε τις λεπτομέρειες του προσώπου του και σκεφτόταν πόσο ήθελε να

πλησιάσει το πρόσωπο του, να ακουμπήσει ίσως αυτά τα χείλη... Ένας μικρός αναστεναγμός βγήκε από το στήθος της που της έφερε ντροπή και την έκανε να ξαναγυρίσει το πρόσωπο προς τη θάλασσα. Δεν ήταν ακόμα σε θέση να ελέγξει πλήρως τον εαυτό της. Με την ίδια επιθυμία την κοιτούσε κι εκείνος για πρώτη φορά από τόσο κοντά. Οι ίδιες σκέψεις περνούσαν κι από το δικό του μυαλό και ένιωθε τον ίδιο δισταγμό που ένιωθε κι εκείνη.

«Αγγελική...» ξεκίνησε να μιλά ο Πάνος, μα σταμάτησε ξαφνικά όταν γύρισαν ταυτόχρονα και κοιτάχτηκαν. Τι να πει; Είχε χαθεί. Καταλάβαιναν και οι δυο ότι ζούσαν αυτή τη μαγική στιγμή, την αμήχανη αλλά πραγματικά μαγική στιγμή που μια φορά τη ζεις με αυτόν, τον έναν άνθρωπο, που πονάς και αγαλλιάζεις ταυτόχρονα όταν τον κοιτάς. Πρώτη κατέβασε τα μάτια της η Αγγελική στα χέρια της που έτρεμαν. «Δεν ξέρω τι να σου πω, αν και θέλω... θέλω τόσο να σου μιλήσω...» σταμάτησε εκεί τη σκέψη πριν την αρθρώσει. Φοβήθηκε ότι θα την τρομάξει αν της πει κάτι παραπάνω. Και με ποια αφορμή, με ποιο δικαίωμα να της πει κάτι περισσότερο για όσα ένιωθε;

«Καλύτερα σε βλέπω» είπε τελικά και έσκυψε λίγο το πρόσωπο του μπροστά στο δικό της για να την προτρέψει να τον ξανακοιτάξει. Πράγματι, αυτή η κίνηση της έδωσε λίγο θάρρος να σηκώσει το κεφάλι της. Του χάρισε για μια στιγμή ένα ντροπαλό χαμόγελο. «Έτσι μπράβο. Χαμογελάς!» φώναξε ο Πάνος θριαμβευτικά. Η Αγγελική χαμογέλασε περισσότερο. «Λοιπόν; Για πες μου. Τρέχεις συχνά;» τη ρώτησε για να διώξει την αμηχανία. Η Αγγελική κούνησε το κεφάλι της πέρα δώθε.

«Όχι πολύ συχνά. Με το διάβασμα... ξέρετε, δεν υπάρχει χρόνος.» Ο Πάνος της έγνεψε ότι καταλάβαινε. «Εσείς;»

«Εγώ τρέχω σχεδόν κάθε μέρα. Από όλες τις διαδρομές προτιμώ αυτή.»

«Το ίδιο κι εγώ.» Από το σημείο εκείνο ξεκίνησε μια ακίνδυνη συζήτηση με λιγότερες παύσεις αμηχανίας. Το τρέξιμο που άρεσε και στους δυο και η διαδρομή μέχρι το κάστρο τους έκανε να βρουν θέμα για συζήτηση. Συνέχισαν συζητώντας για το Ρολόι του Λεπάντο, που η Αγγελική χαρακτήρισε ως το μπαλκόνι της πόλης με την ωραιότερη θέα, για τις προπονήσεις στο βόλεϊ και την ομάδα.

«Θα έρθεις και αύριο για τρέξιμο;» τη ρώτησε ο Πάνος όταν την είδε να κοιτάζει το ρολόι της.

«Συγγνώμη αλλά πρέπει να φύγω. Δυστυχώς αύριο δεν θα τρέξω γιατί έχουμε αγώνα στο κλειστό στάδιο.» Ο Πάνος δεν κατάλαβε ότι στο πρόσωπο του φάνηκε η απογοήτευση. «Αλήθεια θα θέλατε να δείτε τον αγώνα; Θέλουμε κοινό να μας

υποστηρίζει.» του είπε με γλυκιά φωνή.

«Γιατί όχι; Όπως σου είπα μου αρέσει το βόλει.»

«Ωραία. Στις έξι, στο κλειστό γήπεδο.»

«Στις έξι λοιπόν, στο κλειστό.» της απάντησε εκείνος και της άπλωσε το χέρι να την βοηθήσει να σηκωθεί και να επιβεβαιώσουν το ραντεβού. Το άγγιγμα κράτησε λίγο περισσότερο πριν απομακρύνουν τα χέρια τους και το κατάλαβαν κι οι δυο.

«Θα τα πούμε στον αγώνα, κύριε.» Ο Πάνος της έγνεψε αντίο με το χέρι μένοντας μόνος κι εκστασιασμένος από την αναπάντεχη συνάντηση.

Στο δρόμο η Αγγελική άρχισε πάλι να τρέχει. Το σπίτι της ήταν λίγα στενά παρακάτω και έφτασε πολύ γρήγορα. Έτρεξε στο μπάνιο και μπήκε κάτω από τη ντουζιέρα να πλυθεί. Ευτυχώς οι γονείς της έλειπαν και μπορούσε να εκφραστεί ελεύθερα. Έβγαλε ένα δυνατό επιφώνημα χαράς και μετά γελούσε. Όπως κυλούσε πάνω στο δέρμα της το νερό έτσι αισθάνθηκε να φεύγει από πάνω της ο φόβος και ο δισταγμός. Μπορεί να έκανε λάθος; «Όχι, δε μπορεί» σκέφτηκε βγαίνοντας σαν σίφουνας από το μπάνιο. «Τον κάλεσα αύριο στον αγώνα! Που το βρήκα το θάρρος;» Ντύθηκε και τηλεφώνησε στην Κάλλια. «Έλα Κάλλια, μπορείς να έρθεις τώρα; Έχω νέα, φοβερά! Από κοντά θα σου πω... ναι, τώρα, έλα τώρα, μην αργείς». Δεν μπορούσε να καταπιέσει άλλο τα συναισθήματα της. Τόσα χρόνια είχε μνηθεί από τη μητέρα της στον αυτοέλεγχο. Είχε μάθει να δείχνει μόνο όσα χρειάζεται και να κρατά τα προσωπικά, προσωπικά δικά της. Τώρα χόρευε στο δωμάτιο της, γελούσε, έκρυβε το πρόσωπό της στο μαξιλάρι της για να μην ακούγεται που ούρλιαζε από τρελή χαρά. Δεν υπήρχε τρόπος να φρενάρει το ποτάμι....

Ο Πάνος έμεινε στο Ρολόι για λίγο ακόμα απολαμβάνοντας αυτό που του συνέβη. Οι εκτός σχολείου συναντήσεις του με αυτό το κορίτσι πάντα ήταν μια απίθανη σύμπτωση. «Τι θα γίνει παρακάτω;» αναρωτήθηκε. Ξεκίνησε να κατεβαίνει κι εκείνος όταν πια είχε σκοτεινιάσει εντελώς. Η ώρα ήταν έξι και μισή και οι λάμπες στους κεντρικούς δρόμους μόλις είχαν αρχίσει να φωτίζουν τη διαδρομή. Τα πόδια του τον οδήγησαν στο στενάκι πίσω από το αρχοντικό του Λιόντη. Εκεί κρυμμένος δίπλα στην καταπράσινη νεραντζιά, θα μπορούσε να κοιτάζει το δωμάτιο της ανενόχλητος για ώρες. Ήξερε ότι αυτό που έκανε ήταν μεγάλο λάθος αλλά και τι από όσα έκανε τελευταία ήταν σωστό; Το σπίτι του ήταν μόλις λίγα μέτρα από το δικό της. Τι κρίμα που το δωμάτιο της δεν ήταν στην μπροστινή πλευρά. Τότε θα μπορούσε να την βλέπει στο χώρο της να κινείται, να διαβάζει, να ξαπλώνει, να

ντώνεται... Στη σκέψη αυτή πόνεσε. Δεν μπορούσε να διαχειριστεί όλες τις σκέψεις του και αυτή προτίμησε να τη διώξει. Το φως στο δωμάτιο της ήταν αναμμένο ήδη από πριν, αλλά δεν μπορούσε να ξεχωρίσει κάποια κίνηση ή μια φιγούρα πίσω από τη λευκή κουρτίνα. Ήταν έτοιμος να φύγει όταν άκουσε βήματα από την αντίθετη μεριά του δρόμου και λούφαξε. Κάποιος ερχόταν προς το μέρος του. Αλίμονο αν τον έπιαναν να παρακολουθεί το αρχοντικό! Θα γινόταν ρεζίλι, μπορεί να έβρισκε και τον μπελά του! Για καλή του τύχη ο περαστικός δεν έφτασε ποτέ κοντά του. Σταμάτησε λίγο πριν, ακριβώς έξω από την σιδερένια πόρτα του Λιόντη. Ο Πάνος είδε την ξανθούλα με τις φακίδες να μπαίνει στον κήπο και να κλείνει πίσω της την καγκελόπορτα. Αμέσως το φως στον κήπο άναψε και η ψιλόλιγνη σιλουέτα της Αγγελικής πρόβαλε στην πόρτα της κουζίνας. Τα δυο κορίτσια αγκαλιάστηκαν και προχώρησαν γρήγορα στο εσωτερικό του σπιτιού. Πριν κλείσει όμως η πόρτα πίσω τους πρόλαβε να την δει όπως δεν είχε τολμήσει να την φανταστεί μέχρι τότε. Φορούσε μόνο ένα κοντομάνικο μπλουζάκι και τα πόδια της από κάτω ήταν γυμνά. Αυτή την εικόνα δεν έπρεπε να την δει. Δεν έπρεπε να δει τα γυμνά της πόδια. Τον έκαναν να τα χάσει εντελώς. Έμεινε ασάλευτος για λίγη ώρα πριν πάρει την απόφαση να γυρίσει σπίτι του ζαλισμένος. Ανεβαίνοντας τις σκάλες για το διαμέρισμα του ένιωθε να τον γαργαλά η ερωτική επιθυμία. Πώς θα μπορούσε να ηρεμήσει; Σαν το θηρίο στο κλουβί έκοβε βόλτες στο σαλόνι κοιτώντας κάθε λίγο το αρχοντικό απέναντι παραμερίζοντας την άκρη της κουρτίνας. Εκείνη δεν γνώριζε πόσο κοντά της βρισκόταν κάθε μέρα, κάθε νύχτα. Έκλεισε τα μάτια στο κρεβάτι του αλλά ο ύπνος δεν είχε καμία πρόθεση να τον επισκεφτεί. Στο μυαλό του γύριζαν οι στιγμές λίγες ώρες πριν, στο Ρολόι του Λεπάντο. Θυμόταν τα λόγια της, τη λαχανιασμένη ανάσα της, τα πανέμορφα μάτια της, τα χείλη της που ήθελε σαν τρελός να γευτεί. Κι έπειτα το σώμα της... οι εικόνες που σχημάτιζε το μυαλό του πάλι τον πονούσαν, τον έκαναν να στριφογυρίζει στο στρώμα και να γίνεται κουβάρι με τα σεντόνια.

Σάββατο βράδυ 23 Οκτωβρίου και η παρέα είχε κανονίσει να βρεθεί στη Σελήνη. Σ' αυτό το μικρό μπαράκι κάτω στο λιμάνι, που έπαιζε ροκ μουσική και γέμιζε με τη νεολαία της πόλης, είχαν αποφασίσει τα κορίτσια να γιορτάσουν την πρώτη τους νίκη στο βόλεϊ. Η Αγγελική είχε υποσχεθεί να περάσει από το σπίτι της Κάλλιας λίγο πριν τις εννιά για να κατέβουν μαζί.

«Για να σε δω, τι φοράς;» τη ρώτησε κοιτώντας την με ύφος όλο περιέργεια μπαίνοντας στο δωμάτιο της την ώρα που εκείνη χτένιζε τα μαλλιά της. Η Κάλλια φορούσε μια φαρδιά ολόσωμη φόρμα από τζιν ύφασμα με τιράντες. Από μέσα φορούσε ένα μακρυμάνικο βαμβακερό μπλουζάκι σε μαύρο χρώμα και στα πόδια της ένα ζευγάρι παπούτσια με τρακτερωτή σόλα. Το ντύσιμο αυτό σίγουρα δεν ήταν για Σαββατόβραδο στο μπαράκι. Η Αγγελική γέλασε. Ήξερε ότι η φίλη της φορούσε άλλα ρούχα από μέσα, πιθανότατα καμιά κοντή φούστα και κανένα κολλητό μπλουζάκι, τα οποία είχαν αγοράσει μαζί πριν από κάποιες εβδομάδες και που τα έκρυβε επιμελώς κάπου στα βάθη της ντουλάπας της. Τα παπούτσια όμως την έκαναν να γελάσει περισσότερο. «Καλά μ' αυτά τα παπούτσια θα έρθεις;» της είπε πειραχτικά και έκρυψε τα γελάκια μην τα ακούσει η μητέρα της φίλης της που εκείνη την ώρα παρακολουθούσε τις ειδήσεις. Η Κάλλια της έγενεψε να σωπάσει.

«Θες να με κάψεις;» της ψιθύρισε. Η Αγγελική της έκανε νόημα ότι δεν το ήθελε αυτό και τις έδειξε τα παπούτσια με αποδοκιμασία. Η Κάλλια γέλασε κι εκείνη με τη σειρά της, αλλά κατάπιε το γέλιο της απότομα όταν άκουσε τη φωνή της κυρίας Μαριάνθης από το σαλόνι να την προστάζει να περάσει να την δει πριν φύγει. «Θέλει να με εγκρίνει. Αυτό κάνει πάντα, ακόμα και το πρωί που φεύγω για το σχολείο. Δεν θα φύγω σύντομα απ' αυτό το σπίτι; Θα φοράω ότι μου καπνίσει. Ακόμα και πυτζάμες θα φοράω, άμα μου κάνει κέφι, για να πάω στη σχολή» ψιθύρισε δήθεν θυμωμένη η Κάλλια. Η στάση της μητέρας της και τα σχόλια της την εκνεύριζαν. Αυτό όμως που δυσκολευόταν να καταλάβει ήταν γιατί έπρεπε να είναι τόσο συντηρητική. Γιατί δεν ήταν σαν τις άλλες μαμάδες, τις μοντέρνες. Κάποτε είχε δει φωτογραφίες της καταχωνιασμένες σε ένα κουτί στο συρτάρι του πατέρα της. Ήταν από τα φοιτητικά της χρόνια, από εκδρομές και πάρτι. Σε ένα τέτοιο πάρτι είχε γνωρίσει και τον πατέρα της, που ήταν τότε φοιτητής της Νομικής ενώ εκείνη σπούδαζε Ιστορία στη Φιλοσοφική. Φαινόταν τόσο όμορφη και ξέγνοιαστη στις φωτογραφίες. Έβλεπε ότι έμοιαζαν πάρα πολύ με τη μητέρα της, όπως ήταν τότε στα χρόνια της χαράς. Τώρα φαινόταν πολύ μεγαλύτερη από την ηλικία της. Ήταν πάντα πολύ σοβαρή, λιγομίλητη κι αγέλαστη, το εντελώς αντίθετο από εκείνη. Η αλλαγή της από ένα ωραίο κορίτσι γεμάτο ζωή στην καταθλιπτική θεούσα γυναίκα που ήταν τώρα έμοιαζε ένα αληθινό μυστήριο για την Κάλλια. Φυσικά ούτε λόγος για την ανακάλυψη του φωτογραφικού υλικού στη μητέρα της. «Εντάξει είμαι;» τη ρώτησε μπαίνοντας στο σαλόνι. Η κυρία Μαριάνθη σήκωσε τα μάτια από το πλεκτό της. Έπλεκε και παρακολουθούσε τηλεόραση ταυτόχρονα. Έριξε μια ματιά στην κόρη της

και της φάνηκε ικανοποιητικά ντυμένη.

«Εντάξει είσαι, αλλά να βάλεις ένα ζεστό πανωφόρι. Κάνει κρύο πια, χειμωνιάζει». Η Κάλλια δεν έφερε αντίρρηση, πήγε στη ντουλάπα της και πήρε μια μακριά γκρι ζακέτα. Μαζί ξεκρέμασε και κάτι ακόμα το οποίο τυλίχτηκε από μέσα. Η Αγγελική που όλη εκείνη την ώρα παρατηρούσε με ενδιαφέρον όσα γίνονταν κατάλαβε ότι κάτι σκάρωνε η φίλη της, ως συνήθως. Το χέρι της Κάλλιας έκανε την εμφάνιση του στο σαλόνι κρατώντας την ζακέτα για να την εγκρίνει η κυρία Μαριάνθη. Μόλις πήρε την έγκριση, την χαιρέτησαν από μακριά λέγοντας ότι θα γυρίσουν με τον Στέφανο, τον μεγαλύτερο αδερφό της Κάλλιας. Βγαίνοντας άκουσαν την κυρία Μαριάνθη να τους φωνάζει τα γνωστά, να μην πιουν αλκοόλ και να προσέξουν μην τους ρίξει κανένας τίποτα ναρκωτικά στο ποτήρι τους. Έσκασαν στα γέλια κατεβαίνοντας τη στριφογυριστή μαρμάρινη σκάλα.

«Αυτά σου λέει κι εσένα η μάνα σου ή μόνο η δική μου τα λέει;» Η Αγγελική την καθησύχασε λέγοντας της ότι κι εκείνη αυτά άκουγε και χειρότερα. Η Κάλλια φαινόταν περισσότερο αγχωμένη από πριν και μιλούσε νευρικά καθώς βαφόταν κρυφά στην είσοδο του σπιτιού της. Αλίμονο της αν την έβλεπε βαμμένη η κυρία Μαριάνθη! Και το ότι θα επέστρεφε στο σπίτι της μετά τα μεσάνυχτα το χρωστούσε στον πατέρα της φυσικά, ο οποίος είχε πιο προοδευτικά μυαλά. Προ παντός όμως το χρωστούσε στον αδερφό της, που ο καημένος ήθελε δεν ήθελε γύριζε κι εκείνος νωρίς κάποιες φορές όταν συνόδευε τη μικρή αδερφή του. «Απόψε θα γίνει επιτέλους» ανακοίνωσε η Κάλλια με ύφος σοβαρό και αγωνία. «Ο Γιάννης είπε στον Πέτρο ότι απόψε ο Στέργιος θα μου τα ζητήσει. Ο Πέτρος το είπε στη Ρένα κι εκείνη με τη σειρά της με πήρε τηλέφωνο να μου το πει» συμπλήρωσε συνωμοτικά για να μην την ακούσει κανείς. Από την έκφραση της φαινόταν μάλλον τρομοκρατημένη.

«Άντε, επιτέλους! Όλο στην αναβολή το πάει. Νομίζω ότι κωλώνει!» της είπε η Αγγελική που το περίμενε κι εκείνη με αγωνία. Η Κάλλια ήταν ερωτευμένη με τον Στέργιο από την πρώτη γυμνασίου, αλλά εκείνος μέχρι πριν λίγο καιρό δεν γνώριζε τίποτα για τον κρυφό έρωτα της. Τόσα χρόνια φίλοι, δεν του είχε περάσει από το μυαλό. Όμως μετά το διήμερο στην Αντίκυρα εκείνος κατάλαβε και άλλαξε τη στάση του απέναντι της. Όλο την πείραζε, όλο την κοίταζε επίμονα, όλο έκανε τρυφερές χειρονομίες και την έκανε να αισθάνεται άβολα. Είχε αρχίσει ένα φλερτ που σιγά-σιγά όλοι από την παρέα το πρόσεξαν και άρχισαν να αναρωτιούνται τι συμβαίνει μεταξύ τους. Η ίδια, που κανονικά θα έπρεπε να πετάει στα ουράνια, φοβόταν την επόμενη του κίνηση. «Κι εγώ δεν πάω πίσω...»

«Α! Πολύ ωραία... κοίτα σε παρακαλώ μη σε πιάσουν οι ανασφάλειες κι αρχίσεις τα χαζά» τη συμβούλεψε η Αγγελική, που γνώριζε ότι η φίλη της τα έχανε μπροστά στο Στέργιο όταν σοβάρευαν λίγο τα πράγματα. Ήταν σίγουρη ότι θα το έβαζε στα πόδια.

«Όχι, όχι δεν θ' αρχίσω τα χαζά. Θα προλάβω να πιω κάνα δυο ποτάκια για να πάρω θάρρος» της απάντησε εκείνη καθώς ξεντυνόταν βγάζοντας από πάνω της την τζιν φόρμα και το μακρυμάνικο.

«Τι φορές επιτέλους από κάτω, για να δω.»

«Αποκάλυψη!» αναφώνησε για άλλη μια φορά πνίγοντας τη φωνή της όσο μπορούσε. Η Κάλλια φορούσε ένα εφαρμοστό μαύρο φόρεμα, με μήκος λίγο πιο πάνω από το γόνατο.

«Ω... κούκλα είσαι» σχολίασε με θαυμασμό η Αγγελική κοιτώντας την που μεταμορφώθηκε ξαφνικά από λυκειοκόριτσο σε γυναίκα.

«Σ' αρέσει;»

«Αν μ' αρέσει, λέει! Και στον Στέργιο θ' αρέσει, σίγουρα.»

«Μακάρι!»

«Και αυτά;» ρώτησε με πραγματική απορία η Αγγελική για τα παπούτσια καθώς δεν την είχε δει να παίρνει δεύτερο ζευγάρι μαζί της. Η Κάλλια της έκανε νόημα να περιμένει και άνοιξε το ντουλάπι στην εσοχή του τοίχου, δίπλα ακριβώς από την πόρτα της εισόδου. Από μέσα ξετρύπωσε ένα ζευγάρι γόβες με ψηλό λεπτό τακούνι.

«Τι λες; Σου αρέσουν;» τη ρώτησε καθώς προσπαθούσε να ισοροπήσει επάνω τους. Η Αγγελική σαστισμένη με την ιδιοφυΐα της φίλης της κούνησε το κεφάλι της έντονα, επιδοκιμάζοντας την επιλογή των παπουτσιών. «Μου τις δάνεισε η Χαρά. Τις έστειλε με το Στέφανο σήμερα το πρωί μαζί με το φόρεμα και το μπουφάν». Το κοντό δερμάτινο μπουφάν ήταν αυτό που έκρυβε μέσα από την ζακέτα.

«Μπράβο, η Χαρά!» αναφώνησε η Αγγελική με θαυμασμό.

«Ξέρει για μένα και τον Στέργιο και είπε να βοηθήσει.» Η Χαρά ήταν το κορίτσι του Στέφανου και της έκανε όλα τα χατίρια. Βγαίνοντας από το σπίτι της, η Κάλλια παρατήρησε την Αγγελική για πρώτη φορά εκείνο το βράδυ. «Τόση ώρα είμαστε μαζί και δεν σε είδα Αγγελικούλα μου. Συγνώμη...» της απολογήθηκε και συμπλήρωσε «...μμ... τι συμβαίνει με σένα; Πολύ ευδιάθετη είσαι απόψε...» Η Αγγελική δεν της είχε πει ότι νωρίτερα είχε δει τον κύριο Αυγερινό στο γήπεδο. Τον

είδε μαζί με ένα νεαρό να παρακολουθούν τον αγώνα και ήρθαν τα πάνω κάτω στο παιχνίδι. Η παρουσία του εκεί την αναστάτωσε. Πάλεψε πραγματικά να παίξει καλά και να συγκεντρώνεται στο παιχνίδι, αλλά ούτε για μια στιγμή δεν ξέχασε πως τα μάτια του μπορεί και να ήταν στραμμένα πάνω της. Οι νευρικές κινήσεις της και τα δυνατά χτυπήματα στη μπάλα ευτυχώς έφεραν καλό αποτέλεσμα. Μετά από κάθε επιτυχημένη βολή γύριζε προς το μέρος της κερκίδας δήθεν να κοιτάξει τους φίλους της και με την άκρη του ματιού της τον έβλεπε τότε να την κοιτά και τότε να μιλά με το φίλο του. Στο τελευταίο σφύριγμα η νίκη βρήκε τα κορίτσια να χοροπηδούν χαρούμενα στο γήπεδο τους και την Αγγελική να ανασαίνει ανακουφισμένη που τελείωσε. Λίγο πριν μπουκ στ' αποδυτήρια για να αλλάξουν, τον είδε να σηκώνεται από τη θέση του και να πηγαίνει προς το μέρος της γυμνάστριας που περίμενε τα κορίτσια. Όπως πλησίαζε τον είδε να της χαμογελά, αλλά δεν ανταπέδωσε από φόβο ότι κάποιος θα καταλάβαινε τι μπορεί να σήμαινε ένα τέτοιο χαμόγελο. Το άγρυπνο μάτι της κυρίας Νικολαΐδη αφορμή έψαχνε για να της κόψει τον αέρα.

Το περπάτημα κι ο δροσερός αέρας της νύχτας τις έφεραν γρήγορα έξω από τη Σελήνη. «Τον είδα σήμερα το απόγευμα. Ήρθε στο γήπεδο, όπως υποσχέθηκε...» της εξομολογήθηκε η Αγγελική με ένα ονειροπόλο χαμόγελο. Η Κάλλια το είχε καταλάβει αλλά περίμενε να της πει τα νέα εκείνη.

«Τον είδες;» Γούρλωσε τα μάτια της και με επιτακτικό ύφος της είπε, «Πες τα μου όλα, τώρα». Η Αγγελική γέλασε με την αντίδραση της, αλλά την παρακάλεσε να τα πουν ιδιαιτέρως στο σπίτι της την επόμενη μέρα. «Και θα αφήσεις να με φάει η περιέργεια κι η αγωνία;» της απάντησε εκείνη ανοίγοντας την πόρτα του μπαρ.

«Έχουμε άλλα σημαντικά απόψε να ασχοληθούμε, Καλλιόπη μου» της είπε περιπαικτικά η Αγγελική μιμούμενη την κυρία Μαριάνθη που δεν χρησιμοποιούσε ποτέ το χαϊδευτικό της κόρης της.

«Πειραχτήρι! Ολόγεια την κάνεις» είπε η Κάλλια και χαχάνισαν μπαίνοντας στο μπαρ. Ο Στέργιος και ο Γιάννης έφτασαν στη Σελήνη λίγα λεπτά μετά από τα κορίτσια. Ο πρώτος μπαίνοντας μέσα σοβαρός-σοβαρός πλησίασε κατευθείαν την Κάλλια χωρίς να ρίξει μια ματιά γύρω του, χωρίς να χαιρετήσει κανέναν. Στάθηκε μπροστά της, την κοίταξε με τρόπο που δεν σήκωνε πολλές αντιρρήσεις και της ζήτησε να τον ακολουθήσει έξω. Εκείνη γύρισε στην Αγγελική που καθόταν δίπλα της και της ψιθύρισε στο αυτί «Τι κάνω τώρα;»

Η Αγγελική της χαμογέλασε ενθαρρυντικά. Στα μάτια της μικρές σπίθες πετούσαν προς την Κάλλια και η φωνή της ακούστηκε παράξενη. «Κάνε αυτό που περιμένεις τόσο καιρό. Μη φοβάσαι...» Πριν προλάβει να της πει οτιδήποτε άλλο ο Στέργιος την άρπαξε από το μπράτσο και την τράβηξε για να βγουν έξω.

«Τι συμβαίνει; Γιατί βγήκαμε έξω, έγινε κάτι;» τον ρώτησε η Κάλλια που ένιωθε τα πόδια της να μην την κρατούν όρθια. Ο Στέργιος της έκλεισε τα χείλη με τα δάχτυλά του για να τη σταματήσει και την έπιασε από τη μέση. Βιάστηκε να μιλήσει πριν χάσει την ορμή του και μαζί και όσα ήθελε να της πει. Η φωνή του ακουγόταν πιο βαθιά από συνήθως και το ύφος του ήταν ερωτικό.

«Ήθελα να μιλήσουμε οι δυο μας, μόνοι.» Η Κάλλια δεν το περίμενε έτσι και σε πανικό, έτοιμη να πετάξει τις γόβες και να αρχίσει να τρέχει, τον παρακάλεσε να την αφήσει να φύγει. «Που να πας; Πουθενά δεν θα πας» της είπε με λίγο πιο μαλακό ύφος. Την έφερε λίγο πιο κοντά του για να μη φύγει κι εκείνη δεν μπόρεσε να φέρει άλλη αντίρρηση. Χωρίς καμία προειδοποίηση την τράβηξε ακόμα πιο κοντά και τη φίλησε αφήνοντας την κυριολεκτικά χωρίς ανάσα. Αν δεν την κρατούσε ήταν σίγουρο ότι θα σωριαζόταν κάτω. Κι όσο την φιλούσε με πάθος τόσο άκουγε την καρδιά της να χτυπά στο δυνατό ρυθμό της μουσικής. Το μόνο που είχε σημασία γι' αυτούς ήταν το φιλί. Ούτε το θόρυβο κάθε φορά που ανοιγόκλεινε η πόρτα του μπαρ άκουγαν, ούτε είδαν κανένα να μπαίνει ή να βγαίνει. Εκείνες τις στιγμές ήταν μόνο ο ένας για τον άλλο.

Μέσα στη Σελήνη ο Γιάννης, αφού χαιρέτησε κάποια παιδιά από το 1^ο Λύκειο της πόλης, πλησίασε την Αγγελική χαμογελαστός και στριμώχτηκε δίπλα της. Το μπαράκι είχε αρχίσει να γεμίζει με λυκειόπαιδα που ήθελαν να πιουν και να χορέψουν.

«Συγνώμη που δεν ήρθα στον αγώνα. Γυρίσαμε αργά από την Πάτρα με τον πατέρα μου και δεν πρόλαβα. Έμαθα ότι σκίσατε...» της είπε φωνάζοντας στο αυτί της για να τον ακούσει. Εκείνη του χαμογέλασε και έκανε λίγο στην άκρη για να χωρέσει κι εκείνος πάνω στο σκαμπό που καθόταν. Το πρόσωπο του κόλλησε στο λαιμό της και της έδωσε ένα τρυφερό φιλί στην άκρη του αυτιού της. Εκείνη πήρε το χέρι του και το έβαλε ανάμεσα στα δικά της.

«Είσαι πολύ όμορφη απόψε.»

«Ευχαριστώ.»

«Πως είσαι μετά από τον αγώνα;»

«Καλά.»

«Απλώς καλά;»

«Καλά είμαι, τι άλλο να πω;»

«Δεν έχεις όμως κέφια βλέπω. Σου συμβαίνει κάτι;»

«Όχι, μια χαρά είναι τα κέφια μου. Και δεν συμβαίνει κάτι.»

Η Αγγελική δεν έλεγε την αλήθεια. Μέχρι πριν εμφανιστεί ο Γιάννης ήταν ευδιάθετη, αλλά βλέποντας τον άλλαξε. Ένας ανεξήγητος εκνευρισμός και μια απογοήτευση είχαν κάνει την εμφάνιση τους στα χαρακτηριστικά του προσώπου της. Κι εκείνος φυσικά το είχε προσέξει και δεν θα το άφηνε έτσι. Για να αλλάξει κουβέντα τον ρώτησε τι ήξερε για τα σχέδια του Στέργιου.

«Ωραία δεν θα είναι να γίνουμε όλοι ζευγάρια;» τη ρώτησε αφήνοντας να εννοηθεί κάτι περισσότερο που δεν τολμούσε να πει και να τη δυσαρεστήσει.

«Ναι, ωραία θα είναι» του απάντησε παριστάνοντας την ενθουσιασμένη. Χαιρόταν πολύ για τη φίλη της. Τουλάχιστον μια από τις δυο τους θα ζούσε αυτό που επιθυμούσε.

Η ώρα περνούσε και η Αγγελική δεν φαινόταν να αλλάζει διάθεση. Ο Γιάννης πειραγμένος από τη στάση της θέλησε να μάθει περισσότερα. Της ζήτησε να βγουν για λίγο έξω να μιλήσουν. «Μπορείς να μου εξηγήσεις τι σου συμβαίνει; Βλέπω ότι είσαι μελαγχολική τελευταία και αναρωτιέμαι... Έκανα κάτι εγώ και σ' έχει πειράξει;» Η Αγγελική δεν απάντησε αλλά κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. «Πες μου σε παρακαλώ, θέλω να ξέρω» επέμενε εκείνος.

«Τίποτα δεν έκανες. Εντάξει;»

«Μην εκνευρίζεσαι σε παρακαλώ. Αφού ξέρεις ότι νοιάζομαι για' σένα. Αν φταίω εγώ και είσαι έτσι εξαιτίας μου δεν πρέπει να το ξέρω;»

Τι να του έλεγε; Μήπως και η ίδια ήταν σε θέση να εξηγήσει αυτά που ένιωθε; Μόνο με μια διπλωματική εξήγηση θα την άφηνε στην ησυχία της.

«Κοίτα, είμαι λίγο κουρασμένη τελευταία. Ίσως δεν έχω βρει ακόμα τους ρυθμούς μου με το διάβασμα, το σχολείο, τις προπονήσεις...» Με όση ειλικρίνεια μπορούσε να προσποιηθεί και με ήρεμο πρόσωπο προσπάθησε να τον πείσει ότι η κούραση έφταιγε για την κακοκεφιά της, όμως ο Γιάννης καταλάβαινε ακριβώς τι του έκρυβε. Δεν είχε σκοπό να την πιέσει περισσότερο κι ας καιγόταν να μάθει. Έπρεπε να μάθει τι μεσολάβησε από το τέλος του καλοκαιριού και κυρίως μετά το ταξίδι της στην Αθήνα. Γιατί μετά από εκείνο το ταξίδι ήταν που άλλαξε. Τον απέφευγε

ευγενικά και πάντα με μια καλή δικαιολογία δίνοντας του κάθε φορά υπόσχεση ότι θα επανορθώσει.

«Καλά λοιπόν.» Την φίλησε απαλά στο μάγουλο γιατί ήξερε ότι δεν του επέτρεπε εκδηλώσεις αγάπης δημόσια και την τράβηξε ξανά μέσα στο μπαρ. Στο μυαλό του γύριζαν διάφορες σκέψεις και τελικά κλείστηκε κι εκείνος στον εαυτό του. Έπινε το ποτό του σιωπηλός, μετά και δεύτερο καθισμένος δίπλα της κι εκείνη χαμένη στον κόσμο της δεν του έδινε σημασία.

Μια ώρα αφότου ο Στέργιος και η Κάλλια είχαν εξαφανιστεί κάπου έξω από το μπαράκι, αποφάσισαν να γυρίσουν μπαίνοντας μέσα με τον αέρα των ερωτευμένων που είχαν ανακαλύψει πόσο τέλειος είναι ο ένας για τον άλλο. Η Κάλλια πήγε κατευθείαν στην Αγγελική με ένα τεράστιο χαμόγελο ζωγραφισμένο στο πρόσωπο της.

«Τα φτιάξαμε... Αγγελικούλα! Φιληθήκαμε... ήταν τέλεια» της είπε ψιθυριστά αλλά στην πραγματικότητα ήθελε να το φωνάξει. Τα δυο κορίτσια αγκαλιάστηκαν, κάτι έλεγαν και γελούσαν. Λίγα λεπτά αργότερα ο Γιάννης και ο Στέργιος τις πλησίασαν κρατώντας μερικές μπύρες στο χέρι ενώ οι υπόλοιποι της παρέας χοροπηδούσαν στο λιγοστό χώρο που είχε απομείνει γύρω από τον DJ. Ο Γιάννης της πρόσφερε μια μπύρα και όλοι τσούγκρισαν τα μπουκάλια στην υγεία τους.

«Θέλεις να φύγουμε για λίγο;» της πρότεινε ο Γιάννης έχοντας στο μυαλό του να βρεθεί μαζί της μακριά από τα αδιάκριτα βλέμματα. Η Αγγελική ήταν έτοιμη να αρνηθεί αλλά δεν ήθελε να τον απορρίψει ξανά και δέχτηκε κάπως διστακτικά. Έριξε ένα βλέμμα όλο νόημα στην Κάλλια βγαίνοντας. Περπάτησαν προς την παραλία χωρίς να ανταλλάξουν κουβέντα. Σε λίγο καθισμένοι σε ένα παγκάκι έχοντας φως μόνο από το φεγγάρι, που τις τελευταίες νύχτες κόντευε να γεμίσει, δεν έβρισκαν λόγια να πουν. Αγκαλιά με τη σιωπή και την αμηχανία ο Γιάννης έκανε την πρώτη κίνηση. Όμως η Αγγελική αποτραβήχτηκε και το φιλί του δεν βρήκε ανταπόκριση.

«Επιμένεις ακόμα ότι δεν συμβαίνει κάτι;» Εκείνη ούτε τώρα ήταν προετοιμασμένη να αντιμετωπίσει τις ερωτήσεις του.

«Πάλι τα ίδια θα λέμε; Σου εξήγησα ότι δε μου συμβαίνει κάτι. Όλα καλά είναι μεταξύ μας, μην ανησυχείς» τον διαβεβαίωσε για να κερδίσει λίγο χρόνο. Ήξερε ότι αυτό που έκανε δεν ήταν έντιμο αλλά ένιωθε τόσο μπερδεμένη με όσα τις συνέβαιναν τις τελευταίες εβδομάδες που πραγματικά χρειαζόταν χρόνο για να ξεκαθαρίσει.

«Εντάξει, λοιπόν. Δεν σε ξαναρωτώ. Δέχομαι ότι όλα είναι όπως πριν...» της είπε χωρίς φυσικά να την πιστεύει και την σήκωσε από το παγκάκι για να περπατήσουν κατά μήκος της παραλίας. Στο μυαλό του μια σκοτεινή σκέψη τον έσπρωχνε να τολμήσει να πάρει αυτό που ήθελε. Όσο περπατούσαν κι απομακρύνονταν από τα μαγαζιά και τον κόσμο το μόνο που ευχόταν η Αγγελική ήταν να γυρίσουν πίσω στη Σελήνη, αλλά δε βρήκε θάρρος να το πει. Φτάνοντας στο τελείωμα των πέτρινων τειχών του λιμανιού, κάτω από τον πύργο, ο Γιάννης σταμάτησε και την τράβηξε να ακουμπήσουν πάνω του. Στο σκοτάδι η Αγγελική βρέθηκε εγκλωβισμένη στην αγκαλιά του και ένιωσε την ανάσα του να γίνεται πιο γρήγορη.

«Σε θέλω, δεν αντέχω άλλο» της είπε αρχίζοντας τα παθιασμένα φιλά στα χείλη της, στο πρόσωπο, στο λαιμό της. Τα χέρια του την χάιδευαν όλο και πιο έντονα. Είχε αρχίσει να την παρασύρει σε ερωτικά παιχνίδια αλλά η Αγγελική ένιωθε φόβο αντί για έρωτα.

«Γιάννη... Νομίζω ότι προχωράς πολύ. Δεν θέλω...» του ψιθύρισε και προσπάθησε να τον απωθήσει με τρόπο. Εκείνος δεν έδωσε σημασία στα λόγια της και συνέχιζε να τη φιλά κλείνοντας της το στόμα με το βαθύ φιλί του. Είχε κολλήσει το σώμα του πάνω της και ήταν ξεκάθαρο τι θα ακολουθούσε. «Σε παρακαλώ, άκουσε με. Γιάννη!» του φώναξε σπρώχνοντας τον ταυτόχρονα μακριά. Ο Γιάννης δεν άκουγε. Δεν ήταν σε θέση να σκεφτεί τίποτα εκτός από αυτό που τον πρόσταζε η ερωτική του επιθυμία. Δεν υπάκουγε στη λογική. Την ήθελε σαν τρελός, την είχε για πρώτη φορά στα χέρια του, δική του μέσα στο σκοτάδι χωρίς να τους βλέπει κανείς. Άρχισε να της ξεκουμπώνει το πουκάμισο και την τράβηξε με μια κίνηση ξανά πάνω του. Οι ανάσες του, κοφτές, μαρτυρούσαν ότι τον είχε μεθύσει το κορμί της.

«Γιάννη... Γιάννη...» του φώναζε εκείνη μάταια. Χωρίς να δίνει σημασία στις φωνές της έπιασε τα χέρια με το ένα δικό του, για να μην αντιστέκεται, ενώ με το βάρος του σώματος του την είχε ακινητοποιήσει πάνω στον κρύο πέτρινο τοίχο. Συνέχισε τα φιλά του ανενόχλητος και της παραμέρισε το στήθος με μια απότομη κίνηση. Η γεύση από το δέρμα της, το στήθος της που ήταν σκληρό κάτω από την παλάμη του και η μυρωδιά της τον έστελναν κατευθείαν στον παράδεισο. Ήταν πολύ κοντά στο να πάρει αυτό που ήθελε. Για την Αγγελική, όμως, αυτές οι στιγμές ήταν μαρτύριο. Προσπαθούσε να τον απωθήσει αλλά ήταν εγκλωβισμένη κάτω από το σώμα του και τα παρακάλια της δεν έφταναν στ' αφτιά του. Στριφογύριζε και τον παρακαλούσε να την αφήσει, αλλά εκείνος την έσπρωχνε πιο

δυνατά πίσω και δεν της άφηνε χώρο να κουνηθεί. Οι φωνές της και η αντίσταση που κρατούσε δεν αρκούσαν για να τον σταματήσει. Άκουσε τον ήχο που έκανε η ζώνη του καθώς την ξεκούμπωνε και κατάλαβε αμέσως για ποιο πράγμα ετοιμαζόταν ο Γιάννης. Τα δάχτυλα του της σήκωσαν τη φούστα και την ακούμπησαν άγαρμπα ανάμεσα στα πόδια. Από την ταραχή της τσίριξε τόσο δυνατά που ακούστηκε σαν κραυγή από νυχτοπούλι. Τα γόνατά της δεν άντεξαν να την κρατούν και λύγισαν και πραγματικά θα σωριαζόταν αν δεν την κρατούσε ακίνητη το δυνατό κορμί του Γιάννη που μέσα στην έξαψη του επιτέλους την άκουσε να κλαίει και να ουρλιάζει. Σαν να ξύπνησε ξαφνικά από την τρέλα που τον είχε κυριέψει τραβήχτηκε από πάνω της απρόθυμα και την κοίταξε χωρίς να πολυπιστεύει την αντίδρασή της. Δεν την έβλεπε καθαρά αλλά καταλάβαινε ότι τα μάτια της τον κοιτούσαν με τρόμο.

«Τι έγινε; Τι έπαθες;»

«Σταμάτα! Σταμάτα πια, δεν καταλαβαίνεις;»

«Σταμάτησα, αλλά γιατί; Κλαις;»

«Φύγε, φύγε από πάνω μου, μακριά!»

«Τι έκανα; Κάτι κακό; Νόμιζα ότι το ήθελες...» της είπε ντύνοντας τη φωνή του με ειλικρίνεια. Η Αγγελική έκρυσε το πρόσωπο της με τις παλάμες της και δεν άρθρωσε άλλη λέξη. Κολλημένη όπως ήταν στον τοίχο ένιωσε το σώμα της να στερεύει από αίμα. Με αργές κινήσεις κατέβασε τη φούστα της και έκλεισε το πουκάμισο της. Ντρεπόταν να τον κοιτάξει και οι λυγμοί της έκοβαν τις λέξεις στα δυο.

«Δεν ήθελα, δεν το ήθελα... σε παρακάλεσα να σταματήσεις. Γιατί συνέχιζες;»

«Συγνώμη» της είπε ο Γιάννης ακόμα μια φορά καταλαβαίνοντας ότι πραγματικά είχε ξεπεράσει τα όρια. «Έλα εδώ» την καλόπιασε αγκαλιάζοντας την με στοργή. Εκείνη χωρίς να φέρει άλλη αντίρρηση τον άφησε και έμεινε σαν τρομαγμένο ζωάκι να τρέμει μέσα στα χέρια του. Κρατώντας την προστατευτικά τη διαβεβαίωσε ότι δεν είχε σκοπό να το προχωρήσει περισσότερο. «Μη φοβάσαι, δεν θα το έκανα. Θα σταματούσα τελικά. Δε θα το έκανα χωρίς τη θέληση σου. Το ξέρεις, έτσι δεν είναι;» τη ρώτησε δίνοντας της πεταχτά φιλάκια στο μέτωπο, στη μύτη, στα μάγουλα, στα χείλη της για να τον συγχωρήσει. Φυσικά της έλεγε ψέματα και ο ίδιος το γνώριζε καλά. Αν η Αγγελική δεν αντιδρούσε έτσι θα προχωρούσε κι άλλο μέχρι να πάρει αυτό που ήθελε. «Ξέρω ότι δεν θέλεις να γίνει έτσι. Τι σκεφτόμουν ο ηλίθιος!» τα έβαλε δήθεν με τον εαυτό του. «Έλα να το ξεχάσουμε. Ας το ξεχάσουμε,

μωρό μου, συγγνώμη» έλεγε και ξανάλεγε. Μέσα σε ελάχιστα λεπτά η Αγγελική συνήλθε και τον έσπρωξε από κοντά της με αηδία.

«Μη μ' αγγίζεις. Φύγε... φύγε...» του φώναζε οργισμένη προσπαθώντας να ξεφύγει πάλι από την αγκαλιά του κι ας ήταν χαλαρή αυτή τη φορά.

«Έλα βρε κορίτσι μου, ηρέμησε, δεν έγινε τίποτα.»

«Τίποτα; Τίποτα το λες αυτό; Κόντεψες να με...»

«Να σε... τι; Τι εννοείς; Αφού σου είπα ότι δεν θα προχωρούσα περισσότερο. Δε με πιστεύεις;»

«Όχι. Εγώ άλλο κατάλαβα. Τρελάθηκες; Πες μου!»

«Ναι, τρελάθηκα! Δεν ήμουν ο εαυτός μου.»

«Δεν ήσουν ο εαυτός σου σίγουρα!» του είπε σαρκαστικά.

«Δεν ήθελα να σου κάνω κακό, το καταλαβαίνεις; Σε θέλω κι εσύ μόνο με διώχνεις. Δεν θέλω άλλη απόρριψη, τ' ακούς;» Πληγωμένος από τη στάση της και με περίσσιο θυμό έτρεξε προς τη θάλασσα. Με μανία άρχισε να πετά βότσαλα στα νερά που κινούνταν ρυθμικά εμπρός και πίσω ενώ η Αγγελική στεκόταν μαρμαρωμένη στο σκοτάδι με τα μάτια της υγρά και την ανάσα της να κόβεται ακόμα από τον λυγμό. Δεν καταλάβανε τις αντιδράσεις του. Βλέποντας τον να απομακρύνεται κατάλαβε ότι πια δεν την απειλούσε και ξέσφιξε τις γροθιές της, αλλά δεν κουνήθηκε από τη θέση της.

«Συγγνώμη...» ούρλιαξε ο Γιάννης γυρνώντας οργισμένος προς το μέρος της. «Συγγνώμη... εντάξει; Έκανα λάθος! Σου ζητώ χίλιες φορές συγγνώμη. Τι άλλο θες να κάνω;» ούρλιαξε πιο δυνατά αυτή τη φορά κι έπεσε στα γόνατα στραμμένος προς τη θάλασσα. Η Αγγελική τον είδε να γίνεται κουβάρι στην άκρη της θάλασσας. Πέρασαν μερικά λεπτά κι εκείνος δε σάλευε. Τον κοιτούσε κι αναρωτιόταν αν έπαιζε θέατρο ή αν πραγματικά ένιωθε μετανιωμένος. Οι στιγμές που είχε ζήσει πριν λίγο την έκαναν να αμφιβάλλει. Μέχρι που θα έφτανε; Τι θα μπορούσε να είχε συμβεί τελικά; Της έλεγε την αλήθεια ότι θα σταματούσε; Η ώρα περνούσε κι εκείνος δεν σηκωνόταν. Αποφάσισε να τον πλησιάσει. Στάθηκε από πάνω του και διστακτικά τον ακούμπησε στην πλάτη.

«Γιάννη...» είπε και η φωνή μόλις που έβγαине από το λαιμό της. Εκείνος δεν ανταποκρίθηκε αμέσως αλλά σε λίγο σηκώθηκε μουσκεμένος από την υγρασία και στάθηκε μπροστά της με το κεφάλι του κατεβασμένο. «Πάμε;» Την ακολούθησε αμίλητος σε μικρή απόσταση. Φτάνοντας πίσω στα φώτα κάθισαν στο ίδιο παγκάκι που είχαν καθίσει νωρίτερα σε μια προσπάθεια να ηρεμήσουν και οι δυο πριν

επιστρέφουν στους φίλους τους. Η Αγγελική ταράχτηκε από ένα δυνατό λυγμό που είχε μείνει ξεχασμένος στο στήθος της κι ο Γιάννης της έπιασε τα χέρια με τρυφερότητα αποφεύγοντας, όμως, να την κοιτάξει στο πρόσωπο. Αυτή τη φορά τον άφησε να την αγγίξει, αλλά ένιωθε τα χέρια της να τρέμουν. Σιωπηλοί άκουγαν τη θάλασσα και χάζευαν τον ασημένιο διάδρομο που σχημάτιζε το φεγγάρι πάνω της. Ο Γιάννης θέλησε να εξηγηθεί.

«Σου ζητώ συγνώμη, ειλικρινά συγνώμη αλλά πρέπει να με καταλάβεις. Για σένα είναι εύκολο να κρατηθείς, σίγουρα είναι διαφορετικό. Εγώ, όμως, όταν σε αγγίζω, όταν σε φιλάω... νιώθω.. πώς να στο πω... ξεφεύγω και δεν μπορώ να σταματήσω. Είμαι πολύ ερωτευμένος μαζί σου και κάνω ανοησίες.» Η Αγγελική τον άκουγε με δυσπιστία. «Πρέπει να με καταλάβεις. Ξέρω ότι ξέφυγα και σε τρόμαξα, γι' αυτό και νιώθω άσχημα. Σου τ' ορκίζομαι, Αγγελική μου, δεν το ήθελα... Πες μου. Θα με συγχωρέσεις;» Η φωνή του ήταν ικετευτική. Κανονικά, ακούγοντας τον να της εξομολογείται όλα αυτά και να της ζητά συγχώρεση θα έπρεπε να νιώθει δικαίωση, αλλά όχι. Ούτε οίκτο μπορούσε να νιώσει. Τώρα ξεκαθάριζαν όλα. Ήξερε ότι τα συναισθήματα της δεν ήταν ίδια με τα δικά του. Ήξερε ήδη ότι μεταξύ τους είχαν όλα τελειώσει. Μα πώς να του το παραδεχτεί; Φοβόταν την αντίδραση του, ήταν σίγουρη ότι αν μάθαινε τι ένιωθε για εκείνον και τι ένιωθε για τον Αυγερινό θα γινόταν σκληρός και θα έκανε ότι περνούσε από το χέρι του για να την εκδικηθεί. Και τώρα μαζί με τον φόβο ήρθε και η σκληρή συνειδητοποίηση. Ο Γιάννης της είχε δείξει σημάδια της εκδικητικής του φύσης άλλες φορές στο παρελθόν κι εκείνη είχε επιλέξει να τα αγνοήσει. Τον δικαιολογούσε γιατί ήταν καλομαθημένος και δεν ήξερε να χάνει. Και τώρα φαινόταν να της ανοίγει την καρδιά του αλλά στην πραγματικότητα άλλες ήταν οι προθέσεις του.

«Εντάξει, θα σε συγχωρέσω» ψέλλισε εκείνη αφήνοντας τον να της κρατήσει τα χέρια μέσα στα δικά του λίγο ακόμα. Έπρεπε να φερθεί έξυπνα και κυρίως να κερδίσει χρόνο.

«Δεν θα σε πιέσω ξανά. Θα περιμένω. Στο υπόσχομαι ότι θα περιμένω όταν είσαι κι εσύ έτοιμη. Θέλω η πρώτη σου φορά να είναι ξεχωριστή και να τη θυμάσαι σε όλη σου τη ζωή.» Είχε καταφέρει να την καλοπιάσει αλλά ακόμα δεν είχε σιγουρευτεί ότι είχε διαλύσει τις αμφιβολίες της. Λίγο έλειπε να τα καταστρέψει όλα εκείνο το βράδυ. Παρασύρθηκε. Έπρεπε να προσπαθήσει περισσότερο με τα λόγια. «Να είσαι σίγουρη ότι για μένα μετράς μόνο εσύ. Κι αυτό που έκανα απόψε ήταν μεγάλο λάθος, το ξέρω. Εσύ θα αποφασίσεις αν και πότε θα προχωρήσουμε. Πες μου,

είναι όλα εντάξει μεταξύ μας; Σε παρακαλώ...» Η Αγγελική κούνησε το κεφάλι της καταφατικά και από τα χείλη της ένα «ναι» βγήκε απότομο. «Και θα ξεχάσουμε το αποψινό;»

«Ναι»

«Μπορώ να σ' αγκαλιάσω τώρα;» Τον άφησε να την αγκαλιάσει αλλά εκείνη δε σκόπευε να ανταποδώσει. Χωρίς να θέλει πραγματικά να τον ξεγελάσει τον άφησε να τρέφει ελπίδες, μέχρι να ετοιμαστεί να τον αντιμετωπίσει. Έπαιζαν ακόμα το παιχνίδι από εκεί που το είχαν αφήσει νωρίτερα, πριν τα γεγονότα της παραλίας. Η Αγγελική ήταν απόμακρη και κρατούσε κρυφά τα αισθήματά της για τον Αυγερινό κι ο Γιάννης ετοίμαζε νέα στρατηγική για να την κάνει επιτέλους δική του. «Πάμε Αγγελικούλα μου» της είπε με γλύκα στη φωνή του. Θεωρούσε ότι είχε πετύχει το σκοπό του και μέσα του πανηγύριζε.

«Πάμε. Θα μας ψάχνουν τα παιδιά» απάντησε εκείνη. Η παραλία ήταν μόλις λίγες εκατοντάδες μέτρα από τη Σελήνη και έφτασαν πίσω πολύ γρήγορα. Καθώς πλησίαζαν με βήματα αργά είδαν τα αγόρια της παρέας τους έξω από το μπαρ να μιλούν με κάποιους από το 1^ο Λύκειο. Στα πρόσωπα τους μπορούσε κανείς να διακρίνει ένταση και από τη στάση τους φαινόταν ότι θα ξέσπαγε καυγάς. «Τι τρέχει εκεί;» είπε ο Γιάννης και επιτάχυνε το βήμα του προς την παρέα. Η Αγγελική έτρεξε κι εκείνη να δει τι γίνεται αλλά το βλέμμα της έπεσε πάνω σε μια παρκαρισμένη μηχανή έξω από το μπαρ και σταμάτησε. Ήταν η μηχανή που τον τελευταίο καιρό έβλεπε συνέχεια παρκαρισμένη έξω από το σχολείο. Δεν χρειάστηκε πολύ για να καταλάβει σε ποιον ανήκε.

«Είναι εδώ» μονολόγησε ενθουσιασμένη και κοίταξε τριγύρω μήπως τον δει κάπου εκεί έξω. Ο Γιάννης βρισκόταν ήδη με τους άλλους που ήταν ένα βήμα πριν πιαστούν στα χέρια. Προσπάθησε να τους ηρεμήσει και φάνηκε να τα καταφέρνει. Έπιασε τους δικούς του πρώτα και τους απομάκρυνε.

«Πήγαινε μέσα, Αγγελική. Έρχομαι κι εγώ σε λίγο» είπε ανοίγοντας την πόρτα για να περάσει εκείνη γρήγορα μόλις εμφανίστηκε πίσω του. «Μην ανησυχείς, δεν θα έχουμε άλλες εντάσεις απόψε» της υποσχέθηκε, σίγουρος ότι εκείνος μπορούσε να τους κουμαντάρει όλους. Χωρίς να φέρει αντίρρηση μπήκε στο μπαρ αλλά το μυαλό της ήταν ακόμα στην μηχανή εκεί έξω. Η Κάλια και η Βάσω την πλησίασαν μόλις την είδαν.

«Τι έγινε κορίτσια, τι έχασα;»

«Οι γνωστές βλακείες των αγοριών» σχολίασε η Βάσω πηγαίνοντας προς τις τουαλέτες.

«Κάποια παρεξήγηση. Δεν ξέρω για ποιο λόγο ακριβώς. Να δεις που ούτε κι αυτοί θα ξέρουν!» αναφώνησε η Κάλλια παρατηρώντας την Αγγελική που δεν ήταν σε καλή κατάσταση. «Πάμε κι εμείς στην τουαλέτα; Γιατί έγινες έτσι;»

«Είμαι χάλια» παραδέχτηκε η Αγγελική και την ακολούθησε. Στον καθρέφτη είδε τα μάτια της που ήταν πρησμένα και μουτζουρωμένα, τα μαλλιά της ακόμα αναστατωμένα και τα ρούχα της μέσα από το σακάκι της στραβοκουμπωμένα και τσαλακωμένα.

«Μα τι έπαθες;» Η Αγγελική δεν απάντησε. «Αγγελική, τι συνέβη; Τσακωθήκατε;» Η Αγγελική κούνησε καταφατικά το κεφάλι της. «Μίλα κορίτσι μου.»

«Άστο, καλύτερα.»

«Τι σου έκανε; Φαίνεσαι...»

«Σε κακά χάλια, το ξέρω...»

«Δεν θα το έλεγα έτσι, αλλά καταλαβαίνω ότι κάτι έγινε. Θα μου πεις;»

«Θα σου πω αλλά όχι τώρα.»

«Όλο όχι τώρα, μου λες. Άσε τα μυστήρια!»

«Άκουσε με» φώναξε η Αγγελική ταραγμένη. «Έξω είναι η μηχανή του Αυγερινού, την είδα. Πρέπει να είναι κι αυτός κάπου εκεί...» είπε τρέμοντας προσπαθώντας να ακουστεί πάνω από τη δυνατή μουσική που δυνάμωσε μόλις άνοιξε η πόρτα της τουαλέτας. Η Κάλλια κούνησε το κεφάλι της δείχνοντας ότι το ήξερε και την έπιασε από το χέρι για να την οδηγήσει έξω.

«Κοίτα! Εκεί στο βάθος είναι... μπροστά από τον μπάρμαν.» Η Αγγελική κοίταξε μέσα στο πλήθος, εκεί που της έδειξε η Κάλλια. Μπροστά από τον μπάρμαν εντόπισε τον Πάνο και τον φίλο του, αυτόν που ήταν μαζί στο γήπεδο. «Ηθελα να στο πω με τρόπο, αλλά με πρόλαβες. Είναι εδώ περίπου μισή ώρα τώρα.»

«Σας είδε;» Η Αγγελική την τράβηξε πάλι μέσα.

«Ναι, αφού καθόμαστε κοντά στην είσοδο. Μας χαιρέτησε μπαίνοντας. Πω-πω! Έπρεπε να τον δεις πως μας κοίταξε! Σίγουρα δεν περίμενε ότι θα ήμασταν εδώ» της είπε η Κάλλια κρατώντας την ακόμα από το χέρι. «Τι θα κάνεις; Θα του μιλήσεις;»

«Όχι! Τρελάθηκες;»

«Εγώ τρελάθηκα ή εσύ; Θα κάθεται να τον κοιτάς από μακριά;»

«Ναι. Ναι, είναι καλύτερα.»

«Μα τι λες; Αυτό δε γίνεται! Έχεις την ευκαιρία μπροστά σου και κάνεις πίσω;»

«Ντρέπομαι, εντάξει; Δεν είμαι καλά απόψε. Και πως να με δει έτσι σ' αυτά τα χάλια;»

«Γι' αυτό μη σκας! Διορθώνεται εύκολα. Μείνε εδώ και μην κουνηθείς» την ακινητοποίησε σε μια γωνιά κι εξαφανίστηκε μουρμουρίζοντας. Σε λίγο, με δυο παγάκια στα χέρια κι ένα νεσεσέρ με λίγα καλλυντικά, επέστρεψε στην Αγγελική που προσπαθούσε να προετοιμαστεί για την επόμενη κίνηση. «Έλα! Λίγο θα βαφτείς. Να γίνεις κούκλα όπως πριν.» Λίγα λεπτά αργότερα η Αγγελική ήταν όπως πάντα, μια φυσική καλλονή. Εξωτερικά φαινόταν ήρεμη αλλά μέσα της αυτή η ταραχή που ένιωθε κάθε φορά όταν βρισκόταν κοντά του την κατάπινε σαν θάλασσα. Σίγουρα θα της έδενε κόμπο τη γλώσσα, μπορεί να πάθαινε πάλι τα ίδια όπως όταν τον συνάντησε στο Ρολόι. Ήξερε ότι δεν θα τα κατάφερνε. «Λοιπόν; Τώρα είσαι έτοιμη. Άντε πήγαινε...» την παρότρυνε η Κάλλια τραβώντας την πίσω στην καπνισμένη αίθουσα.

«Να πω κάτι πρώτα. Πρέπει να πω κάτι» είπε η Αγγελική βγαίνοντας αλλά δισταζοντας να προχωρήσει προς το μπαρ. «Μια τελευταία χάρη θέλω. Πήγαινε εσύ να μου πάρεις κάτι να πω» παρακάλεσε την Κάλλια.

«Α, όχι! Μαζί θα πάμε» της απάντησε εκείνη τραβώντας την με το ζόρι. «Αυτή θα είναι και η δικαιολογία μας για να βρεθούμε δίπλα του. Έλα.» Η Αγγελική δεν κουνήθηκε από τη θέση της αλλά η Κάλλια ήταν αποφασισμένη να προχωρήσουν. «Έλα, λοιπόν! Ή τώρα ή ποτέ...» Δίχως να είναι σίγουρη τι πήγαινε να κάνει βρέθηκε δίπλα του. Όσο η Κάλλια προσπαθούσε να τραβήξει την προσοχή του μπάρμαν για να παραγγείλουν η Αγγελική προσπαθούσε να βρει το κουράγιο να κάνει την πρώτη κίνηση αλλά δεν ήξερε ποια θα ήταν. Ευτυχώς ο Πάνος την έβγαλε από τη δύσκολη θέση. Την είχε δει να πλησιάζει και διέκοψε τη συζήτηση του με τον Βασίλη γυρνώντας προς το μέρος της. Με τον πιο φυσικό τρόπο πρόφερε το όνομα της.

«Αγγελική... Κορίτσια...»

«Κύριε Αυγερινέ...» του απάντησε εκείνη καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια να φανεί άνετη. Μάρτυρες μιας εντελώς αμήχανης στιγμής ο Βασίλης και

η Κάλλια τους παρακολουθούσαν καθώς προσπαθούσαν να σπάσουν τον πάγο. Στο πρόσωπο της Αγγελικής χαράχτηκε ένα ντροπαλό χαμόγελο που έσβησε γρήγορα. Τα λευκά αυτάκια της ήταν τώρα κατακόκκινα τριαντάφυλλα και το στήθος της ανεβοκατέβαινε γρήγορα προσπαθώντας να πάρει μικρές αόρατες ανάσες. Με το αριστερό της χέρι κρατούσε σφιχτά την Κάλλια και με το άλλο έσφιγγε απαλά την παλάμη του Πάνου που της είχε απλώσει το δικό του για χειραψία. Δεν σκεφτόταν τίποτα γιατί το μυαλό της είχε εστιάσει στο άγγιγμα του χεριού του. Δεν είχε λόγια να πει, τα είχε χάσει όλα. Ο Βασίλης που κατάλαβε τον πανικό της έσπευσε να συστηθεί κι εκείνος με τη σειρά του, για να την βγάλει από τη δύσκολη θέση. Το ήρεμο πρόσωπο και ο ζεστός χαιρετισμός του της έδωσαν μερικά δευτερόλεπτα ψυχραιμίας. Ευτυχώς για όλους, εκείνη τη στιγμή ο μπάρμαν τους διέκοψε, για να πάρει παραγγελία και η ένταση της στιγμής υποχώρησε.

«Συγχαρητήρια. Πολύ καλός αγώνας». Ο Πάνος έσκυψε προς το μέρος της για να της μιλήσει. Η Αγγελική ανάσανε βαθιά και χαμογέλασε πρώτα με τα μάτια.

«Ευχαριστούμε... που ήρθατε να μας δείτε» του είπε κοιτώντας τον πια ευθέως. Ούτε ήξερε από πού πήρε το θάρρος αλλά τον πλησίασε κι εκείνη για να ακούσει όσα της έλεγε.

«Παίζετε δυνατά» της είπε «θα έρθω να σας ξαναδώ». Το πρόσωπο του της έλεγε ότι δεν είχε μάτια για άλλη στον αγώνα. Η Αγγελική δεν μπορούσε να σκεφτεί κάτι, για να συνεχίσει την κουβέντα. Τι θα μπορούσε να του πει άλλωστε; Τα έλεγαν όλα και τα δικά της μάτια. Κοιτάχτηκαν ακόμα για λίγα δευτερόλεπτα μέχρι που θυμήθηκαν ότι δεν ήταν μόνοι τους και στράφηκαν στον Βασίλη και την Κάλλια που τους χάζευαν αμίλητοι βλέποντας μπροστά τους να ανθίζει ένας δυνατός έρωτας. Ο μπάρμαν τους έδωσε τα ποτά και ο Πάνος πλήρωσε κάνοντας τους νόημα ότι δεν δεχόταν αντίρρηση για το κέρασμα.

Λίγα μέτρα πιο μακριά παρακολουθούσε τη σκηνή η Έλενα. Σαν χύτρα που έβραζε η θερμοκρασία της είχε ανέβει επικίνδυνα. Ο Αυγερινός, ο δικός της Αυγερινός, που η ίδια έκανε τόσα σχέδια πως θα τον πλησίαζε, θα τον γοήτευε και θα τον έκανε τελικά να την ερωτευτεί, τώρα μιλούσε με την Αγγελική. Και την κοιτούσε, ανάθεμα την, με τρόπο που δεν έπρεπε να την κοιτάζει. Η ζήλια την έκανε να χάσει την ψυχραιμία της και παρορμητική όπως ήταν παραμέρισε με απότομο τρόπο όποιον βρέθηκε μπροστά της, για να τους φτάσει. Με ενοχλημένο ύφος έπιασε την Αγγελική από το μπράτσο και την τράβηξε πίσω να της μιλήσει τάχα ιδιαιτέρως.

«Σε ψάχνει ο Γιάννης, Αγγελικούλα» της είπε δυνατά με ύφος κοροϊδευτικό γυρνώντας στον Πάνο για να συμπληρώσει με εντελώς αθώο ύφος, «Συγνώμη, κύριε, αλλά πρέπει να πάρω τα κορίτσια πίσω στην παρέα μας.» Ο Πάνος κούνησε το κεφάλι ευγενικά δείχνοντας ότι καταλαβαίνει ενώ η Κάλλια δάγκωσε τη γλώσσα της. Παρά την ντροπή που ένιωσε η Αγγελική χαιρέτησε ευγενικά και τους δυο, πήρε την Κάλλια από το χέρι κι επέστρεψαν στην παρέα τους που είχε αρχίσει να μαζεύεται πάλι στο τραπέζι τους. Πίσω τις ακολούθησε και η Έλενα χαμογελώντας για τον θρίαμβο. Πριν καθίσουν όμως στις θέσεις τους η Κάλλια την στρίμωξε.

«Γιατί φέρθηκες έτσι; Έχεις τρελαθεί;»

«Πως φέρθηκα, δηλαδή;»

«Έλα τώρα.... Ήρθες εκεί να μας κάνεις ρεζίλι;»

«Ήρθα γιατί δεν μου άρεσε αυτό που έβλεπα.»

«Και τι έβλεπες;»

«Τον Αυγερινό να φλερτάρει την Αγγελική!»

«Τι είναι αυτά που λες; Όνειρα βλέπεις;»

«Καθόλου όνειρα. Ο άνθρωπος φαινόταν ξεκάθαρα που το πήγαινε. Να την προστατέψω ήθελα.»

«Αστεία λες!»

«Καθόλου αστεία. Από μακριά το κατάλαβα.»

«Κι εγώ που ήμουν εκεί; Δεν το κατάλαβα.»

«Εσύ; Καθόσουν και τους κοίταζες σαν τη χαζή!»

«Α, δεν είσαι καλά μου φαίνεται! Για πρόσεχε πως μιλάς!»

«Ωραία φίλη είσαι για την Αγγελική! Σπουδαία!» συνέχιζε αγανακτισμένη η Έλενα.

«Πολύ φόρα πήρες και δεν ξέρεις τι λες. Ποιος σου έδωσε το δικαίωμα;» Τα δυο κορίτσια είχαν αρχίσει να φωνάζουν και η ένταση ανάμεσα τους προμήνυε γερό καυγά. Η Αγγελική τις είχε αφήσει πίσω της και δεν άκουγε τι έλεγαν αλλά η Ρένα που στεκόταν δίπλα πρόλαβε να μπει ανάμεσα τους.

«Σταματήστε. Γινόμαστε ρεζίλι!» τις διέταξε. «Θα τσακωθούμε μπροστά σε όλους;» Εκείνη τη στιγμή ακριβώς έμπαιναν τα αγόρια. Η Κάλλια έκανε πίσω.

«Δεν το συνεχίζω. Δεν αξίζει...» είπε κοιτώντας κατάματα την Έλενα δηλώνοντας της ούτε λίγο ούτε πολύ ότι είχε σχηματίσει ήδη γνώμη για την στάση της.

Εκείνη ανάσανε βαθιά μόλις απομακρύνθηκε η Κάλλια. «Φεύγω. Δεν θέλω ούτε να την βλέπω» φώναξε αγανακτισμένη. Η Ρένα καταλάβαινε ότι δεν εννοούσε την Κάλλια. Πλησίασε το τραπέζι που κάθονταν όλοι και έσκυψε προς το μέρος της Αγγελικής. «Με σένα θα τα πούμε άλλη φορά, σιγανοπαπαδιά» της είπε και άρπαξε το παλτό της από την διπλανή καρέκλα. Τραβώντας τον καημένο το Μάνο με το ζόρι, βγήκαν από τη Σελήνη. Η Αγγελική δεν απάντησε και απέφυγε να την κοιτάξει. Δίπλα της είχε καθίσει ο Γιάννης και ο Στέργιος που τους έλεγαν πως έληξε ο καυγάς των αγοριών έξω. Όσο μιλούσε ο Στέργιος, ο Γιάννης αγκάλιασε και φίλησε απαλά την Αγγελική προσπαθώντας να επανορθώσει για τον τρόπο του νωρίτερα.

«Έμαθα πως είναι εδώ και ο καθηγητής μας, ο Αυγερινός». Γνωρίζοντας ήδη που καθόταν γύρισε προς το μπαρ κι άρχισε να τον κοιτάζει επίμονα. Τα βλέμματα τους γρήγορα διασταυρώθηκαν σαν ξίφη. «Τι θέλει αυτός εδώ;» ρώτησε ο Γιάννης ενοχλημένος από την παρουσία του Πάνου. Η Αγγελική δεν έδωσε κάποια απάντηση αλλά εκείνος επέμεινε. «Λοιπόν... δεν σου είπε;»

«Εμένα; Γιατί να μου πει εμένα;»

«Αφού μιλήσατε.» Η Αγγελική δεν ξαφνιάστηκε που το ήξερε. Όλα τα μάθαινε. Τίποτα δεν του ξέφευγε. Και αν δεν το έκανε ο ίδιος, έβαζε κάποιον να την παρακολουθεί επιθυμώντας να την ελέγχει και φροντίζοντας να της το δείχνει με κάθε τρόπο.

«Απλά μας χαιρέτησε όταν πήγαμε να πάρουμε ποτό.»

«Απλά σας χαιρέτισε... Κι εσείς;»

«Τον χαιρετήσαμε κι εμείς.» Αυτές οι ερωτήσεις είχαν τον σκοπό τους σκεφτόταν η Αγγελική. Ειδικά για τον Αυγερινό δεν έπρεπε να πει τίποτα κι έτσι άλλαξε κουβέντα. «Σε λίγο πρέπει να φύγω» του είπε κοιτώντας το ρολόι της.

«Θα σε πάω εγώ» της πρότεινε εκείνος κι ο τόνος του μαρτυρούσε ότι δεν σήκωνε αντιρρήσεις.

«Όχι, δε χρειάζεται. Θα γυρίσουμε με τον Στέφανο. Όπου να' ναι θα έρθει να μας πάρει» επέμεινε εκείνη.

«Ξέρεις ότι δε θα γίνει έτσι. Δεν θα αφήσω κάποιον άλλο να σε γυρίσει στο σπίτι, αφού είμαι εγώ εδώ. Όταν έρθει ο Στέφανος θα του το πει η Κάλλια. Πάμε να φύγουμε σε παρακαλώ.» Ο Γιάννης βιαζόταν να την πάρει μακριά από το νέο αντίζηλο και η Αγγελική το είχε καταλάβει. Το μόνο που δεν χρειαζόταν ήταν κι άλλη ένταση, έτσι αναγκάστηκε να υποχωρήσει στη θέληση του. Λίγα λεπτά αργότερα έβγαιναν από τη Σελήνη. Κλείνοντας πίσω της την πόρτα σκέφτηκε πόσο

ήθελε να κοιτάξει πίσω, να τον δει μια φορά ακόμα... αλλά δεν τόλμησε. Πήραν το σύντομο δρόμο για το σπίτι αμίλητοι και σκεπτικοί. Πρώτος διέκοψε τη σιωπή ο Γιάννης. «Απόψε τα έκανα θάλασσα. Δεν έπρεπε να σου φερθώ έτσι.» Έκανε μια μεγάλη παύση για να δείξει πόσο είχε μετανιώσει. «Να είσαι σίγουρη ότι δεν θα ξαναγίνει. Αλήθεια. Πες μου ότι με συγχωρείς πραγματικά» την παρακάλεσε. Η Αγγελική τον άκουγε αλλά το μυαλό της είχε μείνει στη Σελήνη. Στα αυτιά της ακόμα βούιζε η μουσική. Δεν ήθελε άλλες κουβέντες με τον Γιάννη.

«Σε συγχωρώ. Τα είπαμε.»

«Ναι, αλλά πες μου ότι όλα είναι καλά μεταξύ μας.»

«Ναι, Γιάννη, όλα καλά είναι μεταξύ μας.» Η φωνή της δεν είχε καμία ζωντάνια. Ήταν κουρασμένη και απογοητευμένη που την πήρε ο Γιάννης με το έτσι θέλω να φύγουν αλλά πιο απογοητευμένη που δεν είχε το θάρρος να παραδεχτεί ότι τίποτα δεν ήταν εντάξει με τη σχέση τους, ότι άλλος είχε τρυπώσει στο μυαλό της, ότι άλλος κυβερνούσε τις σκέψεις της. Ο Γιάννης είχε σβήσει όπως οι σκιές της νύχτας σβήνουν το ξημέρωμα.

«Φτάσαμε» της είπε έξω από την πόρτα του σπιτιού της. Έσκυψε να τη φιλήσει για καληνύχτα αλλά ακριβώς εκείνη τη στιγμή ο δυνατός ήχος μιας μηχανής διέκοψε το φιλί. Απέναντι ακριβώς από το σπίτι της Αγγελικής οι δυο άντρες που επέβαιναν στη μηχανή σταμάτησαν και τους κοίταξαν. Ήταν λες και τους ήξεραν. Ο ένας, ο ψηλός, αφού κλείδωσε τη μηχανή έβγαλε από την τσέπη του μπουφάν του ένα άλλο ζευγάρι κλειδιά και ετοιμάστηκε ν' ανοίξει την πόρτα από το απέναντι διώροφο.

«Καληνύχτα παιδιά» τον άκουσαν να τους λέει την ώρα που έβγαζε το κράνος. Χωρίς να περιμένει την καληνύχτα τους χάθηκε πίσω από τον άλλον που είχε ξεκινήσει να ανεβαίνει τα σκαλοπάτια. Η πόρτα του έκλεισε αλλά η Αγγελική έμεινε με το στόμα μισάνοιχτο. Κατάφερε να ψιθυρίσει μια καληνύχτα καρφώνοντας τα μάτια της στην είσοδο του χωρίς να τη νοιάζει ότι την παρακολουθούσε ο Γιάννης. Αυτός, πάλι, ένιωσε το σώμα του να ξυπνά απότομα. Του φαινόταν σαν κακόγουστο αστείο που ξανά μπροστά του βρισκόταν αυτός, ο Αυγερινός! Και μάλιστα εκεί... απέναντι από το σπίτι της Αγγελικής! Αλήθεια τι γύρευε εκεί; Γιατί είχε κλειδιά από εκείνο το σπίτι; Εκεί, λοιπόν, έμενε; Έσφιξε τα δόντια βρίζοντας από μέσα του θεούς και δαίμονες. Κοίταξε την Αγγελική κατάματα και τη ρώτησε αν το ήξερε ότι ο Αυγερινός έμενε εκεί. Η Αγγελική που τα είχε εξίσου χαμένα απάντησε με απόλυτη ειλικρίνεια ότι πρώτη φορά τον έβλεπε εκεί.

«Πολύ ωραία. Λες και ψέματα τώρα. Γι' αυτό τον πλησίασες απόψε με τόση

άνεση και μιλήσατε στο μπαρ. Βέβαια, είστε γείτονες, έχετε γίνει φίλοι!»

«Μα τι λες; Πρώτη φορά τον βλέπω εδώ. Δεν το ήξερα...»

«Δεν το ήξερες... τι εύκολα που τα λες τα ψέματα Αγγελικούλα...»

«Συνεχίζεις να με προσβάλεις. Δε βάζεις μυαλό, τι περίμενα κι εγώ;»

«Όχι, δε βάζω. Εσύ με προσβάλεις. Με θεωρείς βλάκα. Να ξέρεις ότι καταλαβαίνω περισσότερα από όσα νομίζεις.»

«Καληνύχτα Γιάννη» του φώναξε θυμωμένη και τον έσπρωξε από κοντά της πριν μπει στο σπίτι της. Ο θυμός της όμως δεν ήταν αληθινός. Βρισκόταν σε τέτοια κατάσταση χαράς που δεν ήξερε πως να την εκφράσει. Έτρεξε στο παράθυρο του σαλονιού να δει τα φώτα που είχαν ανάψει στο απέναντι σπίτι και σκέφτηκε ότι μερικές φορές συμβαίνουν αληθινά θαύματα. Απέξω ο Γιάννης χτύπησε δυνατά το χέρι του στον πέτρινο τοίχο κι έφυγε μέσα στο σκοτάδι ξεσπώντας όπου έβρισκε με κλωτσιές και βρισιές. Δεν είχε πει την τελευταία του λέξη. Αυτή η κοροϊδία της Αγγελικής έπρεπε να σταματήσει.

«Μου φαίνεται απίστευτο! Πραγματικά απίστευτο!» μονολογούσε η Αγγελική περπατώντας πάνω κάτω στο δωμάτιο της μπροστά στην Κάλλια που περίμενε με αγωνία ν' ακούσει τι είχε συμβεί το προηγούμενο βράδυ. Τα δυο κορίτσια έμειναν κλεισμένα στο δωμάτιο για δυο ολόκληρες ώρες συζητώντας τα πάντα με λεπτομέρειες. Το πρώτο πράγμα που της είπε ήταν ότι ο καθηγητής τους έμενε ακριβώς απέναντι και έπειτα άρχισε να της εξιστορεί όλα όσα είχαν συμβεί. Η Κάλλια είχε μείνει εμβρόντητη με όσα άκουγε. Το πρόσωπο της άλλαζε εκφράσεις τη μια μετά την άλλη.

«Και υποτίθεται ότι είμαστε μαζί χθες βράδυ. Πότε έγιναν όλα αυτά; Τι έχασα!» αναρωτιόταν κοιτώντας την Αγγελική που η έξαψη την έκανε να μοιάζει λες και είχε τρέξει χιλιόμετρα. «Δεν μπορώ να πιστέψω ότι σου ρίχτηκε έτσι ο Γιάννης! Πως μπόρεσε;»

«Δεν τον εμπιστεύομαι πια. Μπορεί να μου υποσχέθηκε ότι δεν θα το ξανακάνει, αλλά αποκλείεται... δεν τον πιστεύω. Χθες έδειξε πραγματικά ποιος είναι.»

«Πολύ με απογοήτευσε. Κι εγώ που τον θεωρούσα καλό παιδί... Πες μου ξανά για τον Αυγερινό». Η Κάλλια δεν μπορούσε να πιστέψει τη μοιραία συνάντηση

με τον Αυγερινό έξω από το σπίτι του, έξω δηλαδή από το σπίτι της φίλης της. «Και πως αντέδρασε ο Γιάννης;»

«Πως αντέδρασε; Τσακωθήκαμε κι έφυγε βρίζοντας. Και το χειρότερο είναι ότι κάτι υποψιάζεται για τον Αυγερινό. Τον είδε χθες βράδυ στο μπαρ, τον είδε κι εδώ απέναντι και νευρίασε πολύ. Φοβάμαι ότι δεν θα εξελιχθεί καλά αυτό.»

«Μα πως δεν είχαμε καταλάβει ότι μένει απέναντι από το σπίτι σου; Κάθε μέρα περνάμε από μπροστά... Είσαι σίγουρη ότι μένει απέναντι ή μήπως είναι της φαντασίας σου;» Η Αγγελική κούνησε το κεφάλι της αρνητικά. Δεν το είχε φανταστεί.

«Και τη μηχανή του, πως και δεν την είχες προσέξει τόσο καιρό;»

«Ειλικρινά... τι να σου πω; Δεν ξέρω, δεν την είχα δει, ίσως να μην την άφηνε εδώ απέξω.» Ξαφνικά το πρόσωπο της Αγγελικής άστραψε. Έπιασε την Κάλλια από το μπράτσο και τη σήκωσε από το κρεβάτι. «Πάμε.»

«Που;» ρώτησε εκείνη.

«Σουτ!» ψιθύρισε η Αγγελική ανοίγοντας την πόρτα και κάνοντας της νόημα να μη μιλά δυνατά. «Η μάνα μου είναι στην κουζίνα και μαγειρεύει. Καλύτερα μη μας ακούσει.» Πατώντας στα ακροδάχτυλα την οδήγησε στο δωμάτιο της θείας Λιλής που ήταν κλειστό όσο εκείνη έλειπε.

«Τι κάνουμε εδώ;» ρώτησε η Κάλλια που δεν φανταζόταν τι είχε στο μυαλό της η φίλη της.

«Δεν κατάλαβες ακόμα; Από εδώ θα μπορέσουμε να τον δούμε. Αν μένει όντως απέναντι» είπε χαμηλόφωνα ανοίγοντας την πόρτα όσο γινόταν πιο αθόρυβα. «Από εδώ βλέπουμε ακριβώς στο σαλόνι της κυρίας Νόνης. Κοίτα, είναι ανοιχτό!» Τα κορίτσια κοίταζαν με ενδιαφέρον το απέναντι σπίτι για να σιγουρευτούν ότι ο Αυγερινός έμενε εκεί. Είδαν τη μηχανή του στο σημείο που την άφησε το προηγούμενο βράδυ. Από τη μπαλκονόπορτα του σαλονιού που ήταν ανοιχτή έβλεπαν τη λευκή κουρτίνα να ανεμίζει, ωστόσο, δεν μπορούσαν να διακρίνουν τι γινόταν στο εσωτερικό του σπιτιού. Δεν πέρασε πολλή ώρα και τον είδαν να βγαίνει από το σπίτι με τον Βασίλη.

«Να τος, με τον φίλο του που γνωρίσαμε χθες!» ψιθύρισε με ενθουσιασμό η Κάλλια. Οι δυο άντρες ανέβηκαν στη μηχανή κι έφυγαν αμέσως προς το κέντρο. Η Αγγελική ασυναίσθητα έπιασε τα μάγουλα της που έκαιγαν και χαμογέλασε μ' αυτήν την υπέροχη αποκάλυψη.

«Δεν μπορώ να το πιστέψω ακόμα. Όλη τη νύχτα τον σκεφτόμουν,

στριφογύριζα στο κρεβάτι μου. Τι τρελές σκέψεις έκανα! Φανταζόμουν ότι σηκώθηκα μέσα στη νύχτα και πήγα να τον βρω απέναντι, για να του πω τι νιώθω.»

«Είσαι τρελή...» της είπε γελώντας η Κάλλια.

«Φοβάμαι ότι πήραν τα μυαλά μου αέρα. Είναι επικίνδυνες αυτές οι σκέψεις, αλλά δεν μπορώ να πάψω να νιώθω έτσι. Είμαι σίγουρη ότι εκείνος δεν θα μπορούσε να με δει διαφορετικά. Είμαι μια από τις δεκαεφτάχρονες μαθήτριες του!» Η Κάλλια δεν ήταν και πολύ σίγουρη. Τον είχε δει πως την κοιτούσε το προηγούμενο βράδυ.

«Αυτό δεν το ξέρεις. Απλά είναι δύσκολο να εκδηλώσει τον θαυμασμό του, γιατί είναι καθηγητής μας. Δεν το επιτρέπει η θέση του.»

«Και το χειρότερο είναι ότι ξέρει για μένα και τον Γιάννη. Μας είδε χθες βράδυ εδώ, απέξω. Τι θα σκέφτηκε! Και μια ευκαιρία να είχα ποτέ μαζί του... πάει την έχασα...» Η Κάλλια προτίμησε να μην γεμίζει την Αγγελική με ελπίδες αν και ήταν σίγουρη ότι ο Αυγερινός την έβλεπε διαφορετικά και κράτησε τις σκέψεις της για τον εαυτό της. «Και τι ήταν αυτό με την Έλενα; Την είδες πως ήρθε και μας τα χάλασε όλα;»

«Η Έλενα! Δεν ξέρει τι θα πει διακριτικότητα. Μου ήρθε να την βουτήξω από το μαλλί!» Η Αγγελική γέλασε με τα μούτρα της φίλης της. «Το ξέρεις ότι σε ζηλεύει. Το ξέρουμε όλες ότι πάντα σε ζήλευε, αλλά τώρα υπάρχει ένας λόγος παραπάνω. Φοβάται μην της φας τον αγαπημένο της καθηγητή.»

«Τον αγαπημένο της καθηγητή; Νόμιζα ότι δεν τον συμπαθεί.»

«Τι λες! Η Ρένα μου είπε ότι λιώνει γι' αυτόν και ας μην το παραδέχεται. Γι' αυτό αντέδρασε έτσι όταν σας είδε να μιλάτε χθες στο μπαρ.»

«Ναι, τώρα που το λες... Την λυπάμαι κι αυτήν.»

«Τη λυπάσαι;»

«Κι αυτήν κι εμένα. Στο τέλος δυο θα είναι οι ραγισμένες καρδιές.»

«Μπα... αυτήν δεν τη φοβάμαι. Ερωτεύεται κάθε λίγο και λιγάκι και ξεερωτεύεται με τον ίδιο ρυθμό. Για τη δική σου καρδιά ανησυχώ.»

«Μην ανησυχείς για μένα. Πρέπει να μείνει μυστικό, όμως, από όλους. Θα πέθαινα αν έφτανε κάτι στ' αφτιά του.»

«Ξέρεις ότι δεν θα πω τίποτα. Κανείς δεν θα μάθει και προ πάντων ο Γιάννης και η Έλενα, ούτε κι ο Στέργιος φυσικά.» Η Αγγελική ήταν σίγουρη για την εχεμύθειά της.

«Αχ, μείνε για φαγητό. Σε παρακαλώ... Θα πάρω εγώ τη μάνα σου να σε αφήσει.»

«Θα έμενα ευχαρίστως αλλά κάτι έχω κανονίσει...» της είπε κρυφογελώντας.
«Τι έχεις κανονίσει και δεν το ξέρω εγώ;» τη ρώτησε γελώντας κι εκείνη.
«Το μεσημέρι μετά το φαγητό ξέρεις ότι οι γονείς μου πάντα ξαπλώνουν.
Τους είπα ότι θα πάω βόλτα με τη Ρένα.»

«Ψέματα!»

«Όχι ακριβώς. Έχω μιάμιση ώρα περίπου να συναντηθώ με τον Στέργιο. Θα περάσει κάτω από το σπίτι και θα σφυρίζει, για να καταλάβω ότι πηγαίνει στο παρκάκι κάτω από το κάστρο.»

«Αχά! Αρχίσατε τα μυστικά ραντεβού λοιπόν!»

«Ναι, μεσημεριάτικα μυστικά ραντεβού! Θα συναντηθεί εκεί και η Ρένα με τον Πέτρο.»

«Πω-πω!»

«Προσευχήσου να μη μας δει κανείς και το μάθουν οι δικοί μου.»

«Μεσημεριάτικα δεν είναι ύποπτο. Άλλωστε να κουβεντιάσετε θα πάτε. Στο σχολείο δεν κάνουμε το ίδιο;» Στο μεσημεριανό η Αγγελική προφασίστηκε πονοκέφαλο, για να φύγει από το τραπέζι γρήγορα και να κλειστεί στο δωμάτιο της. Όταν οι γονείς της ξάπλωσαν, εκείνη κατέβηκε στο σαλόνι. Πήρε ένα βιβλίο και κάθισε στην μεγάλη πολυθρόνα απέναντι από το παράθυρο που έβλεπε στον κεντρικό δρόμο. Κρατούσε το βιβλίο χωρίς να μπορεί να συγκεντρωθεί και το βλέμμα της καρφωμένο απέξω ταξίδευε. Ο ήλιος που τρύπωνε από εκείνο το παράθυρο την ζέσταινε και σύντομα την έριξε σε ένα ήσυχο γλυκό ύπνο.

Ο Πάνος στο μεταξύ είχε αποχαιρετήσει τον Βασίλη πριν λίγη ώρα και μιλούσε στο τηλέφωνο με τη Χριστίνα. Από το ύφος του οποιοσδήποτε θα καταλάβαινε ότι ήταν εκνευρισμένος. «Σου εξήγησα ότι δεν μπορούσα να έρθω. Έρθε να με δει ο Βασίλης από τα Γιάννενα, τι να έκανα;»

«Θα μπορούσες αν ήθελες να του έχεις πει ότι θα ερχόσουν Αθήνα.»

«Μα τι λες; Λες και έρχεται συνέχεια... Ο Βασίλης είναι καλός μου φίλος.»

«Ναι και γι' αυτό έχει προτεραιότητα σε σχέση με μένα, αυτό δεν θες να πεις;»

«Όχι, δεν θέλω να πω αυτό. Πόσες φορές θα το συζητήσουμε ακόμα; Άκουσε με, Χριστίνα. Είμαστε και οι δυο εκνευρισμένοι. Ας μιλήσουμε πάλι αύριο.» Έκλεισαν το τηλέφωνο έχοντας χάσει κι οι δυο κάθε διάθεση για επικοινωνία. Ο Πάνος δεν άντεχε τα παράπονα της αλλά ήξερε ότι η Χριστίνα είχε δίκιο. Μπορεί

πραγματικά λόγω της επίσκεψης του Βασίλη να μην μπορούσε να πάει κοντά της εκείνη τη φορά, ωστόσο, ο πραγματικός λόγος ήταν ότι δεν το ήθελε. Αυτό που πραγματικά επιθυμούσε ήταν να μείνει στη Ναύπακτο, να βλέπει την Αγγελική, να είναι κοντά σ' εκείνη. Άρχισε να περπατά στην παραλία, για να ηρεμήσει πριν γυρίσει στο σπίτι του. Άλλωστε αν είχε πάει στην Αθήνα θα έχανε την ευκαιρία να την δει στον αγώνα. Η τύχη φάνηκε ότι ήταν με το μέρος του. Στο τελείωμα του αγώνα είχε ακούσει την φίλη της Αγγελικής, να λέει ότι το βράδυ θα συναντιούνταν όλοι στη Σελήνη, για να γιορτάσουν τη νίκη τους και θα ήταν κρίμα να έχανε μια τέτοια ευκαιρία.

Είχε περάσει περίπου μια ώρα που αποκοιμισμένη στην πολυθρόνα η Αγγελική ονειρευόταν και χαμογελούσε με τα όνειρα σαν μικρό κοριτσάκι. Μέσα στον ύπνο της άκουσε τον ήχο της μηχανής του και πετάχτηκε απότομα. Πριν φτάσει όμως στο παράθυρο σταμάτησε, κοκάλωσε στη θέση της. Η πόρτα των γονιών της ακούστηκε από πάνω. «Ωχ, κάποιος κατεβαίνει. Τώρα βρήκε;» μουρμούρισε. Από τη σκάλα άκουσε τις παντόφλες του πατέρα της που κατέβαινε. Με γρήγορες αλλά αθόρυβες κινήσεις χώθηκε ξανά στην πολυθρόνα, άνοιξε το βιβλίο και προσποιήθηκε ότι το διάβαζε.

«Εδώ είσαι Αγγελικούλα;» τη ρώτησε βλέποντας την στο σαλόνι. «Είσαι καλύτερα;» Εκείνη του έγνεψε θετικά και του έστειλε ένα αόρατο φιλάκι. Από πίσω του κατέβηκε και η μητέρα της που κατευθύνθηκε στην κουζίνα, για να φτιάξει δυο καφεδάκια.

«Θα τα πιούμε στον κήπο;» τον ρώτησε κι εκείνος απάντησε αδιάφορα ότι δεν το ένοιαζε που, μόνο να κάνουν γρήγορα.

«Έχετε κανονίσει κάτι και βιάζεστε;» τον ρώτησε η Αγγελική.

«Δεν άκουσες τι λέγαμε στο μεσημεριανό; Ο νονός σου μας έχει κανονίσει συνάντηση με δυο υποψήφιους βουλευτές από την Αχαΐα».

«Α, ναι, το άκουσα....»

«Δε φαντάζομαι να θέλεις να έρθεις;» Ο νονός της Αγγελικής ήταν ο δήμαρχος της πόλης. Φιλοδοξία του ήταν να θέσει υποψηφιότητα στις επόμενες βουλευτικές εκλογές και οι πολιτικές επαφές ήταν η κύρια ενασχόληση του τους τελευταίους μήνες. Ο πατέρας της τον στήριζε με τις πολλές γνωριμίες του και η μητέρα της δεν έχανε καμία ευκαιρία για δημόσια προβολή, έστω και αν βαριόταν τρομερά τις πολιτικές συζητήσεις, τις οποίες ούτε μπορούσε, ούτε ενδιαφερόταν

πραγματικά να παρακολουθήσει.

«Μπα... Άλλωστε τι να κάνω εγώ εκεί; Θα βαρεθώ. Έλεγα να πάω μια βόλτα. Τα κορίτσια είπαν ότι μπορεί να βρεθούν. Να πάω μπαμπάκα;» τον ρώτησε καλοπιάνοντας τον.

«Εσύ να καθίσεις να διαβάσεις, κυρία μου. Χθες έλειπες όλη μέρα και το βράδυ γύρισες πολύ αργά, μην κοιτάς που σε κάλυψα όταν με ρώτησε το πρωί η μάνα σου» της απάντησε εκείνος χαμηλώνοντας τη φωνή του στα τελευταία, για να μην τον ακούσει η Ελισάβετ από την κουζίνα. Συνήθως δεν χάλαγε τα χατίρια της κόρης του. Η Αγγελική δεν επέμεινε. Ήταν χαρούμενη και μόνο που θα έμενε μόνη της στο σπίτι για κάποιες ώρες. Ευκαιρία να κατασκοπεύσει τον κύριο Αυγερινό με την ησυχία της. «Καλά μπαμπά μου, άλλωστε ο πονοκέφαλος μπορεί να με ξαναπιάσει οπότε καλύτερα να μείνω εδώ» απάντησε με ύφος φυσικό κρύβοντας την ανυπομονησία της να μείνει μόνη.

Η ώρα ήταν σχεδόν έξι όταν η Αγγελική βγήκε στον κήπο. Είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει αλλά δεν έκανε καθόλου κρύο. Κάθισε στο βάθος του κήπου δίπλα στο πηγάδι από όπου μπορούσε να κοιτά το σπίτι απέναντι χωρίς η ίδια να φαίνεται. Η πόρτα του σαλονιού της κυρίας Νόνης ήταν πάλι ανοιχτή και η κουρτίνα ανέμιζε ξανά στο ελαφρύ φθινοπωρινό αεράκι. Η αγωνία της ήταν μεγάλη και το κορμί της έτρεμε. Κατασκόπευε τον καθηγητή της και παρ' όλο που ήξερε ότι δεν ήταν σωστό, η επιθυμία της να τον δει ήταν πολύ μεγάλη. Κι αυτό δεν άργησε. Τον είδε να κλείνει την μπαλκονόπορτα και έπειτα τα φώτα. Μερικά δευτερόλεπτα αργότερα τον είδε να βγαίνει από την εξώπορτα. «Πάλι φεύγει, ατυχία!» σκέφτηκε. Έτρεξε προς την μπροστινή αυλόπορτα, για να δει που πηγαίνει. Τον είδε να στρίβει στον πλαϊνό δρόμο, αυτόν που οδηγούσε στην πίσω πλευρά του κήπου της. Δεν έχασε χρόνο και έτρεξε να πάει κι εκείνη πίσω. Όταν κατάλαβε ότι την ίδια στιγμή που έφτανε στην πόρτα περνούσε κι εκείνος έξω από αυτήν, μαρμάρωσε. Περνώντας γρήγορα από μπροστά της δεν την κατάλαβε. «Τι κάνω τώρα;» αναρωτήθηκε. Δίχως να το σκεφτεί περισσότερο άνοιξε την πόρτα και κρατώντας μια απόσταση ασφαλείας άρχισε να τον ακολουθεί στη διαδρομή προς το κάστρο. Το βήμα του ήταν νευρικό και σιγά-σιγά γινόταν όλο και πιο γρήγορο. Εκείνος προχωρούσε μπροστά κι εκείνη αρκετά πιο πίσω έχοντας το φόβο μήπως γυρίσει και τη δει. Τα δρομάκια, που ήταν έρημα εκείνη την ώρα, ευτυχώς δεν έφεραν κανένα γνωστό μπροστά της. Συνέχιζαν να ανεβαίνουν προς τα πάνω, εκείνος εμπρός κι εκείνη πίσω, ώσπου έφτασαν στο Ρολόι. Η Αγγελική σταμάτησε πριν βγει στο ξέφωτο, που ήταν λουσμένο στο φως.

Κρυμμένη πίσω από κάποιους θάμνους αρκετά μέτρα μακριά τον είδε να κάθεται στο παγκάκι. Το πρόσωπο του ήταν στραμμένο προς τη θάλασσα να κοιτά την ωραία πόλη από κάτω με τα φώτα. Φαινόταν να μην έχει επαφή με τον κόσμο γύρω του. Δεν είχε καταλάβει ότι κάποιος ήταν εκεί κοντά και τον παρακολουθούσε. Η Αγγελική κρατούσε την ανάσα της και περίμενε υπομονετικά να δει τι θα έκανε. Και η ώρα περνούσε κι εκείνος δεν κουνιόταν, καθόταν εντελώς ακίνητος σχεδόν σαν άγαλμα. Της πέρασε από το μυαλό ότι κάτι του συνέβαινε και μπήκε στον πειρασμό να τον πλησιάσει. Τι θα του έλεγε αν την καταλάβαινε; Δεν είχε ιδέα ούτε τι θα έλεγε ούτε τι θα έκανε. Τα πόδια της, που τα πρόσταζε να μείνουν ακίνητα, δεν υπάκουγαν στο μυαλό και την έφεραν πιο κοντά του. Βγήκε στο ξέφωτο δειλά-δειλά και πλησίασε το παγκάκι με προσεκτικές κινήσεις. Και πάλι ο Πάνος δεν κατάλαβε την παρουσία της. Ήταν τόσο απορροφημένος στις σκέψεις του που δεν άκουσε τις πατημασιές της. Τα μάτια του δεν ξεκολλούσαν από τη μαύρη θάλασσα και τα χέρια του έσφιγγαν το παγκάκι δυνατά. Είχε φτάσει πολύ κοντά του και κρατούσε ακόμα την ανάσα της. Λίγα μέτρα τους χώριζαν όταν ο θόρυβος που έκαναν τα ξεραμένα φύλλα που πάτησε τον έκανε να γυρίσει. Την κατάλαβε αμέσως μέσα στο σκοτάδι και πετάχτηκε από το παγκάκι σαν ελατήριο.

«Αγγελική...» φώναξε δυνατά. Ξεκίνησε να την πλησιάζει αλλά η Αγγελική το έβαλε στα πόδια. Την φώναζε ξανά και ξανά αλλά εκείνη εξαφανίστηκε μέσα στα πέτρινα δρομάκια. Έτρεξε ξωπίσω της, όλο το δρόμο προς το σπίτι της, αλλά για λίγο δεν την πρόλαβε. Από μακριά την είδε να χάνεται μέσα στον κήπο κι έπειτα στο εσωτερικό του σπιτιού της. Έμεινε για λίγη ώρα στο γνωστό σημείο δίπλα στη νεραντζιά με την ελπίδα ότι κάτι θα έβλεπε μέσα στο σπίτι αλλά ούτε φώτα είδε ν' ανάβουν ούτε κάποιο σημάδι της. Τελικά αναγκάστηκε να φύγει λίγο απογοητευμένος, αλλά κυρίως μπερδεμένος από τη συμπεριφορά της.

Την ώρα που μπήκε λαχανιασμένη στο σπίτι της η Αγγελική ξέσπασε σε κλάματα. Ανέβηκε στην κρεβατοκάμαρα της μέσα στα σκοτάδια. Στην ασφάλεια του δωματίου της κρύφτηκε κάτω από τα σκεπάσματα του κρεβατιού της και έκλαψε με την ησυχία της. Το σώμα της ήταν μουδιασμένο και ακίνητο. «Μα τι κάνω; Έχω τρελαθεί;» μονολογούσε ανάμεσα στα αναφιλητά της. «Πως θα τον αντικρίσω αύριο στο σχολείο; Τι ντροπή, Θεέ μου!» έλεγε και ξανάλεγε στον εαυτό της. Αφού πέρασε μια ώρα για να συνέλθει αναγκάστηκε να σηκωθεί όταν χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν ο Γιάννης που ήθελε να μάθει που εξαφανίστηκε όλη την ημέρα και δεν του είχε

τηλεφωνήσει. Όπως την άκουσε στο τηλέφωνο ανησύχησε και επέμενε να περάσει να την δει. Ήξερε ότι οι γονείς της έλειπαν αφού και οι δικοί του ήταν στην ίδια συνάντηση.

«Έρχομαι από κει να βεβαιωθώ ότι είσαι καλά.»

«Δεν χρειάζεται να έρθεις. Πονοκέφαλο έχω όλη την ημέρα και θέλω να ξεκουραστώ. Θα τα πούμε αύριο στο σχολείο. Μην ανησυχείς» του είπε προσπαθώντας να τον αποφύγει. Το μόνο που δεν χρειαζόταν εκείνο το βράδυ ήταν μια συνάντηση με τον Γιάννη. Ξάπλωσε νωρίς χωρίς να περιμένει τους γονείς της να επιστρέψουν. Ούτε πλησίασε στο δωμάτιο της θείας Λιλής από φόβο μην τον δει από την ανοιχτή μπαλκονόπορτα. Η κούραση και η ένταση την έριξαν σε ένα βαθύ ύπνο γεμάτο όνειρα αγωνίας.

Την ώρα που η Αγγελική κοιμόταν ο Γιάννης συναντήθηκε στο λιμάνι με τα φιλαράκια του. Όπως τις περισσότερες Κυριακές έτσι κι εκείνο το βράδυ μαζεύτηκαν, για να παίξουν μπιλιάρδο. «Το φαντάζεστε, ρε παιδιά! Ο Αυγερινός γείτονας της Αγγελικής!» είπε ο Στέργιος που είχε μόλις πληροφορήσει τους υπόλοιπους για το νέο. Ο Γιάννης χτύπησε με μανία τη μπάλα του μπιλιάρδου, για να σπάσει τις υπόλοιπες και να ξεκινήσει το παιχνίδι. Ο Στέργιος, ο Πέτρος και ο Μάνος κρατώντας από μια στέκα περίμεναν ν' αρχίσει το παιχνίδι ακούγοντας τον Γιάννη να μιλά για την απρόσμενη συνάντηση με τον καθηγητή τους απέναντι από το σπίτι της Αγγελικής.

«Και που είναι το παράξενο;» ρώτησε ο Πέτρος με απορία.

«Ρε βλάκα, η Αγγελική την έχει πατήσει μαζί του. Όλες την έχουν πατήσει μαζί του, εκτός από την Κάλλια, βέβαια» έσπευσε να του εξηγήσει ο Στέργιος συνωμοτικά, για να μην τον ακούσει ο Γιάννης και γίνει θηρίο. Οι άλλοι δυο γέλασαν κοροϊδευτικά και ο Στέργιος τους έριξε μια άγρια ματιά και δυο τρία κοσμητικά επίθετα. Κανένας δε συμπαθούσε τον Αυγερινό. Ο Γιάννης είχε φροντίσει από την αρχή να δείχνει την αντιπάθεια του και να επηρεάζει και τους άλλους τρεις. Δεν έχανε ευκαιρία να τον κατηγορεί πίσω από την πλάτη του και να τον προκαλεί την ώρα του μαθήματος. Του την έδινε στα νεύρα ο ήρεμος κι ευγενικός τρόπος του.

«Έτσι φέρονται οι άντρες, μωρέ; Και στη Σελήνη, τι ήρθε να κάνει χθες; Να μας επιτηρεί ή να το παίζει γκόμενος;» συνέχισε να λέει ο Γιάννης με αγανάκτηση.

«Ναι, ήρθε να το παίζει σπουδαίος!» πρόσθεσε ο Μάνος. Οι άλλοι τρεις κούνησαν τα κεφάλια τους συμφωνώντας μαζί του. Όσο κι αν τον αντιπαθούσε για

τους δικούς του λόγους αυτό που πραγματικά τον ενοχλούσε ήταν ότι η Αγγελική έδειχνε να έχει κάτι παραπάνω από απλή συμπάθεια για τον καθηγητή τους. Την έβλεπε πως αναστατώνόταν κάθε φορά που είχαν μάθημα μαζί του, όμως ο εγωισμός δεν του επέτρεπε να το παραδεχτεί ούτε στους φίλους του. Αυτό που σκόπευε να κάνει ήταν να την επηρεάσει αρνητικά γι' αυτόν όπως έκανε και με τους άλλους. Έπρεπε να βρει τον τρόπο και μάλιστα σύντομα, πριν εξελιχθεί αυτή η συμπάθεια περισσότερο. Δεν τα είχε καταφέρει το προηγούμενο βράδυ με την Αγγελική στην παραλία κι η απρόοπτη εμφάνιση του καθηγητή έξω από το σπίτι της έκανε τα πράγματα ακόμα χειρότερα. Ο Αυγερινός ήταν πολύ κοντά στην Αγγελική κι αυτό ήταν πολύ επικίνδυνο.

«Δεν αξίζει μια, ο μαλάκας» είπε ο Μάνος συμφωνώντας με το φίλο του. Κι εκείνος δεν τον χώνευε για τον ίδιο λόγο. Η Έλενα συχνά του έτριβε στη μούρη πόσο κούκλος ήταν ο καθηγητής τους και πόσο έμπειρος θα έπρεπε να είναι με τις γυναίκες αν και φαινόταν ντροπαλός. Δεν ήταν σίγουρος αν του τα έλεγε επίτηδες, για να τον εκνευρίσει ή αν τα πίστευε πραγματικά. Όπως και ο Γιάννης δεν έχανε ευκαιρία να δείχνει την αντιπάθεια που έτρεφε για εκείνον.

«Θα παίζουμε ή θα λέμε συνέχεια για καθηγητές» τους πέταξε ο Πέτρος που δεν τον ενοχλούσε και τόσο ο κύριος Αυγερινός. Η συζήτηση έληξε απότομα και το παιχνίδι συνεχίστηκε με το ενδιαφέρον τους να στρέφεται στο επεισόδιο του Σαββάτου έξω από τη Σελήνη. Η σκέψη του Γιάννη όμως δεν ξεκολλούσε από τον Αυγερινό. Τον μισούσε με όλη του την ψυχή. Έπρεπε να βρει τρόπο να τον ξεφτιλίσει και να πείσει την Αγγελική ότι δεν άξιζε την προσοχή της. Θα κατάστρωνε ένα σχέδιο και ο Μάνος με τον Στέργιο θα τον βοηθούσαν.

Εκείνο το μεσημέρι της Τετάρτης στη Ναύπακτο είχαν ανοίξει οι ουρανοί. Από το πρωί τα σύννεφα κρέμονταν πάνω από την πόλη σαν μια βελούδινη κουρτίνα, που περίμενε ν' ανοίξει για ν' αρχίσει η παράσταση. Κι η παράσταση άρχισε... Ο Πάνος διόρθωνε κάποια γραπτά στο σαλόνι όταν χτύπησε το κουδούνι. Δεν περίμενε κανέναν και πήγε στην πόρτα ν' ανοίξει απορημένος. Σε λίγα δευτερόλεπτα είχε μπροστά του τη μουσκεμένη Χριστίνα που τον κοιτούσε μ' ένα πλατύ χαμόγελο.

«Χριστίνα; Τι θες εδώ; Μα πως ήρθες;» Ο Πάνος την κοιτούσε και δεν το πίστευε.

«Έχουν περάσει τόσες εβδομάδες. Είπα, αφού δεν έρχεσαι εσύ να έρθω εγώ. Δεν χαίρεσαι που με βλέπεις;»

«Φυσικά, πέρασε μέσα...»

«Στο τηλέφωνο είπες ότι ήθελες να με δεις. Ήρθα λοιπόν... Μήπως δεν έκανα καλά;» Η Χριστίνα ήταν βρεγμένη μέχρι το κόκαλο αλλά δεν την ένοιαζε. Είχε περάσει πάνω από μήνας από την τελευταία φορά που είχε έρθει και είχε αρκετό χρόνο να σκεφτεί τις επόμενες κινήσεις της.

«Όχι, καλά έκανες και ήρθες, απλά δεν με είχες ειδοποιήσει και μου ήρθε απότομο. Δεν περίμενα να χτυπήσει το κουδούνι μου.» Ο Πάνος είχε ξαφνιαστεί πραγματικά. «Χάρηκα όμως που ήρθες. Έλα, έλα να αλλάξεις ρούχα.» Προσπαθούσε να δείξει την χαρά του αλλά μέσα του δεν ήταν και πολύ ενθουσιασμένος. Αντίθετα με εκείνον η Χριστίνα έμοιαζε τόσο χαρούμενη που του είχε κάνει έκπληξη. «Και πόση άδεια πήρες;» την ρώτησε βάζοντας στο μπρίκι νερό και καφέ, προσποιούμενος τον ευδιάθετο.

«Δυο ημέρες ακόμα και το Σαββατοκύριακο. Τη Δευτέρα έχω κλείσει ραντεβού να δω μερικούς γιατρούς στην Πάτρα και επιστρέφω Αθήνα το απόγευμα. Ξεκινάω με επισκέψεις στην Πάτρα, αλλά που ξέρεις; Μπορεί σε λίγο καιρό να με στείλουν κι εδώ.»

«Πολύ ωραία, μπράβο. Καλή αρχή, λοιπόν.» Ο Πάνος κούνησε το κεφάλι του επιδοκιμάζοντας τα επαγγελματικά της Χριστίνας, αλλά την προοπτική να βλέπει γιατρούς στη Ναύπακτο δεν την έβλεπε και με καλό μάτι.

«Και τι θα κάνεις εδώ; Εννοώ επειδή εγώ δουλεύω...»

«Α, μην ανησυχείς. Τα πρωινά που εσύ θα λείπεις θα κάνω λίγη φασίνα, θα σου μαγειρεύω, θα σου ψωνίζω κι ότι άλλο θες.»

«Δεν χρειάζεται. Ήρθες για να ξεκουραστείς, όχι για να κάνεις δουλειές.»

«Μια χαρά θα ξεκουραστώ. Τα απογεύματα υπόσχεται να κάνουμε καμιά βόλτα στα μαγαζιά ή στην παραλία;»

«Ναι, εννοείται. Θα σε πάω όπου θέλεις, αλλά δουλειές δεν χρειάζεται να κάνεις. Όπως βλέπεις όλα είναι μια χαρά εδώ.» Η Χριστίνα χαμογέλασε. Είχε πετύχει το σκοπό της.

Τις επόμενες δυο ημέρες ο Πάνος πήγε κανονικά στο σχολείο ενώ η Χριστίνα έκανε τις πρωινές βόλτες της στην πόλη και στα αξιοθέατα. Του είχε προτείνει να περάσει από το σχολείο να τον πάρει στο σχόλασμα και να πάνε για φαγητό κάπου εκεί κοντά, όμως ο Πάνος το αρνήθηκε κατηγορηματικά.

«Όχι, Χριστίνα, αυτό δε γίνεται.»

«Μα, γιατί; Έξω απ' το σχολείο θα σε περιμένω, δεν θα ενοχλήσω.»

«Ξέχασε το.» Της εξήγησε ότι ήθελε να κρατήσει την προσωπική του ζωή μακριά από το σχολείο κι ότι δεν ήθελε να δώσει στους μαθητές του την ευκαιρία να τον σχολιάζουν.

«Είμαι σίγουρος ότι με την πρώτη ευκαιρία θα με φέρουν σε δύσκολη θέση.»

«Καταλαβαίνω, μην ανησυχείς» του είπε εκείνη. Η Χριστίνα τον ήξερε καλά. Καταλάβαινε ότι δεν της έλεγε ψέματα, αλλά υποψιαζόταν ότι δεν ήταν και όλη η αλήθεια. Το μεσημέρι της Παρασκευής συναντήθηκαν μετά το σχόλασμα σ' ένα μικρό εστιατόριο για φαγητό και μετά πήγαν σ' ένα μικρό καφέ στο κέντρο της πόλης.

«Τι θα έλεγες να πάμε αύριο στα Γιάννενα;»

«Στα Γιάννενα; Πως σου ήρθε;»

«Η αλήθεια είναι ότι σήμερα που μίλησα με το Βασίλη και του είπα ότι είσαι εδώ, χάρηκε πολύ κι αμέσως μας κάλεσε. Ευκαιρία είναι να γνωριστείτε και με τη Μαργαρίτα είπε. Έχει ακούσει τόσα για σένα και ανυπομονεί να σε γνωρίσει. Τι λες;»

«Μα πότε μιλήσατε με το Βασίλη;»

«Σήμερα το πρωί. Είχα κάποιο κενό ανάμεσα στα μαθήματα και του τηλεφώνησα να δω τι κάνει. Όταν του είπα ότι είσαι εδώ χάρηκε. Του υποσχέθηκα ότι θα σου μεταφέρω την πρόσκληση του και θα τον πάρω να του πω για την απόφαση μας.» Το ύφος του Πάνου και η όψη του μαρτυρούσαν ότι ήταν ενθουσιασμένος με την προοπτική του Σαββατοκύριακου στα Ιωάννινα. Η Χριστίνα διάβαζε στα λόγια του την έντονη επιθυμία να φύγουν από εκείνη την πόλη. Είχε την αίσθηση ότι ήθελε να την απομακρύνει από τη Ναύπακτο για κάποιο λόγο. Παρόλο που η ίδια προτιμούσε να μείνει στη Ναύπακτο, για να κάνει έναν έλεγχο στην ζωή του, τελικά το σκέφτηκε καλύτερα. Αυτή η επίσκεψη της έδινε την ευκαιρία να γνωρίσει την Μαργαρίτα. Άλλωστε ήταν και ανιψιά της σπιτονοικοκυράς του Πάνου, επομένως μπορεί κάτι να είχε ακούσει από τον Βασίλη. Είχε την ελπίδα ότι κάτι θα

μάθαινε σύντομα κι έτσι αποδέχτηκε την πρόσκληση. Το ίδιο απόγευμα ετοίμασαν τα πράγματα τους και το Σάββατο νωρίς το πρωί αναχώρησαν για τα Ιωάννινα.

Ο καιρός τέτοια εποχή ήταν άστατος κι όταν έφτασαν η ομίχλη ακόμα κάλυπτε ένα μέρος της πόλης. Όπως όμως διαλύθηκε η ομίχλη μετά από λίγο έτσι διαλύθηκαν και οι ανησυχίες του Πάνου για εκείνο το Σαββατοκύριακο.

«Καλώς ήρθατε παιδιά. Πολύ χαίρομαι που σε γνωρίζω Χριστίνα. Ο Βασίλης έχει μιλήσει με τα καλύτερα λόγια για σένα.» Η Μαργαρίτα ήταν ένα γλυκό πλάσμα με μεγάλα γαλανά μάτια που χαμογελούσαν και σε κέρδιζαν με την πρώτη. Ο Πάνος χάρηκε που και η Χριστίνα συμπάθησε τη Μαργαρίτα γρήγορα.

«Είδες τι ωραία που έδεσαν οι δυο τους;» είπε ο Βασίλης στον Πάνο που καμάρωνε τις δυο γυναίκες καθώς περπατούσαν μπροστά τους πιασμένες αγκαζέ κατά μήκος του Μώλου.

«Ναι, μια χαρά φαίνονται.»

«Είδες που ανησυχούσες; Τι μου έλεγες ότι η Χριστίνα έχει γίνει παράξενη;»

«Κι όμως έχει γίνει και παράξενη και καχύποπτη.»

«Ανοησίες. Εγώ αυτό που βλέπω είναι μια ερωτευμένη γυναίκα που ζηλεύει λιγάκι γιατί σ' έχει μακριά και νιώθει ανασφάλεια. Κι εδώ που τα λέμε δεν έχει κι άδικο.»

«Άσε με, ρε Βασίλη, και πάω να τρελαθώ...» του απάντησε χαμηλόφωνα εκείνος.

«Να μην τρελαθείς και κοίτα να συνέρθεις» του απάντησε ο Βασίλης χαμηλόφωνα επίσης.

«Νομίζεις ότι εμένα μου αρέσει αυτή η κατάσταση; Ξέρω ότι δεν είμαι εντάξει απέναντι της, αλλά δεν έχω ακόμα βρει το θάρρος να ξεκαθαρίσω την κατάσταση.»

«Στον εαυτό σου δεν είσαι εντάξει. Πρώτα-πρώτα πρέπει να ξεκαθαρίσεις μέσα σου τι νιώθεις και μετά να πάρεις τις σωστές αποφάσεις.»

«Σωστά τα λες, αλλά δεν ξέρω πώς να το κάνω.» Ο Πάνος ήξερε τη συμπάθεια του Βασίλη για τη Χριστίνα και το εκτιμούσε που δεν τον επέκρινε για την τρέλα που βίωνε τον τελευταίο καιρό. Αν και δεν είχε εκφράσει ανοιχτά την άποψη του για όσα του είχε εκμυστηρευτεί, κατά βάθος ήξερε πως ο φίλος του ήθελε να τον δει να επισημοποιεί τη σχέση του με τη Χριστίνα. Ήταν παραδοσιακός άντρας, ξεκάθαρος στις κουβέντες του και στις σχέσεις του με τους άλλους.

«Ρε φίλε, προσπαθώ να σε καταλάβω. Το καλό σου θέλω και να ευτυχίσεις. Σκέψου καλά όμως και ζύγισε τα θετικά της σχέσης σου με τη Χριστίνα. Πριν μπεις σε περιπέτειες, σκέψου και τι άλλο ρισκάρεις.»

«Ξέρω ότι ρισκάρω τη σχέση μου με τη Χριστίνα, ρισκάρω τη δουλειά μου, την υπόληψη μου και κυρίως να εκθέσω έναν αθώο άνθρωπο αν μαθευεί ο έρωτάς μου .»

«Βλέπεις ότι δεν είναι και τόσο δύσκολο να δεις την πραγματικότητα;»

«Όχι. Η λογική αυτή τη φορά δεν είναι με το μέρος μου.»

«Πρέπει όμως να ακούσεις τη φωνή της λογικής πριν πληγωθεί κάποιος.» Ο Βασίλης μιλούσε πάντα με σύνεση και ο Πάνος ήξερε ότι τα λόγια του έπρεπε να τα λάβει υπόψη του. Η ιδέα να περάσουν το Σαββατοκύριακο οι τέσσερις τους ήταν του Βασίλη. Στο τηλεφώνημα την Παρασκευή το πρωί, άκουσε τον Πάνο πολύ ανήσυχο με την απρόσμενη επίσκεψη της Χριστίνας και κατάλαβε ότι βρισκόταν σε δύσκολη θέση. Η Χριστίνα ήταν στο σπίτι του και στο απέναντι σπίτι η Αγγελική.

«Δεν ξέρω, τι να σκεφτώ. Ξέρω τι νιώθω, αλλά δεν ξέρω τι πρέπει να κάνω.»

«Άσε τα πράγματα να εξελιχθούν και μη βιάζεσαι. Χρειάζεσαι χρόνο.»

«Αυτό λέω κι εγώ στη Χριστίνα, αλλά εκείνη δεν κάνει πίσω.»

«Δικαιολόγησε την. Είπαμε, ερωτευμένη γυναίκα είναι. Μην ξεχνάς ότι κι εσύ νιώθεις την ίδια ανυπομονησία όταν είναι να δεις τη μικρή.» Σε λίγο πλησίασαν τις δυο γυναίκες κι άλλαξαν κουβέντα. «Νωρίς το απόγευμα παίζει ο ΠΑΣ Γιάννενα με τον Λεβαδειάκο, τι λέτε κορίτσια πάμε να δούμε τον αγώνα;» πρότεινε ο Βασίλης γνωρίζοντας ήδη την απάντηση τους.

«Αν εσείς πάτε στον αγώνα, είμαι σίγουρη ότι κάτι ενδιαφέρον θα βρούμε κι εμείς να κάνουμε Σαββατιάτικα» απάντησε η Μαργαρίτα που δεν ήταν και φανατική του ποδοσφαίρου. Πράγματι, μετά το μεσημεριανό οι δυο γυναίκες ανέβηκαν στο λόφο της Αγίας Τριάδας για καφέ και γλυκό. Η Χριστίνα ανυπομονούσε να βάλει σ' εφαρμογή το σχέδιο της. Η Μαργαρίτα φαινόταν να την συμπαθεί πολύ και ήταν σίγουρη ότι όταν της άνοιγε την καρδιά της θα κατάφερνε να την πάρει με το μέρος της.

«Η θέα από εδώ πάνω είναι υπέροχη» παρατήρησε η Χριστίνα φτάνοντας. Από το πρωί είχε ενθουσιαστεί με την ομορφιά των Ιωαννίνων.

«Χαίρομαι που σου αρέσει. Είναι από τα αγαπημένα μου σημεία στην πόλη κι έρχομαι συχνά εδώ. Ειδικά όταν θέλω να χαλαρώσω. Όμως και στη Ναύπακτο που μένει ο Πάνος λίγο πιο πάνω από το σπίτι του η θέα είναι μαγευτική.»

«Ναι, πολύ ωραία πόλη η Ναύπακτος. Κι εσύ από κει δεν είσαι;»

«Κατά το ήμισυ. Η μητέρα μου είναι από τη Ναύπακτο κι ο πατέρας μου από τα Γιάννενα.»

«Αλήθεια, πηγαίνεις συχνά εκεί;»

«Τα τελευταία χρόνια όχι και πολύ συχνά. Παλιά που ζούσαν οι παππούδες μου ήμουν συνέχεια εκεί. Τώρα που και η θεία και τα ξαδέρφια μου έχουν μετακομίσει εδώ δεν πολύ πηγαίνουμε.»

«Άλλους συγγενείς έχεις εκεί; Φίλους;»

«Ναι, έχω μερικούς συγγενείς και κάποιους οικογενειακούς φίλους αλλά δεν βλέπομαστε πολύ. Μιλάμε στο τηλέφωνο καμιά φορά.» Η Χριστίνα ήταν ευχαριστημένη. Η Μαργαρίτα θα της φαινόταν πολύ χρήσιμη. Η κουβέντα τους κύλησε σαν νεράκι και οι δυο τους έμοιαζαν να απολαμβάνουν την παρέα η μια της άλλης. Που και που η Χριστίνα κοιτούσε μακριά τη θέα προς τη λίμνη και το πρόσωπο της μελαγχολούσε.

«Κάτι σε απασχολεί, έτσι δεν είναι;» τη ρώτησε η Μαργαρίτα που κατάλαβε ότι η διάθεση της Χριστίνας είχε ξαφνικά αλλάξει.

«Πολλά με απασχολούν και δεν ξέρω αν τα χειρίζομαι σωστά» απάντησε η Χριστίνα έντονα προβληματισμένη.

«Ο Πάνος είπε ότι πήρες προαγωγή στη δουλειά. Σε φοβίζει η αλλαγή;»

«Όχι, όχι, τη δουλειά μου την χειρίζομαι μια χαρά.»

«Και τότε;» τη ρώτησε αυθόρμητα η Μαργαρίτα και πρόσθεσε αμέσως, «Συγγνώμη έγινα αδιάκριτη, ε;»

«Καθόλου. Αλλά να μη σου φορτώνω τα δικά μου προβλήματα ακόμα δε γνωριστήκαμε.»

«Πράγματι, γνωριζόμαστε μόνο λίγες ώρες, αλλά σε συμπάθησα και νιώθω πως θα μπορούσαμε να γίνουμε κι εμείς φίλες. Αν έχεις ανάγκη να μιλήσεις σε κάποιον εγώ μπορώ να σε ακούσω και ότι πούμε θα μείνει μεταξύ μας.» Η Χριστίνα της χαμογέλασε και της έπιασε το χέρι δείχνοντας πόσο εκτιμούσε τα λόγια της. Φυσικά σε άλλη περίπτωση δεν θα μιλούσε έτσι εύκολα για τα προσωπικά της σε μια κοπέλα που μόλις είχε γνωρίσει αλλά αυτή τη φορά υπήρχε λόγος. Της είπε τα πάντα για τη γνωριμία της με τον Πάνο, για τη σχέση τους τα προηγούμενα χρόνια αλλά και για την απόσταση που τους χώριζε τελευταία. Της μίλησε επίσης για την αλλαγή στη συμπεριφορά του και τη νέα ζωή του στην οποία εκείνη μάλλον δεν χωρούσε. Τέλος της εξομολογήθηκε το φόβο της ότι ο Πάνος μάλλον είχε γνωρίσει κάποια άλλη στη

Ναύπακτο, μια άλλη που την έλεγαν Αγγελική. «Και πως το ξέρεις; Θέλω να πω, έχεις κάποιο στοιχείο για την ύπαρξη αυτής της γυναίκας;»

«Το μόνο στοιχείο είναι η αλλαγή στη συμπεριφορά του και το γεγονός ότι την φωνάζει στον ύπνο του. Γνωρίζω ότι δεν υπήρχε κάποια Αγγελική στο παρελθόν του και γι' αυτό πιστεύω ότι είναι νέο πρόσωπο στη ζωή του. Πες το διαίσθηση.» Η Μαργαρίτα προσπάθησε να την καθησυχάσει.

«Καταλαβαίνω τι εννοείς. Πάντως εγώ τον είδα πολύ χαρούμενο σήμερα και από τα λεγόμενα του Βασίλη πρέπει να σ' αγαπάει πολύ.»

«Μάλλον. Δεν ξέρω. Μακάρι να ήμουν σίγουρη. Αν ακούσεις κάτι για αυτή την Αγγελική... μπορείς να μου το πεις; Συγγνώμη... ζητάω πολλά, ε;»

«Όχι, όχι, σε καταλαβαίνω. Οποσδήποτε δεν θα ήθελα να ανακατευτώ στα προσωπικά σας και αν ρωτήσω τον Βασίλη θα με μαλώσει, αλλά θα έχω το νου μου αν ακούσω κάτι να σε προειδοποιήσω τουλάχιστον.» Η Χριστίνα της χαμογέλασε μ' ευγνωμοσύνη για την προθυμία της να την βοηθήσει, αλλά ταυτόχρονα χαιρόταν που πέτυχε ένα μέρος του σχεδίου της. «Νομίζω, όμως, Χριστίνα μου, ότι το πιο σωστό είναι να του μιλήσεις ευθέως. Πρέπει να τον ρωτήσεις. Πρέπει να του πεις πως αισθάνεσαι και να το μοιραστείς μαζί του.» Η Χριστίνα κούνησε το κεφάλι της αρνητικά.

«Ξέρω πολύ καλά ότι θα το αρνηθεί. Είναι πολύ μυστικοπαθής και ειδικά αν κάτι τέτοιο του συμβαίνει, κανείς δεν θα το ξέρει, ίσως ούτε κι ο Βασίλης.»

«Αγγελική είπες λοιπόν...» μονολόγησε η Μαργαρίτα «δεν γνωρίζω κάποια Αγγελική στη Ναύπακτο.»

«Ναι, Αγγελική» απάντησε η Χριστίνα και στο μέτωπο της φάνηκαν μερικές λεπτές ρυτίδες.

«Καμία συνάδελφος από το σχολείο ίσως...» υπέθεσε η Μαργαρίτα που κατά βάθος ήθελε να κάνει λάθος η Χριστίνα.

«Αυτό σκέφτηκα κι εγώ. Με κάποιο τρόπο πρέπει να μάθω τι γίνεται στη δουλειά του.»

«Πως μπορείς να βρεις πληροφορίες χωρίς να καταλάβει ο Πάνος ότι τον υποψιάζεις;»

«Δεν έχω ιδέα. Μάλιστα μου έχει απαγορέψει να πάω στο σχολείο γιατί δεν θέλει να δώσει δικαιώματα στους μαθητές του να τον συζητούν.» Η Μαργαρίτα συνέστησε υπομονή.

«Καμιά φορά η ζωή τα φέρνει έτσι που οι απαντήσεις πέφτουν στα πόδια μας

εκεί που δεν το περιμένουμε» πρόσθεσε με προφητικό ύφος.

Όταν κατέβηκαν από το λόφο, για να συναντήσουν τους δυο άντρες για βραδινό, είχε σκοτεινιάσει κι έκανε κρύο. Η συμφωνία των δυο γυναικών ήταν να κρατήσουν όσα είπαν μεταξύ τους και να μην χάσουν επαφή μετά από εκείνο το Σαββατοκύριακο. Η Κυριακή πέρασε όμορφα αλλά πολύ γρήγορα. Ο Πάνος επηρεασμένος από την καλή διάθεση των υπολοίπων ήταν κι αυτός εξαιρετικά κεφάτος. Μακριά από τη Ναύπακτο φαινόταν να είχε ξαναβρεί τον παλιό εαυτό του. Πήγαν στο νησάκι της λίμνης και θαύμασαν το υπέροχο τοπίο της ενώ το μεσημέρι περιηγήθηκαν στην γραφική παλιά πόλη μέσα στο Κάστρο. Όταν ήρθε η ώρα της επιστροφής αργά το απόγευμα χαιρετήθηκαν εγκάρδια και έδωσαν υπόσχεση να ξαναβρεθούν σύντομα. Στο λεωφορείο ο Πάνος ήταν αρκετά ομιλητικός και φαινόταν ευχαριστημένος από το ωραίο διήμερο που είχαν περάσει. Όταν όμως είδαν στο δρόμο την πρώτη πινακίδα που έγραφε «Ναύπακτος» το ύφος του άλλαξε απότομα. Μια τέτοια αλλαγή δεν θα μπορούσε φυσικά να περάσει απαρατήρητη από τη Χριστίνα.

«Σοβάρεψες ξαφνικά. Συμβαίνει κάτι;» τον ρώτησε και από τον τρόπο της φάνηκε ότι περίμενε οπωσδήποτε να πάρει απάντηση. Μετά από μια κάπως μεγάλη παύση κι αποφεύγοντας να την κοιτάξει στα μάτια, ο Πάνος της απάντησε με ερώτηση.

«Γιατί το λες αυτό; Είδες να συμβαίνει κάτι;» Ήταν γνωστή η τακτική του να απαντά με ερώτηση, για να αποφύγει την απάντηση. Η Χριστίνα δε σταμάτησε.

«Ναι, είδα. Σοβάρεψες πολύ απότομα. Πριν λίγα λεπτά που συζητούσαμε ήσουν ευδιάθετος. Αυτό παρατήρησα. Ρωτάω, λοιπόν, αν συμβαίνει κάτι.» Οι ερωτήσεις αυτού του είδους πάντα τον ενοχλούσαν, αλλά αυτή τη φορά τον ενοχλούσε περισσότερο από τις άλλες. Δεν ήθελε να μπει στο παιχνίδι της Χριστίνας, οπότε αποφάσισε να το συντομεύσει.

«Κουρασμένος είμαι. Εσύ δεν είσαι;»

«Λιγάκι, αλλά πέρασα τόσο ωραία!»

«Αυτό λέω κι εγώ. Μόλις τελείωσε ένα πολύ ωραίο διήμερο κι εσύ αύριο φεύγεις... Πως θες να είμαι, χαρούμενος;» Την ώρα που ξεστόμιζε αυτά τα λόγια το μετάνιωσε. «Τι υποκριτής που είμαι, Θεέ μου!» σκέφτηκε. Για να την ευχαριστήσει της είπε αυτά που ήθελε να ακούσει, αλλά έλεγε ψέματα. Από την πλευρά της η Χριστίνα θαύμασε τον τόσο ειλικρινή τόνο στη φωνή του αλλά διαισθανόταν ότι όσα της έλεγε δεν ήταν αλήθεια.

Το βράδυ εκείνο ήταν τρυφερός μαζί της. Ένωθε τύψεις. Χωρίς όνειρα και παραμιλητά κοιμήθηκε κρατώντας την αγκαλιά και ανασαίνοντας τον αέρα μέσα από τα μαλλιά της. Την επόμενη το πρωί η Χριστίνα ξύπνησε μόνη στο κρεβάτι. Ο Πάνος είχε φύγει για το σχολείο λίγο νωρίτερα και δεν την ξύπνησε. Στο τραπέζι της κουζίνας βρήκε ένα σημείωμα του που την αποχαιρετούσε και της θύμιζε ότι το βράδυ θα της τηλεφωνούσε στην Αθήνα. Όλα φαίνονταν να είναι όπως παλιά. Του έγραψε με τη σειρά της πάνω στο σημείωμα του ότι θα της έλειπε πολύ και ότι τον ευχαριστούσε για όλα. Υπέγραψε το σημείωμα με μια καρδιά και τ' όνομά της. Πριν φύγει από το σπίτι του Πάνου συγύρισε λίγο το υπνοδωμάτιο και τα ρούχα του από το ταξίδι τους. Έπειτα έριξε μια ματιά στο σαλόνι μήπως είχε ξεχάσει κάτι δικό της. Πάνω στην τραπεζαρία, εκεί που διόρθωνε ο Πάνος τις εργασίες των μαθητών του, κάποια γραπτά ήταν άτακτα ριγμένα και πήγε να τα τακτοποιήσει. Βάζοντας τα σε στοίβα παρατήρησε ότι ήταν κάποιες εργασίες φιλοσοφίας. Αυτό που της τράβηξε το ενδιαφέρον ήταν τα σχόλια που έγραφε ο Πάνος στην κάθε εργασία. Στο πρόσωπο της χαράχτηκε ένα χαμόγελο θαυμασμού για εκείνον που αφιέρωνε χρόνο για να γράφει ξεχωριστά στον κάθε μαθητή του και να τον επαινεί για τις ιδέες του. Ξεφυλλίζοντας τα γραπτά παρατήρησε ότι στο τελευταίο δεν υπήρχε κανένα σχόλιο. Σκέφτηκε ότι θα του ξέφυγε και το έβαλε πάνω-πάνω, για να το δει ο Πάνος, αλλά προτού τα ακουμπήσει πάλι στο τραπέζι το ξαναπήρε στα χέρια της. Της φάνηκε τόσο καλογραμμμένο! Από περιέργεια διάβασε μερικές παραγράφους και θαύμασε τον τρόπο σκέψης και την ωραία έκφραση του. Τα μάτια της πήγαν αυτόματα στο πάνω μέρος όπου ήταν γραμμμένο το όνομα του μαθητή που το είχε γράψει.

«Αγγελική Λιόντη» διάβασε μεγαλόφωνα χωρίς να καταλάβει αμέσως ότι αυτό το όνομα ήταν κάτι ιδιαίτερο. «Αγγελική Λιόντη» ξαναδιάβασε και ο χρόνος ξαφνικά σταμάτησε απότομα. Το γραπτό της φάνηκε σαν ωρολογιακή βόμβα στα χέρια της. Κοιτούσε το όνομα σαν υπνωτισμένη. «Αγγελική Λιόντη» ψιθύρισε την τρίτη φορά και πέταξε το χαρτί πάνω στο τραπέζι. Σωριάστηκε στον καναπέ και έμεινε να το κοιτά με αποστροφή.

Την ίδια στιγμή στο σχολείο ο Πάνος ένιωθε ότι κάποια εχθρικά μάτια τον παρακολουθούσαν. Από την ώρα της προσευχής είχε προσέξει ότι ο Γιάννης κι η παρέα του τον κοιτούσαν επίμονα, αλλά στο πρώτο διάλειμμα σιγουρεύτηκε ότι κάτι τους απασχολούσε που τον αφορούσε. Τον πλησίασαν στην αυλή, ο Γιάννης με τον Στέργιο, ενώ οι άλλοι δυο παρακολουθούσαν από μακριά.

«Καλημέρα κύριε.»

«Καλημέρα παιδιά. Τι μπορώ να κάνω για σας;»

«Μια απορία έχουμε και αναρωτιόμαστε αν μπορείτε να μας τη λύσετε» είπε ο Στέργιος με πολύ σοβαρό ύφος.

«Θα προσπαθήσω, ρωτήστε με ότι θέλετε» τους απάντησε ο Πάνος χαμογελώντας ενθαρρυντικά. Ο Γιάννης έκανε ένα βήμα μπροστά για να μιλήσει.

«Θέλαμε να μάθουμε... εσείς ζητήσατε να μας κάνετε το μάθημα της Φιλοσοφίας αντί για την κυρία Κουτρουμάνη;» Ο Πάνος δεν φανταζόταν ότι θα ακούσει αυτή την ερώτηση αλλά αμέσως κατάλαβε τι κρυβόταν από πίσω της. Βέβαια τον βοήθησε και το επιθετικό ύφος του Γιάννη και το αυστηρό του βλέμμα να καταλάβει ότι η παρουσία του τους δυσαρεστούσε. Αρχικά του πέρασε από το μυαλό να του απαντήσει στο ανάλογο ύφος και να του κόψει τον αέρα αλλά αμέσως σκέφτηκε ότι μπροστά του δεν είχε παρά μόνο δυο μαθητές που τον προκαλούσαν κι εκείνος έπρεπε να απαντήσει στην πρόκληση με ευγένεια και ειλικρίνεια. Έτσι θα τους έκοβε τη φόρα.

«Μου προσφέρθηκε το μάθημα και φυσικά το δέχτηκα με ευχαρίστηση. Ξέρω ότι αγαπάτε την κυρία Κουτρουμάνη, αλλά έχει αυξημένες υποχρεώσεις στη διεύθυνση. Θέλετε να μου εκφράσετε κάποιο παράπονο ίσως;» Ο Γιάννης κι ο Στέργιος κοιτάχτηκαν πρώτα μεταξύ τους κι έπειτα κοίταξαν και τον Πάνο που με το γνωστό ήρεμο ύφος του περίμενε ν' ακούσει κάποιο παράπονο. Επιθυμούσαν μια διαφορετική απάντηση στο ερώτημα τους, μια που θα τους έδινε την ευκαιρία να τον προκαλέσουν ξανά. Δεν είχαν προβλέψει όμως αυτήν την αντίδραση κι έφυγαν όπως ήρθαν, απαντώντας δυσαρεστημένοι ότι δεν είχαν κάποιο παράπονο να εκφράσουν. Ο Πάνος τους παρακολουθούσε σοβαρός ν' απομακρύνονται και από μέσα του γελούσε θριαμβευτικά.

Πίσω στο σπίτι του η Χριστίνα ήταν πολύ ταραγμένη. Τα σχέδια της είχαν μόλις αλλάξει. Αποφάσισε να μην επιστρέψει στην Αθήνα εκείνο το βράδυ. Με χέρια που έτρεμαν πήρε στα χέρια της το σημείωμα του Πάνου από την κουζίνα και του έγραψε να μην της τηλεφωνήσει εκείνο το βράδυ αλλά το επόμενο γιατί θα έφτανε αργά στην Αθήνα και θα έμενε το βράδυ στις μάνας της. Ήταν σίγουρη ότι εκεί δεν θα της τηλεφωνούσε. Τα σκέφτηκε όλα πολύ γρήγορα. Θα άλλαζε τα ραντεβού της στην Πάτρα και θα έμενε στη Ναύπακτο, αλλά κάπου αλλού, κάπου να μην την βρει ο Πάνος.

«Αγγελική Λιόντη», επανέλαβε αρκετές φορές στον εαυτό της καθώς έφευγε

από το σπίτι του με θυμό που ξεχείλιζε απ' το κεφάλι της. «Αγγελική Λιόντη», μουρμούρισε κι όταν πέρανε την πόρτα ενός μικρού ξενοδοχείου στο κέντρο της πόλης. Το μυαλό της έμοιαζε να έχει κολλήσει σ' αυτό το όνομα. «Αγγελική Λιόντη», συνέχισε να λέει κι όταν βρέθηκε μόνη στο δωμάτιο του ξενοδοχείου. «Αυτή πρέπει να είναι η Αγγελική που έβλεπε στα όνειρα του. Αυτή, αυτή... μια μικρούλα... μια μαθήτριά του... δεν είμαστε καλά!» έλεγε δυνατά και χτυπούσε με τις παλάμες της το κεφάλι της να το σπάσει. Ένιωθε σαν μικρό παιδί που μόλις είχε φάει μια άδικη σφαλιάρα. Η σκέψη ότι ο Πάνος μπορεί να είχε αισθήματα για μια άλλη την τρέλαινε. Της φαινόταν εξωφρενικό να πρόκειται για μια μαθήτριά του. «Μα κι αν αυτή η μαθήτριά δεν είχε καμία σχέση με την Αγγελική που φώναζε στον ύπνο του; Μπορεί να ήταν απλά μια σύμπτωση, να ήταν μια άλλη Αγγελική», προσπάθησε να παρηγορήσει τον εαυτό της αλλά μέσα της κάτι της λέει ότι δεν έκανε λάθος. Όποια κι αν ήταν η Αγγελική είχε ήδη καταφέρει να μπει ανάμεσα τους. Αφού ήπια όλα τα μπουκαλάκια με το αλκοόλ που βρήκε στο ψυγείακι του δωματίου κι έκανε ένα ζεστό μπάνιο προσπάθησε ηρεμήσει. Όσο περνούσε η ώρα στο μυαλό της όλα ξεκαθάριζαν. Δεν θα έμενε στην άγνοια, έπρεπε να μάθει τι ρόλο έπαιζε αυτή η Αγγελική στη ζωή του Πάνου και να κάνει ο,τι χρειαζόταν για να μην τον χάσει εξαιτίας της. Θα έφτανε και στα άκρα, για να τον κρατήσει κοντά της. Τα επόμενα λεπτά έβαλε σε εφαρμογή το σχέδιο της. Πρώτα τηλεφώνησε στο γραφείο, για να δηλώσει ασθένεια και έπειτα άρχισε να αναβάλει τα ραντεβού με τους γιατρούς που θα επισκεπτόταν. Το τελευταίο τηλεφώνημα που έκανε ήταν στο σπίτι της Μαργαρίτας.

«Καλημέρα Μαργαρίτα, η Χριστίνα είμαι.»

«Έλα Χριστίνα μου, είσαι καλά;»

«Ναι, δηλαδή όχι... Η αλήθεια είναι ότι δεν είμαι και πολύ καλά.»

«Ακούγεται χάλια. Τι σου συμβαίνει;»

«Νομίζω ότι ξέρω ποια είναι η Αγγελική που σου έλεγα.»

«Ξέρεις; Μα πως; Ποια είναι;»

«Μια μαθήτριά του Πάνου. Η Αγγελική Λιόντη.»

«Λιόντη, Λιόντη, το ξέρω αυτό το επίθετο. Το ξέρω σίγουρα, αλλά τώρα δεν θυμάμαι από που.»

«Αν θυμηθείς μπορείς να μου πεις ή να μάθεις κάτι γι' αυτήν; Είναι μαθήτριά της Γ' Λυκείου στο σχολείο του.»

«Μαθήτριά; Μα πως είναι δυνατόν;»

«Κι όμως! Μπορεί ν' ακούγεται τρελό αλλά είναι. Πες μου θα με βοηθήσεις;»

«Ναι, αφού σου το υποσχέθηκα. Θα ρωτήσω τη θεία μου, σήμερα κι όλας.»

«Αχ, Μαργαρίτα, σε παρακαλώ. Πρέπει να μάθω τι συμβαίνει. Κοντεύω να τρελαθώ.»

«Όχι, όχι, ηρέμησε.»

«Και διακριτικά, Μαργαρίτα μου. Δεν πρέπει να μάθει κάτι ο Πάνος για τις υποψίες μου.»

«Όχι, βέβαια. Έχεις το λόγο μου.»

«Όυτε κι η θεία σου πρέπει να καταλάβει κάτι.»

«Μην ανησυχείς. Θα βρω τρόπο να τη ρωτήσω χωρίς να υποψιαστεί. Θα σε πάρω να σου πω όταν έχω νέα. Σύντομα.»

«Σ' ευχαριστώ πραγματικά που με βοηθάς. Καλύτερα όμως να σε πάρω εγώ, αύριο βράδυ. Εντάξει;»

«Ναι, αύριο βράδυ.»

«Αντίο.»

«Αντίο και μη στεναχωριέσαι.»

Είχε μεσημεριάσει όταν η Χριστίνα βγήκε από το ξενοδοχείο με κατεύθυνση προς το 2^ο Λύκειο. Ρωτώντας στη διαδρομή έναν δυο περαστικούς που βρήκε μπροστά της κατάφερε να το βρει εύκολα. Για καλή της τύχη υπήρχε ένα μικρό πάρκο απέναντι από το σχολείο από όπου μπορούσε να βλέπει την κεντρική είσοδο. Η μέρα ήταν ηλιόλουστη και οι μαθητές του Λυκείου γέμιζαν το προαύλιο στο διάλειμμα. Τους παρατηρούσε με ζήλια για τη ζωντάνια και την ανεμελιά τους. Κάποιοι νεαροί έπαιζαν μπάσκετ, κάποιοι αγκαλιά με τα κορίτσια τους έφερναν βόλτες και κάποιοι κάπνιζαν στα κρυφά κοντά εκεί που υπέθεσε ότι ήταν οι τουαλέτες. Προσπάθησε να θυμηθεί τα δικά της νεανικά χρόνια στο σχολείο. Αυτό που έβλεπε δεν διέφερε πολύ από τις δικές της εμπειρίες μόνο που τώρα η δική της ανεμελιά είχε χαθεί για πάντα. Παρατηρούσε τα κορίτσια και σκεφτόταν ότι μια από αυτές θα ήταν η Αγγελική Λιόντη. Και τι δεν θα έδινε να μπορούσε να τρυπώσει στην τάξη που έκανε μάθημα ο Πάνος, για να δει με τα μάτια της πως φερόταν στις μαθήτριες του. Η ζήλια δεν ήταν καλή συντροφιά και την βασάνισε αρκετά μέχρι να περάσει η ώρα και επιτέλους να σχολάσει εκείνος. Τον είδε να χαιρετά κάποιους μαθητές που στέκονταν στην πόρτα, να αποχαιρετά έναν συνάδελφο του και να βγαίνει από το προαύλιο. Κρύφτηκε πίσω από μερικούς θάμνους, για να αποφύγει τη συνάντηση μαζί του. Φαινόταν πολύ σκεπτικός και δεν σήκωσε το κεφάλι προς το

μέρος της δίνοντας της την ευκαιρία να τον ακολουθήσει ανενόχλητη. Τον είδε να σταματά σ' ένα μανάβικο και να ψωνίζει, έπειτα στο φούρνο και μετά περπάτησε πίσω του μέχρι το σπίτι του. Αφού τον είδε να μπαίνει στην είσοδο αποφάσισε να παραμείνει, για να συνεχίσει την παρακολούθηση αλλά λίγο πιο μακριά. Σκέφτηκε ότι μπορεί να την έβλεπε ο κόσμος να τριγυρνά άσκοπα και να τραβήξει την προσοχή των γειτόνων, οπότε κάθισε στα σκαλάκια ενός γειτονικού σπιτιού με κλειστά πορτοπαράθυρα, δήθεν ότι κάποιον περίμενε. Ευτυχώς η οδός Μακρυγιάννη δεν είχε ποτέ ιδιαίτερη κίνηση και οι ελάχιστοι περαστικοί δεν της έδωσαν σημασία. Όσο περνούσαν οι ώρες τη βασάνιζε η σκέψη ότι μπορεί να τον έβλεπε με άλλη. Στο μυαλό της έπλεκε διάφορα σενάρια που δεν της άρεσαν. Σκεφτόταν ότι αν δεν ήταν η μαθήτριά του τότε θα ήταν κάποια συνάδελφος του, ή ίσως κάποια που είχε γνωρίσει τυχαία στην πόλη. Πως θα μάθαινε τι γινόταν πίσω από την πλάτη της και τι θα έκανε σε περίπτωση που ο Πάνος καταλάβαινε ότι τον παρακολουθούσε; Έδιωξε αυτή τη σκέψη και αποφάσισε να μείνει εκεί να δει με τα μάτια της κι αν ήταν μεγάλο το ρίσκο. Λίγο μετά τις τρεις η πόρτα του άνοιξε κι εκείνος με τα αθλητικά του βγήκε με κατεύθυνση την παραλία. Ούτε λόγος να τον ακολουθήσει έτσι γρήγορα που έτρεχε, οπότε αποφάσισε να μείνει εκεί κρυμμένη μέχρι να επιστρέψει. Όσο περνούσε η ώρα και δεν έβλεπε κάτι ύποπτο να συμβαίνει άρχισε να έχει αμφιβολίες γι' αυτό που έκανε. Κι αν όλα ήταν απλώς στο μυαλό της; Ίσως έπρεπε να του είχε δείξει μεγαλύτερη εμπιστοσύνη. Όμως όλες αυτές οι καταραμένες σκέψεις που την κρατούσαν άπνη τις νύχτες κι ο φόβος της προδοσίας επέμεναν ότι έπρεπε να συνεχίσει την παρακολούθηση μέχρι να βεβαιωθεί ότι της ήταν πιστός. Μια ώρα αργότερα τον είδε από μακριά να επιστρέφει μόνος. Σκυμμένη πίσω από ένα παρκαρισμένο αυτοκίνητο κρατούσε την ανάσα της μέχρι να τον δει να ξαναμπαίνει στο σπίτι του. Ανακουφισμένη που δεν την αντιλήφθηκε αλλά σε απόλυτη υπερδιέγερση πήγε και στάθηκε κάτω από το μπαλκόνι του σαν να προκαλούσε την τύχη της να αποκαλυφθεί. Κοιτούσε ψηλά κι αναρωτιόταν μήπως έπρεπε να του χτυπήσει το κουδούνι και να του τα μαρτυρήσει όλα. Το μετάνιωσε αμέσως μόλις σκέφτηκε την αντίδραση του κι έκανε μερικά βήματα πίσω. Κοίταξε γύρω της χωρίς να μπορεί να σκεφτεί τι θα έκανε στη συνέχεια. Όπου να' ναι θα σκοτείνιαζε και τότε τι; Θα έμενε όλη τη νύχτα έξω από το σπίτι του; Το σκέφτηκε και αποφάσισε να περιμένει λίγο ακόμα, όσο άντεχε. Μέχρι εκείνη την ώρα η Χριστίνα δεν ένιωθε ούτε πείνα, ούτε δίψα, ούτε την υγρασία που ύπουλα είχε αρχίσει να της τρυπά τα κόκαλα. Ξαφνικά ένιωσε το σώμα της να τρέμει. Η κούραση και η ένταση είχαν αρχίσει να

την καταβάλλουν αλλά η θέληση της ήταν πιο ισχυρή. Δεν είχε σκοπό να το κουνήσει από κει μέχρι να βεβαιωθεί. Η ώρα περνούσε και στο σπίτι του είδε τα μεγάλα φώτα στο σαλόνι να σβήνουν. Ήξερε ότι τώρα ο Πάνος είχε ξαπλώσει στον καναπέ κι ετοιμαζόταν να τσιμπήσει κάτι μπροστά στην τηλεόραση. Αυτό σήμαινε ίσως ότι δεν περίμενε κάποια συντροφιά. Το κορμί της πονούσε πια και η λογική της έλεγε να φύγει πριν μαρμαρώσει από την ακινησία και το κρύο. Έτσι δειλά βγήκε από την κρυσώνα της. Εκείνη τη στιγμή μπροστά από το σπίτι του Πάνου σταμάτησε ένα спор γρήγορο αυτοκίνητο. Από την πόρτα του συνοδηγού βγήκε ένας καλοντυμένος κύριος.

«Περίμενε Μανώλη να πάρω μερικά χαρτιά από το γραφείο μου. Δεν θ' αργήσω» άκουσε τον καλοντυμένο κύριο να λέει στον οδηγό του αυτοκινήτου. Τον είδε να ανοίγει την πόρτα του μεγάλου αρχοντικού απέναντι και μπήκε μέσα χωρίς να την κλείσει πίσω του. Η Χριστίνα πέρασε δίπλα από το αυτοκίνητο με σκυμμένο το κεφάλι της μήπως κατά τύχη κατέβαινε ο Πάνος εκείνη τη στιγμή. Την ώρα που ο κύριος έβγαινε από το σπίτι του με τα χαρτιά στα χέρια η Χριστίνα ένιωσε να χάνει τη γη κάτω από τα πόδια της.

Μερικά λεπτά αργότερα άνοιξε τα μάτια έχοντας την αίσθηση ότι το ταβάνι γυρίζει από πάνω της. Κατάλαβε ότι βρισκόταν σε ένα δωμάτιο ξαπλωμένη πάνω σε ένα βελούδινο καναπέ με τα πόδια της ελαφρώς ανασηκωμένα. Είχε λιποθυμήσει και κάποιος την είχε περιμαζέψει από το δρόμο. Μπροστά της είχε τον κύριο που πριν λίγο είχε σταματήσει με το αυτοκίνητο.

«Δεσποινίς, είστε καλά;» τον άκουσε να της λέει. Του έγνεψε θετικά κι έκανε να σηκωθεί. «Όχι, όχι ακόμα. Μη βιάζεστε.» Η Χριστίνα έκλεισε τα μάτια σφίγγοντας τα, για να μην κλάψει. Έγινε αυτό που φοβόταν. Τι θα έλεγε στον άνθρωπο όταν τη ρωτούσε γιατί βρισκόταν εκεί, γιατί λιποθύμησε; Τον είδε να φεύγει και να επιστρέφει μετά από λίγα λεπτά με ένα ποτήρι χυμό. Την βοήθησε να ανασηκωθεί και της έδωσε το χυμό, χαμογελώντας ενθαρρυντικά. «Έτσι μπράβο. Πολύ καλά» της είπε σαν να μιλούσε σε κάποιο παιδί. Της εξήγησε ότι είχε λιποθυμήσει δίπλα στο αυτοκίνητο του και την έφερε με τη βοήθεια του βοηθού του στο σαλόνι του σπιτιού του μέχρι να συνέλθει. Ήταν γιατρός. Η Χριστίνα τον άκουγε ζαλισμένη αλλά του χαμογέλασε κι εκείνη λίγο συγκρατημένα. «Θα μου επιτρέψεις ένα λεπτό να τηλεφωνήσω στο ιατρείο μου. Μη σηκωθείς ακόμα» της μίλησε καταργώντας τον πληθυντικό και στράφηκε προς το τηλέφωνο. Όση ώρα ο γιατρός μιλούσε με τον βοηθό του εκείνη κοιτούσε έξω από το παράθυρο. Ακριβώς απέναντι,

ψηλά στον επάνω όροφο, έβλεπε το μπαλκόνι του Πάνου. Δεν θα μπορούσε να φανταστεί ότι από το ίδιο σημείο κάποια άλλη που την έλεγαν Αγγελική παρακολουθούσε το ίδιο μπαλκόνι. Η πόρτα του ήταν κλειστή, αλλά έβλεπε το χαμηλό φως και ίσως τη φιγούρα του που πέρασε μια δυο φορές μπροστά από την τηλεόραση. Τον φαντάστηκε να κάθεται τώρα στην τραπεζαρία και να διορθώνει εργασίες. Από τη θέση που βρισκόταν θα μπορούσε να τον παρακολουθεί χωρίς να κινδυνεύει να την δει κανείς. Τίποτα δεν θα εξυπηρετούσε το σκοπό της καλύτερα. Ωστόσο, δεν ήταν ευχαριστημένη. Ο γιατρός έκλεισε το τηλέφωνο και την πλησίασε. Κάθισε στην πολυθρόνα κοντά της και της πήρε την πίεση. «Είναι λίγο χαμηλή η πίεση σου. Νιώθεις καλύτερα;» τη ρώτησε με το ύφος του γιατρού και τη συμπάθεια ενός φίλου. Το πρόσωπο του της φάνηκε οικείο, γεγονός που την έκανε να τον προσέξει καλύτερα. Ήταν ένας ωραίος ψηλός άντρας με μουστάκι και όμορφα καστανά μάτια. Το βλέμμα του και η ζεστή φωνή του τον έκαναν πολύ γοητευτικό.

«Ναι, νομίζω ότι είμαι πολύ καλύτερα τώρα.»

«Έχεις λιποθυμήσει ξανά;» Η Χριστίνα κούνησε το κεφάλι της αρνητικά. «Ξέρεις το λόγο γιατί λιποθύμησες; Κάποια ασθένεια ίσως;»

«Όχι, καμία ασθένεια.»

«Είσαι έγκυος;»

«Όχι, σίγουρα δεν είμαι.»

«Έχεις φάει σήμερα;» Η Χριστίνα παραδέχτηκε ότι δεν είχε φάει και ότι ήταν στους δρόμους όλη την η μέρα. Του είπε ότι μάλλον θα έφταιγε η κούραση για την λιποθυμία της. Τη βοήθησε να καθίσει κανονικά και κάθισε κι εκείνος σε μια πολυθρόνα κοντά της. Οι κινήσεις του όταν τη σήκωσε ήταν αργές και προστατευτικές λες και ήταν μια εύθραυστη κούκλα. Πρέπει να τον κοιτούσε πολύ διερευνητικά γιατί τον έκανε να γελάσει από αμηχανία. «Λοιπόν, μένεις εδώ κοντά; Θέλεις να καλέσω κάποιον δικό σου να σε παραλάβει;» της ρώτησε χωρίς να ξέρει πόσο κοντά ήταν ο ένας και μοναδικός δικός της στην πόλη.

«Όχι, μη μπαίνετε σε κόπο. Θα γυρίσω στο ξενοδοχείο με τα πόδια, δεν είναι μακριά» του απάντησε και έκανε να σηκωθεί.

«Μη βιάζεσαι» την ξανακάθισε στον καναπέ. «Δεν θέλουμε να ζαλιστείς, έτσι; Θα σε πάω εγώ όπου είναι να πας, για να είμαι σίγουρος ότι είσαι καλά. Σε λίγο, όμως, μη βιάζεσαι.» Η Χριστίνα απολάμβανε την περιποίηση του γιατρού. Και οι επόμενες κουβέντες που αντάλλαξαν ήταν για την υγεία της όταν τους διέκοψε το κουδούνισμα του τηλεφώνου. «Έλα, Μανώλη. Αν είσαι έτοιμος, έλα να μας πάρεις»

είτε και έκλεισε το τηλέφωνο. «Ο βοηθός μου ήταν. Θα έρθει να μας πάρει.» Μέχρι όμως να έρθει ο Μανώλης ο γιατρός είχε μάθει ότι η Χριστίνα ήταν επισκέπτρια υγείας και είχε έρθει για επισκέψεις στην Πάτρα. «Και στη Ναύπακτο πως βρέθηκες; Έχεις συγγενείς εδώ, φίλους;» Η Χριστίνα δεν μπορούσε φυσικά να πει την αλήθεια. Από ντροπή του είπε ότι δήθεν είχε έρθει στη Ναύπακτο για βόλτα κι επειδή της άρεσε αποφάσισε να μείνει για λίγο.

Σε λίγο η κόρνα του Μανώλη διέκοψε τα ψέματα της και η Χριστίνα ανάσανε με ανακούφιση. «Έλα, πάμε. Θα σε βοηθήσω να σηκωθείς.» Η Χριστίνα σηκώθηκε και κρατώντας την τσάντα της από το ένα χέρι και το μπράτσο που της πρόσφερε ο γιατρός από το άλλο κατέβηκε τα σκαλοπάτια της εισόδου. Βγαίνοντας από το σπίτι του γιατρού κοίταξε απέναντι το σπίτι του Πάνου με αγωνία μήπως τύχαινε να κατέβαινε κι εκείνος την ίδια στιγμή. Ευτυχώς κανείς δεν εμφανίστηκε στα ελάχιστα λεπτά που της πήρε, για να επιβιβαστεί στο αυτοκίνητο κι ανάσανε για δεύτερη φορά με ανακούφιση. Η διαδρομή μέχρι το ξενοδοχείο ήταν εξαιρετικά σύντομη. Ο γιατρός εξακολουθούσε να της φέρεται προστατευτικά και δεν την άφησε να κατέβει μόνη. «Μανώλη ευχαριστούμε. Πήγαινε να παρκάρεις κι έρχομαι κι εγώ αμέσως.» Ο βοηθός του χαιρέτησε τη Χριστίνα κι έστριψε στο παρακάτω στενό. Γυρνώντας προς το μέρος της; ο γιατρός της πρόσφερε ξανά το μπράτσο του για στήριγμα και την οδήγησε στη ρεσεψιόν. «Το ιατρείο μου είναι πολύ κοντά. Αν νιώσεις άσχημα κάλεσε με και θα έρθω» της είπε δίνοντας της την κάρτα του και πρόσθεσε «θα σε πάρω τηλέφωνο αργότερα να δω πως είσαι... Αλήθεια δεν μου είπες τ' όνομα σου.»

«Χριστίνα» είπε εκείνη κοιτώντας τον στα μάτια.

«Ωραία, Χριστίνα, να φας και να ξεκουραστείς. Μην ξαναβγεις απόψε, το υπόσχεσαι;» Η Χριστίνα το υποσχέθηκε. Πριν φύγει ζήτησε από την υπάλληλο υποδοχής να της σερβίρουν δείπνο στο δωμάτιο της και τον συνδέσουν μαζί της όταν θα τηλεφωνούσε σε μια ώρα. Της έδωσε το χέρι του σε μια χειραψία φιλικού αποχαιρετισμού και της ευχήθηκε να περάσει ένα ήσυχο βράδυ. Η Χριστίνα που μέχρι εκείνη τη στιγμή τον παρακολουθούσε μαγεμένη ξύπνησε ξαφνικά όταν τον είδε να απομακρύνεται. Το φέρσιμο αυτού του άντρα την είχε γοητεύσει. Μέσα σε λίγη ώρα την έκανε να ξεχάσει όλα τα προηγούμενα της ημέρας. Στο δωμάτιο της καθισμένη στην άκρη του κρεβατιού της αγνάντευε το φωτισμένο λιμάνι και σκεφτόταν όσα της είχαν συμβεί την τελευταία ώρα. Το μυαλό της σκεφτόταν πια με πιο αργούς ρυθμούς, πιο ήρεμα. Οι σκέψεις για τον Πάνο είχαν αντικατασταθεί από τα τελευταία γεγονότα κι από τον άντρα που είχε γνωρίσει πριν λίγο, τον γοητευτικό

γιατρό. Κοίταξε την κάρτα που κρατούσε ακόμα στην παλάμη της.

«Βελισσάρης Λιόντης, ειδικός παθολόγος» διάβασε χωρίς αρχικά να δώσει ιδιαίτερη σημασία στο επίθετο. «Βελισσάρης Λιόντης επανέλαβε χαμογελώντας, αλλά τότε το χαμόγελο πάγωσε στα χείλη της. «Κάποιος πρέπει να μου κάνει πλάκα» μονολόγησε σφίγγοντας τα μάτια της, για να ξορκίσει το κακό. Δεν ήθελε να πιστέψει ότι μπορεί να έχουν κάποια σχέση ο γιατρός μ' εκείνη τη μαθήτριά του Πάνου. Ασυναίσθητα έπιασε το κεφάλι της και με τα δυο της χέρια θέλοντας να κρατήσει μέσα το μυαλό της. Εκείνη τη στιγμή ένα χτύπημα στην πόρτα την ξάφνιασε και την έκανε να αναπηδήσει. Ήταν ένας νεαρός υπάλληλος του ξενοδοχείου που της έφερε ένα δίσκο με το φαγητό που είχε παραγγείλει ο γιατρός. Ο νεαρός την ενημέρωσε ότι το γεύμα ήταν κερασμένο και τη ρώτησε αν επιθυμούσε να μιλήσει στο τηλέφωνο σε μισή ώρα με τον κύριο Λιόντη. Η Χριστίνα απάντησε θετικά. Μισή ώρα αργότερα και αφού είχε κάνει ακόμα ένα ζεστό μπάνιο, ετοιμάστηκε να γευματίσει. Το τηλεφώνημα που περίμενε την διέκοψε.

«Με περίμενες, έτσι δεν είναι;» αστειεύτηκε εκείνος. «Είσαι καλά;» τη ρώτησε αμέσως περιμένοντας να την ακούσει με αγωνία.

«Καλησπέρα, γιατρέ μου, φυσικά και σε περίμενα» απάντησε αυθόρμητα κι εκείνη «Είμαι πολύ καλύτερα.»

«Χαίρομαι που σε ακούω καλά. Έφαγες;» τη ρώτησε με ενδιαφέρον.

«Όχι ακόμα, δηλαδή τώρα ετοιμαζόμουν να δειπνήσω. Ευχαριστώ πολύ για το γεύμα, γιατρέ, δεν έπρεπε... εγώ έπρεπε να κάνω κάτι για εσάς...» του είπε και ασυναίσθητα έκλεισε τα μάτια της με την παλάμη της σαν να ντράπηκε από αυτό που μόλις είχε πει.

«Οι φίλοι με φωνάζουν Άρη και μη μ' ευχαριστείς. Θα προτιμούσα να σε είχα προσκαλέσει για φαγητό κάπου έξω αλλά εσύ χρειάζεσαι ξεκούραση και για μένα σήμερα είναι μέρα ιατρείου με αρκετά απογευματινά ραντεβού.» Η Χριστίνα τον άκουγε και της άρεσε ο τρόπος που της μιλούσε. Δεν είπαν περισσότερα γιατί τον περίμεναν ασθενείς, αλλά της ζήτησε να του τηλεφωνήσει οπωσδήποτε στο ιατρείο του την επομένη το πρωί. Μετά τις ευχαριστίες και τις καληνύχτες και οι δυο κατέβασαν το ακουστικό με την ελπίδα ότι δεν θα ήταν αυτή η τελευταία φορά που συνομιλούσαν.

«Κοντεύει 7 και μισή Αγγελική, σήκω επιτέλους κορίτσι μου, θ' αργήσεις».

Η Αγγελική κουνήθηκε απρόθυμα κάτω από τα σκεπάσματα αλλά δεν σηκώθηκε. Το

όνειρο που έβλεπε ήταν πολύ ωραίο, για να το εγκαταλείψει. Η Ελισάβετ έβαλε το κεφάλι της στην πόρτα του δωματίου της κόρης της και επανέλαβε πιο δυνατά αυτή τη φορά. «Σήκω παιδί μου, επιτέλους!»

«Καλά, καλά σηκώνομαι» είπε μουρμουρίζοντας διάφορα που η μητέρα της δεν έμεινε να τ' ακούσει. Στις 8 ακριβώς ήταν έτοιμη για το σχολείο. Συνήθως έφευγε στις οχτώ παρά δέκα από την πίσω πόρτα για να συναντήσει την Κάλλια που ερχόταν από την επάνω γειτονιά για να πάνε μαζί. Εκείνο το πρωί, όμως, είχε σκοπό να αλλάξει διαδρομή. Χαιρέτησε τη μητέρα της που βρισκόταν στον επάνω όροφο, φωνάζοντας ένα «μαμά, φεύγω» από τη βάση της σκάλας, και βγήκε από την μπροστινή πόρτα. Η μέρα ήταν κρύα αλλά ηλιόλουστη και η Αγγελική ανυπομονούσε να βρεθεί στο σχολείο.

«Θα πάμε περίπατο σήμερα» σκέφτηκε κατεβαίνοντας τα δυο τρία σκαλοπάτια της εισόδου. Κοντοστάθηκε δήθεν να τακτοποιήσει το σακίδιο στην πλάτη της αλλά στην πραγματικότητα κοιτούσε την πόρτα στο απέναντι διώροφο. Υπολόγιζε ότι ο Αυγερινός κατέβαινε στις οχτώ ακριβώς. «Κάνε Παναγίτσα μου ν' ανοίξει η πόρτα και να βγει τώρα» ευχήθηκε ρίχνοντας πεταχτές ματιές απέναντι. Η τύχη που την έφερνε κάθε φορά μπροστά του είχε σκοπό να την βοηθήσει πάλι, γιατί εκείνη ακριβώς τη στιγμή άνοιξε η πόρτα και βγήκε ο Πάνος κρατώντας κι εκείνος το σακίδιο του, έτοιμος να τρέξει βιαστικά στο σχολείο. Κάθε πρωί, που έβγαινε από την πόρτα του, έκανε κι εκείνος την ίδια ευχή, αλλά μέχρι τότε δεν είχε συμβεί να την συναντήσει. Ήταν έκπληξη και για τους δυο η αναπάντεχη συνάντηση και τα χαμόγελα που αντάλλαζαν ήταν αμήχανα και βιαστικά. Η Αγγελική που το είχε ευχηθεί πρώτη δεν είχε τελικά το θάρρος να προφέρει ούτε μια απλή «καλημέρα» και έσπευσε να το βάλει στα πόδια. Πίσω της έτρεξε κι ο Πάνος τρελαμένος σ' όλη τη διαδρομή. Χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει ήξερε ότι ήταν απλώς λίγα βήματα πίσω της. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά και τα πόδια της έτρεχαν ανεξέλεγκτα. Στο πρόσωπο της οι πρωϊνοί διαβάτες μπορούσαν να δουν ζωγραφισμένη τη χαρά και τον έρωτα. Με ένα τεράστιο χαμόγελο και κατακόκκινα μάγουλα χαιρέτησε από μακριά κάποια γνωστή της που έμπαινε στην τράπεζα που μόλις είχε ανοίξει. Ο Πάνος ένιωθε ότι κυνηγούσε ένα όμορφο ελάφι που ήξερε να ξεφεύγει καλύτερα από εκείνον. Όσο εκείνη έτρεχε μπροστά του εκείνος θαύμαζε το κορμί της, το περπάτημα της, τη ζωντάνια της. Δεν θυμόταν να είχε νιώσει τέτοια έξαψη ξανά στη ζωή του.

Λίγα λεπτά αργότερα έφταναν και οι δυο στο Λύκειο με διαφορά λίγα μέτρα ο ένας από τον άλλο. Η Αγγελική έτρεξε κατευθείαν εκεί που ήταν συγκεντρωμένα τα

κορίτσια ενώ ο Πάνος χαλάρωσε λίγο το βηματισμό του και πήγε στο γραφείο των καθηγητών.

«Καλημέρα» χαιρέτησε η Αγγελική τις φίλες της ασθμαίνοντας.
«Καλημέρα» την χαιρέτησαν κι άλλες.

«Με τον Αυγερινό ήρθες σήμερα; Την Κάλλια την άφησες να έρθει μόνη;» της είπε με ειρωνικό ύφος η Έλενα.

«Άργησα να ξυπνήσω... δεν σε καταλαβαίνω. Τι σπόντες είναι αυτές για τον Αυγερινό;» της απάντησε η Αγγελική παριστάνοντας την αδιάφορη. Η Κάλλια μπήκε στη μέση και πιάνοντας την Αγγελική από το μπράτσο απομακρύνθηκαν από την Έλενα που ψαχνόταν για κουτσομπολιό. Η Έφη και η Βάσω τις ακολούθησαν ενώ η Ρένα έμεινε με την Έλενα, για να συζητήσουν. Το κουδούνι έπρεπε να έχει χτυπήσει ήδη αλλά κανείς δεν είχε βγει για προσευχή. Με χαρά η κυρία Κουτρουμάνη ανακοίνωσε στον Πάνο ότι θα πήγαιναν περίπατο.

«Περίπατο; Και που πηγαίνετε συνήθως περίπατο;» τη ρώτησε χωρίς να κρύψει τη χαρά του.

«Όχι και πολύ μακριά. Στο γήπεδο εδώ πιο πάνω, δίπλα στο δασάκι. Τα παιδιά θα παίζουν, θα πιουν καφέ στην καφετέρια εκεί δίπλα, όπως κι εμείς και πριν το καταλάβουμε θα έχουμε γυρίσει. Έλα, πάμε έξω» τον έπιασε από το μπράτσο, για να βγουν μαζί. Η κυρία Κουτρουμάνη είχε τα κέφια της και όπως πάντα ήταν η ψυχή του σχολείου. Πήρε το μικρόφωνο αμέσως μετά την προσευχή, για να ανακοινώσει τον περίπατο. Κάποιο μαθητές το γνώριζαν ήδη αλλά το ευχάριστο νέο τους έκανε όλους να φωνάζουν δυνατά «Εκδρομή, εκδρομή, εκδρομή!» Οι χαρούμενες φωνές τους αντήχησαν σε όλο το προαύλιο και στα γύρω σπίτια. Η κυρία Κουτρουμάνη γελώντας σχολίασε, «Και κάποιος να μην είχε ξυπνήσει από τη γειτονιά τώρα φροντίσατε να τον ξυπνήσετε!» Γέλασαν όλοι και συνέχισαν να φωνάζουν. «Φεύγουμε σε δεκαπέντε λεπτά. Α, και παιδιά, να πάρετε μαζί σας τα μπουφάν σας, κάνει κρύο» τους συμβούλεψε. Από κάπου ακούστηκαν κάποιοι να λένε αστεειυόμενοι σαν χορωδία «Ναι, μαμά». Η κυρία Κουτρουμάνη γέλασε.

«Με κοροϊδεύουν τα παλιόπαιδα» είπε μπαίνοντας στο γραφείο.

«Σε αγαπάνε» της είπε η κυρία Λεγάκη που ερχόταν πίσω της.

Η πομπή με τους μαθητές ανά τμήμα και τον υπεύθυνο καθηγητή δίπλα τους ξεκίνησε για τον περίπατο με γοργό ρυθμό. Η Γ΄ Λυκείου βάδιζε στο τέλος χωρίς πολλούς συνοδούς. Τα κορίτσια του Γ2 περπατούσαν στο δρόμο για το γήπεδο σε ζευγάρια και τ' αγόρια τις πείραζαν μπαίνοντας ανάμεσα τους. Ο Γιάννης με τον

Σέργιο ακολουθούσαν στενά την Αγγελική και την Κάλλια.

«Λέγε, τι σκοπεύεις να κάνεις. Χτες στο τηλέφωνο δε μπορούσες να μου πεις, σήμερα έχουμε το Γιάννη να μη μας αφήνει από τα μάτια του, θα μου πεις επιτέλους; Μ' έσκασες!» Η Κάλλια πέθαινε από περιέργεια να μάθει τα σχέδια της φίλης της και της ψιθύριζε στο αυτί να μην την ακούσουν. Η Αγγελική της είχε διηγηθεί την πρωινή συνάντηση αλλά χωρίς πολλές λεπτομέρειες και δεν είχαν καταφέρει να πουν πολλά για εκείνα τα περίφημα σχέδια της Αγγελικής.

«Θα φύγω νωρίτερα... από την εκδρομή εννοώ. Θα γυρίσω σπίτι δήθεν ότι έχω μια ξαφνική αδιαθεσία και θα...» δεν πρόλαβε να πει περισσότερα. Ο Γιάννης είχε πλησιάσει το κεφάλι του και χώθηκε ανάμεσα στις δυο φίλες.

«Τι λέτε; Για εμάς κουβεντιάζετε;» τις ρώτησε και έπιασε την Αγγελική από τη μέση τραβώντας την κοντά του. «Ε, σταμάτα. Μας βλέπουν οι καθηγητές. Δεν έχουμε πει να μη δίνουμε δικαιώματα;» του είπε εκείνη απομακρύνοντας τον διακριτικά.

«Εμάς θα κοιτάνε; Σιγά» της απάντησε ο Γιάννης αλλά αναγκάστηκε να σεβαστεί την επιθυμία της.

«Θα βρεθούμε ή να πάμε να παίξουμε;» τη ρώτησε.

«Μάλλον θα παίξουμε κι εμείς. Η Βάσω λέει ότι είναι ευκαιρία να προπονηθούμε λίγο όλες μαζί. Πρέπει να βάλουμε και τις μικρές στο παιχνίδι.»

«Καλά, αλλά μετά την προπόνηση θέλω να σε δω. Όλο το Σαββατοκύριακο διάβαζες και χτες το απόγευμα είχες ιδιαίτερα...»

«Ναι, εντάξει» συμφώνησε μαζί του αλλά ήξερε ότι αυτό δεν θα γινόταν.

Στο γήπεδο τ' αγόρια σχημάτισαν δυο ομάδες ποδοσφαίρου και τα κορίτσια της ομάδας βόλεϊ του σχολείου βρήκαν τη θέση τους σ' ένα μικρό γηπεδάκι που βρισκόταν κι αυτό εκεί δίπλα. Πολλά παιδιά κάθισαν στις κερκίδες, άλλα άραξαν στην καφετέρια απέναντι από το γήπεδο και μερικά ακόμα ξαμολήθηκαν στο δασάκι. Οι καθηγητές κάθισαν κι εκείνοι στην καφετέρια να ευχαριστηθούν την ησυχία τους. Στο δασάκι κανονικά δεν επιτρέπονταν οι βόλτες αλλά οι καθηγητές δεν μπορούσαν να το απαγορεύσουν εντελώς, οπότε είχαν προειδοποιήσει ότι θα έκαναν αιφνιδιαστικούς περιπάτους και οι ίδιοι.

«Λοιπόν, σήμερα είμαστε όλοι λίγο πολύ εφημερία. Θα πιούμε τον καφέ μας και σε λίγο θα ξεκινήσουμε εκ περιτροπής από τα γήπεδα και στη συνέχεια στο δασάκι» ανακοίνωσε η κυρία Κουτρουμάνη. Ο Λυκειάρχης είχε μείνει στο σχολείο και η Υποδιευθύντρια είχε όλη την ευθύνη. Οι πρώτοι εθελοντές δεν άργησαν να

βρεθούν. Οι κυρίες Νικολαΐδη και Λεγάκη πρότειναν στον Πάνο να τις συνοδεύσει αλλά οι κύριοι Φράγκου και Μαλαμής αντέδρασαν στην πρόταση αυτή.

«Ξελογιάστρες, εμείς θέλουμε να πάρουμε μαζί μας τον Αυγερινό στην εφημερία. Τι λες Πάνο, θα έρθεις με μας ή με τις κυρίες;» του είπε γελώντας με νόημα ο μαθηματικός. Ο Πάνος ένιωθε ακόμα ντροπαλός ανάμεσα στους συναδέλφους του και χρειαζόταν μια ευκαιρία να τους γνωρίσει όλους καλύτερα.

«Θα πάω και με τις κυρίες και με σας ευχαρίστως» του απάντησε διπλωματικά. Οι υπόλοιποι γέλασαν και η κυρία Κουτρουμάνη έσπευσε να τον σώσει.

«Πάνο μου είσαι περιζήτητος όπως καταλαβαίνεις κι έχεις τη συμπάθεια όλων μας.» Τα λόγια της τον έκαναν να χαρεί. Ήταν πλέον κι αυτός μέλος της ομάδας τους, μιας ομάδας που μετρούσε αρκετά χρόνια συνεργασίας. Οι μόνοι καινούριοι ήταν η κυρία Λεγάκη, που είχε έρθει στο σχολείο τα τελευταία δυο χρόνια, και ο Πάνος που εργαζόταν μαζί τους λίγες μόνο εβδομάδες. Σε λίγο οι δυο γυναίκες σηκώθηκαν να κάνουν μια βόλτα πρώτα στα γήπεδα και έπειτα στο δασάκι. Ο Πάνος τις συνόδευσε με τις ευλογίες και τα πειράγματα των ανδρών. Μπαίνοντας στο γήπεδο η εικόνα του φάνηκε πολύ οικεία. Τα αγόρια έπαιζαν μπάλα τρέχοντας από τη μια μεριά του γηπέδου στην άλλη, ενώ κάποια άλλα απέξω πότε επευφημούσαν και πότε έβριζαν αυτούς που δεν έπαιζαν καλά. Τα κορίτσια μοιρασμένα στις κερκίδες κάποιες αγκαλιά με τα αγόρια τους, άλλες να παίζουν βόλεϊ, άλλες να παρακολουθούν και άλλες σε δυάδες και τριάδες να συζητούν τα δικά τους. Το μυαλό του γύρισε πίσω κάποια χρόνια πριν, τότε που κι εκείνος ήταν ανέμελος σαν τους μαθητές του, ανυποψίαστος για το μέλλον. «Τι ωραία ήταν τότε», σκεφτόταν περπατώντας δίπλα στις δυο γυναίκες που συζητούσαν τα δικά τους. Ξαφνικά η γυμνάστρια τους άφησε λίγο πίσω και προχώρησε πιο γρήγορα προς το γήπεδο που έπαιζαν τα κορίτσια.

«Πάλι πρόβλημα έχουμε» πρόλαβε μόνο να πει. Ένα μπουλούκι κοριτσιών ανάμεσα τους η Αγγελική, η Βάσω και η Έφη, ήταν μαζεμένο καταμεσής στο γήπεδο. Δυο κορίτσια από την Α΄ τάξη φαίνονταν πολύ εκνευρισμένες και χειρονομούσαν έντονα ενώ κάποια κορίτσια από τη Β΄ τους φώναζαν και δεν τους έδιναν τη μπάλα. «Τι συμβαίνει εδώ;» ρώτησε η γυμνάστρια τα κορίτσια που φώναζαν. Ο Πάνος με την κυρία Λεγάκη πλησίασαν κι εκείνοι να δουν τι συνέβαινε.

«Δεν μας αφήνουν να παίζουμε, κυρία. Πόσο να μείνουμε έξω αναπληρωματικές;» παραπονέθηκε η μια.

«Ποιος δε σας αφήνει να παίζετε;» τη ρώτησε η γυμνάστρια.

«Η Πέττα και η Αρχοντή, κυρία. Όλο αργότερα θα σας βάλουμε μέσα κι όλο αργότερα, αλλά ποτέ δεν το κάνουν». Η γυμνάστρια προσπάθησε να λύσει το θέμα προτρέποντας τη Βάσω, που ήταν η αρχηγός της ομάδας, να δώσει σειρά στα κορίτσια λέγοντας ότι όλες έπρεπε να παίζουν κι όχι μόνο οι βασικές. Η Αγγελική βρισκόταν λίγο πιο πίσω. Δεν έπαιρνε μέρος στη διαμάχη που είχαν οι συναθλήτριες της γιατί την τελευταία φορά που είχε επιχειρήσει να συμβιβάσει τα πράγματα η Αρχοντή της επιτέθηκε ακόμα κι αν δεν είχαν κανένα προηγούμενο. Όση ώρα ξεκαθάριζε η γυμνάστρια το θέμα που είχε προκύψει, ο Πάνος με την κυρία Λεγάκη στέκονταν εκεί απλοί παρατηρητές. Ωστόσο, αυτό που παρατηρούσε ο καθένας τους ήταν διαφορετικό. Ο Πάνος φαινόταν να κοιτά τα κορίτσια που διαμαρτύρονταν αλλά στην πραγματικότητα κοιτούσε πίσω τους το φιλόλιγνο κορίτσι με το υπέροχο πρόσωπο που τον έκανε να χάνει το μυαλό του. Η Αγγελική δεν τον κοιτούσε από ντροπή. Είχε καρφώσει το βλέμμα της στη γυμνάστρια σαν υπνωτισμένη και συμφωνούσε με ότι έλεγε. Η κυρία Λεγάκη πάλι είχε καρφώσει τα μάτια της στο προφίλ του Πάνου και τα δάχτυλα της έστριβαν με νευρικήτητα το μαντήλι που φορούσε στο λαιμό. Κάτι του ψιθύρισε κι εκείνος γύρισε προς το μέρος της και της απάντησε το ίδιο χαμηλόφωνα. Του χαμογέλασε όλο γλύκα και κάτι του είπε πάλι τεντώνοντας τα πόδια της, για να τον φτάσει, ενώ τα μάτια της τον κοιτούσαν σχεδόν με λατρεία. Το συμβάν έληξε με τα κορίτσια της Β΄ δυσαρεστημένα καθώς δεν ήθελαν με τίποτα τις καινούριες στο παιχνίδι. Η γυμνάστρια τις προειδοποίησε ότι δεν θα ανεχόταν άλλους καυγάδες και γύρισε προς τους συναδέλφους της, για να συνεχίσουν εκείνοι τη βόλτα τους. «Θα μείνω για λίγο εδώ αν δε σας πειράζει» τους είπε και η κυρία Λεγάκη μόνο που δεν τη φίλησε από τη χαρά της.

Προχωρώντας προς το δασάκι η κυρία Λεγάκη ξεκίνησε την κουβέντα. «Και από πού είσαι Παναγιώτη;» Προσπαθούσε εδώ και καιρό να βρει ευκαιρία να πιάσει κουβέντα με τον συνάδελφο της και να μάθει μερικά πράγματα για την προσωπική του ζωή. Φαινόταν να τρέφει για εκείνον κάτι περισσότερο από απλή συμπάθεια και από την πρώτη μέρα που τον είδε έσπευσε να μάθει αν είναι ελεύθερος ή δεσμευμένος. Όμως ο Πάνος δεν ήταν συγκεντρωμένος στην κουβέντα τους. Η αλήθεια ήταν ότι δεν αισθανόταν και πολύ άνετα με την Αντιγόνη, την κυρία «Λεγακί» όπως αστεία προσφωνούσαν την κυρία των Γαλλικών οι μαθητές της. Δεν ήξερε το λόγο αλλά δεν επιζητούσε την παρέα της, παρόλο που ήταν ευχάριστη και ευγενική. Θα την έλεγε κανείς εντυπωσιακή γυναίκα, γύρω στα τριάντα, μετρίου

αναστήματος και ελαφρώς στρουμπουλή. Είχε ροδαλή επιδερμίδα με λίγες φακίδες στα μάγουλα και τη μύτη, ξανθά μαλλιά στο ύψος των ώμων και έντονα μπλε μάτια. Ντυνόταν πάντα με την τελευταία λέξη της μόδας και τα κορίτσια τη θαύμαζαν για το στυλ και τον γαλλικό της αέρα. Ο Πάνος δεν την είχε παρατηρήσει προσεκτικά ως τότε. «Είμαι από την Ήπειρο» της απάντησε προσπαθώντας να συγκεντρωθεί σε αυτά που τον ρωτούσε, «αλλά γεννήθηκα και μεγάλωσα στην Αθήνα. Εσύ;» τη ρώτησε από ευγένεια. Την άκουγε να του λέει ότι είναι από την Κρήτη, ότι είχε λόγους που αποφάσισε να μετακομίσει μόνιμα στη Ναύπακτο, κάτι για έναν αποτυχημένο αρραβώνα και μερικά άλλα που του διέφυγαν εντελώς. Δεν μπορούσε με τίποτα να συγκεντρωθεί στα λόγια της. Το μυαλό του είχε μείνει στο γήπεδο του βόλει. Συνέχισαν να περπατούν και σε λίγο αντί για την γυμνάστρια κοντά τους ήρθε μια άλλη φιλόλογος, η κυρία Πατρελάκη η δεύτερη Κρητικιά. Εκείνη βρισκόταν λίγο πριν τη σύνταξη αλλά ήταν ακόμα ακμαία και σίγουρα όχι έτοιμη να εγκαταλείψει το σχολικό περιβάλλον. Βλέποντας την να έρχεται προς το μέρος τους ο Πάνος ανάσανε με ανακούφιση.

«Ήρθα κι εγώ...» τους ανακοίνωσε όλο χαρά ενώ η κυρία Λεγάκη έστιψε το κεφάλι της αλλού με απογοήτευση. Μόλις είχε χάσει την ευκαιρία της με τον κύριο Αυγερινό. Οι τρεις τους συνέχισαν τις βόλτες μέχρι που ο Πάνος τις άφησε, για να περπατήσει και με τον μαθηματικό και τον θρησκευτικό, που ήρθαν κεφάτοι και έτοιμοι για περισσότερα πειράγματα. Στην επιστροφή για το σχολείο ο Πάνος βρέθηκε να περπατά δίπλα στα τμήματα της Γ'. Διακριτικά έψαχνε με το βλέμμα του να βρει την Αγγελική, αλλά δεν την έβλεπε πουθενά. Μπροστά του έβλεπε την παρέα της αλλά εκείνη ήταν άφαντη.

«Που να πήγε; Θα είναι μ' αυτόν τον Μιχαήλ, ανάθεμα τον!» μουρμούρισε μέσα απ' τα δόντια του. Από εκείνο το βράδυ που τους τσάκωσε έξω από το σπίτι της να καληνυχτίζονται είχε αρχίσει να φουντώνει μέσα του η ζήλια. Αμέσως μόλις επέστρεψαν στο σχολείο και οι μαθητές αποχώρησαν, πήρε το απουσιολόγιο του Γ2 και είδε ότι υπήρχε απουσία και στους δυο την τελευταία ώρα. Έτσι σιγουρεύτηκε ότι η Αγγελική ήταν με τον Γιάννη και ποιος ξέρει που ήταν και τι έκαναν. Χαιρέτησε τους συναδέλφους που βρίσκονταν στο γραφείο και έσπευσε να γυρίσει στο σπίτι του ταραγμένος. Η πρωινή του χαρά είχε εξαφανιστεί σαν καπνός. Καθώς έβγαινε από το προαύλιο έπεσε πάλι πάνω στην κυρία Λεγάκη.

«Σε περίμενα» του είπε εκείνη με γλυκιά φωνούλα.

«Εμένα;» τη ρώτησε με έκπληξη εκείνος.

«Θέλω να σε προσκαλέσω για φαγητό ή για καφέ... αν δεν πεινάς. Έμαθα ότι μένεις μόνος σου και έλεγα να σου κάνω το τραπέζι, αν ήθελες δηλαδή...» Την άφησε να ολοκληρώσει και μετά την κοίταξε ευγενικά αλλά δεν της απάντησε αμέσως. Από μπροστά τους περνούσαν κάποιοι μαθητές και δεν ήθελε να ακούσουν τη συζήτηση τους.

«Αντιγόνη, σ' ευχαριστώ πολύ. Η πρόταση σου είναι πολύ ευγενική αλλά...» δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράση του, πέρασαν κι άλλοι. «Ίσως κάποια άλλη φορά...» είπε τελικά κι έφυγε σχεδόν τρέχοντας όπως είχε έρθει το πρωί. Στο δρόμο σκέφτηκε ότι φέρθηκε με αγένεια στη συνάδελφο του και ένιωσε πολύ άσχημα, αλλά ο θυμός του σκέπαζε κάθε άλλο συναίσθημα. Φτάνοντας έξω από το σπίτι της Αγγελικής έριξε μια ματιά στα παράθυρα του επάνω ορόφου. Ήταν ανοιχτά και από μέσα ακουγόταν ξένη μουσική. Φαντάστηκε την Αγγελική στην αγκαλιά του κακομαθημένου φίλου της και η εικόνα αυτή άρχισε να τον πονά σαν γροθιά στο στομάχι. «Αχ, Αγγελική, μακάρι να μην είσαι μαζί του...» μουρμούρισε την ώρα που περνούσε το κατώφλι του σπιτιού του. «Τι θα κάνω, Θεέ μου, κοντεύω να τρελαθώ...» σκεφτόταν ανεβαίνοντας τα σκαλιά. Φτάνοντας στο τέλος της σκάλας κατάλαβε ότι μπαίνοντας είχε αφήσει τα κλειδιά του στην κάτω πόρτα και ξανακατέβηκε να τα πάρει. Τη στιγμή που τα έβγαζε από την κλειδαριά, η ματιά του έπεσε σε ένα γαλάζιο φάκελο που είχε περάσει κάτω από την πόρτα. «Τι είναι αυτό;» αναρωτήθηκε και το πήρε στα χέρια του. Καθώς ανέβαινε τις σκάλες το περιεργαζόταν προσπαθώντας να καταλάβει από ποιον μπορεί να ήταν. Άφησε το σακίδιο του σε μια καρέκλα, περπάτησε μέχρι την μπαλκονόπορτα και στάθηκε εκεί. Δεν είχε όνομα παραλήπτη, δεν είχε αποστολέα ούτε και γραμματόσημο. Το άνοιξε με προσοχή και διάβασε μερικούς αγγλικούς στίχους στο γαλάζιο επιστολόχαρτο που ήταν μέσα.

Shall I compare thee to a summer's day?

Thou art more lovely and more temperate.

Rough winds do shake the darling buds of May

And summer's lease hath all too short a date.

Το κοιτούσε χωρίς να καταλαβαίνει τι είναι και από ποιον. Συνέχισε να διαβάζει τους υπόλοιπους στίχους μέχρι το τέλος. Αν και δεν το γνώριζε ήταν η 18^η

σονάτα του Σαίξπηρ, γραμμένη με όμορφα καλλιτεχνικά γράμματα, γράμματα που δεν του ήταν άγνωστα. Δεν ήξερε ακριβώς τι σήμαιναν οι στίχοι, ούτε ήταν σε θέση να τους αναλύσει. Μπορούσε, ωστόσο να διακρίνει το ρομαντικό ύφος τους και ότι ένα βαθύτερο νόημα κρυβόταν μέσα τους. Το χαρτί που κρατούσε στα χέρια του ήταν μια ερωτική επιστολή, ευωδιασμένη με το άρωμα των εσπεριδοειδών. Κόντευε να τρελαθεί κρατώντας αυτόν τον μικρό θησαυρό στα χέρια του. Κι αν το πρωί ήταν χαρούμενος που έτρεχε ξωπίσω της σαν κυνηγός που φλερτάρει με το θήραμα και το αφήνει σκόπιμα να του ξεφύγει, κι αν πριν λίγα λεπτά τον έπνιγε ένας παράλογος θυμός, τώρα την ευτυχία που ένιωθε δεν μπορούσε να την διαχειριστεί. Έφερε στα χείλη του το πολύτιμο χαρτί. Εκείνη το έγραψε, τα δάχτυλα της το δίπλωσαν και το έριξαν κάτω από την πόρτα του. Κρατούσε την αναπνοή του και το διάβαζε ξανά και ξανά. Έτρεξε στην μπαλκονόπορτα να ανοίξει λίγο, για να δει το σπίτι της απέναντι αλλά αντί για την Αγγελική είδε τον πατέρα της να ανοίγει την κεντρική πόρτα και να μπαίνει στο σπίτι τους. Στη θέα του Βελισσάρη Λιόντη ένιωσε να μουδιάζουν τα άκρα του. Ο ενθουσιασμός του ωστόσο δεν μετριάστηκε, μόνο έκανε μερικά βήματα πίσω για να μην φαίνεται από τον δρόμο. Ήταν μια σπουδαία στιγμή, μια σπουδαία αποκάλυψη. Εκείνη ήταν που διάβαζε ποίηση κι αγαπούσε τη λογοτεχνία. Εκείνη ήταν που του έγραψε μια ερωτική επιστολή...

Ο Γιάννης γύρισε αργά το μεσημέρι στο σπίτι του μετά τον περίπατο. Η οργή του ξεχείλιζε. Είχε ακολουθήσει κρυφά την Αγγελική όταν έφυγε από το γήπεδο νωρίτερα προσπαθώντας σε όλη τη διαδρομή να κρατήσει την ψυχραιμία του και προπαντός να μην τον δει εκείνη. Προηγουμένως έβαλε τον Στέργιο να ψαρέψει την Κάλλια για τα σχέδια της και του ζήτησε να συναντηθούν μετά το σχολείο στο σπίτι του, για να τα πουν. Βλέποντας τη διαδρομή που έκανε η Αγγελική κατάλαβε ότι επέστρεφε στο σπίτι της και δεν κατευθυνόταν κάπου αλλού. «Μάλλον την παρεξήγησα» σκέφτηκε αλλά συνέχισε να την ακολουθεί από απόσταση. Το περπάτημα της ήταν ζωηρό και έφτασε πολύ γρήγορα. Αντί, όμως, να σταματήσει έξω από την πόρτα της, εκείνη πέρασε στην άλλη άκρη του δρόμου, στάθηκε και έσκυψε στην απέναντι πόρτα, στο σπίτι όπου όπως αποδείχτηκε έμενε ο Αυγερινός. «Τι κάνεις εκεί;» μουρμούρισε μέσα απ' τα δόντια του αλλά δεν τόλμησε να πλησιάσει περισσότερο. Σε λίγα δευτερόλεπτα η Αγγελική είχε απομακρυνθεί με

προσεκτικές κινήσεις που μαρτυρούσαν ότι δεν ήθελε να την δει κανείς. Αμέσως μετά αντί να ανοίξει την κεντρική πόρτα του σπιτιού της έστριψε στο στενό, για να μπει στο σπίτι της από την πίσω πόρτα. Ο Γιάννης περίμενε λίγο, για να είναι σίγουρος ότι δεν θα τον δει, και μετά έτρεξε κι εκείνος μπροστά από την πόρτα του Αυγερινού. Κοίταξε χαμηλά εκεί που είχε σκύψει εκείνη, αλλά δεν κατάφερε να διακρίνει κάτι. Η βαριά παραδοσιακή ξύλινη πόρτα έκρυβε καλά το μυστικό της Αγγελικής. «Δεν μπορεί, κάτι ήθελες και σταμάτησες εδώ. Ο Αυγερινός είναι ακόμα στο σχολείο. Το κουδούνι του δεν το χτύπησες... τι ήθελες εδώ, ρε Αγγελική;» μουρμούρισε αυτή τη φορά πιο δυνατά. Αποφάσισε να μη φύγει μέχρι να επιστρέψει κι ο Αυγερινός. Δεν ήξερε τι να περιμένει αλλά ήθελε να δει με τα μάτια του τις αντιδράσεις του όταν θα περνούσε την πόρτα. Αναρωτιόταν τι μπορεί να κρυβόταν πίσω από τις κινήσεις της αγαπημένης του, αλλά δεν μπορούσε να φανταστεί. Ήξερε σίγουρα ότι κάτι του έκρυβε και σίγουρα αφορούσε τον καθηγητή τους. Δεν χρειάστηκε να περιμένει πολύ γιατί λίγα λεπτά αργότερα είδε τον Αυγερινό να έρχεται φουριόζος. Πριν ανοίξει την πόρτα του στάθηκε για λίγο και κοίταξε το αρχοντικό του Λιόντη, έπειτα μπήκε μέσα κι η πόρτα έκλεισε πίσω του. Ο Γιάννης δεν μπορούσε να βγάλει συμπέρασμα από τις παράξενες κινήσεις του. Για κάποιο λόγο, όμως, ένιωθε ότι κάτι συνέβαινε μυστικά κι εκείνος έπρεπε να το μάθει.

«Τίποτα δεν κατάφερα να μάθω από την Κάλλια» του έλεγε σε λίγο ο Στέργιος.

«Πως τίποτα. Ποια ήταν η δικαιολογία της που έφυγε έτσι;»

«Μου είπε ότι η Αγγελική ένιωσε κάποια αδιαθεσία και γι' αυτό έπρεπε να φύγει νωρίτερα. Τη ρώτησα γιατί δεν είπε σ' εσένα να την πας στο σπίτι της και μου απάντησε ότι έπρεπε να γυρίσει γρήγορα και ότι δεν προλάβαινε ούτε την τσάντα της από το σχολείο να πάρει.»

«Δεν πιστεύω να κατάλαβε η Κάλλια ότι έλειπα κι εγώ;» τον ρώτησε ο Γιάννης.

«Μπα, ούτε που το πρόσεξε. Την πήγα μάλιστα και μέχρι το σπίτι της, μήπως και μάθω τίποτα στη διαδρομή, αλλά δεν της πήρα κουβέντα.»

«Πάντως η Αγγελική αδιάθετη δεν ήταν. Μια χαρά περπατούσε στο δρόμο.»

«Α! Κατάφερα να μάθω ότι το απόγευμα θα συναντηθούν στο σπίτι της, στις πεντέμιση.»

«Ωραία! Ετοιμάσου να πάμε κι εμείς στις Αγγελικής. Θα περάσω να σε πάρω

στις έξι περίπου» είπε ο Γιάννης φεύγοντας.

«Πως θα πάμε; Με τι δικαιολογία;»

«Μη σε νοιάζει. Θα της κάνουμε αιφνιδιαστική επίσκεψη» του απάντησε χαμογελώντας με νόημα.

Το ίδιο απόγευμα η Αγγελική υποδέχτηκε την Κάλλια ανυποψίαστη για την επίσκεψη που σχεδίαζε ο Γιάννης. Την περίμενε με ανυπομονησία για να της πει τι ακριβώς είχε κάνει.

«Το έκανες τελικά; Το έριξες κάτω από την πόρτα του;» ρώτησε με αγωνία η Κάλλια. Η Αγγελική παραλίγο να τσιρίζει από τον ενθουσιασμό της.

«Ναι! Ναι! Και ήταν πολύ επικίνδυνο! Θα μπορούσε να με δει η μάνα μου που ήταν στο σπίτι εκείνη την ώρα.»

«Και τώρα;» συνέχισε τις ερωτήσεις η Κάλλια.

«Τώρα τι;»

«Τι γίνεται παρακάτω;»

«Δεν έχω ιδέα.»

«Θα το έχει διαβάσει σίγουρα...»

«Να κατάλαβε ότι ήμουν εγώ που το έγραψα;»

«Από που να το καταλάβει ο χριστιανός; Μήπως έγραψες τ' όνομα σου;»

«Δεν μπορούσα... το ξέρεις ότι δεν μπορούσα...»

«Έπρεπε κάτι να υπάρχει, κάτι που να δείχνει ότι ήσουν εσύ. Ένα στοιχείο...»

«Πολύ φοβάμαι ότι θα νομίζει ότι είναι κάποια φάρσα.»

«Μην το σκέφτεσαι αυτό. Μένει να περιμένουμε να δούμε την αντίδραση του.»

Όσο τα κορίτσια συζητούσαν στο δωμάτιο, η Ελισάβετ ήταν στο σαλόνι και παρακολουθούσε τηλεόραση. Στις έξι παρά τέταρτο χτύπησε το τηλέφωνο.

«Καλησπέρα κυρία Ελισάβετ, ο Γιάννης είμαι. Είστε καλά;»

«Πολύ καλά, Γιάννη μου, ευχαριστώ. Εσύ;»

«Καλά είμαι κι εγώ. Η Αγγελική;»

«Είναι πάνω με την Κάλλια. Περίμενε να τη φωνάξω.»

«Όχι, όχι κυρία Ελισάβετ. Θα ήθελα να περάσω από το σπίτι σας να την δω για λίγο, αλλά ήθελα πρώτα να πάρω την άδεια σας.» Η Ελισάβετ γέλασε και τον ευχαρίστησε για την ευγένεια του.

«Αφού έχει έρθει και η Κάλλια μπορεί να έρθει μαζί μου και ο Στέργιος; Για

λίγο. Αν δεν ενοχλούμε, βεβαία.» Η ευγένεια του την σκλάβωνε κι εκείνος ήξερε πολύ καλά τι να της πει και με ποιο τρόπο, για να καταφέρει αυτό που ήθελε.

«Φυσικά και δεν ενοχλείτε. Ξέρεις πόσο χαίρομαι να σας βλέπω. Θα το πω στα κορίτσια να σας περιμένουν.»

«Αν γίνεται κυρία Ελισάβετ μην τους το πείτε. Θέλουμε να τους κάνουμε έκπληξη.»

«Εντάξει αγόρι μου, ελάτε όποτε θέλετε.» Κλείνοντας το ακουστικό αναστέναξε. Το ενδιαφέρον του Γιάννη για την κόρη της την ξετρέλαινε. Καμάρωνε για κείνη και θεωρούσε ότι η κόρη της θα ωφελούνταν πολύ από αυτή τη σχέση. Όταν λίγο αργότερα τα δυο αγόρια έφτασαν στην είσοδο του αρχοντικού δίστασαν να χτυπήσουν το κουδούνι. Ο Γιάννης κοίταξε το απέναντι σπίτι με μίσος.

«Κοίτα, έχει φως. Επάνω είναι αυτός. Έτσι μου έρχεται να χτυπήσω το δικό του το κουδούνι, για να του πω δυο λόγια..»

«Ελα, χτύπα τώρα στις Αγγελικής κι άφησε τον αυτόν» τον συμβούλεψε ο Στέργιος. Η Ελισάβετ τους άνοιξε κι ο Γιάννης την χαιρέτησε εγκάρδια. Μαζί με τον Στέργιο πέρασαν στο εσωτερικό του σπιτιού έχοντας μια σχετική αμηχανία.

«Θα τις φωνάξω να κατέβουν» είπε η Ελισάβετ και τους έκανε νόημα να καθίσουν στο σαλόνι.

«Τι έκπληξη!» αναφώνησε η Κάλλια βλέποντας τ' αγόρια στο σαλόνι. Η Αγγελική αρκέστηκε να χαμογελάσει, αλλά κατά βάθος δεν χαιρόταν καθόλου με την επίσκεψη τους.

«Κορίτσια καθίστε κι εσείς εδώ κι εγώ πάω να σας ετοιμάσω κάτι» ανακοίνωσε η μητέρα της Αγγελικής.

«Όχι, όχι κυρία Ελισάβετ» πετάχτηκε ο Γιάννης. «Δεν είναι ανάγκη, δεν θα καθίσουμε πολύ άλλωστε. Μη σας βάλουμε σε φασαρίες.»

«Καμία φασαρία αγόρι μου, χαρά μου είναι. Πολύ χαίρομαι που ήρθατε» είπε εκείνη καθώς έφευγε για την κουζίνα. Η Κάλλια κάθισε δίπλα στο Στέργιο που δεν έχασε ευκαιρία να την πάρει αγκαλιά και να την φιλήσει κοιτώντας με το ένα μάτι την πόρτα μην και επιστρέψει η κυρία Ελισάβετ.

«Ε, σταμάτα... δεν είμαστε μόνοι...» του είπε σπρώχνοντας τον να απομακρυνθεί. Η Αγγελική πλησίασε τα αγόρια και κάθισε κι εκείνη κοντά στον Γιάννη.

«Εσύ, δεν χαιρέσαι που μας βλέπεις;» τη ρώτησε εκείνος και άπλωσε τα χέρια του να την αγκαλιάσει λίγο πιο συγκρατημένα από τον φίλο του.

«Ναι, φυσικά και χαίρομαι. Αλλά πως κι από δω;» του απάντησε με απορημένο ύφος.

«Πήρα πριν λίγο τηλέφωνο για να δω τι κάνεις και μου ήρθε ξαφνικά η ιδέα να περάσουμε από δω. Ζήτησα από τη μητέρα σου να μην πει κάτι, για να σου κάνουμε έκπληξη.» Η Αγγελική χαμογέλασε προσπαθώντας χωρίς επιτυχία να του δείξει πόσο χαιρόταν με την επίσκεψη του. «Η αλήθεια είναι ότι ανησύχησα που έφυγες από τον περίπατο έτσι ξαφνικά. Έγινε κάτι; Είσαι καλά;» της είπε χαϊδεύοντας τρυφερά τα μαλλιά της.

«Όχι, καλά είμαι. Απλά κουράστηκα από την προπόνηση και ένιωσα μια ξαφνική αδιαθεσία. Έφυγα, για να έρθω να ξαπλώσω» του εξήγησε προσπαθώντας να καλύψει το ψέμα της.

«Ναι, αλλά έπρεπε να μου το πεις. Θα σε έφερνα εγώ. Δεν έπρεπε να έρθεις μόνη σου.» Η Αγγελική κούνησε το κεφάλι της δείχνοντας ότι συμφωνούσε ότι έτσι έπρεπε να είχε κάνει. «Θέλω να έρχεσαι πάντα σε μένα. Ξέρεις ότι μπορείς να με εμπιστευτείς για τα πάντα. Έτσι δεν είναι;» Σε άλλη περίπτωση θα εκτιμούσε το ενδιαφέρον του αλλά ήξερε ότι δεν ήταν αληθινό. Ταυτόχρονα ένιωθε και ενοχές για τα ψέματα που του αράδιαζε.

«Ναι, το ξέρω» του απάντησε προσπαθώντας να σταματήσει την κουβέντα. Πάνω στην ώρα έκανε την εμφάνιση της και η Ελισάβετ που αποχώρησε σχεδόν αμέσως, για να τους αφήσει να τα πουν. Τα δυο ζευγάρια συζήτησαν για λίγο, δοκίμασαν τις λιχουδιές που τους έφερε η κυρία Ελισάβετ, άκουσαν μουσική και λίγο πριν φύγουν ο Γιάννης τους έκανε μια ενδιαφέρουσα πρόταση.

«Παιδιά ακούστε με προσεκτικά. Θέλετε να πάμε τα Χριστούγεννα για δυο ημέρες στην Αράχωβα;»

«Που να πάμε;» ρώτησε με έκπληξη ο Στέργιος που δεν του είχε πει τίποτα μέχρι τότε ο Γιάννης. Τα κορίτσια γέλασαν λες και είχαν ακούσει ένα αστείο.

«Μη γελάτε, μιλάω σοβαρά. Ο πατέρας μου έφτιαξε πρόσφατα μια νέα πτέρυγα στο ξενοδοχείο ενός φίλου του κι εκείνος, για να τον ευχαριστήσει, του έχει κρατήσει μια σουίτα ή δυο δίκλινα για ένα διήμερο τα Χριστούγεννα. Οι γονείς μου όμως έχουν προγραμματίσει ήδη ένα ταξίδι στην Γερμανία εκείνες τις μέρες και δεν θα μπορέσουν να πάνε. Γι' αυτό μου πρότεινε ο πατέρας μου να πάρω την παρέα μου και να πάμε να περάσουμε καλά.»

«Έλα, ρε φίλε!» αναφώνησε ο Στέργιος με ενθουσιασμό.

«Εγώ θα προτιμούσα να πάμε οι τέσσερις μας αλλά, για να μη μας

παρεξηγήσουν, λέω να πάρουμε και τους υπόλοιπους της παρέας. Αν το κλείσουμε από νωρίς θα βρούμε κι άλλο δωμάτιο. Τι λέτε;» Η Κάλλια και η Αγγελική συμφώνησαν ότι θα ήταν τέλεια εκδρομή, αλλά μετά τον πρώτο ενθουσιασμό η Κάλλια συνειδητοποίησε ότι άδικα χαιρόταν. Η μητέρα της ποτέ δεν θα συμφωνούσε να πάει ένα ταξίδι με την παρέα στην οποία θα υπήρχαν κι αγόρια.

«Από πέρυσι την ψήνω για την πενθήμερη κι ακόμα δεν έχει πει το ναι, σιγά μη με αφήσει τώρα.»

«Θα δούμε τι θα κάνουμε, μην ανησυχείς. Θα βρούμε τρόπο να την πείσουμε» τη διαβεβαίωσε ο Γιάννης που ήθελε αυτό το διήμερο όσο τίποτε άλλο. Η Αγγελική έδειχνε να συμφωνεί αλλά μέσα της ευχόταν οι δικοί της να αρνηθούν ή να αρρωστήσει εκείνες τις ημέρες και να έχει μια καλή δικαιολογία για να μην πάει.

«Παιδιά πέρασε η ώρα. Πρέπει να φύγω» είπε η Κάλλια. Τ' αγόρια προθυμοποιήθηκαν να συνοδέψουν την Κάλλια μέχρι το σπίτι της.

«Καληνύχτα. Κοίτα να ξεκουραστείς και θα τα πούμε αύριο στο σχολείο. Θα σε σκέφτομαι» είπε ο Γιάννης τρυφερά στο αυτί της Αγγελικής λίγο πριν βγει από την πόρτα.

«Κι εγώ. Καληνύχτα» αποκρίθηκε εκείνη και δαγκώθηκε που ξεστόμισε πάλι ένα ψέμα. Τους άφησε να απομακρυνθούν και συνέχισε να παραμένει στην πόρτα. Ο δρόμος ήταν έρημος και μόνο οι αστερισμοί φαίνονταν να στριμώχνονται στον ουρανό από πάνω της. Τα μάτια της κοιτούσαν ψηλά, όχι στους αστερισμούς αλλά στο μπαλκόνι του Αυγερινού. «Πόσο κοντά είμαστε Αυγερινέ... Αχ, να μπορούσα να έρθω εκεί πάνω για να σου μιλήσω. Αχ, και να μπορούσα να σου πω τι νιώθω για σένα! Άραγε να κατάλαβες ποια σου έστειλε την επιστολή;»

Θα μπορούσε να έχει τελειώσει εκεί η στιγμή, όμως η μοίρα το ήθελε αλλιώς. Η κουρτίνα από το σαλόνι του παραμέρισε κι ο Αυγερινός εμφανίστηκε μπροστά της με το βλέμμα του στραμμένο στο σπίτι της. Αμέσως την πρόσεξε και τα μάτια του την χάιδεψαν διακριτικά. Αν δεν υπήρχε το αεράκι που κουνούσε τα μαλλιά της και τα φύλλα από το γιασεμί στον κήπο, θα έλεγε κανείς ότι για λίγο ο χρόνος σταμάτησε και όλα ξαφνικά έμειναν ακίνητα. Κοιτάζονταν κατάματα και με κάποιο μαγικό τρόπο μπορούσαν να μιλούν με τις σκέψεις τους. Η Αγγελική θέλησε να του ψιθυρίσει τη λεξούλα που την βασάνιζε εβδομάδες αλλά φυσικά από τα χείλη της που έτρεμαν δεν μπόρεσε να βγει κανένας ήχος. Τον είδε να την χαιρετά και να χάνεται βιαστικά πίσω από την κουρτίνα. Κατάλαβε ότι υπήρχε λόγος που εξαφανίστηκε έτσι απότομα όταν από μακριά είδε δυο γνώριμες φιγούρες να πλησιάζουν. Έτρεξε μέσα

κι έκλεισε την πόρτα πριν προλάβουν τα δυο αγόρια να την δουν. Τους άκουσε που μιλούσαν την ώρα που περνούσαν μπροστά από το σπίτι της κι απομακρύνθηκε από την πόρτα με ελαφρά βήματα. Ανέβηκε πάνω και τρύπωσε στο δωμάτιο της θείας Λιλής. Άνοιξε λίγο το παράθυρο και κοίταξε το σπίτι απέναντι. Τα παραθυρόφυλλα του είχαν κλείσει κι ο δρόμος από κάτω φαινόταν πιο σκοτεινός κι έρημος.

Καθώς η νύχτα προχωρούσε ο Πάνος στριφογύριζε στο κρεβάτι του. Ονειρευόταν και χαμογελούσε. Καθώς το φεγγάρι έκανε τη νυχτερινή του βόλτα στον ουρανό πάνω από τη Ναύπακτο η Αγγελική στριφογύριζε κι εκείνη στο κρεβάτι της. Στα όνειρά της έγραφε επιστολές και διάβαζε ρομαντικά ποιήματα καθισμένη στο παγκάκι κάτω από το ρολόι του Λεπάντο. Η ευτυχία είχε ένα όνομα για εκείνον και την έλεγαν Αγγελική. Η ευτυχία είχε ένα όνομα και για εκείνη, το όνομα του Αυγερινός, το πιο λαμπερό αστέρι στον ουρανό, το πιο κοντινό στη γη.

Την επόμενη μέρα από τον περίπατο, στο σχολείο οι μαθητές και οι καθηγητές συγκεντρώθηκαν στην μεγάλη αίθουσα εκδηλώσεων για την επέτειο της 17ης Νοεμβρίου. Την εκδήλωση για το Πολυτεχνείο παρουσίαζε κάθε χρόνο η Γ΄ Λυκείου και πάντα είχε έναν ιδιαίτερα συγκινησιακό χαρακτήρα. Τόσο η ίδια η επέτειος όσο και το γεγονός ότι ήταν η τελευταία εκδήλωση στην οποία έπαιρνε μέρος η Γ΄, γέμιζε τους μαθητές με συναισθήματα μελαγχολίας. Μια μικρή ομάδα μαθητών ντυμένη στα μαύρα κρατώντας κόκκινα γαρύφαλλα αφηγούνταν το χρονικό εκείνης της ημέρας πάνω στη σκηνή. Δίπλα στον Πάνο η κυρία Λεγάκη προσπαθούσε να του πιάσει κουβέντα ψιθυρίζοντας του διάφορα που εκείνος όμως δεν άκουγε. Τα μάτια του κοιτούσαν και θαύμαζαν τους μαθητές που τόσο σοβαρά και με τόσο συναίσθημα παρακολουθούσαν το δρώμενο και τα παιδιά της χορωδίας που με τραγούδια όλο παλμό φόρτιζαν το χώρο με περισσότερη συγκίνηση. Ο νους του ταξίδευε πίσω και μπρος, στο τότε και στο τώρα.

«Πως γίνεται εκείνοι... οι νέοι που αντιστάθηκαν, που ανέτρεψαν τα πάντα, να άλλαξαν τόσο; Πως γίνεται αυτή η γενιά, που τώρα τραγουδά και το πιστεύει ότι πρέπει να αντισταθεί στην κοινωνική ανισότητα, αύριο να συμβιβαστεί; Πως γίνεται τα όνειρα τους σήμερα να γίνουν αύριο εφιάλτες;» Η κυρία Λεγάκη κάτι τον ρώτησε και τον έβγαλε από τις σκέψεις του. Όμως δεν την είχε ακούσει κι έσκυψε προς το

μέρος της, για να της δώσει περισσότερη προσοχή. Τα πρόσωπα τους ήρθαν πολύ κοντά και η κυρία Λεγάκη χαμογέλασε από αμηχανία. Το στιγμιότυπο αυτό το πρόσεξαν κάποιοι μαθητές από την χορωδία αλλά και από το κοινό που είχε αρχίσει να τους παρακολουθεί στενά από τότε που κάποιος διέδωσε ότι οι δυο καθηγητές ήταν ζευγάρι στα κρυφά.

«Κοίτα εκεί την γαλλικού με τον Αυγερινό. Στο είπα ότι έχουμε ειδύλλιο.» ψιθύρισε η Έλενα στην Βάσω. Οι δυο τους τραγουδούσαν στη χορωδία και στέκονταν απέναντι από το κοινό και από τους δυο καθηγητές τους. Εκτός όμως από τη Βάσω και την Έλενα, ο Στέργιος και ο Γιάννης παρατηρούσαν στενά τον κύριο Αυγερινό. Εκείνοι είχαν διαδώσει αυτή τη φήμη και φρόντιζαν όλοι σιγά-σιγά να το μάθουν και να το διαδώσουν με τη σειρά τους περισσότερο. Από το ύφος των δυο αγοριών μπορούσε κανείς να καταλάβει ότι ένιωθαν μεγάλη ικανοποίηση που η Λεγάκη κι ο Αυγερινός τους επιβεβαίωναν.

«Πρέπει να κάνουμε και κάτι ακόμα, για να μάθουν όλοι ότι αυτοί οι δυο είναι ζευγάρι. Πρέπει σύντομα να πειστεί η Αγγελική» είπε ο Γιάννης συμπληρώνοντας αυτά που συζητούσαν προηγουμένως για τον καθηγητή τους. Στο τέλος της εκδήλωσης η παρέα της Αγγελικής ξεκίνησε για το καφέ Κάστρο. Στο δρόμο τα κορίτσια κουβέντιαζαν και γελούσαν. Οι κουβέντες τους γυρνούσαν γύρω από το νέο καυτό θέμα του σχολείου, το ειδύλλιο των Λεγάκη-Αυγερινού.

«Τώρα με πιστεύετε ότι οι δυο τους είναι ερωτευμένα πιτσουνάκια;» είπε η Έλενα θριαμβευτικά στις υπόλοιπες.

«Ναι, σε πιστεύουμε» της απάντησε ψέματα η Κάλλια, για να της κόψει τη φόρα και τη συζήτηση.

«Μόνο που δεν φιλήθηκαν κατά τη διάρκεια της γιορτής» συμπλήρωσε η Βάσω. «Η Λεγάκη λιώνει για εκείνον, την είδατε πως τον κοιτούσε;» Η Αγγελική με κόπο έμενε σιωπηλή κι ατάραχη καθώς μέσα της ήταν φουρτουνιασμένη σαν τη θάλασσα. Δεν ήθελε να πιστέψει ότι υπήρχε ειδύλλιο αλλά φυσικά δεν ήταν σε θέση να γνωρίζει την αλήθεια. Η κυρία Λεγάκη σίγουρα δεν έκρυβε το ενδιαφέρον της για τον Αυγερινό και ποιος θα μπορούσε άλλωστε να ξέρει με σιγουριά τα δικά του αισθήματα;

«Ο Μάνος μου είπε ότι τον είδε πολλές φορές να τη συνοδεύει μετά το σχολείο και μια φορά μάλιστα να μπαίνει στο σπίτι της» συνέχισε τα σχόλια η Έλενα με σιγουριά.

«Δεν μας αφορά το θέμα. Φτάνει πια! Ας τους αφήσουμε ήσυχους!» φώναξε η

Αγγελική με αγανάκτηση που δεν άντεξε άλλο τις κουβέντες τους και βιάστηκε να προχωρήσει μόνη της πιο μπροστά από τις υπόλοιπες.

«Τι την έπιασε;» ρώτησε η Έφη που δεν υποψιαζόταν τα αισθήματα της Αγγελικής.

«Δεν καταλαβαίνεις, ρε Έφη; Ενδιαφέρεται κι άλλη φαίνεται για τον Αυγερινό» είπε σαρκαστικά η Έλενα και γέλασε δυνατά.

«Κόψε τις βλακείες, Έλενα, γιατί θα τσακωθούμε πάλι» πρόλαβε να πει η Κάλλια υποστηρίζοντας τη φίλη της κι έτρεξε να φτάσει την Αγγελική που είχε ξεμακρύνει.

«Λες να είναι αλήθεια;» ψιθύρισε στην Κάλλια η Αγγελική και η έκφραση του προσώπου της πρόδιδε φόβο μήπως οι φήμες ήταν αληθινές.

«Ποιο μωρέ; Αυτό που λένε για τη Λεγάκη και τον Αυγερινό; Δεν νομίζω...»

«Πρέπει να μάθουμε. Στην αρχή δεν το πίστεψα, αλλά τώρα φοβάμαι ότι μπορεί να είναι αλήθεια. Κι αν είναι...»

«Αν είναι... ούτε να το σκέφτεσαι...»

«Νομίζω ότι πρέπει να σταματήσω... να στέλνω επιστολές, να ελπίζω...»

«Μη βιάζεσαι. Θα μάθουμε. Κάποιος τρόπος θα υπάρχει να μάθουμε.»

«Μάλλον δεν πρέπει ν' αφήσω ξανά κάτι στην πόρτα του. Μπορεί να με δει κάποιος και τότε φαντάζεσαι τι έχει να γίνει... Και στο σχολείο είναι ακόμα πιο επικίνδυνο ν' αποκαλυφθώ.» Η Κάλλια συμφώνησε.

«Μα κάποιος τρόπος θα υπάρχει να του στείλεις μηνύματα χωρίς σε δουν.»

«Ποιος όμως; Φοβάμαι ότι θα εκτεθώ, αλλά και πάλι θέλω να μάθει τι νιώθω για εκείνον κι ας είναι ο έρωτας μου χωρίς ανταπόκριση.» Η Κάλλια το είχε φανταστεί διαφορετικά και μέσα της πίστευε ότι ο Αυγερινός είχε αισθήματα για τη φίλη της. Είχε βάλει σκοπό να την βοηθήσει με κάθε τρόπο. Μέχρι που λίγο αργότερα της ήρθε η ιδέα.

«Πρέπει να σου πω. Πάμε έξω, όμως, μακριά από τις άλλες. Νομίζω ότι το βρήκα» της είπε με μεγάλο ενθουσιασμό.

«Πες, μου, τι σκέφτηκες.»

«Λοιπόν, εσύ δεν μου είπες ότι απόψε ονειρεύτηκες να κάθεται στο παγκάκι του Ρολογιού να γράφεις και να διαβάζεις ποιήματα;» τη ρώτησε και χωρίς να περιμένει απάντηση συνέχισε με τον ίδιο ενθουσιασμό. «Εκεί θα του αφήσεις την επόμενη επιστολή».

«Μα πως; Πως θα ξέρει που να πάει να για να τη βρει;»

«Αυτό άφησε το επάνω μου. Ξέρω πολύ καλά τι θα κάνουμε...» Η Αγγελική ένιωθε ότι περπατούσε πάνω σε τεντωμένο σκοινί. Όσα ένιωθε και όσα έκανε τον τελευταίο καιρό είχαν μια ένταση. Τίποτα δεν ήταν ίδιο από εκείνη την ημέρα που τον αντίκρισε για πρώτη φορά στο προαύλιο. Τα ποιήματα που μελετούσε, οι πίνακες ζωγραφικής που απολάμβανε μέσα στα υπέροχα βιβλία που της έστελνε η θεία Λιλή, τα χρώματα του φθινοπώρου και η μελαγχολία του επερχόμενου χειμώνα της έφερναν αναίτια δάκρυα στα μάτια. Είχε όμως και μια ανεξήγητη τόλμη, μια παρόρμηση που δεν ήταν στοιχείο του χαρακτήρα της ως τότε. Απορούσε και η ίδια με όσα σκεφτόταν, με όσα σχεδίαζε, με όσα ονειρευόταν. Πιο πολύ όμως απορούσε τι ήταν αυτό που την ωθούσε να διεκδικήσει έναν έρωτα, που θα μπορούσε να μην έχει ανταπόκριση. Αυτό δεν ήθελε να το σκέφτεται, τα αισθήματα της για τον κύριο Αυγερινό ήταν τόσο δυνατά που δεν θα μπορούσε να τα προσπεράσει.

«Είμαι τρελή που συμφωνώ, αλλά θα το κάνω» συμφώνησε με την ιδέα της Κάλιας.

Πέρασε ακόμα μια ημέρα και έφτασε η Παρασκευή, που τα κορίτσια στο Γ2 περίμεναν με αγωνία. Η Έλενα στα τελευταία μαθήματα μονοπωλούσε τις συζητήσεις με τον κύριο Αυγερινό και η Φιλοσοφία που ως τότε για κείνη ήταν ένα μάλλον άγνωστο αντικείμενο, ξαφνικά έγινε η ενδιαφέρουσα ενασχόληση της. Ο Πάνος χαιρόταν με τον ενθουσιασμό των παιδιών και άκουγε με μεγάλη προσοχή τα ερωτήματα που έθεταν για τη ζωή και το νόημα της, την ηθική και την ευτυχία, αλλά περισσότερο χαιρόταν με τις μεταξύ τους συζητήσεις. Είχε καταφέρει μέσα σε λίγες εβδομάδες να τους ενθαρρύνει να εκφράζουν οι ίδιοι ερωτήματα και να εμπλέκονται οι ίδιοι σ' αυτές τις συζητήσεις, για να αναζητήσουν τις απαντήσεις. Καθοδηγούσε, άκουγε αλλά κυρίως χαιρόταν. Βέβαια δεν έδειχναν όλοι το ίδιο ενδιαφέρον για το μάθημα της Φιλοσοφίας, ούτε και εκτιμούσαν τον διαλογικό τρόπο με τον οποίο γινόταν. Λίγες εβδομάδες μετά την έναρξη των μαθημάτων με τον κύριο Αυγερινό, η παρέα των αγοριών άρχισε να εξαφανίζεται την τελευταία ώρα της εβδομάδας.

«Σιγά μην κάτσω να ακούω τις βλακείες που λέει αυτός. Είναι μάθημα μόνο για κορίτσια» είχε πει ο Στέργιος στους άλλους για να την κοπανήσουν.

«Πάμε για ηλεκτρονικά;» πρότεινε εκείνη την Παρασκευή ο Μάνος. Όλοι συμφώνησαν κι έφυγαν κρυφά. Βγαίνοντας τους είδε ο επιστάτης που μάζευε τα πεσμένα φύλλα στην πίσω αυλή. Κούνησε το κεφάλι του με αποδοκιμασία καθώς

τους έβλεπε να καβαλάνε τα μηχανάκια τους και να γίνονται καπνός πριν χτυπήσει το κουδούνι. Η τελευταία ώρα προχωρούσε με λιγότερους μαθητές από όσους θα έπρεπε να βρίσκονται στην αίθουσα. Ωστόσο, η συζήτηση με το ερώτημα «Γιατί να υπάρχουν θρησκείες», που είχε εκφράσει η Ρένα, είχε διχάσει κάποιους και η τελευταία ώρα ήταν πολύ μικρή για να ολοκληρωθεί μια τέτοια συζήτηση.

«Δεν πειράζει παιδιά, την επόμενη εβδομάδα θα το συζητήσουμε εκ νέου» τους είπε κάνοντας νόημα στην Έφη να του δώσει το απουσιολόγιο να το υπογράψει. Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το κουδούνι και η Κάλλια ανέλαβε δράση. Πήρε το απουσιολόγιο από τα χέρια της Έφης.

«Άστο σε μένα, θα το πάω εγώ σήμερα, να κάνω κι εγώ το χρέος μου». Η Κάλλια ήταν η δεύτερη απουσιολόγος αλλά από βαρεμάρα σπάνια αναλάμβανε το απουσιολόγιο. Η Έφη, που συνήθως βιαζόταν να φύγει στο σχολασμα, την ευχαρίστησε, που την έβγαλε από τον κόπο και μάζεψε τα πράγματα της, για να φύγει. Η Κάλλια, χωρίς να βιάζεται, πήγε το απουσιολόγιο στον κύριο Αυγερινό, ενώ οι υπόλοιποι είχαν εξαφανιστεί από την αίθουσα. Τα χέρια της το κρατούσαν με ιδιαίτερη φροντίδα όταν το παρέδωσε στον καθηγητή της. Ο Πάνος την ευχαρίστησε και το άνοιξε περιμένοντας απλώς να δει μια σειρά με τα ονόματα των απόντων. Στο εσωτερικό του, όμως ήταν σφηνωμένο ένα μικρό γαλάζιο χαρτάκι. Σάστισε παίρνοντας το στα χέρια του καθώς αμέσως κατάλαβε τι ήταν. Κοίταξε γύρω του να δει αν τον έβλεπε κανείς εκτός από την Κάλλια, η οποία τακτοποιούσε κάποια βιβλία στην τσάντα της. Κανείς δεν ήταν εκεί κοντά.

«Ευχαριστώ Κάλλια, καλύτερα να τα επιστρέψω εγώ στο γραφείο» της είπε δείχνοντας της το απουσιολόγιο και το βιβλίο ύλης που κρατούσε στα χέρια του. Όταν πια είχαν φύγει όλοι από την αίθουσα ο Πάνος έβγαλε το χαρτάκι από μέσα και διάβασε τα γράμματα της Κάλλιας που έγραφε απέξω: «Εγώ απλά είμαι η αγγελιαφόρος». Τα δάχτυλα του το παίδεψαν λίγο πριν το ανοίξουν. Στο εσωτερικό, με ωραία γράμματα, χωρίς αμφιβολία τα γράμματα εκείνης που είχαν γράψει και την πρώτη επιστολή, ήταν γραμμένο ένα παράξενο μήνυμα.

Όταν το Ρολόι του Λεπάντο χτυπήσει εφτά, ο John Keats θα περιμένει το αστέρι με το λαμπερό φως, για να το συστήσει στο φεγγάρι. Θα κάθεται στο γνωστό σημείο, κρυμμένος από τα αδιάκριτα μάτια, ν' αγναντεύει τα φώτα της πόλης.

Το διάβασε και το ξαναδιάβασε αλλά δεν του φαινόταν καθόλου ξεκάθαρο. Προσπαθούσε να καταλάβει τι είδους μυστήρια παιχνίδια έπαιζαν οι μικρές. Η περίπτωση να του έκαναν κάποιου είδους φάρσα του φαινόταν απίθανη γιατί τόσο η

Αγγελική όσο και η Κάλλια ήταν σοβαρά κορίτσια. Μάλιστα σε όλη τη διάρκεια του μαθήματος η Αγγελική δεν είχε μιλήσει καθόλου και δεν είχε γελάσει με τ' αστεία των υπολοίπων. Καθόταν σοβαρή στη θέση της δίπλα στην Κάλλια αποφεύγοντας ακόμα και να τον κοιτάξει. Σκέφτηκε ότι και οι άλλες φέρονταν κάπως παράξενα από την ώρα που μπήκε στην αίθουσα και τον κοιτούσαν με έντονο ενδιαφέρον, αλλά δεν μπόρεσε να καταλάβει τι τους συνέβαινε. Αποφάσισε ότι θα πήγαινε στο Ρολόι του Λεπάντο στις εφτά για να δει αν θα γινόταν κάτι ή αν θα συναντούσε κάποιον.

Οι ώρες δεν περνούσαν για την Αγγελική. Από νωρίς το μεσημέρι με την Κάλλια έκαναν ιδιαίτερα μαθήματα και προσπαθούσαν να είναι συγκεντρωμένες, αλλά μάταια. Όταν και το τελευταίο μάθημα τελείωσε, η Αγγελική ανακοίνωσε στην Κάλλια κάτι που δεν περίμενε ν' ακούσει.

«Το μετάνιωσα. Νομίζω ότι πρέπει να σταματήσω εδώ.»

«Τι λες; Γιατί;»

«Δεν καταλαβαίνεις; Απόψε θα καταλάβει ότι οι επιστολές είναι από μένα και θα μάθει τα αισθήματα που έχω γι' αυτόν. Φοβάμαι...»

«Φοβάσαι την απόρριψη... φυσικό είναι...»

«Την απόρριψη δεν την φοβάμαι. Μπορώ να σου πω ότι θα με βοηθούσε να το πάρω απόφαση και να πάψω να ελπίζω.»

«Τότε, τι; Εξήγησε μου.»

«Φοβάμαι ότι εκείνος δεν έχει αισθήματα για μένα. Ούτε καν που θα έχει φανταστεί ότι είμαι ερωτευμένη μαζί του και τώρα που θα το μάθει ποιος ξέρει τι θα σκεφτεί για μένα... Δεν θέλω να χάσω την εκτίμηση του... Δεν θέλω να με βλέπει και να σκέφτεται ότι είμαι μια άμυαλη...»

«Για σταμάτα! Πήρες φόρα και λες βλακειές. Από πότε το να εκφράζεις τα αισθήματά σου είναι κακό; Ο άνθρωπος δεν είναι κανένας χαζός να σκεφτεί ότι είσαι άμυαλη.» Η Αγγελική τα είχε χαμένα.

«Δεν ξέρω, δεν ξέρω...»

«Κι αν, λέω αν, κι εκείνος έχει αισθήματα για εσένα και φοβάται να τα εκδηλώσει; Πως θα το μάθεις αν κάποιος δεν κάνει το πρώτο βήμα; Δεν θες να το μάθεις;»

«Θέλω» της απάντησε κλείνοντας τα μάτια σφιχτά σε μια προσπάθεια να ξαναβρεί τη χαμένη της αποφασιστικότητα.

«Να σου πω, η ώρα περνά... Δεν πρέπει να ετοιμαζόμαστε; Έχουμε μια

αποστολή...» της υπενθύμισε η Κάλλια.

«Αχ, μόνο να ήξερες πως νιώθω!»

«Μην ανησυχείς. Εγώ πιστεύω ότι όλα θα γίνουν όπως τα έχουμε σχεδιάσει, όλα θα πάνε καλά» την ενθάρρυνε η φίλη της. Σε λίγο βγήκαν μέσα στο σκοτάδι με κατεύθυνση το Ρολόι, λίγα μέτρα πιο πάνω από τα σπίτια τους. Ήταν αποφασισμένες.

Δέκα λεπτά πριν χτυπήσει εφτά το ρολόι του Λεπάντο ο Πάνος ήταν έτοιμος. Με αγωνία και μεγάλη περιέργεια να δει τι θα συμβεί, ξεκίνησε να ανεβαίνει το δρόμο προς το κάστρο μέσα από τα στενά πέτρινα δρομάκια. Ψυχή δεν κυκλοφορούσε έξω. Σκέφτηκε πόσο διαφορετικά ήταν όλα γύρω του πριν μερικές εβδομάδες, πριν αλλάξει η ώρα, πριν το κρύο και το σκοτάδι ερημώσουν τους δρόμους. «Ίσως είναι καλύτερα έτσι» μονολόγησε φτάνοντας στο ξέφωτο του ρολογιού. Το φεγγάρι είχε ήδη ξεκινήσει το νυχτερινό του περίπατο και ο Πάνος είχε αρκετό φως, για να βλέπει που βαδίζει. Πήγε κοντά στο ρολόι και κάθισε στο άδειο παγκάκι. «Και τώρα;» είπε μήπως κάποιος τον ακούσει. Θυμήθηκε τα λόγια από το χαρτάκι στο απουσιολόγιο. Έλεγαν ότι ο John Keats θα περιμένει το αστέρι με το λαμπερό φως, για να το συστήσει στο φεγγάρι... ότι θα κάθεται στο γνωστό σημείο κρυμμένος από τα αδιάκριτα μάτια να αγναντεύει τα φώτα της πόλης... «Μάλλον θα κατάλαβα λάθος» σκέφτηκε αρχικά, αλλά δεν κουνήθηκε από τη θέση του. «Τι σχέση έχει ο Ρομαντικός ποιητής με αυτό το Ρολόι και τι εννοούσαν με το *κρυμμένος*; Εδώ στο ξέφωτο κανείς δεν μπορεί να είναι κρυμμένος...» Όσο σκεφτόταν τι μπορούσαν να σημαίνουν αυτά τα λόγια, με τα μάτια του αγνάντευε τα φώτα της πόλης, που απλωνόταν κάτω από τα πόδια του. Αφού πέρασε λίγη ώρα και τίποτα δεν είχε συμβεί αποφάσισε να φύγει θεωρώντας ότι όλα ήταν μια φάρσα. Τη στιγμή που άπλωνε το χέρι του, για να ακουμπήσει στο ξύλινο παγκάκι και να σηκωθεί, ένιωσε ν' ακουμπά κάτι σκληρό, κάτι που προεξείχε από το ξύλο. Ήταν ένας σκληρός φάκελος που δεν είχε προσέξει όταν κάθισε προηγουμένως. Το *κρυμμένος* ξαφνικά απέκτησε νόημα. Μέσα στο σκοτάδι το λαμπερό χαμόγελο του Αυγερινού φώτισε όλη τη νύχτα. Πήρε στα χέρια του τον φάκελο και τον χάιδεψε με τα ακροδάχτυλα του. Τον έφερε κοντά στο πρόσωπο του και μύρισε ξανά τη γνωστή αγαπημένη μυρωδιά. Από ένστικτο γύρισε το κεφάλι του νομίζοντας ότι κάποιος τον παρακολουθούσε, αλλά ευτυχώς δεν υπήρχε κανείς. Δεν έπρεπε να περιμένει άλλο. Η επιστολή είχε βρει πια τον παραλήπτη και έπρεπε να διαβαστεί χωρίς καθυστέρηση.

Σε λίγο στην ασφάλεια του σπιτιού του, στο ίδιο σημείο που είχε διαβάσει και την προηγούμενη επιστολή, μπροστά από τα φωτισμένα παράθυρα του σπιτιού της, την διάβασε με κομμένη ανάσα.

Bright star, would I were stedfast as thou art—
Not in lone splendour hung aloft the night
And watching, with eternal lids apart,
Like nature's patient, sleepless Eremite,
The moving waters at their priestlike task
Of pure ablution round earth's human shores,
Or gazing on the new soft-fallen mask
Of snow upon the mountains and the moors—
No—yet still stedfast, still unchangeable,
Pillow'd upon my fair love's ripening breast,
To feel for ever its soft fall and swell,
Awake for ever in a sweet unrest,
Still, still to hear her tender-taken breath,
And so live ever—or else swoon to death.

John Keats

Δεν χρειάστηκε να ξέρει ακριβώς τι σήμαινε αυτό που διάβαζε. Τα λόγια μιλούσαν φανερά για κάποιον που ένιωθε τον έρωτα όπως κι εκείνος, με την ίδια συγκίνηση. Τα μάτια του μπορούσαν να την δουν μέσα από τα παράθυρα του σπιτιού της καθισμένη στο δωμάτιο τής να γράφει τους υπέροχους στίχους του John Keats και να τους απαγγέλει. Στο τέλος της επιστολής υπήρχε γραμμένο ένα προσωπικό μήνυμα για εκείνον.

Δεν ξέρω από πού να ξεκινήσω... Έχω χαθεί και περιμένω να μου δείξεις εσύ τον δρόμο. Ελπίζω αλλά και φοβάμαι. Τολμώ κι ας ξέρω ότι μπορεί και να μην θέλεις να είσαι εσύ που θα με καθοδηγήσεις. Αν το θέλεις εγώ θα σε εμπιστευτώ. Φτάνει να το θέλεις... Α.Α.

Δεν πίστευε στα μάτια του. Όλα όσα ήλπιζε, όλα όσα επιθυμούσε ήταν γραμμένα σ' αυτό το χαρτί. Έκλεισε τα μάτια του για αρκετή ώρα προσπαθώντας να τα πιστέψει. Εκείνο το βράδυ η μοναξιά του έγινε φίλη. «Έτσι είναι λοιπόν πραγματικά η ευτυχία;» σκέφτηκε και στο νου του έφερε την εικόνα της Αγγελικής

στην πλατεία, τότε που φορούσε το λευκό φουστάνι, εκείνο το απόγευμα με τη βροχή που κρατούσε την ομπρελίτσα με τα ροζ ανθάκια κι εκείνη τη φορά στο Ρολόι του Λεπάντο που σχεδόν λιποθύμησε στα χέρια του. «Πως γίνεται ένας άνθρωπος που δεν τον έχεις καν αγγίζει να σε κάνει ευτυχισμένο;» Η αληθινή ευτυχία για τον Πάνο ακουμπούσε πάνω στην αθωότητα ενός κοριτσιού.

Εκείνο το Σαββατοκύριακο ο Πάνος ήταν αναγκασμένος να ταξιδέψει στην Αθήνα. Έπρεπε να προμηθευτεί ζεστά ρούχα καθώς ο χειμώνας είχε έρθει για τα καλά. Είχε υποσχεθεί όμως και στη Χριστίνα ότι θα περνούσαν λίγο χρόνο μαζί και δεν ήθελε να αθετήσει την υπόσχεση του. Τον τελευταίο καιρό η αλλαγή της τον είχε εντυπωσιάσει. Ήταν χαρούμενη, γλυκιά και είχε ξαναβρεί το χιούμορ της. Στο τηλέφωνο μιλούσαν πια χωρίς εντάσεις και καυγάδες. Μάλιστα έπαψε να του ζητά να βάλει τηλέφωνο στο σπίτι, για να επικοινωνούν συχνότερα. Αυτή η νέα εκδοχή της του άρεσε αλλά ταυτόχρονα του δημιουργούσε και πολλά ερωτηματικά. Τι ήταν αυτό που την είχε αλλάξει; Ο,τι κι αν ήταν κι εκείνον τον είχαν αλλάξει τα τελευταία γεγονότα. Το μυαλό του παρέμενε στη Ναύπακτο. Ήταν κεφάλτος, γεμάτος ενέργεια, σχεδόν δεν πατούσε στη γη. Η επιστολές της Αγγελικής είχαν επιδράσει πολύ έντονα επάνω του. Όταν έφτασε στο σπίτι του στη Νέα Σμύρνη μια όμορφη έκπληξη τον περίμενε. Η Χριστίνα είχε μαγειρέψει το αγαπημένο του φαγητό και είχε περιποιηθεί το σπίτι του, που έμενε κλειστό τόσες εβδομάδες. Τον υποδέχτηκε με χαρά και περιποιήσεις, τρυφερότητα και γλυκόλογα.

«Σ' ευχαριστώ για όλα» της είπε καθώς έπιναν τον απογευματινό καφέ τους καθισμένοι στο σαλόνι.

«Δεν έκανα και τίποτα σπουδαίο. Αλήθεια, το βράδυ γιατί δεν κανονίζεις να δεις κανένα φίλο σου; Να πάτε για καμιά μπύρα ή ότι άλλο θέλετε...»

«Νόμιζα ότι ήθελες να περάσουμε το Σαββατοκύριακο μαζί» της είπε ο Πάνος απορώντας πραγματικά με την πρόταση της. Για πρώτη φορά μετά από τόσα χρόνια σχέσης η Χριστίνα του παραχωρούσε χώρο, τον άφηνε μόνο να αποφασίσει ο ίδιος αν ήθελε να είναι μαζί της ή όχι.

«Μαζί δεν είμαστε τώρα; Και αύριο αν θέλεις...»

«Εντάξει... εγώ λέω να μείνω σπίτι μου απόψε, άλλωστε έχω να κάνω μερικά

πράγματα. Μείνε αν θέλεις... » Προς μεγάλη του έκπληξη η Χριστίνα αποφάσισε να τον αφήσει μόνο του να ξεκουραστεί και του υποσχέθηκε ότι θα τα έλεγαν την επομένη.

Πράγματι την Κυριακή το πρωί η Χριστίνα του τηλεφώνησε ότι θα ερχόταν, για να τον βοηθήσει με τα χειμερινά και τον ρώτησε αν είχε διάθεση να βγουν έξω για φαγητό.

«Λέω αν τελειώσουμε νωρίς να βγούμε μια βόλτα. Δεν κάνει πολύ κρύο, ας ψιχαλίζει... Τι λες;»

«Φυσικά, ναι, καλή ιδέα... Σε περιμένω». Ο Πάνος είχε σιγουρευτεί ότι η Χριστίνα δεν ήταν ο εαυτός της.

«Πολύ παράξενο...» σκέφτηκε κλείνοντας το τηλέφωνο. Σε άλλη περίπτωση μια μέρα σαν κι εκείνη θα ήθελε να μείνουν στη ζέστη του σπιτιού τους, μπροστά από το τζάκι να βλέπουν καμιά ταινία, μόνοι οι δυο τους. Και το να κοιμηθούν χώρια μετά από τόσο καιρό που είχαν να βρεθούν του έκανε μεγάλη εντύπωση. Θα το δικαιολογούσε αν είχαν τσακωθεί, όμως όλα μεταξύ τους ήταν μέλι γάλα.

Η κεφάτη και γλυκιά Χριστίνα τον βοήθησε να πακετάρει ρούχα φλυαρώντας για τη δουλειά της, για τα νέα των κοινών τους φίλων και χωρίς να αναφέρει ούτε μια φορά την απόσταση που τους χώριζε, ούτε ότι ο καιρός δεν περνούσε με τίποτα μακριά του. Το πακετάρισμα τελείωσε χωρίς ερωτήσεις για τη ζωή του στη Ναύπακτο, λες και απέφυγε να μάθει τα δικά του νέα. Στις δυο το μεσημέρι βρίσκονταν ήδη στη Βάρκιζα για φαγητό σ' ένα ταβερνάκι που συνήθιζαν να πηγαίνουν. Αφού τελείωσαν το γεύμα τους ο συνήθως λιγομίλητος Πάνος ξεκίνησε την συζήτηση για την αλλαγή της Χριστίνας.

«Παρατήρησα ότι τώρα τελευταία είσαι πιο ήρεμη, πιο χαρούμενη...» Εκείνη δεν έδειξε να ξαφνιάζεται αλλά ούτε και να ενοχλείται. Είχε καταλάβει που το πήγαινε ο Πάνος και έσπευσε να τον βοηθήσει.

«Πολύ σωστά παρατηρήσεις. Τελευταία κατάλαβα ότι έκανα κάποια λάθη. Εννοώ στη σχέση μας. Αποφάσισα ν' αλλάξω και να σου δώσω περισσότερο χώρο και χρόνο.» Ο Πάνος την άκουγε με προσοχή. «Έχεις δίκιο, για όλα. Πάντα είχες. Τώρα το καταλαβαίνω και σου ζητώ συγνώμη που επέμενα να περνάμε όλο τον ελεύθερο χρόνο μας μαζί. Πρέπει να βλέπουμε και τους φίλους μας πιο συχνά και να κάνουμε πράγματα που μας ευχαριστούν κι όχι απαραίτητα μαζί, για να χαιρόμαστε έτσι τον χρόνο που επιλέγουμε να περνάμε οι δυο μας.» Ο Πάνος δεν ήξερε τι να πιστέψει. Του φαινόταν εξωφρενικό να την ακούει να παραδέχεται όλα αυτά που

τόσο καιρό πεισματικά αρνιόταν. Επιστρέφοντας στο πατρικό του, για να πάρει τα πράγματα του και να αναχωρήσει για Ναύπακτο η Χριστίνα τον αιφνιδίασε για άλλη μια φορά.

«Την άλλη εβδομάδα έχω το επόμενο ταξίδι στην Πάτρα.»

«Πολύ ωραία» αρκέστηκε να πει ο Πάνος.

«Κοίτα, η αλήθεια είναι ότι έχω κλεισμένα πολλά ραντεβού όλη την Παρασκευή και το Σάββατο μέχρι αργά. Μάλλον δεν θα μπορέσουμε να βρεθούμε. Αν τελειώσω νωρίς... ίσως μπορούμε να συναντηθούμε την Κυριακή.»

«Μην ανησυχείς, θα βρεθούμε όποτε μπορέσεις.»

«Και πάλι, δεν ξέρω αν θα μπορέσω να έρθω εγώ...»

«Θέλεις μήπως να έρθω στην Πάτρα;» Στην πραγματικότητα δεν το επιθυμούσε, αλλά ένιωθε υποχρεωμένος να το κάνει.

«Όχι, προς Θεού! Θέλω να πω ότι δεν θα σε πιέσω να περάσεις το Σαββατοκύριακο μαζί μου επειδή θα είμαι εκεί κοντά.» Ο Πάνος δεν υπολόγιζε σε μια τέτοια αντίδραση.

«Είπαμε, πρώτα έρχεται η δουλειά σου. Θα μείνεις σε ξενοδοχείο;»

«Ναι, αλλά δεν μου έχουν κλείσει ακόμα, για να σου πω σε ποιο να τηλεφωνήσεις. Όταν μάθω θα σου πω.» Μετά και από αυτό ο Πάνος είχε πειστεί πια ότι κάποιο λάκκο είχε η φάβα και ότι τις επόμενες ημέρες το μπαλόني της ελευθερίας θα έσκαγε στα μούτρα του. Και πάλι όμως την ευχαρίστησε και δεν είπε τίποτα από αυτά που αλήθεια σκεφτόταν. Κι αν ερχόμενος στην Αθήνα η συμπεριφορά της Χριστίνας τον παραξένευε, φεύγοντας ήταν ακόμα πιο μπερδεμένος. Τα έβαζε με τον εαυτό του που δεν ξεκαθάριζε την κατάσταση και συλλογιζόταν ότι η Χριστίνα έκανε προσπάθειες να αλλάξει, ωστόσο εκείνος είχε πια απομακρυνθεί εντελώς. Και καθώς οι σκέψεις του για την Χριστίνα τον βασάνιζαν, ο νους του έτρεξε σ' εκείνη που τον έκανε πραγματικά ευτυχισμένο. Κλείνοντας τα μάτια του μπορούσε να δει το πρόσωπο της και ν' ακούσει τον ήχο της φωνής της. Η ηρεμία και η γλυκύτητα του χαρακτήρα της, ο τρόπος που επέλεξε να του εκφράσει τα αισθήματα της ήταν ο,τι καλύτερο του είχε συμβεί. «Πως πρέπει να το χειριστώ; Με ποιο τρόπο να της δείξω κι εγώ τι νιώθω;» Όσο κι αν το σκέφτηκε δεν κατάφερε να βρει κάτι αντάξιο των επιστολών της. Λίγες ώρες μετά, το ταξίδι του τελείωσε κι ο,τι τον προβληματίζε μέχρι πριν λίγες ώρες εξαφανίστηκε σαν πάτησε το πόδι του στην αγαπημένη του πόλη. Φτάνοντας στο σπίτι του, έριξε ένα διακριτικό βλέμμα στο αρχοντικό απέναντι. Τα παράθυρα ήταν κλειστά και φαινόταν ότι όλοι έλειπαν. Όσες φορές κι αν κοίταξε

μέχρι να έρθει η ώρα να ξαπλώσει, κανείς δεν μπήκε ούτε βγήκε από κει και φως δεν άναψε ούτε έσβησε. Όταν ξάπλωσε πια ήταν πολύ αργά κι ο ύπνος τον βρήκε με τις επιστολές της Αγγελικής στο χέρι.

Τη Δευτέρα το πρωί ο Πάνος σηκώθηκε νωρίς, χαρούμενος που θα πήγαινε στο σχολείο. Ετοιμάστηκε γρήγορα και κατέβηκε στο δρόμο ελπίζοντας ότι θα την δει. Στην προσευχή, όμως, εκείνη έλειπε και στα διαλείμματα οι φίλες της περπατούσαν στο προαύλιο δίχως εκείνη.

«Παναγιώτη, πως πέρασες στην Αθήνα το Σαββατοκύριακο;» τον ρώτησε η κυρία Λεγάκη που τον περιτριγύριζε όλη την ημέρα.

«Πολύ καλά, εσύ; Πήγες πουθενά ή έμεινες εδώ;» της απάντησε προσπαθώντας να είναι ευγενικός και να αποφύγει τη συζήτηση για την Αθήνα. Ταυτόχρονα τα μάτια του όργωναν την αυλή, τους διαδρόμους ακόμα και τις αίθουσες από όπου περνούσε μπροστά μήπως και την δει κάπου. Καιγόταν να μάθει για την απουσία της Αγγελικής αλλά δεν μπορούσε να ρωτήσει κάποιον χωρίς να προδοθεί. Κοιτώντας κρυφά το απουσιολόγιο και βλέποντας τις απουσίες της κατάλαβε ότι έλειπε όλη την ημέρα. Ίσως να είχε πάει κάποιο ταξίδι με την οικογένειά της, ίσως κάτι να της είχε συμβεί. Αυτό το ενδεχόμενο τον έκανε να πλησιάσει την Κάλλια με σκοπό να τη ρωτήσει αλλά και πάλι δίστασε. Τίποτα δεν μπορούσε να μάθει, κανένα να ρωτήσει και η αγωνία του σκοτείνιαζε τις σκέψεις. Όταν πια σχόλασε βρέθηκε να περπατά στην παραλία. Χωρίς να το περιμένει εμφανίστηκε ξανά μπροστά του η κυρία Λεγάκη.

«Και να που συναντιόμαστε τελικά εκτός σχολείου! Βγήκα μια βόλτα στην παραλία για περπάτημα, θέλεις να περπατήσουμε μαζί;» τον ρώτησε αλλά δεν περίμενε να πάρει απάντηση. Είχε ήδη τυλίξει το χέρι της στο μπράτσο του κι ετοιμάστηκε να τον οδηγήσει όπου εκείνη ήθελε.

«Που πάμε;» τη ρώτησε βλέποντας ότι ξεμάκρυναν από το κέντρο.

«Στη βρύση της Αγάπης» του απάντησε γελώντας αινιγματικά «θα σου αρέσει...και που ξέρεις, μπορεί να είμαστε και τυχεροί» ψιθύρισε τα τελευταία λόγια στον εαυτό της. Στην όμορφη βρύση της Αγάπης σύμφωνα με τον μύθο λουζόταν η Αφροδίτη και σύμφωνα με την παράδοση τα ζευγάρια που συναντιούνται εκεί ερωτεύονται για πάντα. Η κυρία Λεγάκη πίστευε ότι αυτό το ρομαντικό σημείο της πόλης θα της έφερνε τύχη. Έμειναν εκεί για λίγο στη δροσιά των νερών και τη σκιά των δέντρων καθισμένοι πάνω στα πέτρινα πεζούλια συζητώντας περισσότερο για το

σχολείο. Η κυρία Λεγάκη κατάφερε να τον διασκεδάσει με το χιούμορ της και δίχως εκείνος να τον αντιληφθεί εγκαίρως να της αποκαλύψει λίγα για την προσωπική του ζωή. Όπως ήταν φυσικό ο έρωτας του για την Αγγελική Λιόντη παρέμεινε επτασφράγιστο μυστικό.

«Να ξέρεις ότι η απόσταση κάνει κακό στις σχέσεις. Δεν θα με παραξένευε αν στην παραμονή σου εδώ συναντούσες έναν μεγάλο έρωτα και ξεχνούσες την αρραβωνιαστικιά σου.» Λες και μπορούσε να διαβάσει τη σκέψη του εξέφρασε με τόλμη αυτό που πίστευε κι ας ήταν μόνο λίγος ο καιρός που τον γνώριζε. Ο Πάνος την θαύμασε γι' αυτό. Είχε ήδη αρχίσει να απολαμβάνει την ελαφρότητα και τη χαρούμενη διάθεση της αλλά η ανησυχία για την Αγγελική παρέμενε στο μυαλό του σαν ομίχλη.

«Πρέπει να επιστρέψω σπίτι, Αντιγόνη. Σ' ευχαριστώ πολύ για την παρέα.»

«Εγώ σ' ευχαριστώ. Θα σε δω αύριο» του είπε με το πιο γλυκό της χαμόγελο και του έσφιξε το χέρι δυνατά. Την ώρα που απομακρυνόταν από τη Βρύση ήταν σίγουρος ότι εκείνη δεν είχε πάρει τα μάτια της από πάνω του. Σε λίγα λεπτά έφτασε στο σπίτι του. Τα παραθυρόφυλλα στο αρχοντικό του Λιόντη ήταν ακόμα κλειστά, σημάδι ότι στο σπίτι κανείς δεν είχε επιστρέψει. Οι ώρες περνούσαν αργά και κανένα φως στο αρχοντικό δεν άναψε, κανένας δεν μπήκε ή βγήκε από την κεντρική πόρτα. Το άσχημο προαίσθημα που είχε όλη την ημέρα τον ξύπνησε πολλές φορές και μέσα στη νύχτα. Την επόμενη το πρωί σηκώθηκε με όψη άγρια και ταλαιπωρημένη. Φτάνοντας στο σχολείο τα κορίτσια του Γ2 τον χαιρέτησαν στην αυλή, αλλά πάλι από την παρέα τους έλειπε η Αγγελική. «Πρέπει με κάποιο τρόπο να μάθω τι συμβαίνει» ψιθύρισε στον εαυτό του μπαίνοντας στο γραφείο. Μετά την προσευχή και λίγο πριν μπουν στις αίθουσες είδε στο γραφείο την Κάλλια να μιλά στην γυμνάστρια. Άρπαξε την ευκαιρία και βγαίνοντας από το γραφείο την ακολούθησε στον επάνω όροφο, παρόλο που εκείνος για το δικό του μάθημα έπρεπε να κατέβει στο ισόγειο. Καθώς ανέβαιναν την πλησίασε και την καλημέρισε. «Καλημέρα, Καλλιρόη.»

«Καλημέρα, κύριε» του απάντησε εκείνη έκπληκτη ακούγοντάς τον να της απευθύνει τον λόγο και να χρησιμοποιεί το μικρό της όνομα. Όταν τον είδε να σκύβει λίγο προς το μέρος κατάλαβε ότι κάτι ήθελε να της πει ιδιαίτερος.

«Μπορείς σε παρακαλώ να έρθεις στο γραφείο αργότερα να δούμε το απουσιολόγιο της Παρασκευής γιατί νομίζω ότι έκανα ένα λάθος;»

«Ναι, φυσικά» του απάντησε η Κάλλια μπαίνοντας στο νόημα αμέσως. «Στο επόμενο διάλειμμα, κύριε. Θα περάσω από το γραφείο, για να πάρω το άλλο

απουσιολόγιο και να διορθώσουμε το λάθος.» Πράγματι στο επόμενο διάλειμμα η Κάλλια πήγε στο γραφείο, αλλά καθώς ήταν συγκεντρωμένοι εκεί πολλοί καθηγητές, ήταν αδύνατο να μιλήσουν ελεύθερα. Με το απουσιολόγιο στο χέρι πλησίασε το γραφείο που καθόταν ο Πάνος. Εκείνος προσποιήθηκε ότι την περίμενε για να διορθώσουν το λάθος. Όπως ήταν σκυμμένη την ρώτησε με αγωνία.

«Τι συμβαίνει με την φίλη σου, είναι καλά;»

«Όχι πολύ καλά, κύριε. Είναι στο νοσοκομείο.» Στο άκουσμα της λέξης νοσοκομείο το πρόσωπο του Πάνου συσπάστηκε. «Μην ανησυχείτε, κάτι ήταν και πέρασε. Θα γίνει καλά» του είπε βλέποντας πόσο άλλαξε η όψη του. Κάτι πήγε να της πει αλλά το μετάνιωσε και ξεφύσησε δυνατά. «Θέλετε να με ρωτήσετε κάτι άλλο;» τον ρώτησε. Της κούνησε το κεφάλι αρνητικά αλλά ο τρόπος που την κοιτούσαν τα μάτια του της έλεγαν ότι κάτι ήθελε. «Σ' αυτόν τον αριθμό στις πέντε ακριβώς» του είπε η Κάλλια ψιθυριστά, γράφοντας ταυτόχρονα σ' ένα από τα βιβλία του έναν τηλεφωνικό αριθμό. Έπειτα απομακρύνθηκε έχοντας δήθεν διορθώσει το λάθος στο απουσιολόγιο. Η αγωνία του μέχρι να πάει πέντε, για να την καλέσει τον είχε τσακίσει. Ευτυχώς η Κάλλια στο τηλέφωνο ακουγόταν πολύ καθησυχαστική. «Πες μου, Καλλιρόη, είναι καλά η Αγγελική;»

«Μην ανησυχείτε. Μιλήσαμε νωρίτερα και μου είπε ότι είναι εντελώς καλά.»

«Τι συνέβη; Μπορείς να μου πεις;»

«Το Σάββατο οι γονείς της Αγγελικής την πήγαν στην Πάτρα στο νοσοκομείο. Πονούσε πολύ, στην κοιλιά, ξέρετε, και δεν της περνούσε. Το έχει πάθει ξανά, αλλά αυτή τη φορά ήταν πιο δυνατό και την πήγαν προληπτικά, για εξετάσεις.»

«Και είναι καλά είπες τώρα;»

«Ναι. Την κράτησαν για δυο τρεις μέρες, αλλά όλα είναι καλά...» Η Κάλλια δίσταζε αλλά δεν μπορούσε να μη τον ρωτήσει... «Κύριε...»

«Ναι...»

«...πραγματικά ανησυχείτε, ε;»

«Δεν φαντάζεσαι πόσο...» της απάντησε με ειλικρίνεια. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα αμήχανης παύσης την ρώτησε αν ήξερε πότε θα επιστρέψει.

«Νομίζω αύριο, αλλά στο σχολείο πιθανόν να επιστρέψει μεθαύριο. Θέλετε να της μεταφέρω κάποιο μήνυμα;» Ο Πάνος ήταν σε δύσκολη θέση. Ήθελε τόσα πολλά να της πει αλλά όχι έτσι.

«Όχι, ευχαριστώ. Να γυρίσει καλά, αυτό μόνο...» Πριν κλείσουν το τηλέφωνο η Κάλλια τον διαβεβαίωσε ότι δεν θα έλεγε σε κανέναν για αυτό το τηλεφώνημα κι ο

Πάνος την ευχαρίστησε για μια ακόμα φορά.

«Αχ, Αγγελικούλα μου! Και που να ήξερες πόσο ερωτευμένος είναι μαζί σου ο κύριος Αυγερινός...» μονολογούσε εκείνη αφού το έκλεισαν. Δεν είχε πλέον καμία αμφιβολία για τα αισθήματα του .

Οι ημέρες που ακολούθησαν ήταν βροχερές και με πολύ χαμηλές θερμοκρασίες. Οι μαθητές της Γ΄ Λυκείου, ωστόσο, ήταν σε αναβρασμό. Ο Νοέμβρης τελείωνε και σε δυο εβδομάδες μαθητές, γονείς και καθηγητές θα απολάμβαναν τη μεγάλη βραδιά του χορού.

«Είναι ίσως η πιο σημαντική στιγμή της χρονιάς για την Γ΄ Λυκείου. Φυσικά εκτός από την πενθήμερη εκδρομή» του είχε πει η κυρία Λεγάκη. «Είναι μια ευκαιρία να το ρίξουν λίγο έξω και οι καθηγητές...» είχε προσθέσει γελώντας. Το κέντρο που συνήθως λάμβαναν χώρα τέτοιες εκδηλώσεις ήταν λίγο έξω από την πόλη και είχε ζωντανή ορχήστρα και νόστιμο φαγητό, όπως έσπευσε να τον πληροφορήσει. Οι μαθητές είχαν οργανώσει χορευτικά, η ορχήστρα θα έπαιζε λαϊκά και ξένα τραγούδια και θα γινόταν μια πλούσια σε δώρα λαχειοφόρος αγορά.

«Είναι πολύ σημαντικό να μαζέψουν χρήματα για την πενθήμερη εκδρομή τους» του είχε εξηγήσει η κυρία Κουτρουμάνη. «Θα έρθεις φυσικά στη χοροεσπερίδα, Παναγιώτη, έτσι δεν είναι;» τον ρώτησε σχεδόν βέβαιη ότι κανείς δεν θα την έχανε. Ο Πάνος όμως δεν το είχε αποφασίσει.

«Δεν θα μας απογοητεύσει κυρία Αθανασία. Θα έρθει και αν δεν τον συνοδεύσει κάποια άλλη θα τον συνοδεύσουμε εμείς, σωστά;» έσπευσε να αστείευτεί η κυρία Λεγάκη. Ο Πάνος έβρισκε το ενδιαφέρον της κολακευτικό αλλά είχε πληροφορηθεί ότι οι μαθητές τους νόμιζαν για ζευγάρι και δεν ήθελε να δώσει τροφή και για άλλα σχόλια. Φυσικά το μεγάλο ενδιαφέρον της καθηγήτριας των Γαλλικών για τον Πάνο το είχαν προσέξει εκτός από τους μαθητές και οι συνάδελφοι τους στο σχολείο και οι κρυφές συζητήσεις γύρω από το πιθανό ρομάντζο έδιναν και έπαιρναν.

«Δεν ξέρω ακόμα, έχουμε καιρό μέχρι τότε» προσπάθησε να αποφύγει διπλωματικά την πρόσκληση.

Τα παιδιά από το δεκαπενταμελές συμβούλιο μπαινόβγαιναν σχεδόν σε καθημερινή βάση στο γραφείο κι ο Γιάννης με την παρέα του παρατηρούσαν στενά

τον καθηγητή τους προσπαθώντας να βρουν ένα στοιχείο να τον συνδέσουν με την κυρία Λεγάκη. «Παιδιά, παιδιά, ο Αυγερινός θα συνοδέψει τη γαλλικού στη χοροεσπερίδα!» ανακοίνωσε ο Μάνος στην παρέα.

«Που το άκουσες αυτό;» τον ρώτησε η Έλενα πεθαίνοντας από περιέργεια.

«Μπαίνοντας στο γραφείο την άκουσα να το λέει. Είναι σίγουρο, αυτοί οι δυο τα έχουν!» Η Κάλλια και η Αγγελική κοιτάχτηκαν εκνευρισμένες.

«Μην τον πιστεύεις, λέει βλακείες το καημένο» είπε η Κάλλια στην Αγγελική και άλλαξε κουβέντα. «Το απόγευμα θα πάμε στα μαγαζιά; Πρέπει να ψωνίσουμε όλες μαζί, είναι παράδοση...» Η Ρένα και η Κάλλια συντόνιζαν τις ετοιμασίες για το χορό. Ήταν πολύ απασχολημένες με τα χορευτικά, ενθουσιασμένες με τα ρούχα που θα επέλεγαν και μετρούσαν τις ημέρες μέχρι τη μεγάλη βραδιά. Όλες συμφώνησαν και το ραντεβού έκλεισε για τις έξι. Συναντήθηκαν στο κέντρο και ξεκίνησαν για τα αγαπημένα τους μαγαζιά με βραδινά ρούχα. Δοκιμάζοντας το ένα μετά το άλλο με πειράγματα και γέλια κατέληξαν στα κατάλληλα ρούχα και διασκέδασαν τη διαδικασία. Όταν ήρθε η ώρα για τα παπούτσια πήγαν στο μαγαζί που ανήκε στη μητέρα της Έλενας.

«Κορίτσια, κοιτάξτε ποια είναι μέσα στο μαγαζί και ψωνίζει» αναφώνησε η Έλενα κάνοντας νόημα στις υπόλοιπες να δουν την κυρία Λεγάκη που δοκίμαζε γόβες. «Πάμε, πάμε» τους φώναξε και μπήκε πρώτη στο μαγαζί, για να την πλησιάσει.

«Καλησπέρα, κυρία. Κι εσείς εδώ για παπούτσια;» τη ρώτησε παριστάνοντας τη χαριτωμένη.

«Πω-πω, τα κορίτσια μου!» είπε με αληθινή χαρά η κυρία Λεγάκη βλέποντας τις μαθήτριες της να έρχονται.

«Ήρθαμε όλες στο σωστό μαγαζί...» σχολίασε γελώντας η Έλενα και ξεμονάχιασε την κυρία Λεγάκη τάχα βοηθώντας την να επιλέξει τις κατάλληλες γόβες για το βραδινό της φόρεμα. Σε λίγο όταν πια η καθηγήτρια τους είχε φύγει η Έλενα έτρεξε στις υπόλοιπες να τους πει τα νέα.

«Λοιπόν, μου τα είπε όλα! Η Λεγάκη θα έρθει στη χοροεσπερίδα με τον Αυγερινό!»

«Ω! Δηλαδή είναι ζευγάρι στ' αλήθεια;» τη ρώτησε η Ρένα.

«Τι σας λέω;»

«Μπορείς να μας πεις ακριβώς τι σου έλεγε τόση ώρα;» συνέχισε με περιέργεια η Ρένα.

«Την ρώτησα πρώτα-πρώτα αν θα έρθει στη χοροεσπερίδα κι εκείνη μου είπε ότι δεν θα το έχανε με τίποτα. Έπειτα τη ρώτησα τι θα φορέσει, για να βρούμε τα κατάλληλα παπούτσια κι εκείνη μου περιέγραψε το φόρεμα της. Μου είπε ότι θα είναι εντυπωσιακό και της ξέφυγε ότι θέλει να εντυπωσιάσει κάποιον ιδιαιτέρως.»

«Ποιον άραγε;» η Ρένα το διασκέδαζε.

«Τότε άρπαξα την ευκαιρία και τη ρώτησα. Δίστασε στην αρχή αλλά, κορίτσια, μου το είπε εμπιστευτικά. Θέλει να εντυπωσιάσει τον Αυγερινό...»

«Εμπιστευτικά σου το είπε κι εσύ το διαλαλείς...» σχολίασε η Κάλλια.

«Μεταξύ μας το λέμε, Κάλλια μου, δεν το διαλαλώ. Λοιπόν, τι λέτε τώρα;»

«Λέμε, πως δεν μας αφορά το θέμα και ας προχωρήσουμε στο θέμα των παπουτσιών» βιάστηκε να πει η Βάσω και η Έφη συμφώνησε με την αδερφή της. Τα δυο κορίτσια είχαν καταλάβει ότι η κουβέντα αυτή ενοχλούσε την Αγγελική που σώπαινε αλλά η έκφραση του προσώπου της έλεγε ότι δεν ήθελε ν' ακούσει άλλα.

Επιτέλους, ήρθε το Σάββατο 11 Δεκεμβρίου και η χοροεσπερίδα ήταν γεγονός. Ανάμεσα σε όσους περίμεναν με ανυπομονησία τη βραδιά ήταν και η Αντιγόνη Λεγάκη. «Θα σε περιμένω» είχε πει στον Πάνο και παρακαλούσε την τύχη να είναι με το μέρος της. Ο Πάνος είχε δεχτεί τελικά την πρόσκληση να την συνοδέψει και ένιωθε τυχερός που μαζί θα συνόδευε και την κυρία Κουτρουμάνη. «Μην ανησυχείς, θα κρατήσω μια θέση δίπλα μου, για να μην σε ζαλίζουν οι γυναίκες με τη φλυαρία τους» του υποσχέθηκε ο φίλος του, ο κύριος Φράγκου. Ο Πάνος, αν και αρχικά δεν ήθελε να πάει σ' αυτή τη σπουδαία εκδήλωση του σχολείου, τελικά το σκέφτηκε καλύτερα. Εκεί θα μπορούσε να βρεθεί κοντά στην Αγγελική. Τις τελευταίες δυο εβδομάδες δεν την είχε συναντήσει εκτός σχολείου αλλά και στο σχολείο την έβλεπε ελάχιστα, σαν εκείνη να τον απέφευγε. Οι επιστολές της είχαν σταματήσει και ο Πάνος είχε αρχίσει να φοβάται ότι μάλλον το μετάνιωσε που του είχε ανοιχτεί. Κατηγορούσε τον εαυτό του που δεν τολμούσε να κάνει έστω και ένα βήμα, για να της αποκαλύψει τα δικά του αισθήματα αλλά δεν ήξερε τον τρόπο. Εκείνο το πρωί ξύπνησε νωρίς και πήγε όπως συνήθιζε για τρέξιμο. Όταν επέστρεψε στο σπίτι και ενώ βρισκόταν στο ντους συνειδητοποίησε ότι η κυρία Κουτρουμάνη είχε κάνει λόγο για εμφάνιση με επίσημο ένδυμα στο χορό κι εκείνος, καθώς δε συνήθιζε να φορά κοστούμι, δεν είχε κανένα. Αποφάσισε να πάει για ψώνια πιστεύοντας ότι θα ήταν μια εύκολη διαδικασία. Ήξερε τι ήθελε, ήξερε τι του πήγαινε και υπήρχε στην πόλη ένα κατάστημα με μεγάλη ποικιλία σε αντρικά ρούχα να

επισκεφτεί. Λίγη ώρα μετά έμπαινε κι έβγαινε από το δοκιμαστήριο δοκιμάζοντας πουκάμισα, σακάκια και παντελόνια, χωρίς να αποφασίζει τι ν' αγοράσει. Κόντευε να τα παρατήσει, όταν βγαίνοντας από το δοκιμαστήριο φορώντας για δεύτερη φορά το κοστούμι που ξεχώρισε στην αρχή, είδε δυο ωραίες κυρίες που ψώνιζαν αντρικά δώρα να τον περιεργάζονται διακριτικά.

«Αυτό να πάρετε, αυτό σας πάει περισσότερο απ' όλα όσα δοκιμάσατε» του είπε χαμογελώντας η ψηλή κυρία που στεκόταν σχεδόν δίπλα του στον καθρέφτη και τον κοιτούσε με θαυμασμό.

«Λιλή, άσε τον κύριο ήσυχο ν' αποφασίσει» της είπε η άλλη κυρία που την συνόδευε. Ο Πάνος τους χαμογέλασε κι ευχαρίστησε την πρώτη κυρία επειδή έλεγε τη γνώμη της. Πρέπει να ήταν πάνω κάτω στα πενήντα μ' εντυπωσιακό παρουσιαστικό και ένα κάπως γνώριμο χαμόγελο.

«Ορίστε, Ελισάβετ, ο κύριος εκτιμά τη γνώμη μου. Αποφάσισε να το αγοράσει» είπε θριαμβευτικά η Λιλή. Η άλλη κυρία, που πρέπει να ήταν λιγότερο από σαράντα ετών και εντυπωσιακά όμορφη, έκανε ένα βήμα προς το μέρος του και του άπλωσε το χέρι.

«Εσείς πρέπει να είστε ο κύριος Αυγερινός, ο νέος φιλόλογος και καθηγητής της κόρης μου» του είπε με μεγάλη άνεση. Τη φωνή της την είχε ξανακούσει πολλές φορές. Ο Πάνος σφίγγοντας της ελαφρά το χέρι δεν πίστευε ποια ήταν η κυρία που είχε μπροστά του. «Πόσο όμορφη, πόσο νέα είναι!» σκέφτηκε ανταποδίδοντας της την ευγενική χειραψία.

«Και πάνω απ' όλα είμαστε γείτονες, έτσι δεν είναι κύριε Αυγερινέ;» Ο Πάνος έγνεψε θετικά.

«Ναι, είμαστε. Εσείς, είστε η μητέρα της Λιόντη, της Αγγελικής, σωστά;»

«Ναι. Είμαι η Ελισάβετ Λιόντη» του συστήθηκε.

«Κι εγώ η θεία της, Λιλή Λιόντη» συστήθηκε με τσαχπινιά η Λιλή, που φαινόταν να χαίρεται πάρα πολύ με τη νέα γνωριμία. «Μένεις στο σπίτι της φίλης μου της Νόνης. Πριν λίγες μέρες μιλήσαμε στο τηλέφωνο. Να περάσεις μια μέρα από αυτές να σε κεράσουμε ένα καφέ ή ένα τσάι στο σπίτι.» Η Λιλή γύρισε προς το μέρος της Ελισάβετ να βεβαιωθεί ότι συμφωνούσε κι εκείνη με την αυθόρμητη πρόσκληση στο νέο τους γείτονα.

«Φυσικά, θα χαρούμε πολύ αν μας κάνετε την τιμή» είπε κι η Ελισάβετ επιβεβαιώνοντας την Λιλή. Το πρόσωπο του Πάνου φωτίστηκε και τις ευχαρίστησε χαρίζοντας τους το πιο γοητευτικό του χαμόγελο. Αφού αντάλλαξαν μερικές

κουβέντες για την χοροεσπερίδα τον αποχαιρέτησαν ευγενικά κι αποχώρησαν.

«Πολύ όμορφος νέος, αυτός ο καθηγητής» σχολίασε η Λιλή βγαίνοντας από το μαγαζί.

«Ναι, όλες οι μαθήτριες του Λυκείου παραμιλούν όταν τον βλέπουν» συμπλήρωσε η Ελισάβετ και γέλασαν με κοριτσιστικό τρόπο. «Φαίνεται και καλό παιδί. Τον συμπάθησα αμέσως.»

«Κι εγώ. Η Νόνη μου είπε ότι δεν έχει γνωρίσει πιο ευγενικό νέο από αυτόν. Και η Κουτρούμνη μου τον ανέφερε. Είπε μάλιστα ότι ο νέος καθηγητής του σχολείου φαίνεται καλό παλικάρι, με ήθος και αρχές. Αλήθεια το κορίτσι μας, τι σου έχει πει γι' αυτόν; Της αρέσει;»

«Μπα, τίποτα δε μου' χει πει. Παίρνεις κουβέντα από την Αγγελική; Άλλωστε εκείνη έχει μάτια μόνο για τον Γιάννη...»

«Ναι, μόνο για τον Γιάννη...» συμπλήρωσε η Λιλή με το ίδιο σοβαρό ύφος που το είχε πει η Ελισάβετ, αλλά από μέσα της γελούσε για το πόσο λάθος έκανε η νύφη της.

Στο δρόμο για το σπίτι ο Πάνος δεν σταματούσε να σκέφτεται τις δυο γυναίκες που μόλις είχε γνωρίσει. Η ομοιότητα της θείας με την Αγγελική ήταν απίστευτη, όμως, σίγουρα από τη μητέρα της είχε πάρει τη γοητεία. Χαιρόταν που του έδειξαν συμπάθεια και περισσότερο που τον προσκάλεσαν στο σπίτι τους. Φαντάστηκε τον εαυτό του να χτυπά την πόρτα τους και να του επιτρέπουν την είσοδο στο κόσμο που ζούσε το ομορφότερο πλάσμα του κόσμου. Περπατούσε και ήδη ονειρευόταν σκηνές από το μέλλον, σκηνές βγαλμένες από την φαντασία του. Οι ώρες περνούσαν πολύ αργά κι ο Πάνος που ακόμα και πριν μια μέρα ήταν διστακτικός να πάει στη χοροεσπερίδα, τώρα αδημονούσε. Έριχνε κλεφτές ματιές στο σπίτι της Αγγελικής με την ελπίδα ότι θα την έβλεπε, αλλά δε στάθηκε τυχερός. Κατά τις πέντε, ήταν ήδη ξαπλωμένος και παρακολουθούσε την αγαπημένη του εκπομπή με αγώνες μοτοσυκλέτας, όταν χτύπησε το κουδούνι του. Δεν περίμενε κανέναν και σκέφτηκε στιγμιαία να μην κάνει τον κόπο ν' ανοίξει. Στο δεύτερο χτύπημα ήταν ήδη στο θυροτηλέφωνο και άνοιγε. Στη βάση της σκάλας εμφανίστηκε για άλλη μια φορά χωρίς να τον έχει ειδοποιήσει η Χριστίνα.

«Εκπληξη!» αναφώνησε εκείνη τρέχοντας προς τα πάνω κι ανοίγοντας την αγκαλιά της, για να του δείξει πόσο τον είχε επιθυμήσει.

«Μα, γιατί δεν μου το είπες ότι σκόπευες να έρθεις; Κι αν δεν ήμουν εδώ; Τι

θα γινόταν;» και στην ερώτηση του μπορούσε κανείς να διακρίνει εκτός από την έκπληξη και μια δόση θυμού.

«Θα σε περίμενα κάτω, χαζέ!» του απάντησε όλο χαρά προσποιούμενη ότι δεν καταλάβαινε ότι τον είχε θυμώσει με την ξαφνική εισβολή της.

«Θα με περιμένεις; Που, στο δρόμο;»

«Τι έπαθες; Δεν χάρηκες που με είδες;»

«Χάρηκα, βέβαια, αλλά με ξάφνιασες, αυτό είναι...»

«Ξέρω ότι δεν σε ειδοποίησα αλλά ήθελα να σου κάνω έκπληξη».

«Και μου την έκανες.» Ο Πάνος πήρε μια βαθιά ανάσα. Η προσποιούμενη αφέλιά της και η μεγάλη δόση ενθουσιασμού της δεν του άφηνε περιθώρια να εκφραστεί για το πώς ένιωθε από την ξαφνική παρουσία της. Αγκαλιάστηκαν εκεί στην σκάλα και η Χριστίνα τον φίλησε πολλές φορές απανωτά.

«Έλα μέσα» την προσκάλεσε.

«Σε διέκοψα από κάτι;» τον ρώτησε κοιτώντας επίμονα γύρω της στο σαλόνι.

«Τηλεόραση έβλεπα. Θα την κλείσω...» Η Χριστίνα του έκανε νόημα να την αφήσει ανοιχτή. «Μην την κλείσεις για μένα. Έρχομαι κι εγώ να χαλαρώσω κοντά σου, αλλά πρώτα να τακτοποιήσω τα πράγματα μου» είπε πηγαίνοντας τις λίγες αποσκευές της στο υπνοδωμάτιο του. Εκεί παρατήρησε μια κρεμασμένη θήκη έξω από την ντουλάπα. «Τι είναι αυτό; Πήγες για ψώνια αγάπη μου; Χωρίς εμένα;» τον ρώτησε με περιέργεια καθώς άνοιγε ήδη το φερμουάρ της θήκης. Ο Πάνος το περίμενε και δεν της απάντησε αμέσως. Την άφησε να βγάλει το κοστούμι και να το δει. Περίμενε και τις υπόλοιπες ερωτήσεις που θ' ακολουθούσαν. Η Χριστίνα, όμως, όπως το συνήθιζε τον τελευταίο καιρό τον αιφνιδίασε. «Πολύ ωραίο! Για τον χορό του σχολείου το πήρες, σωστά; Καλά έκανες, γιατί δεν είχες κάτι καλό να φορέσεις;» σχολίασε παριστάνοντας την χαρούμενη.

«Ναι, δεν είχα κάτι επίσημο να φορέσω και ψώνισα» της απάντησε κοφτά πλησιάζοντας την. «Που το ήξερες; Σου είχα πει για την χοροεσπερίδα; Δεν το θυμάμαι.» Ήταν απόλυτα σίγουρος ότι δεν της είχε αναφέρει τίποτα.

«Αχ, και βέβαια μου το είπες» του είπε παίζοντας το παιχνίδι της άνετης. «Τι ξεχασιάρης που είσαι!» Ο Πάνος κατάλαβε ότι τα νάζια της έκρυβαν από πίσω τους εκνευρισμό, ίσως και πιο ζοφερά συναισθήματα. Αλλά κι εκείνος δεν πήγαινε πίσω. Προσποιούνταν, ότι δεν είχε ενοχληθεί από την απρόσμενη άφιξη της, από φόβο ότι θα του χαλούσε τη βραδιά. Δεν της είχε πει για την χοροεσπερίδα γιατί ήξερε ότι θα πυροδοτούσε τη ζήλια της και θα τον απέτρεπε από το να πάει. Ακόμα χειρότερα θα

του έλεγε να τον συνοδεύσει κάτι που θα ήταν καταστροφικό. Και τώρα τι θα γινόταν; «Αλήθεια τι ώρα ξεκινά αυτή η εκδήλωση;»

«Στις οχτώ και μισή» της είπε προσπαθώντας να καταλάβει τις προθέσεις της αν και ήταν σίγουρος ότι τα επόμενα λόγια της θα ήταν ότι σκόπευε να τον συνοδέψει. Η Χριστίνα άνοιξε και τη δική της βαλιτσούλα κι έβγαλε από μέσα ένα σκούρο βραδινό φόρεμα.

«Κοίτα! Σ' αρέσει; Κι εγώ ψώνισα κάτι επίσημο.» Ο Πάνος ένιωσε παγιδευμένος. Δεν μπορούσε να το αποτρέψει, θα αναγκαζόταν να την πάρει μαζί του, αλλιώς δεν είχε πολύ πειστικές εξηγήσεις να της δώσει. «Θα το φορέσω αργότερα να το δεις κι εσύ, αφού σε δω να φοράς το κοστούμι σου. Είμαι σίγουρη ότι θα σου πηγαίνει πολύ. Κούκλος θα'σαι!» Σκέφτηκε την άλλη εκδοχή, να μην πάει ούτε εκείνος. Η απογοήτευση του φάνηκε στο πρόσωπο του. «Ε, τι έπαθες; Τι σε στεναχώρησε;» Από μέσα της ευχαριστιόταν πολύ που τον βασάνιζε.

«Τίποτα, καλά είμαι. Πάμε να σου ετοιμάσω κάτι να φας. Από ταξίδι είσαι» δικαιολογήθηκε εκείνος κι έφυγε προς την κουζίνα.

«Δεν θέλω. Έχω φάει. Σταματήσαμε με το αφεντικό μου όπως ερχόμαστε και φάγαμε στο Αίγιο. Είναι κι η γυναίκα του μαζί μας, έχει έρθει να δει κάποιους συγγενείς της. Είναι από την Πάτρα η καταγωγή της, στο είπα;»

«Α, μάλιστα.»

«Μου πρότειναν να μείνω κι εγώ εκεί, αλλά τους είπα ότι προτιμούσα να έρθω να σε δω και έτσι θα πάω να τους συναντήσω τη Δευτέρα το πρωί». Ο Πάνος κάθισε στον καναπέ κι εκείνη αντί να χωθεί στην αγκαλιά του, όπως το συνήθιζε πάντα, κάθισε δίπλα του να χαζέψει κι εκείνη τον αγώνα. Μόλις τελείωσε έφτιαξαν καφέ και ξεκίνησαν να λένε τα νέα τους. Ανάμεσα τους υπήρχε μια αμηχανία και μια ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα καχυποψίας. Προσπαθούσαν κι οι δυο να συνομιλούν όσο πιο φυσικά γινόταν αλλά οι κουβέντες τους δεν έβγαιναν αβίαστα, λες κι οικειότητα που είχαν ως ζευγάρι ξαφνικά εξαφανίστηκε.

«Πω-πω, πέρασε η ώρα. Δεν πρέπει ν' αρχίσεις να ετοιμάζεσαι; Δεν πιστεύω να θέλεις ν' αργήσεις;» τον ρώτησε η Χριστίνα κοιτώντας το ρολόι της. Ο Πάνος τα έχασε με τη στάση της. Ήταν βέβαιο ότι κάτι σχεδίαζε.

«Τι εννοείς; Εσύ δεν θα ετοιμαστείς;»

«Εγώ γιατί;»

«Δεν θα έρθεις μαζί;»

«Όχι, βέβαια. Πως το φαντάστηκες αυτό;»

«Νόμιζα ότι θα ερχόσουν. Και το βραδινό φόρεμα που έφερες;»

«Το έφερα μαζί μήπως και θέλεις αύριο βράδυ να πάμε κάπου. Έχουμε καιρό να βγούμε. Αν έχεις διάθεση φυσικά...» Η νέα Χριστίνα φαινόταν εξωπραγματική.

«Θέλεις να πεις ότι δεν σε πειράζει να πάω μόνος μου; Δεν θα μου ζητήσεις να πάμε μαζί;» τη ρώτησε χωρίς να την πιστεύει.

«Όχι. Το ότι είμαι εδώ δεν θ' αλλάξει τα σχέδια σου.»

«Είσαι σίγουρη;» την ξαναρώτησε θεωρώντας ότι τον κορόιδευε. Ποτέ πριν δεν έδειξε τέτοια κατανόηση.

«Απολύτως. Να πας και να περάσεις τέλεια!» Η τελευταία της φράση και ο ενθουσιασμός με τον οποίο την φώναξε ήταν αυτά που τον έκαναν να σιγουρευτεί ότι τον κορόιδευε απροκάλυπτα. Τόσα χρόνια δεν τον άφηνε να πάει πουθενά μόνος του, χωρίς τουλάχιστον να γκρινιάζει, για να την πάρει μαζί του, κι αν τυχόν ήθελε να συναντήσει φίλους του, τους οποίους εκείνη δεν ήξερε, τον περνούσε από ανάκριση. Πως αυτή τη φορά του ευχόταν να περάσει τέλεια κάπου όπου η ίδια δεν θα τον συνόδευε; Δεν ήταν ανόητος να την πιστέψει αλλά ούτε και τόσο ανόητος να χάσει την ευκαιρία να πάει στη χοροεσπερίδα όπως αρχικά είχε σχεδιάσει.

«Και τι θα κάνεις τόσες ώρες που εγώ θα λείπω;» τη ρώτησε όταν πια ετοιμάστηκε.

«Δεν ξέρω... Ίσως μείνω εδώ, ίσως κατέβω στο κέντρο να κάνω μια βόλτα και να τσιμπήσω κάτι.»

«Πάρε αυτά τα κλειδιά. Θα προσπαθήσω να γυρίσω κι εγώ νωρίς.»

«Σε παρακαλώ... Μην γυρίσεις νωρίς για χάρη μου. Θα είμαι μια χαρά. Μείνε να διασκεδάσεις όσο θέλεις» του είπε και τον αγκάλιασε πριν εκείνος βγει από την πόρτα. Σκεφτικός κατέβηκε στην πιάτσα των ταξί λίγο παρακάτω. Πέρασε με το ταξί από την πλατεία Λιμανιού και πήρε μαζί του τις κυρίες Λεγάκη και Κουτρουμάνη.

«Παναγιώτη, αγόρι μου, πολύ χαίρομαι που μας συνοδεύεις απόψε» του είπε η κυρία Κουτρουμάνη.

«Κι εγώ κυρία Αθανασία, κι εγώ» απάντησε ο Πάνος προσπαθώντας να φανεί αληθινά χαρούμενος. Φτάνοντας στο χώρο της εκδήλωσης λίγα λεπτά αργότερα είχε αποφασίσει να μην ξανασκεφτεί τη Χριστίνα. Μπαίνοντας στην αίθουσα του φάνηκε ότι βρέθηκε μέσα σ' ένα πολύβουο μελίσσι. Θαύμασε τον ωραίο χώρο με τους πέτρινους τοίχους και την ξύλινη οροφή, το τεράστιο τζάκι στο βάθος, τα στολισμένα τραπέζια και τους καλοντυμένους μαθητές που τους υποδέχονταν με χαμόγελα. Περπάτησε διστακτικά λίγο πιο μέσα μαζί με τις δυο κυρίες που τον συνόδευαν. Ο

κύριος Φράγκου από μακριά του έκανε νόημα να πάει προς το μέρος του. Δίπλα του καθόταν η γυναίκα του, ο κύριος Μαλαμής με τη δική του γυναίκα, η πρόεδρος γονέων και κηδεμόνων και έμεναν τρεις άδειες θέσεις, για να καθίσουν εκείνοι. Καθώς διέσχιζε το χώρο γύρω του ακούγονταν σφυρίγματα επιδοκιμασίας. Κάποιοι από τους μαθητές του φώναζαν το όνομα του και συνέχισαν να σφυρίζουν.

«Ρε, Αυγερινέ, θα τρελάνεις το γυναικείο πληθυσμό απόψε, μ' αυτό το ντύσιμο» τον πείραξε ο κύριος Φράγκου μόλις κάθισε δίπλα του. Ο Πάνος χαμογέλασε ντροπαλά και χαιρέτισε όσους κάθονταν στη μεγάλη ροτόντα. Όσο περνούσε η ώρα παρακολουθούσε με ενδιαφέρον το πλήθος γύρω του. Η αίθουσα είχε αρχίσει να γεμίζει και οι μουσικοί της ορχήστρας πήραν τις θέσεις τους. Με διακριτικό τρόπο έψαχνε να βρει την Αγγελική, αλλά αφού η παρέα της δεν είχε εμφανιστεί ακόμα κατάλαβε ότι και εκείνη δεν ήταν εκεί. Η κυρία Λεγάκη είχε μεγάλες προσδοκίες για τη βραδιά και τοποθέτησε την καρέκλα της πολύ κοντά στη δική του.

«Παναγιώτη, σου αρέσει εδώ;» Ο Πάνος μουρμούρησε κάτι για να δείξει ότι του άρεσε. «Βέβαια δεν έχει ξεκινήσει το πρόγραμμα ακόμα...να δεις, τότε θα ξεκινήσει και η διασκέδαση.» Μάταια προσπαθούσε να ανοίξει κουβέντα μαζί του και δεν ξεκολλούσε τα μάτια της από πάνω του, ο Πάνος δεν ενδιαφερόταν. Από ευγένεια της απαντούσε διάφορα που κι ο ίδιος δεν πολύ καταλάβαινε ενώ ταυτόχρονα συνέχιζε να ψάχνει μέσα στο πλήθος. Λίγο μετά τις εννέα η βραδιά άρχισε να αποκτά πραγματικό ενδιαφέρον. Η άφιξη της Αγγελικής του προκάλεσε μια σειρά από σωματικές αντιδράσεις που δεν ήταν ικανός να αποφύγει. Ξεκίνησαν σαν ένα μούδιασμα στο πίσω μέρος του κεφαλιού με ταυτόχρονη επιτάχυνση της αναπνοής και των σφυγμών του. Το μυαλό και το σώμα του είχαν ξαφνικά ξυπνήσει. Ήταν πανέμορφη! Φορούσε ένα απλό μαύρο φόρεμα μέχρι τις γάμπες κι από πάνω ένα σκούρο γούνινο σακάκι. Με τα μαλλιά της λυτά και πρόσωπο που έλαμπε από τη φρεσκάδα της ηλικίας της, δεν χρειαζόταν τίποτα περισσότερο, για να ξεχωρίσει ανάμεσα στις άλλες. Την παρατηρούσε σχεδόν υπνωτισμένος και θαύμαζε την θηλυκότητα και την αυτοπεποίθηση στο βάδισμά της. Προς μεγάλη του έκπληξη δεν πήγε να καθίσει στο τραπέζι που είχαν επιλέξει οι συμμαθητές της, αλλά την είδε να πλησιάζει το δικό του. Ήταν βέβαιος πια ότι το λευκό χρώμα στο δέρμα του απέκτησε μια ζωηρή ερυθρή απόχρωση από την αύξηση της θερμοκρασίας στο σώμα του που ευχήθηκε να περάσει απαρατήρητο. Η Αγγελική χαιρέτησε την παρέα των καθηγητών με ευγένεια, κρατώντας κάποια απόσταση και αποφεύγοντας την επαφή

με τα δικά του μάτια. Τα μάγουλα και τα χείλη της σταδιακά άρχιζαν να κοκκινίζουν και η φωνή έτρεμε σε κάθε λέξη που πρόφερε. Όταν την είδε να σκύβει ελαφρά προς το μέρος του πίστεψε ότι δεν ζούσε τη στιγμή, αλλά την ονειρευόταν. Με μια κομπή κίνηση άπλωσε το χέρι της προς την κυρία Λεγάκη και κάτι της ψιθύρισε στο αυτί. Τη επόμενη στιγμή η κυρία Λεγάκη την ακολούθησε έξω από την αίθουσα. Για λίγα λεπτά οι δυο τους παρέμειναν έξω και έπειτα η κυρία Λεγάκη επέστρεψε κρατώντας ένα μικρό πακέτο στα χέρια. «Γνώρισα τη θεία της Αγγελικής από την Ελβετία. Μου έφερε ένα βιβλίο τέχνης που έψαχνα εδώ και καιρό και δεν κυκλοφορούσε στην Ελλάδα» είπε στην κυρία Κουτρουμάνη. «Τι καλό κορίτσι η Αγγελική! Ζήτησε από τη θεία της να το βρει για μένα.»

«Η θεία της η Λιλή; Αντιγόνη, γιατί δεν την προσκάλεσες να έρθει στο τραπέζι μας;» την ρώτησε εκείνη.

«Μα, φυσικά και την προσκάλεσα! Όμως, μου είπε ότι την περίμεναν για δείπνο, αλλιώς θα έμενε για λίγο.»

«Είναι εξαιρετικός άνθρωπος η Λιλή, να ξέρεις. Γνωριζόμαστε από παλιά, από το σχολείο.» Όσο οι δυο γυναίκες συνέχιζαν την κουβέντα τους έχοντας τον Πάνο ανάμεσα τους, εκείνος ακολουθούσε την πορεία της Αγγελικής μέσα στην αίθουσα, διάβαζε τα χείλη της που μιλούσαν και θαύμαζε την κάθε της κίνηση.

Αφού έφυγε ο Πάνος από το σπίτι του ξεκίνησε και η Χριστίνα τη μεγάλη της βόλτα. Κατευθύνθηκε προς το κέντρο αλλά τα σχέδια της δεν ήταν φυσικά αυτά που είχε πει σ' εκείνον. Πήγε στην πιάτσα των ταξί και ζήτησε να την πάνε στο κέντρο διασκέδασης, όπου γινόταν η χοροεσπερίδα. Λίγα λεπτά αργότερα το ταξί την άφηνε απ' έξω.

«Σε μισή ώρα να επιστρέψεις να με πάρεις» διέταξε τον οδηγό. Εκείνος συμφώνησε κι έφυγε πίσω ξανά για την πόλη. Η ώρα κόντευε εννέα και μισή και οι καλεσμένοι στην εκδήλωση έφταναν σε ομάδες. Από μακριά κοίταξε τη γεμάτη κόσμο αίθουσα και σκέφτηκε ότι μέσα σε τόσο κόσμο μάλλον θα περνούσε απαρατήρητη. Δεν ανησυχούσε και πολύ αν την έβλεπαν. Άλλωστε κανείς δεν την γνώριζε εκεί παρά μόνο ο Πάνος. Προσποιούμενη την καλεσμένη πλησίασε την είσοδο έχοντας μπροστά της μια κυρία και τέσσερις νεαρές, μαθήτριες. Μια από αυτές, η πιο ψηλή, άνοιξε την πόρτα, για να μπουν οι άλλες.

«Αγγελική, περίμενε» φώναξε η κυρία που τις συνόδευε. «Δεν μπορώ να καθυστερήσω, πρέπει να φύγω. Το ταξί περιμένει» της είπε η κυρία και της άπλωνε

τα χέρια να της δώσει ένα μικρό πακέτο.

«Δυο λεπτάκια θα κάνω μόνο, θεία μου. Θέλω να τη γνωρίσεις. Άσε με να την φωνάξω και δεν θα σε καθυστερήσουμε» της απάντησε.

«Εντάξει τρελοκόριτσο, θα περιμένω εδώ έξω.» Οι υπόλοιπες είχαν ήδη μπει μέσα όταν η ψηλή κοπέλα που την είχαν αποκαλέσει Αγγελική κράτησε την πόρτα ανοιχτή, για να μπει και η Χριστίνα που ερχόταν ακριβώς από πίσω.

«Σ' ευχαριστώ, αλλά δεν θα μπω ακόμα, περιμένω κάποιον» της είπε εκείνη με νευρικότητα δαγκώνοντας τα χείλη της. Το όνομα Αγγελική ήχησε στο μυαλό της σαν καμπανάκι που της υπενθύμισε τον λόγο για τον οποίο βρισκόταν εκεί λαθραία. Η ψηλή κοπέλα προχώρησε με ελαφρύ βάδισμα προς στο εσωτερικό χωρίς να της ρίξει δεύτερο βλέμμα ενώ εκείνη απομακρύνθηκε προς τον κήπο δήθεν να περιμένει την παρέα της. Από το σημείο που στάθηκε μπορούσε να δει τον Πάνο καθισμένο ανάμεσα σε δυο γυναίκες, μια ξανθιά στην ηλικία του περίπου και μια μεγαλύτερη. Η ψηλή που είχαν μιλήσει στην πόρτα είχε ήδη πλησιάσει, έσκυψε μπροστά του και άρχισε να του μιλά στο αυτί. Δεν άντεξε να δει άλλα. Η ζήλια της έριξε μια αναπάντεχα γρήγορη δαγκωνιά και το δηλητήριο απλώθηκε αστραπιαία σε όλο της το σώμα. Απομακρύνθηκε μέσα στο σκοτάδι να μαζέψει τις δυνάμεις της και άρχισε να περπατά κατά μήκος της τζαμαρίας σαν ύαινα. Βλέποντας, όμως, την ψηλή και την άλλη την ξανθιά, που καθόταν δίπλα στον Πάνο, να προχωρούν προς την έξοδο, έτρεξε κι εκείνη να τις συναντήσει. Έπρεπε να σιγουρευτεί, ήταν αυτή η Αγγελική; Και η άλλη, ποια ήταν; Έφτασε ακριβώς τη στιγμή που έβγαιναν και με το πρόσχημα ότι ακόμα περίμενε κάποιον στάθηκε σχεδόν δίπλα τους με γυρισμένη την πλάτη, για να τις ακούσει να μιλούν με την κυρία που η ψηλή αποκαλούσε θεία. Τα άκουσε όλα. Δίπλα της στεκόταν η Αγγελική Λιόντη, η μαθήτριά που πρωταγωνιστούσε στα όνειρα του Πάνου και στοίχειωνε τα δικά της... η κόρη του Βελισσάρη Λιόντη, του γιατρού της.

Σε λίγο είδε τη θεία να μπαίνει σ' ένα ταξί και να φεύγει. Στα όρια της σύγχυσης επέστρεψε στο σημείο παρατήρησης, για να συνεχίσει να παρακολουθεί. Ο Πάνος τώρα κουβέντιαζε με την ξανθιά συνάδελφό του. Ο τρόπος που έγερνε αυτή προς το μέρος του, τα αγγίγματα, τα έντονα βλέμματα της και τα χαμόγελα που του χάριζε το έκαναν ξεκάθαρο ότι ένιωθε μεγάλη έλξη για εκείνον. Το φίδι της ζήλιας που την είχε δαγκώσει προηγουμένως, τώρα τυλίχτηκε γύρω από το λαιμό της και άρχισε να την πνίγει. Χωρίς ανάσα και παραπατώντας βρήκε ένα πεζούλι και κάθισε. Η υγρασία είχε κολλήσει επάνω της και το κρύο ανάγκαζε το σώμα της να τρέμει.

Ξαφνικά άκουσε μια επίμονη κόρνα και κατάλαβε ότι είχε έρθει το ταξί της. Σύρθηκε μέχρι το αυτοκίνητο και παίρνοντας μια βαθιά ανάσα είπε στον οδηγό, «Στο ξενοδοχείο Λεπάντο, παρακαλώ».

Η βραδιά στο κέντρο εξελισσόταν σε μεγάλο γλέντι με χορό και τραγούδι. Από την παρέα του μόνο ο Πάνος δεν σηκώθηκε να χορέψει και αρνήθηκε πολύ ευγενικά σε όποιον τον προσκάλεσε να ανέβουν μαζί στην πίστα. «Δεν χορεύω, Αντιγόνη. Ποτέ!» είπε στην κυρία Λεγάκη κάπως κοφτά όταν απέρριψε την πρόσκληση της για δεύτερη φορά. Του άρεσε όμως να παρακολουθεί τους υπόλοιπους να χορεύουν και σιγοτραγουδούσε μαζί με την ορχήστρα. Η μουσική, το κρασί, τα γέλια των συναδέλφων του τον παρέσυραν κι εκείνον. Κάποια στιγμή, η πρόεδρος του συλλόγου διέκοψε την ορχήστρα για να ξεκινήσει την ανακοίνωση των νικητών της λαχειοφόρου αγοράς.

«Κράτα εσύ τα λαχεία μου, Αντιγόνη, κι αν κερδίσουν κάτι, δικό σου» της είπε και σηκώθηκε όρθιος.

«Φεύγεις;» τον ρώτησε εκείνη απογοητευμένη καθώς περίμενε ότι θα γυρνούσαν μαζί.

«Όχι, πάω να ξεμουδιάσω λίγο» της απάντησε κι έφυγε βιαστικά, για να μην τον ακολουθήσει. Η κυρία Κουτρουμάνη τους παρακολουθούσε δίπλα περιμένοντας κάποια εξέλιξη.

«Πως τα πάτε;» ρώτησε την Λεγάκη συνωμοτικά αφού σιγουρεύτηκε ότι ο Πάνος απομακρύνθηκε. Ήξερε τα αισθήματα της για εκείνον και της άρεσε η ιδέα μιας αισθηματικής ιστορίας ανάμεσά τους.

«Όχι πολύ καλά μάλλον. Με έχει μια στο κρύο, μια στη ζέστη» απάντησε εκείνη με παράπονο.

«Υπομονή, κορίτσι μου, ο Παναγιώτης είναι πολύ καλό παιδί αλλά είναι κλειστός χαρακτήρας. Μην τον πιέσεις» την συμβούλεψε η κυρία Κουτρουμάνη.

«Δεν ξέρω... αν το αφήσω στην τύχη του... δεν πρόκειται να κάνει εκείνος το πρώτο βήμα» σχολίασε πιστεύοντας ότι έπρεπε να κάνει η ίδια κάτι πιο δραστικό εκείνη τη νύχτα. Εντωμεταξύ ο Πάνος δεν είχε βγει μόνο για να πάρει καθαρό αέρα. Αναζητούσε στην πραγματικότητα τρόπο να πλησιάσει την Αγγελική και να της μιλήσει και ήθελε να απομονωθεί, για να σκεφτεί.

«Απόψε πρέπει να της μιλήσω. Μακάρι να μου δινόταν η ευκαιρία» ευχήθηκε. Συνέχισε να περπατά για λίγο μέσα στο σκοτάδι μέχρι που σταμάτησε, για να

θαυμάσει τα φώτα της πόλης από μακριά. Καθώς χάζευε τη νυχτερινή θέα άκουσε ομιλίες, οι οποίες αρχικά δεν ήταν ξεκάθαρες αλλά καθώς πλησίαζαν γίνονταν έντονες κουβέντες, μια λογομαχία. Αν και δεν έβλεπε, άκουσε καθαρά τις γνώριμες φωνές, του Γιάννη και της Αγγελικής.

«Γιατί δεν μου λες ποιος είναι; Αφού ξέρω ότι σ' ενδιαφέρει άλλος. Πες μου επιτέλους!»

«Δεν έχω να σου πω τίποτα.»

«Για ποιον συζητάτε όλη νύχτα στο τραπέζι με την Κάλλια; Ξέρω ότι δε συζητάτε για μένα...»

«Σου το είπα και πριν. Για κανέναν δε συζητάμε. Στη φαντασία σου είναι όλα» του απάντησε η Αγγελική πολύ θυμωμένη. Ο Πάνος κινήθηκε προς το μέρος που ακούγονταν οι φωνές τους.

«Θα μου πεις Αγγελική. Θα μου πεις ποιος είναι, τώρα. Δεν θα πας σπίτι σου απόψε αν δε μου πεις» την απειλήσε εκείνος.

«Δεν έχω τίποτα να σου πω κι άφησε το χέρι μου γιατί με πονάς» φώναξε εκείνη προσπαθώντας να ελευθερώσει το χέρι της από το δικό του. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή έφτανε κοντά τους ο Πάνος. Τώρα μπορούσε να διακρίνει τις φιγούρες τους και να καταλάβει ότι ο Γιάννης την κρατούσε παρά τη θέλησή της.

«Τι τρέχει παιδιά;» τους ρώτησε αυστηρά.

«Ωραία! Εσύ μας έλειπες τώρα!» τόλμησε να πει ο Γιάννης αναγνωρίζοντας τη φωνή του.

«Γιατί τσακώνεστε;» ξαναρώτησε ο Πάνος με λιγότερο αυστηρό ύφος.

«Να μη ρωτάς, γιατί δεν σε αφορά» του πέταξε ο Γιάννης πολύ ενοχλημένος.

«Λιόντη, είσαι καλά;» ρώτησε ο Πάνος την Αγγελική με γλυκό τόνο στη φωνή του καταλαβαίνοντας ότι εκείνη βρισκόταν σίγουρα σε δύσκολη θέση.

«Ναι, κύριε» κατάφερε να πει εκείνη μαρμαρωμένη δίπλα στον Γιάννη.

«Σου απάντησε. Τώρα, άντε στο καλό κι αφήστε μας μόνους» πρόσθεσε με αυθάδεια ο Γιάννης. Ο Πάνος δεν περίμενε ν' ακούσει τέτοια λόγια.

«Πρόσεχε Μιχαήλ... και πως μιλάς και πως φέρεσαι. Έχεις πει;»

«Άντε παράτα μας» του φώναξε και τράβηξε την Αγγελική από το χέρι για να τον ακολουθήσει. Εκείνη, όμως, τραβήχτηκε απότομα και του ζήτησε να την αφήσει.

«Την άκουσες» του είπε ο Πάνος «δεν θα έρθει με το ζόρι.» Ο Γιάννης τους έστειλε στον διάολο και τους δυο κι εξαφανίστηκε αφήνοντας τους μόνους, τυλιγμένους στο σκοτάδι.

«Αγγελική...» Το φεγγάρι ήταν μια λεπτή γραμμή πάνω στον κατάμαυρο ουρανό. Η Αγγελική δεν μπορούσε να διακρίνει το πρόσωπο του Πάνου αλλά ήταν σίγουρη ότι εκείνος την κοιτούσε.

«Συγνώμη, κύριε...Συγνώμη» μπόρεσε να του πει μόνο και έκανε το πρώτο βήμα, για να φύγει. Ο Πάνος βρήκε την ευκαιρία που έψαχνε.

«Περίμενε» την παρακάλεσε και μπήκε μπροστά εμποδίζοντάς την να φύγει.

«Πρέπει να πάω μέσα» του είπε φανερά ταραγμένη. Δεν μπορούσε να μείνει μόνη μαζί του. Το μυαλό του Πάνου στέρεψε από σκέψεις και λόγια. Έτσι, ξαφνικά χωρίς κανείς από τους δυο να το περιμένει άπλωσε τα χέρια του προστατευτικά και την αγκάλιασε. Η Αγγελική σαν τρομαγμένο ζώο θα έπρεπε να εξαφανιστεί αλλά δεν προέβαλε καμία αντίσταση. Το μέτωπο της ακουμπούσε στα χείλη του, το σώμα της έτρεμε μέσα στα χέρια του κι εκείνος παρά το σκοτάδι έκλεισε τα μάτια του, για να συγκεντρωθεί στην αγκαλιά και να νιώσει την πιο αληθινή στιγμή τρυφερότητας. Αυτή ήταν η ζεστή αγκαλιά που κι οι δυο τόσο καιρό ονειρεύονταν. Άκουσε την ανάσα του και κατάλαβε ότι ήταν κι εκείνος το ίδιο αναστατωμένος μ' εκείνη. Ζούσε αυτό που ποθούσε περισσότερο και όσα ένιωθε ήταν πρωτόγνωρα. Κρυμμένη όπως ήταν στην αγκαλιά του τύλιξε και τα δικά της χέρια γύρω του. Επιτέλους αγκάλιαζε το σώμα του που ήταν ζεστό και δυνατό, ένιωθε τα δικά του χέρια να την κρατούν σφιχτά. Ποτέ δεν είχε ξαναβρεθεί σε μια τόσο φιλόξενη αγκαλιά. Ποτέ το απίστευτο δεν είχε γίνει πραγματικότητα απλά επειδή το είχε ευχηθεί.

Κανείς από τους δυο δεν τόλμησε να μιλήσει μια τέτοια ιερή στιγμή. Σιγά-σιγά περνώντας τα λεπτά οι ανάσες και οι αισθήσεις τους ηρέμησαν, τα χέρια τους άρχισαν ν' αγγίζουν το σώμα του άλλου και τότε ήταν που η αγκαλιά του Πάνου χαλάρωσε εντελώς. Με τα δάχτυλά του αναζήτησε το πρόσωπο της Αγγελικής. Το άγγιξε πρώτα και το σήκωσε ψηλά. Τη φίλησε όσο γινόταν πιο απαλά και τα χείλη του ένιωσαν τη δροσιά των δικών της χειλιών. Ήταν ένα τρυφερό φιλί, ένα άγγιγμα που κράτησε για ώρα, μια εκδήλωση της αγνής του αγάπης. «Αγγελική...Αγγελική μου...» της ψιθύριζε με το φιλί να μη σταματά. Οι άλλες λέξεις τον είχαν εγκαταλείψει και ότι είχε νόημα γι' αυτόν βρισκόταν μέσα στο όνομά της. Την είχε επιτέλους στα χέρια του, την κρατούσε και την αισθανόταν. Κι εκείνη

ανταποκρινόταν στο φιλί του... πώς να το πιστέψει! Την επόμενη στιγμή η Αγγελική ανασήκωσε λίγο τα πόδια της, για να τον φτάσει, και τα χέρια της τον χάιδεψαν στο πρόσωπο όπως είχε κάνει κι εκείνος.

«Σ' αγαπώ» τόλμησε να του πει.

«Κι εγώ σ' αγαπώ» της απάντησε εκείνος με αναστεναγμό.

Οι ερωτευμένοι που παραδίνονται στην απόλαυση του φιλιού χάνουν καμιά φορά την αίσθηση του χρόνου. Έτσι ήταν και γι' αυτούς. Ξέχασαν που βρίσκονταν και πίστεψαν ότι τίποτα δε θα μπορούσε να διακόψει αυτή την όμορφη ένωση. Όμως από μακριά το φως ενός αυτοκινήτου που πλησίαζε έριξε τη λάμψη του πάνω τους. Ο Πάνος επανήλθε στην πραγματικότητα πρώτος και την τράβηξε γρήγορα πίσω από τα δέντρα ψιθυρίζοντας της ότι δεν έπρεπε να τους δουν.

«Πρέπει να πάω πίσω στο κέντρο. Θα με ψάχνουν» είπε εκείνη. Το αυτοκίνητο που ερχόταν τους προσπέρασε και το σκοτάδι τους κάλυψε ξανά.

«Θα σε ξαναδώ;» την ρώτησε ο Πάνος λίγο πριν εκείνη φύγει τρέχοντας από κοντά του.

«Θα προσπαθήσω» απάντησε η Αγγελική δίνοντας του ένα τελευταίο φιλί για αντίο κι εξαφανίστηκε σαν αερικό. Ο Πάνος έμεινε μακριά από την είσοδο και περίμενε να περάσει λίγο η ώρα πριν ξαναμπει. Κάποιοι μαθητές είχαν αρχίσει να βγαίνουν καθώς η ώρα να φύγουν είχε φτάσει. Ακολούθησαν κι άλλοι και μαζί τους και η κυρία Λεγάκη που είχε βγει να τον ψάξει. Πήγε προς το μέρος της χαμογελώντας.

«Βρε, Παναγιώτη, που είσαι; Ανησυχήσαμε. Νομίσαμε ότι δεν μας άντεξες κι έφυγες τελικά» αστειεύτηκε εκείνη.

«Όχι, περπάτησα λίγο, γιατί δεν αισθανόμουν πολύ καλά. Τώρα είμαι εντάξει.» Δεν του άρεσε να λέει ψέματα αλλά η αλήθεια εκείνο το βράδυ έπρεπε να μείνει μυστική. Μπήκαν μέσα και λίγο αργότερα όταν η αίθουσα είχε σχεδόν αδειάσει αποφάσισαν και οι ίδιοι να αποχωρήσουν. Η ώρα κόντευε δυο.

«Δεν πάμε κι εμείς, βρε παιδιά; Αν και δεν νυστάζω...το μαγαζί άδειασε» σχολίασε ο κύριος Φράγκου προτείνοντας στον Πάνο να τον πάρουν μαζί τους. «Έχουμε χώρο στο αυτοκίνητο» τον προσκάλεσε με νόημα γιατί είχε καταλάβει ότι η κυρία Λεγάκη ήθελε να βρίσκεται μαζί του. Στην επιστροφή ο κύριος Φράγκου μιλούσε ζωηρά για την ωραία βραδιά και οι τρεις γυναίκες συμφωνούσαν ότι ήταν από τις ωραιότερες εκδηλώσεις του σχολείου που είχαν γίνει μέχρι τότε. Ο Πάνος

παρέμενε σιωπηλός όχι επειδή δεν συμφωνούσε αλλά επειδή το μυαλό του απασχολούσαν οι στιγμές που μοιράστηκε εκείνο το βράδυ με την Αγγελική. Ακόμα την ένιωθε στην αγκαλιά του κι ακόμα είχε την αίσθηση του φιλιού της και την γεύση της στο στόμα του. Μπορούσε να ελπίζει και σε άλλες τέτοιες στιγμές; Φτάνοντας στο κέντρο της πόλης η κυρία Λεγάκη ζήτησε να κατέβει στην πλατεία Λιμανιού και να περπατήσει από κει.

«Θα σε πάμε μέχρι το σπίτι σου, είναι αργά για να κυκλοφορείς μόνη σου τέτοια ώρα» της είπε η κυρία Φράγκου.

«Όχι, μην μπαίνετε σε άλλο κόπο, εδώ κοντά μένω. Ευχαριστώ πολύ. Καληνύχτα» τους είπε και κατέβηκε στην πλατεία που μόλις είχαν φτάσει. Όμως η γυναίκα του μαθηματικού επέμενε βλέποντας την πόσο απογοητευμένη ήταν από τη στάση του Αυγερινού.

«Συνόδεψε την Παναγιώτη μου, σε παρακαλώ. Είναι αργά, δεν συμφωνείς;»

«Ναι, ναι, μην την αφήσουμε μόνη, αγόρι μου» τον παρακάλεσε και η κυρία Κουτρούμνη που καθόταν κι εκείνη μαζί τους στο αυτοκίνητο. Ο Πάνος δέχτηκε αμέσως να την συνοδεύσει. Περπάτησαν μαζί χωρίς να μιλούν πολύ μέχρι που έφτασαν στο σπίτι της. Η κυρία Λεγάκη είχε καταλάβει ότι όλο το βράδυ ήταν αφηρημένος παρόλο που η διάθεση του ήταν πολύ καλή.

«Συνήθως δεν είσαι πολύ ομιλητικός, αλλά απόψε νομίζω ότι ήσουν υπερβολικά σιωπηλός. Πες μου, δεν πέρασες καλά;» Πράγματι, εκείνο το βράδυ δεν του έπαιρνες κουβέντα, αλλά όχι γιατί δεν πέρασε καλά.

«Όχι. Όλα ήταν καλά.»

«Φτάσαμε. Θέλεις να έρθεις επάνω; Μένω μόνη μου, ξέρεις...» Σταμάτησε και τον κοίταξε με λατρεία. Ο Πάνος δεν είχε προβλέψει τέτοια εκδήλωση ενδιαφέροντος από την πλευρά της και τον έπιασε απροετοίμαστο.

«Δε νομίζω ότι είναι καλή ιδέα, Αντιγόνη» της είπε και σκέφτηκε ότι έπρεπε μάλλον να της το ξεκόψει αμέσως.

«Είναι. Δεν μπορεί να μην έχεις καταλάβει ότι μου αρέσεις» συνέχισε εκείνη με νάζι. «Απόψε θα μπορούσαμε ίσως περάσουμε μαζί τη νύχτα μην ανησυχείς, κανείς δεν θα το μάθει» του είπε πλησιάζοντας τον περισσότερο δείχνοντας ξεκάθαρα την ερωτική της διάθεση. Ο Πάνος δεν ήθελε να την προσβάλλει αλλά αν δεν το ξεκαθάριζε επί τόπου θα γινόταν παρεξήγηση.

«Συγγνώμη αλλά δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Η Χριστίνα με περιμένει. Είναι στο σπίτι μου.» Κατάλαβε ότι ήταν άγαρμπος, αλλά νόμιζε ότι ήταν ξεκάθαρος.

«Συγγνώμη, Παναγιώτη, δεν το ήξερα. Μια άλλη φορά τότε...» του είπε εκείνη χωρίς να εγκαταλείπει την προσπάθεια.

«Δεν θα υπάρξει άλλη φορά, Αντιγόνη μου» της είπε κάνοντας ένα βήμα πίσω και πιάνοντας της τα χέρια σε μια τρυφερή κίνηση φιλίας. «Καλό θα ήταν να μείνουμε όπως είμαστε, δυο καλοί φίλοι και συνάδελφοι.» Η κυρία Λεγάκη τον κοίταξε με τα μεγάλα λυπημένα μάτια της ζητώντας του σιωπηλά να το σκεφτεί.

«Καλά, όπως θέλεις...»

«Μη μου κρατάς κακία...» της φώναξε φεύγοντας όταν την είδε να μπαίνει στην είσοδο της. Και δεν του κράτησε κακία, φυσικά, γιατί ήταν μια γυναίκα με τόλμη, που δεν φοβόταν την απόρριψη.

Η ώρα είχε πάει δυόμιση και οι δρόμοι της πόλης ήταν έρημοι. Για τον Πάνο αυτή ήταν μια καλή ώρα, για να περπατήσει μόνος. Η πόλη που κοιμάται τη νύχτα ήταν κάτι εντελώς καινούριο για εκείνον και του άρεσε. Φανταζόταν τους ανθρώπους σκεπασμένους στα ζεστά τους κρεβάτια να ονειρεύονται στην ασφάλεια του σπιτιού τους. Άκουγε το τακ-τακ που έκαναν οι σόλες των παπουτσιών του στο πλακόστρωτο και έβλεπε τον αχνό από την ανάσα του να υψώνεται και να χάνεται γρήγορα. Ήταν τυλιγμένος μέσα στο σκοτάδι και απολάμβανε το μυστήριο και τη γοητεία της πόλης εκείνη την χειμωνιάτικη νύχτα. Τα βήματά του έγιναν πιο αργά καθώς άρχισε να σκέφτεται τα γεγονότα της ημέρας. Από το πρωί οι εκπλήξεις διαδέχονταν η μια την άλλη. Σταμάτησε στα σκαλιά του Αγίου Δημητρίου που ανέβαζαν στον δρόμο του. Δεν ήθελε να φτάσει στο σπίτι. Λίγα λεπτά χρειαζόταν ακόμα, για να απολαύσει τις πιο ωραίες στιγμές της βραδιάς. Στην σκέψη της Αγγελικής το χαμόγελο καρφώθηκε στο πρόσωπο του και τα μάτια του έκλεισαν. Η στιγμή της αγκαλιάς, του φιλιού, της λέξης, που δεν είχε πει ποτέ ξανά αλλά την εννοούσε όσο κανένας άλλος, είχαν εντυπωθεί στο μυαλό του. Ανέβηκε τα σκαλιά με βήματα χορευτικά. Πριν ξεκλειδώσει την πόρτα του κοίταξε απέναντι. Αν μπορούσε μόνο να βρεθεί στο δωμάτιο της να την πάρει άλλη μια αγκαλιά... Στις μύτες των ποδιών του έφτασε στο υπνοδωμάτιο του και ξάπλωσε δίπλα στην κοιμισμένη Χριστίνα.

Εημέρωσε Κυριακή και ο Πάνος ξύπνησε στις εφτά το πρωί με σκοπό να πάει για τρέξιμο. Έξω έκανε κρύο κι η υγρασία γλιστρούσε πάνω στις στέγες, στους τοίχους των σπιτιών, μούσκευε τους δρόμους και στόλιζε τα δέντρα. Έφτασε τρέχοντας μέχρι το κάστρο, έπειτα κατέβηκε στην παραλία και κατέληξε στην άκρη

της πόλης. Επέστρεψε μετά από αρκετή ώρα ενώ η Χριστίνα κοιμόταν ακόμα. Κατά τις δέκα την είδε να μπαίνει στην κουζίνα ευδιάθετη.

«Καλημέρα, αγάπη μου, τι ώρα ξύπνησες;» τον ρώτησε χαμογελαστά και τον φίλησε πεταχτά στο μάγουλο.

«Νωρίς. Έλα, έφτιαξα πρωινό να φάμε». Όσο έτρωγαν, μιλούσαν για οτιδήποτε άλλο εκτός από την προηγούμενη νύχτα. Χωρίς να γνωρίζει ο ένας για τον άλλον κράτησαν τα μυστικά τους κρυφά με απίστευτη μαεστρία.

«Πάμε για καφέ κάπου;» του πρότεινε εκείνη ρισκάροντας να την δουν μαζί του.

«Γιατί όχι; Πάμε για καφέ, για φαγητό αργότερα, ο,τι θέλεις» της απάντησε νιώθοντας ενοχές που το προηγούμενο βράδυ την είχε αφήσει μόνη κι εκείνος είχε πάει για διασκέδαση. Στο μυαλό του ήρθε η ιδέα να την πάει κάπου έξω από την πόλη, κάπου με λίγο κόσμο, για ν' αποφύγει τις συναντήσεις με γνωστούς. Πριν προλάβει να της το πει η Χριστίνα τον ρώτησε αν υπήρχε εκεί κοντά κανένα ωραίο χωριό να επισκεφτούν κοντά στη θάλασσα.

«Ξέρεις πόσο μου αρέσει να βλέπω την θάλασσα το χειμώνα» του εξήγησε δικαιολογώντας την επιθυμία της. Στην πραγματικότητα ήθελαν κι οι δυο να βρεθούν μακριά από το σπίτι, μακριά από την πόλη και τα πρόσωπα που είχαν μπει στη ζωή τους τον τελευταίο καιρό. Πήραν τη μηχανή και δέκα λεπτά αργότερα βρίσκονταν στο Μοναστηράκι, ένα γραφικό παραθαλάσσιο χωριό.

«Τι όμορφα που είναι εδώ! Στοιχηματίζω, ότι καλοκαίρι θα γεμίζει παραθεριστές» σχολίασε η Χριστίνα φτάνοντας. Κάθισαν σε μια καφετέρια μπροστά στην παραλία και παρήγγειλαν καφέ. Ήταν έτοιμη να ξεκινήσει τη συζήτηση που την ενδιέφερε περισσότερο. «Αλήθεια, πως πέρασες στον χορό χθες βράδυ;» τον ρώτησε μετά την πρώτη γουλιά του ζεστού καφέ της με το πιο αθώο ύφος που μπόρεσε να φορέσει. Ο Πάνος είχε σκεφτεί από πριν την απάντηση που θα της έδινε. Και το δικό του ύφος δεν πρόδιδε την αλήθεια, όσο για τα λόγια του...ήταν όπως πάντα, μετρημένα. Φυσικά παραδέχτηκε ότι ήταν μια πολύ ωραία εκδήλωση και ότι όλοι διασκέδασαν. Της ανέφερε έναν-έναν ποιοι ήταν στην παρέα του, για το φαγητό που σέρβιραν, για τη μουσική που έπαιξε και τους μαθητές του που ξεφάντωσαν. Ήξερε ότι η Χριστίνα ήθελε να τον ακούσει να λέει πόσο πολύ λυπήθηκε που δεν την πήρε μαζί του και ότι η βραδιά θα ήταν καλύτερη αν την περνούσαν μαζί, όμως δεν μπορούσε να πει ένα τέτοιο ψέμα. Για να αποφύγει τις επόμενες ερωτήσεις που ήξερε ότι θα τον έκαναν να αισθανθεί άβολα, έσπευσε ν' αλλάξει θέμα.

«Κι εσύ, τι έκανες; Βγήκες τελικά;»

«Ναι, βγήκα για λίγο. Έφαγα κάτι πρόχειρο, έκανα μερικές βόλτες και γύρισα νωρίς, γιατί νύσταζα» του απάντησε κοιτώντας τον ίσια στα μάτια. Μπορούσε να πει ένα μεγάλο ψέμα χωρίς να προδοθεί, αλλά θεώρησε ότι έπρεπε να αποφύγει τις λεπτομέρειες. Άλλαξε θέμα και συνέχισε μιλώντας για τη δουλειά και το νέο της αφεντικό. Η συζήτηση έφτασε κάποια στιγμή και στις διακοπές των Χριστουγέννων που έρχονταν σύντομα. «Πριν λίγες μέρες μιλήσαμε με την Μαργαρίτα και μου είπε ότι δεν έχουν κανονίσει να πάνε κάπου φέτος τα Χριστούγεννα. Σκέφτηκα, αν το ήθελες κι εσύ βέβαια, να τους καλέσουμε στην Αθήνα. Τι λες;»

«Λέω ότι είναι μια πολύ ωραία ιδέα. Θα περάσουμε όμορφα. Μπράβο που το σκέφτηκες.»

«Θα το πεις εσύ στον Βασίλη, λοιπόν;»

«Ναι, θα τον πάρω αύριο το πρωί.» Η χαρά του επισκίασε τον φόβο μήπως αποκαλυφθεί. Δεν γνώριζε ότι ακόμα και αυτή η πρόταση της Χριστίνας έκρυβε μια σκοπιμότητα.

Όσο ο Πάνος με τη Χριστίνα βρίσκονταν μακριά από την πόλη η Αγγελική έμενε κλεισμένη στο δωμάτιο της. Απέφυγε το πρωινό και στο μεσημεριανό που κατέβηκε για λίγο, όλοι πρόσεξαν ότι ήταν μελαγχολική και ανόρεκτη. Η Ελισάβετ ήταν σίγουρη ότι ήταν έτσι λόγω του Γιάννη.

«Την είδατε;» ρώτησε τον Βελισσάρη και την Λιλή όταν η Αγγελική έφυγε από το Κυριακάτικο τραπέζι. «Κάτι έχει. Κάτι πρέπει να έγινε χθες στη χοροεσπερίδα. Λέτε να τσακώθηκαν με τον Γιάννη; Τη ρώτησα, αλλά δεν μου απάντησε» συνέχισε μιλώντας συνωμοτικά και ασταμάτητα. Ο Βελισσάρης απελπίστηκε.

«Σταμάτα να ανησυχείς όλη την ώρα. Έτσι κάνουν οι νέοι. Έχουν τα δικά τους». Η Ελισάβετ όμως ήταν αποφασισμένη να μάθει. «Πήγαινε εσύ, Λιλή μου, να της μιλήσεις μήπως μάθεις κάτι. Σε μένα δε λείει τίποτα.»

«Εντάξει θα πάω, αλλά να ξέρεις από τώρα... μην περιμένεις να σου πω αυτά που θα μου πει. Θέλω να με εμπιστεύεται» της απάντησε σοβαρά εκείνη. Ο Βελισσάρης μετά το μεσημεριανό απομονώθηκε για λίγες ώρες στο γραφείο του. Περίμενε το απόγευμα τον Αντρέα, τον πατέρα του Γιάννη, για να μελετήσουν κάποιες μικροαλλαγές στο μεγάλο σαλόνι του ξενώνα.

«Δεν θα έρθεις να ξαπλώσουμε λιγάκι;» τον ρώτησε η Ελισάβετ αφού έπλυνε

τα πιάτα.

«Όχι, έχω δουλειά. Πήγαινε ξάπλωσε εσύ. Κατά τις έξι θα έρθουν ο Ανδρέας και η Τίνα» της απάντησε.

«Εντάξει, αλλά μην πεις καφέ μόνος σου. Να με φωνάξεις» του είπε εκείνη μελιστάλαχτα. Της κούνησε το χέρι, για να συμφωνήσει και να της δείξει ότι ήταν απασχολημένος. Στην πραγματικότητα ήθελε να μείνει μόνος του να ξαναζήσει το προηγούμενο βράδυ. Το μυαλό του βασάνιζε η Χριστίνα, το κορμί της κι ο έρωτας που έκαναν. Ποτέ δεν είχε κάνει έτσι έρωτα ξανά. Αυτή η γυναίκα ήταν τόσο θελκτική που δεν του άφηνε περιθώρια να σκεφτεί λογικά όταν την είχε στα χέρια του. Σήκωσε το ακουστικό και σχημάτισε τον αριθμό του ξενοδοχείου Λεπάντο. Από την ρεσεψιόν τον ενημέρωσαν ότι το δωμάτιο της δεν απαντούσε και τον ρώτησαν αν ήθελε να αφήσει κάποιο μήνυμα. Φυσικά δεν μπορούσε ν' αφήσει. Είχαν ήδη κανονίσει να ξαναβρεθούν τη Δευτέρα το πρωί.

Στο δωμάτιο της Αγγελικής η Λιλή καθισμένη στο κρεβάτι της εξιστορούσε ένα αστείο περιστατικό που της συνέβη στο αεροδρόμιο ερχόμενη στην Ελλάδα. Η Αγγελική ξαπλωμένη πάνω στα πόδια της θείας της απολάμβανε τα χάρδια της. Οι δυο τους είχαν πάντα έναν ιδιαίτερο τρόπο να επικοινωνούν ξεκινώντας τις πολύ σοβαρές συζητήσεις πάντα με ένα αστείο. «Λοιπόν, τι σε έβαλε να με ρωτήσεις; Τι θέλει να μάθει πάλι;» ρώτησε η Αγγελική γνωρίζοντας την προσπάθεια της μητέρας της να μάθει τα μυστικά της.

«Τα συνηθισμένα. Ξέρεις, γιατί δεν τρως, γιατί κλείνεσαι στο δωμάτιο σου...» της απάντησε η Λιλή γελώντας. «Δοκίμασες να της μιλήσεις καμιά φορά αντί να την αφήνεις να πλέκει με το μυαλό της διάφορα σενάρια καταστροφής;» συμπλήρωσε μισοαστεία-μισοσοβαρά.

«Δοκίμασα, αλήθεια, όμως δεν μ' ακούει. Πάω να της πω κάτι που με απασχολεί κι εκείνη αρχίζει να βγάζει τα δικά της συμπεράσματα. Στο τέλος πάντα εγώ έχω λάθος κι εκείνη θέλει μόνο το καλό μου». Η Λιλή κουνούσε το κεφάλι της συμφωνώντας.

«Και πιστεύεις ότι δεν το θέλει;» Το ήξερε ότι η Ελισάβετ ήταν ισχυρογνώμων και θεωρούσε την κόρη της προέκταση του εαυτού της, αλλά κανείς δεν μπορούσε να αμφισβητήσει το ενδιαφέρον της για εκείνη.

«Έλα, μωρέ, θεία. Τις ξέρεις τις απόψεις της. Με θέλει εξασφαλισμένη με έναν πλούσιο του κύκλου μας. Να παντρευτώ νωρίς, να μην έχω ανάγκη να εργαστώ

και να μου τα προσφέρει όλα ο άντρας, λίγο πολύ την ίδια βλακεία που έκανε κι εκείνη.»

«Τι λόγια είναι αυτά; Δε μπορεί, ο θυμός σου μιλάει...»

«Γιατί, ψέματα λέω;»

«Δηλαδή, λες ότι παντρεύτηκε τον πατέρα σου για να εξασφαλιστεί; Όχι από αγάπη;»

«Δεν λέω ότι δεν τον αγάπησε, αντιθέτως. Στάθηκε τυχερή, πολύ τυχερή και παντρεύτηκε αυτόν που αγάπησε, αυτόν που έπρεπε να αγαπήσει σύμφωνα με τις αντιλήψεις της, έναν άνθρωπο μορφωμένο, της τάξης της. Ενώ εγώ, αν ποτέ αποφασίσω να παντρευτώ και αυτός που επιλέξω δεν είναι πλούσιος, δεν θα τον εγκρίνει ποτέ.»

«Για περίμενε. Εσύ κάτι θέλεις να πεις με όλα αυτά αλλά δεν μιλάς ξεκάθαρα να καταλάβω.»

«Αυτό που λέω είναι ότι το τι θέλω εγώ δε μετράει. Της λέω είμαι πολύ μικρή για παντρειές και ότι θέλω να σπουδάσω.»

«Και πολύ σωστά τα λες.»

«Η απάντηση της ξέρεις ποια είναι; Ότι δεν υπάρχει λόγος να κουράζω το μυαλουδάκι μου με τα βιβλία και τις εξετάσεις. Λέει, ότι εκείνη και ο πατέρας μου έχουν εξασφαλίσει το μέλλον μου και δεν χρειάζεται να πάω να δουλέψω για πενταροδεκάρες. Πες μου, βρε θεία, ποια μάνα δεν θέλει να σπουδάσει το παιδί της;» Η Αγγελική είχε ανασηκωθεί και μιλούσε χαμηλόφωνα αλλά με αρκετή ένταση.

«Μην αναστατώνεσαι, παιδί μου.»

«Μου λέει να χαρώ τη ζωή μου, αλλά να τη χαρώ μαζί με τον αρραβωνιαστικό μου, αυτόν που θα γίνει ο άντρας μου. Και ξέρεις ποιον έχει στο μυαλό της, έτσι;» Τα μάτια της γούρλωσαν και η δυσαρέσκεια φάνηκε τόσο στον τόνο της φωνής της όσο και στην έκφραση του προσώπου της.

«Κάποιον έχω κατά νου» είπε η Λιλή και γέλασε. Την έβαλε να καθίσει δίπλα της και να ακουμπήσει ξανά το κεφάλι της πάνω στα γόνατα της. «Πες μου τώρα εμένα, τι πραγματικά σου συμβαίνει. Δεν πιστεύω ότι σου φταίει η μάνα σου, ούτε ακόμα κι αυτός ο Γιάννης.» Η Αγγελική δίσταζε να μιλήσει. «Το ξέρεις ότι μπορώ να ακούσω ότι μου πεις. Κάτι άλλο σου συμβαίνει, σωστά;»

Μα πως να ξεστομίσει πως είναι ερωτευμένη, πως καίγεται για έναν άντρα που είναι ο καθηγητής της! Η Λιλή περίμενε αμίλητη.

«Αλήθεια, το κατάλαβες; Κατάλαβες ότι κάτι μου συμβαίνει;» την ρώτησε.

«Φυσικά και το κατάλαβα και όχι μόνο εγώ. Όλοι καταλάβαμε ότι κάτι έχεις και υποθέτουμε και τι είναι» της είπε αστειευόμενη. Η Αγγελική σηκώθηκε και κάθισε απέναντι της. Έκρυψε το πρόσωπο της στις παλάμες της όπως έκανε πάντα όταν ένιωθε ντροπή και πήρε μια βαθιά ανάσα. Η Λιλή την αγκάλιασε τρυφερά ενθαρρύνοντας την να πάρει την απόφαση να της μιλήσει.

«Θεία, μου συμβαίνει κάτι που δεν μπορώ να το πω σε κανέναν».

«Σε κανέναν; Μην ανησυχείς. Αυτό που σου συμβαίνει μπορώ να το ακούσω χωρίς να σε κρίνω.»

«Αν σου το πω... τι θα σκεφτείς;»

«Τίποτα κακό δε θα σκεφτώ. Δεν θα σε κρίνω, να καταλάβω θέλω.» Η Αγγελική την έσφιξε άλλη μια φορά στην αγκαλιά της κι άρχισε να της τα λέει όλα. Τα λόγια της, γεμάτα ενθουσιασμό, εμπνευσμένα από τον έρωτα και την αθωότητα της ηλικίας της κατάφεραν να συγκινήσουν την θεία της. Όσο εκείνη μιλούσε, τόσο η Λιλή χανόταν στο δικό της μακρινό παρελθόν. Και πόσο το απολάμβανε! Αχ, αυτός ο έρωτας, η αθωότητα, ο ρομαντισμός! Κάποια στιγμή, δυστυχώς, χάθηκαν από τη ζωή της. Σε ποιο σημείο δεν μπορούσε ακριβώς να προσδιορίσει, αλλά χάθηκαν για πάντα. Και πόσο γρήγορα θυμήθηκε όλα όσα είχε ξεχάσει, όλα όσα χάριζαν αισιοδοξία στη ζωή της.

Όταν πια κατέβηκε στο σαλόνι βρήκε τους γονείς της Αγγελικής να πίνουν τον καφέ τους και να κοιτούν τα σχέδια της .

«Η μικρή;» ρώτησε η Ελισάβετ. «Όλα καλά;»

«Διαβάζει. Αργότερα θα έρθει η Κάλια να της κάνει παρέα μου είπε.»

«Πες μας... Σου μίλησε;» επέμενε η Ελισάβετ με την περιέργεια να την τρώει.

«Μου μίλησε. Έχει άγχος, αυτό είναι όλο» την καθησύχασε η Λιλή. Η Ελισάβετ αν και δεν πείστηκε προτίμησε να μην επιμείνει μπροστά στον Βελισσάρη. Κατά τις έξι ήρθε και το ζευγάρι των επισκεπτών. Οι γυναίκες κάθισαν στο σαλόνι και οι δύο άντρες κλείστηκαν στο γραφείο του Βελισσάρη.

«Η Αγγελικούλα;» ρώτησε με ενδιαφέρον η μητέρα του Γιάννη.

«Διαβάζει από νωρίς το πρωί» έσπευσε να εξηγήσει η Λιλή.

«Κι εμένα ο Γιάννης μου από το μεσημέρι που σηκώθηκε κλεισμένος στο δωμάτιο του είναι, αλλά δεν διαβάζει, κάνει ότι διαβάζει» είπε η Τίνα εξηγώντας τους ότι ξύπνησε πολύ κακόκεφος. «Μεταξύ μας, χθες πρέπει να τσακώθηκαν τα δυο τους» είπε χαμηλόφωνα. Η Ελισάβετ κούνησε το κεφάλι και το επιβεβαίωσε.

«Δυστυχώς πρέπει να είναι αλήθεια. Ο γιος σου τηλεφώνησε νωρίτερα και ζήτησε την Αγγελική, αλλά εκείνη αρνήθηκε να του μιλήσει. Μου έπεσαν τα μούτρα. Τι να του πω του παιδιού, πώς να την δικαιολογήσω;»

«Καλά του κάνει, μην ανησυχείς. Τον άκουσα που έλεγε στον Στέργιο ότι τσακώθηκαν και ότι εκείνος δεν φταίει, αλλά ήταν όλα μια παρεξήγηση. Μάλλον για συγγνώμη την πήρε, αλλά καλά του κάνει το κορίτσι. Τώρα τελευταία, μύγα δε σηκώνει στο σπαθί του».

«Σίγουρα θα έβαλε και η δικιά μου το χεράκι της για τον καυγά» συμπλήρωσε η Ελισάβετ. Η Λιλή άκουγε τη συνομιλία τους και δεν πίστευε στ' αυτιά της. Ανακατεύονταν στα προσωπικά των παιδιών τους με τόσο αδιάκριτο τρόπο! Ήθελαν να διαφεντεύουν τις ζωές τους, να έχουν εκείνες λόγο στη σχέση τους. Αν και ήξερε ακριβώς την αιτία του καυγά και πολύ θα ήθελε να τις σοκάρει λέγοντας τους την αλήθεια για τη σχέση της Αγγελικής και του Γιάννη, τήρησε την υπόσχεση της και σώπασε. Το μόνο που τις συμβούλεψε ήταν να τους αφήσουν ήσυχους να τα βρουν και να πάρουν τις δικές τους αποφάσεις.

«Καλά λέει, η κουριάδα σου Ελισάβετ. Πρέπει να τα ξαναβρούν με κάποιο τρόπο κι εμείς οφείλουμε να τους βοηθήσουμε» πρότεινε η Τίνα.

«Αυτό κατάλαβες; Εγώ λέω να πάψετε να ανακατεύεστε και να τους αφήσετε στην ησυχία τους.» Απελπισμένη η Λιλή έφυγε από το σαλόνι με πρόφαση έναν ξαφνικό πονοκέφαλο. «Ο καημένος ο Γιάννης» σκέφτηκε πηγαίνοντας στην κουζίνα. Είχε αρκετούς λόγους να τον λυπάται.

Αργά το ίδιο απόγευμα ο Πάνος και η Χριστίνα πήραν το δρόμο της επιστροφής. Φτάνοντας έξω από το σπίτι είχαν και οι δυο την ίδια ανησυχία, μήπως κάποιος τους δει να μαζί. Μπήκαν στο σπίτι γρήγορα και ανεβαίνοντας πάνω ο Πάνος πήγε να κλείσει τα παραθυρόφυλλα του σαλονιού. Πρόλαβε, όμως, να δει τα φώτα του αρχοντικού αναμμένα στο σαλόνι. «Τι να κάνει τώρα;» αναρωτήθηκε κάνοντας εικόνα στο μυαλό του την Αγγελική να ακουμπά στο στέρνο του το όμορφο κεφαλάκι της. Είχε μείνει να κοιτά τα κλειστά παραθυρόφυλλα όταν η Χριστίνα τον πλησίασε.

«Τι κοιτάς;»

«Τίποτα» της είπε απλά χωρίς να δώσει εξηγήσεις. Όμως η Χριστίνα ήξερε πολύ καλά τι κοιτούσε και δεν το έβαλε κάτω.

«Ωραίο αυτό το σπίτι απέναντι. Τους έχεις γνωρίσει τους γείτονες;»

«Όχι» της είπε ψέματα.

«Αναρωτιέμαι πώς να είναι μέσα. Πρέπει να είναι όμορφο» συνέχισε με θράσος.

«Θέλεις να δούμε καμιά ταινία;» τη ρώτησε προσπαθώντας ν' αλλάξει κουβέντα. Η Χριστίνα είχε καταφέρει να τον φέρει σε δύσκολη θέση και το διασκέδαζε με την ψυχή της. Αν εκείνος έπαιζε κρυφά παιχνίδια πίσω από την πλάτη της ήξερε να παίζει κι εκείνη ακόμα καλύτερα. Είδαν την ταινία και κατά τις δέκα και μισή τους πήρε ο ύπνος. Βυθισμένοι ο καθένας στο δικό του πολύτιμο όνειρο έφτασαν να ξημερώσουν στο ίδιο κρεβάτι με τα κορμιά τους χωρίς ν' αγγίζει το ένα το άλλο.

Το Ρολόι του Λεπάντο ακούστηκε να χτυπά οχτώ όταν άνοιξε τα μάτια της η Χριστίνα. Από την πρώτη φορά που είχε έρθει σ' αυτό το σπίτι την ενοχλούσε ο ήχος του που ακουγόταν τόσο δυνατά. «Καταραμένο ρολόι!» φώναξε και χώθηκε κάτω από τα μαξιλάρια προσπαθώντας να μην ακούει την καμπάνα που χτυπούσε οχτώ φορές απανωτά. Από το παράθυρο έμπαιναν οι ακτίνες του ήλιου επίμονα και το δωμάτιο ήταν λουσμένο στο φως. «Γιατί άνοιξε τα παντζούρια αυτός ο άνθρωπος!» γκρίνιαζε κάτω από τα σκεπάσματα. Αισθανόταν ότι όλα την έδιωχναν από το κρεβάτι κι ας μην την είχε ξυπνήσει ο Πάνος όταν έφυγε για το σχολείο. Σηκώθηκε απρόθυμα και πήγε στο μπάνιο κι έπειτα στην κουζίνα. Ήταν σίγουρη πως θα της είχε αφήσει ένα σημείωμα όπως το συνήθιζε.

Καλημέρα,

Έφυγα νωρίς και δεν σε χαιρέτησα. Καλή δουλειά σήμερα και καλή επιστροφή στην Αθήνα. Θα τα πούμε σύντομα.

Πάνος

Η Χριστίνα διάβασε το λιτό σημείωμα πίνοντας καφέ και κοιτώντας το αρχοντικό του Βελισσάρη Λιόντη. «Ο Πάνος κι ο Βελισσάρης» μονολόγησε, «δυο άντρες τόσο διαφορετικοί.» Κι όμως είχαν κοινά που μόνο εκείνη μπορούσε να εντοπίσει, αλλά δεν ήθελε. Μόνο τις διαφορές ήθελε να συλλογίζεται, για να δικαιολογεί το παραστράτημα. Ο φόβος ότι δεν θα είχε καλή κατάληξη αυτή η ιστορία δεν είχε

καταφέρει να την φρενάρι. Συνέχιζε να παρατηρεί το σπίτι του με μεγάλη περιέργεια περιμένοντας να δει κάποιον να βγαίνει και κατά τις εννιά τον είδε να φεύγει με προορισμό το ιατρείο του. Λίγα λεπτά αργότερα είδε τη γυναίκα του ν' ανοίγει τις μπαλκονόπορτες στον επάνω όροφο κι αμέσως μετά τα παράθυρα από κάτω. Τα ελάχιστα δευτερόλεπτα που πρόλαβε να την δει κατάλαβε ότι ήταν νέα και όμορφη. Σίγουρα δεν φαινόταν η συνηθισμένη νοικοκυρά που συγυρίζει το σπίτι φορώντας μια ρόμπα ή πρόχειρα ρούχα. Αυτή ήταν ντυμένη, χτενισμένη και περιποιημένη. «Μα, ποια γυναίκα ντύνεται και στολίζεται, για να κάνει δουλειές στο σπίτι;» αναρωτήθηκε. Μια τρελή σκέψη της πέρασε από το μυαλό, να πεταχτεί μέχρι απέναντι και με πρόφαση ότι ήθελε να τηλεφωνήσει, ίσως, ή κάτι άλλο να μπει για δεύτερη φορά στο σπίτι τους και να την γνωρίσει. Ήθελε να την δει από κοντά, να δει πως ήταν η γυναίκα του Βελισσάρη και η μητέρα της μισητής Αγγελικής. Η περιέργεια και η ζήλια ήταν δυο παράγοντες που θα μπορούσαν να την στείλουν μέχρι την εξώπορτα του Λιόντη, αλλά ευτυχώς η λογική την συγκράτησε. «Ίσως μια άλλη φορά» είπε σιγανά. Για λίγη ώρα έμεινε κολλημένη στο τζάμι και ονειρεύτηκε πως θα ήταν η ζωή της στο πλάι του Βελισσάρη, σ' εκείνο το υπέροχο αρχοντικό, έχοντας την πρώτη θέση στη ζωή του. Της άρεσε η ιδέα και συνέχισε να ονειρεύεται καταστρώνοντας σχέδια πέρα για πέρα αληθινά. Κι εκεί που ήταν χαμένη στις σκέψεις της ξαφνικά συνειδητοποίησε ότι έπρεπε να βιαστεί. Θα συναντούσε τον Βελισσάρη στο πάρκινγκ του ιατρείου στις έντεκα, για να ταξιδέψουν παρέα μέχρι την Πάτρα με το καινούριο του αυτοκίνητο. Τα ραντεβού της με τους γιατρούς ήταν το μεσημέρι και το απόγευμα θα είχαν μερικές ακόμα ώρες για να περάσουν μαζί. Έπρεπε, όμως πρώτα να περάσει από το ξενοδοχείο να πάρει κάποια λίγα πράγματα. Τα είχε αφήσει εκεί, για να φανεί ότι έμενε στο δωμάτιο.

Λίγη ώρα αργότερα μπήκε διακριτικά στο άδειο ξενοδοχείο και καλημέρισε ένα νεαρό παιδί στην ρεσεψιόν. «Καλημέρα. Με ζήτησε κανείς όσο έλειπα;» Ο νεαρός κοίταξε τα μηνύματα και την ενημέρωσε ότι κάποιος κύριος την είχε ζητήσει στο τηλέφωνο το προηγούμενο απόγευμα, αλλά δεν είχε αφήσει ούτε όνομα ούτε μήνυμα. Η Χριστίνα τον ευχαρίστησε κι ανέβηκε επάνω. Το σχέδιο της πήγαινε περίφημα. Ακριβώς στις έντεκα βρισκόταν κάτω από το ιατρείο, διακριτικά όσο γινόταν μην τύχει και την πάρει κανένα μάτι κι αρχίσει ο κόσμος να τον κουβεντιάζει. Ο Βελισσάρης, ακριβέστατος στο ραντεβού του εμφανίστηκε και ξεκίνησαν το σύντομο ταξίδι τους.

«Πως πέρασες χθες την ημέρα σου;» τη ρώτησε στο δρόμο για το Αντίρριο.

«Πολύ ήσυχα. Ξεκουράστηκα και κοιμήθηκα αρκετά» του απάντησε η Χριστίνα κοιτώντας τον ενώ εκείνος είχε τα μάτια του στραμμένα στο δρόμο. Η φωνή της όταν έλεγε ψέματα ακουγόταν ακριβώς σαν να έλεγε την αλήθεια. Είχε ταλέντο.

«Σε πήρα τηλέφωνο κάποια στιγμή το απόγευμα, αλλά μου είπαν από τη ρεσεψιόν ότι δεν απαντούσες. Έπειτα είχαμε επισκέψεις και δεν μπόρεσα να σε ξαναπάρω».

«Θα ήταν την ώρα που βγήκα για περπάτημα. Πίστεψέ με, όταν επέστρεψα ήμουν κουρασμένη και ξάπλωσα.»

«Βαρέθηκες μόνη σου, ε;»

«Λιγάκι... δεν θα σου πω ψέματα. Μακάρι να μπορούσες να έρθεις στο ξενοδοχείο. Καταλαβαίνω, όμως ότι είχες επισκέπτες και δεν μπορούσες να φύγεις...»

«Είσαι τόσο καλή μαζί μου, έχεις τόση κατανόηση! Σε έφερα εδώ για το Σαββατοκύριακο, για να είμαστε μαζί, και τελικά μόνο το Σάββατο μπόρεσα να σε δω για λίγες ώρες. Πώς να επανορθώσω;»

«Δεν χρειάζεται να κάνεις κάτι περισσότερο. Και μόνο που θα περάσουμε το απόγευμα μαζί εμένα μου φτάνει.» Από μέσα της σκεφτόταν ότι δεν θα την έβρισκε και τόσο γλυκιά και γεμάτη κατανόηση αν ήξερε ότι ήταν μόνο μια ανάσα μακριά του όλο το Σαββατοκύριακο.

«Σε σκεφτόμουν πολύ εχθές» της εξομολογήθηκε και γύρισε να την κοιτάξει ενώ οδηγούσε. Το πρόσωπο του ήταν ήρεμο και το χέρι του που άπλωσε να χαϊδέψει το δικό της ήταν ζεστό.

«Κι εγώ σε σκεφτόμουν. Η αλήθεια είναι ότι μόνο αυτό έκανα» του είπε με υπερβολή. Κι αν τον σκεφτόταν κάποιες στιγμές ενώ ήταν με τον Πάνο, οι σκέψεις της εκδίκησης ήταν πολύ περισσότερες. «Είμαι πολύ χαρούμενη που ήρθα μαζί σου στη Ναύπακτο. Ξέρω ότι διακινδυνεύεις πολλά» του είπε εκείνη γνωρίζοντας ότι το βράδυ του Σαββάτου έφυγε από το τραπέζι που ήταν καλεσμένος με την οικογένεια του λέγοντας ένα σωρό ψέματα ότι δήθεν τον κάλεσαν επειγόντως στο Κέντρο Υγείας. Την βρήκε στο ξενοδοχείο να τον περιμένει και έφυγε μετά τις δώδεκα. Αλλά κι εκείνη το έσκασε από το ξενοδοχείο αμέσως μετά. Μπορεί ο Πάνος να προλάβαινε να γυρίσει από τον χορό πριν επιστρέψει εκείνη και τότε θα ήταν δύσκολο να βρει καλή δικαιολογία γιατί έμεινε έξω μόνη μέχρι εκείνη την ώρα. Σίγουρα, όμως, άξιζε τον κόπο αυτός ο κίνδυνος.

«Άς μην το συζητάμε αυτό. Λοιπόν, σκέφτηκες με ποιον τρόπο θα επανορθώσω;» Φυσικά είχε πολλά στο μυαλό της, αλλά θα τα ζητούσε σιγά-σιγά. Αν και ο Βελισσάρης δεν ήταν ένα τυχαίο πρόσωπο σ' αυτή την ιστορία εκδίκησης, η ερωτική έλξη που ένιωθε για εκείνον και η προστασία που της πρόσφερε, ήταν όλα όσα είχε ανάγκη εκείνη τη στιγμή. «Χριστίνα, δεν έχω ξανακάνει τέτοια τρέλα στη ζωή μου, αλλά πίστεψε με το ήθελα πολύ. Δεν το μετανιώνω» ήταν τα λόγια που της είπε κρατώντας την στην αγκαλιά του στο καράβι. Μακριά από τη Ναύπακτο ο Βελισσάρης μπορούσε να κινηθεί πιο άνετα έχοντας στο πλευρό του τη Χριστίνα. Δεν το περίμενε ότι η γνωριμία του με την όμορφη επισκέπτρια θα προχωρούσε τόσο πολύ. Δεν φανταζόταν ότι θα την επιθυμούσε έτσι και ότι θα ρίσκαρε τα πάντα, για να βρεθεί μαζί της. Όμως να, που τα έκανε όλα αυτά χωρίς δισταγμούς και ξαφνικά η συνηθισμένη του ζωή απέκτησε μια πλευρά ερωτική, μυστική, απαγορευμένη.

Το ίδιο πρωί η Αγγελική είχε ξυπνήσει πολύ πριν το ξυπνητήρι της χτυπήσει, αλλά δεν σηκώθηκε αμέσως από το κρεβάτι της. Με τα μάτια κλειστά ονειρεύτηκε τις λίγες στιγμές που πρόλαβε να ζήσει με τον κύριο Αυγερινό τη νύχτα του Σαββάτου. Θεωρούσε ότι δεν ήταν απλή τύχη που βρέθηκε εκείνος έξω τη στιγμή που βγήκαν με τον Γιάννη, για να μιλήσουν και τελικά να μαλώσουν. Ο Γιάννης είχε κρυφακούσει τη συζήτησή της με την Κάλλια για τον καθηγητή τους και τα είχε μάθει σχεδόν όλα. Κι αν υποψιαζόταν ότι ήταν ερωτευμένη με άλλον τώρα είχε σιγουρευτεί. Δεν απορούσε που είχε νευριάσει τόσο, αλλά να την τραβολογά στα σκοτάδια, αυτό ήταν απαράδεκτο. Η τύχη που κινούσε τα γρανάζια αυτής της ιστορίας ήταν με το μέρος της ακριβώς τις στιγμές που έπρεπε. Και πάλι, όμως, δεν ένιωθε ήσυχη. Υπήρχαν θέματα που την φόβιζαν κυρίως με το ξέσπασμα του Γιάννη εναντίον του καθηγητή τους. Κι αν η αντίδρασή του ήταν ίσως δικαιολογημένη, πάντα υπήρχε ο φόβος ότι θα μπορούσε να πει ή να κάνει πράγματα που να εκθέσουν τον κύριο Αυγερινό. Κι αν τους είχε δει κάποιος εκείνο το βράδυ να φιλιούνται; Αν μάθαιναν στο σχολείο γι' αυτό που συνέβη ανάμεσα τους; Τότε ο καθηγητής τους θα έβρισκε οπωσδήποτε το μπελά του. Ίσως να έχανε και τη δουλειά του. Έσφιξε τα μάτια της, για να διώξει αυτή την κακή σκέψη, αλλά αυτή εκεί, επέμενε. Η θεία Λιλή την είχε συμβουλέψει να μην κάνει κάτι παρορμητικό. «Η ζωή βρίσκει καμιά φορά τη λύση μόνη της» της είχε πει. Η ζωή της... Η ζωή της μέχρι τότε φαινόταν πραγματικά να μην έχει ενδιαφέρον, να της λείπει η ουσία. Ποτέ μέχρι τότε δεν ένιωθε τόσο γλυκές τις σκέψεις για τον έρωτα. Ποτέ δεν είχαν νόημα τα λόγια των ποιητών, ούτε και τα χρώματα στον

απογευματινό ουρανό. Όλα, όμως, άλλαξαν τους τελευταίους μήνες. Στο σχολείο έκανε προσπάθεια να είναι συγκεντρωμένη. Στις προπονήσεις ήταν απλά εντελώς αφηρημένη και στην παρέα με τα κορίτσια της συχνά εκνευριζόταν και δεν είχε όρεξη για κουβέντα. Σηκώθηκε και ετοιμάστηκε για το σχολείο. Όλοι κουβέντιαζαν για τη χοροεσπερίδα. Παραδόξως ο Γιάννης φαινόταν να έχει ξεπεράσει τον καυγά τους και την πρώτη ώρα έκανε προσπάθεια να την προσεγγίσει στέλνοντας της ένα σημείωμα.

Πόσες φορές πρέπει να σου ζητήσω συγνώμη για να με συγχωρέσεις; Αλήθεια νιώθω χάλια. Δε με λυπάσαι; Σε κοιτώ συνέχεια και συ δεν μου ρίχνεις ούτε βλέμμα. Μίλησέ μου σε παρακαλώ. Γιάννης

Η Αγγελική το διάβασε και το δίπλωσε, αλλά δεν γύρισε να τον κοιτάξει. Στο διάλειμμα την πρόλαβε πριν βγει από την αίθουσα.

«Περίμενε» της είπε πιάνοντας την από το χέρι. Εκείνη τον κοίταζε αναστενάζοντας που δεν μπορούσε απλά να του αρνηθεί. «Σου ζητώ συγνώμη για το Σάββατο. Μπορούμε να μιλήσουμε κάποια στιγμή σήμερα; Αν μπορείς μετά το σχολείο. Πρέπει να σου εξηγήσω.»

«Όχι, Γιάννη, δεν έχω όρεξη για άλλους καυγάδες.»

«Σου υπόσχομαι ότι θα μιλήσουμε ήσυχα. Θέλω να με καταλάβεις.»

«Καλά. Δεν ξέρω για σήμερα, ίσως αύριο. Έχουμε μαθήματα με την Κάλλια μέχρι αργά το απόγευμα και θα είμαι κουρασμένη.»

«Είναι πολύ σημαντικό, κάνε μου τη χάρη.»

«Καλά, θα σε πάρω τηλέφωνο, αν είναι να βρεθούμε το βράδυ, αλλά μην το δένεις κόμπο.» Ο Γιάννης την ευχαρίστησε και την άφησε να φύγει. Στο κατέβασμα της σκάλας η Αγγελική είδε τον Πάνο να έρχεται προς το μέρος της. Τα μάτια του χαμογέλασαν μόλις την είδε κι ετοιμάστηκε να σταματήσει, για να μιλήσουν, όμως η αντίδραση της τον ξάφνιασε. Σήκωσε το δάχτυλό της και το έβαλε στο στόμα της σαν να του έλεγε να μην μιλήσει. Κατάλαβε ότι η Αγγελική τον προειδοποιούσε για κάτι και βγήκε έξω πριν προλάβει να τον δει κανείς κοντά της. Η Αγγελική βγήκε στο προαύλιο κι ανάσανε με ανακούφιση.

«Τι σε ήθελε ο Γιάννης;» ρώτησε η Κάλλια.

«Τι νομίζεις;»

«Να σου ζητήσει συγνώμη.»

«Ακριβώς. Πόσες συγνώμες ακόμα; Αν δεν φοβόμουν πως θα αντιδράσει θα του έλεγα τώρα κι όλες να χωρίσουμε.»

«Όχι, μην το κάνεις. Όχι ακόμα.»

«Πες μου σε παρακαλώ. Όσα κάνω είναι λάθος;»

«Δεν είναι λάθος να χωρίσεις τον Γιάννη, να είσαι σίγουρη. Τώρα αν με ρωτάς για τον άλλον... δεν ξέρω να σου πω.»

«Θα τρελαθώ! Πριν λίγο πέσαμε ο ένας πάνω στον άλλον. Δεν φαντάζεσαι τι έπαθα μόλις τον είδα! Και πίσω μας; Ερχόταν ο Γιάννης!»

Όσο τα κορίτσια συζητούσαν ο Πάνος είχε βγει κι αυτός στο προαύλιο με τον κύριο Φράγκου και συζητούσαν περί ανέμων και υδάτων. Πολλά κοριτσιστικά μάτια ήταν καρφωμένα πάνω του. Τα μάτια της Αγγελικής ήταν τα πιο διακριτικά. Σκεφτόταν πόσο τυχερή ήταν που βρέθηκε στην αγκαλιά του, που φιλήθηκαν, που τόλμησε να του πει σ' αγαπώ και να της πει ότι κι εκείνος την αγαπά. Και ψέμα να ήταν, ήταν σίγουρα το ωραιότερο ψέμα που είχε ποτέ ακούσει. «Έχω μια ιδέα και θέλω όπως πάντα τη βοήθειά σου» είπε στην Κάλλια που πέταξε από τη χαρά της. Ο κρυφός έρωτας της φίλης της την είχε ενθουσιάσει.

Λίγο πριν χτυπήσει το κουδούνι για την τελευταία ώρα η Κάλλια πλησίασε με θάρρος τον κύριο Αυγερινό στο διάδρομο κρατώντας το βιβλίο της Φιλοσοφίας στα χέρια. Του έδειξε κάτι μέσα στο βιβλίο, εκείνος με τη σειρά του της εξήγησε αυτό που τον ρωτούσε και μόλις χτύπησε το κουδούνι καθένας πήγε στην τάξη του. Αυτό ήταν που είδαν όλοι, αλλά στην πραγματικότητα μαζί με την υποτιθέμενη απορία της του έδειξε και μια φράση γραμμένη από την ίδια την Αγγελική, που συνήθιζε να επικοινωνεί μαζί του με γρίφους. Στο Ρολόι όλα είναι πιο φωτεινά στις εφτά. Το νόημα της φράσης ήταν ξεκάθαρο. Προσπαθώντας να κρύψει την χαρά του της ψιθύρισε ότι θα δεν θ' αργούσε ούτε λεπτό.

Πράγματι στις εφτά παρά πέντε ο Πάνος βγήκε από το σπίτι του έτοιμος να την συναντήσει. Το κρύο ήταν τσουχτερό εκείνο το βράδυ και ο κόσμος ευτυχώς απέφευγε να κυκλοφορήσει. Στο σπίτι της Αγγελικής όλα ήταν κλειστά. Άρχισε να ανεβαίνει τον δρόμο προς το κάστρο με ενθουσιασμό αλλά και μεγάλη αγωνία. Το Ρολόι χτυπούσε εφτά ακριβώς την ώρα που έφτανε στο ξέφωτο. Γύρω του δεν υπήρχε ψυχή και το κρύο εκεί πάνω σίγουρα θα απέτρεπε επίδοξους επισκέπτες. Προχώρησε προς το Ρολόι και διέκρινε δυο γυναικείες φιγούρες στο μισοσκόταδο. Πλησίασε περισσότερο με αργά βήματα καθώς η Κάλλια απομακρυνόταν και στάθηκε μπροστά στην Αγγελική που ήταν τυλιγμένη μ' ένα τεράστιο μάλλινο κασκόλ.

«Γεια σου» μίλησε πρώτος ο Πάνος και της χαμογέλασε ενθαρρυντικά

διακρίνοντας μέσα στο σκοτάδι το όμορφο πρόσωπο της.

«Γεια σας» του απάντησε εκείνη χωρίς πολύ θάρρος. Γέλασε από μέσα του με τον πληθυντικό της ευγένειας αλλά δεν το σχολίασε.

«Χαίρομαι που θέλησες να με συναντήσεις.»

«Κι εγώ... χαίρομαι» του απάντησε πάντα με την αμηχανία να κυριεύει τη φωνή της.

«Η Κάλλια είναι σπουδαία φίλη. Δεν πρόλαβα να τη χαιρετήσω.» Η Αγγελική συμφώνησε και χαμογέλασε δειλά λέγοντας του ότι δεν έμεινε μαζί τους γιατί βιαζόταν να γυρίσει στο σπίτι της, στην πραγματικότητα όμως ήθελε να τους αφήσει μόνους.

«Κάνει πολύ κρύο εδώ, μήπως θέλεις να καθίσουμε κάπου που να μην φυσάει;» Ήθελε να της δώσει χρόνο να χαλαρώσει αλλά και να την πάει στ' αλήθεια κάπου πιο ζεστά. Η Αγγελική τον ακολούθησε προς το πεζούλι που ήταν προφυλαγμένο από τον πέτρινο τοίχο και δεν φαινόταν από το ξέφωτο του Ρολογιού. Κάθισε δίπλα του νιώθοντας πιο αμήχανα από ποτέ. Βλέποντας την να τρέμει έβγαλε το μπουφάν του και την τύλιξε και με αυτό, για να την ζεστάνει.

«Όχι, όχι, κρατήστε το» αρνήθηκε εκείνη το μπουφάν και προσπάθησε να του το δώσει. «Δεν θέλω να κρυώσετε εξαιτίας μου.» Ο Πάνος γέλασε δυνατά.

«Με κάνεις πολύ ευτυχισμένο... αλήθεια» της είπε χωρίς να πολυσκεφτεί την επίδραση που θα έχουν τα λόγια του. Και την έκαναν να ντραπεί και να κατεβάσει το κεφάλι της κοιτώντας χαμηλά. Το θάρρος την είχε εγκαταλείψει. Η σκέψη να το βάλει στα πόδια πέρασε αστραπιαία από το μυαλό της αλλά η επιθυμία της να βρεθεί μαζί του ήταν πιο δυνατή. «Σε φέρνω σε δύσκολη θέση, με συγχωρείς» της είπε καταλαβαίνοντας ότι με τα λόγια δεν θα την έκανε να αισθανθεί άνετα. «Εσύ τρέμεις πολύ. Έλα εδώ» της είπε αγκαλιάζοντας την, για να την ζεστάνει. Στα χέρια του η Αγγελική σιγά-σιγά έπαψε να τρέμει και η ζεστασιά του της έδωσε λίγο θάρρος.

«Συγγνώμη που δεν ξέρω τι να πω...» του είπε με απόλυτη ειλικρίνεια. Ο Πάνος την έσφιξε στην αγκαλιά του περισσότερο.

«Δεν χρειάζεται να πεις κάτι.» Η επόμενη του κίνηση ήταν ένα φιλή, αργό, τρυφερό, γεμάτο πάθος που ομολογούσε τα πάντα για τα αισθήματά του. Αγκαλιασμένοι σφιχτά άφησαν πολλή ώρα να περάσει χωρίς να μιλούν. Οι σκέψεις τους ήταν οι ίδιες και οι ανάσες τους απόλυτα συγχρονισμένες. Τα χέρια του της χαίδευαν τα μαλλιά ενώ προσπαθούσε να ημερέψει το πάθος του για κείνη. Ήταν ένα εύθραυστο πλάσμα που για χάρη του θα έκανε τα πάντα.

«Εδώ και καιρό ήθελα...» του είπε διστάζοντας να συνεχίσει.

«Πες μου.»

«Ήθελα να σας μιλήσω, αλλά φοβόμουν.»

«Και τώρα; Φοβάσαι ακόμα;»

«Ναι» του είπε με σοβαρό ύφος.»

«Τι ήθελες να μου πεις;» Η Αγγελική δεν βρήκε τελικά το θάρρος και σώπασε.

«Κι εγώ φοβόμουν. Φοβόμουν ότι δεν είχα το δικαίωμα να ελπίζω για εμάς. Αλλά το Σάββατο συνέβη αυτό μεταξύ μας και σταμάτησα να φοβάμαι.»

«Εσείς...» Το ρολόι χτύπησε οχτώ και τους ξάφνιασε. Η Αγγελική ανασηκώθηκε.

«Τι συμβαίνει;»

«Πρέπει να επιστρέψω, στο σπίτι μου, κύριε. Οι γονείς μου θα γυρίσουν όπου να' ναι και πρέπει να με βρουν εκεί οπωσδήποτε.»

Ο Πάνος χαλάρωσε τα χέρια του από πάνω της. «Ναι, βέβαια, πάμε. Θα σε ξαναδώ;» τη ρώτησε.

«Αύριο, την ίδια ώρα» του είπε πλησιάζοντας τον και δίνοντας του ένα τελευταίο φιλί στα πεταχτά. Όμως εκείνος δεν θα την άφηνε να του φύγει έτσι. Όπως το συνήθιζε, κράτησε το πρόσωπο της μέσα στις παλάμες του και τη φίλησε με το ίδιο πάθος που το έκανε όλες τις προηγούμενες φορές.

«Πήγαινε πρώτη. Εγώ θα είμαι λίγο πιο πίσω.» Αν και το σπίτι της ήταν μόλις δυο λεπτά με τα πόδια, εκείνη επέλεξε να κάνει ένα μικρό κύκλο περνώντας από την Ωραία Ντάπια που ήταν στο τελείωμα του πέτρινου μικρού δρόμου κάτω από το Ρολόι. Προχωρούσε στο σκοτεινό πέτρινο δρομάκι που οδηγούσε στην Μακρυγιάννη, για να μπει από την μπροστινή είσοδο και κάθε τόσο γύριζε με τρόπο να κοιτάξει αν πίσω της ερχόταν ο κύριος Αυγερινός όπως της είχε υποσχεθεί. Μέσα στην ηρεμία της χειμωνιάτικης νύχτας τα βήματα της ακούγονταν στο πλακόστρωτο και με τον ρυθμικό ήχο τους είχε συντονίσει και ο Πάνος τα δικά του. Όταν πια η Αγγελική έστριψε στην Μακρυγιάννη ο Πάνος καθυστέρησε λίγο, για να της δώσει χρόνο να πλησιάσει το σπίτι της και να μεγαλώσει η απόσταση ανάμεσα τους. Τη στιγμή που έστριβε κι εκείνος την είδε που είχε φτάσει στην πόρτα του σπιτιού της. Εκεί την περίμενε κάποιος.

«Βρε, βρε, καλώς την» ακούστηκε η φωνή του Γιάννη που καθόταν στο κεφαλόσκαλο έξω από την πόρτα. Μόλις τον είδε την έπιασε ταχυκαρδία.

«Γιάννη; Τι κάνεις εδώ; Περιμένεις πολύ ώρα;» ρώτησε αγωνιώντας καθώς τον πλησίαζε.

«Αρκετή. Σαν να άργησες λίγο. Που ήσουν;» της είπε και σηκώθηκε, για να σταθεί μπροστά της και να ζητήσει εξηγήσεις. Η Αγγελική γύρισε με τρόπο και κοίταξε τον δρόμο από όπου ήρθε. Ο Αυγερινός ερχόταν πίσω της κι όπου να ναι θα φαινόταν. Αν τον έβλεπε ο Γιάννης θα καταλάβαινε σίγουρα ότι ήταν μαζί του.

«Στης Κάλλιας. Είχαμε μάθημα.» Του είπε με όση ψυχραιμία διέθετε εκείνη τη στιγμή. Του φάνηκε ταραγμένη και ότι κάτι προσπαθούσε να του κρύψει.

«Τόσο αργά τελειώσατε;»

«Γιατί ρωτάς και γιατί είσαι εδώ;» τον ρώτησε ενοχλημένη χωρίς να απαντήσει την ερώτηση του. «Στο σχολείο σου είπα ότι θα σου τηλεφωνούσα, για να κανονίσουμε πότε θα βρεθούμε. Δεν θέλω να συζητήσουμε τώρα».

«Μη με παίρνεις από τα μούτρα. Η μητέρα σου με έστειλε να δω αν γύρισες καλά και να σου κάνω λίγη παρέα μέχρι να έρθει» της εξήγησε.

«Η μητέρα μου;» απόρησε η Αγγελική και κοίταξε πάλι το δρόμο πίσω της. Ο Αυγερινός δεν φαινόταν πουθενά.

«Ναι, η μητέρα σου. Πάμε μέσα γιατί ξυλιάσαμε και θα σου πω. Συμβαίνει κάτι;»

«Όχι. Γιατί;»

«Γιατί κοιτάς πίσω σου και είσαι νευρική.»

«Εγώ; Όχι και νευρική» του είπε και άνοιξε την πόρτα. Πριν την κλείσει, όμως, κοίταξε πάλι τον δρόμο από εκεί που είχε έρθει. Κανείς. Ο Γιάννης άνοιξε τα φώτα και η Αγγελική τον προσκάλεσε στο σαλόνι. «Έλα μέσα, κάθισε».

«Εδώ; Δεν θες καλύτερα να πάμε στο δωμάτιο σου;» τη ρώτησε χαμογελώντας πονηρά. Η Αγγελική του έριξε μια άγρια ματιά καθώς έβγαζε το μπουφάν της.

«Άρχισες τα ίδια;»

«Σε πειράζω, έλα κάθισε δίπλα μου να μιλήσουμε λίγο» την καλόπιασε.

«Καλά είμαι εδώ.» Κάθισε στην πολυθρόνα απέναντι του και τον ρώτησε κοιτάζοντας το ρολόι της. «Μου είπες ότι σε έστειλε η μητέρα μου; Νόμιζα ότι θα ήταν εδώ. Ξέρεις που είναι;»

«Στο σπίτι με τη δική μου και με μια διακοσμήτρια. Μάλλον θα αναλάβει τον

ξενώνα, κάτι τέτοιο. Α, είναι και η θεία σου μαζί τους.»

«Μάλιστα. Κι εσύ; Πως και ήρθες εδώ;»

«Σου είπα ότι με έστειλαν. Για να μην είσαι μόνη ήρθα, τόσο δυσάρεστο σου είναι;» Προτίμησε να μην του απαντήσει και το προσπέρασε.

«Δεν χρειαζόταν, μπορείς να πηγαίνεις αν θέλεις.»

«Δεν θέλω. Αν δεν κάνω λάθος είχαμε πει να μιλήσουμε...»

«Δεν έχω όρεξη τώρα.»

«Και πότε θα έχεις; Ήρθα να σου ζητήσω συγνώμη και να σου εξηγήσω γιατί έκανα... όσα έκανα τέλος πάντων.»

«Άλλη μέρα...»

«Όχι, τώρα είναι η κατάλληλη στιγμή. Είμαστε μόνοι και δεν θέλω να περάσει πολύς καιρός, για να το συζητήσουμε.»

«Τι νόημα έχει τώρα; Τσακωθήκαμε, ζήτησες συγνώμη κι εδώ λήγει το θέμα.»

«Έτσι λες; Δε νομίζεις ότι πρέπει να τα ξαναβρούμε;»

«Δεν το νομίζω, αλλά εντάξει, θα την κάνουμε αυτή την κουβέντα κάποια άλλη στιγμή, όχι απόψε.»

«Μήπως θέλεις να κάνουμε κάτι άλλο;» Το προκλητικό του ύφος την έφερνε στα όρια της.

«Όχι.»

«Όλο στο πονηρό πάει ο νους σου, δεν ντρέπεσαι! Έλεγα μήπως ήθελες να δούμε λίγη τηλεόραση.» Τα αστεία του το μόνο που κατάφερναν ήταν να την εκνευρίζουν ακόμα περισσότερο. Αυτό που επιθυμούσε όταν θα επέστρεφε σπίτι της ήταν να κλειστεί στο δωμάτιο της και να σκεφτεί όλα όσα είχε ζήσει με τον Αυγερινό, όχι να συζητήσει με τον Γιάννη. Ούτε λεπτό δεν ήθελε να περάσει μαζί του. Η σκέψη ότι ο Αυγερινός τους είδε να μπαίνουν μαζί στο σπίτι της την είχε γεμίσει ενοχές και φόβο.

«Είμαι κουρασμένη κι έλεγα να ξαπλώσω νωρίς απόψε. Αν δεν σε πειράζει θα προτιμούσα να μείνω μόνη μου» του είπε όσο πιο ευγενικά μπορούσε.

«Με πειράζει, γιατί είναι μια από τις λίγες ευκαιρίες που είμαστε εντελώς μόνοι οι δυο μας. Απόψε θα μπορούσαμε ...» άρχισε να λέει ο Γιάννης πλησιάζοντας την έτοιμος να σκύψει μπροστά στα πόδια της, για να την καλοπιάνει. Δεν υπολόγιζε την οργή της που σαν μεγάλο κύμα ετοιμάστηκε να τον πνίξει.

«Τι θα μπορούσαμε να κάνουμε, Γιάννη; Τι έχεις πάθει επιτέλους; Ακούς τι μου λες;»

«Όχι, όχι... αφού σου είπα δεν εννοώ αυτό» δικαιολογήθηκε εκείνος.
«Καταλαβαίνω πολύ καλά τι εννοείς κι εγώ για μια ακόμα φορά στο ξεκαθαρίζω... δεν θέλω.» Ο Γιάννης την έπιασε από τους καρπούς προσπαθώντας με λάθος κίνηση να την ηρεμήσει.

«Δεν εννοούσα αυτό. Λάθος κατάλαβες.»

«Άφησε με. Μη μ' ακουμπάς.»

«Ηρέμησε, δεν θέλω να σου κάνω κακό. Ορίστε...» της είπε αφήνοντας την και κάνοντας ένα βήμα πίσω.

«Δεν το πιστεύω ότι μόνο αυτό έχεις στο μυαλό σου. Μόνο το πως θα με ρίξεις στο κρεβάτι;» συνέχισε η Αγγελική με αγανάκτηση.

«Δεν έχω μόνο αυτό στο μυαλό μου... Αλλά κι έτσι να ήταν, ρε Αγγελική, που είναι το κακό; Σε θέλω πολύ... Εξήγησε μου γιατί δεν θέλεις να κάνουμε έρωτα.» Δεν πήρε απάντηση και συνέχισε. «Το καλοκαίρι ήρθαμε πολύ κοντά και τότε θυμάμαι πολύ καλά, μου είχες πει ότι το ήθελες κι εσύ. Ξαφνικά μες στο χειμώνα μας έγινες ντροπαλή;»

Η Αγγελική τον κοίταξε με υποτιμητικό ύφος. «Δεν είμαι έτοιμη. Στο έχω πει τόσες φορές.»

«Κι εγώ σου έχω πει ότι θα γίνει όταν και όπως το θέλεις εσύ. Βλακεία μου αν σε πίεσα, το ξέρω, σου έχω ζητήσει συγγνώμη. Πρέπει όμως κι εσύ να με καταλάβεις. Δεν μπορείς να με ανάβεις καλά-καλά και μετά να μου λες σταμάτα.»

«Δεν θα ξαναγίνει... γιατί πολύ απλά δεν θα ξαναέρθουμε τόσο κοντά». Αν και αυτό που του έλεγε ήταν τελεσίδικο εκείνος δεν την πήρε στα σοβαρά και άρχισε να την κοροϊδεύει.

«Μια χαρά θα ξαναέρθουμε κοντά. Μου κάνεις τη δύσκολη αλλά ξέρω τι θες πραγματικά» και της έκανε μια άσεμνη χειρονομία. Η Αγγελική αγανακτισμένη τον έβρισε και τον διέταξε να φύγει. «Τι; Είσαι ντροπαλή; Αλήθεια, τώρα, είσαι ντροπαλή;»

«Δεν είμαι ντροπαλή. Αηδιασμένη είμαι!» Τα μάτια του άστραψαν.

«Τι εννοείς; Δεν το κατάλαβα αυτό». Ξαφνικά το ύφος του έγινε επιθετικό.

«Δεν θέλω... δεν θέλω να ξανακάνω τίποτα μαζί σου. Το κατάλαβες τώρα;»

«Το κατάλαβα και πολύ καλά μάλιστα. Λοιπόν, λέγε...τι τρέχει; Ο Αυγερινός φταίει, ε; Αυτός σε επηρεάζει;» Η όψη του ήταν παράξενη. Τα μάτια του την κοιτούσαν διερευνητικά.

«Πάλι τα ίδια... Μην τον ανακατεύεις τον άνθρωπο στα δικά μας.»

«Σας άκουσα να τον συζητάτε με την άλλη τη σιγανοπαπαδιά, που σου κάνει πλάτες.»

«Άσε την Κάλλια έξω από αυτό.»

«Δε με νοιάζει αυτή. Ο άλλος με νοιάζει. Τον έχω καταλάβει. Ξέρω τι κάνει μαζί σου. Σε γυροφέρνει. Θέλει να σε ρίξει στο κρεβάτι του.»

«Δεν ξέρεις τι λες! Θα έπρεπε να ντρέπεσαι που τον έβρισες και γι' αυτά που λες τώρα.»

«Λέω αυτά που βλέπω και του μίλησα όπως του αξίζει. Αλλά ξέρεις τι πιστεύω εγώ;»

«Δεν θέλω να ξέρω.»

«Δεν θέλεις να είσαι μαζί μου, για να είσαι μ' αυτόν.» Η αλήθεια που υπήρχε στα λόγια του την έφεραν σε δύσκολη θέση. Πάλευε να κρυφτεί.

«Έχεις τρελαθεί τελείως!»

«Και δεν θες να το κάνεις με μένα γιατί θέλεις να το κάνεις μ' αυτόν. Ξέρω πολύ καλά τι άκουσα να λέτε με την Κάλλια το Σάββατο και μη μου πουλάς εμένα παραμύθια ότι δήθεν δεν είσαι έτοιμη. Αυτόν θέλεις. Μ' αυτόν ευχαρίστως θα το έκανες! Ή μήπως το έκανες ήδη;» Η Αγγελική του άστραψε ένα δυνατό χαστούκι.

«Φύγε! Δεν σε θέλω εδώ! Φύγε τώρα!» του φώναξε εκείνη εκτός εαυτού. Ο Γιάννης δεν πτοήθηκε από το χαστούκι και συνέχισε πιο γλυκά να ξεστομίζει τις προειδοποιήσεις του.

«Δεν το καταλαβαίνεις; Ο Αυγερινός είναι καθηγητής σου. Θέλεις να το μάθουν όλοι και να χάσει τη δουλειά του;» Την πλησίασε τόσο που σχεδόν την ακουμπούσε.

«Σταμάτα.»

«Αυτό θα γίνει αν το μάθουν όλοι.»

«Να μάθουν τι ακριβώς; Αυτά τα υποθέτεις εσύ. Έχεις αποδείξεις για όσα λες;»

«Τον αγαπάς; Πες μου...» αγρίεψε πάλι ο Γιάννης. Η Αγγελική του άνοιξε την πόρτα και του έδειξε την έξοδο.

«Φύγε!»

«Αυτόν θέλεις; Πες μου...» Την πλησίασε ακόμα περισσότερο.

«Φύγε!» του είπε χωρίς να κάνει βήμα πίσω.

«Σου ρίχτηκε; Τι σου υποσχέθηκε, για να πας μαζί του;»

«Άντε στο διάολο, Γιάννη!» Τον έσπρωξε μακριά της.

«Αν συνεχίσεις έτσι θα το μάθουν όλοι και να είσαι σίγουρη ότι θα τον διώξουν. Θα φροντίσω εγώ γι' αυτό» απείλησε φεύγοντας από το σπίτι της και κλείνοντας την πόρτα με πάταγο πίσω του. Η Αγγελική έμεινε εμβρόντητη. Τα λόγια του έμειναν να κρέμονται από πάνω της σαν σπαθί, έτοιμο να την κόψει στα δυο.

«Ο ηλίθιος! Ήρθε για να μου ζητήσει συγνώμη και να τα βρούμε υποτίθεται. Δεν μπορεί να λέει αλήθεια. Κι αν το πει; Μα τι να πει; Δεν έχει τίποτα για να τον κατηγορήσει. Κι εγώ θα τα αρνηθώ όλα» μουρμούριζε καθώς ανέβαινε τη σκάλα για το δωμάτιο της. Ξεντύθηκε με βιαστικές κινήσεις και χώθηκε κάτω από τα σκεπάσματα του κρεβατιού της τρέμοντας αυτή τη φορά από τον θυμό. Στο μυαλό της γύριζαν διαρκώς αυτά που είχαν συμβεί. «Μου τα χάλασε όλα. Ήμουν τόσο χαρούμενη και μου τα χάλασε όλα!» Δεν πέρασε πολύ ώρα όταν άκουσε την πόρτα της να χτυπά και τη θεία Λιλή να την φωνάζει απέξω.

«Εδώ είσαι; Είσαι καλά;» την ρώτησε μπαίνοντας μέσα.

«Ναι, θεία. Έλα μέσα. Δεν σας άκουσα που ήρθατε.»

«Μόνο εγώ ήρθα, για να δω αν είσαι καλά. Η μητέρα σου έμεινε γιατί είχαν λίγη δουλειά ακόμα. Ανησυχήσαμε λίγο. Στείλαμε τον Γιάννη νωρίτερα να σου κάνει παρέα μέχρι να έρθουμε και εκείνος γύρισε πριν λίγο λέγοντας ότι τον έδιωξες γιατί ήσουν νευριασμένη. Είναι αλήθεια;»

«Ναι.»

«Για να δω, τα ματάκια σου είναι πρησμένα. Έκλαιγες;»

«Όχι. Αλλά έχω τα νεύρα μου μαζί του. Θεία, δεν ήταν καλή ιδέα να στείλετε τον Γιάννη εδώ» της απάντησε.

«Το κατάλαβα ότι δεν θα το ήθελες αλλά δεν μπορούσα να το αποτρέψω» της δικαιολογήθηκε η θεία της. «Επέμεναν!»

«Τσακωθήκαμε πολύ άσχημα.» Πριν προλάβει να της πει περισσότερα τους διέκοψε το τηλέφωνο.

«Έρχομαι, αμέσως, πάω να το προλάβω.» Όταν γύρισε της είπε ότι είχε τηλεφωνήσει ο πατέρας της, για να ειδοποιήσει ότι θα αργούσε πολύ ή μπορεί και να μην επέστρεφε από την Πάτρα εκείνο το βράδυ. «Έχουν πολλή δουλειά στην κλινική είτε. Λοιπόν, για συνέχισε. Πες τα μου όλα σε παρακαλώ.» Όσο η Αγγελική εξιστορούσε τον κανγά της στη Λιλή, ο Γιάννης στο σπίτι του ήταν κλεισμένος κι εκείνος στο δωμάτιο του. Δεν μπορούσε να ηρεμήσει τα νεύρα του ούτε και να ξεσπάσει κάπου, όσο η μητέρα της Αγγελικής ήταν εκεί. Την ίδια στιγμή ο Πάνος έπινε το δεύτερο ποτό του στη Σελήνη. Είχε αναγνωρίσει τον Μιχαήλ στο σκοτάδι

και πρόλαβε να κάνει πίσω.

«Γιατί δεν την αφήνει ήσυχη;» αναρωτήθηκε. Όταν τους είδε να μπαίνουν μέσα στο σπίτι, ένιωσε σαν να τον τσιμπούν χίλιες μέλισσες. Μετά το τέταρτο ποτό αποφάσισε να επιστρέψει στο σπίτι του.

Τη δική τους ερωτική ιστορία ζούσαν στην Πάτρα η Χριστίνα κι ο Βελισσάρης. Λίγο πριν φύγει από την κλινική είχε τηλεφωνήσει στο σπίτι του, για να ειδοποιήσει ότι θα έπρεπε να μείνει ακόμα μερικές ώρες λόγω φόρτου εργασίας. Κλείνοντας το τηλέφωνο αναρωτήθηκε πως μπόρεσε τόσο εύκολα να ξεφουρνίσει ένα τέτοιο ψέμα που θα μπορούσε να τον εκθέσει, αλλά αποφάσισε να μην κάνει πίσω. Αυτό που ήθελε ήταν να περάσει λίγες ακόμα ώρες με την Χριστίνα μακριά από αδιάκριτα μάτια. Δεν έβλεπε την ώρα να τη συναντήσει. Δεν ήθελε να κάνει δυσάρεστες σκέψεις, δεν ήθελε τις ενοχές. Τις πέταξε μακριά τη στιγμή που την κράτησε στα χέρια του. Έμειναν στο ξενοδοχείο μέχρι τα ξημερώματα.

«Μείνε εδώ απόψε» τον παρακάλεσε εκείνη. Δεν ήταν ότι δεν το ήθελε κι εκείνος, αλλά δεν ήταν συνηθισμένος στα ψέματα και στο να διαχειρίζεται τις ενοχές. Ίσως κάποια στιγμή όλο αυτό να γινόταν συνήθεια.

«Θα γίνει κι αυτό, σύντομα. Θα περάσουμε πολλές νύχτες μαζί» της υποσχέθηκε κι έφυγε, για να επιστρέψει στη γυναίκα του που κοιμόταν τον ύπνο του δικαίου.

Την επόμενη ημέρα ο Πάνος ήταν κακόκεφος. Ο πονοκέφαλος που είχε από τη στιγμή που ξύπνησε του θύμιζε την άσχημη νύχτα που πέρασε. Ευτυχώς είχε καταφέρει να διώξει τις άσχημες σκέψεις που είχε κάνει. «Κι αν η ίδια η Αγγελική είχε προσκαλέσει τον Μιχαήλ στο σπίτι της και απλά δεν υπολόγισε ότι εκείνος θα ερχόταν νωρίτερα; Αν τον είχε συγχωρέσει παρόλο που της φερόταν άσχημα; Δεν γίνεται να σκέφτομαι έτσι για εκείνη, δεν είναι τέτοιο κορίτσι» έλεγε στον εαυτό του. Ήταν απόλυτα σίγουρος ότι αναγκάστηκε. Σίγουρα αναγκάστηκε να τον προσκαλέσει στο σπίτι της, δεν μπόρεσε να το αποφύγει. Στην προσευχή βρισκόταν κάπου ανάμεσα στις φίλες της, αθέατη αλλά παρούσα. Το πρόσωπο της δεν ήταν όπως άλλες φορές. Φαινόταν κι εκείνη κακόκεφη, όπως ο ίδιος. Αντίθετα ο Μιχαή μ' ένα μόνιμο

σαρδόνιο χαμόγελο στο πρόσωπο έριχνε λοξές ματιές πότε σ' εκείνον και πότε στην Αγγελική. «Πρέπει να τον αποφύγω» αποφάσισε και κλείστηκε στην ασφάλεια του γραφείου έχοντας ν' αντιμετωπίσει μόνο τα επίμονα βλέμματα της κυρίας Λεγάκη. Την πέμπτη ώρα δεν είχε μάθημα και διόρθωνε κάποιες εργασίες όταν ξαφνικά ένιωσε κάποιον να στέκεται πάνω από το κεφάλι του. Σήκωσε τα μάτια και είδε την Αγγελική του. Την πρωινή της κακοκεφιά είχε αντικαταστήσει το υπέροχο χαμόγελο της. Δεν έδωσε σημασία ότι γύρω τους υπήρχαν άλλοι και τον πλησίασε με άνεση.

«Θα ήθελες κάτι Λιόντη;» της είπε όσο πιο τυπικά γινόταν προφέροντας το όνομα της για πρώτη φορά δυνατά μέσα στο γραφείο. Κανείς δεν έδωσε σημασία.

«Κύριε, μ' έστειλε να σας φωνάξω η κυρία Κουτρουμάνη. Είναι στην αίθουσα τελετών και χρειάζεται την βοήθεια σας» του εξήγησε η Αγγελική χωρίς να αλλάξει τρόπο.

«Πάμε, τότε, μην την αφήσουμε να περιμένει» της απάντησε και αφού κανείς δεν τους κοιτούσε της χάρισε κι αυτός ένα από τα όμορφα χαμόγελά του. Κατεβαίνοντας τις σκάλες, της ακούμπησε το χέρι. Στην αρχή αγγιξαν τα δάχτυλα τους κι έπειτα τα τύλιξαν το ένα μέσα στο άλλο. «Θα σε δω απόψε;»

«Ναι, κύριε, στις εφτά» απάντησε περνώντας την παλάμη της στιγμιαία από την δική του. Η καρδιά της χτύπησε πάλι δυνατά. Πριν μπουν στην αίθουσα τελετών που βρήκαν την κυρία Κουτρουμάνη περιτριγυρισμένη από ένα πλήθος κοριτσιών πήραν και οι δυο μια βαθιά ανάσα.

«Α, ήρθες Παναγιώτη μου. Χρειαζόμαστε τη βοήθεια σου...» του είπε η κυρία Κουτρουμάνη. Στόλιζε με Χριστουγεννιάτικα τους τοίχους, τα παράθυρα κι ένα ψηλό ψεύτικο έλατο ανεβασμένη σε μια καρέκλα. Ο Πάνος της άπλωσε το χέρι προσκαλώντας την να κατέβει.

«Πείτε μου τι θέλετε να κάνω» προσφέρθηκε ευγενικά και πήρε από τα χέρια της αυτά που κρατούσε. Πριν χτυπήσει το κουδούνι είχαν ολοκληρώσει την διακόσμηση και τα κορίτσια τον ευχαρίστησαν για όσα έκανε.

«Αχ, είσαι το καλύτερο παιδί» του είπε η κυρία Κουτρουμάνη χτυπώντας τον απαλά στην πλάτη.

Στις εφτά παρά δέκα ο Πάνος ήταν ήδη στο ρολόι του Λεπάντο και κοιτούσε τη από κάτω γειτονιά. Ο δρόμος ήταν σκοτεινός και οι πέτρες γλιστρούσαν πολύ. Σκεφτόταν ότι δεν έκαναν καλά που είχαν δώσει ραντεβού εκεί. Ίσως να ήταν επικίνδυνο για την Αγγελική να έρθει μόνη της. Όμως τη στιγμή που χτυπούσε το

ρολόι επτά ακριβώς την είδε να πλησιάζει αθόρυβα. «Ηρθες! Σε περίμενα!» αναφώνησε ο Πάνος που ανυπομονούσε να την δει.

«Περιμένετε πολύ ώρα;» τον ρώτησε εκείνη ντροπαλά.

«Όχι, πριν λίγο ήρθα.» Την τράβηξε κοντά του, κοίταξε γύρω του να σιγουρευτεί ότι ήταν μόνοι και την φίλησε. Έπειτα την οδήγησε στο πέτρινο πεζούλι που είχαν καθίσει και την προηγούμενη. Αν και η βραδιά ήταν πιο ζεστή ο Πάνος έβαλε το χέρι του προστατευτικά γύρω της και για λίγη ώρα έμειναν αμίλητοι κι αγκαλιασμένοι. Μέσα στα χέρια του την αισθανόταν σφιγμένη και ήθελε να της δώσει χρόνο να αισθανθεί πιο άνετα, όμως τον ξάφνιασε μ' ένα δικό της φιλή. Με τα μάτια της μισόκλειστα του μίλησε.

«Κύριε...γι' αυτό που είδατε χθες έξω από το σπίτι μου... να σας εξηγήσω.» Παρόλο που ήθελε ν' ακούσει τι είχε να του πει δεν μπόρεσε να μην γελάσει με το «κύριε» και τον πληθυντικό της ευγένειας που χρησιμοποιούσε κάθε φορά, για να του μιλήσει. Τον κοίταξε απορημένη, αλλά συνέχισε πριν χάσει το θάρρος της. «Με περίμενε ο Γιάννης έξω από το σπίτι μου. Τον είδατε, είμαι σίγουρη. Μη νομίζετε ότι εγώ τον κάλεσα.» Ο Πάνος το επιβεβαίωσε κουνώντας το κεφάλι του αλλά της είπε ψέματα.

«Δεν μου πέρασε από το μυαλό τέτοια σκέψη.» Του εξήγησε γιατί αυτός βρισκόταν εκεί παραλείποντας, όμως, να αναφέρει τον καυγά τους, γιατί δεν ήταν έτοιμη ακόμα να αποκαλύψει περισσότερα. «Είστε οικογενειακοί φίλοι, το κατάλαβα, αλλά είστε και ζευγάρι, σωστά;» Η ερώτηση αυτή την έφερε σε δύσκολη θέση. «Το ξέρω, το έχω καταλάβει.»

«Δεν είμαστε μαζί. Εκείνος, δηλαδή δεν το δέχεται. Δεν καταλαβαίνει ότι έχουμε χωρίσει.»

«Το έχεις πει και δεν το καταλαβαίνει;» Η Αγγελική δεν ήθελε να ομολογήσει ότι αν χώριζε τον Γιάννη θα έβαζε τον ίδιο σε μεγάλο μπελά. Κράτησε το στόμα της κλειστό και το σκέφτηκε καλύτερα.

«Θα το καταλάβει. Θα έρθει η κατάλληλη στιγμή.» Ο δισταγμός της τον έβαλε σε υποψίες. Είχε δει πως αντιδρούσε όταν ήταν νευριασμένος.

«Κοίταξε με. Τον φοβάσαι;» Η Αγγελική δεν την περίμενε μια τόσο εύστοχη ερώτηση. Πως είναι δυνατόν να το ήξερε;

«Όχι, δεν τον φοβάμαι. Η αλήθεια είναι ότι δε το έχει πάρει καλά κι εγώ προσπαθώ να το φέρω με τρόπο.»

«Όπως θέλεις. Καταλαβαίνω ότι δεν είναι εύκολο. Κι εγώ...» ξεκίνησε να της

πει ότι του συνέβαινε ακριβώς το ίδιο πράγμα, ότι δυσκολευόταν να χωρίσει με την Χριστίνα, αλλά κάπου στη μέση της φράσης το σταμάτησε. «Είμαι ερωτευμένος μαζί σου» της είπε αντί γι' αυτό. Τα μάτια του την κοιτούσαν με θαυμασμό. «Το έχεις καταλάβει...» Η Αγγελική ένιωσε κάτω από τα πόδια της ξαφνικά ένα κενό. Σταμάτησε την ανάσα της και ζάρωσε μέσα στα χέρια του σαν μπαλίτσα. «Εσύ; Τι νιώθεις;»

«Κι εγώ είμαι» του είπε η Αγγελική αλλά δεν τολμούσε να τον κοιτάξει με τον ίδιο τρόπο.

«Τι είσαι;» τη ρώτησε σοβαρός, περιμένοντας ν' ακούσει αυτό που ποθούσε.

«Ερωτευμένη μαζί σας.» Με μια φράση της του είχε χαρίσει τον κόσμο όλο. Με το φιλί της του έδειχνε ακριβώς τι εννοούσε. Όμως, ο χρόνος, αντί να σταματήσει και να τους χαρίσει πολύτιμες στιγμές όπως όφειλε, συνέχισε να τρέχει και να τους φέρνει πιο κοντά στη στιγμή του αποχωρισμού. Στις οχτώ ακριβώς σηκώθηκαν απρόθυμα, για να επαναλάβουν την χθεσινή επιστροφή, εκείνη μπροστά κι εκείνος ν' ακολουθεί πιο πίσω, για να είναι σίγουρος ότι θα φτάσει στο σπίτι της με ασφάλεια. Πριν την αφήσει να φύγει της ζήτησε κάτι. «Μπορείς να μου μιλάς στον ενικό τώρα που είμαστε οι δυο μας; Η σχέση μας εδώ δεν είναι του καθηγητή και της μαθήτριάς.» Η Αγγελική γέλασε.

«Ακούγομαι ανόητη;»

«Όχι, ανόητη, όχι, αλλά δεν ταιριάζει, καταλαβαίνεις;»

«Ναι, δίκιο έχετε, αλλά... δεν είναι κι εύκολο.»

«Να το πάλι. Κοίτα, θα ξεκινήσουμε από το όνομα. Για σένα είμαι ο Πάνος. Αυγερινός θα είμαι μόνο στο σχολείο, μόνο μπροστά σε άλλους.» Η Αγγελική πρόφερε το όνομα του με τα τρυφερά της χείλη.

«Πάνος... καθόλου εύκολο...» Την έπιασαν τα γέλια.

«Είναι...»

«Μην το ξεχάσω...δυστυχώς αύριο δεν θα μπορέσω να έρθω.»

«Όχι, όχι. Μη μου το κάνεις αυτό... Θέλω να σε δω» της είπε με απογοήτευση.

«Κι εγώ το θέλω, αλλά θα πρέπει να μείνω σπίτι. Θα τα πούμε όμως την Πέμπτη, αν μπορέσετε κι εσείς.»

«Θα μπορέσουμε.» Γέλασαν κι οι δυο με τον πληθυντικό που την βασάνιζε. Μήπως θέλεις να συναντηθούμε κάπου αλλού;»

«Καλύτερα εδώ. Νομίζω ότι είναι το σημείο μας.»

«Στο Ρολόι του Λεπάντο! Εντάξει, θα σε περιμένω εδώ.»

Την Πέμπτη νωρίς το απόγευμα ο Πάνος τηλεφώνησε στην Χριστίνα που τον περίμενε για τις διακοπές των Χριστουγέννων. «Πότε έρχεσαι τελικά; Οι διακοπές για τα σχολεία αρχίζουν σε μια εβδομάδα, σωστά;»

«Την Πέμπτη είναι η τελευταία ημέρα σχολείου. Θα έρθω την Παρασκευή, το απόγευμα» της απάντησε κι από μέσα του ευχόταν να μπορούσε να μείνει στη Ναύπακτο.

«Όχι το απόγευμα, ρε Πάνο. Είναι παραμονή. Κανονικά την Πέμπτη πρέπει να έρθεις. Μην ξεχνάς ότι το Σάββατο έχω τη γιορτή μου και τη Δευτέρα περιμένουμε τους φίλους σου. Πρέπει να κάνουμε τις απαραίτητες προετοιμασίες.»

«Σωστά, το σκέφτηκες. Θα ξεκινήσω νωρίς την Παρασκευή, για να είμαι εκεί το μεσημέρι.» Έκλεισαν το τηλέφωνο χωρίς τρυφερές κουβέντες και ο Πάνος ξεκίνησε για το Ρολόι βγάζοντας εντελώς από το μυαλό του το τηλέφωνο. Η Αγγελική ήρθε αργοπορημένη και λαχανιασμένη.

«Συγγνώμη που άργησα. Δυστυχώς δεν μπορώ να μείνω» του είπε σηκώνοντας ελαφρά τα πόδια της, για να του δώσει ένα πεταχτό φιλί. Ο Πάνος δεν την άφησε να του φύγει έτσι βιαστικά.

«Γιατί, έγινε κάτι;»

«Όχι, μην ανησυχείς. Μπορείς να με συναντήσεις αργότερα;»

«Μπορώ.»

«Πολύ αργότερα.»

«Όποτε θέλεις αλλά εσύ πως θα φύγεις από το σπίτι σου;»

«Δεν θα φύγω. Έλα στη μια να με βρεις στον κήπο του σπιτιού μου. Η πίσω πόρτα θα είναι ανοιχτή. Θα είμαι εκεί να σε περιμένω.»

«Στο σπίτι σου και τέτοια ώρα; Αυτό είναι πολύ επικίνδυνο, είσαι σίγουρη;»

«Ναι, απολύτως. Αλήθεια... πρέπει να φύγω τώρα... έφυγα κρυφά και οι δικοί μου νομίζουν ότι είμαι στο δωμάτιο μου.»

«Περίμενε» της φώναξε αλλά εκείνη έτρεξε προς το σπίτι. Έτρεξε κι εκείνος πίσω της για λίγο αλλά σταμάτησε. Μπορεί κάποιος να τον έβλεπε. Αναρωτήθηκε αν είχαν τρελαθεί κι οι δύο κι έπαιζαν έτσι με τη φωτιά, αλλά οι μυστικές τους

συναντήσεις όσο κι αν ήταν επικίνδυνες ήταν ο,τι πιο συναρπαστικό είχε ζήσει. Συνέχισε να περπατά με φυσιολογικό ρυθμό μέχρι που έφτασε έξω από το αρχοντικό. Όλα τα φώτα ήταν αναμμένα κι από μέσα άκουσε ομιλίες και μουσική. Κατάλαβε ότι είχαν επισκέψεις και γι' αυτό η Αγγελική δεν μπορούσε να μείνει μαζί του. Στις έντεκα το σπίτι ήταν πια ήσυχο και λίγο πριν τις δώδεκα όλα τα φώτα είχαν σβήσει. Σε μια ώρα θα πήγαινε να τη συναντήσει, αλλά αυτή η ώρα δεν περνούσε με τίποτα. Όταν πια το ρολόι έδειξε μια παρά πέντε, κατέβηκε τις σκάλες του χωρίς ν' ανάψει φώτα και βγήκε από την είσοδο του σπιτιού του προσέχοντας να μη τον δει κανείς. Περπάτησε για λίγο στο σκοτάδι σαν τον κλέφτη μέχρι που το φεγγάρι εμφανίστηκε μέσα από τα σύννεφα και φώτισε τον έρημο δρόμο χωρίς να τον υπολογίσει. Δίστασε πολύ πριν περάσει την πόρτα του κήπου της Αγγελικής. Αν τον έβλεπε κάποιος περαστικός ή χειρότερα αν τον έβλεπε κάποιος από το σπίτι πως θα δικαιολογούσε την νυχτερινή του επίσκεψη; Η επιθυμία του να την δει προσπέρασε το φόβο και τον έφερε μέσα. Από κάπου ακούστηκε ένας ψίθυρος.

«Ηρθες!» Μπροστά του στεκόταν ένα φρέσκο νυχτολούλουδο. Του άπλωσε το χέρι της και χωρίς να μιλούν τον οδήγησε με προσεκτικά βήματα κάτω ακριβώς από το μπαλκόνι της, που ήταν προστατευμένο από τα μάτια των περαστικών. Το φως από το φεγγάρι τους φώτιζε τα πρόσωπα. Τα μάτια της χαμογελούσαν και του έλεγαν να την εμπιστευτεί. «Μη φοβάσαι, οι γονείς μου κοιμούνται εδώ και ώρα και η κρεβατοκάμαρα τους είναι μπροστά, δεν μας ακούν.»

«Γιατί τέτοια ώρα; Γιατί εδώ;» τη ρώτησε ψιθυρίζοντας κι εκείνος.

«Γιατί δεν μπορούσα να περιμένω. Χθες δεν σε είδα και σήμερα ήταν αδύνατο... είχαμε επισκέπτες.»

«Δεν θέλω να σε βάλω σε μελάδες. Είναι πολύ επικίνδυνο αυτό που κάνουμε, το καταλαβαίνεις έτσι δεν είναι;»

«Ναι, το καταλαβαίνω. Αλλά δεν με νοιάζει, τις τελευταίες μέρες έχουν αλλάξει όλα για μένα. Νιώθω... ότι δεν θα μπορούσα... αν δεν σε έβλεπα κι απόψε, αν δε σε φιλούσα...» Η Αγγελική ήταν χείμαρρος. Ο έρωτας της για τον Αυγερινό την είχε αλλάξει. «Έχω πολύ καλά νέα να σου πω. Θα μπορούσα να σου τα γράψω αλλά ήθελα να σε δω από κοντά...» του είπε φιλώντας τον με τα μάτια κλειστά και τα δροσερά από το κρύο χείλη της. Ο Πάνος δεν μπορούσε να σταματήσει να της χαϊδεύει το πρόσωπο, να την φιλά ξανά και ξανά και να την αγκαλιάζει. «Κάνει κρύο... Δεν θα σε κρατήσω πολύ» του είπε ενώ εκείνη έτρεμε περισσότερο. Ο Πάνος γέλασε πάλι. Ήθελε να τον προστατεύσει από το κρύο, να τον προστατεύσει εκείνη!

«Κοριτσάκι μου, δεν κρυώνω. Όμως, πες μου τα καλά νέα.»

«Μπορούμε να περάσουμε μια ολόκληρη μέρα μαζί, ίσως κι ένα βράδυ. Θα το ήθελες;» Τα λόγια της τον αιφνidiάσαν.

«Τι εννοείς μια μέρα κι ένα ολόκληρο βράδυ μαζί; Πως μπορεί να γίνει αυτό; Μήπως βιάζεσαι;» Το χαμόγελο της έσβησε καθώς η ερώτηση του την έκανε να νιώσει άβολα. Ο Πάνος έσπευσε να το διορθώσει. «Εννοώ ότι θέλω σαν τρελός να περάσω μια ολόκληρη μέρα μαζί σου. Και μια εβδομάδα δεν θα μου έφτανε. Αλλά οι γονείς σου; Που θα είναι;» Η Αγγελική είχε σκύψει το κεφάλι αποφεύγοντας να τον κοιτάξει. Ντρεπόταν πολύ και ένιωθε ότι τα είχε χαλάσει όλα με τον αυθορμητισμό της. «Κοίταξε με. Σε έκανα να νιώσεις άσχημα... με συγχωρείς, κατάλαβα τι εννοείς.»

«Νομίζεις ότι το προχωράω πολύ γρήγορα... θα έχεις την εντύπωση ότι εγώ...» δεν κατάφερε να ολοκληρώσει τη φράση της. Έκρυψε το πρόσωπο της από ντροπή στο στήθος του.

«Όχι, όχι. Σε παρακαλώ... και δεν μου έδωσες λάθος εντύπωση αν αυτό νομίζεις. Πιστεύω ότι είσαι το πιο όμορφο κι αγνό πλάσμα σ' αυτόν τον κόσμο. Απλώς ξαφνιαστήκα. Και να ήξερες μόνο πόσο το θέλω! Σαν τρελός!» Την τράβηξε ακόμα πιο κοντά του και της το τόνισε ξανά, «Το θέλω σαν τρελός.»

«Ακούστηκε κάπως παράξενο αυτό που είπα, αλλά εννοούσα να περάσουμε χρόνο μαζί χωρίς να μας φοβόμαστε.»

«Αυτό το θέλω κι εγώ, μα πως θα το κάνουμε;» Τον κοίταξε στα μάτια που έλαμπαν παράξενα μέσα στο μισοσκόταδο.

«Οι δικοί μου φεύγουν αύριο και θα λείψουν μέχρι την Κυριακή το απόγευμα. Ξέρουν ότι έχω διάβασμα και τα ιδιαίτερα μαθήματα και ότι δεν μπορώ να πάω μαζί τους, οπότε είπαν να μείνω εδώ κι αν θέλω να καλέσω τα κορίτσια, για να μου κρατήσουν συντροφιά τα δυο βράδια. Ακόμα θα μπορούσα αν ήθελα να μείνω στην Κάλλια. Έλεγα λοιπόν αν ήθελες να έρθεις εσύ να μείνεις μαζί μου τη μια μέρα ακόμα και ένα από τα δυο βράδια, όποιο ήθελες.» Ο Πάνος την άκουγε προσεχτικά. Το σχέδιο της ήταν ριψοκίνδυνο αλλά ταυτόχρονα και τόσο δελεαστικό.

«Αν είναι να επιλέξω θα ήθελα και τα δυο» της απάντησε δίνοντας της να καταλάβει ότι δεχόταν με χαρά την απίθανη πρόταση της.

«Αύριο το μεσημέρι που θα επιστρέψω από το σχολείο θα έχουν ήδη φύγει. Στις τρεις έχω μάθημα εδώ με την καθηγήτρια των αρχαίων και την Κάλλια. Μόλις τελειώσουμε και φύγουν στις πεντέμισι, θα με δεις στο παράθυρο του σαλονιού να κλείνω τα μπροστινά παραθυρόφυλλα. Όταν τα δεις κλειστά μπορείς να έρθεις από

την πίσω πόρτα. Αν δεν τα έχω κλείσει μέχρι τις έξι μην έρθεις. Θα επικοινωνήσω εγώ μαζί σου, όταν μπορέσω.»

«Εντάξει. Έτσι θα γίνει. Όλα θα πάνε καλά» είπε ο Πάνος προσπαθώντας να δώσει και στους δυο τους θάρρος. «Πρέπει να φύγω τώρα, μη ρισκάρουμε άλλο» πρόσθεσε φιλώντας την για καληνύχτα. Πίσω στο σπίτι του σκέφτηκε ξανά όσα του είχε πει. Η αναστάτωση που του έφερε η προοπτική να μοιραστεί μια μέρα και μια νύχτα μαζί της τον κράτησε ξάγρυπνο για λίγο ακόμα αλλά την επόμενη ημέρα θα ξυπνούσε ο πιο χαρούμενος άνθρωπος στην πόλη.

Το πρωί η Αγγελική ήταν πολύ κεφάτη αλλά και πολύ αφηρημένη. Στα μαθήματα δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί και διαρκώς χάζευε έξω από τα παράθυρα κοιτώντας ψηλά. Την προτελευταία ώρα πια, δεν μπορούσε να καθίσει στη θέση της. Στριφογύριζε και σιγοτραγουδούσε, χτυπούσε ρυθμικά το πόδι της στο πάτωμα και έκρυβε τα χαμόγελα που άθελα της εμφανίζονταν την ώρα που όλοι ήταν σοβαροί. Η Κάλια που γνώριζε τα σχέδια της το διασκέδαζε αλλά δεν έκρυβε και την ανησυχία της. «Ε, εσύ... ποια είσαι; Ποιος απήγαγε τη φίλη μου;» Η Αγγελική γέλασε. «Πρόσεχε, σε βλέπει ο Γιάννης. Αν καταλάβει ότι είσαι χαρούμενη κάτι θα κάνει για να στο χαλάσει» την προειδοποίησε η Κάλια.

«Αυτό δεν γίνεται. Είμαι τόσο μα τόσο χαρούμενη... Θέλω να το φωνάξω...» της απάντησε η Αγγελική πνίγοντας αυτή τη χαρά σε ψιθύρους. Γύρισε με τρόπο να κοιτάξει τον Γιάννη που καθόταν δύο θρανία πιο πίσω και την παρατηρούσε. «Έχεις δίκιο, με κοιτάει.»

«Δεν πρέπει να καταλάβει τι ετοιμάζεις. Καήκαμε, αν σε πάρει είδηση!» Μπαίνοντας στην αίθουσα την τελευταία ώρα ο Πάνος παρατήρησε ότι δεν έλειπε σχεδόν κανείς.

«Ωραία, βλέπω σήμερα ότι είμαστε όλοι εδώ» τους είπε και τα μάτια του σταμάτησαν για λίγο πάνω στον Γιάννη και την παρέα του. Του φάνηκε περίεργο που δεν την κοπάνησαν όπως συνήθως και φαντάστηκε ότι δεν έμειναν για καλό. Ξεκίνησε το μάθημα δίνοντας στους μαθητές του ένα ποίημα.

«Τι είναι αυτό, κύριε;» ρώτησαν κάποιοι.

«Είναι το ποίημα 'If', του Rudyard Kipling, σε μετάφραση του λογοτέχνη Νίκου Καρβούνη. Διαβάστε το για λίγο σιωπηλά και μετά θα αναλύσουμε κάποιους στίχους, για να προχωρήσουμε έτσι τη συζήτηση που ξεκίνησε την προηγούμενη εβδομάδα.» Ο Γιάννης δεν έχασε την ευκαιρία.

«Νόμιζα ότι το μάθημα που είχαμε αυτή την ώρα ήταν Φιλοσοφία, όχι

Λογοτεχνία. Μάλλον έχετε μπερδευτεί, κύριε Αυγερινέ» του είπε σαρκαστικά. Ο Πάνος αν και ήταν αποφασισμένος να μην αφήσει την προσωπική τους κόντρα να εκδηλωθεί μέσα στην τάξη ένωσε ότι αυτή τη φορά έπρεπε να απαντήσει.

«Όχι, Μιχαήλ, δεν έχω μπερδευτεί. Μέσα από την ποίηση οι άνθρωποι συναντούν την φιλοσοφία. Το συγκεκριμένο ποίημα, αν και γράφτηκε στις αρχές του 20^{ου} αιώνα από έναν λογοτέχνη με βραβείο Νόμπελ, για τον οποίο υπάρχουν, βέβαια, αντικρουόμενες απόψεις, θεωρώ ότι μπορεί και σήμερα να μας εμπνεύσει και τελικά να βρούμε απαντήσεις πάνω σε θέματα που μας απασχολούν. Αυτά τα θέματα συζητούμε τον τελευταίο καιρό που δεν μας παρακολουθείς.» Κάτι πήγε να απαντήσει ο Γιάννης αλλά τελικά έσφιξε τα δόντια, γιατί στην πραγματικότητα ήθελε να τον βρίσει χυδαία. Γυρνώντας προς το σύνολο των μαθητών ο Πάνος τους προέτρεψε να διαβάσουν τη μετάφραση και να εστιάσουν στους στίχους που τους έκαναν ιδιαίτερη εντύπωση. Στην αρχή οι περισσότεροι δεν έδειξαν και πολύ ενθουσιασμό.

«Μα, κύριε, εγώ δεν έχω ιδέα από ποίηση. Δεν τα καταλαβαίνω αυτά» του είπε ένα από τα αγόρια της τάξης.

«Είμαι σίγουρος, Μανούση, ότι μπορείς» του είπε ενθαρρυντικά. Υπακούοντας στην προτροπή του καθηγητή τους διάβασαν τελικά τη μετάφραση και λίγη ώρα μετά ξεκίνησαν να σηκώνονται ένα-ένα τα χέρια, για να πάρουν τον λόγο. Η Έφη ξεκίνησε να διαβάζει τους στίχους που της έκαναν εντύπωση.

Αν να εμπιστεύεσαι μπορείς
τον ίδιο τον εαυτό σου, όταν ο κόσμος
δεν σε πιστεύει κι αν μπορείς
να του σχωρνάς αυτή τη δυσπιστία...

Η Κάλλια με την Αγγελική ξεχώρισαν άλλους στίχους του ποιήματος.

Αν να ονειρεύεσαι μπορείς,
και να μην είσαι δούλος των ονείρων
αν να στοχάζεσαι μπορείς,
δίχως να γίνει ο στοχασμός σκοπός σου...

Ακόμα και ο Μανούσης που δεν ήξερε από ποίηση σήκωσε το χέρι του διστακτικά για να πει τους στίχους που του έκαναν εντύπωση.

Να περιμένεις αν μπορείς
δίχως να χάνεις την υπομονή σου.
Κι αν άλλοι σε συκοφαντούν,
να μην καταδεχθείς ποτέ το ψέμα,
κι αν σε μισούν, εσύ ποτέ
σε μίσος ταπεινό να μην ξεπέσεις,
μα να μην κάνεις τον καλό
ή τον πολύ σοφό στα λόγια.

Γρήγορα ξεκίνησε η συζήτηση και τα παιδιά βρήκαν ενδιαφέρον στην ερμηνεία των στίχων όλοι εκτός από τον Γιάννη και την παρέα του, οι οποίοι δυσανασχετούσαν και συζητούσαν τα δικά τους με επιδεικτικό τρόπο. «Τώρα θα μας κάνει παρατήρηση» ευχόταν από μέσα του ο Στέργιος. «Που θα πάει, δεν θα μας πετάξει έξω;» αναρωτιόταν ο Γιάννης που ο σκοπός του ήταν να εκνευρίσει τον καθηγητή του. Ο Πάνος δυσκολευόταν με την φασαρία που έκανε η παρέα του Γιάννη αλλά δεν θα του έκανε τη χάρη να τον διώξει. Αποφάσισε να τον αιφνιδιάσει.

«Κι εσένα, Μιχαήλ, ποια είναι η γνώμη σου;» τον ρώτησε ξαφνικά.

«Για ποιο θέμα;» απάντησε με ερώτηση στον καθηγητή του με το μόνιμο πια σαρκαστικό χαμόγελο που είχε υιοθετήσει.

«Για τους στίχους που έκαναν εντύπωση στη συμμαθήτριά σου. Για διάβασε τους ξανά, Καστρινού» είπε γυρνώντας στην Έλενα.

Αν όσα απόχτησες μπορείς
σ' ένα σωρό μαζί να τα μαζέψεις
και δίχως φόβο, μονομιάς
κορόνα ή γράμματα όλα να τα παίζεις
και να τα χάσεις και απ' αρχής,
ατράνταχτος να ξεκινήσεις πάλι
και να μη βγάλεις και μιλιά
ποτέ γι' αυτόν τον ξαφνικό χαμό σου.

Μόλις τελείωσε την ανάγνωση των στίχων η Έλενα, ο Πάνος γύρισε προς τον Γιάννη.

«Λοιπόν, Μιχαήλ, ποια είναι η γνώμη σου γι' αυτούς τους στίχους;» Ο Γιάννης δεν έδωσε και πολύ σημασία καθώς τα άκουγε. Ανασήκωσε τους ώμους του δείχνοντας ότι δεν τον ένοιαζε. «Μα πως; Για κοίταξε καλύτερα εδώ...» επέμενε ο Πάνος και του έδειξε με το δάχτυλο το χαρτί που ήταν γραμμένοι οι στίχοι «.. και δίχως φόβο, μονομιάς κορόνα ή γράμματα όλα να τα παίζεις και να τα χάσεις και απ' αρχής...» Το κοίταζε καλά και δεν του πήρε παρά μερικά δευτερόλεπτα, για να καταλάβει τι μήνυμα ήθελε να του περάσει ο Αυγερινός. Ο Πάνος διάβασε άλλη μια φορά τους στίχους δυνατά να τους ακούσουν όλοι, «...μονομιάς κορόνα ή γράμματα όλα να τα παίζεις και να τα χάσεις...», κοιτώντας τον με νόημα σαν να του έριχνε αλάτι στην πληγή να δει πόσο θα τον πονέσει. Και τα κατάφερε γιατί στο επόμενο λεπτό ο Γιάννης, κατακόκκινος ως το λαιμό, σηκώθηκε από την θέση του, άρπαξε το σακίδιο του κι έφυγε από την αίθουσα μουρμουρίζοντας διάφορες βρισιές. Όλοι έμειναν άναυδοι από την αψυχολόγητη συμπεριφορά του συμμαθητή τους, αλλά κανείς δεν τόλμησε να το σχολιάσει. Μόνο ο έμπιστος του, ο Στέργιος τον ακολούθησε χωρίς να πει κουβέντα. Ο Πάνος κοίταξε τα κορίτσια θέλοντας να δει την αντίδραση της Αγγελικής, νιώθοντας ικανοποίηση που τον είχε φέρει σε δύσκολη θέση, αλλά μετανιώνοντας το σχεδόν αμέσως. Η Αγγελική σίγουρα δεν ήταν τρόπαιο που διεκδικούσε από τον Μιχαήλ. Χωρίς άλλα απρόοπτα συνεχίστηκε το μάθημα μέχρι που το κουδούνι σήμανε το τέλος της εβδομάδας.

«Πάλι δεν προλάβαμε να τελειώσουμε τη συζήτηση μας, κύριε» παραπονέθηκαν κάποιοι. Ο Πάνος με κατανόηση τους υποσχέθηκε να μην ξεκινήσει άλλο θέμα αν δεν τελείωναν αυτό. Γυρίζοντας στο σπίτι του το μόνο που τον απασχολούσε ήταν να βρεθεί με την Αγγελική και τίποτα να μην τους χαλάσει τα σχέδια. Φτάνοντας κοίταξε όπως πάντα τα παράθυρα του σπιτιού της που τώρα ήταν κλειστά εκτός από ένα, αυτό του σαλονιού που θα έκλεινε η Αγγελική όταν θα τον ειδοποιούσε. Το μαρτύριο της αναμονής ήταν μεγαλύτερο από άλλες φορές και πιο αγωνιώδες. Όταν πια έφτασε η ώρα, κοίταξε έξω και με ανακούφιση είδε ότι τα παραθυρόφυλλα είχαν κλείσει. Έπρεπε να περιμένει λίγα λεπτά ακόμα για να κατέβει. Τη στιγμή που κλείδωνε την πόρτα είδε από μακριά κάποιους γείτονες να πλησιάζουν. Δεν το διακινδύνεψε να τον δουν που πάει κι έφυγε βιαστικά προς την αντίθετη κατεύθυνση προς το κέντρο. Έκανε μια φορά τον γύρο του τετραγώνου και έπειτα πλησίασε την πίσω πόρτα του αρχοντικού, αφού βεβαιώθηκε ότι δεν υπήρχε

κανείς τριγύρω. Η Αγγελική ήταν ήδη στο παράθυρο της κουζίνας και περίμενε να τον δει να έρχεται. Προχώρησε αθέατος στον κήπο κι έπειτα μπήκε με αστραπιαίες κινήσεις μέσα στο σπίτι. Η στιγμή που έκλεισε η πόρτα κι έμειναν μόνοι ήταν αυτή που και οι δυο περίμεναν τόσο καιρό.

«Μου φαίνεται απίστευτο!» της είπε σηκώνοντας την στον αέρα.

«Πόσο χαίρομαι που είσαι εδώ!» του απάντησε εκείνη με λαχτάρα.

«Τίποτα δε θα με σταματούσε...» Τη στροβίλισε στον αέρα και γελούσαν χαρούμενοι που επιτέλους μπορούσαν ν' αφήσουν τον εαυτό τους ελεύθερο.

«Έλα, πάμε μέσα.» Η Αγγελική τον οδήγησε στο εσωτερικό του σπιτιού κρατώντας τον από το χέρι, έτοιμη να τον ξεναγήσει στο δικό της χώρο. Όταν βρέθηκαν στον επάνω όροφο δεν του επέτρεψε να μπει στο δωμάτιο της. «Εδώ... θα μπορούμε αργότερα» του υποσχέθηκε ντροπαλά έξω από την πόρτα της. «Πάμε ν' ανάψουμε το τζάκι;» του πρότεινε, για ν' αποφύγει την αμηχανία.

«Το σπίτι σας είναι εντυπωσιακό» παρατήρησε ο Πάνος που ακόμα μιλούσε σιγανά.

«Μην ανησυχείς είμαστε μόνοι. Κανείς δεν θα μας ενοχλήσει. Μπορούμε να μιλάμε κανονικά» τον καθησύχασε. Ο Πάνος κοιτούσε με ενδιαφέρον τις οικογενειακές φωτογραφίες πάνω στο τζάκι πολλές από τις οποίες έδειχναν την Αγγελική στο σχολείο, σε διάφορες εκδηλώσεις κι εκδρομές και σε διάφορες ηλικίες. Ο πατέρας της φαινόταν να την αγαπά πολύ, γιατί στις περισσότερες την κρατούσε αγκαλιά ή έπαιζε μαζί της. «Ναι, είμαι η αδυναμία του μπαμπά μου, αν αυτό σκέφτεσαι.»

«Είσαι πολύ όμορφη, σε όλες τις ηλικίες» παρατήρησε τελικά.

«Όταν έρθω στο δικό σου σπίτι υπόσχεσαι να μου δείξεις και τις δικές σου;» τον ρώτησε κι εκείνος της χαμογέλασε μ' ευχαρίστηση. «Αλήθεια, που είναι το σπίτι σου;»

«Στην Αθήνα, στη Νέα Σμύρνη. Θα σου μιλήσω γι' αυτά αργότερα. Τώρα θέλω να σου πω κάτι που με απασχολεί από το μεσημέρι.» Κάθισαν και οι δυο μπροστά από τη φωτιά που μόλις είχε ανάψει, για να μιλήσουν. «Σήμερα παρασύρθηκα. Μάλλον το παράκανα με τον Μιχαήλ, γι' αυτό έφυγε από την τάξη. Δεν έπρεπε να τον προκαλέσω.» Η Αγγελική γέλασε δυνατά ξαφνιάζοντας τον.

«Να ήξερες πόσο χάρηκα που τον νευρίασες έτσι! Μπορώ να πω ότι το ευχαριστήθηκα. Δεν υπάρχει δικαιολογία για το πως σου φέρεται. Σε προκαλεί συνεχώς!»

«Νομίζω ότι έχει καταλάβει τα αισθήματά μου για σένα και γι' αυτό με κοντράρει. Δεν πρέπει όμως να του δίνω αφορμές.» Η Αγγελική ήξερε καλά τι ήταν ικανός να κάνει και να βρεθεί ο Πάνος εκτεθειμένος.

«Ναι, κι εγώ το ίδιο αλλά ας τον αφήσουμε αυτόν, δεν θέλω να μας χαλάσει τη διάθεση.» Την ώρα εκείνη ακούστηκε το κουδούνισμα του τηλεφώνου κι οι δυο κοιτάχτηκαν ξαφνιασμένοι. Η Αγγελική το σήκωσε από το γραφείο του πατέρα της αφήνοντας τον μόνο στο σαλόνι. «Έλα μαμά... Μια χαρά είμαι. Ετοιμάζομαι να πάω στα κορίτσια... Ναι, μην ανησυχείς... θα προσέχω. Όχι, σπίτι θα καθίσουμε και θα δούμε ταινία. Δεν θα βγούμε απόψε είπαμε. Θα σε πάρω εγώ αύριο αλλά όχι πολύ νωρίς. Ναι, ναι, θα κουβεντιάζουμε όλη νύχτα. Φιλιά στον μπαμπά και τη θεία.» Έκλεισε το τηλέφωνο και γύρισε ξανά δίπλα του. «Προσπάθησα ν' ακούγομαι όπως συνήθως, αλλά δεν ξέρω αν τα κατάφερα. Δεν έχω συνηθίσει να λέω ψέματα κι η μητέρα μου... ένα περίεργο πράγμα τα μυρίζεται όλα από χιλιόμετρα μακριά...»

Ο Πάνος ένιωθε πολύ παράξενα που βρισκόταν εκεί στα κρυφά και η Αγγελική αναγκαζόταν να πει ψέματα στους γονείς της, όμως δεν ήθελε να της το χαλάσει και να φύγει. «Έχεις φάει;» τον ρώτησε.

«Δεν πεινάω» της απάντησε χαμογελώντας.

«Θα σου κάνω το τραπέζι εγώ απόψε, κύριε Αυγερινέ. Κάτι έχω ετοιμάσει για σένα.»

«Μαγείρεψες;»

«Ε, καλά, όχι εγώ, η μαμά μου. Εγώ... δεν ξέρω να μαγειρεύω ακόμα. Θα μάθω όμως...» Έφερε ένα μπουκάλι παγωμένο κρασί και δυο ποτήρια.

«Πίνεις;» την ρώτησε έκπληκτος.

«Λίγο κρασί κάνει καλό, λίγο...πριν από το φαγητό, λίγο κατά τη διάρκεια και λίγο μετά» του απάντησε και έσκασε στα γέλια με την έκπληκτη έκφραση του.

«Είσαι τόσο όμορφη!» της είπε δεύτερη φορά θαυμάζοντας τις λεπτομέρειες του προσώπου της. Τα μάτια της ήταν καλοσχηματισμένα κι είχαν ένα βαθύ καστανό χρώμα. Στα μάγουλα της υπήρχαν μερικές άτακτες φακίδες εδώ κι εκεί που την έκαναν να μοιάζει με μικρό κοριτσάκι. Παρατηρούσε το στόμα της όταν μιλούσε και του φαινόταν ότι δεν είχε φιλήσει ποτέ πιο βελούδινα χείλη. Αναμφίβολα δεν έβρισκε κανένα ψεγάδι πάνω της. Ακόμα κι εκείνη την κάθετη φλέβα που εμφανιζόταν στο μέτωπο της όταν μιλούσε έντονα την έβρισκε ιδιαίτερα γοητευτική. Το κρασί της ήταν γλυκό αλλά οι ώρες που περνούσε μαζί της ήταν πιο μεθυστικές. Καθισμένοι μπροστά στη φωτιά μίλησαν για όλα τα γεγονότα που οδήγησαν στη γνωριμία τους κι

ο ένας γέμιζε τα κενά της ιστορίας του άλλου. Ο Πάνος της είπε για την πρώτη φορά που την είδε στην πλατεία, τότε που φορούσε το λευκό της φόρεμα, για την δεύτερη στο μπαρ Κάστρο, για τον κεραυνοβόλο έρωτα που τον χτύπησε και πως ανακάλυψε τελικά ότι ήταν γείτονες. Η Αγγελική δεν μπορούσε να πιστέψει όσα άκουγε. Την ευχαρίστησε για τις υπέροχες επιστολές της που αν και ανυπόγραφες είχε καταλάβει ότι προέρχονταν από εκείνη. Δεν πρόλαβε να του πει πόσο είχε διστάσει πριν αποφασίσει να το κάνει γιατί ξαφνικά ακούστηκε το κουδούνι. Η Αγγελική σηκώθηκε αθόρυβα και του έκανε νόημα με το δάχτυλο να κάνει ησυχία.

«Όποιος κι αν είναι θα φύγει, δεν θ' ανοίξω.» Το κουδούνι όμως ξαναχτύπησε κι έπειτα από λίγα δευτερόλεπτα ακούστηκε ένας ήχος σαν κάποιος να ξεκλείδωνε την εξώπορτα. Μονομιάς έτρεξαν κι οι δυο από το σαλόνι στην κουζίνα την ίδια στιγμή που κάποιος έμπαινε από την κύρια είσοδο. Ο άντρας που μπήκε πρόλαβε να δει την Αγγελική και τη φώναξε. Ήταν ο Μανώλης.

«Αγγελική, ο Μανώλης είμαι, Αγγελική...»

Η Αγγελική δεν μπορούσε να μην απαντήσει. Έκανε νόημα στον Πάνο να μείνει στην κουζίνα και γύρισε προς την είσοδο που την περίμενε ο βοηθός του πατέρα της.

«Μανώλη... δεν σε περίμενα...»

«Με συγχωρείς. Χτύπησα το κουδούνι. Δεν απάντησες και γι' αυτό πήρα το θάρρος και χρησιμοποίησα τα κλειδιά... μου τα έδωσε ο πατέρας σου.» Η Αγγελική ήταν αναποκοκκινισμένη και φανερά έκπληκτη από την ξαφνική εισβολή του.

«Σ' έστειλε να με ελέγξεις;»

«Όχι, όχι, τίποτα τέτοιο. Μου είπε αν δε σε βρω στο σπίτι να μπω μόνος μου. Χρειάζομαι κάποια χαρτιά από το γραφείο του, αυτό είναι όλο.» Έλεγε την αλήθεια.

«Σου συμβαίνει κάτι;»

«Όχι, γιατί το λες αυτό;»

«Είσαι κάπως... αναστατωμένη.»

«Μια χαρά είμαι» είπε εκείνη προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή της, αλλά δεν τα κατάφερε.

«Α! Κατάλαβα... δεν είσαι μόνη... είσαι με το πρόσωπο, σωστά;»

«Μανώλη!» διαμαρτυρήθηκε εκείνη έντονα.

«Μη φοβάσαι, δεν θα σε μαρτυρήσω. Είμαι τάφος!»

«Τι λες; Τρελάθηκες; Μόνη μου είμαι.»

Ο Μανώλης γέλασε και της έδειξε τα δυο ποτήρια και το κρασί δίπλα στο

τζάκι. Έπειτα της χάιδεψε τα ανακατεμένα της μαλλιά. «Μην έχεις φόβο από μένα, δεν είδα τίποτα, δεν ξέρω τίποτα. Να προσέχεις, μικρή...»

Η Αγγελική ξεροκατάπие και τον ικέτευσε να μην πει τίποτα. «Ορκίζομαι. Λοιπόν, πάω για τα χαρτιά κι εξαφανίζομαι. Αν χρειαστείς κάτι πάρε με στο ιατρείο. Και πες του Γιάννη να είναι φρόνιμος, αλλιώς θα του τσακίσω τα πόδια.» Τα τελευταία του λόγια τα είπε λίγο πιο δυνατά, για να τον ακούσει ο Γιάννης που όμως δεν ήταν μέσα. Πραγματικά, πήρε τα χαρτιά που χρειαζόταν κι έφυγε γρήγορα. Ο Πάνος κρυμμένος στην κουζίνα τα είχε ακούσει όλα.

«Συγγνώμη γι' αυτό» απολογήθηκε η Αγγελική. «Ήταν ο βοηθός του πατέρα μου. Άκουσες φαντάζομαι...» Στο πρόσωπο της φάνηκε να στεναχωριέται που ο Μανώλης θεώρησε ότι μαζί της ήταν ο Γιάννης.

«Δεν πειράζει, πάλι καλά που δεν με είδε.» Αν και ούτε ο Πάνος δεν τον είχε δει, τον θυμήθηκε από τη φωνή του. Ήταν ο νεαρός με το γρήγορο αυτοκίνητο που είχε φέρει εκείνο το βράδυ την Αγγελική στο Κάστρο. Αναρωτήθηκε τι ρόλο να είχε αυτός ο νεαρός στη ζωή της αλλά δεν είπε ούτε λέξη. Τον υπολόγιζε περίπου στην δική του ηλικία. Γιατί την είχε φέρει τότε στο Κάστρο και ποια είναι η σχέση του με τον Γιάννη; Φευγαλέες σκέψεις ήταν, που σκοτεινίασαν και το δικό του πρόσωπο, αλλά χωρίς δικαίωμα να εκφραστούν. Ανάμεσα τους ξαφνικά στριμώχτηκε μια σκιά.

«Τι σκέφτεσαι. Είναι κάτι που θέλεις να μου πεις;» Ο Πάνος δυσκολεύτηκε να μιλήσει. Ήταν καιρός που ήθελε να της πει για την δική του ιστορία με την Χριστίνα, αλλά ο φόβος τον έκανε αναβλητικό. Τώρα ήταν η στιγμή, η ευκαιρία να της τα αποκαλύψει όλα και να μην κρατήσει τίποτα κρυφό. Όσο κι αν την ήθελε δική του, η ευτυχία της δεν μπορούσε να είναι χτισμένη πάνω σε ψέματα.

«Ξέρω τόσα για σένα ενώ εσύ δεν γνωρίζεις σχεδόν τίποτα για μένα. Πρέπει να σου μιλήσω, λοιπόν.» Με την ανασφάλεια να τον κυριεύει κατάφερε να της μιλήσει για την σχέση του με την Χριστίνα και για την δύσκολη συνύπαρξη τους. Παραδέχτηκε ότι δεν ήταν καθόλου έντιμο που δεν ξεκαθάριζε μαζί της και ότι τον βασάνιζαν οι τύψεις, αλλά δεν μπορούσε να το κάνει από μακριά ούτε και ν' αλλάξει αυτά που ένιωθε. «Είχα σκοπό να διακόψω αυτή τη σχέση που από καιρό έχει τελειώσει. Δεν είχα ελπίδες ότι εσύ μπορεί να είχες αισθήματα για μένα και ήμουν έτοιμος να συνεχίσω μόνος. Τώρα, όμως όλα άλλαξαν.» Τα λόγια του ήταν αληθινά κι εκείνη τον άκουγε χωρίς να τον διακόπτει. Μόνο όταν τελείωσε τον ρώτησε αυτά που πραγματικά την ενδιέφεραν.

«Πες μου για σένα, για την οικογένεια σου, την παιδική σου ηλικία» τον

παρακάλεσε εκείνη. Αν και ο Πάνος δεν συνήθιζε να μιλά για προσωπικά του θέματα, στην Αγγελική μίλησε για όλα. Της είπε για τον θάνατο των γονιών του πριν από λίγα χρόνια, για την αγάπη που είχαν σαν οικογένεια, για την ασθένεια της μητέρας του, που πρωτοεμφανίστηκε όταν εκείνος ήταν δεκαπέντε χρόνων και τους διέλυσε. Ήταν κι εκείνος μοναχοπαίδι και πάντα ήθελε να ζήσει σε μια μεγάλη οικογένεια. Της είπε και για τα σχέδια του να συνεχίσει τις σπουδές του, να ταξιδέψει στον κόσμο κι ότι όταν έβρισκε την γυναίκα που θα αγαπούσε θα ήθελε να κάνει κι εκείνος οικογένεια.

«Δεν σε τρομάζει που είσαι μόνος;» τον ρώτησε μετά από την εξομολόγηση του εντελώς αυθόρμητα.

«Καμιά φορά, ναι. Πιο παλιά δεν ήθελα να μένω μόνος μου ούτε στιγμή, αλλά εδώ και κάποια χρόνια το έχω συνηθίσει. Σίγουρα δεν είναι εύκολο, ειδικά στις γιορτές που οι περισσότεροι τις περνούν με τ' αγαπημένα τους πρόσωπα...» Όσο εκείνος μιλούσε, στο πρόσωπο της Αγγελικής καθρεφτιζόνταν τα δικά του συναισθήματα. Στο τέλος της αποκαλυπτικής του κουβέντας άνοιξε τα χέρια της διάπλατα και του πρόσφερε την πιο ανθρώπινη αγκαλιά που είχε δεχτεί ποτέ. Αυτό το νεαρό κορίτσι που οι εμπειρίες της ζωής της μέχρι τότε δεν της έδιναν λόγους να συναισθάνεται τόσο έντονα τους άλλους, ένιωσε μαζί του την απώλεια και την ανατροπή της ζωής του σε τόσο τρυφερή ηλικία. Καθώς η νύχτα προχωρούσε και οι συζητήσεις τους έδωσαν τη σκυτάλη στην κούραση, τα μάτια τους νύσταξαν και βάρυναν. «Πέρασε η ώρα... Δεν θέλεις να ξεκουραστείς;» την ρώτησε.

«Θέλεις να κοιμηθούμε; Είναι πολύ αργά, ε;» τον ρώτησε κι εκείνη. Το επόμενο βήμα ήξεραν κι οι δυο ότι θα ήταν το πιο δύσκολο και με αμήχανα χαμόγελα αποφάσισαν να πάνε να ξαπλώσουν. Πρώτη σηκώθηκε η Αγγελική, του άπλωσε το χέρι και τον προσκάλεσε να την ακολουθήσει. Ανέβηκαν τη σκάλα με βήματα αργά κι έφτασαν έξω από το δωμάτιο της. Ο Πάνος έπαψε να είναι ο άντρας των είκοσι εφτά ετών. Έγινε ξανά έφηβος και έτρεμε μπροστά στην πρώτη ερωτική του εμπειρία. Έξω από την πόρτα της κοιτάχτηκαν χωρίς ακόμα να μιλούν, και με τα μάτια την ρώτησε αν πραγματικά ήθελε να την ακολουθήσει. Η Αγγελική άνοιξε την πόρτα της και του έδωσε την απάντηση της με ένα βαθύ φιλί. Από εκείνο το φιλί ήταν έτοιμος να ξεκινήσει ο έρωτας εκείνη τη νύχτα και θα ήταν η πρώτη φορά για την Αγγελική. Ξάπλωσαν στο κρεβάτι της, πρώτη εκείνη, και τον κάλεσε να ξαπλώσει δίπλα της. Με μια μυστική συνομιλία χωρίς λόγια η Αγγελική του αποκάλυψε ότι για εκείνη οι εμπειρίες σταματούσαν εκεί κι ο Πάνος από σεβασμό αποφάσισε να μην προχωρήσει, όσο αβάσταχτο κι αν ήταν για το σώμα του.

«Νομίζω ότι πρέπει να περιμένουμε. Είναι η πρώτη φορά που θα περάσουμε μια νύχτα μαζί στο σπίτι σου κι εγώ είμαι ένας λαθραίος επισκέπτης. Η αγκαλιά σου είναι αυτό που έχω ανάγκη περισσότερο, η ζεστασιά σου είναι αυτό που θέλω.» Η Αγγελική προσπαθούσε να καταλάβει τι πραγματικά σκεφτόταν. «Νομίζεις ότι δεν το θέλω;» Η Αγγελική κούνησε το κεφάλι της καταφατικά. «Μόνο να ήξερες πόσο... Θέλω να είμαι αυτός που θα σου τα προσφέρει όλα, αλλά πρέπει να γίνουν τη σωστή στιγμή. Νιώθω πολύ τυχερός που μου δείχνεις τόση εμπιστοσύνη...» Η Αγγελική χώθηκε στην αγκαλιά του και ένιωσε ανακούφιση. Χωρίς άλλες κουβέντες μετά από λίγη ώρα αποκοιμήθηκαν ήρεμοι σαν άγγελοι.

Το πρωί πρώτη ξύπνησε η Αγγελική. Δίπλα της ο Πάνος κοιμόταν ακόμα με τα ρούχα του όπως κι εκείνη. Δεν ήθελε να του χαλάσει τον ύπνο κι έμεινε ασάλευτη κοιτάζοντας την γαλήνια έκφραση στο πρόσωπο του. Έκλεισε τα μάτια της και θυμήθηκε όλες τις στιγμές από την προηγούμενη νύχτα. Της φαινόταν απίστευτο που είχε τολμήσει να κάνει το πρώτο βήμα, για να κάνουν έρωτα και πιο απίστευτο που εκείνος δεν το έκανε. Για δευτερόλεπτα μια άσχημη εικόνα τρύπωσε μέσα στο μυαλό της και κινδύνεψε να την γκρεμίσει από τα τείχη του Λιμανιού, όπου ο Γιάννης σχεδόν θα τα κατάφερνε ακόμα και χωρίς τη θέληση της. Ο εφιάλτης ευτυχώς είχε τελειώσει και τώρα ήταν προστατευμένη μέσα στα χέρια του Πάνου που της φερόταν με σεβασμό κι αγάπη. Ακούμπησε με τα ακροδάχτυλα της τα κλειστά του βλέφαρα και τον ξύπνησε. Η μυρωδιά των μαλλιών της ήταν αυτή που τον έκανε να σιγουρευτεί ότι βρισκόταν στο δικό της κρεβάτι. Τα χεράκια της τον χάιδευαν και τα χείλη της τον φιλούσαν. Κανένα ξύπνημα απ' όσα είχε ζήσει δεν μπορούσε να συγκριθεί μ' εκείνο.

Υπάρχει μια στιγμή στην ζωή ενός ανθρώπου που όσα χρόνια κι αν περάσουν δεν ξεχνιέται. Ένας ήχος, μια λέξη, μια μυρωδιά, μια εικόνα μπορούν να εντυπωθούν στο μυαλό του με τέτοιο τρόπο που να είναι αδύνατο να την ξεχάσει ακόμα κι όταν πια έχει φτάσει στη δύση του. Μια τέτοια στιγμή έζησε ο Πάνος εκείνο το πρωί. Ξαπλωμένη πάνω στο στήθος του η Αγγελική, άκουγε τους χτύπους της καρδιάς του και του μιλούσε τρυφερά. «Πόση δύναμη έχει η αγάπη και πόσα δώρα σου μοιράζει όταν την δίνεις κι εσύ απλόχερα» σκεφτόταν. Και η ώρα περνούσε και εκείνοι δεν αποφάσιζαν να αφήσουν τη ζέστη του κρεβατιού. Ο υπόλοιπος κόσμος,

βέβαια, ενοχλητικός κι αδιάκριτος δεν ενδιαφερόταν αν θα χαλούσε την ευτυχία κάποιου με ένα τηλεφώνημα.

«Νομίζω ότι χτυπά το τηλέφωνο» της είπε ο Πάνος βλέποντας την να μην αντιδρά στον ήχο του. «Μήπως να το σηκώσεις;» Εκείνη κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. «Κι αν είναι οι γονείς σου;» συνέχισε.

«Δεν θα το προλάβω τώρα» απάντησε και δεν κουνήθηκε από τη θέση της. Δεν πέρασαν λίγα λεπτά και ξαναχτύπησε. Η Αγγελική αναστέναξε και κατέβηκε να το απαντήσει.

«Παρακαλώ;» είπε με λίγο βραχνή φωνή στο ακουστικό αλλά από την άλλη πλευρά της γραμμής δεν ακούστηκε κανείς. «Ποιος είναι;... Παρακαλώ; Μιλήστε!» είπε ξανά και της το έκλεισαν. Ανέβηκε στο δωμάτιο της έχοντας απορία ποιος να ήταν. «Κανείς δεν απάντησε. Ρώτησα ποιος ήταν και μου το έκλεισαν. Μάλλον λάθος θα έκαναν. Θα τηλεφωνήσω στην Κάλλια σε λίγο γιατί της υποσχέθηκα να την πάρω, να μην ανησυχεί.»

«Και οι γονείς σου;»

«Θα τους πάρω κατά τις δώδεκα. Ξέρουν ότι πήγα στην προπόνηση» του είπε με σιγουριά.

«Και τι ώρα είναι η προπόνηση; Δεν θα πας;» τη ρώτησε ο Πάνος κοιτώντας το ρολόι του.

«Η προπόνηση έχει αρχίσει εδώ και μισή ώρα!» του απάντησε γελώντας και του πρότεινε να κατέβουν στην κουζίνα για πρωινό. «Λοιπόν, έχεις σχέδια για σήμερα ή θέλεις να συνεχίσουμε έτσι;» του πρότεινε η Αγγελική καθώς έτρωγαν. Ο Πάνος γέλασε με τον αυθορμητισμό της και της είπε ότι ήταν στην απόλυτη διάθεση της. «Ωραία! Θα μείνουμε σπίτι μέχρι να νυχτώσει και μετά θα βγούμε. Θα πάμε κάπου για ποτό, τι λες;» του πρότεινε με χαρά.

«Ριψοκίνδυνο μου ακούγεται το ποτό. Καλύτερα να μη μας δει κανείς μαζί. Απόψε δεν έχεις κανονίσει να βγεις με τις φίλες σου;»

«Κάθε Σάββατο βγαίνουμε, απόψε λέω να μείνω σπίτι, άλλωστε λείπουν κι οι γονείς μου.»

«Θα έλεγα να μην αλλάξεις το πρόγραμμα σου για μένα. Αφού θα είμαστε μαζί τόσες ώρες...»

Πριν προλάβει να του απαντήσει χτύπησε ξανά το τηλέφωνο. Αυτή τη φορά οι φόβοι της επιβεβαιώθηκαν, ήταν ο Γιάννης. «Τι θέλεις Γιάννη, πρωί-πρωί;»

«Πήρα να δω τι κάνεις, μην αρπάζεσαι. Ετοιμάζομαι για το φροντιστήριο,

μήπως θέλεις να περάσω να σου κάνω παρέα;» Ήξερε πως έλειπαν οι γονείς της και ήταν μια καλή ευκαιρία να βρεθούν και να συμφιλιωθούν.

«Σ' ευχαριστώ αλλά σε λίγο θα πάω στην Κάλλια να διαβάσουμε και μετά θα μείνω εκεί για φαγητό»

«Για λίγο θα έρθω, αλλιώς το απόγευμα.»

«Σου είπα ότι θα λείπω. Δεν ξέρω τι ώρα θα επιστρέψω.»

«Θα τα πούμε το βράδυ;»

«Δεν ξέρω αν θα βγω. Μάλλον θα μείνω σπίτι.»

«Καλά τότε. Θα περάσω το βράδυ από κει να μην είσαι μόνη.»

«Να μην περάσεις. Θέλω να μείνω μόνη μου, δεν έχω όρεξη να δω κανέναν.»

«Μην είσαι τόσο σκληρή μαζί μου, άσε με να έρθω.»

«Σου είπα, όχι. Γιατί όταν σου λέω αυτή την λέξη δεν την ακούς;»

«Γιατί την λες και δεν την εννοείς. Απλά θέλεις να σε παρακαλέσω...»

«Τίποτα δεν θέλω», τον διέκοψε, «το εννοώ, μην περάσεις» του είπε και του έκλεισε το τηλέφωνο απότομα.

Ο Πάνος την άκουγε να μιλάει χαμηλόφωνα αλλά με εκνευρισμό στη φωνή της και φαντάστηκε ότι με κάποιον τσακωνόταν. Μάλλον ήταν ο Μιχαήλ. Ακούστηκε και δεύτερο κουδούνισμα τηλεφώνου. Την άκουσε να μιλά ξανά αλλά αυτή τη φορά να γελά. Σε λίγο εμφανίστηκε στην κουζίνα με χαμόγελο και καλή διάθεση.

«Όλα εντάξει υποθέτω.»

«Ναι, η μαμά και η θεία μου ήταν... στο δεύτερο τηλεφώνημα, δηλαδή. Πρώτα με πήρε ο Γιάννης και...»

«Μην αισθάνεσαι υποχρεωμένη να μου πεις, εγώ απλώς θέλω να ξέρω ότι δεν υπάρχει κάποιο πρόβλημα» τη διέκοψε ο Πάνος.

«Όχι, κανένα πρόβλημα. Όμως, πρέπει να σου πω κάτι...» του είπε με ένοχο ύφος.

«Τι συμβαίνει;» τη ρώτησε καταλαβαίνοντας ότι κάτι είχε κάνει και ήταν έτοιμη να του το αποκαλύψει.

«Μίλησα στο τηλέφωνο, όπως σου είπα, και με τη θεία μου, με την οποία γνωριστήκατε, σωστά;»

Ο Πάνος κούνησε το κεφάλι του θετικά περιμένοντας να ακούσει τη συνέχεια.

«Η θεία μου γνωρίζει για μας. Ξέρει για χθες βράδυ...» του εξομολογήθηκε και περίμενε την αντίδραση του με τα βλέφαρα κλειστά.

Ο Πάνος αν και αμήχανος χαμογέλασε. «Και δεν έχει πρόβλημα μ' αυτό;» Η

Αγγελική κούνησε το κεφάλι της αρνητικά. «Εννοώ για την διαφορά ηλικίας μας, για το ότι είμαι καθηγητής σου και κυρίως ότι ήρθα κρυφά στο σπίτι των γονιών σου.» Τα φαντάσματα που τον καταδίωκαν τόσο καιρό εμφανίστηκαν τώρα και μπροστά στην Αγγελική. Το τελευταίο μάλιστα, ότι είχε έρθει κρυφά στο σπίτι της τον έκανε να αισθάνεται εντελώς ανέντιμος.

«Όχι, αλήθεια δεν έχει κανένα πρόβλημα μ' αυτό. Η θεία Λιλή μου έχει εμπιστοσύνη και ξέρει ότι ποτέ δεν θα έκανα κάτι κρυφά από τους δικούς μου αν δεν ήταν σοβαρός ο λόγος. Τώρα το έκανα γιατί δεν υπήρχε άλλος τρόπος. Το έκανα για κάποιον που έχει μεγάλη σημασία για μένα».

Τα λόγια της κανονικά θα έπρεπε να του έχουν διώξει τις ενοχές και τον φόβο, αλλά ξαφνικά ένιωθε πολύ άσχημα. Μόλις είχε ξυπνήσει από τ' όνειρο. «Κοίτα, Αγγελικούλα μου, είναι καλό που κάποιος από την οικογένεια σου, γνωρίζει. Αυτό με κάνει κι εμένα να είμαι ήσυχος ότι δεν είσαι μόνη σε όλο αυτό. Νομίζω, όμως, ότι ήρθε η ώρα να συζητήσουμε σοβαρά» της είπε με ύφος που δεν χωρούσε αντιρρήσεις. Η Αγγελική το περίμενε ότι κάποια στιγμή θα γινόταν αυτή η κουβέντα και ήταν προετοιμασμένη. Τον άφησε να ξεκινήσει. «Όσα σου έχω πει ότι αισθάνομαι για σένα είναι αληθινά και πίστεψε με δεν περίμενα ότι θα ήμουν τόσο τυχερός να έχουν ανταπόκριση. Όμως, ναι, η διαφορά ηλικίας μπορεί να σοκάρει τους γονείς σου και να μην εγκρίνουν τη σχέση μας» της είπε με πάρα πολύ σοβαρό ύφος.

Η Αγγελική, ωστόσο, δεν μπόρεσε να κρατηθεί το ίδιο σοβαρή και ξέσπασε σε γέλια. «Οι γονείς μου έχουν δώδεκα χρόνια διαφορά! Αλίμονο αν τους πειράξει αυτό!»

«Μην γελάς. Δεν είναι τόσο απλό. Είμαι ο καθηγητής σου. Δεν είναι... ηθικό από την πλευρά μου... καταλαβαίνεις; Πες μου ότι καταλαβαίνεις...» την παρακάλεσε κοιτώντας την στα μάτια. Η Αγγελική σταμάτησε να γελά και σοβάρεψε. Ο Πάνος συνέχισε. «Όλα αυτά τα ήξερα από την αρχή και επέλεξα να τα ξεχάσω γιατί σ' αγαπώ. Αυτό δεν μπορώ να το πολεμήσω, αλλά φοβάμαι ότι εσένα μπορεί να σου στοιχήσει πολύ περισσότερο από μένα αν το μάθουν οι γονείς σου». Η Αγγελική τον άκουγε χωρίς να μιλά μέχρι που τελείωσε αυτά που είχε να της πει.

«Κι εγώ τα ήξερα όλα αυτά από την αρχή και ο δικός μου φόβος είναι μόνο ένας. Δεν θέλω η σχέση μας να σου κοστίζει την δουλειά σου. Αυτό είναι το μόνο που φοβάμαι. Όσο για τους γονείς μου, αλήθεια μην ανησυχείς» προσπάθησε να τον καθησυχάσει. Βλέποντας όμως τον τρόπο που την κοίταζε καταλάβαινε ότι δεν την είχε πιστέψει. «Για να ξέρεις, οι γονείς μου είχαν μια παρόμοια ιστορία με τη δική

μας και την γνωρίζουν όλοι. Κι εκείνοι έχουν αρκετά χρόνια διαφορά και η μαμά μου μάλιστα είχε ερωτευτεί τον πατέρα μου σε πολύ μικρότερη ηλικία από ότι είμαι εγώ τώρα. Θα φέρουν αντίρρηση ενώ κι εκείνοι έκαναν το ίδιο; Ας μην ξεχνάμε ότι σε λίγους μήνες κλείνω τα δεκαοχτώ. Θα προσπαθήσουμε να το κρατήσουμε κρυφό όσο μπορούμε» του είπε με σιγουριά. Ο Πάνος ήθελε να πιστέψει ότι μπορούσε να γίνει έτσι, αλλά μέσα του δε γελιόταν. «Μην ανησυχείς» συνέχισε εκείνη «αν έχουν αντίρρηση, έχω κι εγώ κάτι να τους θυμίσω».

«Δεν καταλαβαίνω. Τι εννοείς;»

«Όταν οι γονείς μου ξεκίνησαν την σχέση τους η μητέρα μου ήταν μόλις δεκατεσσάρων, και ο πατέρας μου φοιτητής. Οι γονείς της μητέρας μου δεν ήθελαν αυτή τη σχέση, όχι μόνο λόγω της διαφοράς της ηλικίας, αλλά και λόγω της συγγένειας που είχαν οι οικογένειες τους. Ο πατέρας μου είναι θείος της μητέρας μου, όχι βέβαια πρώτου ή δεύτερου βαθμού, αλλά είναι. Μάλιστα επειδή ζούσαν σε διπλανά σπίτια θεωρούσαν τη συγγένεια σπουδαία κι ας μην ήταν τόσο στην πραγματικότητα. Όταν μαθεύτηκε, όλο το χωριό συζητούσε πόσο ανήθικη ήταν η σχέση μεταξύ των συγγενών και κάποιοι από την οικογένεια έφεραν αντιρρήσεις. Ζήτησαν μάλιστα από τους παππούδες μου να κλείσουν τη μητέρα μου στο μοναστήρι μέχρι να ενηλικιωθεί και ο πατέρας μου να μην έρχεται συχνά στο χωριό μέχρι να τους περάσει. Λες κι ο έρωτας είναι ασθένεια.... Ο παππούς μου, όμως, από την πλευρά του πατέρα μου, που αγαπούσε τη μητέρα μου πολύ και την ήθελε για νύφη, πήγε στη μητρόπολη και ζήτησε να μάθει αν ένας τέτοιος γάμος ήταν ανίερος. Όταν έμαθε ότι δεν ήταν, πήγε με τον πατέρα μου στο σπίτι της και τη ζήτησαν. Αρραβωνιάστηκαν λίγους μήνες μετά και όταν η μητέρα μου έκλεισε τα δεκαεφτά παντρεύτηκαν. Στα δεκαοχτώ της ήταν ήδη μάνα...»

Ο Πάνος άκουγε την ιστορία της με προσοχή και θαύμαζε τον τρόπο που τα έλεγε, για να τον πείσει.

«Βλέπεις... και να έχουν αντίρρηση δεν έχουν επιχειρήματα... Άσε που η μητέρα μου σ' έχει συμπαθήσει ήδη. Μη σου πω ότι της αρέσεις και σε σοκάρω!» Το γέλιο της ήταν δυνατό και ευχάριστο. «Την άκουσα να λέει στη θεία μου τις προάλλες που σε είδαν να μπαίνεις στο σπίτι σου ότι είσαι ένας κούκλος!»

«Σταμάτα πια!» της είπε που γελούσε και τον πείραζε. Τα μάτια της πετούσαν σπίθες. Φαινόταν αποφασισμένη να τους αντιμετωπίσει όλους για χάρη του και θαύμασε το πάθος της να στηρίζει τη σχέση τους. Ευχόταν μόνο να τα καταφέρουν.

«Ξέχασα να σου πω και το σπουδαιότερο. Απόψε, αν το θέλεις κι εσύ θα

μείνουμε πάλι μαζί. Η μητέρα μου συμφώνησε να βγω με τα παιδιά, με την προϋπόθεση να μην αργήσουμε πολύ και να καλέσω τα κορίτσια να μείνουν εδώ, για να μου κάνουν παρέα. Τι λες αντί για τα κορίτσια να μείνεις εσύ; Θα βγούμε;» Ο Πάνος το σκέφτηκε και της είπε ότι δεν ήταν συνετό να βγουν παρέα. «Και γι' αυτό υπάρχει λύση. Την άλλη φορά σε βρήκαμε στη Σελήνη, γιατί όχι κι απόψε;»

«Την άλλη φορά δεν ήμουν μόνος, είχα παρέα, τον Βασίλη. Τώρα θα είναι κάπως περίεργο...»

«Έλα, σε παρακαλώ. Δε με νοιάζει αν θα βγω αλήθεια, αλλά δεν θέλω να κινήσω υποψίες... Με σένα θέλω να είμαι, το ξέρεις.»

«Καλά... Θα πάμε αλλά ξεχωριστά και διακριτικά.»

«Μέχρι τότε πως θα αξιοποιήσουμε αυτόν τον χρόνο, κύριε Αυγερινέ;» τον ρώτησε με παιχνιδιάρικο ύφος.

«Κάτι έχω στο μυαλό μου» της απάντησε εκείνος με το ίδιο ύφος. «Εσύ δεν πρέπει να διαβάσεις για το σχολείο;» Η Αγγελική του έγνεψε καταφατικά με ένοχο πρόσωπο. «Εμπρός, λοιπόν, πάμε για διάβασμα» της είπε τραβώντας την να ανέβουν τη σκάλα.

«Μα να διαβάσουμε; Αλήθεια τώρα;» τον παρακάλεσε να την αφήσει.

«Έχω για άλλα ενοχές, ας μην έχω και γιατί δεν μελετάς εξαιτίας μου. Πάμε!» της είπε επιτακτικά.

«Δηλαδή, εσύ πάντα κάνεις αυτό που πρέπει; Όχι αυτό που θέλεις;» τον ρώτησε καθώς κάθονταν στο γραφείο της και άνοιγαν τα βιβλία, για να δουν τι έπρεπε να μελετήσει.

«Τώρα τελευταία δεν κάνω αυτά που πρέπει» της απάντησε εκείνος.

«Γιατί;»

«Γιατί γνώρισα εσένα...» της είπε γελώντας.

Η Αγγελική τον είχε δει κι άλλες φορές να γελά, αλλά όχι έτσι. Στο σχολείο, πάντα συγκρατημένος και λιγομίλητος, φαινόταν να κρατά τις αποστάσεις όσο ακριβώς έπρεπε. Δεν ήταν μόνο η ωραία εμφάνιση που γοήτευε τα κορίτσια αλλά και οι τρόποι του, η μυστικοπάθεια γύρω από την προσωπική του ζωή που ενίσχυε το μυστήριο. Μέχρι πριν λίγες μέρες προσπαθούσε να φανταστεί πώς να ήταν έξω από το σχολείο και τώρα αυτό που ζούσε μαζί του ήταν πολύ καλύτερο από την φαντασία. Τον άφησε να της κάνει μάθημα αλλά δυσκολευόταν να συγκεντρωθεί έχοντας τον δίπλα της. Ο τρόπος που μιλούσε της άρεσε, ο ήχος της φωνής του, τα χείλη του ήταν σαν τις Σειρήνες που την καλούσαν να ταξιδέψει.

«Αγγελική, με προσέχεις;»

«Απόλυτα» του είπε υπνωτισμένη.

Το απόγευμα έφτασε γρήγορα και είχε σχεδόν σκοτεινιάσει όταν το κουδούνι του αρχοντικού χτύπησε, για να διακόψει μια ωραία συζήτηση που έκαναν. Η Αγγελική που δεν περίμενε κανέναν αναστατώθηκε πάλι στο άκουσμα του. «Δεν θα ανοίξω. Οποιος κι αν είναι θα φύγει» είπε στον Πάνο προσπαθώντας να φανεί γενναία, αλλά η καρδιά της χτυπούσε δυνατά.

«Κι αν είναι πάλι ο βοηθός του πατέρα σου;»

«Αν είναι μάλλον θα πάει στο γραφείο του πατέρα μου και μετά θα φύγει. Θα κοιτάξω από το δωμάτιο των γονιών μου, γιατί πολύ φοβάμαι ότι δεν είναι ο Μανώλης.»

Ο Πάνος κατάλαβε ποιος μπορεί να ήταν και σκέφτηκε πόσο επικίνδυνη ήταν η παρουσία του στο σπίτι της Αγγελικής. Δεν ήταν συνηθισμένος να κρύβεται και πόσο μάλλον να θέτει σε κίνδυνο με την παρουσία του την υπόληψη μιας ανήλικης.

«Όπως το είχα φανταστεί. Ο Γιάννης είναι! Του είπα να μην έρθει!» φώναξε νευριασμένη η Αγγελική επιστρέφοντας στο δωμάτιο της. Την είχε πιάσει πανικός και πηγαινοερχόταν μέσα κι έξω. Ο Πάνος δεν μιλούσε αλλά σηκώθηκε και την έφερε κοντά του.

«ΗΣύχασε, δεν ξέρει ότι είσαι μέσα, θα φύγει» την καθησύχασε και σύντομα, αφού το κουδούνι ακούστηκε μερικές φορές ακόμα, τον είδαν να φεύγει.

«Επιτέλους!» είπε με ανακούφιση η Αγγελική, αλλά δεν περίμενε ότι εκείνος θα επέμενε. Σε λίγο τον άκουσαν να χτυπά την πίσω πόρτα. «Θεέ μου! Χτυπά την πόρτα της κουζίνας, τώρα! Δεν μπορώ να πιστέψω αυτά που κάνει.»

«Έλα, ησύχασε, θα χτυπήσει, θα χτυπήσει, θα βαρεθεί και τελικά θα φύγει» της υποσχέθηκε ο Πάνος.

«Είμαι έξω φρενών μαζί του. Λυπάμαι πολύ γι' αυτά που κάνει.»

«Εσύ δεν φταις. Αυτός δεν καταλαβαίνει... Κοίτα, νομίζω ότι πρέπει κι εγώ να φύγω σύντομα.»

«Όχι, όχι. Μη φύγεις ακόμα.»

«Θα μείνω αλλά για λίγο. Κι εσύ πρέπει να ετοιμαστείς να πας στις φίλες σου, έτσι;» Όσο της μιλούσε το προβληματισμένο ύφος του τον πρόδωσε. Η Αγγελική είχε αρχίσει να τον διαβάσει.

«Συμβαίνει κάτι;» τον ρώτησε και πριν εκείνος αρνηθεί τον ξαναρώτησε,

«Μετάνιωσες;» Ο Πάνος τότε την κοίταξε στα μάτια και το αρνήθηκε με απόλυτη ειλικρίνεια.

«Τίποτα από όσα έκανα μαζί σου δεν μετάνιωσα. Έζησα τις καλύτερες στιγμές της ζωής μου.»

Την ίδια ώρα λίγο πιο κάτω από το σπίτι της, στη Λεωφόρο Τζαβέλα που ήταν έρημη εκείνη την ώρα, ένας νεαρός περνούσε μπροστά από το Δημαρχείο με βήμα νευρικό. Με το κρύο να διαπερνά τα ζεστά ρούχα των περαστικών όσοι περπατούσαν στους δρόμους βιάζονταν να μπουν κάπου να ζεσταθούν. Από το στενό της οδού Κοζώνη ένας άλλος νεαρός έστριβε πεζός για την Τζαβέλα. Αφηρημένοι και βιαστικοί όπως ήταν κι οι δυο συγκρούστηκαν και κοιτάχτηκαν ενοχλημένοι.

«Έλα ρε Γιάννη, που πας έτσι βιαστικός και δεν κοιτάς μπροστά σου;»

«Άσε με, ρε Μανώλη! Όχι βιαστικός, νευριασμένος είμαι, πολύ νευριασμένος.» Στο πρόσωπο του Γιάννη υπήρχαν δυο σφιγμένα χείλη και δυο σμιχτά φρύδια. Τα λόγια έβγαιναν με θυμό από τα παγωμένα χείλια του.

«Νευριασμένος, γιατί; Τι έπαθες; Με ποιον τα' χεις;»

«Με ποιον άλλον; Με την Αγγελική. Τι να σου λέω τώρα...»

«Τι μπορεί να σου έκανε το κορίτσι, μωρέ;»

«Πέρασα από το σπίτι της και δεν μου άνοιξε. Ξέρω ότι ήταν μέσα.»

«Χτύπησες και δεν σου άνοιξε;» Ο Γιάννης του έγνεψε. «Δεν θα σε άκουσε. Έτσι κι εμένα χθες βράδυ. Αλλά χθες, βλέπεις, είσαστε απασχολημένοι ...» του είπε με διάθεση να τον πειράξει.

«Απασχολημένοι; Ποιοι;»

«Εσύ κι Αγγελική. Μην κάνεις το χαζό.»

«Α, μάλιστα. Εγώ και η Αγγελική. Δηλαδή χθες βράδυ πέρασες από το σπίτι της;»

«Ναι ρε, πες μου τώρα ότι δεν με άκουσες την ώρα που μπήκα.» Ο Γιάννης έσμιξε ακόμα περισσότερο τα φρύδια του. «Χτύπησα μια, χτύπησα δυο νομίζοντας ότι δεν ήταν κανένας εκεί και μετά μπήκα με τα κλειδιά που μου άφησε ο κύριος Άρης.»

«Α, μάλιστα. Και πως ξέρεις ότι ήμουν κι εγώ εκεί;»

«Πολύ μυαλό θέλει; Το τζάκι αναμμένο, δυο ποτήρια κρασί στο σαλόνι κι η Αγγελική αναστατωμένη που με είδε ξαφνικά μπροστά της...»

«Σωστά. Έχεις δίκιο. Κι εγώ θα το καταλάβαινα. Τέλος πάντων, πρέπει να

φύγω τώρα, φίλε. Θα τα πούμε.»

«Θα τα πούμε, Γιαννάκο. Καλό βράδυ.»

Τα λόγια του Μανώλη ήταν η θλιβερή επιβεβαίωση όλων όσων υποψιαζόταν ο Γιάννης. Μπροστά στον Μανώλη δεν έδειξε κανένα σημάδι οργής, αλλά μπαίνοντας στο σπίτι του λίγο έλειψε να τα σπάσει όλα.

«Τι έπαθες παιδί μου;» τον ρώτησε η μάνα του μόλις τον άκουσε να κοπανά τις πόρτες και να κλείνεται στο δωμάτιο του. Στάθηκε έξω από την πόρτα του και περίμενε...

«Σήκω και φύγε μην την πληρώσεις εσύ τώρα!»

«Βρε Γιάννη μου...» ξεκίνησε να τον καλοπιάνει εκείνη.

«Τέτοιες είστε όλες!» ούρλιαξε εκείνος και με μιας πέταξε ότι υπήρχε πάνω στο γραφείο του στο πάτωμα. Η Τίνα δαγκώθηκε. Έσκυψε το κεφάλι της και πήγε στην κουζίνα να συνεχίσει τις δουλειές της, κάνοντας μια παράκληση στον άγιο που τον προστάτευε να τον φέρει στα συγκαλά του. Όμως δε γελιόταν. Ήξερε ότι έτσι ήταν ο γιος της, ευέξαπτος κι εγωιστής. Ήταν ολόιδιος ο πατέρας του. Μάταια προσπαθούσε να μαλακώσει τον σύζυγό της τόσα χρόνια. Στον έξω κόσμο έδειχνε ένας ευγενικός, έξυπνος και καλομίλητος κύριος, αλλά στο σπίτι ήταν ένας άλλος. Ένας σατράπης ήταν, που τίποτα καλό δεν έβρισκε σε ο,τι έκανε η γυναίκα του. Αντιθέτως, κάθε μέρα κάτι έβρισκε, για να γκρινιάξει και να μαλώσουν. Κι αν δεν άπλωνε πάνω της χέρι τόσο συχνά όσο παλιά, ήταν από φόβο μην το μάθουν οι γονείς της και του κόψουν τη μηνιαία οικονομική ενίσχυση. Τα τελευταία χρόνια που οι δουλειές του είχαν ανέβει, η υπεροψία του ήρθε να προστεθεί στα υπόλοιπα ελαττώματά του.

«Αν δεν ήμουν κι εγώ με την δουλειά μου να συντηρώ την κοσμική ζωή σου, θα μαράζωνες καημένη, σαν τις άλλες τις νοικοκυρές» συνήθιζε να της λέει. Τα ακριβά γούστα και τα ταξίδια τους, όμως, τα πλήρωναν οι γονείς της που ήθελαν η μοναχοκόρη κι ο εγγονός τους να μη στερούνται την καλοπέραση. Κι όμως, η Τίνα Μιχαήλ παρίστανε την ευτυχισμένη σύζυγο που υποστηρίζει την καριέρα του ανδρός της και δεν τολμούσε να ξεστομίσει παράπονο. Φυσικά ήξερε πολύ καλά ότι κανένας δεν την υπολόγιζε, ούτε ο Αντρέας, ούτε κι ο Γιάννης, ο οποίος μεγαλώνοντας αντέγραφε πιστά τη συμπεριφορά του πατέρα του με τα νεύρα και τις φωνές του, την υποτίμηση στο πρόσωπο της και την έλλειψη σεβασμού στο γυναικείο φύλλο.

Όταν έφυγε ο Πάνος από το σπίτι του Βελισσάρη Λιόντη, η Αγγελική τηλεφώνησε στο σπίτι της Κάλλιας, που περίμενε με αγωνία να μάθει πως πέρασαν όλες αυτές τις ώρες οι δυο τους.

«Που είσαι παιδί μου και μ' έχει φάει η αγωνία...»

«Αχ, Κάλλια μου! Ήταν όλα τέλεια! Μέχρι τώρα είμαστε μαζί» της είπε τρελή από χαρά η Αγγελική. Η Κάλλια ψιθύριζε στο ακουστικό.

«Εβλεπα που περνούσε η ώρα και δεν με έπαιρνες και ήμουν έτοιμη να σου τηλεφωνήσω. Δεν ήθελα να σας ενοχλήσω γι' αυτό δεν πήρα. Οι γονείς σου;» Αυτό που φοβόταν περισσότερο ήταν να μην καταλάβουν κάτι εκείνοι. Η Αγγελική τη διαβεβαίωσε ότι δεν υπήρχε λόγος ανησυχίας.

«Άντε, έλα εδώ. Πρέπει να καλοπιιάσουμε τη μητέρα μου να μας αφήσει να βγούμε μέχρι αργά. Θέλει να γυρίσω το πολύ στις έντεκα, λέει! Θα βοηθήσεις;» την παρακάλεσε η Κάλλια.

«Το συζητάς; Δώσε μου μισή ώρα κι έρχομαι» της υποσχέθηκε η Αγγελική και έκλεισε το ακουστικό βιαστικά. Ντύθηκε γρήγορα και σε λιγότερο από μισή ώρα είχε φτάσει. Μόνες στο δωμάτιο η Κάλλια της ζήτησε να τα μάθει όλα με λεπτομέρειες.

«Απίστευτο μου φαίνεται! Πριν λίγο καιρό φοβόσουν ότι ο Αυγερινός δεν θα σου έριχνε ούτε μια ματιά και τώρα περνά μαζί σου ρομαντικές νύχτες...»

«...και ήμερες» συμπλήρωσε η Αγγελική χαμηλόφωνα. «Χωρίς τη βοήθεια σου, δεν θα τα είχαμε καταφέρει.» Τα δυο κορίτσια τινάχτηκαν επάνω μόλις ένιωσαν την παρουσία της κυρίας Μαριάνθης στο δωμάτιο.

«Τι κάνετε; Μελετάτε;» τις ρώτησε βλέποντας να είναι σκουμμένες πάνω στα βιβλία τους και απορώντας συγχρόνως που δεν ήταν ήδη έτοιμες να ξεπορτίσουν.

«Έχουμε κάποιες ασκήσεις για τη Δευτέρα και είπαμε να ξεμπερδεύουμε...»

«Ελάτε να φάμε και συνεχίζετε μετά» τους είπε, για να δει αντιδράσεις.

«Μα, είπαμε ότι θα βγούμε μετά» παραπονέθηκε η Κάλλια.

«Ναι, ναι, σωστά. Μην τυχόν και καθίσετε μέσα ένα Σάββατο.»

Στο δείπνο τελικά κατάφεραν να την πείσουν να μείνουν μέχρι τις δώδεκα. «Να βγείτε, αλλά να μην πιείτε αλκοόλ, Καλλιόπη, με άκουσες;»

«Πάντα τα ίδια λέει. Ήθελα να ήξερα, κασέτα έχει βάλει να παίζει;» ψιθύρισε η Κάλλια και φυσικά την καθησύχασε λέγοντάς της ότι δεν θα πιουν παρά μόνο ένα φυσικό χυμό και θα είναι πολύ προσεκτικές μην τους ρίξει κανείς κάτι στο ποτήρι

τους. «Κάθε φορά την ίδια κασέτα κι εγώ... Πάμε πριν το μετανιώσει» προειδοποίησε και γέλασαν κι οι δυο και σηκώθηκαν από το τραπέζι.

Φτάνοντας στη Σελήνη η Αγγελική ήξερε ότι μαζί με τον Στέργιο και την υπόλοιπη παρέα θα ήταν εκεί και ο Γιάννης. Και ήταν σίγουρη ότι θα της πρότεινε πάλι να πάνε κάπου ιδιαιτέρως, να μείνουν μόνοι. Αλλά εκείνο ειδικά το βράδυ δεν ήθελε ούτε να τον αντικρίσει. Τελευταία τον απέφευγε συστηματικά και στο τηλέφωνο του είχε ξεκαθαρίσει ότι δεν ήθελε να συναντηθούν, αλλά λόγω της παρέας αυτό ήταν αδύνατο. Το μαγαζί ήταν ασφυκτικά γεμάτο από τη νεολαία της πόλης και η παρέα ήταν ήδη εκεί και τις περίμενε.

«Άντε, επιτέλους! Είπαμε δεν θα έρθετε» είπαν οι δίδυμες.

«Δεν λέτε καλά που μας άφησε να βγούμε η κυρά Μαριάνθη» τους απάντησε η Κάλλια χωρίς να δείχνει να αστειεύεται.

«Απόψε η νύχτα θα έχει μεγάλο ενδιαφέρον» σχολίασε η Ρένα δείχνοντας με το χέρι της στο βάθος την Έλενα να φλερτάρει τον κύριο Αυγερινό που καθόταν στην ίδια θέση στο μπαρ όπως και την προηγούμενη φορά.

«Θα γίνει χαμός απόψε» είπε ο Στέργιος πλησιάζοντας τα κορίτσια δείχνοντας τους τον Μάνο που ήταν πυρ και μανία με την Έλενα. Ο Γιάννης καθόταν μόνος του σε άλλο τραπέζι και δεν φαινόταν να έχει τα κέφια του.

«Φεύγω. Δεν μπορώ να την βλέπω άλλο να ξεφτιλίζεται» είπε ο Μάνος στον Πέτρο που προσπαθούσε εδώ και ώρα να τον καλμάρει. Βούτηξε το μπουφάν του και βγήκε από το μπαρ βρίζοντας. Κανείς δεν τον σταμάτησε κι ο Πέτρος που πήγε να τον ακολουθήσει τον άφησε να φύγει τελικά μόνος του. Αφού έφυγε ο Μάνος, η Κάλλια αγανακτισμένη με τη συμπεριφορά της Έλενας ξεκίνησε να πηγαίνει προς το μέρος της, αλλά η Αγγελική την πρόλαβε.

«Που πας;»

«Να της το χαλάσω, όπως είχε κάνει και κείνη σε σένα.»

«Όχι, άφησε την. Έχει δικαίωμα να δοκιμάσει...»

«Ορίστε; Τι λες; Τι να δοκιμάσει;»

«Περίμενε και θα δεις.»

Η Αγγελική είχε εμπιστοσύνη στον Αυγερινό. Δεν θα ανταποκρινόταν στο φλερτ της. Και έτσι έγινε. Η Έλενα δεν άργησε να γυρίσει στην παρέα χαμογελαστή κάνοντας προσπάθεια να κρύψει την απογοήτευση της.

«Ο Μάνος;» ήταν η πρώτη της ερώτηση μόλις κάθισε. Κανείς δεν της

απάντησε. «Σας ρωτάω. Ο Μάνος που πήγε;»

«Έφυγε» απάντησε η Ρένα κεραυνοβολώντας την με τα μάτια.

«Και που πήγε;»

«Κάπου να μη σε βλέπει» της απάντησε ο Πέτρος που ήταν έξαλλος μαζί της.

«Τι είπες;»

«Αυτό που άκουσες.» Ο τόνος του δεν ήταν απλώς αυστηρός, αλλά εχθρικός.

«Δεν σε καταλαβαίνω, Πέτρο. Τι έκανα δηλαδή και τον ενόχλησε τόσο;» Είχε μεγάλο ταλέντο στο να υποκρίνεται αλλά οι φίλοι της την ήξεραν καλά και δεν τους έπειθε με την αθώα έκφραση στο πρόσωπο.

«Δεν καταλαβαίνεις; Με κοροϊδεύεις;» Ο Πέτρος ύψωσε τόσο τον τόνο της φωνής του που τα κορίτσια τον ακούμπησαν στην πλάτη και στους ώμους, για να τον επαναφέρουν στην τάξη. Ο Στέργιος του έκανε νόημα να σωπάσει.

«Όχι, βέβαια. Τι; Επειδή μιλούσα στον καθηγητή μας;» Το αθώο πρόσωπο της είχε πάρει άλλη έκφραση που την έδειχνε προσβεβλημένη.

«Που τα πουλάς αυτά, ε; Για χαζούς μας περνάς;» Ο Πέτρος ήταν πια έτοιμος για καυγά και η Έλενα κατάλαβε ότι έπρεπε να το τερματίσει και λούφαξε στη θέση της. Σε λίγο ανέλαβε η Ρένα να την ξεψαχνίσει.

«Τι λέγατε τόση ώρα με τον Αυγερινό;»

«Τι λέγαμε; Δεν καταλαβαίνεις...»

«Δηλαδή, έδειξε ενδιαφέρον;»

«Νομίζω ότι θέλει να με δει μόνη μου, χωρίς την υπόλοιπη παρέα.»

«Κλείσατε ραντεβού, δηλαδή;»

«Περίπου. Όταν φύγετε θα μείνω μαζί του και νομίζω ότι θα με καλέσει στο σπίτι του.»

Στο μεταξύ ο Γιάννης, που δεν είχε σηκωθεί από τη θέση του στο άλλο τραπέζι, έκανε νόημα στην Αγγελική να έρθει να καθίσει δίπλα του. Εκείνη, όμως, δεν έδειξε να ενδιαφέρεται και δεν κουνήθηκε από τη θέση της. Αυτή η αδιαφορία της και η παρουσία του Αυγερινού ήταν η επιβεβαίωση σε όσα σκεφτόταν. Μέσα του ο θυμός είχε καταλαγιάσει και άλλα συναισθήματα είχαν πάρει τη θέση του. Με βήματα σταθερά, αν και είχε πει μερικά ποτά, την πλησίασε, την έπιασε από το χέρι και την σήκωσε όσο πιο μαλακά μπορούσε λέγοντας της να τον ακολουθήσει έξω.

«Θέλω να μιλήσουμε» της είπε μέσα από τα δόντια.

«Εγώ δεν θέλω» του απάντησε αποφασισμένη να κρατήσει την ίδια στάση που είχε τον τελευταίο καιρό. Τη στιγμή που του απαντούσε τα μάτια της κοιτούσαν τον

Αυγερινό. Ο Γιάννης δάγκωσε το χέρι του που πήγε να την βουτήξει από το μπράτσο και να τη σύρει έξω με το ζόρι. Έπρεπε να συγκρατηθεί λίγο ακόμα.

«Δεν μπορεί να σε πλησιάσει τώρα, είσαι με την παρέα σου. Θα εκτεθείτε» της είπε κοιτώντας κι εκείνος τον Αυγερινό και πρόσθεσε «Έλα να μιλήσουμε έξω γιατί θα κάνω φασαρία». Τα λόγια του ήταν ξεκάθαρα. Ήξερε και η Αγγελική βιάστηκε να τον ακολουθήσει έξω χωρίς να πει λέξη. Πρώτος άρχισε εκείνος.

«Αγγελικούλα, τι γίνεται; Τώρα που λείπουν οι γονείς σου έχεις το ελεύθερο να κάνεις ότι θέλεις και να μπάζεις στο σπίτι σου όποιον θέλεις;» Με το ζόρι κρατιόταν να μην την αρπάξει. Στο μυαλό του ερχόταν η εικόνα της με τον Αυγερινό στο κρεβάτι ξανά και ξανά. Ήθελε να εξαφανίσει την εικόνα, περίμενε ν' ακούσει την Αγγελική να του λέει ότι δεν έγινε τίποτα, ότι δεν είχε μπάσει τον Αυγερινό στο σπίτι της. Εκείνη, όμως δεν είπε κουβέντα. «Δεν απαντάς;» φώναξε.

«Μη φωνάζεις. Και τι θέλεις δηλαδή να απαντήσω;» Προσπαθούσε να κρατήσει ψύχραιμη στάση αλλά στην πραγματικότητα τον φοβόταν πολύ.

«Είπες στη μητέρα σου ότι θα έρθουν τα κορίτσια στο σπίτι σου, για να μην είσαι μόνη, αλλά καμία δεν ήρθε.»

«Και συ που το ξέρεις;»

«Της είπες ψέματα.» Τα μάτια του την κοιτούσαν με μίσος. Δεν κρατήθηκε και της έσφιξε δυνατά το μπράτσο φέρνοντας την κοντά στο πρόσωπό του.

«Στην Κάλλια ήμουν.» Τα χείλη της έτρεμαν καθώς έλεγε το ψέμα και προσπάθησε να ξεφύγει από το σφιχτό του πιάσιμο, όμως εκείνος το προχώρησε κι άλλο. Με το άλλο του χέρι της έπιασε σφιχτά και το πρόσωπο, τα μάγουλα και τα χείλια.

«Και σε μένα λες ψέματα. Χθες βράδυ δεν ήσουν στην Κάλλια. Το ξέρω γιατί μιλούσε με τον Στέργιο στο τηλέφωνο μέχρι αργά κι εσύ δεν ήσουν σπίτι της.»

«Με πονάς, άσε με!» φώναξε η Αγγελική. Εκείνη τη στιγμή άκουσαν να πλησιάζει κάποιος και ο Γιάννης την άφησε.

«Λέγε!»

«Δεν ήμουν στην Κάλλια, εντάξει; Ήμουν σπίτι μου, τι θέλεις τώρα;»

«Εκεί ήσουν, αλλά δεν ήσουν μόνη. Είχες παρέα...»

«Και' συ πως το ξέρεις; Με παρακολουθείς;» Ο φόβος την είχε παραλύσει. Ο Γιάννης άρχισε ξαφνικά να γελά δυνατά. «Γιατί γελάς;»

«Είναι στ' αλήθεια αστείο. Η μάνα μου πρότεινε στη δική σου να σε φιλοξενήσουμε σπίτι μας, για να μην είσαι μόνη, κατάλαβες; Αλλά εσύ είχες

καλύτερα σχέδια και προτίμησες άλλη παρέα. Ξέρω τα πάντα για σένα και τον Αυγερινό.» Το γέλιο του κόπηκε και τη θέση του πήρε μια παγωμένη έκφραση. «Ξέρω πολύ καλά με ποιον ήσουν.»

«Έχεις μεγάλη φαντασία» του πέταξε βιαστικά κι έκανε ένα βήμα να φύγει, αλλά ο Γιάννης την τράβηξε πίσω.

«Δεν θα φύγεις. Όλα θα τα πούμε τώρα.» Είχε μαλακώσει τον τόνο της φωνής του, αλλά τώρα ακουγόταν πιο απειλητικός. «Καμία φαντασία δεν έχω. Είναι αλήθεια, μαζί του ήσουν.» Η Αγγελική δεν μίλησε αλλά κούνησε το κεφάλι της, για να του δείξει ότι αυτό δεν ίσχυε. Εκείνος μόλις είχε αρχίσει. «Εσύ... το καλό και ηθικό κορίτσι, που τόσο καιρό μου κάνεις τη δύσκολη, την παρθένα, πολύ εύκολα δεν άνοιξες τα πόδια σ' εκείνον;» Την στρίμωξε στον τοίχο χωρίς να την αγγίζει και συνέχισε με λύσσα. «Πέρασες το βράδυ μαζί του. Κοιμήθηκες μαζί του, πες μου, γαμώτο!» φώναξε τρελός από τη ζήλια. Η Αγγελική ήθελε να ξεφύγει κι έτρεξε προς το δρόμο. Πίσω της έτρεξε κι εκείνος. Δεν είχε σκοπό να το αφήσει να περάσει έτσι. Την πρόλαβε λίγο παρακάτω, στην μικρή πλατεία κάτω από τον καθεδρικό ναό του Αγίου Δημητρίου, και την τράβηξε απότομα από το μπουφάν, για να σταματήσει. «Σταμάτα. Ξέρω ότι πέρασες τη νύχτα μαζί του. Ήρθα από το σπίτι σου. Είχες φως μέχρι πολύ αργά. Στο δικό του σπίτι, δεν ήταν κανείς, αλλά η μηχανή του ήταν εκεί, παρκαρισμένη.»

«Δεν ξέρω που τα βρίσκεις όλα αυτά και τα λες. Δεν μπορεί να ζηλεύεις τόσο και να φαντάζεσαι διάφορα» του είπε εκείνη προσπαθώντας να τον κρατήσει ταυτόχρονα σε απόσταση.

«Ναι, ζηλεύω. Και δεν φαντάζομαι τίποτα. Ήσουν με κάποιον, όχι μόνη σου.»

«Που το ξέρεις;»

«Το ξέρω.»

«Λες βλακείες. Μόνη μου ήμουν και διάβαζα.» Ο Γιάννης έβαλε τα γέλια και πρόσθεσε με σαρκασμό.

«Δεν το λένε διάβασμα αυτό Αγγελικούλα. Αλλιώς το λένε...»

«Παράτα με, Γιάννη.»

«Και στην προπόνηση σήμερα το πρωί έμαθα ότι δεν πήγες. Ήσουν σπίτι. Σου τηλεφώνησα το πρωί και το απόγευμα εκεί ήσουν, σου χτυπούσα το κουδούνι και δεν άνοιγες. Ξέρω ότι ήσουν μέσα. Ήσουν μ' αυτόν τον αλήτη!» Η Αγγελική δεν τον άφησε να συνεχίσει.

«Σταμάτα τώρα αυτή την κουβέντα. Πάρε πίσω όσα είπες...» Ο Γιάννης την

κοίταξε με κακία.

«Τίποτα δεν παίρνω πίσω. Είσαι άθλια! Είσαι ψεύτρα!»

«Κι εσύ δεν αξίζεις καμία άλλη κουβέντα μου. Δεν αξίζεις λεπτό από τον χρόνο μου. Επιτέλους κατάλαβε το. Δεν σε θέλω. Άρρησα να στο πω αλλά... να, στο λέω τώρα. Χωρίζουμε.» Ξεκίνησε να φύγει πάλι, όμως αυτή τη φορά ο Γιάννης την άρπαξε από πίσω και την τράβηξε με τη βία πάνω σ' έναν τοίχο. Κόλλησε το πρόσωπο του στο δικό της και άρχισε να της χαϊδεύει τα μαλλιά.

«Δεν τελείωσα αυτά που έχω να σου πω. Ξέρω τι συμβαίνει με τον Αυγερινό και περιμένω μόνο να το παραδεχτείς κι εσύ. Πες μου, γαμώτο! Ήσουν ή δεν ήσουν μαζί του; Πέρασες τη νύχτα μαζί του;» Η Αγγελική κούνησε αρνητικά το κεφάλι της επιμένοντας.

«Δεν παραδέχομαι τίποτα. Σου είπα. Έχεις τρελαθεί και λες βλακείες» του είπε ξανά τονίζοντας τις λέξεις.

«Το έκανες μαζί του, έτσι δεν είναι; Το έκανες; Πες μου;» Ο Γιάννης φώναζε πλέον δυνατά. Η Αγγελική κοίταξε κάποιους περαστικούς που είχαν γυρίσει και τους κοιτούσαν.

«Σταμάτα. Μας κοιτά ο κόσμος. Άφησε με ήσυχη». Γύρισε να φύγει πιστεύοντας ότι δεν θα τη σταματούσε αυτή τη φορά. Όμως τα συναισθήματα που τον κυβερνούσαν τον είχαν θολώσει.

«Δεν θα πας πουθενά. Θα μου απαντήσεις. Θα μου τα πεις όλα» ούρλιαξε και την άρπαξε από τα μαλλιά, που λίγο πριν χάιδευε, φέρνοντας την με την βία κοντά του. Η Αγγελική τον φοβήθηκε κι έκανε μια τελευταία προσπάθεια να ξεφύγει. Και πάλι δεν τα κατάφερε. Την άρπαξε από τους ώμους και την ταρακούνησε. «Απάντησε μου, να σε πάρει ο διάολος!»

«Πάρε τα χέρια σου από πάνω της, αυτή τη στιγμή!» Η βαριά φωνή που ακούστηκε από πίσω του ήταν του Αυγερινού. «Κάνεις και τον νταή τώρα στα κορίτσια, Μιχαήλ;» Πίσω του έρχονταν τρέχοντας ο Στέργιος με την Κάλλια. Ο Γιάννης ξαφνικά είδε μπροστά του ένα κόκκινο πανί.

«Τι θέλεις πάλι Αυγερινέ; Όλο μπροστά μας θα σε βλέπουμε;» του φώναξε ο Γιάννης έξαλλος.

«Άκουσες τι σου είπα. Άφησε την Αγγελική ήσυχη.»

«Εσύ να μην ανακατεύεσαι» απάντησε ο Γιάννης. «Αυτό είναι ανάμεσα σε μένα και σε εκείνη.» Ο Πάνος τους πλησίασε και ετοιμάστηκε να τον τραβήξει μακριά της.

«Δεν θα το πω άλλη φορά. Άφησε την» είπε ήρεμα. Η Αγγελική βρήκε θάρρος εκείνη τη στιγμή και ξεγλίστρησε από τα χέρια του.

«Ανακατεύεσαι, πάλι, Αυγερινέ, ανακατεύεσαι εκεί που δεν πρέπει» του είπε ο Γιάννης σφίγγοντας τα δόντια έτοιμος να του επιτεθεί. «Την έπιασες γκόμενα, ε, γι' αυτό σε νοιάζει;»

«Σταμάτα, ρε Γιάννη» μπήκε στη μέση ο Στέργιος, «Τι κάνεις;» Τον απομάκρυνε λίγο ακόμα. «Τρελάθηκες; Θα βρεις το μπελά σου» τον προειδοποίησε, αλλά ο Γιάννης δεν κρατιόταν με τίποτα.

«Είσαι άντρας εσύ; Έλα λοιπόν, σε περιμένω» συνέχιζε λυσσασμένος ο Γιάννης χειρονομώντας, για τον προσκαλέσει σε καυγά.

«Άφησε τον, Στέργιε. Δεν το εννοεί» ήταν η απάντηση του Πάνου.

«Έλα, λοιπόν! Ξεφτιλισμένε! Τι με κοιτάς;» Παρά τις προκλήσεις και τις βρισιές που συνέχιζε να ξεστομίζει ο Γιάννης εναντίον του, ο Πάνος δεν κουνήθηκε από τη θέση του. Δεν σκόπευε, ωστόσο, να τον αφήσει απροειδοποίητο.

«Μη σε ξαναδώ ν' απλώνεις τα χέρια σου πάνω της, γιατί τότε θα ξεχάσω ποιος είμαι. Το κατάλαβες;» Η ηρεμία στη φωνή του δεν πρόδιδε τίποτα από όσα ήθελε να πράξει. Έπειτα γυρνώντας προς την Αγγελική τη ρώτησε αν ήταν καλά και να ήθελε να τη συνοδέψει στο σπίτι της.

«Ναι, κύριε, καλά είμαι» απάντησε εκείνη και συμφώνησε να φύγουν. Όμως ο Γιάννης δεν είχε σκοπό να τους αφήσει να φύγουν έτσι.

«Δεν έχεις καταλάβει μου φαίνεται, Αυγερινέ. Τα ξέρω όλα για σένα και την Αγγελική. Και να είσαι σίγουρος ότι δεν θα κρατήσω το στόμα μου κλειστό.»

Ο Πάνος γύρισε και τον κοίταξε με απορία για το θράσος του. «Ποια όλα; Τι ξέρεις, δηλαδή.»

«Για σένα κι εκείνη. Ξέρω ότι την έχεις γκόμενα. Ξέρω ότι κοιμηθήκατε μαζί χθες βράδυ. Το ευχαριστήθηκες μαζί της ή σου παραπονέθηκε κι εσένα ότι είναι παρθένα;» Πριν προλάβει ο Πάνος να του απαντήσει οτιδήποτε, η Αγγελική όρμησε και τον έφτυσε στο πρόσωπο.

«Χάσου από δω, κωλόπαιδο» του φώναξε ξεπερνώντας εντελώς τα όρια της. «Μην τολμήσεις να με ενοχλήσεις ποτέ ξανά.» Ο Γιάννης ξέσπασε σε νευρικά γέλια με την αντίδρασή της.

«Δεν τελείωσα μαζί σας. Θα το μετανιώσετε. Έχω αποδείξεις για όσα λέω» φώναζε την ώρα που ο Στέργιος τον τραβούσε μακριά και προσπαθούσε να τον ηρεμήσει, για να μην πει και κάνει κι άλλα. Όμως ο Γιάννης δεν έβλεπε μπροστά του

και άρχισε να κλωτσά έναν κάδο με μανία και να βρίζει. «Σου ορκίζομαι ότι αυτό το καθίκι, θα το καταστρέψω. Έχει μεγάλο θράσος!» Μάταια ο Στέργιος προσπαθούσε να τον συγκρατήσει λέγοντας του ότι δεν άξιζε τον κόπο, ο Γιάννης συνέχιζε να βρίζει και να κλωτσά με μανία. Πέρασε πολλή ώρα για να ηρεμήσει περπατώντας στους άδειους δρόμους φωνάζοντας διάφορα εναντίον της Αγγελικής και του καθηγητή τους. Φτάνοντας έξω από το σπίτι του Στέργιου η οργή του είχε κάπως καταλαγιάσει, αλλά δεν το άφηνε να ξεχαστεί. «Στο λέω, θα το πληρώσει πολύ ακριβά που μπήκε ανάμεσα μας. Η Αγγελική θέλει δεν θέλει θα μείνει μαζί μου. Θα κάνει ότι της λέω.»

Αμέσως μετά το επεισόδιο στην πλατεία ο Πάνος συνόδευσε τα δυο κορίτσια μέχρι τα σπίτια τους. «Τα έκανα χειρότερα, το ξέρω, αλλά δεν μπόρεσα να κρατηθώ όταν τον είδα να σου φέρεται έτσι! Λίγο ακόμα και...» απολογήθηκε ο Πάνος.

«Δεν τα έκανες χειρότερα» του απάντησε η Αγγελική, «...τα είχε ήδη καταλάβει όλα. Με παρακολούθησε. Νομίζω όμως ότι κάποιος του είπε για μας.» Η Κάλλια περπατούσε δίπλα τους αμίλητη.

«Μην ανησυχείς, δεν θα κάνει τίποτα» την καθησύχασε εκείνη αν και δεν ήταν σίγουρη μετά από όσα είχε δει και είχε ακούσει. Λίγα μέτρα πριν φτάσουν στην πόρτα της Κάλλιας στάθηκαν, για να πουν καληνύχτα κρατώντας κάποια απόσταση. Ο Πάνος ήθελε τόσο πολύ να την αγκαλιάσει αλλά ήξερε ότι δεν ήταν καλή ιδέα. «Μείνε με τη φίλη σου απόψε καλύτερα.»

«Γιατί; Σου χάλασε το κέφι με όσα έγιναν; Δεν θέλεις να μείνεις απόψε μαζί μου;»

«Αγγελικούλα, μην κάνεις δευτερες σκέψεις για εμάς, σε παρακαλώ. Πρέπει να είμαστε πιο προσεκτικοί τώρα. Με την Κάλλια θα είσαι σε πολύ καλά χέρια.»

«Θα σε δω τουλάχιστον αύριο, πριν έρθουν οι γονείς μου;»

«Ναι, αλλά να βρεθούμε κάπου έξω. Αύριο το μεσημέρι θα ανέβω στο κάστρο για τρέξιμο. Στις δυο θα είμαι στο Ρολόι.» Γύρισε προς την Κάλλια που περίμενε δίπλα τους. «Να μου την προσέχεις» της είπε κι εκείνη τον καληνύχτισε. Αφού σιγουρεύτηκε ότι μπήκαν στο σπίτι, πήρε το δρόμο για το δικό του. Και τι δεν θα έδινε να περνούσε άλλο ένα βράδυ μαζί της. Στο μυαλό του έφερε τις τελευταίες σκηνές στην πλατεία. «Τι θα κάνω μ' αυτόν;» αναρωτήθηκε μπαίνοντας στο σπίτι του. «Πρέπει να του κόψω τη φόρα...»

Η τελευταία εβδομάδα πριν από τις διακοπές των Χριστουγέννων έμοιαζε μαρτύριο για τους περισσότερους που περίμεναν πως και πως να ξεκουραστούν και να διασκεδάσουν. Αυτό, όμως, δεν ίσχυε για τον Πάνο. Δεν βιαζόταν να φύγει από τη Ναύπακτο και είχε πολλούς λόγους γι' αυτό. Παρόλα αυτά την Πέμπτη τελειώνοντας το σχολείο ξεκίνησε να μαζεύει τα πράγματά του για το ταξίδι του στην Αθήνα. Το Σάββατο, ανήμερα των Χριστουγέννων, ήταν καλεσμένος της Χριστίνας. Όπως κάθε χρόνο θα έκανε τη γιορτή της με συγγενείς και φίλους στο πατρικό της και δεν υπήρχε καμία δικαιολογία να απουσιάζει εκείνος. Η Χριστίνα, η γλυκομίλητη καινούρια Χριστίνα, του είχε και μια έκπληξη. Κάθε φορά που την έφερνε στο μυαλό του ένιωθε τον ίδιο κόμπο να του ανεβαίνει στο στήθος. Σκεφτόταν ότι δεν έπρεπε να καθυστερήσει άλλο τον χωρισμό τους. Πόσο δύσκολο θα ήταν μέρες γιορτινές να τις μαυρίσει ένας χωρισμός, αλλά δεν είχε άλλη επιλογή. Σε λίγο δεν θα μπορούσε να κοιτάξει καμία από τις δυο στα μάτια χωρίς να ντρέπεται. Και την Αγγελική; Θα την άφηνε μόνη να αντιμετωπίσει τον Γιάννη; Τα γεγονότα του περασμένου Σαββατοκύριακου τον έκαναν να πιστεύει ότι δεν έπρεπε να φύγει από τη Ναύπακτο.

«Πες μου γι' αυτήν την Χριστίνα...» ρώτησε η Κάλια την Αγγελική εκείνο το απόγευμα της Δευτέρας αφού τελείωσαν το μάθημα των αρχαίων.

«Τι να σου πω; Δεν είπαμε πολλά γι' αυτήν κι εγώ... δεν τόλμησα να ρωτήσω περισσότερα.»

«Μα γιατί; Έπρεπε να ρωτήσεις. Τι άλλο σου είπε;»

«Μου είπε ότι η σχέση τους θα τελειώνει, ακόμα κι αν δεν γινόταν κάτι μεταξύ μας. Μου είπε ότι τα τελευταία δυο χρόνια δεν ήταν κανένας τους ευτυχισμένος.» Φυσικά η Αγγελική αισθανόταν περίεργα που υπήρχε άλλη γυναίκα στη ζωή του, αλλά ο Πάνος ήταν μεγάλος, είχε μια πορεία ζωής που εκείνη σεβόταν.

«Κάτι άλλο;» συνέχισε τις ερωτήσεις η Κάλια.

«Τι άλλο; Ξέρω ότι κι αυτή μένει στην Αθήνα... αυτά, μόνο. Δεν ρώτησα τίποτα σου είπα γιατί δεν μου φάνηκε σωστό να σκαλίζω τα προσωπικά του. Άλλωστε είμαστε μαζί τόσο λίγο, δεν έχω το θάρρος.»

«Μα δεν έχεις περιέργεια;»

«Όχι. Εμένα μου φτάνει ότι μ' αγαπάει.»

Η Κάλια αναστέναξε. «Και θα πάει στην Αθήνα είπες για τις διακοπές;»

«Ναι, φεύγει την Πέμπτη...»

«Και θα την συναντήσει;»

«Εσύ τι λες;»

«Δεν φοβάσαι μήπως...» Δεν ολοκλήρωσε την κουβέντα της γιατί κατάλαβε ότι θα έλεγε κάτι που θα την στεναχωρούσε.

«Μήπως βλέποντας την αλλάζει γνώμη;»

«Ναι...Συγγνώμη...βλακεία είπα.»

«Όχι, δεν είναι βλακεία. Θα μπορούσε να συμβεί, αλλά προτιμώ να μην το σκέφτομαι.»

«Δεν πρόκειται να συμβεί. Ο Αυγερινός είναι τρελός για σένα.»

«Ένα μόνο ξέρω σίγουρα. Θα είναι η πρώτη φορά που θα εύχομαι να τελειώσουν οι διακοπές γρήγορα.»

«Κανονίσατε να βρεθείτε πριν φύγει;»

«Ναι, αύριο το απόγευμα θα πάμε για τρέξιμο. Εγώ θα φύγω από το σπίτι στις τέσσερις κι εκείνος λίγα λεπτά αργότερα. Θα βρεθούμε στο Κάστρο.»

Την επομένη στις τέσσερις και τέταρτο ο Πάνος ξεκίνησε, για να την συναντήσει. Έφτασε γρήγορα στο σημείο που τον περίμενε η Αγγελική, λίγο πριν την είσοδο του Κάστρου.

«Ωραίο αυτό το σημείο αλλά δεν έχει τη θέα που βλέπουμε από το Ρολόι μας» παρατήρησε η Αγγελική. Πραγματικά το σημείο αυτό ήταν κρυμμένο από τον δρόμο και όσοι ανέβαιναν θα πήγαιναν εκεί μόνο αν το ήξεραν. Περπάτησαν μέσα στο δάσος μέχρι που έφτασαν σ' ένα ξύλινο κιόσκι στην άκρη της πλαγιάς. Η Αγγελική ήταν σκεπτική και λιγομίλητη.

«Πες μου... κάτι σου συμβαίνει, έτσι δεν είναι;» τη ρώτησε ο Πάνος. Η Αγγελική έγνεψε θετικά. «Δεν σε είδα καθόλου το πρωί. Αν δεν σε έβλεπα στο σχόλασμα θα νόμιζα ότι δεν ήρθες στο σχολείο.» Μετά από μια μεγάλη παύση του απάντησε με ειλικρίνεια.

«Κρυβόμουν»

«Γιατί κρυβόσουν;»

«Δεν ήθελα... Να, στο μάθημα αναγκάζομαι να τον βλέπω, όχι όμως και στα διαλείμματα.»

«Τι φοβάσαι; Πες μου. Φοβάσαι μήπως σε προσβάλλει, μήπως σε χτυπήσει;» Η Αγγελική γέλασε και χώθηκε μέσα στην αγκαλιά του. «Δεν θα τον αφήσω να σου κάνει κακό. Αν χρειαστεί θα τον βρω.»

«Όχι, όχι. Πρέπει να ξεχαστούν όσα έγιναν εκείνο το βράδυ. Φοβάμαι ότι ο Γιάννης θα μιλήσει, θα μας αποκαλύψει. Δεν θέλω να χάσεις τη δουλειά σου εξαιτίας μου.» Τον κοίταζε παρακαλώντας τον να μείνει μακριά. «Θα το χειριστώ εγώ, θα μιλήσω εγώ μαζί του.»

«Ούτε να το σκέφτεσαι. Δεν θέλω να τον συναντήσεις μόνη σου. Είναι επικίνδυνο.» Η Αγγελική αναστέναξε.

«Δεν θα το αποφύγω, δυστυχώς. Θα τον δω ακόμα κι αν δεν το θέλω.» Ο Πάνος καταλάβαινε τον λόγο. «Έχουν κανονίσει οι δικοί μας οικογενειακά τραπέζια, στο σπίτι μας, στο δικό τους, έξω.... Ακόμα κι αν προσποιηθώ την αδιάθετη, πάλι θα αναγκαστώ κάποια μέρα να τον συναντήσω.»

«Κατάλαβα. Θέλω, όμως, να μου υποσχεθείς ότι έξω από το σπίτι δεν θα βρεθείς μόνη μαζί του. Να έχεις πάντα τις φίλες σου κοντά.»

«Το υπόσχομαι.»

«Έλα να καθίσουμε.» Την πήρε στα πόδια του κι εκείνη τύλιξε τα χέρια της γύρω από το λαιμό του. «Ανυπομονούσα να έρθει η στιγμή που θα βρεθούμε ξανά μόνοι. Χαίρομαι που σε βλέπω στο σχολείο, αλλά εκεί πρέπει να προσέχω πως σου μιλάω μήπως κάποιος καταλάβει.» Η Αγγελική τον άκουγε και τον φιλούσε απαλά στα μάγουλα, στα μάτια και στα χείλη. «Είπες ότι φοβάσαι μη χάσω τη δουλειά μου, αν μαθευτεί για μας. Εγώ δεν φοβάμαι γι' αυτό. Εγώ φοβάμαι ότι εσύ θα βρεθείς εκτεθειμένη. Φοβάμαι τι θα πουν οι γονείς σου, αν θα σε τιμωρήσουν, ακόμα και τι θα σκεφτούν για μένα. Δεν θέλω να πληγωθείς...»

«Μεθαύριο φεύγεις...» είπε με παράπονο η Αγγελική αλλάζοντας κουβέντα.

«Ναι, Αγγελικούλα μου. Πρέπει να πάω στην Αθήνα.»

«Ξέρω.... Εκεί είναι οι φίλοι σου, εκεί είναι και η Χριστίνα...»

Ο Πάνος έκλεισε τα μάτια του για ένα λεπτό. Πήρε βαθιά ανάσα και την κοίταζε κατάματα. «Πρέπει, κορίτσι μου, να πάω. Πρέπει να την βρω, να ξεκαθαρίσω μαζί της και να επιστρέψω ελεύθερος πίσω... ελεύθερος να είμαστε μαζί.»

«Το σκέφτηκες καλά; Είσαι σίγουρος ότι θέλεις να διαλύσεις αυτή τη σχέση; Είστε μαζί τόσα χρόνια.»

«Ναι, το σκέφτηκα πολύ καλά.» Η απάντηση του ήταν κοφτή. Είχε πάρει την απόφαση και δεν ήθελε να το συζητήσει περισσότερο. Πέρασαν ελάχιστα λεπτά χωρίς να μιλούν όταν η Αγγελική του έκανε την επόμενη ερώτηση.

«Πιστεύεις ότι σε αγαπάει;» Δεν της απάντησε αμέσως.

«Δεν ξέρω. Μπορεί. Ο τρόπος της όμως.....ο τρόπος που μου το δείχνει....δεν

υπάρχει εμπιστοσύνη μεταξύ μας, δεν υπάρχει κατανόηση. Κάνουμε διαφορετικά σχέδια για το μέλλον... θέλουμε άλλα πράγματα»

Ανήμερα των Χριστουγέννων ο Πάνος έφτασε στο σπίτι της Χριστίνας κατά τις εφτά. «Θέλω να έρθεις νωρίτερα, πριν έρθουν οι καλεσμένοι μου» του είχε πει. «Θέλω να σου δώσω το δώρο σου.» Μπαίνοντας στο σπίτι της, η μητέρα και ο πατριός της τον καλωσόρισαν και λίγο αργότερα τους άφησαν μόνους στο σαλόνι.

«Ηθελα να τα πούμε λίγο οι δυο μας πριν φτάσει ο κόσμος» του είπε η Χριστίνα κι ο τόνος στη φωνή της φανέρωνε ότι θα του συζητούσε κάτι πολύ σημαντικό.

«Τι συμβαίνει; Γιατί τόσο μυστήριο;» τη ρώτησε ο Πάνος που δεν ήταν προετοιμασμένος για τίποτα. Η Χριστίνα έβγαλε από ένα συρτάρι του τραπεζιού έναν λευκό φάκελο και του τον έδωσε.

«Ορίστε, το δώρο σου».

Ο Πάνος πήρε τον φάκελο στα χέρια του και τον άνοιξε χωρίς να φαντάζεται τι μπορεί να ήταν. «Τι είναι αυτό; Εξετάσεις αίματος μου έδωσες να δω; Δικές σου είναι;» τη ρώτησε με κάποια ανησυχία προσπαθώντας να καταλάβει. Η Χριστίνα κάθισε δίπλα του και του έδειξε με το δάχτυλο τις παρατηρήσεις στο κάτω μέρος των εξετάσεων. Κατάλαβε αμέσως.

«Είμαι έγκυος!» του ανακοίνωσε η Χριστίνα λάμποντας από χαρά. Η έκπληξη για τον Πάνο, ωστόσο, δεν ήταν ευχάριστη. Πέρασαν ένα-δυο λεπτά μέχρι να αρθρώσει κουβέντα και να πάρει τα μάτια του από το χαρτί με τις εξετάσεις.

«Δεν καταλαβαίνω. Δεν μπορεί.» Της έδωσε το χαρτί πίσω και κούνησε με δυσπιστία το κεφάλι του. «Εμείς πάντα παίρναμε προφυλάξεις. Δε μπορεί...» Η έκφραση στο πρόσωπο του δεν είχε καμία σχέση με της Χριστίνας.

«Μπορεί. Καμιά φορά δεν είναι αξιόπιστες οι προφυλάξεις.» Την περίμενε την αντίδραση του αυτή αλλά στα σχέδια της δεν ήταν να έρθει σε αντιπαράθεση μαζί του. «Είμαι έγκυος!» Επανάλαβε αγκαλιάζοντας τον. «Δεν είναι υπέροχο; Είναι ότι καλύτερο θα μπορούσε να μας συμβεί.» Χωρίς να περιμένει τις δικές του ερωτήσεις έσπευσε να του θυμίσει την πρώτη φορά που είχε έρθει απροειδοποίητα στη Ναύπακτο. «Τότε υπολογίζει ο γιατρός τις ημερομηνίες, τότε έγινε η σύλληψη» του είπε όλο χαρά. Ο Πάνος δεν είχε το κουράγιο να φέρει στο μυαλό του εκείνο το

βράδυ ή να το αμφισβητήσει εκείνη τη στιγμή. Για το μόνο που ήταν σίγουρος ήταν ότι δεν ήθελε να γίνει πατέρας, όχι τώρα, όχι έτσι. «Μην πεις τίποτα» του είπε με κέφια η Χριστίνα, «ξέρω ότι όταν περάσει το πρώτο σοκ θα χαρείς κι εσύ.»

«Στους γονείς σου το είπες;» τη ρώτησε ενώ ακόμα εξακολουθούσε να είναι σαστισμένος.

«Όχι. Ήθελα πρώτα να το πω σε σένα. Όμως σύντομα... ειδικά η μαμά μου ξέρεις πόσο θα χαρεί. Φοβάται ότι μπορεί να μην προλάβει να δει εγγονάκι, ξέρεις... λόγω της ασθένειάς της.» Τα λόγια της ήταν ένα αληθινό μαστίγωμα πάνω του. «Λέω να μην το ανακοινώσουμε σε φίλους και συγγενείς ακόμα, μέχρι να περάσει λίγος καιρός...ξέρεις, για να σιγουρευτούμε ότι όλα πάνε καλά» συνέχισε εκείνη χωρίς έλεος.

Κατά τις δυο τη νύχτα έφτασε στο σπίτι του νιώθοντας ψυχικά εξουθενωμένος. Περπάτησε από την Καλλιθέα ως το σπίτι του στην πλατεία της Νέας Σμύρνης, για να καθαρίσει το κεφάλι του κι αντί να σκέφτεται οτιδήποτε, εκείνος μετρούσε τα βήματα του. Ήθελε να επιστρέψει πολύ νωρίτερα αλλά η Χριστίνα δεν τον άφησε μέχρι που αποχώρησε και ο τελευταίος από τους καλεσμένους της. «Σε χρειάζομαι εδώ. Αν δεν είναι ο σύντροφός μου στη γιορτή μου δίπλα μου, ποιος θα είναι;» του δήλωσε όταν της είπε ότι ένιωθε κουρασμένος. Έπεσε στο κρεβάτι αμέσως μόλις έφτασε, αλλά δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Σηκώθηκε και κάθισε στο σαλόνι, έπειτα στην κουζίνα όπου κατέληξε να τον πάρει ο ύπνος μετά από ώρες ακουμπισμένος πάνω στο τραπέζι. Την επόμενη το μεσημέρι η Χριστίνα τον βρήκε να κοιμάται στο σαλόνι με την τηλεόραση ανοιχτή. «Πάνο, ξύπνα, μεσημέριασε. Είπαμε να πάμε στην Πλάκα να κάνουμε τη βόλτα μας και να τσιμπήσουμε κάτι» του είπε χαϊδεύοντας τον στα μαλλιά και προσπαθώντας να τον ξυπνήσει. «Καλά, βρε αγάπη μου, γιατί κοιμήθηκες στον καναπέ με την κουβερτούλα; Θα ξεπάγιασες!» του είπε όλο γλύκα δείχνοντας του πόσο τον νοιαζόταν. Εκείνος σηκώθηκε απρόθυμα, παραπατώντας μέχρι το μπάνιο, για να πλυθεί. Η Χριστίνα τον κοιτούσε έτσι διαλυμένος που ήταν και κουνούσε το κεφάλι της σαν να του έλεγε... «Τώρα που θα πας; Δεν μπορείς να φύγεις... σ' έχω δέσει για τα καλά.»

Ο Βασίλης και η Μαργαρίτα έφτασαν την επόμενη στην Αθήνα. Ο Πάνος και η Χριστίνα τους περίμεναν στο σπίτι που είχαν προλάβει να στολίσουν, για να δημιουργήσουν γιορτινή ατμόσφαιρα.

«Καλώς τους, καλώς τους!» αναφώνησε η Χριστίνα μόλις τους είδε. «Καλώς

ήρθατε παιδιά» τους υποδέχθηκε κι ο Πάνος με χαρά ενώ η Χριστίνα πρόσθεσε με νόημα, «καλώς ήρθατε στο σπίτι μας». Φαινόταν να έχει πάρει το ρόλο της οικοδέσποινας πολύ σοβαρά και έπεσε με τα μούτρα να τους περιποιηθεί. Η διάθεση των δυο ζευγαριών ήταν καλή, αλλά μόνο φαινομενικά. Το επόμενο απόγευμα της άφιξης των καλεσμένων, ο Πάνος με τον Βασίλη κατέβηκαν οι δυο τους στο κέντρο ενώ η Χριστίνα πρότεινε στη Μαργαρίτα μια βόλτα για ψώνια και καφέ στην παραλιακή. Η Μαργαρίτα είχε καταλάβει ότι η Χριστίνα ήθελε να μιλήσουν ιδιαίτερος.

«Λοιπόν, Χριστίνα μου, πες μου πως είναι τα πράγματα μεταξύ σας;» Το χαρούμενο ύφος της Χριστίνας μαρτυρούσε ότι θα έλεγε αισιόδοξα νέα.

«Νομίζω ότι τώρα είμαστε πιο καλά από ποτέ» της απάντησε εκείνη.

«Είδες που στα έλεγα. Η απόσταση κάνει τα πράγματα δύσκολα, αλλά εσείς έχετε κάτι όμορφο και δυνατό. Σίγουρα θα ξεπερνούσατε τις δυσκολίες.»

«Αθώα που είσαι, Μαργαρίτα μου. Όλα ρομαντικά τα βλέπεις. Και που να ήξερες!» σκεφτόταν η Χριστίνα χαμογελώντας.

«Για πες μου, λοιπόν, έμαθες από τη θεία σου τίποτα ενδιαφέρον για την μαθήτριά του Πάνου, την Αγγελική;» ρώτησε προσπαθώντας να φανεί ότι ρωτά από απλή περιέργεια.

«Δεν πιστεύω ν' ανησυχείς ακόμα γι' αυτήν; Η θεία μου λέει ότι είναι ένα ήσυχο και μυαλωμένο κορίτσι.»

«Και τα μυαλωμένα κορίτσια καμιά φορά κάνουν ανοησίες όταν γνωρίσουν κάποιον γοητευτικό άντρα. Αλλά, για να το λέει η θεία σου, θα ξέρει καλύτερα. Και οι γονείς της; Τι σόι άνθρωποι είναι αυτοί;» συνέχισε να παριστάνει ότι ρωτά από ενδιαφέρον. Η Μαργαρίτα ελάχιστα τους γνώριζε, αλλά η θεία της ήξερε τα πάντα για την οικογένεια Λιόντη. Τα μάτια της Χριστίνας έλαμψαν. Με όση μαεστρία διέθετε κατάφερε να μάθει κάποια πράγματα για τον Βελισσάρη, την αδερφή του αλλά και την ωραία γυναίκα του, την Ελισάβετ. Η Μαργαρίτα δεν φάνηκε να υποψιάζεται τον πραγματικό λόγο των ερωτήσεων της.

«Ωστε έχουν τέτοια διαφορά ηλικίας;»

«Ναι, αρραβωνιάστηκαν όταν εκείνη ήταν δεκαέξι, στα δεκαεφτά είχε ήδη παντρευτεί... Είναι πολύ νέα.»

«Και όμορφη;»

«Πολύ όμορφη, αλλά κι ο Λιόντης ωραίος άντρας, αυτό λέει η θεία μου, δηλαδή. Είναι γιατρός... δεν συγκράτησα την ειδικότητα...»

«Φαντάζομαι, θα έχει και περιουσία, ε;»

«Ναι, τον έχουν τον τρόπο τους.»

«Τυχερή η γυναίκα του.»

«Τυχερή, βέβαια. Τον αγάπησε, γι' αυτό παντρεύτηκε τόσο μικρή. Αφοσιώθηκε στην οικογένεια της. Από όσο γνωρίζω δεν εργάζεται.»

«Αν της προσφέρει ο άντρας της μια άνετη ζωή γιατί να μπει στον κόπο;»

«Ναι... ίσως. Αλλά γιατί να μην έχει τα δικά της χρήματα; Και να βοηθά την οικονομία του σπιτιού της...»

«Αυτά, Μαργαρίτα μου, είναι για σένα και για μένα που οι άντρες μας είναι μισθωτοί. Η κυρία Λιόντη κατάλαβε από μικρή ποιο είναι το συμφέρον της.»

«Δεν ξέρω, αλλά από τα λεγόμενα της θείας μου πρέπει να τον αγάπησε πολύ.»

«... και τον παντρεύτηκε γρήγορα πριν της τον αρπάξει άλλη» συμπλήρωσε η Χριστίνα που γελούσε πανηγυρικά από μέσα της. «Φυσικά, κάποιες γυναίκες κάνουν οτιδήποτε, για να μην χάσουν έναν άντρα» σχολίασε στο τέλος. Η Μαργαρίτα δεν μπορούσε να φανταστεί πόση αλήθεια έκρυβαν τα λόγια της καινούριας της φίλης.

«Λένε ότι στον έρωτα όλα επιτρέπονται, έτσι δεν είναι;» Η Χριστίνα γέλασε τώρα φανερά.

«Πόσο σωστά τα λες, Μαργαρίτα μου!»

Την ίδια ώρα ο Πάνος και ο Βασίλης κατέληγαν τη βόλτα τους στο Θησείο που ήταν γεμάτο κόσμο εκείνη την ώρα. Τα μαγαζιά ήταν στολισμένα με πολύχρωμα φώτα και χριστουγεννιάτικη διακόσμηση. Οι δυο άντρες περπατούσαν κατά μήκος του πλακόστρωτου και απολάμβαναν τη γιορτινή ατμόσφαιρα.

«Πόσο μου αρέσει αυτή η περιοχή! Θυμάσαι πόσο συχνά ερχόμασταν...» σχολίασε ο Βασίλης αναπολώντας τα χρόνια που ήταν φοιτητές. Ο Πάνος συμφώνησε παρατηρώντας ότι λίγα είχαν αλλάξει εκεί από τότε. Κάθισαν σε μια μικρή μπυραρία στην αρχή του πεζόδρομου και είχαν θέα την Ακρόπολη.

«Θυμάσαι τότε... που φέρναμε εδώ εκείνα τα κορίτσια από τη Νομική; Τη Νίκη και την Ανθή...» Ο Πάνος θυμόταν καλά.

«Ναι, ήσουν τσιμπημένος και με τις δυο και δεν ήξερες ποια να διαλέξεις.» Γέλασαν ταυτόχρονα. «Θυμάμαι... με έπαιρνες μαζί σου μήπως τα φτιάξω εγώ με μια από τις δυο, για να σου μείνει η άλλη.» Έκανε μια μεγάλη παύση πριν προχωρήσει παρακάτω. «Και τώρα δες μας! Εσύ αρραβωνιασμένος κι έτοιμος για γάμο κι εγώ...»

έτοιμος να γίνω πατέρας!» Ο Βασίλης κόντεψε να πνιγεί.

«Πατέρας είπες;» Ο Πάνος με πένθιμο ύφος του έγνεψε καταφατικά. «Για τη Χριστίνα μιλάμε, ναι;» ρώτησε ο Βασίλης χωρίς ακόμα να μπορεί να το συνειδητοποιήσει.

«Ναι, για τη Χριστίνα, για ποια άλλη; Προχθές το βράδυ μου το είπε. Ήταν το δώρο της για τα Χριστούγεννα.» Το ύφος του έδειχνε ότι δεν του άρεσε το δώρο της.

«Μάλιστα... δεν σε βλέπω και πολύ χαρούμενο. Μάλλον δεν θέλεις να γίνεις πατέρας, σωστά;» Ο Πάνος δεν βιάστηκε να απαντήσει.

«Θέλω να γίνω πατέρας αλλά όχι τώρα, όχι έτσι...» Με τις παλάμες του έπιασε το κεφάλι του και το κράτησε για λίγα δευτερόλεπτα. «Δεν ξέρω... τα έχω χάσει από τη στιγμή που το έμαθα...» Ο Βασίλης μόλις είχε αρχίσει κι εκείνος να συνειδητοποιεί το κατά τα άλλα ευχάριστο νέο.

«Και εσύ; Τι της είπες;»

«Τίποτα.»

«Τίποτα;»

«Τίποτα. Ήρθα στην Αθήνα με σκοπό να της πω να χωρίσουμε αλλά τώρα...»

«Τώρα, τι;»

«Δεν μπορώ να την χωρίσω... ξέρω ότι δεν είναι σωστό, αλλά δεν θέλω να μείνω και μαζί της μετά από όσα έχουν συμβεί στη Ναύπακτο.» Ο Βασίλης αγνοούσε τα τελευταία γεγονότα.

«Πες μου, για να καταλάβω.» Τα χαρακτηριστικά στο πρόσωπο του Πάνου χαλάρωσαν καθώς του εξιστορούσε όλα όσα είχαν συμβεί τις τελευταίες εβδομάδες.

«Παγιδεύτηκες...»

«Εκεί που ήμουν έτοιμος να κάνω το σωστό και να ξεκαθαρίσω με την Χριστίνα, βρέθηκα πιο μπλεγμένος από ποτέ. Ο,τι κι αν αποφασίσω τώρα θα πληγώσω κάποια από τις δυο» είπε ολοκληρώνοντας. Ο Βασίλης τον είχε ακούσει με πολλή προσοχή.

«Φίλε μου, είσαι σε πολύ δύσκολη θέση» άρχισε να του λέει. Και ο ίδιος όμως ήταν σε δύσκολη θέση. Με την λογική του όφειλε να τον παροτρύνει να ακυρώσει τα σχέδια για χωρισμό, αλλά από την άλλη δεν ήταν απόλυτα σίγουρος. Είναι πάντα η λογική ο καλύτερος σύμβουλος; «Δεν ξέρω πως να σε βοηθήσω. Είναι σπουδαίο που βρήκες τον έρωτα της ζωής σου...αλλά και το να γίνεις πατέρας είναι πολύ σημαντικό.» Ο Πάνος συμφώνησε κουνώντας το κεφάλι. «Η Χριστίνα... δεν ξέρει για την Αγγελική;»

«Όχι. Δεν ξέρει τίποτα» του απάντησε ο Πάνος με σιγουριά.

«Και δεν υποψιάζεται ότι είχες σκοπό να την χωρίσεις;»

«Όχι, δεν το υποψιάζεται.» Ήταν σίγουρος ότι αν το υποψιαζόταν θα του είχε κάνει οπωσδήποτε σκηνή ζηλοτυπίας. Το καινούριο της φέρσιμο ανήκε σε κάποια άλλη. Ανήκε σε μια γυναίκα ήπια στις αντιδράσεις, με ύφος μελιστάλακτο, με υπομονή, χωρίς ίχνος καχυποψίας. Ήταν εντελώς ξένο από την Χριστίνα.

«Σκέφτηκες ότι μπορεί απλά να κατάλαβε; Μπορεί να κατάλαβε ότι σε πίεζε. Μπορεί να την γλύκανε η εγκυμοσύνη...» σχολίασε ο Βασίλης.

«Μπορεί...»

«Ίσως να της δώσεις μια ευκαιρία;»

«Δεν ξέρω τι να κάνω, τι να σκεφτώ.»

«Να σκεφτείς ότι έχεις ευθύνη απέναντι της και απέναντι στο παιδί. Λυπάμαι, ρε φίλε, αλλά δε νομίζω ότι είναι καλή ιδέα να χωρίσετε.» Ο Πάνος δεν χαιρόταν με όσα τον συμβούλευε ο φίλος του, αλλά κατά βάθος και ο ίδιος ήξερε ότι δεν έπρεπε να αποφύγει την ευθύνη.

Οι μέρες που ακολούθησαν πέρασαν όμορφα αλλά και γρήγορα. Την παραμονή της Πρωτοχρονιάς ο Βασίλης με την Μαργαρίτα ετοιμάστηκαν για την επιστροφή τους στα Γιάννενα. Αφού ευχαρίστησαν για την φιλοξενία υποσχέθηκαν να επιστρέψουν πάλι σύντομα. Το ίδιο μεσημέρι η Χριστίνα αποφάσισε να προχωρήσει τα σχέδια της.

«Περάσαμε υπέροχα με τα παιδιά.» ξεκίνησε να του λέει ευδιάθετα. Ο Πάνος που παρακολουθούσε τηλεόραση συμφώνησε μαζί της κουνώντας το κεφάλι του. «Ήξερα ότι ο Βασίλης είναι πολύ καλός φίλος αλλά και η Μαργαρίτα είναι τόσο καλό κορίτσι... να ξέρεις γίναμε κι εμείς φίλες» συνέχισε εκείνη πλησιάζοντας τον. Και πάλι εκείνος κούνησε το κεφάλι του χωρίς να την κοιτάξει. «... και, πήρα μια πρωτοβουλία.» Εκεί σταμάτησε να μιλά, για να δει αν θα δείξει ενδιαφέρον στα λόγια της.

«Τι είδους πρωτοβουλία;» τη ρώτησε καχύποπτα. Η Χριστίνα δεν βιάστηκε να απαντήσει. Πριν μιλήσει κουλουριάστηκε δίπλα του για ζεστασιά.

«Τους ρώτησα αν θα ήθελαν να γίνουν οι κουμπάροι μας.» Με σταθερή φωνή και ήρεμο τόνο επανέλαβε τις τελευταίες λέξεις της.

«Κουμπάροι μας; Πως σου ήρθε;» Αμέσως έκλεισε την τηλεόραση και την κοίταξε κατά πρόσωπο.

«Πως μου ήρθες;» Γέλασε λίγο αμήχανα. «Ξέχασες; Περιμένουμε παιδί.»

«Ναι, περιμένουμε παιδί», τόνισε κι εκείνος τα λόγια του, για να δώσει έμφαση σ' αυτό. «Εννοείς νονούς για το μωρό...»

«Εννοώ κουμπάρους...στο γάμο μας, αλλά και νονούς για το μωρό αν θέλεις.» Τα λόγια της είχαν τον αντίκτυπο που περίμενε να έχουν. Ήξερε ότι ήταν η στιγμή που θα τον ανάγκαζε να μιλήσει για αυτά που απέφευγε. «Νόμιζα ότι θα τους ήθελες για κουμπάρους.»

«Γιατί να το θέλω; Μιλήσαμε για γάμο; Πως παίρνεις τέτοιες πρωτοβουλίες χωρίς να με ρωτήσεις;» Δεν μπόρεσε να εμποδίσει τον εκνευρισμό του, αλλά την ίδια στιγμή καταλάβαινε ότι ακουγόταν προσβλητικός. Η αντίδρασή της ήταν αναμενόμενη.

«Σωστά... πως σκέφτηκα ότι θα με παντρεύσουν; Σωστά... είμαι ηλίθια που σκέφτηκα κάτι τέτοιο!» Ο Πάνος έβλεπε την καταιγίδα να έρχεται και δεν μπορούσε να την αποφύγει. Προσπάθησε να τη διακόψει αλλά η Χριστίνα δεν άκουγε. Πετάχτηκε απότομα από τον καναπέ και άρχισε να βηματίζει εκνευρισμένη. «Συγγνώμη, που σκέφτηκα ότι θα κάνουμε οικογένεια. Συγγνώμη, που, για να σε ευχαριστήσω, ήθελα να κάνω κουμπάρους μας τους δικούς σου φίλους.» Άρπαξε την τσάντα και το παλτό της και πήγε στην πόρτα. «Λυπάμαι, έπρεπε να το περιμένω ότι δεν θα έκανες αυτό που πρέπει» του φώναξε με δάκρυα στα μάτια ανοίγοντας την πόρτα. Ο Πάνος αντέδρασε γρήγορα. Έπρεπε να την αντιμετωπίσει.

«Μη νευριάζεις, περίμενε. Να το συζητήσουμε.» Έτρεξε κοντά της και τη σταμάτησε. «Περίμενε. Δεν θα φύγεις.» Της έβγαλε το παλτό και την έβαλε να καθίσει στον καναπέ. Της σκούπισε τα μάτια και της απομάκρυνε τα μαλλιά από τα βλέφαρα. «Άκουσε με.» Ωστόσο, δεν ήξερε πως να αρχίσει, τι να πει και να μην ακουστεί λάθος.

«Σε ακούω, λοιπόν.» Τα μάτια της σαν μικρά δηλητηριώδη βέλη τρυπούσαν το κεφάλι του και έφταναν να διαβάσουν τις σκέψεις του.

«Χριστίνα...νομίζω ότι βιάζεσαι. Δεν έχουμε μιλήσει για γάμο.» Έκανε μια μικρή παύση, για να σκεφτεί πως να συνεχίσει. «Μου ήρθε ξαφνικό... δεν το έχω συνειδητοποιήσει ακόμα ότι θα γίνω πατέρας. Το ξέρεις ότι δεν ήταν στα σχέδια μου. Κι ο γάμος...δεν ξέρω αν πρέπει...» Δεν πρόλαβε να πει περισσότερα, γιατί τον διέκοψε με φούρια.

«Ούτε κι εμένα ήταν στα σχέδια μου, ξέρεις, αλλά να, που προέκυψε. Θες να το κάνω μόνη μου; Δεν θέλεις να αναλάβεις τις ευθύνες σου; Αυτό μου λες;»

Πετάχτηκε πάλι όρθια έτοιμη να αναποδογυρίσει ο,τι βρισκόταν κοντά της. Οι φλέβες στο λαιμό της είχαν φουσκώσει και τα μάγουλά της έκαιγαν. «Αυτό μου λες;» ούρλιαξε με όση δύναμη είχε διαθέσιμη εκείνη την ώρα. Ο Πάνος προσπάθησε να την ηρεμήσει ξανά, αλλά εκείνη έκανε μια κίνηση με το χέρι της να μην την πλησιάσει.

«Όχι, δεν λέω αυτό. Ξέρεις πολύ καλά ότι δεν θα σε άφηνα μόνη σου σε μια τέτοια δυσκολία.»

«Δυσκολία; Έτσι το βλέπεις; Δυσκολία;» Τα υστερικά της γέλια δεν τον ξάφνιασαν. «Ένα μωρό είναι ευτυχία... Αλλά αν εσύ το βλέπεις δυσκολία... καλύτερα να το κάνω μόνη μου» είπε με αγανάκτηση και πήρε πάλι τα πράγματά της, για να φύγει.

«Χριστίνα! Κάθισε κάτω! Σταμάτα να παρεξηγείς αυτά που λέω.» Την έπιασε από το μπράτσο αποφασισμένος να μην την αφήσει να φύγει.

«Να παρεξηγώ;» Τώρα τα μάτια της είχαν μετατραπεί σε κεραυνούς.

«Άλλο θέλω να πω κι άλλο λέω. Προσπάθησε να καταλάβεις. Δεν ξέρω πως να φερθώ.»

«Να φερθείς σαν πατέρας, σαν σύντροφος και μελλοντικός σύζυγος. Έτσι να φερθείς.» Την έπιασε το παράπονο. «Νόμιζα, ότι θα είμαστε μαζί σ' αυτό και εσύ... Νόμιζα ότι δεν θα με άφηνες μόνη.» Η Χριστίνα άλλαξε όψη ξαφνικά και ξέσπασε σε κλάματα.

«Έλα εδώ, έλα...μην κλαις. Δεν θα σε αφήσω να το κάνεις μόνη σου. Εδώ θα είμαι για σένα και το μωρό, μην κλαις.» Την αγκάλιασε προστατευτικά κι εκείνη ξέσπασε περισσότερο. Τα δάκρυα της δεν ήταν ψεύτικα. Μπορεί να τα είχε σχεδιάσει αρχικά, καθώς ήταν μια δοκιμασμένη συνταγή, για να κάμψει τις αντιστάσεις του, αλλά την πλημμύρησαν χωρίς προειδοποίηση. Φυσικά και ήθελε να τον κρατήσει κοντά της πάση θυσία. Και το μωρό του το ήθελε όσο τίποτα άλλο. Μπορεί να φρόντισε οι προφυλάξεις να μην είναι ακριβώς αξιόπιστες, αλλά όλα τα έκανε από αγάπη. Και ήταν τόσο κοντά στο όνειρο της. Ο Πάνος της επανέλαβε ότι θα ήταν δίπλα της σε όλα. «Δώσε μου λίγο χρόνο και θα γίνουν όλα όπως πρέπει» της υποσχέθηκε.

Λίγες ώρες αργότερα, μπροστά στο αναμμένο τζάκι, βρέθηκαν ακουμπισμένοι ο ένας πάνω στον άλλο να παρακολουθούν μια ταινία. Η Χριστίνα είχε βρει πάλι τα κέφια της, αλλά τώρα ο Πάνος ήταν αυτός που δεν ένιωθε καλά. Ο εκνευριστικός κόμπος, που είχε εγκατασταθεί στο στήθος του το τελευταίο διάστημα, είχε

σκαρφαλώσει στο λαιμό και κόντευε να τον πνίξει. «Σε πειράζει να βγω μια βόλτα να περπατήσω λίγο; Δεν θα πάω μακριά.» Χωρίς να περιμένει την απάντησή της άρπαξε το μπουφάν του από την κρεμάστρα, της έδωσε ένα φιλί στο μέτωπο και βγήκε στους έρημους δρόμους. Περπάτησε μέσα στο κρύο και στις σκοτεινές γειτονιές για αρκετή ώρα μέχρι που τα βήματα του τον οδήγησαν στη θάλασσα. Από μικρός ερχόταν στο σημείο αυτό, για να αγναντέψει ανεμπόδιστα τον ορίζοντα, να σκεφτεί, να σχεδιάσει, να πάρει αποφάσεις. Τώρα η θάλασσα ήταν κατάμαυρη και τα προβλήματα του θεόρατα βουνά που δεν μπορούσε να τα σκαρφαλώσει. Καθισμένος πάνω στα βράχια αναπολούσε τον ορίζοντα που έβλεπε από το Ρολόι του Λεπάντο. Ο νους του ήταν στην όμορφη πόλη, στην όμορφη Αγγελική, στη νέα του ζωή απ' την οποία έλειπε η μελαγχολία. «Και τώρα τι; Τι πρέπει να κάνω;» αναρωτήθηκε. «Θα γίνω πατέρας... Πρέπει να κάνω το σωστό. Πρέπει να μείνω με τη Χριστίνα. Πρέπει, πρέπει, πρέπει...» Μια ευκαιρία είχε να γίνει ευτυχισμένος με την Αγγελική και τώρα χάθηκε. Μα στ' αλήθεια την είχε; Ένα σκάνδαλο θα ήταν η σχέση τους όταν θα έβγαινε στο φως και ποιος ξέρει πως θα το πλήρωναν. Όμως, για τούτο το βουνό τα πόδια του ήταν δυνατά και μπορούσε να το σκαρφαλώσει. Σκέφτηκε ότι τώρα είχε και μια ευκαιρία να γίνει ευτυχισμένος με τη Χριστίνα. Αναρωτήθηκε. Την είχε; Οι συνθήκες για γάμο δεν ήταν ποτέ καλύτερες και για τους δυο. Και τώρα ερχόταν ένα παιδί... ένα δικό του παιδί. Τι σπουδαίο δώρο για όποιον ήθελε να κάνει οικογένεια! Δεν μπορούσε όμως να φανταστεί τον εαυτό του να κάνει οικογένεια με την Χριστίνα. Δεν την αγαπούσε αρκετά, δεν την εμπιστευόταν, δεν θα την έκανε ευτυχισμένη. Η σκέψη του πέταξε στους γονείς του. Τι έρωτα να είχαν ζήσει στα νιάτα τους! Τι αγάπη είχαν φυλάξει ο ένας για τον άλλον μετά από τόσα χρόνια γάμου! Κι εκείνος ήταν το καμάρι τους, ο καρπός αυτής της αγάπης, η συνέχειά τους. Σκεφτόταν με πόνο ότι έπρεπε να θυσιάσει την αγάπη του για την Αγγελικούλα, γιατί ήταν υποχρεωμένος να κάνει αυτό που έπρεπε να κάνει. Είχε αρχίσει να φουσά δυνατά όταν σηκώθηκε να φύγει και όλες οι σκέψεις που είχε κάνει πάνω στα βράχια έφυγαν κι αυτές με τον άνεμο. Δεν είχε καταφέρει να καταλήξει κάπου και δεν ήταν σίγουρος για τις επόμενες κινήσεις του. Με βαριά βήματα έφτασε στο σπίτι όπου βρήκε την Χριστίνα ξαπλωμένη στον καναπέ, τυλιγμένη με μια κουβέρτα. Το πρόσωπο της ήταν χλωμό και τα μάτια της μισόκλειστα.

«Γύρισες» είπε ξέπνοα.

«Άργησα; Δεν φαίνεσαι καλά. Σου συμβαίνει κάτι;» Αμέσως κάθισε κοντά της και της έπιασε το πρόσωπο.

«Τώρα είμαι καλύτερα. Έπλενα τα πιάτα και λίγο ζαλίστηκα.»

«Να πάρουμε τηλέφωνο τον γιατρό σου.»

«Τον πήρα. Μου είπε ότι μπορεί να συμβαίνουν αυτά τώρα που είμαι στο πρώτο τρίμηνο. Μάλλον κουράστηκα λίγο παραπάνω αυτές τις μέρες». Έκλεισε τα μάτια της και του ζήτησε να μη φύγει από κοντά της.

Την ίδια ώρα στη Ναύπακτο η οικογένεια της Αγγελικής ετοιμαζόταν για το πρωτοχρονιάτικο ρεβεγιόν. Τα Χριστούγεννα τα περνούσαν πάντα οικογενειακά αλλά την παραμονή της Πρωτοχρονιάς το αρχοντικό του Λιόντη γέμιζε με εκλεκτούς καλεσμένους. Επί δυο ημέρες το σπίτι καθαριζόταν εντατικά και η κουζίνα ήταν άβατο για τον Άρη και την Αγγελική. Η Ελισάβετ με τη βοήθεια της Λιλής και της κοπέλας που βοηθούσε στο σπίτι ετοίμαζαν τα διάφορα εδέσματα για το εορταστικό δείπνο.

«Θέλω όλα να είναι τέλεια» έλεγε και ξανά έλεγε η Ελισάβετ. «Πρέπει να μείνουν ευχαριστημένοι οι καλεσμένοι μας.» Η Λιλή γελούσε με τις μικροαστικές ανησυχίες της νύφης της, αλλά δεν ήθελε να της το χαλάσει. Ήξερε πόσο σημαντική ήταν για κείνη η κοινωνική της ζωή, έστω κι αν αυτή περιοριζόταν στα στενά όρια μιας μικρής επαρχιακής πόλης.

«Μην ανησυχείς. Πρώτη φορά θα έχουμε κόσμο στο σπίτι; Όλα θα είναι τέλεια, όπως πάντα» τη διαβεβαίωσε. Η Ελισάβετ ήθελε πάση θυσία να εντυπωσιάσει αλλά περισσότερο ήθελε να εντυπωσιάσει την οικογένεια Μιχαήλ.

«Δεν ανησυχώ. Αλλά φέτος είναι διαφορετικά. Θα μας τιμήσουν άνθρωποι και από τον χώρο της πολιτικής.» Η Λιλή χαμογέλασε. Γνώριζε ότι στην πραγματικότητα δεν ήταν αυτοί που την ενδιέφεραν. Μεταξύ των καλεσμένων ήταν φυσικά ο νονός της Αγγελικής, με δυο τρεις πολιτικούς του φίλους, κάποιοι γιατροί συνάδελφοι του Βελισσάρη, η οικογένεια Μιχαήλ, οι γονείς της Κάλλιας και ακόμα μερικοί συγγενείς και φίλοι. Όσο διαρκούσαν οι πυρετώδεις προετοιμασίες ο Βελισσάρης με πρόσχημα τη δουλειά ήταν άφαντος όλη μέρα και η Αγγελική κλεισμένη στο δωμάτιο της μελετούσε. Η διάθεση της σε αντίθεση με της μητέρας της δεν ήταν καθόλου καλή. Ο Πάνος δεν είχε δώσει σημεία ζωής από την ημέρα που έφυγε, ενώ ο Γιάννης της έστελνε καθημερινά μηνύματα πότε με τη μητέρα του, πότε με την Κάλλια ή την ζητούσε στο τηλέφωνο. Εκείνη δεν του έδινε καμία απάντηση

και είχε απαγορέψει στη μητέρα της να τη ρωτά γι' αυτό και ν' ανακατεύεται. Ένα απόγευμα που τηλεφώνησε δυο φορές και τη ζητούσε, η Ελισάβετ την χλιοπαρακάλεσε να του μιλήσει αλλά εκείνη την έδιωξε με νεύρα.

«Δεν μπορεί να διακόψει τη μελέτη της, αγόρι μου, λέει. Η ξεροκέφαλη... Εσύ καλά κάνεις κι επιμένεις. Πείσματα κάνει, αλλά θα της περάσει» προσπάθησε να την δικαιολογήσει. Από μέσα της έβραζε που η κόρη της δεν καταλάβαινε ποιο ήταν το συμφέρον της και πίστευε ότι αν συνέχιζε το ίδιο τροπάρι αργά ή γρήγορα ο Γιάννης θα βαριόταν να επιμένει ή ακόμα χειρότερα κάποια άλλη πιο καπάτσα θα της τον έπαιρνε.

«Δεν πειράζει κυρία Ελισάβετ, ας μην την διακόψουμε. Θα μιλήσουμε αύριο.» Ο Γιάννης παρίστανε στην μητέρα της τον απογοητευμένο. Η μεγάλη συμπάθεια που του είχε ήταν το καλό του χαρτί. Πάντα τον υποστήριζε και μιλούσε μόνο με λόγια θετικά για εκείνον.

Εκείνο το απόγευμα της παραμονής το σπίτι ήταν ήσυχο και όλα ήταν έτοιμα για το ρεβεγιόν. Η Αγγελική παρακολουθούσε τηλεόραση στο δωμάτιο της όταν άκουσε το τηλέφωνο να χτυπά μια δυο φορές. Έτρεξε στον κάτω όροφο αλλά δεν το πρόλαβε. Λίγα δευτερόλεπτα μετά ξαναχτύπησε. «Παρακαλώ» απάντησε εκείνη τυπικά. Από την άλλη πλευρά δεν άκουσε κάποιος να της απαντά και ρώτησε ποιος ήταν αλλά πάλι καμία απάντηση δεν πήρε. Ήταν έτοιμη να το κλείσει, όταν άκουσε τη φωνή του Πάνου να λέει διστακτικά τ' όνομά της. Στο άκουσμα της φωνής του η καρδιά της σκίρτησε.

«Αγγελική;»

«Ναι. Εγώ είμαι.»

«Συγνώμη, νόμιζα ότι το είχε σηκώσει η μητέρα σου. Είσαι καλά;» Είχε τόσο μεγάλη ανάγκη να την ακούσει.

«Ναι. Καλά είμαι. Εσύ;»

«Τώρα που σε ακούω είμαι κι εγώ καλά. Είσαι μόνη;»

«Ναι, λείπουν όλοι. Δηλαδή θα επιστρέψουν όπου να' ναι...» ξεκίνησε να του εξηγεί αλλά την διέκοψε.

«Μου λείπεις πολύ, Αγγελική μου.» Στη φωνή του ένας βραχνός κόμπος πρόδωσε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά.

«Κι εμένα μου λείπεις, πολύ.» Κλείνοντας τα μάτια της έφερε την εικόνα του στο μυαλό της, εκείνο το πρωί που ξύπνησε δίπλα του.

«Θα έρθω σύντομα» της υποσχέθηκε «να με περιμένεις.»

«Θα σε περιμένω...». Εκείνη τη στιγμή ακούστηκαν κλειδιά να ανοίγουν την μπροστινή πόρτα. «Πρέπει να κλείσω, κάποιος ήρθε. Σ' αγαπώ» του είπε ψιθυριστά και το έκλεισε βιαστικά. Η καρδιά της χτυπούσε ξέφρενα και το κόκκινο χρώμα στα μάγουλά της ήταν το ίδιο με το κόκκινο φουντωτό αλεξανδρινό που κρατούσε ο πατέρας της μπαίνοντας στο γραφείο του.

«Έφερα και το γούρι της μητέρας σου» της είπε δίνοντας της ένα πεταχτό φιλί στο μέτωπο. «Εσύ γιατί δεν πήγες κομμωτήριο με τη μαμά και τη θεία σου;» την ρώτησε ανακατεύοντας της τα μαλλιά.

«Ωχ, τα βαριέμαι αυτά...» του απάντησε ισιώνοντας τα με τα δάχτυλα. Ο Βελισσάρης χαμογέλασε. Η κόρη του ήταν πολύ όμορφη ακόμα και με τα πιο απλά ρούχα. Το ίδιο ήταν και η μητέρα της. Τη θυμόταν από μικρή, το πιο όμορφο κορίτσι του χωριού. Φοιτητής όταν ήταν, συναναστρεφόταν με πολλά κορίτσια και αργότερα στη δουλειά του γνώρισε πολλές ακόμα όμορφες γυναίκες αλλά και πάλι για εκείνον η Ελισάβετ ήταν η πιο ωραία γυναίκα που γνώριζε. Και τώρα στα 36 της ήταν στο απόγειο της ομορφιάς. Στο μυαλό του τρύπωνε απροσδόκητα το πρόσωπο της Χριστίνας, το αθλητικό της κορμί, το άγγιγμα της στο δέρμα του. Ένωσε αυτήν την παράξενη αναστάτωση που τον έκανε να σκέφτεται μόνο τον έρωτα. Τι περισσότερο είχε αυτή η γυναίκα από την Ελισάβετ; Τι τον έκανε να μην μπορεί ν' αντισταθεί στη γοητεία της; Ήταν όμορφη και μερικά χρόνια νεότερη αλλά δεν ήταν αυτό που του θόλωνε την κρίση. Τη γυναίκα του την θαύμαζε και δεν υπήρχε δίλημμα που να τον βασανίζει, ωστόσο δεν μπορούσε να της είναι πιστός όπως τα προηγούμενα χρόνια, δεν μπορούσε να μην επιθυμεί τη Χριστίνα. Με ένα μορφασμό αποδοκιμασίας στο πρόσωπο προσπάθησε να διώξει τις σκέψεις που τον βασάνιζαν. Ήταν άπιστος. Γνώριζε ότι περπατούσε σε επικίνδυνο μονοπάτι που από κάτω δεν έβλεπε αν υπήρχε άβυσσος ή κάποιο δίχτυ ασφαλείας. Και όμως συνέχιζε να περπατά εκεί που τον οδηγούσε το ένστικτο. Άκουσε γυναικείες ομιλίες έξω από το κλειστό παράθυρο και έπειτα το κλειδί να στρίβει στην κλειδαριά. Τις είδε να μπαίνουν καλοχτενισμένες στο γραφείο του, με αέρα αρχοντικό και χαρούμενη διάθεση. Η άβυσσος φωτίστηκε από την λάμψη της γυναίκας του. Το δίχτυ ασφαλείας του ήταν αραχνοϋφαντο, υφασμένο με γερή μεταξωτή κλωστή.

Στις εννέα ακριβώς έφτασε στο αρχοντικό η οικογένεια Μιχαήλ. Τους υποδέχτηκαν ο Βελισσάρης και η Ελισάβετ κι όλοι μαζί κάθισαν στο σαλόνι με τους υπόλοιπους καλεσμένους. Ο Γιάννης περίμενε ότι θα έβρισκε την Αγγελική εκεί,

αλλά η μητέρα της τον πληροφόρησε ότι ήταν επάνω με την Κάλλια.

«Έλα αγόρι μου, θέλεις να πάμε να την φωνάξουμε;»

«Μπα... κυρία Ελισάβετ. Δεν είμαι σίγουρος ότι θα θέλει να με δει» της απάντησε παριστάνοντας τον μετανιωμένο αλλά ταυτόχρονα και τον αθώο.

«Γιατί να μη θέλει να σε δει; Πάμε πάνω, έλα. Μη ντρέπεσαι. Έχω καταλάβει ότι σου κρατά μούτρα, αλλά για πες μου τα εσύ όλα. Είναι κάτι σοβαρό που έγινε μεταξύ σας, αγόρι μου;» τον ρώτησε αδιάκριτα καθώς ανέβαιναν τη σκάλα. Εκείνος κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

«Θα σας πω την αλήθεια. Έγινε μια παρεξήγηση μεταξύ μας και μου έχει θυμώσει. Δεν απαντά στα τηλεφωνήματα μου, δεν θέλει ούτε να με συναντήσει.» Στάθηκαν στο πλατύσκαλο, για να μιλήσουν. «Της έχω ζητήσει πολλές φορές συγνώμη αν και δεν φταίω μόνο εγώ. Έλεγα ότι απόψε θα μπορούσαμε να κουβεντιάσουμε λίγο ιδιαιτέρως, για να τα ξαναβρούμε.»

«Μην ανησυχείς. Θα βοηθήσω εγώ σ' αυτό. Πάμε να της πούμε ότι ήρθες» του είπε τραβώντας τον προς το δωμάτιο της κόρης της. Η Αγγελική με την Κάλλια άκουγαν μουσική και συζητούσαν όταν η Ελισάβετ της χτύπησε την πόρτα. «Αγγελικούλα, θα κατέβετε; Έχει έρθει ο Γιάννης και οι γονείς του.»

«Καλά, σε λίγο» απάντησε εκείνη.

«Να πω στον Γιάννη ν' ανέβει να μην είναι μόνος;»

«Όχι, μαμά. Δεν είναι μόνος του, έχει εσάς για παρέα» της φώναξε ενοχλημένη. Ο Γιάννης που την άκουσε έκανε νόημα στην Ελισάβετ ότι περίμενε μια τέτοια αντίδραση.

«Μην ανησυχείς. Θα έρθει σύντομα και θα μιλήσετε. Είμαι σίγουρη ότι σου κάνει νάζια. Τέτοια είναι η κόρη μου, αλλά θα της περάσει.» Ο Γιάννης είχε υπομονή αλλά και μεγάλα σχέδια.

«Πρέπει να κατέβουμε, γλυκιά μου» είπε η Λιλή στην Αγγελική που είχε ανέβει να την φωνάξει αφού πέρασε αρκετή ώρα από όταν ήρθαν και οι τελευταίοι καλεσμένοι. «Η μητέρα σου άρχισε να εκνευρίζεται. Πες της κι εσύ Κάλλια!» συνέχισε να λέει η Λιλή.

«Δεν θέλω να τον δω θεία. Πώς να κάνω ότι δεν τρέχει τίποτα;» παραπονέθηκε η Αγγελική. Η Κάλλια της κρατούσε το μπράτσο και την παρακινούσε να πάνε και να τον αντιμετωπίσουν μαζί. Η Λιλή τα ήξερε όλα αλλά είχε ορκιστεί να μη μιλήσει.

«Μην ανησυχείς, δεν θα σε αφήσουμε μόνη μαζί του. Τι θα κάνει εδώ με τόσο

κόσμο; Δεν θα τολμήσει, πίστεψε με...» προσπάθησε να την καθησυχάσει η θεία της.

«Δεν τον φοβάμαι. Να του σπάσω τα μούτρα θέλω!» Η Λιλή και η Κάλλια γέλασαν με τις σφιγμένες γροθιές της. Τελικά την έπεισαν να κατέβει και να μην του σπάσει τα μούτρα. Όταν τον πλησίασε του χάρισε ένα ψεύτικο χαμόγελο σε μια προσπάθεια να τον εκνευρίσει.

«Χρόνια πολλά. Είσαι πολύ όμορφη απόψε» της είπε χαμογελαστός ο Γιάννης μπροστά σε όλους, χωρίς να δαγκώσει το δόλωμα. Το περίμενε ότι θα αντιδρούσε με κάθε τρόπο προσβλητικά απέναντί του αλλά εκείνος είχε τον τρόπο να την συμμορφώσει.

«Χρόνια πολλά» απάντησε μέσα από τα δόντια της η Αγγελική. Η μητέρα του έκανε νόημα στον Γιάννη να δώσει στην Αγγελική αυτό που κρατούσε στα χέρια του.

«Μπορούμε να τα πούμε ιδιαιτέρως; Θέλω κάτι να σου δώσω» την ρώτησε δείχνοντας της την χάρτινη σακουλίτσα που κρατούσε. Η Αγγελική σε αμηχανία κοίταξε γύρω της μήπως τη βοηθήσει κάποιος να το γλυτώσει αλλά μάταια. Όλοι την κοιτούσαν περιμένοντας την κίνηση της και κυρίως η μητέρα της που με το χέρι της έκανε νόημα να πάνε στο γραφείο. Η Κάλλια με την θεία Λιλή την κοίταξαν και κούνησαν το κεφάλι παρακινώντας την να τον ακολουθήσει, για να μη δώσει δικαίωμα στις μανάδες τους να συνεχίσουν το παιχνίδι του. Δεν είχε άλλη επιλογή παρά να τον ακολουθήσει απρόθυμα. Στο γραφείο του Βελισσάρη, αν και μόνοι τους, δεν μπορούσαν να μαλώσουν καθώς οι πόρτες ήταν ορθάνοιχτες. Ο Γιάννης στάθηκε απέναντι της κρατώντας μικρή απόσταση ανάμεσά τους. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα σιωπής κι ανταλλαγής εχθρικών βλεμμάτων αποφάσισε να της μιλήσει.

«Ήθελα να σου ζητήσω ειλικρινά συγνώμη για το πως σου έχω φερθεί τον τελευταίο καιρό και να σου δώσω αυτό» της είπε κοιτάζοντας την στα μάτια. Έπιασε το χέρι της, της άνοιξε την παλάμη και της έβαλε πάνω ένα λευκό δερμάτινο κουτάκι. Η Αγγελική δεν μίλησε αλλά ούτε το άνοιξε. Τον κοιτούσε με απάθεια προσπαθώντας να διαβάσει τη σκέψη του. «Σε παρακαλώ...» προσπάθησε κάτι να της πει αλλά το κατάπιε. «Άνοιξέ το. Είναι για σένα.» Τη βοήθησε να το ανοίξει ακουμπώντας τα χέρια της με πολύ ντελικάτες κινήσεις. Μέσα στο κουτάκι υπήρχαν δυο πανέμορφα κρεμαστά σκουλαρίκια από λευκόχρυσο, στολισμένα με λίθους από ακουαμαρίνα. Ήταν ακριβώς ότι θα διάλεγε η ίδια αν τα αγόραζε για τον εαυτό της. «Σου αρέσουν;» Ο Γιάννης περίμενε μια αντίδρασή της, αλλά εκείνη ούτε μίλησε ούτε πήρε τα μάτια της από τα σκουλαρίκια. «Υπάρχει περίπτωση να με συγχωρέσεις;» της είπε έχοντας φορέσει στο πρόσωπο του ένα γλυκό χαμόγελο

προσπαθώντας να γίνει γοητευτικός. Ίσως κάποια άλλη να ξεγελιόταν από το όμορφο πρόσωπο, την ευγενική του κίνηση κι από το ακριβό του δώρο, αλλά αυτή δεν θα ήταν η Αγγελική.

«Όμορφα είναι, ευχαριστώ...αλλά δεν μπορώ να τα κρατήσω» του δήλωσε ευγενικά επιστρέφοντας τα στα δικά του χέρια. Από μέσα της ούρλιαζε ότι ήταν ένας υποκριτής, ένας μεγάλος μασκαράς, ένας αχρείος. Ο Γιάννης δεν το έβαλε κάτω, είχε κι άλλους άσους στο μανίκι του.

«Κοίτα, ξέρω ότι έκανα τη μια βλακεία πάνω στην άλλη αλλά πραγματικά θέλω να επανορθώσω. Δεν θέλω να είμαστε έτσι. Σ' αγαπάω και το ξέρεις. Όλοι το ξέρουν. Θα έδινα τα πάντα να αλλάξω όσα έγιναν.» Τα λόγια που βγήκαν από το στόμα του ακούστηκαν τόσο αληθινά, βγαλμένα κατευθείαν από την καρδιά ενός ερωτευμένου. Κανείς δεν θα μπορούσε να ξέρει ότι τα είχε κάνει πρόβα. Η Αγγελική έκλεισε το κουτί και το ακούμπησε πάνω στο γραφείο.

«Ξέχνα το. Δεν είμαστε πια μαζί. Σου το είπα. Ο χωρισμός είναι οριστικός.» Η δική της ανακοίνωση με το αυστηρό ύφος δεν άφηνε περιθώρια άλλης συζήτησης. Ετοιμάστηκε να βγει από το γραφείο, αλλά το σαρκαστικό γέλιο του την σταμάτησε.

«Περίμενε, δεν τελειώσαμε ακόμα.» Η Αγγελική ετοιμάστηκε να ξεστομίσει μια προσβολή αλλά ο Γιάννης της έκλεισε το στόμα με τα ακροδάκτυλα του. Το άγγιγμά του την έκανε έξω φρενών. «Εμείς δεν χωρίζουμε οριστικά επειδή το λες εσύ. Αυτό θα γίνει μόνο όταν το πω εγώ» της δήλωσε με κακία και της χάιδεψε το μάγουλο με την ανάποδη από την παλάμη του.»

«Τι είπες; Το θράσος σου ξεπερνά τα όρια, πραγματικά!»

«Όπως σου είπα δεν τελειώσαμε ακόμα.»

«Τι θέλεις από μένα, επιτέλους;»

«Σου έχω μια πρόταση.» Η Αγγελική γέλασε με μορφασμό. «Θα την δεχτείς σαν καλό κορίτσι που είσαι. Θέλεις δεν θέλεις.» Και να, που ο πρώτος άσος έπεσε αθόρυβα στο τραπέζι.

Η αλλαγή της χρονιάς έφερνε στον Πάνο και την Αγγελική από ένα δίλημμα. Ο Πάνος είχε πέσει σε περισυλλογή καθισμένος δίπλα στην Χριστίνα που ξεκουραζόταν στον καναπέ πριν το Πρωτοχρονιάτικο τραπέζι στο σπίτι της. «Όταν οι άλλοι αποφασίζουν για σένα κι εσύ κοιτάς τη ζωή σου σαν απλός θεατής ή θα μείνεις να

λυπάσαι τον εαυτό σου ή θα πάρεις φόρα και θα τα διαλύσεις όλα» συμβούλευε τον εαυτό του. Να τα διαλύσει ήθελε, να ρίξει μια κλωτσιά σε ότι τον βασάνιζε και να φύγει μακριά. Την ίδια στιγμή και η Αγγελική ήθελε να πάρει φόρα και να πετάξει τον Γιάννη έξω από το σπίτι της.

«Τι έγινε εκεί μέσα; Τι σου είπε;» την ρώτησε με τρόπο η Κάλλια όταν γύρισαν στην τραπεζαρία με τον Γιάννη. Η Αγγελική ήταν κατάσπρη σαν το χιόνι και δεν ήθελε να απαντήσει μπροστά στον κόσμο. Κάθισε, όμως, δίπλα της ήσυχα-ήσυχα και σε λίγο την παρακάλεσε να σηκωθούν με τρόπο από το τραπέζι. Πριν προλάβουν να σηκωθούν ανέλαβε η μητέρα της να την φέρει σε δύσκολη θέση.

«Ω, Αγγελική μου, τι όμορφα σκουλαρίκια είναι αυτά!» αναφώνησε μπροστά σε όλους σκύβοντας προς το μέρος της κόρης της, για να τα δει καλύτερα που κρέμονταν στα αυτιά της. «Αυτό είναι το δώρο του Γιάννη; Έχεις εξαιρετικό γούστο, νεαρέ» πρόσθεσε γυρνώντας σ' αυτόν χαμογελώντας ευχαριστημένη. Η μητέρα του Γιάννη κοίταξε μια την Αγγελική και μια τον γιο της με περηφάνια.

«Πάμε λίγο επάνω; Θα κάνω εμετό» είπε πολύ χαμηλόφωνα η Αγγελική στην Κάλλια και σηκώθηκαν κάπως απότομα. Ο Γιάννης με καρφίτσωμένη την ικανοποίηση στο πρόσωπο κάθισε στην παρέα του πατέρα του και του Δημάρχου. Η Τίνα με την Ελισάβετ ήταν σίγουρες πια ότι ο καυγάς των παιδιών τους ήταν απλώς «του έρωτα καμώματα».

Όταν βρέθηκαν μόνες τους στο δωμάτιο η Αγγελική έβγαλε τα σκουλαρίκια και τα πέταξε στο πάτωμα. «Ανάθεμα τον!»

«Τι σου είπε;»

«Με εκβίασε, το πιστεύεις; Και δεν μπορώ να κάνω τίποτα...» Ήταν πολύ θυμωμένη.

«Για εξήγησε» της είπε η Κάλλια δίνοντας της ένα χαρτομάντιλο καθώς τα πρώτα δάκρυα θυμού είχαν αρχίσει να κυλούν στα μάγουλά της.

«Μου είπε ότι εκείνος θα αποφασίσει πότε και αν θα χωρίσουμε. Μου έδωσε αυτά τα ηλίθια σκουλαρίκια και μου είπε πως αν δεν τα φορέσω όλη τη νύχτα, να τα δουν όλοι, να τα καμαρώσουν οι μανάδες μας, θ' αποκαλύψει τη σχέση μου με τον Αυγερινό στους γονείς μου. Και θα το κάνει μπροστά σε όλους, το καταλαβαίνεις;»

«Μπούρδες! Δεν μπορεί. Δεν τολμάει!»

«Όταν του είπα ότι κανείς δεν θα τον πιστέψει εκείνος αποκάλυψε ότι είχε αποδείξεις και μάρτυρες. Λέει μάλιστα ότι ο πιο αξιόπιστος μάρτυρας είναι απόψε εδώ, στο σπίτι μου μέσα.»

«Εδώ; Ποιον εννοεί; Μήπως εμένα;»

«Όχι. Τον Μανώλη εννοεί! Είχε έρθει εκείνο το βράδυ που έλειπαν οι γονείς μου. Λέει ότι μας είχε δει με τον Αυγερινό, εδώ στο σπίτι, και θα το βεβαιώσει αν τον ρωτήσουν.» Η Κάλλια δεν πίστευε όσα άκουγε. «Είπε ακόμα ότι θα μπλέξει κι εσένα που είπες ψέματα, για να με καλύψεις και μετά θα προχωρήσει με αυτές τις αποκαλύψεις και στο σχολείο.»

«Δεν θα τολμήσει να σου κάνει τέτοιο κακό.»

«Όχι σε μένα μόνο Κάλλια. Σκοπός του είναι να καταστρέψει τον Πάνο. Εξαιτίας μου θα χάσει τη δουλειά του. Θα το φτάσει στα άκρα, μιλάει σοβαρά...» Η Αγγελική βηματίζε έντονα και χειρονομούσε. «Μου είπε ότι στο χέρι μου είναι να την γλυτώσει ο Αυγερινός.»

«Δηλαδή; Πως;»

«Αν πάω μαζί του στην Αράχωβα.»

«Επιμένει γι' αυτό το ταξίδι;»

«Ναι, θέλει να περάσουμε εκεί την γιορτή του και σκοπεύει να μας καλέσει όλους λέει. Σχεδιάζει να μείνουμε εκεί το βράδυ, οι δυο μας, στο ίδιο δωμάτιο, σαν κανονικό ζευγάρι... ξέρεις τι σημαίνει αυτό... έτσι;» Η Κάλλια κούνησε το κεφάλι «Περιμένει να του δώσω μια απάντηση, απόψε...»

«Ίσως οι γονείς σου να μην το εγκρίνουν.»

«Φυσικά. Το είπα κι εγώ. Ξέρεις ποια ήταν η απάντηση του; Να βρω τρόπο να πείσω τους γονείς μου για την Αράχωβα, αν θέλω να τη γλυτώσει ο Αυγερινός.»

«Και τι σκοπεύεις να κάνεις;»

«Θα το κάνω. Θα κάνω ότι πει... δεν έχω επιλογή.» Πριν κατέβουν πάλι στο γιορτινό τραπέζι την όρκισε να μην πει τίποτα σε κανένα γι' αυτή τη συμφωνία. «Ούτε στη θεία μου... καλύτερα να μην γνωρίζει τι πρόκειται να γίνει, γιατί αλλιώς θα με σταματήσει». Λίγα λεπτά πριν την αλλαγή του χρόνου η Αγγελική πλησίασε τον Γιάννη φορώντας τα σκουλαρίκια που της χάρισε. «Κέρδισες. Θα έρθω μαζί σου στην Αράχωβα. Θα γίνει αυτό που θέλεις». Στο πρόσωπο της μπορούσε κανείς να διακρίνει την απέχθεια για αυτόν που κάποτε νόμιζε ότι ήταν φίλος της. Ο Γιάννης την έπιασε από την μέση και την φίλησε με το ζόρι.

«Έτσι σε θέλω. Ήξερα ότι είσαι λογικό κορίτσι. Να δεις τι ωραία θα περάσουμε» της υποσχέθηκε με σκοτεινό ύφος και την ικανοποίηση του νικητή.

Πρωτοχρονιά του 1994, και ο ήλιος ανέβηκε ανεμπόδιστα στον ουρανό προμηνύοντας μια όμορφη ημέρα. Ο Πάνος συνηθισμένος να ξυπνά νωρίς στριφογύρισε για λίγο στο κρεβάτι μέχρι που πατώντας στις μύτες των ποδιών του βγήκε από το σπίτι για τρέξιμο. Δεν άργησε να γυρίσει, να ανάψει φωτιά και να φτιάξει πρωινό όσο η Χριστίνα κοιμόταν ακόμα. Έφτιαξε τον δικό του δυνατό καφέ και κάθισε να τον απολαύσει δίπλα στο τζάκι. Στο τραπεζάκι του σαλονιού είδε την κάρτα του γυναικολόγου της. Την πήρε στα χέρια του, την κοίταξε και συνειδητοποίησε επί τόπου τι θα συνέβαινε τους επόμενους μήνες. Η Χριστίνα ήδη σκεφτόταν το γάμο, είχε βρει τους κουμπάρους και σιγά-σιγά θα ξεκινούσε και τις ετοιμασίες. Κι εκείνος τι θα έκανε; Θα ακολουθούσε τα σχέδια που έκανε εκείνη για τη ζωή του ή μπορεί και να τα άλλαζε όλα. Βυθισμένος όπως ήταν στις σκέψεις του δεν την άκουσε που τον πλησίασε.

«Αγάπη μου, ξύπνησες νωρίς βλέπω» του είπε κι έσκυψε να τον φιλήσει. «Χρόνια πολλά. Φέτος θα είναι η χρονιά μας» είπε με χαρά και τον σήκωσε για να καθίσουν μαζί στον καναπέ. Ο Πάνος είχε κάθε λόγο να μην το πιστεύει. Κουλουριάστηκε πάνω στα πόδια του και άρχισε να του λέει πόσο ενθουσιασμένη ήταν που θα άλλαζε η ζωή τους. Διστακτικά άρχισε να χαϊδεύει τα μαλλιά της. Όσο εκείνη του μιλούσε κι εκείνος την χαϊδεύε, στο μυαλό του στριφογύριζαν άλλες σκέψεις, άλλες εικόνες. Δεν ένιωθε την ίδια στοργή που ένιωθε για την Αγγελική. Το φιλί που της έδινε ήταν ένα αδερφικό φιλί, ένα απλό αδιάφορο άγγιγμα των χειλιών. Κι εκείνος ήταν απόμακρος, αφηρημένος, δεν γίνεται να μην το είχε καταλάβει. Της πρόσφερε πρωινό και ξεκίνησε την κουβέντα.

«Είσαι καλύτερα σήμερα;» τη ρώτησε με ειλικρινές ενδιαφέρον. Εκείνη του απάντησε ότι αισθανόταν καλά.

«... λέω να ξεκουραστώ και σήμερα. Ας μείνουμε σπίτι.»

«Έχεις διάθεση να συζητήσουμε σε παρακαλώ;» Είχε σκοπό να βάλει κάποια πράγματα στη θέση τους, να πάρει απαντήσεις.

«Και τι να συζητήσουμε, δηλαδή;» Χωρίς να χάσει το κέφι της κάθισε απέναντί του και τον κοίταξε ευθέως δείχνοντας έτοιμη να συζητήσει τα πάντα. Καταλάβαινε φυσικά ποιο θα ήταν το περιεχόμενο της συζήτησης και ήταν προετοιμασμένη, αλλά στο δικό της παιχνίδι ο ρόλος της την ήθελε πιο αθώα, πιο ανυποψίαστη. Ο Πάνος ξεκίνησε να τη ρωτά για την εγκυμοσύνη. Πότε κατάλαβε ότι ήταν έγκυος, πότε πήγε στον γιατρό πρώτη φορά αλλά και γιατί δεν του είπε τίποτα τόσο καιρό που το γνώριζε. Οι απαντήσεις της ήταν ξεκάθαρες. Δεν το κατάλαβε

αμέσως, στον γιατρό πήγε λίγες ημέρες πριν και δεν ήθελε να του το πει από το τηλέφωνο, αλλά από κοντά. Μαζί με τις απαντήσεις της πήρε από την τσάντα της και ένα μικρό ημερολόγιο για να του δείξει τις ημερομηνίες όπως της τα είχε πει ο γιατρός της.

«Καταλαβαίνω γιατί τα ρωτάς όλα αυτά, αλλά τι είναι αυτό που σε βασανίζει;» τον ρώτησε με συμπνετικό ύφος. Ο Πάνος είχε πάρει απαντήσεις αλλά εξακολουθούσε να μην θέλει να το πιστέψει.

«Ακόμα δεν μπορώ να καταλάβω πως έγινε, ενώ πάντα... κι εννοώ πάντα προσέχουμε. Το θυμάμαι εκείνο το βράδυ. Πήραμε προφυλάξεις. Πιστεύω ότι θα το είχαμε καταλάβει αν κάτι είχε πάει στραβά...» Η Χριστίνα τον διέκοψε.

«Το αποκλείεις να ήταν ελαττωματική η προφύλαξη; Σε παρακαλώ τώρα...σε λίγο θα πεις ότι εγώ φταίω.»

«Όχι, δεν το αποκλείω και δεν λέω ότι εσύ φταις. Πως θα μπορούσες να φταις; Όμως γιατί δεν μου το είπες αμέσως; Γιατί άφησες τόσες εβδομάδες να περάσουν; Δεν έπρεπε να ξέρω ότι είχες καθυστέρηση;» Η Χριστίνα πετάχτηκε πάνω.

«Σου είπα ότι δεν το κατάλαβα αμέσως. Αλλά και να το κατάλαβαινα, τι θα άλλαζε; Θα μου έλεγες να το ρίξω;»

«Ήθελα να ξέρω... ήθελα να το μάθω από την αρχή..»

«Ήθελες... Ήθελες... Ήθελες...»

«Ναι, ρε Χριστίνα, ήθελα...»

«Πες μου, αν θέλεις να το ρίξω...ακόμα γίνεται!» του φώναξε με κακία.

«Μην εκνευρίζεσαι, σε παρακαλώ. Δεν θέλω να το ρίξεις. Απλά ρωτώ γιατί περίμενες τόσο πολύ για να μου το πεις. Γιατί δεν μου το είπες;» Η ερώτηση του αυτή πυροδότησε μια έκρηξη από την πλευρά της Χριστίνας, όχι και πολύ ασυνήθιστη για τον χαρακτήρα της. Τον κατηγόρησε για αδιαφορία, για έλλειψη εμπιστοσύνης και αποφυγή ευθυνών. Ο Πάνος την άφησε να ξεσπάσει, αλλά της υπενθύμισε ότι δεν έπρεπε να βρίσκεται σε τέτοια ένταση, για το καλό του μωρού. «Ηρέμησε, δεν κάνει στην κατάστασή σου...» Η ψύχραιμη αντιμετώπιση του την έβγαζε εκτός εαυτού.

«Τώρα σε νοιάζει για την κατάσταση μου; Πες μου τι θέλεις επιτέλους... Να το ρίξω; Όχι, όχι, μη μου το πεις αυτό. Αν δεν το θες θα το κρατήσω μόνη μου και θα χαθώ από τη ζωή σου» τον προειδοποίησε. Ο Πάνος δεν ήθελε να πάθει κακό το μωρό. Οι ενοχές, σαν γίγαντες, στέκονταν πελώριες από πάνω του και ο φόβος μαύριζε τις σκέψεις του.

«Σώπασε, δεν θέλω ούτε να ρίξεις το παιδί ούτε να το κρατήσεις μόνη σου.

Χρόνο χρειάζομαι, χρόνο να σκεφτώ πως θα προχωρήσουμε.» Αμέσως η Χριστίνα ηρέμησε, αυτό ήθελε ν' ακούσει.

Δυο μέρες μετά ο Πάνος της ανακοίνωσε ότι θα γύριζε στη Ναύπακτο. Εκείνη παρά τις αρχικές της αντιρρήσεις να τον αφήσει να φύγει τόσο σύντομα, τελικά ενέδωσε. Της υποσχέθηκε ότι θα πήγαιναν μαζί στον γιατρό και τη διαβεβαίωσε ότι θα επέστρεφε σύντομα. «Φαντάζομαι ότι δεν επιτρέπονται τα ταξίδια από δω και πέρα» της είπε εκείνος.

«Ίσως ένα ή δυο να κάνω ακόμα, αυτά που είναι προγραμματισμένα. Μετά θα δουλεύω μόνο από το γραφείο.» Ήταν φανερό πια ότι ο Πάνος έδειχνε ενδιαφέρον για την κατάστασή της και για τη Χριστίνα αυτό ήταν μια πρώτη νίκη.

Φτάνοντας στη Ναύπακτο την Τρίτη το μεσημέρι, ο Πάνος μπόρεσε να ανασάνει ελεύθερος. Μετά τα ψώνια και την τακτοποίηση των αποσκευών του αποφάσισε να πάει για τρέξιμο με την ελπίδα ότι μπορεί και να συναντούσε την Αγγελική. Από το σαλόνι του έβλεπε τα ανοιχτά παράθυρα του σπιτιού της αλλά εκείνη δεν φαινόταν πουθενά. Στις εφτά ανέβηκε μέχρι το Ρολόι πιστεύοντας ότι μπορεί να την έβλεπε εκεί, αλλά τέτοια ώρα έξω δεν κυκλοφορούσε ψυχή. Αργά το βράδυ είδε τα φώτα του αρχοντικού να σβήνουν πριν αποφασίσει να ξαπλώσει κι εκείνος. Όλη τη νύχτα βασανίστηκε από σκέψεις μέχρι που κάποια στιγμή τα ξημερώματα ήρθε ο ύπνος να τον απαλλάξει. Έτσι ήσυχα κύλισε και ολόκληρη η Τετάρτη. Όσες προσπάθειες έκανε να την δει δεν απέδωσαν και η απογοήτευση τον είχε καταβάλει ολοκληρωτικά. Κυκλοφόρησε άσκοπα στην πόλη, ανέβηκε στο Κάστρο, στο Ρολόι, αλλά δεν συνάντησε ούτε εκείνη ούτε κανέναν από την παρέα της. Σαν το θηρίο που ζει σε στενό κλουβί αποφάσισε να δραπετεύσει το βράδυ της Πέμπτης. Ήταν μεγάλη γιορτή, νύχτα των Φώτων, κι ο κόσμος κυκλοφορούσε έξω μέχρι αργά. Ξεκίνησε να περπατά στους κεντρικούς δρόμους χωρίς να πηγαίνει κάπου συγκεκριμένα. Σύντομα τα βήματα του τον πήγαν στα μπαράκια της νεολαίας που ήταν γεμάτα. Κάθισε για ένα ποτό στη Σελήνη. Εκεί σίγουρα κάποιος από την παρέα της θα ερχόταν, μπορεί να μάθαινε και νέα της. Χαιρέτησε μερικούς μαθητές από το σχολείο του, κάθισε μόνος του και ήπια δυο ποτά αλλά όταν πια η ώρα πέρασε αποφάσισε ότι έπρεπε να φύγει. Βγαίνοντας απογοητευμένος από το μπαρ έπεσε πάνω στον Γιάννη και την παρέα του. Μόλις τον είδαν άρχισαν τα πειράγματα από μακριά. Ο Γιάννης δεν έχασε

χρόνο και με το γνωστό υπεροπτικό ύφος του τον πλησίασε και του μίλησε πρώτος.

«Βρε, βρε! Κοιτάζτε ποιος είναι εδώ! Πως κι από τα μέρη μας Αυγερινέ;» Ο Πάνος με σοβαρό πρόσωπο του απάντησε κοιτώντας τον κατάματα.

«Χρόνια πολλά, Μιχαήλ. Πως κι απ' τα μέρη σας; Ήρθα να πιω ένα ποτό, όπως κι εσείς. Δεν πιστεύω να υπάρχει πρόβλημα;»

«Κανένα πρόβλημα. Τα λύσαμε τα προβλήματα.»

«Ευχάριστο αυτό. Καλή σου νύχτα, λοιπόν.» Ο Γιάννης δεν θα έχανε την ευκαιρία να τον προκαλέσει ξανά.

«Να μην ξεχάσω.... Ξέρεις... όσο έλειπες κάποια πράγματα άλλαξαν εδώ.» Το διασκεδάζε πραγματικά αυτό το παιχνίδι και το έδειχνε.

«Α, μάλιστα. Και τι άλλαξε, ρε Μιχαήλ;» Οι υπόλοιποι της παρέας παρακολουθούσαν από μακριά χωρίς να ακούν. Ο Γιάννης τον πλησίασε πολύ.

«Με την Αγγελική...τα ξαναβρήκαμε. Λύσαμε την παρεξήγηση που έγινε την άλλη φορά και είμαστε πάλι μαζί.» Ο Πάνος δεν τον πίστεψε.

«Και πολύ καλά κάνατε. Και γιατί εγώ πρέπει να το μάθω αυτό;»

«Γιατί μπορεί να έχεις λάθος εντύπωση. Για την Αγγελική...»

«Δεν έχω καμία εντύπωση. Καλό σου βράδυ» του απάντησε απότομα κόβοντας την κουβέντα εκεί και γυρνώντας του την πλάτη, για να φύγει. Πριν, όμως, προλάβει να απομακρυνθεί, ο Γιάννης του έριξε το τελευταίο δόλωμα.

«Περίμενες να την δεις απόψε, ε; Γι' αυτό ήρθες; Δεν βγήκε. Ετοιμάζεται για ταξίδι... Θα έρθει ένα ταξίδι μαζί μου... κάπου ρομαντικά...και θα είμαστε οι δυο μας, μόνοι μας...καταλαβαίνεις...»

Ο Πάνος δεν έδειξε να επηρεάζεται από τα λόγια του αλλά, αχ, πόσο ήθελε να το πιάσει το κακομαθημένο στα χέρια του και να μην το λυπηθεί! Γύρισε ξανά και τον κοίταξε με απάθεια.

«Καταλαβαίνεις, λοιπόν, ότι δεν πρέπει να την ενοχλήσεις ξανά. Έχει εμένα. Συνεννοηθήκαμε;» Ο τόνος της φωνής του ήταν δεν ήταν προειδοποιητικός αλλά ξεκάθαρα απειλητικός.

«Πρόσεχε τις κουβέντες σου Μιχαήλ. Είσαι πολύ μικρός, για να μιλάς έτσι. Πρόσεχε...» Στον ίδιο απειλητικό τόνο ήταν και τα λόγια του Πάνου αλλά πιο ψυχρά, πιο ελεγχόμενα.

«Κι εσύ μείνε μακριά της, γιατί μπορώ να σου κάνω ζημιά.» Ξεστομίζοντας την πρώτη απειλή τον πλησίασε τόσο που ο ένας μπορούσε να ακούσει την ανάσα του άλλου.

«Με απειλείς, Μιχαήλ; Εσύ μπορείς να μου κάνεις ζημιά;» Του φαινόταν εξωφρενικό να δέχεται απειλές από τον μαθητή του. «Τίποτα δεν μπορείς να μου κάνεις. Κράτα τη συμβουλή μου και πρόσεχε τι λες.»

«Θα το μετανιώσεις, Αυγερινέ. Δεν τελείωσα μαζί σου. Να ξέρεις ότι δεν τελείωσα...» του είπε με ολοφάνερο μίσος ακουμπώντας σχεδόν πια το σώμα του, ενώ την ίδια στιγμή ο Στέργιος κι ο Μάνος έτρεξαν καταπάνω τους με σκοπό να προλάβουν τον καυγά. Ο Πάνος, για μια ακόμα φορά, δεν ανταποκρίθηκε στην πρόκληση κάνοντας μεγάλη προσπάθεια να μείνει σιωπηλός κι ακίνητος γνωρίζοντας καλά ποιες θα ήταν οι συνέπειες αν έχανε την ψυχραιμία του. Αμέσως τα αγόρια μπήκαν στη μέση και έσπευσαν να διαλύσουν την ένταση. «Είσαι δειλός! Αυτό είσαι! Έλα να τα πούμε, όπως πρέπει...» του φώναξε ο Γιάννης χωρίς να συγκρατεί πλέον τα νεύρα του.

«Συγγνώμη, κύριε. Δεν ξέρει τι λέει...» είπε ο Στέργιος στον καθηγητή τους καθώς με τον Μάνο απομάκρυναν τον Γιάννη από το σημείο με το ζόρι. Αμέσως μετά όλη η παρέα εξαφανίστηκε και το συμβάν έληξε χωρίς να συμβεί κάτι χειρότερο. Ο Πάνος, φουρτουνιασμένος όπως ήταν κατευθύνθηκε προς τη θάλασσα. Ακουμπισμένος στον πέτρινο τοίχο απέναντι από την κεντρική πύλη που έβγαζε στην παραλία, κατάφερε έπειτα από λίγη ώρα και μερικές βαθιές ανάσες να ηρεμήσει τα νεύρα του. Σκεφτόταν τα λόγια του Μιχαήλ και τον κυρίευε η ανασφάλεια. Λίγες ημέρες είχαν περάσει μόνο από τότε που μίλησε με την Αγγελική κι εκείνη του είπε ότι θα τον περίμενε, ότι τον αγαπούσε. Δεν είχε λόγο να το πιστέψει το παλιόπαιδο, δεν ήταν αλήθεια αυτά που είχε μόλις ακούσει. Ήταν σίγουρος ότι ο μικρός έπαιζε πονηρό παιχνίδι, αλλά δεν είχε ιδέα τι ήταν.

Το επόμενο πρωί στις 7 και μισή η παρέα της Αγγελικής είχε ήδη μαζευτεί στο σταθμό των υπεραστικών λεωφορείων. Όλοι ήταν εκεί εκτός από τον Στέργιο και τον Μάνο. «Σε δεκαπέντε λεπτά φεύγουμε κι ακόμα να έρθουν. Λέτε να τους πήρε ο ύπνος;» ρώτησε η Έλενα τους υπόλοιπους που είχαν έρθει νυσταγμένοι αλλά στην ώρα τους.

«Όχι, έρχονται. Μίλησα με τον Στέργιο πριν φύγω. Πηγαίνει να πάρει τον Μάνο από το σπίτι κι έρχονται. Όπως πάντα ο δικός σου είναι αυτός που αργεί» της απάντησε ο Γιάννης που ήξερε ότι οι φίλοι του είχαν ξενυχτήσει μαζί του στην προσπάθειά τους να τον ηρεμήσουν. Πέντε λεπτά πριν φύγει το λεωφορείο ήρθαν και οι δυο καθυστερημένοι. Η Κάλλια, οι δίδυμες, η Έλενα, η Ρένα, ο Πέτρος, ο Μάνος,

η Αγγελική και φυσικά ο Στέργιος κι ο Γιάννης ανέβηκαν στο λεωφορείο για την Αμφισσα από όπου θα έπαιρναν ένα ακόμα λεωφορείο για την Αράχωβα. Η διαδρομή δεν διαρκούσε πολύ, αλλά ο δρόμος ήταν όλο στροφές και η Αγγελική προφασίστηκε ζαλάδα, για να καθίσει στο μπροστινό κάθισμα. Με την Κάλλια δίπλα της προσπαθούσαν να βρουν λύση στο πρόβλημα της.

«Τι θα κάνω; Πως δέχτηκα να έρθω σ' αυτό το ταξίδι;» αναρωτήθηκε η Αγγελική που είχε μετανιώσει την απόφαση της να υποκύψει στον εκβιασμό του Γιάννη. «Δεν μπορώ να κάνω πίσω τώρα.» Η Κάλλια όπως πάντα είχε μια ιδέα.

«Μπορείς να πεις ότι αρρώστησες. Ότι σε έπιασε ναυτία από το ταξίδι, ότι ανακατεύεσαι πολύ και θέλεις να επιστρέψεις πίσω. Θα σε πάρουμε εμείς που θα επιστρέψουμε το βράδυ.»

«Και τι θα κερδίσω μ' αυτό;»

«Χρόνο, ρε Αγγελική! Θα κερδίσεις λίγο ακόμα χρόνο.»

«Δεν καταλαβαίνεις. Η συμφωνία που έκανα δεν ήταν μόνο να χωρίσω με τον Αυγερινό. Συμφώνησα να κοιμηθώ με τον Γιάννη. Αν δεν τηρήσω τη συμφωνία θα μιλήσει. Ξέρεις ότι θα το κάνει.»

«Το ξέρω» κούνησε η Κάλλια το κεφάλι της λυπημένη. «Δεν θα σας αφήσω λεπτό μόνους, όσο τουλάχιστον θα είμαι μαζί σας.»

«Σ' ευχαριστώ αλλά δε χρειάζεται. Θα είμαι με τις δίδυμες παρέα. Εσύ να κάτσεις με τον Στέργιο, δεν θέλω να σας το χαλάσω. Λες κι έχετε τις πολλές ευκαιρίες να βρεθείτε μόνοι σας. Το βράδυ που θα μείνουμε στο δωμάτιο είναι που φοβάμαι. Θα πρέπει να κάνω ότι μου πει.»

«Δηλαδή...»

«Μην το πεις, δεν θέλω να το σκέφτομαι...» την διέκοψε και έκλεισε τα μάτια της όπως κάνει κάποιος που πονάει.

«Πραγματικά δεν μπορώ να καταλάβω πως έχει αλλάξει έτσι αυτό το παιδί. Κι εγώ που παλιά τον συμπαθούσα!»

«Κι εγώ Κάλλια μου νόμιζα ότι ήταν καλός. Αλλά δυστυχώς είναι ένας εκβιαστής, ένας αλήτης. Πραγματικά με αηδιάζει!» Η Κάλλια θέλησε να αλλάξουν κουβέντα.

«Κι ο Πάνος; Είπες ότι τον είδες.»

«Ναι και δεν είχα το θάρρος να τον χαιρετήσω ούτε από το παράθυρο. Δεν ξέρω πως να φερθώ. Κι όταν τον συναντήσω τι θα κάνω;»

«Κάτι θα σκεφτούμε, μην ανησυχείς.» Την ίδια στιγμή μερικές θέσεις πιο

πίσω ο Γιάννης με τον Στέργιο μιλούσαν κι εκείνοι χαμηλόφωνα.

«Τι λες! Θα επιστρέψει και η Κάλλια στην Ναύπακτο απόψε;» ρώτησε ο Γιάννης τον Στέργιο.

«Θα έρθει να την πάρει ο πατέρας της το βράδυ μαζί με τις δίδυμες» του είπε εκείνος απογοητευμένος.

«Πολύ άτυχος είσαι ρε φίλε! Θα ήταν μια καλή ευκαιρία να το προχωρήσετε με την Κάλλια απόψε» του είπε ο Γιάννης. Ο Στέργιος κούνησε το κεφάλι του αλλά ήξερε ότι και να διανυκτέρευε μαζί του η Κάλλια, δεν θα προχωρούσαν ερωτικά. Του το είχε ξεκόψει από την αρχή κι εκείνος δεν είχε σκοπό να την πιέσει.

«Εσύ; Είσαι έτοιμος για απόψε;» τον ρώτησε.

«Και βέβαια είμαι.» Του έδειξε ένα κουτί προφυλακτικά που είχε στο σακίδιο του.

«Άντε, φίλε, θα περάσετε καλά!» Ο Γιάννης κούνησε το κεφάλι του με δυσπιστία. «Γιατί;»

«Γιατί αν ανακαλύψω ότι δεν είναι η πρώτη φορά της Αγγελικής...δεν ξέρω τι θα γίνει. Αν με κοροϊδεύει...»

«Όχι, ρε...δε μπορεί! Να το έκανε με τον μαλάκα τον Αυγερινό; Δε γίνεται!» Κοιτάχτηκαν με νόημα φέρνοντας στο νου τους το επεισόδιο της προηγούμενης νύχτας. Οι υπόλοιποι της παρέας φυσικά δεν είχαν ιδέα για το παρασκήνιο της εκδρομής και για τα σχέδια του Γιάννη, αλλά ο Στέργιος και η Κάλλια που γνώριζαν απέφυγαν να το συζητήσουν μεταξύ τους,

«Που είναι αυτό το ξενοδοχείο που θα μείνουμε;» ρώτησε η Ρένα τον Γιάννη όταν τελικά έφτασαν στον προορισμό τους.

«Στο ξενοδοχείο *Έλατα*, είναι κάπου στο κέντρο του χωριού.» Πραγματικά δεν χρειάστηκε να περπατήσουν πολύ, για να το βρουν. Ήταν ένα διώροφο πέτρινο κτίριο με μεγάλα παράθυρα και καμινάδες που κάπνιζαν. «Ο φίλος του πατέρα μου μας έκλεισε μια σουίτα με δυο υπνοδωμάτια και άλλο ένα δίκλινο. Διαλέξτε ποιος θα κοιμηθεί που και με ποιον. Εγώ με την Αγγελική παίρνουμε το μεγάλο δωμάτιο στη σουίτα!» φώναξε ο Γιάννης ενθουσιασμένος ακριβώς πριν μπουν στο ξενοδοχείο. Η Αγγελική ένιωσε ανακούφιση. Τουλάχιστον στη σουίτα δεν θα ήταν εντελώς μόνοι.

Μακριά από την Αράχωβα, ο Βελισσάρης Λιόντης επέστρεφε στο σπίτι από το ιατρείο όταν μπαίνοντας άκουσε το τηλέφωνο στο γραφείο του να χτυπά κι έτρεξε να το προλάβει. «Ποιος είναι;» ρώτησε, αλλά αντί γι' απάντηση του το έκλεισαν. Το

ίδιο απόγευμα το τηλέφωνο ξαναχτύπησε και πάλι ο ίδιος έσπευσε να το σηκώσει πριν προλάβει κάποιος άλλος από το σπίτι. «Εμπρός... Μιλήστε... Ποιος είναι; Χριστίνα; Εσύ είσαι; Γιατί δεν μιλάς;» η φωνή του Βελισσάρη ακούστηκε να ψιθυρίζει στο τηλέφωνο χωρίς να παίρνει απάντηση. «Μίλησε μου, σε παρακαλώ. Χριστίνα;» Η γραμμή κόπηκε κι ο Βελισσάρης έμεινε να κοιτά το ακουστικό απογοητευμένος. Είχε να επικοινωνήσει μαζί της σχεδόν τέσσερις εβδομάδες, από την τελευταία φορά που είχε πάει στην Αθήνα με την Ελισάβετ και την Λιλή. Αν και δεν είχε προηγηθεί κάποιος καυγάς μεταξύ τους, η Χριστίνα κρατούσε αποστάσεις κι ο Βελισσάρης ήξερε ότι εκείνος ευθυνόταν γι' αυτό. Τότε του είχε ζητήσει να βρεθούν έστω και για λίγες ώρες κι εκείνος της είχε πει ότι θα το προσπαθούσε. Και δεν ήταν ότι δεν το ήθελε, αλλά τόσο η γυναίκα του όσο και η αδερφή του τον έτρεχαν σε διάφορα μαγαζιά, θέατρα, επισκέψεις σε συγγενείς κι ένα διήμερο δεν έφτανε για όλα αυτά. Αναγκάστηκε να της πει ότι δεν μπορούσε να την συμπεριλάβει στο πρόγραμμα του και αυτό ακούστηκε πολύ άσχημο όταν το είπε. Προσπάθησε να της εξηγήσει ότι αν ήταν στο χέρι του θα τις παρατούσε μόνες τους να διαλέξουν έπιπλα και διακοσμητικά για τον ξενώνα, αλλά έπρεπε να είναι μαζί τους, για να μπορεί να τις συγκρατήσει με τα έξοδα. Η Χριστίνα φάνηκε τότε να δείχνει κατανόηση και δεν επικοινωνούσε μαζί του όσο βρισκόταν στην Αθήνα. Επιστρέφοντας στη Ναύπακτο όσες φορές επιχείρησε να μιλήσει μαζί της δεν τα κατάφερε. Στη δουλειά της τη ζήτησε μια δυο φορές και της άφησε μήνυμα αλλά δεν τον πήρε πίσω και στο σπίτι της δεν το σήκωνε κανείς. Πέρασαν οι γιορτές και αφού δεν έδωσε κανένα σημάδι ζωής το πήρε απόφαση ότι είχε τελειώσει μεταξύ τους. Όσπου έγινε εκείνο το ύποπτο τηλεφώνημα και τον έβαλε πάλι σε σκέψεις. Ξανασήκωσε το ακουστικό και σχημάτισε τον αριθμό της. «Δεν μπορεί, που θα πάει... κάποια στιγμή θα απαντήσει» σκέφτηκε κλείνοντας το τηλέφωνο ακόμα μια φορά απογοητευμένος.

Στην άλλη άκρη της γραμμής ο Πάνος ήταν αμίλητος και πολύ μπερδεμένος. «Περίεργο» σκέφτηκε. «Αυτός πρέπει να ήταν ο πατέρας της Αγγελικής. Ποια Χριστίνα περίμενε να του μιλήσει στο τηλέφωνο;» αναρωτήθηκε. Από το μυαλό του δεν περνούσε φυσικά η σκέψη ότι ο κύριος Λιόντης περίμενε να ακούσει τη δική του τη Χριστίνα και καθώς επικράτησε η απογοήτευση επειδή δεν άκουσε την άφαντη Αγγελική αυτό το ξέχασε γρήγορα. Έσπαγε το κεφάλι του να βρει τρόπο να επικοινωνήσει μαζί της. Έπρεπε να μάθει που βρισκόταν, αν όντως είχε πάει ταξίδι με

τον Γιάννη έπρεπε να μάθει που είχαν πάει. Πώς να μάθει; Ποιον να ρωτήσει χωρίς να εκτεθεί; Κοιτώντας αργότερα από το παράθυρο είδε τους γονείς της Αγγελικής να βγαίνουν ντυμένοι με τα καλά τους. Βγήκαν από το αρχοντικό, άφησαν το φως της μπροστινής εισόδου ανοιχτό, κλείδωσαν κι έφυγαν. Τους συνόδευε η αγαπημένη της θεία, η θεία Λιλή που γνώριζε για τη σχέση τους. Αυτή, ίσως αυτή να μπορούσε, αν βέβαια ήθελε, να τον βοηθήσει. Ήταν σχεδόν σίγουρος ότι η Αγγελική έλειπε από το σπίτι αλλά δεν ήθελε να πιστέψει ότι ο Μιχαήλ έλεγε αλήθεια.

Την ίδια ώρα στην Αράχωβα όλοι διασκεδάζαν εκτός από την Αγγελική. Το γραφικό χωριό, στολισμένο ακόμα με τη Χριστουγεννιάτικη φορεσιά του, ήταν πολύ όμορφο τη νύχτα, βγαλμένο σχεδόν από όνειρο. Τα κορίτσια ήταν ενθουσιασμένα από την ρομαντική ατμόσφαιρα. Μόνο ο Γιάννης δεν έβλεπε την ώρα να επιστρέψουν στο ξενοδοχείο, για να πάρει αυτό που ήθελε τόσο καιρό. Μπροστά σε όλους μιλούσε στην Αγγελική με γλυκόλογα και ήταν όλο περιποίηση και τρυφεράδες. Όμως εκείνη ήξερε με ποιον είχε να κάνει και το μόνο που αισθανόταν ήταν αηδία. Όσο κι αν προσπάθησε να τον κρατήσει σε απόσταση δεν στάθηκε δυνατό αφού ο ίδιος δεν έχανε ευκαιρία να τον τινίζει πόσο ερωτευμένος ήταν μαζί της και πόσο τέλεια περνούσε. Αφού δείπνησαν σε μια παραδοσιακή ταβέρνα, ήπιαν ένα ζεστό ρόφημα σε μια καφετέρια, κατέληξαν στην πλατεία, για να συναντήσουν τον πατέρα της Κάλλιας που είχε έρθει να την πάρει. Η Αγγελική την αγκάλιασε λες και θα την έβλεπε για τελευταία φορά.

«Πάρε με τηλέφωνο μόλις φτάσεις στο σπίτι. Να η κάρτα του ξενοδοχείου. Ζήτησε την σουίτα με το όνομα Δρυσ. Μην το ξεχάσεις. Μέχρι τότε θα βρω κάτι να μείνουμε απασχολημένοι.»

«Μην ανησυχείς, μέχρι να φτάσουμε θα έχω σκεφτεί πως να ξεφύγεις.»

«Να μην ανησυχώ; Ο,τι και να σκεφτείς δεν θα καταφέρεις να παραιτηθεί από τα σχέδια του. Πάρε με όμως να μιλήσουμε, να μου δώσεις κουράγιο. Το υπόσχεσαι;»

«Πίστεψε με, δεν θα κοιμηθώ από την αγωνία απόψε.»

Τα κορίτσια αποχωρίστηκαν η μια την άλλη με μισή καρδιά. Η Κάλλια ήξερε ότι η Αγγελική δεν θα τολμούσε να ζητήσει από τη Ρένα ή την Έλενα βοήθεια ούτε θα τους φανέρωνε τι επρόκειτο να αντιμετωπίσει.

«Θα παίξουμε κανένα επιτραπέζιο ή θα δούμε καμιά ταινία;» ρώτησαν τα κορίτσια όταν βρέθηκαν στο ξενοδοχείο.

«Μπορούμε να κάνουμε και τα δυο. Νωρίς είναι» απάντησε ο Πέτρος και

κάθισαν όλοι μαζί στο σαλόνι της σουίτας με το αναμμένο τζάκι. Η Έλενα βάλθηκε να σχολιάζει στα κρυφά την Αγγελική που όλη την ημέρα φερόταν πολύ παράξενα.

«Σου λέω, κάτι τρέχει. Κοίταξε την! Σου μοιάζει αυτή ερωτευμένη με τον Γιάννη; Αυτοί οι δυο είναι που θα το κάνουν για πρώτη φορά απόψε;» ψιθύρισε στην Ρένα που είχε πληροφορηθεί κι εκείνη τα σχέδια του Γιάννη. Η Αγγελική καθόταν στην αγκαλιά του και έμοιαζε να κάθεται πάνω στα αγκάθια ενός κάκτου.

«Δεν το νομίζω. Πολύ ψυχρή είναι μαζί του. Μάλλον τα έχουν τσουγκρίσει και δεν το παραδέχονται μπροστά μας» συμπλήρωσε η Ρένα. Τα κορίτσια φυσικά δεν είχαν ιδέα για τον εκβιασμό του Γιάννη στην Αγγελική. Νόμιζαν ότι με την θέληση της η φίλη τους θα κοιμόταν μαζί του. «Μπορεί να έχει άγχος. Έτσι ήμουν κι εγώ την πρώτη μου φορά.»

«Μην είσαι χαζή! Σιγά μην είναι η πρώτη της φορά. Ο Στέργιος είπε στον Μάνο ότι η Αγγελική μάλλον το έχει κάνει με άλλον και φοβάται να το παραδεχτεί στον Γιάννη.»

«Κι ο Γιάννης δεν το ξέρει!»

«Θα το μάθει απόψε. Γι' αυτό έχει τέτοια μούτρα η Αγγελικούλα. Έχει τύψεις!» Μπορεί η Έλενα να είχε όρεξη για κουτσομπολιό, αλλά αναγκάστηκε να σταματήσει καθώς οι υπόλοιποι στρώθηκαν μπροστά από μια Μονόπολη. Και αφού έπαιξαν μέχρι που βαρέθηκαν, ήρθε η ώρα να δουν και την ταινία. Μέχρι τότε η Κάλλια δεν είχε τηλεφωνήσει. Ξάπλωσαν όλοι στους καναπέδες, χαμήλωσαν τα φώτα και ο Γιάννης τράβηξε επάνω του την Αγγελική με το ζόρι. Το ύφος του της υπενθύμισε την δέσμευση της και την ανάγκασε να ξαπλώσει βάζοντας το κεφάλι της στο στήθος του. «Έτσι, μπράβο. Τώρα είσαι καλό κορίτσι» της ψιθύρισε στο αυτί ικανοποιημένος. Κάθε της υποταγή ήταν γι' αυτόν μια νίκη. Έκλεισε τα μάτια της και ευχήθηκε να εξαφανιστεί από εκείνο το δωμάτιο. Χωρίς να είναι σε θέση να ζητήσει από κάποιον βοήθεια, χωρίς να έχει τον έλεγχο του εαυτού της ήταν πολύ εύκολο να παραδοθεί σε εκείνον και τη θέληση του.

Σε όλη τη διαδρομή μέχρι τη Ναύπακτο η Κάλλια αμίλητη προσπαθούσε να βρει μια λύση, για να γλυτώσει τη φίλη της. Στο μυαλό της γυρνούσε ξανά και ξανά η εικόνα της απελπισμένης Αγγελικής την ώρα που την άφηνε πίσω στην Αράχωβα. Της είχε υποσχεθεί να κάνει κάτι και θα το έκανε αλλά το μυαλό της είχε στερέψει από ιδέες. Είχε πια απογοητευτεί όταν μπαίνοντας στο σπίτι ο *από μηχανής θεός*

κατέβηκε να δώσει τη λύση.

«Γύρισες μικρή; Οι άλλοι έμειναν Αράχωβα, έτσι;» Ο Στέφανος λυπόταν που η αδερφή του αναγκάστηκε να γυρίσει πίσω ενώ οι φίλοι της θα παρέμεναν στην εκδρομή τους. «Θέλεις να βγεις μαζί μας; Μην μείνεις στο σπίτι μόνη.»

«Μόνη;»

«Δεν σου είπε ο μπαμπάς; Θα πάνε επίσκεψη. Τι λες;» Αυτή ήταν μια πολύ καλή ευκαιρία να δράσει.

«Αδερφέ μου, βοήθεια» του είπε αγκαλιάζοντάς τον. Μόλις είχε σκαρφιστεί το τέλειο σχέδιο. Αμέσως τηλεφώνησε στο ξενοδοχείο και ζήτησε να την συνδέσουν με την σουίτα. Το σχέδιο της, επειδή δεν ήταν σίγουρη ότι θα πετύχαινε, προτίμησε να μην το αποκαλύψει στην Αγγελική.

Όταν η ταινία τελείωσε ο Γιάννης με την Αγγελική αποσύρθηκαν στο δωμάτιο τους. Οι άλλοι αποφάσισαν να βγουν μια βραδινή βόλτα, για να τους αφήσουν μόνους. Μπαίνοντας στο δωμάτιο ο Γιάννης ήταν ευδιάθετος, αντίθετα με την Αγγελική που ήταν αμίλητη και φοβισμένη σαν ένα μικρό θήραμα μπροστά στο αρπακτικό που ακόνιζε τα νύχια του επιδεικτικά πριν το αρπάξει. «Και να που επιτέλους μείναμε μόνοι» της είπε την κοινότυπη ατάκα. Κλείδωσε την πόρτα πίσω του και την πλησίασε κυριαρχικά. «Δεν θέλω κόλπα. Θέλω η αποψινή βραδιά να μας μείνει αξέχαστη.» Η Αγγελική δεν ήταν σε θέση να αρθρώσει ούτε μια λέξη. Τα μάτια της ήταν κενά και τα νύχια της ήταν καρφωμένα στις παλάμες της, για να της προκαλέσουν πόνο μήπως και σκεπάσει αυτόν που θα ένιωθε σε λίγο. Ήθελε ν' αφήσει τον εαυτό της έξω από εκείνο το δωμάτιο. Ο Γιάννης ήξερε τι να κάνει και ξεκίνησε φιλώντας την παθιασμένα. Κι αν η Αγγελική δεν ανταποκρινόταν στα φιλά του λίγο τον ένοιαζε, φτάνει που θα γινόταν δική του και κανείς δεν θα μπορούσε να τον σταματήσει. «Μην είσαι παγοκολώνα. Δείξε λίγο ενθουσιασμό. Θα σου αρέσει» της είπε διασκεδάζοντας με τη νευρικότητά της. Την είχε στριμωγμένη στον τοίχο, όρθιοι όπως ήταν, και άρχισε να την ξεντύνει χωρίς να βιάζεται. Ένα-ένα κουμπάκι άνοιγε από την μπλούζα της κι ένα-ένα άπλωνε πάνω της τα ανυπόμονα φιλά του. Όταν την έγδυσε εντελώς έκανε ένα βήμα πίσω να θαυμάσει το καλλίγραμμο τρόπο που είχε στα χέρια του. «Απόψε θα καταλάβεις ότι εγώ είμαι ο καλύτερος» της ψιθύρισε κολλώντας το πρόσωπο του πάνω στο δικό της. «Πες μου, είσαι ακόμα παρθένα;» Η Αγγελική ούτε μίλησε ούτε τον κοίταξε. Είχε βυθιστεί στην απάθεια. «Σε ρώτησα. Είσαι ακόμα παρθένα;» Η αγριεμένη του όψη την έβγαλε από την

υπνωτική κατάστασή της.

«Ναι» κατάφερε να βγάλει ήχο από το στόμα της και καυτά δάκρυα άρχισαν να κυλούν από τα μάτια της.

«Α, όχι, όχι, δεν θέλω κλάματα. Σκουπίσου» την πρόσταξε. «Σε θέλω χαρούμενη. Απόψε θα πηδηχτείς μαζί μου και θα σ' αρέσει.» Ο τόνος της φωνής και το ύφος του δεν ταίριαζε σε ένα αγόρι δεκαεφτά ετών. Κυνικός και σκληρός ακουγόταν σαν ένας μεγάλος άντρας που προστάζει στο ρόλο του αφέντη. Την ξάπλωσε στο κρεβάτι και άρχισε να της φιλά το στήθος και να την χαϊδεύει πιο έντονα ανάμεσα στα πόδια. Πριν αρχίσει να την πονά με τα χέρια του εκείνη τον παρακάλεσε να σταματήσει.

«Δεν θέλω, δεν θέλω» έλεγε από μέσα της αλλά εκείνος την είχε πιάσει από τα μαλλιά και το απολάμβανε να την βασανίζει. Σε μια στιγμή σηκώθηκε από το κρεβάτι και άρχισε να ξεντώνεται βιαστικά. Στα επόμενα δευτερόλεπτα ήταν από πάνω της και με τη βία της άνοιγε τα πόδια. Τίποτα δεν ήταν ικανό να τον σταματήσει τώρα.

«Περίμενε. Δεν θα το κάνουμε χωρίς προφυλάξεις» του είπε εκείνη μέσα σε μια αναλαμπή λογικής σκέψης. Αυτή ήταν μια καλή ευκαιρία. Όπως εκείνος σηκώθηκε, για να πάρει ένα προφυλακτικό από το σακίδιό του, η Αγγελική γλίστρησε κάτω από το σώμα του, που την κρατούσε παγιδευμένη, κι έτρεξε προς το μπάνιο. Αστραπιαία ο Γιάννης άπλωσε το χέρι του να την πιάσει, αλλά για λίγο δεν την πρόλαβε. Έτρεξε πίσω της μα εκείνη πρόλαβε να κλειδώσει αφήνοντας τον σε έξαλλη κατάσταση να της χτυπά την πόρτα. Μέσα στην ασφάλεια του μπάνιου η Αγγελική άφησε τον εαυτό της να ξεσπάσει σε κλάματα.

«Άνοιξέ μου. Ηλίθια! Άλλες θα παρακαλούσαν να το κάνουν μαζί μου. Άνοιξε!» φώναζε και χτυπούσε την πόρτα. «Έχουμε κάνει μια συμφωνία. Μόλις τη χάλασες. Καταλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό;» Η Αγγελική καταλάβαινε. «Άνοιξε την πόρτα!» Τα μάτια του κόντευαν να πεταχτούν από τις κόγχες και τα χέρια του ήθελαν να χτυπήσουν με μπουνιές ότι τύχαινε να υπάρχει κοντά του. Πήγε και ξάπλωσε στο κρεβάτι προσπαθώντας να ηρεμήσει από την ερωτική ένταση και τα νεύρα. Εκεί τον έπιασε ένα υστερικό γέλιο. «Δεν θα την γλυτώσεις... θα κάνεις αυτό που εγώ θέλω. Δεν έχεις άλλη επιλογή. Κάποια στιγμή θα βγεις, δεν θα βγεις;» Πάνω σ' εκείνη την παράλογη στιγμή χτύπησε και το τηλέφωνο. «Ποιος να' ναι τέτοια ώρα γαμώτο;» το σήκωσε βρίζοντας. Η Αγγελική τον άκουσε να μιλά σε κάποιον αλλά δεν ξεχώριζε αυτά που έλεγε, μέχρι που κάποια στιγμή, έπειτα από αρκετή ώρα, ο Γιάννης της

ξαναχτύπησε την πόρτα. «Βγες, δεν θα σε πειράξω» της υποσχέθηκε. Εκείνη δεν τον πίστεψε. Η φωνή του ήταν βραχνή, κάπως αλλοιωμένη. Γιατί να τον πιστέψει; Παρέμεινε κλεισμένη μέχρι που άκουσε την πόρτα του δωματίου να κλείνει. Αφού πέρασε ακόμα λίγη ώρα αποφάσισε να βγει. Η απουσία του από το δωμάτιο ήταν ένα αναπάντεχο δώρο. Κλείδωσε την πόρτα από μέσα και κουλουριάστηκε σε μια πολυθρόνα για ώρες.

Το επόμενο πρωί ξύπνησε μόνη στο δωμάτιο. Είχε αποκοιμηθεί στην πολυθρόνα και το κορμί της πονούσε παντού. Σηκώθηκε αθόρυβα και βγήκε να δει που ήταν οι άλλοι. Στο σαλόνι είδε τον Γιάννη και τον Στέργιο να κοιμούνται πάνω στους καναπέδες. Αποφάσισε να βγει έξω και να τηλεφωνήσει. Όσο ντυνόταν την παίδευε η σκέψη τι είχε συμβεί κι ο Γιάννης εξαφανίστηκε έτσι ξαφνικά. Σίγουρα είχε σχέση μ' εκείνο το τηλεφώνημα. Βγήκε από το ξενοδοχείο και πήρε μερικές βαθιές ανάσες. Ο ήλιος που δεν είχε σηκωθεί πολύ ψηλά την τύφλωσε, αλλά της άρεσε που η ημέρα θα ήταν ηλιόλουστη. Δεν άργησε να φτάσει στην πλατεία του χωριού όπου βρισκόταν ένα καρτοτηλέφωνο. Αν και θα μπορούσε να τηλεφωνήσει από το δωμάτιο, όσο πιο μακριά από την παρέα βρισκόταν τόσο λιγότερο κινδύνευε να την ακούσει κάποιος. «Κάλλια!» είπε ανυπόμονα μόλις άκουσε τη φωνή της φίλης της ν' απαντά.

«Αγγελική; Είσαι καλά;» τη ρώτησε η αγουροξυπνημένη Κάλλια που πετάχτηκε από το κρεβάτι της μόλις συνειδητοποίησε με ποιον μιλά.

«Ναι. Καλά είμαι.» Η Κάλλια αμέσως κατάλαβε ότι το σχέδιο της είχε πετύχει.

«Πες μου, τι έγινε;»

«Δεν θα το πιστέψεις!» Άρχισε να της μιλά γρήγορα κι ακαταλαβίστικα στην προσπάθεια της να της εξηγήσει. «Δεν το κάναμε. Εκεί που είχε ξεκινήσει να... καταλαβαίνεις... και παραλίγο θα γινόταν, αλλά κατάφερα να του ξεφύγω και να κλειστώ στο μπάνιο. Όσο ήμουν κλειδωμένη κάποιος του τηλεφώνησε και μετά, δεν ξέρω τι του είπαν στο τηλέφωνο αλλά σηκώθηκε κι έφυγε. Κοιμήθηκε στον καναπέ, έξω από το δωμάτιο.»

«Δόξα τον Θεό!» αναφώνησε με ανακούφιση η Κάλλια που την άκουγε. «Προλάβαμε!»

Μετά το τηλεφώνημα η Αγγελική γύρισε στο ξενοδοχείο. Την ώρα που πλησίαζε την πόρτα της σουίτας είδε τις φίλες της να βγαίνουν.

«Καλημέρα, βγήκες πρωί-πρωί;» τη ρώτησε η Ρένα. Η Αγγελική τους είπε ότι ξύπνησε νωρίς και αφού κανείς άλλος δεν είχε ξυπνήσει πήγε μια βόλτα. Την πήραν μαζί τους και κατέβηκαν για πρωινό. Ανυπομονούσαν να μάθουν τι είχε συμβεί το προηγούμενο βράδυ. Η Έλενα ξεκίνησε τα πειραχτικά σχόλια με την πρώτη ευκαιρία.

«Όλα καλά με τον Γιάννη; Ήρθε και μας βρήκε χθες το βράδυ..» Χαμογελώντας πονηρά συνέχισε, «...τον πέρασες από σαράντα κύματα, ε;» Η Αγγελική έγνεψε καταφατικά αλλά δεν σχολίασε. Ήξερε ότι τον είχαν δει να κοιμάται με τον Στέργιο και δεν χρειάστηκε κάτι περισσότερο, για να καταλάβουν ότι η ένταση μεταξύ τους συνεχιζόταν αμείωτη. Η Έλενα, ωστόσο, φαινόταν να διασκεδάζει με τα προβλήματα της. «Έλα, μωρέ. Είστε τόσο ταιριαστοί. Κρίμα είναι να τον βασανίζεις.» Και πάλι η Αγγελική κρατήθηκε και δεν σχολίασε τίποτα, μέχρι που έμειναν για λίγο μόνες με την Ρένα.

«Σε παρακαλώ. Πες μου τι σας είπε χθες το βράδυ ο Γιάννης όταν ήρθε και σας βρήκε.» Η Ρένα μπορούσε να μιλήσει πιο άνετα από τη στιγμή που έλειπε η Έλενα.

«Δεν είπε και πολλά όταν ήρθε. Νευριασμένος ήταν. Μετά μιλούσε συνέχεια με τον Στέργιο, ήπιε πολύ και μέθυσε. Τι να σου πω, ήταν πολύ χάλια.»

«Οι άλλοι ρώτησαν για μένα;»

«Ναι, αλλά δεν τους είπε. Μετά όμως...»

«Μετά τι;»

«Μετά μιλούσε συνέχεια για σένα.»

«Πες μου, γρήγορα, πριν έρθει η άλλη.» Η Αγγελική κοίταξε με αγωνία το σημείο από όπου θα ερχόταν η Έλενα. Η Ρένα ήταν με το μέρος της αλλά δίσταζε να μιλήσει. «Τι να σου πω, ρε Αγγελική, βλακείες έλεγε, αν δεν ήταν μεθυσμένος θα τον χαστούκιζα!»

«Γιατί; Τι έλεγε;»

«Σε έβριζε... πολύ άσχημα. Και το περίεργο είναι ότι έβριζε και τον κύριο Αυγερινό.» Η Αγγελική δεν έδειξε να εκπλήσσεται. «Ο Πέτρος είπε στον Στέργιο να τον φέρουν πίσω στο δωμάτιο σας αλλά εκείνος του είπε ότι, αν τον έφερναν εκεί, θα σου έκανε μεγάλο κακό. Γιατί;» Δεν πήρε απάντηση. «Σε παρακαλώ, πες

μου. Τι έγινε μεταξύ σας;» Η Αγγελική κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. «Σου τ' ορκίζομαι. Δεν θα πω τίποτα σε κανέναν.»

«Ήταν μεθυσμένος, εσύ το είπες. Δεν ήξερε τι έλεγε» της εξήγησε προσπαθώντας να υποβιβάσει το γεγονός.

«Είπε κι άλλα...» συνέχισε η Ρένα.

«Φαντάζομαι.»

«Δεν φαντάζεσαι... Έλεγε ότι εσύ κι ο Αυγερινός το έχετε κάνει. Ότι είστε... ζευγάρι, εραστές, ότι μας κοροϊδεύετε όλους!» Και πάλι η Αγγελική την κοιτούσε κατάματα και δεν αντιδρούσε καθόλου. «Γιατί τα έλεγε αυτά; Γιατί δεν αντιδράς;»

«Γιατί τα μισά από αυτά είναι αλήθεια» αποφάσισε τελικά να μιλήσει. Η παραδοχή αυτή άφησε τη Ρένα με το στόμα ανοιχτό. «Σε παρακαλώ, μην πεις τίποτα. Δεν θέλω να το συζητήσω. Δεν είναι απλό.» Η Ρένα κούνησε συγκαταβατικά το κεφάλι της αλλά ήθελε οπωσδήποτε να μάθει λεπτομέρειες. «Θέλω να κρατήσεις το στόμα σου κλειστό, έτσι; Υπόσχομαι να σου τα εξηγήσω όλα με την πρώτη ευκαιρία...όταν γυρίσουμε πίσω. Ορκίσου ότι δεν θα πεις λέξη, κυρίως στην Έλενα, ορκίσου...»

Κατά τις δώδεκα το μεσημέρι εμφανίστηκαν τα αγόρια στην καφετέρια του ξενοδοχείου. Με φοβερό πονοκέφαλο και ζαλάδα πέρασε την υπόλοιπη ημέρα του ο Γιάννης, ο οποίος ήταν ιδιαίτερος απόμακρος από την Αγγελική. Αλλιώς είχε φανταστεί αυτό το διήμερο κι αλλιώς είχε εξελιχθεί. Κατά τις πέντε αναχώρησαν με προορισμό την Άμφισσα κι από κει, δυο ώρες αργότερα, επιβιβάστηκαν σε λεωφορείο για τη Ναύπακτο. Η Αγγελική ήταν κι εκείνη σιωπηλή και ακολουθούσε τα κορίτσια, για ν' αποφύγει την επαφή μαζί του. Ανυπομονούσε να επιστρέψει στο σπίτι της, για να μιλήσει με τον άνθρωπο που κατάφερε να σταματήσει τον Γιάννη. Όταν όμως μπήκαν στο λεωφορείο εκείνος αντί να καθίσει με τον Στέργιο κάθισε δίπλα της. Η ατμόσφαιρα ανάμεσα τους, όπως ήταν φυσικό, ήταν πολιτισμένα εχθρική.

«Όπως κατάλαβες, χθες ήμουν κύριος απέναντι σου. Έκανα αυτό που μου ζήτησες.» Το θράσος του έκανε την Αγγελική να γελάσει με αγανάκτηση. Δεν της έδωσε σημασία και συνέχισε. «Αυτό δεν σημαίνει ότι θα το ξεχάσουμε, βέβαια. Θα το κάνουμε, μόλις βεβαιωθώ... μόλις βεβαιωθώ ότι όσα μου είπε η θεία σου δεν είναι απλώς μια δικαιολογία...» της ψιθύρισε χαμηλόφωνα στο αυτί κρατώντας την παράλληλα στην αγκαλιά του με το ζόρι. «Δεν ξεχνώ πως πήγες να

μου το σκάσεις.» Κι εκείνη τη στιγμή η Αγγελική προσπαθούσε να απελευθερωθεί από τα χέρια του, αλλά ήταν πολύ δύσκολο. Κατάφερε να τον εξοργίσει. Πιάνοντας την από το σαγόνι και με τα χείλια σφιγμένα και τα δόντια του κλειστά την φοβέρισε. «Δεν θα σε χτυπήσω μπροστά σε όλους. Αν και αυτό σου αξίζει. Να σε χτυπήσω και να σε ξεφτιλίσω.» Οι βρισιές που ακολούθησαν ήταν ο απόλυτος εξευτελισμός, αλλά βέβαια ήταν αρκετά προσεκτικός να τις ξεστομίσει χαμηλόφωνα. «Δεν κράτησες τη συμφωνία μας. Εγώ το μόνο που σου πρόσφερα ήταν έρωτας.» Η Αγγελική ασφυκτιούσε. «Κι εσύ με κορόιδεψες... είσαι μια ύπουλη βρώμα και θα έπρεπε να σε τιμωρήσω.» Και πάλι τα λόγια αυτά ακούγονταν σαν να τα έλεγε κάποιος άλλος, όχι ο Γιάννης. Η Αγγελική δεν κρατούσε πια τα δάκρυά της. Οι βρισιές ήταν το λιγότερο από όλα. Πλέον εκτός από αηδία ένιωθε και φόβο. Εκείνος συνέχισε να μιλά σαν να έκλειναν μια εμπορική συμφωνία. «Για να είμαστε όλοι ευχαριστημένοι και να μην έχουμε μπερδέματα πρέπει να βάλουμε κάποιους όρους σ' αυτό που δημιουργήσατε εσύ κι αυτός.» Το μίσος του για τον Αυγερινό δεν κρυβόταν. «Όπως είπαμε ήδη, θα σταματήσεις κάθε είδους επικοινωνία μαζί του και θα φροντίσεις να καταλάβει ότι είσαι μαζί μου, αποκλειστικά μαζί μου. Στο σχολείο δεν θα τον κοιτάς και στο μάθημα δεν θα ξανακάνεις συζήτηση μαζί του. Δεν θα ξαναβρεθείς σε χώρο που είναι κι αυτός. Ποτέ! Στα διαλείμματα θα είσαι μόνο μαζί μου...έτσι για να το καταλάβει καλά.» Αφού έθεσε τους όρους του την έπιασε πάλι από το σαγόνι και την φίλησε στο στόμα, για να σφραγίσει τη συμφωνία του. «Αν δεν γίνουν τα πράγματα όπως συμφωνήσαμε, τότε θα τον δεις να τα μαζεύει από την πόλη μας και να ξεκουμπίζεται νύχτα. Καταλαβαίνεις το σκάνδαλο... Ξέρεις πόσο θα υποφέρει η οικογένεια σου» πρόσθεσε με βλοσυρό ύφος που έδειχνε ότι δεν αστειευόταν. Η Αγγελική κούνησε το κεφάλι της απόλυτα παραδομένη δείχνοντας ότι συμφωνούσε με τον εκβιασμό του. Είχε καταφέρει να κουρελιάσει κάθε της ελπίδα και αντίσταση. Με σκυμμένο το κεφάλι κατέβηκε από το λεωφορείο όταν έφτασαν κι έπεσε στην αγκαλιά του πατέρα της που την περίμενε στο σταθμό, για να την παραλάβει.

«Καλώς την! Κουρασμένη φαίνεσαι» της είπε βλέποντας την όψη της. Η Αγγελική δεν πρόλαβε ούτε το στόμα της να ανοίξει. Ο Γιάννης εμφανίστηκε δίπλα της δείχνοντας ότι από εδώ και στο εξής θα ήταν πανταχού παρόν.

«Καλησπέρα, κύριε Άρη» χαιρέτησε πρώτος.

«Καλησπέρα, αγόρι μου» ανταπέδωσε κι εκείνος με μια δυνατή χειραψία.

«Κουράστηκε η καημένη. Ζαλίστηκε από τις στροφές στη διαδρομή» δικαιολόγησε την κατάσταση της. Ο Βελισσάρης τον ευχαρίστησε που την πρόσεχε και την πήρε να φύγουν. Από το μυαλό του δεν περνούσαν κακές σκέψεις γι' αυτό το αγόρι ούτε και μπορούσε να φανταστεί τι συνέβαινε στην κόρη του και ποιος την κακοποιούσε. Για τον Βελισσάρη, ο Γιάννης ήταν ο γιος του καλού του φίλου, ένα άτομο εμπιστοσύνης, ένα παιδί από καλή οικογένεια, καλοαναθρεμμένο. Γνώριζε ότι ήταν ερωτευμένος με την κόρη του και ότι κάτι υπήρχε μεταξύ τους αλλά δεν ήθελε να γνωρίζει περισσότερα για την προσωπική της ζωή, θεωρώντας ότι έτσι έπρεπε να κάνει κάθε σωστός πατέρας που δίνει στο παιδί του ελευθερία να αποφασίζει εκείνο για τη ζωή του.

Στο σπίτι η μητέρα και η θεία της περίμεναν τα νέα της με ανυπομονησία, αλλά απογοητεύτηκαν όταν τους είπε πως δεν θα έμενε για βραδινό και ότι ήθελε να πάει να ξαπλώσει νωρίς. Ο Άρης της ενημέρωσε για την αδιαθεσία της μικρής λόγω της δύσκολης διαδρομής και αποσύρθηκε στο γραφείο του. Λίγο μετά τις εννιά η Λιλή επισκέφτηκε την ανιψιά της στα κρυφά.

«Σ' ευχαριστώ, θεία μου» μπόρεσε να πει μετά βίας η Αγγελική. Τα μάτια της ήταν πρησμένα από το κλάμα. «Τα ξέρεις όλα;»

«Γιατί κορίτσι μου δεν μου μίλησες; Γιατί έπρεπε να το περάσεις μόνη σου όλο αυτό;» τη ρώτησε η Λιλή νιώθοντας απέραντη τρυφερότητα για εκείνο το κοριτσάκι που είχε γίνει σχεδόν γυναίκα.

«Δεν ήθελα... δεν μπορούσα να στο πω, γιατί θα με σταματούσε» της απάντησε εκείνη.

«Και βέβαια θα σε σταματούσα. Ήταν σκέτη τρέλα.» Την κοίταξε με αυστηρό ύφος. «Πες μου την αλήθεια. Σίγουρα δεν σου έκανε τίποτα αυτό το παλιόπαιδο;» Η Αγγελική τη διαβεβαίωσε ότι δεν την πείραξε. «Μα τόσο πολύ τον αγαπάς τον κύριο Αυγερινό; Τι ρωτάω; Για να δεχτείς να κάνεις κάτι τέτοιο...» παρατήρησε κουνώντας το κεφάλι της σαν να ήξερε πραγματικά πως είναι μια τέτοια αγάπη.

«Πες μου, θεία, τι του είπες στο τηλέφωνο και τον σταμάτησες;» την παρακάλεσε η Αγγελική. Η θεία της ξεκίνησε λέγοντας πως αν δεν ήταν η Κάλλια δεν θα τα είχαν καταφέρει.

«Είμαστε στο εστιατόριο και μόλις είχαμε παραγγείλει όταν εμφανίστηκε ο Στέφανος με την κοπέλα του. Ήρθαν στο τραπέζι μας, για να μας χαιρετήσουν. Τη στιγμή που άπλωσα το χέρι μου να τον χαιρετήσω κατάλαβα ότι είχε ένα κομμάτι χαρτί που μου έδινε κρυφά να μην το δουν οι άλλοι. Εκείνη τη στιγμή δεν

αντέδρασα αλλά το διάβασα όταν πήγα να πλύνω τα χέρια μου. Ήταν ένα μήνυμα από την Κάλλια που μου έλεγε να την συναντήσω έξω από το μαγαζί. Πήγα, την βρήκα κι εκεί μου τα είπε όλα. Μου εξήγησε πόσο επείγον ήταν και μου ζήτησε να βρω τρόπο να σε βοηθήσω. Και τότε μου ήρθε η ιδέα. Ο Γιάννης ήξερε ότι είχες ένα γυναικολογικό θέμα πριν λίγες εβδομάδες, αλλά φυσικά δεν γνώριζε αν ήταν κάτι σοβαρό. Η δικαιολογία θα ήταν πολύ καλή. Τηλεφώνησα στον αριθμό που μου έδωσε η Κάλλια και ζήτησα να με συνδέσουν με τη σουίτα σας. Ευτυχώς το σήκωσε αυτός.» Η Αγγελική άκουγε με έκπληξη όσα της έλεγε η θεία της.

«Και στο τηλέφωνο τι του είπες;»

«Πρώτα του ζήτησα συγνώμη που τον ενοχλούσα... αν είναι δυνατόν να κρατώ τα προσχήματα σε μια τέτοια περίπτωση! Μετά του ζήτησα να μη σου φανερώσει ότι ήμουν εγώ, δήθεν ότι δεν ήθελα να ξέρεις. Του είπα ότι λυπάμαι που αναγκαζόμουν να ανακατευτώ σε ένα θέμα που ήταν τόσο προσωπικό και ότι αισθανόμουν πολύ άσχημα.»

«Και μετά;»

«Μετά, πολύ απλά, του ζήτησα να μην κάνετε έρωτα!» Η Αγγελική άνοιξε τα μάτια της διάπλατα.

«Αστειεύεσαι! Και τι είπες;»

«Νομίζω ότι έμεινε άφωνος από την έκπληξη. Πριν προλάβει καν να μιλήσει τον ενημέρωσα για το δήθεν γυναικολογικό σου θέμα. Είπα ότι σου έχουμε κρατήσει κρυφό πόσο σοβαρό είναι, για να μην σε ανησυχήσουμε, ότι υποψιάστηκα ότι αφού θα μένατε μαζί μπορεί να ερχόσαστε σε επαφή για πρώτη φορά και ότι αυτό θα ήταν πολύ επικίνδυνο για σένα.»

«Είσαι ιδιοφυΐα!»

«Εκεί τον έβαλα να μου υποσχεθεί ότι δεν θα το κάνατε. Έπρεπε να τον ακούσεις πως το υποσχέθηκε! Με μεγάλη απογοήτευση κι εγώ... στ' αλήθεια πολύ το ευχαριστήθηκα. Πες μου, παιδί μου, σίγουρα δε σου έκανε τίποτα;» ρώτησε η Λιλή ξανά ανησυχώντας με την άσχημη ψυχολογική κατάσταση της ανιψιάς της. Τα ματάκια της σαν κουμπάκια άνοιγαν κι έκλειναν με αργές κινήσεις.

«Όχι. Ήταν εφιάλτης αυτό που πέρασα αλλά τελικά με άφησε ήσυχη.» Η Λιλή άκουγε την εξομολόγηση της ανιψιάς της και ένιωθε οργή. Πως ένας έφηβος μπορούσε να φέρεται τόσο βίαια, τόσο εκδικητικά;

«Δεν κοιμήθηκα από την αγωνία μου... μόνο το πρωί, αφού με πήρε η Κάλλια και μου είπε ότι ήσουν καλά, ηρέμησα. Σε παρακαλώ, μην μου κρύψεις άλλη φορά

κάτι τόσο σοβαρό.»

«Συγγνώμη, έπρεπε να σου είχα μιλήσει αλλά ήξερα ότι δεν θα με άφηνες».

«Θα μπορούσαμε να είχαμε βρει ένα τρόπο να το αντιμετωπίσουμε χωρίς να κινδυνέψεις, χωρίς να περάσεις όλα αυτά» της απάντησε. «Θέλω να μου πεις τι ακριβώς συμβαίνει τώρα με τον Γιάννη, για να μπορέσουμε να βρούμε μια λύση. Μην ξεχνάς ότι φεύγω σε λίγες μέρες». Η Αγγελική της είπε με λεπτομέρειες για τον εκβιασμό του και για τους νέους όρους που της επέβαλε. «Απίστευτο! Αυτός, παιδάκι μου, είναι τέρας!»

«Τι θα κάνω θεία; Δεν θέλω να χωρίσω με τον Πάνο, αλλά φοβάμαι ότι αν μαθευτεί θα χάσει τη δουλειά του.»

«Μην ανησυχείς, θα φροντίσω να μην συμβεί αυτό. Αν ο κύριος Αυγερινός σ' αγαπά πραγματικά, τότε θα περιμένει. Εσύ φρόντισε να πας με τα νερά του Γιάννη κι άσε σε μένα τον Αυγερινό.»

«Θέλω άλλη μια χάρη.»

«Ο,τι θέλεις.»

«Πάμε στο δωμάτιο σου; Θέλω να τον δω πριν πάω για ύπνο» της είπε και την τράβηξε από το χέρι να σηκωθεί. Η Λιλή αναστέναξε και την ακολούθησε μονολογώντας, «Αχ, αυτός ο έρωτας!»

Η Χριστίνα ήταν μόνη της στο γραφείο όταν χτύπησε το τηλέφωνο. Από την άλλη πλευρά άκουσε τη βαθειά φωνή του Βελισσάρη.

«Καλημέρα. Συγγνώμη που σε πήρα στη δουλειά αλλά δεν μου άφησες άλλη επιλογή.» Μια μικρή παύση στο τηλέφωνο ήταν απαραίτητη, για να πάρουν και οι δυο θάρρος. «Σε έχω πάρει πάρα πολλές φορές και δεν απαντάς. Είσαι καλά;» Η Χριστίνα δίστασε να μιλήσει, αλλά, όταν το έκανε, η φωνή της ακούστηκε χαρούμενη.

«Είμαι καλά. Χαίρομαι που πήρες.»

«Χαίρεσαι;» Το γέλιο της ήχησε ζωηρό. «Γιατί εξαφανίστηκες; Σε πείραξε που δεν βρεθήκαμε σ' εκείνο το ταξίδι μου;» Η σιωπή της αυτό έλεγε. «Φυσικά και σε πείραξε.» Ο Βελισσάρης δεν έπεφτε έξω, αλλά δεν ήταν αυτός ο μοναδικός λόγος που είχε εξαφανιστεί.

«Λιγάκι» παραδέχτηκε εντελώς υποκριτικά. «Κοίτα... δεν είχα δικαίωμα να σε πιέσω. Το κατάλαβα. Με τη γυναίκα σου ήρθες, δεν ήταν σωστό να επιμείνω να

βρεθούμε.» Στην πραγματικότητα αυτό που επιθυμούσε ήταν να της είχε διαθέσει όλο τον χρόνο του. Θα την είχε ικανοποιήσει απόλυτα αν είχε παραμελήσει εντελώς τη γυναίκα του για χατήρι της και την είχε θυμώσει πολύ που δεν το είχε κάνει. Και σε αυτή τη σχέση φαινόταν ότι ερχόταν δεύτερη.

«Μόνο να ήξερες πόσο ήθελα να περάσουμε μαζί το χρόνο που είχα σ' αυτό το ταξίδι» ξεκίνησε να της λέει τρυφερά εκείνος.

«Άφησε τα τώρα αυτά, πέρασαν. Πες μου τα νέα σου» άλλαξε κουβέντα η Χριστίνα γιατί δεν ήθελε να ακούσει δικαιολογίες.

«Θα έρθω να μείνω για λίγες μέρες στην Αθήνα. Έρχεσαι να μείνεις μαζί μου;» Από τον άμεσο τρόπο που το ζήτησε φάνηκε ότι δεν το έλεγε μόνο για να επανορθώσει.

«Θα έρθω. Δεν ξέρω αν είναι καλή ιδέα, αλλά θα έρθω.» Γέλασαν ταυτόχρονα. Με ασυνήθιστη εξομολογητική διάθεση τις αποκάλυψε ότι την σκεφτόταν καθημερινά, την ποθούσε, ότι υπήρξαν φορές που ένιωσε ότι δεν θα άντεχε να μάθει ότι κάποιος άλλος της κρατούσε συντροφιά.

«Όλες αυτές τις ημέρες που δεν σ' έβρισκα στο τηλέφωνο πέρασαν πολλά από το μυαλό μου. Ζήλεψα.»

«Μην πεις άλλα.»

«Έχεις δίκιο, δεν ξέρω τι μ' έπιασε...»

«Θέλω να τα ακούσω από κοντά. Θέλω να μου τα πεις όλα όταν έρθεις» του είπε εκείνη νιώθοντας ακόμα μεγαλύτερη ικανοποίηση με τα λόγια του.

«Ανυπομονώ. Θα σε ειδοποιήσω τότε έρχομαι. Σύντομα...»

Έκλεισαν το τηλέφωνο με χαμόγελα στα πρόσωπά τους. Για τον Βελισσάρη τα όρια είχαν ξεπεραστεί και το παιχνίδι με τη φωτιά ήταν ελκυστικό όσο και επικίνδυνο. Ήθελε να το δοκιμάσει μέχρι το τέλος, αρκεί να το κρατούσε μυστικό. Για την Χριστίνα το παιχνίδι ήταν πολύπλοκο. Οι λόγοι που έπαιρνε μέρος σ' αυτό δεν είχαν να κάνουν με συναισθήματα, ούτε καν με τον πόθο και τον θαυμασμό που είχε γι' αυτόν τον ωραίο άντρα, ο οποίος δεν θα γινόταν ποτέ δικός της. Η εκδίκηση δεν ήταν το πρώτο που την έσπρωξε στο παιχνίδι, αλλά ήταν σίγουρα αυτό που σκάλιζε τη φωτιά. Τι, όμως, πραγματικά την έσπρωχνε να διακινδυνεύει τη σχέση της με τον Πάνο, όταν μάλιστα, για να τον κρατήσει κοντά της, τον τελευταίο καιρό είχε φτάσει σε ακραίες ενέργειες;

Πρώτη ημέρα μετά τις διακοπές των Χριστουγέννων και στο Λύκειο έκανε την εμφάνιση της η κυρία Λιόντη, όχι η Ελισάβετ, αλλά η Λιλή Λιόντη, φέρνοντας στο σύλλογο διδασκόντων μια πρωτοχρονιάτικη πίτα. Η κυρία Κουτρουμάνη την καλοδέχτηκε στο γραφείο της. Η σχέση τους δεν ήταν καθόλου τυπική. Αντιθέτως, οι δυο τους μοιράζονταν πολλές αναμνήσεις από την παιδική τους φιλία και κυρίως αμοιβαία εκτίμηση και αγάπη.

«Αχ, δεν έπρεπε! Τι ευγενική κίνηση!» αναφώνησε η κυρία Κουτρουμάνη παίρνοντας από τα χέρια της την πίτα. «Σε τι οφείλουμε την επίσκεψη σου; Για την Αγγελικούλα ήρθες;»

«Ναι, κυρίως γι' αυτήν. Πρώτα, όμως, ήθελα να σε χαιρετήσω πριν φύγω για Ελβετία και να φέρω μια βασιλόπιτα για το σύλλογο σας. Έπειτα θέλω τη γνώμη και τη βοήθειά σου πάνω σε ένα πολύ λεπτό ζήτημα.» Η Λιλή ήξερε ότι μπορεί να την εμπιστευτεί.

«Φυσικά! Θα χαρώ να σε βοηθήσω.» Οι δυο τους κουβέντιασαν για αρκετή ώρα και στο τέλος συμφώνησαν να τα λένε στο τηλέφωνο μέχρι την επόμενη επίσκεψη της Λιλής στην Ελλάδα. «Έλα, πάμε στο γραφείο των συναδέλφων, να ρωτήσεις για την πρόοδο της ανιψιάς σου. Άσε που είμαι σίγουρη ότι και οι συνάδελφοί μου θα θέλουν να σε ευχαριστήσουν για την πίτα που μας έφερες» της είπε και την οδήγησε στο γραφείο των καθηγητών. Εκεί συνομίλησε με κάποιους που τους γνώριζε ήδη αλλά και με την κυρία Λεγάκη που είχε γνωρίσει στη χοροεσπερίδα. Λίγο πριν φύγει πλησίασε και τον Πάνο.

«Χρόνια πολλά, κύριε Αυγερινέ» του είπε πολύ ευγενικά πλησιάζοντας τον. Ο Πάνος σηκώθηκε από την καρέκλα του, για να την χαιρετήσει. Ήταν ήδη αναστατωμένος από την στιγμή που την είδε να μπαίνει στο γραφείο και όταν κατάλαβε ότι ερχόταν να του μιλήσει μια στιγμιαία έξαψη τον έκανε να κοκκινίσει στο πρόσωπο.

«Χρόνια πολλά κυρία Λιόντη. Καλή χρονιά.» Εκείνη τον πλησίασε περισσότερο από όσο πλησιάζει κάποιος που θέλει να κάνει μια τυπική χειραψία.

«Λείπατε, σωστά; Δεν σας είδαμε στη γειτονιά τώρα στις γιορτές» του είπε με νόημα.

«Ναι, δεν ήμουν εδώ...έλειπα.» Κάπου εκεί κινδύνεψε να χάσει τα λόγια του, αλλά η φιλική έκφραση στο πρόσωπό της τον βοήθησε να ξεπεράσει το τρακ. «Δεν έχω πολλές μέρες που επέστρεψα» της απάντησε προσπαθώντας ταυτόχρονα να καταλάβει αν υπήρχε κάτι περισσότερο στα λόγια της από αυτό που θα

καταλάβαινε ο καθένας. Πράγματι δεν γελάστηκε. Η επόμενη στιχομυθία τους ήταν πολύ προσωπική.

«Πότε σχολάς;»

«Στη μια και τέταρτο» της απάντησε κι εκείνος συνωμοτικά.

«Ωραία. Θα σε περιμένω στην καφετέρια που βρίσκεται στην γωνία της πλατείας Λιμανιού» του ψιθύρισε σκύβοντας ελαφρώς προς το μέρος του.

Τον περίμενε καθισμένη σε μια γωνιά της καφετέριας που δεν φαινόταν από τον δρόμο διαβάζοντας μια από τις αρκετές εφημερίδες που είχε αγοράσει. Στη μια και είκοσι ο Πάνος ήταν εκεί. «Σ' ευχαριστώ για την διακριτικότητα πριν στο σχολείο και βέβαια που ήρθες να με συναντήσεις εδώ» του είπε προσφέροντας του μια θέση απέναντι της. Ο Πάνος δεν ήθελε να φανεί ανυπόμονος να μάθει τον λόγο της συνάντησης, αλλά οι νευρικότητα στις κινήσεις του τον πρόδωσαν. «Σίγουρα αναρωτιέσαι γιατί σε κάλεσα εδώ» συνέχισε η Λιλή και ο Πάνος κούνησε καταφατικά το κεφάλι του. «Ήθελα πολύ να σε γνωρίσω από κοντά» του είπε και γέλασαν συγκρατημένα και οι δυο «...αλλά κυρίως, για να σου ζητήσω μια χάρη.» Ο Πάνος κρεμόταν από τα χείλη της και ταυτόχρονα περιεργαζόταν το πρόσωπό της. Την έβρισκε γοητευτική και του άρεσε η σπιρτάδα που είχαν τα μάτια της. Κι εκείνη, όμως εκτός από το ωραίο του παρουσιαστικό θαύμασε ότι ήταν κάπως ντροπαλός και συνεσταλμένος. «Είσαι ωραίο παλικάρι. Καταλαβαίνω γιατί η ανιψιά μου είναι τόσο ερωτευμένη μαζί σου.» Το αυθόρμητο σχόλιο της τον έκανε να νιώσει πολύ αμήχανα. Η Λιλή κατάλαβε ότι λίγο ακόμα και θα τον έχανε. «Ω, συγνώμη, σε έφερα σε δύσκολη θέση; Καμιά φορά το κάνω...χωρίς να το θέλω. Μάταια, προσπαθώ να φρενάρω τον αυθορμητισμό μου.» Του έπιασε ενθαρρυντικά το χέρι κι εκείνος την άφησε να τον κρατήσει. «Έλα, πρέπει να σπάσει ο πάγος μεταξύ μας. Είμαστε στο ίδιο στρατόπεδο.» Ο Πάνος ήταν σίγουρος ότι αυτό ήταν αλήθεια.

«Σας έχει μιλήσει η Αγγελική...»

«Ναι. Γνωρίζω τα πάντα. Γι' αυτό πήρα το θάρρος.» Τον κοιτούσε στα μάτια προσπαθώντας να του δείξει πόσο ευθύς άνθρωπος ήταν και η ίδια. Έπρεπε να τον κάνει να την εμπιστευτεί, για να της μιλήσει κι αυτός με ειλικρίνεια. «Κοίτα, υπάρχει μεγάλος ενθουσιασμός από την πλευρά της ανιψιάς μου. Καταλαβαίνεις... είσαι ο πρώτος της έρωτας.» Την άκουγε προσεκτικά με το σοβαρό ύφος που

απαιτούσε η κατάσταση. «Η ίδια μου έχει πει ότι της δείχνεις αγάπη, τρυφερότητα, σεβασμό. Χαίρομαι, γιατί αυτό ακριβώς ήθελα κι εγώ για εκείνη, αλλά θέλω να ακούσω κι από σένα...τι πραγματικά νιώθεις για την Αγγελική; Είναι έρωτας ή απλά ένας ενθουσιασμός, κάτι επιπόλαιο;» Το πρόσωπο του ακούγοντας την λέξη *επιπόλαιο* άλλαξε αμέσως έκφραση.

«Επιπόλαιο; Όχι, βέβαια. Την Αγγελική την αγαπώ με όλη μου την καρδιά.»

«Κι εκείνη σε αγαπά, όμως ξέρεις ότι υπάρχουν πολλές δυσκολίες, για να είστε μαζί.» Κι εκείνον τον απασχολούσαν αυτές οι δυσκολίες και οι άλλες που η θεία της αγνοούσε. «Την αγαπάς τόσο ώστε να περιμένεις;»

«Ναι» επιβεβαίωσε εκείνος χωρίς κανένα δισταγμό.

«Πρέπει να τελειώσει το σχολείο, να δώσει εξετάσεις, να δει που θα σπουδάσει» συνέχιζε η Λιλή.

«Μπορώ να περιμένω όσο χρειαστεί. Δεν με πειράζει. Θέλω να είναι ευτυχισμένη.»

«Κι αν φύγει μακριά για σπουδές;» Τα μάτια της τον κοιτούσαν διερευνητικά. Κάτι από τις σκέψεις του θα πρόδιδε το πρόσωπό του, γιατί στα λόγια ήταν καλός.

«Δεν θα σταθώ εμπόδιο στις σπουδές της. Γνωρίζω τους στόχους της. Θα την στηρίξω σε ο,τι αποφασίσει.»

«Πολύ εύκολα το λες. Η πραγματικότητα, όμως, δεν θα είναι εύκολη.»

«Δεν θα είναι, το ξέρω. Αλλά αγάπη δεν σημαίνει να κρατάς τον άνθρωπο που αγαπάς κοντά σου με το ζόρι.»

«Μακάρι να μην χρειαστεί να δοκιμαστεί η αγάπη σας περισσότερο από όσο δοκιμάζεται τώρα.» Ο Πάνος συμφώνησε με ένα γνέψιμο του κεφαλιού του και φευγαλέα ένιωσε φόβο μην αποκαλυφθεί το νέο για το μωρό που περίμενε η Χριστίνα, το δικό του μωρό. «Η Αγγελική φοβάται ότι αν μαθευτεί η σχέση σας μπορεί να χάσεις τη δουλειά σου. Εσύ δεν το φοβάσαι;»

«Ναι, δεν θα πω ότι δεν το φοβάμαι, αλλά αυτό που νιώθω για εκείνη είναι πολύ μεγαλύτερο... Σίγουρα σας φαίνεται ότι υπερβάλλω.» Η Λιλή γέλασε.

«Τίποτα δεν μου φαίνεται υπερβολή όταν υπάρχει έρωτας.»

«Κάτι έχει συμβεί τελευταία, σωστά; Δεν την έχω δει καθόλου από τότε που επέστρεψα.» Το γέλιο της κόπηκε απότομα. Ήρθε η στιγμή να του εξιστορήσει τα τελευταία γεγονότα. Ξεκίνησε με όσα έγιναν την παραμονή της Πρωτοχρονιάς και τον εκβιασμό του Γιάννη. Στη συνέχεια, κρύβοντας τις λεπτομέρειες που θα τον έκαναν να χάσει ίσως την ψυχραιμία του, του είπε για το ταξίδι που υποχρεώθηκε

να πάει η Αγγελική στην Αράχωβα κι εκεί η έκφραση του προσώπου του σκλήρυνε πολύ. Ο καυγάς με τον Μιχαήλ ήταν πολύ νωπός στο μυαλό του. «Κακώς πήγε μαζί του. Δεν έπρεπε να την αφήσετε.»

«Κι εμένα μου έκρυψε ότι πήγε στην εκδρομή από εκβιασμό. Δεν θα την άφηνα να το κάνει, να είσαι σίγουρος.»

«Για να μην αποκαλύψει τη σχέση μας... είναι αδιανόητο! Αυτός ο Μιχαήλ πρέπει να σταματήσει. Δεν πρέπει να τρομοκρατεί την Αγγελική.»

«Μην ανησυχείς, θα το φροντίσουμε αυτό.»

«Πρέπει να την δω. Πρέπει να της μιλήσω» παρακάλεσε την Λιλί. Αλλά εκείνη αρνήθηκε. Με μια μικρή δόση αυστηρότητας του εξήγησε ότι έπρεπε να κρατηθεί μακριά της και να κάνει υπομονή. «Θα βρεθεί η ευκαιρία να ξανασιμίξετε χωρίς να σας δουν, θα βρούμε τον τρόπο, αλλά μέχρι τότε μείνε μακριά. Σε παρακαλώ.» Ο Πάνος έκλεισε τα μάτια και ακούμπησε στο κάθισμα του σαν αποκαμωμένος από ένα δύσκολο έργο. «Δεν έχει αλλάξει κάτι στα συναισθήματα της, στο λέω με σιγουριά. Έχετε να παλέψετε για κάτι...» Ο Πάνος της έσφιξε το χέρι που τον κρατούσε πάλι με τρυφερότητα. «Αυτή είναι η χάρη που ήθελα να σου ζητήσω.»

«Δεν είναι εύκολο. Εκείνη το θέλει;»

«Όχι. Κι εκείνη αντιδρά ακριβώς με τον ίδιο τρόπο.» Δεν είχε νόημα να του το κρύψει. Η Αγγελική έβρισκε άθλια αυτήν την ιδέα. «Σκέψου, όμως. Αν τώρα γίνει γνωστή η σχέση σας, δεν έχει καμία ελπίδα. Αν όμως περιμένετε λίγο. Περνά ο καιρός, θα δεις, όλα θα πάνε καλά» τον διαβεβαίωσε. Δεν χρειάστηκε να του πει περισσότερα. Τον είχε πείσει. Πριν χωριστούν του έδωσε ένα χαρτί που είχε πάνω του γραμμένη τη διεύθυνση και το τηλέφωνο της στην Ελβετία. «Μπορείς να με καλέσεις όποτε θέλεις. Αν συμβεί κάτι μη διστάσεις» του είπε φεύγοντας πρώτη.

Στο δρόμο για το σπίτι του ο Πάνος σκεφτόταν όσα του είχε διηγηθεί η θεία της Αγγελικής. Η οργή του για τον Γιάννη ήταν πολύ μεγάλη και ήθελε να τον βρει, για να ξεσπάσει. Αναρωτήθηκε πόσες φορές ακόμα θα έκανε πίσω και πόσες φορές θα σκεφτόταν ψύχραιμα. Προσπάθησε μάταια να διώξει τις δυσάρεστες σκέψεις. Αυτές τριγυρνούσαν στο μυαλό του σαν τις ύαινες γύρω από το κουφάρι του. Ο άτιμος, την εκβίαζε να αποκαλύψει την σχέση τους, την ταπεινώσε, ίσως να έκανε κι άλλα που η θεία Λιλί δεν του τα είπε! Θα έβρισκε ικανοποίηση μόνο αν τον αντιμετώπιζε όπως αξίζει σε έναν αλήτη. Προς μεγάλη του απογοήτευση ήξερε ότι δεν μπορούσε να τον ακουμπήσει. Σταμάτησε μπροστά από τον καθεδρικό ναό

του Αγίου Δημητρίου και κοίταξε ψηλά. Είχε πάψει εδώ και χρόνια να πιστεύει στον Θεό, να ζητά βοήθεια, αλλά εκείνη τη στιγμή μόνο μια ανώτερη δύναμη θα μπορούσε να τον ηρεμήσει. Φτάνοντας έξω από το σπίτι του είδε μια παρέα τεσσάρων κοριτσιών να έρχονται από την άλλη άκρη του δρόμου. Ανάμεσα τους ήταν και η Αγγελική. Φορούσαν αθλητικά ρούχα και φαίνονταν να πηγαίνουν στην προπόνηση. Η καρδιά του χτύπησε όπως τον πρώτο καιρό που την συναντούσε τυχαία και τα έχανε μπροστά της.

«Γεια σας κύριε» τον χαιρέτησαν όλο χαμόγελα και ένοχα γελάκια μόλις τον πλησίασαν. Τους ανταπέδωσε κι εκείνος το χαιρετισμό με σεμνό χαμόγελο. Από όλες μόνο η Αγγελική είχε το θάρρος να τον κοιτάξει κατευθείαν στα μάτια. Την κοίταξε κι εκείνος με ανάλογο τρόπο κι έπειτα τις προσπέρασε ευγενικά. Ξεκλειδώνοντας την πόρτα σκέφτηκε πόσο δύσκολο θα ήταν να την βλέπει και να παριστάνει τον αδιάφορο. Η θεία της τον είχε προειδοποιήσει ότι θα έρχονταν πολλές στιγμές που θα μπορούσαν να τον παρασύρουν και σίγουρα πολλές προκλήσεις από τον Γιάννη, όμως, εκείνος θα έπρεπε να τις προσπεράσει. Του φάνηκε τελικά ότι αυτή ήταν η καλύτερη λύση. Ανεβαίνοντας τη σκάλα του σπιτιού του γέλασε πικρά με τη διαπίστωση ότι δεν ήταν άξιος της εμπιστοσύνης της. Εκείνος, που ήταν παγιδευμένος από παντού, που σε λίγους μήνες αντί να είναι ελεύθερος να ζήσει τον έρωτα του με την Αγγελική, θα γινόταν πατέρας.

Η ημέρα που η θεία Λιλή θα αναχωρούσε για την Ελβετία έφτασε. Λίγο πριν φύγει η Αγγελική για το σχολείο, οι δυο τους απομονώθηκαν και συζήτησαν ιδιαίτερος.

«Γράφε μου πιο συχνά σε παρακαλώ. Θέλω να μαθαίνω τα νέα σου, να είμαι κοντά σου. Και να μην κρατάς μέσα σου πράγματα να σε βασανίζουν, όταν τα μοιράζεσαι ξαλαφρώνεις» την συμβούλεψε. «Και μην ξεχνάς, έχω φροντίσει να έχουμε κι άλλους συμμάχους.» Αγκαλιάστηκαν και έμειναν για λίγη ώρα έτσι, μέχρι που τις διέκοψε η Ελισάβετ μπαίνοντας φουριόζα στο δωμάτιο.

«Ελάτε...κορίτσια! Λιλή, σε περιμένει ο Άρης να φύγετε. Κι εσύ μικρή, άντε και θα χάσεις και τη δεύτερη ώρα έτσι όπως το πας» φώναξε. Η Αγγελική δεν ήθελε να την αφήσει να φύγει.

«Πως θα την αντέξω;» της ψιθύρισε δείχνοντας την πόρτα από όπου βγήκε η μητέρα της. «Μη φύγεις, μείνε εδώ για πάντα» την παρακάλεσε.

«Μακάρι να μπορούσα, αλλά ξέρεις πως είμαι εγώ...δεν αντέχω πολύ σε ένα μέρος. Με περιμένουν οι φίλοι μου κι έχουμε κανονίσει αυτό το ταξίδι. Όμως, υπόσχομαι το Πάσχα να έρθω πολύ νωρίτερα. Υποσχέθηκα στη μαμά σου να ολοκληρώσουμε τη διακόσμηση του ξενώνα και να περάσουμε εκεί τις διακοπές.» Η Αγγελική έφυγε για το σχολείο χωρίς κέφια και η Λιλί με τον αδερφό της ξεκίνησαν για την Αθήνα. Στον δρόμο έπιασαν συζήτηση για διάφορα θέματα. Ένα από αυτά ήταν οι σπουδές της Αγγελικής.

«Εμένα μου είπε ότι θέλει να σπουδάσει Ιστορία της Τέχνης, όχι Νομική.» Ο Βελισσάρης είχε εκφραστεί υπέρ της Νομικής, αλλά η Αγγελική ούτε να το ακούσει.

«Καλά, καλά, το κατάλαβα. Δεν θα επιμείνω καθόλου.»

«Να της το πεις.»

«Ναι. Ξέρω ότι πρέπει να κάνω αυτή την κουβέντα με την κόρη μου το συντομότερο δυνατό. Κάθε φορά που πάμε να συζητήσουμε αυτό το θέμα, να σου η Ελισάβετ! Μας κάνει άνω κάτω με τις ιδέες της!» εξομολογήθηκε εκείνος ενοχλημένος. «Δεν θέλω να τσακώνομαι μαζί της. Ξέρεις πως σκέφτεται.» Η Λιλί γέλασε αινιγματικά.

«Επειδή ξέρω και δεν θέλω να στεναχωριέται το παιδί, εξήγησε της εσύ ότι πρέπει να σεβαστούμε την επιθυμία της κι αν χρειαστεί να τσακωθείς για χάρη της Αγγελικής, τότε να το κάνεις. Το παιδί θέλει να σπουδάσει, έχει όνειρα.... Δεν θα ακολουθήσει κανέναν άντρα σαν το σκυλάκι. Θα χαράξει τη δική της πορεία» του είπε χωρίς να μιλά ξεκάθαρα.

«Για στάσου, τι είναι αυτά που λες; Μίλα καθαρά, σε παρακαλώ.» Η Λιλί του αποκάλυψε τα σχέδια της γυναίκας του και της μέλλουσας συμπεθέρας, της Τίνας Μιχαήλ.

«Αυτές οι δύο έχουν ήδη αποφασίσει για το κοριτσάκι μας. Θέλουν να ακολουθήσει τον Γιάννη, όπου πάει αυτός να πάει κι εκείνη. Τι θα σπουδάσει η Αγγελική, καρφάκι δεν τους καίγεται, αρκεί να μη χαλάσει το προξενιό.» Ο Βελισσάρης γέλασε αυθόρμητα.

«Μα τι λες; Ποιο προξενιό; Σε ποια εποχή ζούμε;»

«Καημένε Άρη μου, είδηση δεν έχεις πάρει! Το συμπεθεριό έτοιμο το έχουν, χωρίς να υπολογίζουν τους ενδιαφερόμενους» του είπε κουνώντας το κεφάλι της με λύπη. Ο Βελισσάρης συνέχιζε να γελά χωρίς να την πολυπιστεύει.

«Υπερβολές!»

«Καθόλου. Έχω ακούσει τις συζητήσεις τους.»

«Καλά, μην ανησυχείς. Θα μιλήσω εγώ με την Αγγελικούλα και θα τα τακτοποιήσουμε όλα. Αφού το ξέρεις, αυτό που θέλω είναι να τη δω ευτυχισμένη.»

«Να το θυμάσαι αυτό που λες, αδερφέ μου. Θα έρθει η ώρα που θα πρέπει να το θυμηθείς και να στηρίζεις τις επιλογές της» του είπε πάλι αινιγματικά.

Η Λιλή μπήκε στο αεροπλάνο κι ο Βελισσάρης έτρεξε να συναντήσει την Χριστίνα σ' ένα καφέ λίγο πιο κάτω από τη δουλειά της. Την υποδέχτηκε μ' ένα ακριβό δώρο κι ένα μεγάλο χαμόγελο συγνώμης. Η Χριστίνα από την χαρά της που τον είδε ξέχασε γρήγορα αυτό που την είχε θυμώσει. Το δώρο του ήταν ένα όμορφο χρυσό βραχιόλι από ένα κεντρικό κοσμηματοπωλείο της Αθήνας.

«Μα πότε πρόλαβες; Αφού πριν λίγο ήρθες από το αεροδρόμιο;» τον ρώτησε και τον ευχαρίστησε μ' ένα φιλί για την ωραία χειρονομία.

«Δεν το πήρα τώρα. Το είχα πάρει την προηγούμενη φορά που είχα έρθει αλλά τότε δεν μπόρεσα να στο δώσω» της εξομολογήθηκε. «Πάμε στο ξενοδοχείο μου να βρεθούμε μακριά από τα αδιάκριτα μάτια;»

«Πάμε» του απάντησε εκείνη κι έφυγαν αγκαλιασμένοι.

Το ίδιο απόγευμα στη Ναύπακτο η Ελισάβετ ήταν μόνη στο σπίτι και μαγείρευε βραδινό. Μόλις άκουσε την κόρη της να μπαίνει της φώναξε να έρθει στην κουζίνα. «Η θεία σου τηλεφώνησε ότι έφτασε καλά.» Η Αγγελική μουρμούρισε ένα «ωραία» και ξεκίνησε ν' ανεβαίνει τη σκάλα με το κεφάλι κατεβασμένο.

«Τι συμβαίνει; Γιατί είσαι έτσι; Έγινε κάτι;» τη ρώτησε η Ελισάβετ αλλά απάντηση δεν πήρε. Σε λίγο της χτύπησε την πόρτα, για ν' ακούσει από μέσα την Αγγελική να της λέει να την αφήσει στην ησυχία της. Αργότερα όταν τη φώναξε για βραδινό η Αγγελική πάλι δεν ήθελε να κατέβει.

«Έλα Αγγελική, δε θέλω να δειπνήσω μόνη. Ο πατέρας σου λείπει, εσύ δεν έρχεσαι.... κανένας δε με σκέφτεται...» γκρίνιαξε έξω από την πόρτα της. Λίγα λεπτά αργότερα η Αγγελική εμφανίστηκε στην κουζίνα, για να της δηλώσει ότι δεν είχε όρεξη για φαγητό. «Για έλα εδώ. Κάθισε να τα πούμε λίγο» την καλόπιασε η Ελισάβετ. «Τι σου συμβαίνει; Είσαι στεναχωρημένη επειδή έφυγε η θεία σου;» Η Αγγελική δεν είχε όρεξη ούτε για κουβέντα. «Βρε παιδί μου, μίλα. Έγινε κάτι; Σου έκανε κάποιος κάτι;» επέμενε η μητέρα της.

«Δεν θέλω να μιλήσω. Άλλωστε και να σου πω δεν θα με καταλάβεις» της

είτε και σηκώθηκε από το τραπέζι, για να φύγει. Η Ελισάβετ την έπιασε από το χέρι και την ανάγκασε να μείνει εκεί.

«Σου υπόσχομαι να σε ακούσω και να προσπαθήσω να σε καταλάβω» της υποσχέθηκε. «Τώρα πες μου τι έγινε και επέστρεψες έτσι. Με την Κάλλια και την κυρία Γεωργία ήσουν, τι μπορεί να προέκυψε στο μάθημα και χάλασε τόσο πολύ η διάθεση σου;» Η Αγγελική μίλησε μετά από πίεση.

«Δεν έγινε κάτι στο μάθημα. Έγινε μετά το μάθημα» παραδέχτηκε μουτρωμένη.

«Με το τσιγκέλι θα στα βγάζω; Πες μου» επέμενε η Ελισάβετ.

«Με περίμενε ο Γιάννης έξω από το σπίτι της Κάλλιας, για να με φέρει εδώ.»

«Ε, και που είναι το κακό;»

«Λες και είχα ανάγκη από συνοδό!» της είπε με αγανάκτηση. Η Ελισάβετ γέλασε.

«Αυτό είναι όλο; Το παιδί σε προσέχει. Σ' αγαπάει και θέλει να σιγουρευτεί ότι θα γυρίσεις στο σπίτι σου με ασφάλεια. Δεν καταλαβαίνω γιατί νευριάζεις;» αναρωτήθηκε. Η Αγγελική αμέσως φούντωσε.

«Να με ελέγχει θέλει, μαμά, όχι να με προσέχει. Δεν τον ξέρεις καλά, γι' αυτό μην τον υποστηρίζεις. Δεν είναι άγιος» της απάντησε δίνοντας έμφαση στα τελευταία λόγια της.

«Κανείς δεν είναι άγιος, αλλά για τον Γιάννη είμαι σίγουρη ότι θέλει μόνο το καλό σου. Αυτό που νιώθει για σένα θα έπρεπε να σε κάνει να χαίρεσαι. Δεν σε καταλαβαίνω, πραγματικά» της είπε κοιτώντας την με έκπληξη.

«Φυσικά δεν με καταλαβαίνεις. Στο μυαλό σου ο Γιάννης είναι το ιδανικό αγόρι για μένα, κι εγώ είμαι η τρελή που δεν τον θέλω» άρχισε να φωνάζει η Αγγελική.

«Μη φωνάζεις. Θα μας ακούσει η γειτονιά και θα λέει ότι τσακωνόμαστε. Δε λέω ότι είσαι τρελή. Αυτό που λέω είναι ότι ο Γιάννης είναι ένας ωραίος νέος από πολύ καλή οικογένεια. Ένας νέος που πραγματικά σε αγαπάει και θα σε κάνει ευτυχισμένη. Τυχερή είσαι και δεν το ξέρεις!» συνέχισε με θέρμη η Ελισάβετ την υποστήριξη του Γιάννη.

«Ναι, μεγάλη τύχη! Το ήξερες μανούλα μου ότι ο Γιάννης από το καλοκαίρι με πιέζει να κοιμηθώ μαζί του; Θέλει να ολοκληρώσουμε τη σχέση μας και τελευταία προσπαθεί να μου το επιβάλει!» της είπε οργισμένα. Η Ελισάβετ άλλαξε ύφος και της εξήγησε γλυκά.

«Έτσι είναι τα αγόρια, αγάπη μου. Δεν είναι περίεργο που σου ζητά κάτι τέτοιο. Ερωτευμένος είναι, σε επιθυμεί τόσο, που είναι το κακό;» Η Αγγελική δεν πίστευε αυτά που άκουγε.

«Δηλαδή τι μου λες; Να κάνω έρωτα μαζί του επειδή το θέλει εκείνος; Τι θέλω εγώ δεν μετράει;» Οι ερωτήσεις της Αγγελικής δεν φάνηκαν να ξαφνιάζουν τη μητέρα της παρόλο που δεν είχαν συζητήσει ποτέ πριν αυτό το θέμα.

«Δεν είσαι μικρό κορίτσι πια. Κάποια στιγμή θα γίνει αυτό. Γιατί να μη γίνει με αυτόν που στο μέλλον θα γίνει ο άντρας σου; Τι να περιμένεις;» της είπε απολύτως φυσικά.

«Δεν είμαστε καλά! Ακούς τι λες; Ποιος θα γίνει άντρας μου; Πιστεύεις ότι εγώ θα παντρευτώ τον Γιάννη! Και ποιος σου είπε ότι εγώ θα παντρευτώ; Ποτέ!» είπε και πετάχτηκε πάνω σαν το ελατήριο. Η Ελισάβετ έμεινε μόνη στην κουζίνα να κοιτά τη σκάλα και να αναρωτιέται.

«Πόσο χαζή είσαι, κόρη μου. Δεν ξέρεις ποιο είναι το συμφέρον σου» σκεφτόταν και κουνούσε το κεφάλι της απογοητευμένη.

Οι μέρες που ακολούθησαν ήταν ένα μαρτύριο για τον Πάνο. Μαρτύριο οι ώρες στο σχολείο που δεν την έβλεπε, μαρτύριο στο σπίτι που ήταν μόνος, μαρτύριο που δεν ερχόταν στο Ρολόι τους. Κάποτε που τύχαινε να την συναντήσει στο διάλειμμα ή στο μάθημα, πάντα ήταν μαζί της ο Γιάννης. Με περίσσιο θράσος την περιέφερε και την αγκάλιαζε σαν τρόπαιο κρατώντας τα προσχήματα μόνο μπροστά στους άλλους καθηγητές, όχι σ' εκείνον. Τον προκαλούσε με ματιές, με υπονοούμενα και έδειχνε την ικανοποίηση του που η Αγγελική χαμήλωνε το βλέμμα όταν περνούσαν από μπροστά του.

«Ο άτιμος! Τα κατάφερε! Την κάνει να ντρέπεται!» σκεφτόταν όταν τους έβλεπε. Ανίσχυρος να τον απομακρύνει από κοντά της, ήταν συνεχώς θυμωμένος και κακόκεφος. Πρώτη που πρόσεξε την αλλαγή του Πάνου ήταν η κυρία των Γαλλικών, η κυρία Λεγάκη.

«Τώρα είναι η ευκαιρία» σκέφτηκε μια μέρα που έτυχε να έχουν εφημερία μαζί. «Παναγιώτη, τελευταία δεν φαίνεσαι καθόλου καλά» μπήκε κατευθείαν στο θέμα. Ο Πάνος κούνησε το κεφάλι του αλλά δεν έβγαλε μιλιά. «Τι σου συμβαίνει. Μπορώ να βοηθήσω σε κάτι;» του είπε πρόθυμα.

«Σ' ευχαριστώ Αντιγόνη μου, αλλά δεν έχω κάτι» της απάντησε εκείνος αποφεύγοντας να την κοιτάξει.

«Συγγνώμη που γίνομαι αδιάκριτη, αλλά δεν μπορώ να το πιστέψω, όταν σε βλέπω... θλιμμένο να πω; Κάτι σε βασανίζει, δεν μπορεί...»

«Όχι, αλήθεια.»

«Φταίει που δεν έχεις παρέες. Αυτό θα το αλλάξουμε.»

«Καλά είμαι. Δεν με πειράζει η μοναξιά» είπε ψέμματα, αλλά η κυρία Λεγάκη δεν το έβαλε κάτω. Τον έπεισε να βρεθούν το απόγευμα στην ανατολική παραλία.

Και ήρθε το απόγευμα και το σκοτάδι θα αργούσε να πέσει στην πόλη καθώς οι ημέρες είχαν αρχίσει να μεγαλώνουν. «Ήρθες! Τι καλά που ήρθες!» Η πρώτη αντίδραση της μόλις είδε τον Πάνο ήταν να χειροκροτήσει. Εκείνος γέλασε, κυρίως γιατί διασκεδάζε με τον αυθόρμητο χαρακτήρα της, αλλά όχι όπως θα γελούσε αν ήταν πραγματικά χαρούμενος. «Πάλι δεν είσαι στα κέφια σου. Σε είδα εγώ πως περπατούσες από μακριά, αργός, προβληματισμένος. Έλα, πάμε εδώ παρακάτω να πιούμε κάτι ζεστό και να τα πούμε. Σου χρειάζεται μια καλή φίλη» του είπε μονοκοπανιά τραβώντας τον από το μπράτσο με οικειότητα. Την συνόδεψε σ' ένα μικρό καφέ στο τέρμα της παραλίας και κάθισαν μπροστά στη τζαμαρία, για να βλέπουν τα χρώματα καθώς σουρούπωνε. «Αχ, εδώ σεββίρουν την πιο ωραία σοκολάτα. Θα σε γλυκάνει και θα ζεστάνει το μέσα σου» του είπε, για να ξεκινήσει την κουβέντα πάνω στο θέμα της κακοκεφιάς του. «Λοιπόν, θα μου πεις τι σου συμβαίνει τελευταία;» Αυτή ήταν μια ερώτηση με δύσκολη απάντηση για τον Πάνο. Κοιτούσε έξω την θάλασσα, για να αποφύγει το βλέμμα της. Τι να της απαντήσει; Για ποιο από όλα να μιλήσει; Λες και θα μπορούσε να αποκαλύψει οτιδήποτε! Η κυρία Λεγάκη επέμενε. «Καταλαβαίνω τι έχεις... Αναγνωρίζω τα σημάδια... Εμπιστεύσου με και θα δεις που ξέρω πως να σε βοηθήσω» του υποσχέθηκε. Όμως όσο κι αν εκτιμούσε το ενδιαφέρον της ήταν αδύνατο να μιλήσει για όσα τον στεναχωρούσαν.

«Αντιγόνη μου...» ξεκίνησε να λέει και κόμπιασε λίγο, «...σ' ευχαριστώ αλλά ποτέ δεν μιλώ για τα προσωπικά μου...» Η κυρία Λεγάκη αναστέναξε σαν να ήθελε να του πει ότι ήταν ανώφελο να την αποφεύγει κι εκεί ακριβώς επανήλθε πιο δυναμικά.

«Κοίτα, νομίζω ότι ξέρω τι σου συμβαίνει. Όχι, δεν νομίζω.... Ξέρω τι σου συμβαίνει. Και ξέρω ποιο είναι το πρόσωπο που θέλεις να προστατέψεις.» Τα μάτια του μισόκλεισαν περιμένοντας ν' ακούσει την συνέχεια θεωρώντας ότι θα άκουγε κάτι αόριστο, κάτι άσχετο με αυτό που πραγματικά του συνέβαινε. Όμως εκείνη δεν αστειευόταν. «Είσαι απελπισμένα ερωτευμένος με μια μαθήτριά μας, σωστά;» Η

ερώτηση της ήταν σαν έντομο που τον τσίμπησε. Για μια ελάχιστη στιγμή κράτησε την ανάσα του, δεν κατάπιε ούτε το σάλιο του και αμέσως της έγνεψε αρνητικά. Στα επόμενα δευτερόλεπτα εμφανίστηκαν μικρές σταγονίτσες ιδρώτα στο μέτωπο του και το χρώμα στο λαιμό του άλλαξε προς το βαθύ κόκκινο. Ήταν έτοιμος να τα αρνηθεί όλα. «Πριν το αρνηθείς, θα σου πω ότι στην αρχή το κατάλαβα μόνη μου, αλλά μετά μου το επιβεβαίωσε ένα άτομο που, ας πούμε, εμπλέκεται στην ιστορία.» Το ενοχλητικό έντομο συνέχισε να τον τσιμπά με όρεξη κι εκεί ήταν που ο Πάνος αισθάνθηκε να του ανεβαίνει πυρετός.

«Κάτι λάθος κατάλαβες, Αντιγόνη. Κάτι λάθος σου είπαν.» Ύψωσε τη φωνή του την ώρα που σηκωνόταν και άρπαζε το μπουφάν του, για να φύγει. Αλλά πριν τα καταφέρει, έφτασε ο σερβιτόρος με τις ζεστές σοκολάτες στον δίσκο. Αν δεν είχε σταθεί μπροστά του να του κλείσει το δρόμο, ο Πάνος θα είχε ήδη φύγει πριν ακούσει τη συνέχεια.

«Δεν κατάλαβα λάθος. Μη φεύγεις.» Ο Πάνος την αγριοκοίταξε. Είχε νευριάσει με την αδιακρισία της, αλλά περισσότερο ένιωσε να εγκλωβίζεται μέσα σε έναν κύκλο κουτσομπολιού και αποκαλύψεων. «Περίμενε, Παναγιώτη. Η κυρία Κουτρουμάνη μου μίλησε.» Στο άκουσμα αυτού του ονόματος δεν έκανε επόμενο βήμα.

«Η κυρία Αθανασία; Σου μίλησε; Δεν μπορεί.»

«Έλα, κάθισε σε παρακαλώ και θα σου πω.» Ο σερβιτόρος είχε αφήσει το πεδίο ελεύθερο, αλλά ο Πάνος παρέμεινε στη θέση του, σχεδόν μαρμαρωμένος. Τελικά άφησε το μπουφάν του στην καρέκλα και κάθισε ξανά απρόθυμα. Δεν είχε άλλη επιλογή.

«Τι είπε για μένα; Και γιατί το είπε σε σένα;» Η κυρία Λεγάκη ήταν απολύτως ψύχραιμη και σοβαρή και δεν παρεξήγησε τον κάπως προσβλητικό τόνο του.

«Μην ανησυχείς, δεν είπε κάτι κακό, τίποτα, για να σε βλάψει. Μόνο εκείνη κι εγώ γνωρίζουμε και είμαστε με το μέρος σου.» Τα λόγια της δεν τον έπειθαν. «Μπορείς να μας εμπιστευέσαι.»

«Όχι. Σταμάτα. Δεν έχεις ιδέα πόσο επικίνδυνα μπορεί να εξελιχθεί η κατάσταση αν παραδεχτώ κάτι από αυτά που λες.»

«Κι όμως... έχω βρεθεί στην ίδια θέση με σένα και ξέρω ακριβώς τι περνάς.» Του φάνηκε αστείο αυτό που άκουγε, αλλά δεν είχε όρεξη για γέλια. Φυσικά δεν θα παραδεχόταν τίποτα. «Γιατί νομίζεις ότι βρίσκομαι εδώ; Η κυρία Αθανασία με εμπιστεύτηκε. Με παρακάλεσε να σου μιλήσω, γιατί ίσως μόνο εγώ μπορώ να σε

βοηθήσω.»

«Και δε μου λες; Τι είναι αυτό που περνάω και που μόνο εσύ μπορείς να με βοηθήσεις;» Δεν ήταν δύσκολο να αντιληφθεί κανείς πόσο ενοχλημένος ήταν, αλλά η κυρία Λεγάκη ήταν αποφασισμένη να το αγνοήσει για το καλό του.

«Έναν απαγορευμένο έρωτα» του απάντησε χωρίς δισταγμό. Ο Πάνος έκανε έναν μορφασμό αποδοκιμασίας. «Κι εγώ τον έζησα, αλλά... Ο δικός μου έρωτας ναυάγησε.» Σταμάτησε να μιλά για λίγο και κοίταξε έξω προς τη θάλασσα σαν να έβλεπε το ναυάγιο στο βάθος. Με βραχνή φωνή κοιτώντας με νοσταλγία τον ορίζοντα συνέχισε. «Κι εδώ που βρίσκομαι... Τι νομίζεις; Τυχαία ζήτησα μετάθεση τόσο μακριά από το σπίτι μου; Έκανα την επιλογή μου και την πλήρωσα. Ακόμα την πληρώνω.» Για πρώτη φορά ο Πάνος την άκουγε να μιλά χωρίς εκείνο το νάζι που έδινε στη φωνή της έναν κοριτσιίστικο τόνο. Παρόλα αυτά εξακολουθούσε να μην την εμπιστεύεται.

«Δεν ξέρω τι πέρασες εσύ αλλά δεν μπορεί να είναι το ίδιο.»

«Το ελπίζω, γιατί θα ήθελα η δική σας ιστορία να έχει καλύτερη εξέλιξη από την δική μου.» Για λίγο σώπασαν και οι δυο μέχρι που η περιέργεια τον νίκησε κι έτσι την παρακίνησε να του διηγηθεί την ιστορία της. Πριν κάποια χρόνια, όταν εκείνη ήταν στα εικοσιτέσσερα, την ερωτεύτηκε ένας μαθητής της. Ήταν η πρώτη χρονιά που εργαζόταν σε σχολείο. «Το νεαρό της ηλικίας μου ήταν η αιτία, για να με πλησιάσουν οι μαθητές μου, κι εγώ γοητευμένη από το ρόλο μου άφησα τον εαυτό μου να γίνω η αγαπημένη τους καθηγήτρια. Από τους μαθητές της τρίτης Λυκείου, ένας φαινόταν να με συμπαθεί περισσότερο από τους άλλους. Το ενδιαφέρον του με κολάκεψε κι εγώ σιγά-σιγά άρχισα να ανταποδίδω, χωρίς να ξέρω, χωρίς να φαντάζομαι που θα οδηγούσε. Εξελίχθηκε σε έρωτα...δυνατό κι αδιέξοδο που δεν τον σταμάτησα...γιατί δεν μπόρεσα, γιατί δεν ήθελα. Παγιδεύτηκα στα δικά μου συναισθήματα. Ζούσα κάτι εντελώς διαφορετικό από αυτό που ήξερα ότι ήταν ο έρωτας μέχρι τότε. Αλλά, δυστυχώς...δεν κράτησε.»

«Δεν κράτησε...» Ο Πάνος επανέλαβε την τελευταία της φράση σαν υπνωτισμένος.

«Μαθεύτηκε.»

«Μαθεύτηκε; Πως;»

«Εκείνον τον καιρό είχα αρραβωνιαστεί ένα καλό παλικάρι από το χωριό μου. Νόμιζα ότι τον αγαπούσα, σχεδιάζαμε ήδη τον γάμο μας, εννοώ πριν, πριν ερωτευτώ τον μαθητή μου». Ο Πάνος πάσχιζε να σκορπίσει από το μυαλό του τις ομοιότητες με

τη δική του ιστορία. «Κατάλαβα ότι δεν θα μπορούσα να παντρευτώ και προσπάθησα να διαλύσω τον αρραβώνα με χίλιες χαζές δικαιολογίες, αλλά εκείνος δεν τις πίστεψε. Κάποτε με παρακολούθησε και δεν άργησε να το εξακριβώσει...» Σ' εκείνο το σημείο της αφήγησης της τα μάτια της πλημμύρησαν με δάκρια αλλά δεν σταμάτησε. «Όπως σου είπα, η σχέση μας δεν έμεινε κρυφή. Το σκάνδαλο ήταν, αυτό που λέμε, χωρίς προηγούμενο. Ο αρραβωνιαστικός μου αντέδρασε πολύ άσχημα. Οι γονείς του μαθητή μου το ίδιο, μέχρι που απείλησαν ότι θα με καταγγείλουν. Στο σχολείο, γονείς, μαθητές και συνάδελφοι μου γύρισαν την πλάτη. Ο σύλλογος των γονέων ζήτησε την απόλυσή μου αλλά επειδή δεν υπήρχαν αποδείξεις δεν προχώρησε. Με λίγα λόγια, με συζητούσε όλη η πόλη. Ούτε να κυκλοφορήσω έξω μπορούσα.» Ο Πάνος ακούγοντας την εξομολόγησή της κατάλαβε τι τον περίμενε αν ο Μιχαήλ πραγματοποιούσε τις απειλές του. «Μου στοίχησε πολύ, Παναγιώτη. Αναγκάστηκα να πάρω άδεια για το υπόλοιπο της χρονιάς και να φύγω από το νησί μου. Ζήτησα απόσπαση για την Αθήνα κι έπειτα αναγκάστηκα να φύγω και πιο μακριά. Έτσι κατέληξα εδώ. Ακόμα δεν μπορώ να πω αν έκανα λάθος ή όχι. Ερωτεύτηκα έναν μικρότερο μου, έναν ανήλικο, έναν μαθητή μου.» Η φωνή της ράγιζε ξαφνικά. «Ήμουν κατάπτυστη. Δεν μου συγχωρούσαν ότι ήμουν η καθηγήτρια του. Δεν μπορούσαν να καταπιούν την διαφορά της ηλικίας. Είμαι σίγουρη ότι με έβλεπαν σαν πόρνη.» Ένας αθόρυβος λυγμός την ταρακούνησε δυνατά. Το χέρι της βρήκε συντροφιά στο χέρι του Πάνου που την έσφιξε, για να της δώσει λίγη από τη δύναμη του. «Δεν ήταν πολλοί αυτοί που με στήριζαν. Λίγοι συγγενείς, δυο τρεις φίλοι και οι γονείς μου. Κι εκείνοι τελικά...μου ζήτησαν να φύγω μέχρι να ξεχαστεί το θέμα, για να γλυτώσω είπαν. Κι απ' ότι φαίνεται...μάλλον, δεν θα ξαναγυρίσω.» Το παράπονο αγκαλιά με τη γενναιότητα την έκαναν να ακούγεται σαν μια ηλικιωμένη που διηγείται τα γλυκά βάσανα της ζωής της. «Ξέρεις τι πιστεύω; Η διαφορά ηλικίας μπορεί τελικά να μην τους πείραζε αν ήμουν άντρας.» Ο Πάνος θυμήθηκε την ιστορία που του είχε πει η Αγγελική για τους γονείς της και συμφώνησε.

«Κι εκείνος; Ο νεαρός...» τόλμησε να την ρωτήσει.

«Δεν τον ξαναείδα. Δεν προσπάθησε να επικοινωνήσει μαζί μου, ποτέ. Ούτε κι εγώ, όμως.... Έμαθα ότι πέρασε στην Αθήνα, στη σχολή που επέλεξαν οι γονείς του, τίποτα άλλο.»

«Αχ, βρε, Αντιγόνη...» της είπε ο Πάνος κοιτώντας την εντελώς διαφορετικά πια. Τώρα στα μάτια του, η καλή του συνάδελφος, η γλυκιά αυθόρμητη γυναίκα, που τόσες φορές τον φλέρταρε έκδηλα φέρνοντάς τον συχνά σε δύσκολή θέση, είχε

αποκτήσει μια άλλη διάσταση, λιγότερο ανθρώπινη και περισσότερο μυθική.

«Ω! Μη λυπάσαι. Δεν το μετανιώνω. Ήταν ότι καλύτερο έχω ζήσει» του είπε κλείνοντας εκεί την ιστορία της με το νάζι να επανέρχεται μαζί με το κέφι. Έπειτα γύρισε την κουβέντα πάλι στα δικά του. «Ξέρω, λοιπόν, τι περνάς. Τώρα πιστεύεις ότι μπορώ να σε βοηθήσω;» Ο Πάνος ένωσε ανακούφιση που βρέθηκε ένας άνθρωπος να καταλάβει αυτό που ζούσε και που δεν ήταν έτοιμος να τον κρίνει.

«Σ' ευχαριστώ που μου εμπιστεύτηκες μια τόσο προσωπική εμπειρία. Είχες δίκιο. Ξέρεις ακριβώς τι περνάω.» Και τότε αποφάσισε να της τα πει όλα και να μην κρύψει τίποτα. Η Αντιγόνη ήταν πια κάτι παραπάνω από απλή φίλη, ήταν ένας δικός του άνθρωπος. Όταν τελείωσε όσα είχε να της πει το μεγάλο βάρος είχε φύγει από πάνω του.

«Δεν το φανταζόμουν, αλλά εσύ έχεις πολλά μέτωπα ανοιχτά. Πρέπει να δεις τι θα κάνεις με την Χριστίνα και το μωρό. Καταλαβαίνεις ότι έχεις μεγάλη υποχρέωση απέναντι τους;»

«Πως δεν το καταλαβαίνω. Το καταλαβαίνω πολύ καλά και θέλω να πάρω τη σωστή απόφαση, αλλά δεν ξέρω ποια είναι.» Όσο προβληματισμένος ήταν εκείνος άλλο τόσο ήταν κι εκείνη. Συνοδεύοντας την στο σπίτι η διάθεση του ήταν πολύ καλύτερη. «Δεν ξέρω πώς να σ' ευχαριστήσω. Χαίρομαι τελικά που σου μίλησα» της είπε κρατώντας της τα χέρια. «Κι εγώ χαίρομαι που μ' εμπιστεύτηκες. Είναι πολύ καλό κορίτσι η Αγγελικούλα, αλλά πρέπει να περιμένεις να τελειώσει το σχολείο, για να έχετε μέλλον μαζί. Όσο για τον Μιχαήλ... δεν θα τον αφήσουμε να σας τα χαλάσει. Θα βρούμε τρόπο να του χαλάσουμε εμείς τα σχέδια!»

Στο ξενοδοχείο, που έμενε ο Βελισσάρης, οι ένοικοι στα δωμάτια του τελευταίου ορόφου είχαν την καλύτερη θέα στη θάλασσα. Αυτή την θέα χάζευε κι εκείνος έχοντας στην αγκαλιά του την Χριστίνα. «Πάμε κάπου για φαγητό;» Τυλιγμένοι με το ίδιο σεντόνι μόλις είχαν σηκωθεί από το κρεβάτι. Η Χριστίνα έγνεψε θετικά με κλειστά τα μάτια.

«Ότι θέλεις εσύ, αγάπη μου» της ξέφυγε αυθόρμητα. Ο Βελισσάρης ευχαριστήθηκε με αυτό που άκουσε. Όλα του άρεσαν με την Χριστίνα και όταν ήταν μαζί της τα υπόλοιπα έμπαιναν στην άκρη. «Εσένα θέλω» της απάντησε με νόημα. Μια ώρα αργότερα καθισμένοι σ' ένα ακριβό εστιατόριο συζητούσαν για ταξίδια που ήθελαν να κάνουν μαζί στο μέλλον. Η ρομαντική ατμόσφαιρα ήταν αυτό που

επιθυμούσαν και οι δυο, η αποφυγή της πραγματικότητας και η απόλαυση ήταν αυτό που είχαν ανάγκη. Όμως, ανάμεσά τους υπήρχε μια απόσταση, κάποια καλά κρυμμένα μυστικά, το παρελθόν που έμενε επίτηδες στο ντουλάπι του χρόνου, ενοχές που τους υπαγόρευαν προσεκτικά πίσω από ποιο ψέμα θα καλύψουν ένα πρόσωπο, μια κατάσταση. Ο Βελισσάρης παρατήρησε ότι η Χριστίνα δεν είχε πολλή όρεξη για φαγητό. Όταν τη ρώτησε γιατί δεν έτρωγε, εκείνη του απάντησε ότι είχε βάλει ένα δυο κιλά στις γιορτές και προσπαθούσε να επιστρέψει στα κανονικά της. Η δικαιολογία της δεν ήταν άλλο ένα ψέμα, σίγουρα, όμως όχι και όλη η αλήθεια. «Λοιπόν, για πες μου πως πέρασες τις γιορτές; Σίγουρα, έκανες κι άλλα ωραία πράγματα εκτός από το να μαγειρεύεις όλη μέρα» τη ρώτησε με περιέργεια. Δεν ήξερε πολλά πράγματα για την ζωή της και αναρωτιόταν ποιες ήταν οι συνήθειές της. Η Χριστίνα του είπε ότι είχε φιλοξενήσει κάποιους φίλους από τα Γιάννενα και ότι πέρασε τις γιορτινές ημέρες με ψώνια, ξεκούραση και εορταστικά δείπνα. «Δηλαδή δεν σου έλειπα καθόλου...» παραπονέθηκε γελώντας κάτω από το μουστάκι του. Το δικό της χαριτωμένο γέλιο δεν ήταν απάντηση.

«Κι εσύ, πως πέρασες;» Ο Βελισσάρης της εξομολογήθηκε ότι δεν υπήρξε μέρα που να μην ένιωθε την ανάγκη να έρθει στην Αθήνα να την βρει. «Και γιατί δεν το έκανες;» Ήταν η σειρά του Βελισσάρη τώρα να γελάσει. Και οι δυο έπαιζαν το παιχνίδι τους με φοβερή μαεστρία.

«Σου τηλεφώνησα αρκετές φορές αλλά δεν απαντούσες...» της είπε σοβαρά. «Νόμιζα ότι ήθελες να το τελειώσουμε και με απέφευγες.» Η Χριστίνα είχε σκεφτεί πολύ προσεκτικά τις απαντήσεις της. Του είπε την απλή δικαιολογία ότι όσο κι αν και η ίδια ήθελε να είναι μαζί του, έπρεπε να τον αφήσει μόνο του να πάρει εκείνος την απόφαση, χωρίς να τον επηρεάσει. Φυσικά ούτε λόγος να αποκαλύψει ότι είχε μετακομίσει στο σπίτι του αρραβωνιαστικού της παριστάνοντας την μέλλουσα κυρία Αυγερινού. Αυτή την λεπτομέρεια δεν έπρεπε να την μάθει εκείνος. Και ένα ακόμα ψέμα ήταν απαραίτητο για να καλύψει τις κινήσεις της.

«Από την άλλη εβδομάδα θα εργάζομαι μόνο εδώ. Είναι έγκυος μία κοπέλα από τη δουλειά και θα αναλάβω το πόστο της.»

«Δηλαδή, δεν θα ξαναέρθεις στην Πάτρα;» Η απογοήτευση στη φωνή του της φάνηκε χαριτωμένη.

«Για λίγο. Ίσως να καταφέρω να έρθω, εκτός δουλειάς.»

«Υποσχέσου το» της ζήτησε εκείνος.

«Το υπόσχομαι» είπε σίγουρη ότι θα κρατούσε την υπόσχεση της.

Εκείνο το Σάββατο το πρωί ο ουρανός προμήνυε χιονιά. Στους δρόμους οι ελάχιστοι διαβάτες που κυκλοφορούσαν στην όμορφη πόλη ήταν κουκουλωμένοι και βιάζονταν να γυρίσουν στα σπίτια τους, για να ζεσταθούν. Η Αγγελική περπατούσε με γρήγορο ρυθμό και σκεφτόταν ότι από κάπου θα εμφανιστεί ο Γιάννης. Τελευταία είχε επιστρατεύει και τους φίλους του να την παρακολουθούν. Δεν είχαν περάσει δυο μέρες που είχε δει τον Στέργιο να την ακολουθεί μέχρι το σπίτι της καθώς επέστρεφε από το σχολείο και είχε γίνει έξω φρενών. Μέχρι εκεί είχε φτάσει η ζήλια κι ο εγωισμός του, να στέλνει το φιλαράκι του ξωπίσω της, να την ελέγχει με κάθε τρόπο. Ευτυχώς αυτή τη φορά έφτασε χωρίς συνοδεία στο κέντρο. Κάτω από μια διάφορη κατοικία κοίταξε τα δυο κουδούνια δίπλα από την πόρτα και χτύπησε εκείνο που έγραφε Α. Λεγάκη. Μπήκε μέσα μόλις άνοιξε η πόρτα κι ανέβηκε στον επάνω όροφο. «Τι να θέλει να συζητήσουμε άραγε;» αναρωτιόταν αλλά η απάντηση απείχε πολύ από αυτό που εκείνη φανταζόταν. Φτάνοντας έξω από την πόρτα της καθηγήτριας της ετοιμάστηκε να χτυπήσει, αλλά δεν πρόλαβε. Η πόρτα άνοιξε και μπροστά της εμφανίστηκε ο Πάνος, με το ωραίο αρρενωπό του πρόσωπο και το ψηλό ανάστημα. Το πρώτο που ένιωσε η Αγγελική ήταν αδικαιολόγητος πανικός και έπειτα, όπως τον πρώτο καιρό, ντροπή κι αμηχανία. Προτού προλάβει να αντιδράσει, ο Πάνος της έτεινε το χέρι του κι εκείνη τον ακολούθησε πειθήνια στο εσωτερικό του σπιτιού. Η επόμενη στιγμή έφερε την πιο φυσική εξέλιξη ανάμεσα σε δυο ερωτευμένους που είχαν καιρό χωριστεί. Ο Πάνος την φιλούσε και της ψιθύριζε.

«Κορίτσι μου, μόνο να ήξερες πόσο μου έλειψες.» Η Αγγελική με κλειστά τα μάτια ανταποκρινόταν στο φιλί του, αλλά ακόμα δεν ένιωθε σίγουρη γι' αυτό που ζούσε. «Σίγουρα απορείς πως βρέθηκα εδώ. Περίμενες να συναντήσεις την κυρία Λεγάκη...» Της τα εξήγησε όλα. «Μπορείς να την εμπιστευτείς, μη φοβάσαι.» Η θεία της και η κυρία Κουτρουμάνη είχαν βρει τον τρόπο να τους φέρουν σε επαφή και η κυρία Λεγάκη ήταν ο συνδετικός τους κρίκος. «Μπορείς να μείνεις για λίγο;» τη ρώτησε με την ελπίδα ότι θα περνούσαν λίγο χρόνο μαζί.

«Τώρα που είμαι εδώ...δεν με νοιάζει. Θα μείνω όσο θέλεις» του υποσχέθηκε με σιγουριά. Τα πρόσωπά τους έλαμπαν από χαρά και τα σώματά τους ακουμπούσαν το ένα το άλλο με στοργή. «Η κυρία Λεγάκη;» τον ρώτησε μετά από λίγη ώρα που

αντιλήφθηκε ότι έλειπε από το σπίτι της. Ο Πάνος της εξήγησε ότι είχε φύγει για να τους αφήσει μόνους.

«Δεν ήθελε να σε φέρει σε δύσκολη θέση.»

«Κι εγώ που νόμιζα ότι ήθελε να κουβεντιάσουμε για τις σπουδές μου. Μου είπε ότι ήθελε να μιλήσουμε για κάτι σοβαρό που αφορούσε το μέλλον μου. Αυτό λοιπόν εννοούσε...» Χαμογέλασε πολύ ευχαριστημένη με την έξυπνη ιδέα της καθηγήτριας της.

«Λοιπόν, είναι ώρα να κουβεντιάσουμε και κάποια άλλα πράγματα. Σε έχω δει πως έχεις αλλάξει μετά από τις διακοπές. Και ξέρω τον λόγο. Μου μίλησε η θεία σου.» Η Αγγελική σηκώθηκε από την θέση της δίπλα του. Αισθανόταν πολύ παράξενα. Ήξερε ότι η θεία της του είχε μιλήσει και του είχε πει όσα ακριβώς χρειαζόταν να ξέρει.

«Κάνω αυτό που μου ζήτησε ο Γιάννης και προσπαθώ...» Ο Πάνος ξέσπασε πριν προλάβει να ολοκληρώσει τη φράση της.

«Δεν μπορώ να πιστέψω ότι σου κάνει τέτοιο εκβιασμό ο αλήτης!» Η Αγγελική τον καθησύχασε.

«Μην ανησυχείς και δεν θα καταφέρει αυτό που θέλει. Νομίζει ότι έτσι θα σε ξεχάσω αλλά πετυχαίνει το αντίθετο.»

«Πες μου, εγώ τι μπορώ να κάνω; Δεν μπορώ να το αφήσω έτσι...»

«Τίποτα. Κανείς μας δεν μπορεί να κάνει κάτι. Πρέπει να πάμε με τα νερά του. Μόνο τότε δεν θα έχουμε πρόβλημα. Λίγοι μήνες έμειναν.»

«Θα κάνω υπομονή, αλλά αν καταλάβω ότι σου φέρεται άσχημα, δεν θα το αφήσω έτσι.» Υποψιαζόταν ότι η Αγγελική δεν του τα έλεγε όλα από φόβο. Ο εκβιασμός του Μιχαήλ, λειτουργούσε μια χαρά, ωστόσο, δεν θα υποχωρούσε αν καταλάβαινε ότι τραβούσε πολύ το σκοινί. «Θέλω να μου τα λες όλα...» Η Αγγελική το ήθελε αλλά δεν μπορούσε να του δώσει μια υπόσχεση που σίγουρα δεν θα κρατούσε.

«Σου υπόσχομαι να προσέχω. Αν χρειαστεί, θα ζητήσω τη βοήθειά σου.» Οι στιγμές τους ήταν πάντα φορτισμένες με δυνατά αισθήματα κι ο χρόνος, που δεν σταματούσε για χάρη τους, έμοιαζε αυτή τη φορά να έχει παγώσει.

«Πες μου, πως τα πας με το διάβασμα;» Η Αγγελική αναστέναξε απογοητευμένη.

«Τώρα τελευταία είναι δύσκολο να συγκεντρωθώ. Όσο κι αν διαβάζω δεν μου φαίνεται αρκετό. Φοβάμαι ότι δεν θα τα καταφέρω στο τέλος.»

«Όλοι το ίδιο νιώθουν όσο πλησιάζουν οι εξετάσεις. Να σκέφτεσαι μόνο ότι θα πετύχεις. Και να είσαι σίγουρη ότι του χρόνου θα κάνεις μια άλλη ζωή.» Η Αγγελική έστρεψε το βλέμμα της αλλού. Αυτή η άλλη ζωή την προβλημάτιζε αντί να την κάνει χαρούμενη.

«Φοβάμαι ότι αν δεν περάσω στην σχολή που θέλω ίσως χρειαστεί να φύγω...στο εξωτερικό...» Ο Πάνος το περίμενε και δεν έδειξε να απογοητεύεται.

«Αν χρειαστεί και το θέλεις, να πας.»

«Δεν ξέρω αν το θέλω πια..»

«Φοβάσαι ότι αν φύγεις εμείς οι δυο δεν θα είμαστε μαζί;» Φυσικά και το φοβόταν. Στο μυαλό της ήταν μια μόνιμη ανησυχία που την βασάνιζε. «Δεν χρειάζεται να ανησυχείς γι' αυτό. Είναι στο χέρι μας... Εσύ πρέπει να πραγματοποιήσεις τα όνειρα σου. Είτε εδώ ή σε άλλη χώρα θα σπουδάσεις αυτό που επιθυμείς και κανείς δεν θα σε εμποδίσει. Κανείς.» Στο μυαλό της τριγυρνούσε η σκέψη της μητέρας της. Ήξερε ότι εκείνη θα ήθελε να την εμποδίσει.

«Δεν ξέρω τι θέλω τώρα πια...»

«Πίστεψε με, θα ξεκαθαρίσουν όλα σύντομα. Μην ανησυχείς για τα υπόλοιπα. Εγώ εδώ θα είμαι.»

Μια εβδομάδα αργότερα ο Λυκειάρχης κάλεσε τον Πάνο στο γραφείο του για να του αναθέσει ένα έκτακτο καθήκον. «Λόγω ασθένειας η κυρία Πετροπούλου δεν θα μπορέσει να συνοδέψει τους μαθητές της Β' τάξης στην επίσκεψη που είχαν προγραμματίσει, ξέρεις, στο οινοποιείο στην Πάτρα. Κι εσύ είσαι ένας από τους αναπληρωματικούς συνοδούς. Σκεφτήκαμε, η κυρία Κουτρουμάνη κι εγώ δηλαδή, ότι ίσως μπορούσες να πας εσύ στην θέση της αν βέβαια δεν έχεις αντίρρηση.» Ο Πάνος δεν είχε λόγο να αρνηθεί και την Δευτέρα 31 Ιανουαρίου ξεκίνησε μαζί με τον χημικό, τη γυμνάστρια, την κυρία Λεγάκη και τα τρία τμήματα της Β' Λυκείου για την Πάτρα. Τα λεωφορεία τους πήγαν κατευθείαν στο οινοποιείο, που βρισκόταν στους πρόποδες του Αχαϊκού όρους. Αφού περιηγήθηκαν στους χώρους του και έμαθαν πολλές και ενδιαφέρουσες πληροφορίες για την παραγωγή και την εμφιάλωση οινοπνευματωδών ποτών, κατέληξαν στο κέντρο της πόλης. Τα παιδιά σκορπίστηκαν σε διάφορα μέρη, για καφέ και ψώνια, ενώ οι καθηγητές κάθισαν σε μια καφετέρια στην πλατεία Γεωργίου μέχρι να έρθει η ώρα της επιστροφής. Ο Πάνος απολάμβανε τον δεύτερο ζεστό καφέ της ημέρας κοιτώντας έξω από την τζαμαρία την μεγάλη

πλατεία. Αν δεν ήταν χειμώνας, θα είχαν καθίσει σίγουρα στα τραπεζάκια έξω. Κόσμος περπατούσε προς όλες τις κατευθύνσεις και απολάμβανε τον ζεστό ήλιο. Από μακριά ένα αγκαλιασμένο ζευγάρι που ερχόταν προς την καφετέρια του τράβηξε την προσοχή. Τους είχε δει να βγαίνουν από το ξενοδοχείο «Βενετσιάνο», που βρισκόταν στον απέναντι δρόμο, και του φάνηκαν γνωστοί. Καθώς το ζευγάρι πλησίαζε ο Πάνος άρχισε να καταλαβαίνει ποιους πραγματικά έβλεπε. Όταν πια είχαν πλησιάσει πολύ, το πρόσωπο του άλλαξε χρώμα και έκφραση ξαφνικά.

«Για πες μας, Παναγιώτη;» ρώτησε η κυρία Λεγάκη τη γνώμη του για κάτι που συζητούσαν με τους άλλους δυο, όμως, απάντηση δεν πήρε. «Τι συμβαίνει; Είσαι καλά;» τον ρώτησε βλέποντας τον αλαφιασμένο. Ο Πάνος μουρμούρισε ένα «συγγνώμη» και σηκώθηκε από τη θέση του, για να βγει από την καφετέρια σχεδόν παρασύροντας ότι έβρισκε μπροστά του. Δεν ήθελε να τους χάσει από τα μάτια του. Τους είδε να μπαίνουν σε ένα κοσμηματοπωλείο και να βγαίνουν έπειτα από μερικά λεπτά. Τους ακολούθησε κι άλλο, πάντα από απόσταση και με τα νεύρα τεντωμένα, μέχρι που τους είδε να μπαίνουν στη διπλανή καφετέρια από εκείνη που καθόταν ο ίδιος με τους συναδέλφους του. Η σύμπτωση δεν ήταν απλώς μεγάλη, ήταν σατανική. Ξαφνικά ένιωσε μια παρουσία πίσω του και γύρισε απότομα να δει ποιος τολμούσε να τον ακουμπήσει. Ήταν η κυρία Λεγάκη.

«Παναγιώτη, θα μου πεις σε παρακαλώ, τι συμβαίνει;» Στο μέτωπό της έκαναν την εμφάνισή τους μερικές ρυτίδες ανησυχίας. Εκείνος την τράβηξε πίσω, για να παραμείνουν αθέατοι, και της έδειξε τον άντρα με το μουστάκι και την μελαχρινή κοπέλα που είχαν μόλις καθίσει. Την παρακάλεσε να μείνει εκεί και να τους παρακολουθήσει μέχρι να γυρίσει.

«Φρόντισε να μη σε δουν» της είπε επιτακτικά κι έφυγε τρέχοντας. Σε λιγότερο από ένα λεπτό είχε φτάσει στη ρεσεψιόν του ξενοδοχείου «Βενετσιάνο». Επιβράδυνε το βήμα του καθώς πλησίαζε την υπάλληλο κάνοντας ταυτόχρονα μεγάλη προσπάθεια να κρύψει πόσο ταραγμένος ήταν. «Καλημέρα. Θα ήθελα να συναντήσω την κυρία Κυρμιζή, Χριστίνα Κυρμιζή. Είναι εδώ;» Η υπάλληλος του απάντησε ότι μόλις πριν λίγα λεπτά είχε βγει, αλλά δεν είχε πει πότε θα επέστρεφε. «Μάλιστα..κατάλαβα. Για λίγο δεν την πρόλαβα. Ξέρετε, είχα ένα ραντεβού μαζί της και με τον κύριο... Λιόντη.» Ανέφερε επίτηδες το όνομα του, να δει αν θα το επιβεβαίωνε η κοπέλα.

«Δεν γνωρίζω το όνομα του κυρίου» απάντησε εκείνη και τον ρώτησε αν ήθελε να αφήσει κάποιο μήνυμα. Ο Πάνος αρνήθηκε ευγενικά λέγοντάς της ότι θα

τους συναντούσε αργότερα. Βγαίνοντας στο δρόμο πέρασε απέναντι στην πλατεία χωρίς να κοιτά αν περνούσαν αυτοκίνητα. Έφτασε στο σημείο που είχε αφήσει την κυρία Λεγάκη να παρακολουθεί το παράνομο ζευγάρι.

«Δεν μπορώ να το πιστέψω! Ο πατέρας της Αγγελικής με φιλεναδίτσα! Σίγουρα φιλεναδίτσα είναι, αφού όλη την ώρα αγκαλιάζονται. Τους είδες; Μα, τι λέω; Τους είδες και γι' αυτό έφυγες έτσι ξαφνικά! Γι' αυτό άσπρισες.» Η κυρία Λεγάκη μιλούσε ακατάπαυστα χωρίς να υποψιάζεται ενώ ο Πάνος μόλις είχε αρχίσει να συνειδητοποιεί τι ήταν αυτό που έβλεπε να συμβαίνει μπροστά του.

«Αντιγόνη, σταμάτα! Ο πατέρας της Αγγελικής δεν είναι με μια φιλεναδίτσα. Είναι με την Χριστίνα.»

«Τη Χριστίνα;»

«...τη δική μου τη Χριστίνα...» Η έκπληξη ήταν τέτοια και για την κυρία Λεγάκη που δεν έβρισκε λόγια να εκφράσει μια πιθανή εξήγηση για την παρουσία τους εκεί. Εκείνοι, ωστόσο, αδιαφορώντας αν υπήρχαν άλλοι γύρω που μπορεί και να τους ήξεραν, έδιναν την εντύπωση ενός ερωτευμένου ζευγαριού, που απολάμβανε τον καφέ και την ευτυχία του.

«Δεν ξέρω τι να κάνω... Μου έρχεται να πάω μέσα...» έτριξε τα δόντια του με την οργή να ξεχειλίζει. «Όσο γι' αυτόν...» φώναξε με κλειστά τα σαγόνια του, «δεν το πιστεύω πως μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο στην οικογένειά του!» Η κυρία Λεγάκη τον έπιασε από το μπράτσο μην τυχόν και κάνει καμιά ανοησία.

«Όχι, Παναγιώτη, μείνε εδώ. Σκέψου την Αγγελική.» Ευτυχώς δεν χρειάστηκε να του πει περισσότερα. Ο Πάνος υποχώρησε και χωρίς άλλη λέξη έφυγε προς άγνωστη κατεύθυνση. Η κυρία Λεγάκη του φώναζε να γυρίσει πίσω αλλά μάταιος κόπος. Ο Πάνος μέσα σε δευτερόλεπτα είχε εξαφανιστεί. Πίσω στην καφετέρια η ίδια δεν ήξερε τι να πει στους συναδέλφους που τη ρώτησαν τι του είχε συμβεί. Επινόησε μια ψεύτικη ιστορία, ότι τάχα τον έπιασε το στομάχι του και πήγε να βρει φαρμακείο, ελπίζοντας τουλάχιστον να έρθει στο σημείο συνάντησης με τους μαθητές πριν αναχωρήσουν για τη Ναύπακτο. Και τον βρήκαν εκεί, αλλά ήταν σε άθλια κατάσταση. Επιστρέφοντας στο σχολείο πήρε άδεια να γυρίσει σπίτι του λόγω αδιαθεσίας. Μόνο που δεν έμεινε στο σπίτι. Βούτηξε τα κλειδιά της μηχανής και χωρίς δεύτερη σκέψη έφυγε βιαστικά με προορισμό την Πάτρα. Κατά τη διάρκεια της διαδρομής σκεφτόταν όσα είχε δει πριν λίγες ώρες. Στο μυαλό του είχε καρφωθεί η εικόνα της Χριστίνας στην αγκαλιά του Βελισσάρη Λιόντη. Ένωθε ζήλια και οργή, μεγάλη οργή για το ψέμα και την προδοσία της. Το μόνο που σκεφτόταν ήταν να την

βρει και να λογαριαστούν. Όσο έτρεχε η μηχανή τόσο οι σκέψεις του μπερδεύονταν και γίνονταν ένα θυμωμένο κουβάρι. Φτάνοντας στην Πάτρα πήγε κατευθείαν στο ξενοδοχείο «Βενετσιάνο».

«Καλησπέρα σας, μήπως η κυρία Κυρμιζή έχει επιστρέψει;» ρώτησε την ίδια υπάλληλο που τον θυμήθηκε αμέσως, μόνο που αυτή τη φορά δεν προσποιούνταν τον ψύχραιμο.

«Λυπάμαι κύριε. Η κυρία Κυρμιζή και ο κύριος που ήταν μαζί της έκαναν check out πριν από μισή ώρα» του απάντησε εκείνη.

«Ξέρω ότι δεν άφησα μήνυμα νωρίτερα, αλλά μήπως την ενημερώσατε ότι την ζήτησα;»

«Όχι, κύριε. Αφού δεν αφήσατε κάποιο μήνυμα, θεώρησα ότι δεν θέλατε. Από εμάς δεν ενημερώθηκε σίγουρα.» Ευχαρίστησε την κοπέλα κι έφυγε. Ανέβηκε στη μηχανή κι ετοιμάστηκε για Αθήνα, όμως στο δρόμο το ξανασκέφτηκε. Όσο κι αν η κοροϊδία της Χριστίνας τον έκανε έξαλλο έπρεπε πρώτα να μάθει τι συνέβαινε με τον πατέρα της Αγγελικής και κυρίως με την εγκυμοσύνη της. Γύρισε στη Ναύπακτο αλλά δεν πήγε στο δικό του σπίτι, πήγε κατευθείαν στο σπίτι της κυρίας Λεγάκη. Της χτύπησε το κουδούνι και στο θυροτηλέφωνο της είπε να φορέσει ένα ζεστό μπουφάν και να κατέβει. Λίγα λεπτά μετά την ανέβασε στη μηχανή του και ξεκίνησαν για μια βόλτα κατά μήκος της παραλίας προς το χωριό Μοναστηράκι. Ο αέρας ήταν παγωμένος πάνω στη μηχανή και έφερνε σταγόνες αλμυρού νερού από τα κύματα της θάλασσας κάνοντας τα μάτια τους να θολώνουν.

«Είσαι καλύτερα;» τον ρώτησε η κυρία Λεγάκη όταν λίγα λεπτά αργότερα σταμάτησαν. Ο Πάνος δεν είχε διάθεση να μιλήσει, μόνο κοίταζε τις απέναντι ακτές ανοιγοκλείνοντας τα βλέφαρα και παίρνοντας βαθιές ανάσες κάπου κάπου. Στο χωριό όλα ήταν κλειστά και οι μόνοι που εκείνη την ώρα βρίσκονταν έξω ήταν οι δυο τους. Περπάτησαν στην έρημη παραλία από τη μια άκρη στην άλλη χωρίς να μιλούν, βαδίζοντας πλάι-πλάι με πρόσωπα σφιγμένα από το κρύο.

«Είχαν φύγει. Δεν τους πρόλαβα στο ξενοδοχείο» είπε σπάζοντας τη σιωπή.

«Πήγες στο ξενοδοχείο; Γιατί, Παναγιώτη; Δεν έπρεπε.»

«Μην ανησυχείς. Σου είπα, δεν τους βρήκα.» Η κυρία Λεγάκη ανάσανε με ανακούφιση. «Είναι έγκυος! Είναι έγκυος στο παιδί μου κι αυτή έχει εραστή...τον πατέρα της Αγγελικής. Πες μου τι από όλα αυτά είναι λογικό;» Η κυρία Λεγάκη σφιγμένη μέσα στο ζεστό της πανωφόρι περπατούσε δίπλα του και προσπαθούσε να ακολουθεί τον ρυθμό του.

«Δεν πιστεύω ότι είναι τυχαίο» του απάντησε.

«Ποιο;»

«Ότι ήταν με τον πατέρα της Αγγελικής. Κάτι άλλο συμβαίνει. Κάτι...»

«Και η εγκυμοσύνη; Έχω αρχίσει να αμφιβάλλω αν το παιδί είναι δικό μου.»

«Δεν ξέρω.»

«Και τα σχέδια που έκανε, για γάμο; Σκοπεύει να με παντρευτεί και την ίδια στιγμή με απατά; Το ξέρεις ότι πρότεινε στους φίλους μου να γίνουν οι κουμπάροι μας; Μας κοροϊδεύει όλους!» Άρχισε να πετά βότσαλα με μανία στη θάλασσα ενώ η κυρία Λεγάκη που στεκόταν δίπλα του προσπαθούσε να σκεφτεί κάτι που θα τον βοηθούσε. Λίγα λεπτά μετά παραιτήθηκε κι άρχισε να πετά κι εκείνη βότσαλα με την ίδια μανία. Όταν σε λίγο σταμάτησαν ο Πάνος γύρισε και την κοίταξε. Αναμαλλιασμένη και με μια μεγάλη πέτρα στα χέρια της είχε λαχανιάσει από την προσπάθεια. «Τι κάνεις;» της είπε απορημένος.

«Συμπαράσταση» του απάντησε εκείνη και του φάνηκε πολύ αστείο. Γέλασαν δυνατά και ξεθύμαναν. «Είναι δύσκολο να μην κάνεις τίποτα και να περιμένεις, αλλά μέχρι να βρούμε τι είναι αυτό που θα μας δώσει απαντήσεις κρατήσου μακριά σε παρακαλώ.»

«Απαντήσεις, ναι, τις θέλω, αλλά κι εγώ θα πρέπει κάποια στιγμή να δώσω τις εξηγήσεις μου. Στην Αγγελική τι θα πω αν το μάθει; Ότι ήξερα; Ήξερα ότι η γυναίκα που περιμένει το παιδί μου με απατά με τον πατέρα της; Πες μου, ποιος λογικός άνθρωπος θα δεχόταν μια τέτοια εξήγηση;»

«Κανένας. Θα έρθει η στιγμή να δώσεις εξηγήσεις, αλλά πριν από αυτό να μάθεις τι συμβαίνει ανάμεσά τους. Η Χριστίνα έχει σίγουρα πολλές να σου δώσει.» Ο Πάνος δεν μπορούσε να φανταστεί το παρασκήνιο της σχέσης της Χριστίνας και του Βελισσάρη Λιόντη. Ήταν αποφασισμένος, όμως, να μάθει.

«Ας γυρίσουμε. Σε λίγο θα νυχτώσει και κάνει κρύο.» Έξω από το σπίτι της ο Πάνος τη φίλησε στο παγωμένο της πρόσωπο. «Πώς να σε ευχαριστήσω Αντιγόνη μου;»

«Δεν χρειάζεται. Θέλω να μου υποσχεθείς ότι δεν θα κάνεις καμιά τρέλα. Θα βρούμε λύση, να δεις!» Της υποσχέθηκε ότι τρέλα δεν θα έκανε, αλλά δεν θα καθόταν με δεμένα χέρια. Το ίδιο βράδυ τηλεφώνησε στο πατρικό της Χριστίνας να δει αν είχε επιστρέψει. Το σήκωσε η μητέρα της που κι εκείνη είχε μαύρα μεσάνυχτα για τις κινήσεις της κόρης της.

«Δεν γύρισε ακόμα από το ταξίδι, αγόρι μου.»

«Το ταξίδι;»

«Έφυγε χθες για ταξίδι της δουλειάς. Δεν στο είπα;»

«Δεν μου είπα ότι θα ταξίδευε. Ξέρετε που πήγε;»

«Στο Ναύπλιο. Όπου να' ναι θα γυρίσει. Θέλεις να την πάρεις αργότερα;»

«Όχι, θα την πάρω αύριο. Απόψε θα είναι κουρασμένη.» Την καληνύχτισε και επέστρεψε στο σπίτι του. Στο κεφάλι του όλα όσα είχαν συμβεί εκείνη την ημέρα ήταν μπερδεμένα, αλλά περισσότερο αυτή η σύμπτωση, που είχε αρχίσει και ο ίδιος να μην πιστεύει ότι ήταν σύμπτωση. Έξω από την πόρτα του στάθηκε και κοίταξε τα φώτα στο σπίτι της Αγγελικής. Τι θα γινόταν αν η Αγγελική και η μητέρα της μάθαιναν για την απιστία του Βελισσάρη Λιόντη; Κι εκείνος τι στάση θα έπρεπε να κρατήσει απέναντι στην Αγγελική;

Την επόμενη ημέρα ο Πάνος ξύπνησε πολύ νωρίς και πήγε στο σχολείο με την ελπίδα ότι θα νιώσει καλύτερα. Εκείνο το πρωί, όμως, το σχολείο ήταν ανάστατο. Βάνδαλοι είχαν επιχειρήσει να καταστρέψουν το κτίριο την προηγούμενη νύχτα και τώρα με το φως της ημέρας τα σημάδια της καταστροφής έσπερναν φόβο σε κάποιους και αγανάκτηση σε όλους. Φτάνοντας αντίκρισε την σιδερένια πόρτα της κεντρικής εισόδου διάπλατα ανοιχτή με την αλυσίδα κομμένη στα δυο και πεταμένη στο πεζοδρόμιο. Μπαίνοντας στο προαύλιο είδε γραμμένες με κόκκινη μπογιά μερικές άθλιες βρισιές και απειλές για τα παιδιά του σχολείου. Οι δράστες είχαν γράψει προσβολές για τους καθηγητές και είχαν σχεδιάσει κάποιες άκρως άσεμνες εικόνες στον λευκό τοίχο του γυμναστηρίου, ενώ είχαν βάλει φωτιά και στους κάδους με τα σκουπίδια. Στην κεντρική πόρτα του κτιρίου και σε μερικά παράθυρα του ισόγειου είχαν ρίξει την υπόλοιπη μπογιά που είχε περισσέψει. Στον όροφο είχαν σπάσει τα τζάμια από τα περισσότερα παράθυρα, ενώ μέσα στις αίθουσες βρίσκονταν ακόμα οι πέτρες. Προχωρώντας προς τα γραφεία ο Πάνος είδε γυαλιά στο διάδρομο και την καθαρίστρια να μαζεύει μπουκάλια μπίρας, αποτσίγαρα, χαρτιά και άλλα σκουπίδια που είχαν αφήσει πίσω τους οι βάνδαλοι. Σοκαρισμένος από όσα έβλεπε μπήκε στο γραφείο των καθηγητών οι οποίοι με πρόσωπα σκυθρωπά συζητούσαν αυτό που είχε συμβεί. Η κυρία Κουτρουμάνη είχε σωριαστεί σε μια καρέκλα μονολογώντας διάφορα για την συμφορά που έπληξε το σχολείο τους, ενώ ο

Λυκειάρχης, προσπαθώντας να είναι ο ίδιος ψύχραιμος, ενημέρωνε τους καθηγητές ότι από στιγμή σε στιγμή θα έφτανε και η αστυνομία, για να διεξάγει έρευνα.

«Παρακαλώ, ας μαζέψουμε όλους τους μαθητές στην αίθουσα εκδηλώσεων να τους μιλήσουμε μετά την προσευχή, μέχρι να καθαριστούν οι αίθουσες.» Η έρευνα της αστυνομίας για τον βανδαλισμό στο σχολείο έφερε ακόμα περισσότερη αναστάτωση. Μάταια οι καθηγητές προσπαθούσαν να κάνουν μάθημα, αφού οι μαθητές δεν σταματούσαν να κοιτούν έξω από τα παράθυρα και να συζητούν γι' αυτό το θέμα. Ήδη από την πρώτη στιγμή κυκλοφόρησε η φήμη ότι κάποιοι μαθητές από το σχολείο ήξεραν τους δράστες και ότι αυτό που έγινε ήταν αντεκδίκηση. Λεγόταν ότι η αστυνομία είχε στοιχεία ότι οι συγκεκριμένοι μαθητές είχαν συγκρουστεί ξανά με αυτούς τους εξωσχολικούς σε ποδοσφαιρικούς αγώνες και άλλα αθλητικά γεγονότα. Όλοι περίμεναν με αγωνία να μάθουν τι θα συνέβαινε από εκεί και πέρα.

Τη δεύτερη ώρα, ο Λυκειάρχης αποφάσισε να καλέσει αυτούς τους μαθητές, για να μάθει ποια ήταν η σχέση τους με αυτούς τους εξωσχολικούς. «Μιχαήλ, Νικολόπουλος, Λύτρας, Μήτσης και Σαράφης, να έρθουν στο γραφείο» ακούστηκε η φωνή του από το μεγάφωνο. Ο Γιάννης, ο Μάνος, ο Στέργιος, ο Πέτρος κι ένας από τη Β' Λυκείου έφτασαν στο γραφείο του Λυκειάρχη δίχως καθυστέρηση. Δεν είχαν προλάβει να ξεκινήσουν την συζήτηση όταν κάποιος στο τηλέφωνο τους διέκοψε. Ζητούσαν τον Παναγιώτη Αυγερινό και ήταν επείγον. Ο Λυκειάρχης κλείνοντας το ακουστικό φώναξε στην κυρία Κουτρουμάνη να στείλει κάποιον να τον ειδοποιήσει. «Αθανασία, στείλε κάποιον να φωνάξει τον Αυγερινό. Μου είπαν στο τηλέφωνο ότι είναι επείγον... τον καλούν από μια κλινική, μαιευτική κλινική, αν κατάλαβα καλά.» Αντί να στείλει κάποιον βγήκε η ίδια να τον ειδοποιήσει αναστατωμένη, χωρίς φυσικά να γνωρίζει τη φύση του επείγοντος, αφήνοντας πίσω τους μαθητές ν' αναρωτιούνται κι εκείνοι τι μπορεί να ήθελαν τον καθηγητή τους από μια μαιευτική κλινική. Σε λίγο ο Πάνος βρισκόταν στο γραφείο και μιλούσε στο τηλέφωνο παρουσία του διευθυντή, της κυρίας Κουτρουμάνη και των πέντε αγοριών. Βλέποντας το όνομα της κλινικής σημειωμένο πάνω στο χαρτί, που του έδωσε ο Λυκειάρχης, κατάλαβε αμέσως ότι κάτι είχε συμβεί στην Χριστίνα.

«Γεια σας, είμαι ο Παναγιώτης Αυγερινός. Με καλέσατε πριν από λίγο.» Μιλούσε χωρίς να υπολογίζει ποιοι ήταν παρόντες και τον άκουγαν. Ο γιατρός του μετέφερε τα δυσάρεστα νέα για την εγκυμοσύνη της Χριστίνας, μια εξέλιξη που δεν την περίμενε. Αποφεύγοντας να κάνει περισσότερες ερωτήσεις, έκλεισε το ακουστικό φανερά απογοητευμένος και κάθισε στην καρέκλα που ήταν πίσω του. Η κυρία

Κουτρουμάνη κατάλαβε ότι τα νέα που άκουσε ήταν άσχημα κι έκανε νόημα στους μαθητές να βγουν για λίγο έξω.

«Πρέπει να φύγω... Πρέπει να πάω Αθήνα, είναι απόλυτη ανάγκη» δήλωσε στον Λυκειάρχη σαν να επρόκειτο για ζήτημα ζωής και θανάτου.

«Να φύγεις, αμέσως, Παναγιώτη. Αν χρειάζεσαι κάτι από εμάς, πες μου.» Αυτό που ζήτησε ήταν λίγες μέρες άδεια και υποσχέθηκε να τους εξηγήσει μόλις επέστρεφε. Αμέσως μετά εξαφανίστηκε από το βανδαλισμένο σχολείο. Τα παιδιά, που βρίσκονταν έξω από το γραφείο εκείνη τη στιγμή κοιτάχτηκαν μεταξύ τους κι ο Γιάννης άρπαξε την ευκαιρία αμέσως.

«Τι έγινε κι έφυγε έτσι ο κύριος Αυγερινός; Τι του είπαν στο τηλέφωνο;» ρώτησε με προσποιητό ενδιαφέρον για τον καθηγητή του. Η κυρία Κουτρουμάνη, που δεν ήθελε να του ικανοποιήσει την περιέργεια, του απάντησε ότι ήταν προσωπικό το θέμα και τους ζήτησε να περάσουν πάλι μέσα, για να συνεχίσουν την κουβέντα τους. Ο Λυκειάρχης πήρε το λόγο.

«Την τελευταία ώρα, θα κάνουμε συνέλευση οι καθηγητές και το μαθητικό συμβούλιο πρέπει να είναι εκεί. Να ειδοποιήσετε και τους άλλους. Τώρα πείτε μου τι γνωρίζετε για το περιστατικό και ποιοι ήταν αυτοί που το έκαναν.»

Πράγματι, πριν χτυπήσει το κουδούνι για την τελευταία ώρα οι καθηγητές και το δεκαπενταμελές άρχισαν να συγκεντρώνονται στο μεγάλο γραφείο. Η κυρία Λεγάκη στεκόταν όρθια δίπλα στην πόρτα και συνομιλούσε διακριτικά με την κυρία Κουτρουμάνη περιμένοντας τον Λυκειάρχη, για να ξεκινήσουν.

«Τι έγινε κι έφυγε ο Παναγιώτης έτσι ξαφνικά; Ξέρετε κάτι;»

«Μεταξύ μας, του τηλεφώνησαν από μια μαιευτική κλινική. Ο ίδιος το μόνο που μας είπε είναι ότι ήταν κάτι σοβαρό, ότι, δηλαδή, κάτι έπαθε η αρραβωνιαστικιά του. Ήξερες, Αντιγόνη, ότι ο Παναγιώτης έχει αρραβωνιαστικιά και ότι περιμένει παιδί;» ρώτησε ψιθυριστά η κυρία Κουτρουμάνη, που είχε πέσει από τα σύννεφα με αυτή την αποκάλυψη. Η κυρία Λεγάκη απάντησε ότι το ήξερε. Πριν προλάβει να πει οτιδήποτε άλλο, πέρασε από δίπλα της ο Λυκειάρχης και αμέσως μετά ακολουθούσαν κάποιοι από το δεκαπενταμελές. Ο Γιάννης μπήκε τελευταίος. Στο πρόσωπο του ήταν ζωγραφισμένο το ύφος εκείνου που είχε πετύχει τον πρώτο λαχνό του λαχείου, το ύφος του θριάμβου, που με δυσκολία μπορούσε να κρύψει. Μόλις πριν λίγα δευτερόλεπτα είχε ακούσει την αποκαλυπτική συζήτησή των δυο γυναικών.

Λίγες ώρες αφότου έφυγε από το σχολείο, ο Πάνος έφτασε στην κλινική. Στην υποδοχή οι μόνες πληροφορίες που του έδωσαν ήταν που θα μπορούσε να βρει την Χριστίνα, αλλά και τον γιατρό της. Ανέβηκε στον δεύτερο όροφο και κατευθύνθηκε προς το δωμάτιο που την είχαν. Ακριβώς απέξω στεκόταν μια φίλη της, η Ασπασία, με το πρόσωπο συννεφιασμένο. Μόλις τον είδε έτρεξε κοντά του να του μιλήσει.

«Ηρθες! Περίμενε, μην μεις ακόμα. Είναι ο γιατρός μέσα.»

«Πως είναι; Μου είπαν ότι μπορώ να την δω.»

«Όλο κλαίει. Ευτυχώς είναι καλά στην υγεία της, αλλά στεναχωρήθηκε πολύ για το μωρό.»

«Μα, πως έγινε; Πότε;» Η Ασπασία του εξήγησε ότι αμέσως μόλις η Χριστίνα επέστρεψε από το ταξίδι της είχε λίγη αιμορραγία. Τηλεφώνησε στον γιατρό της κι εκείνος ζήτησε να τη δει. Δυστυχώς τα πράγματα δεν πήγαν καλά και το πρωί αναγκάστηκαν να την χειρουργήσουν. Ο Πάνος ακούμπησε στον τοίχο που βρισκόταν πίσω του, για να στηριχτεί. Ένιωθε μεγάλη στεναχώρια παρόλο που η υπόθεση με το μωρό δεν ήταν αυτό που ήθελε. Εκείνη την ώρα βγήκε και ο γιατρός να τους ενημερώσει. Τον διαβεβαίωσε ότι η υγεία της Χριστίνας δεν διέτρεχε κανέναν κίνδυνο και ότι δεν θα υπήρχε πρόβλημα να ξαναπροσπαθήσουν για ένα μωρό μετά από λίγους μήνες.

«Τώρα χρειάζεται ξεκούραση και ψυχολογική στήριξη, κύριε Αυγερινέ.» Ο Πάνος υποσχέθηκε ότι θα την φρόντιζε όσο καλύτερα μπορούσε. Παίρνοντας μια βαθιά ανάσα μπήκε στο δωμάτιο. Το πρόσωπό της ήταν κατάσπρο, σαν το σεντόνι που την σκέπαζε, και τα μάτια της ήταν κλειστά και πρησμένα. Στη θέα της ο Πάνος ένιωσε να λυγίζει. Σκέφτηκε πόσο ήθελε εκείνη αυτό το μωρό και πόσο χαρούμενη ήταν που θα γινόταν μητέρα. Και τώρα το μικρό αγγελούδι είχε φύγει...

Στη Ναύπακτο αμέσως μετά τη συνέλευση ο Γιάννης έφυγε τρέχοντας. Δεν έβλεπε την ώρα να συναντήσει την Αγγελική και να της προλάβει τα νέα για τον αγαπημένο της. Πόσο θα χαιρόταν με την απογοήτευση της! Επιτέλους θα τον γκρέμιζε από το βάθρο του. Πρώτα, όμως, έπρεπε να περάσει από τα ηλεκτρονικά να βρει μερικούς συμμαθητές του.

«Τι συζητήσατε στη συνέλευση, Γιάννη;» τον ρώτησαν μόλις τον είδαν.

«Δεν τους είπαμε ποιοι ήταν. Θα το κανονίσουμε μόνοι μας. Θα ολοκληρωθεί η έρευνα της αστυνομίας και θα αποκατασταθούν οι ζημιές σύντομα. Παιδιά, πρέπει

να φύγω, βιάζομαι. Τα λέμε...» Το μυαλό του δεν ήταν στους εξωσχολικούς και στους βανδαλισμούς τους. Έτρεξε στην καφετέρια που ήταν η Αγγελική με τις φίλες της. Την ώρα που έμπαινε μέσα την είδε που ετοιμαζόταν να γυρίσει στο σπίτι της. «Φεύγεις;»

«Ναι, πέρασε η ώρα κι έχω μάθημα σε λίγο» του είπε προσπαθώντας να τον αποφύγει. Εκείνος επέμενε να την συνοδέψει παρά τις αντιρρήσεις της. Στο δρόμο στεκόταν δίπλα της και χαμογελούσε με τον θρίαμβο που ερχόταν.

«Σήμερα άκουσα στο γραφείο του Λυκειάρχη κάτι για τον Αυγερινό. Πιστεύω ότι πρέπει να το μάθεις.»

«Μην αρχίζεις αυτή την συζήτηση. Σου το έχω πει. Δεν μ' ενδιαφέρει ο Αυγερινός. Πάλι τα ίδια θα λέμε;»

«Κι όμως, αυτό σίγουρα σ' ενδιαφέρει. Θα πρόσεξες ότι έφυγε την δεύτερη ώρα, δεν μπορεί... Ξέρεις γιατί έφυγε;» Η Αγγελική δεν μπήκε στον κόπο ν' απαντήσει. «Πάει στην Αθήνα, να δει την αρραβωνιαστικιά του. Το ήξερες;»

«Γιάννη, δεν μ' ενδιαφέρει το θέμα. Αν αυτό ήθελες να μου πεις, σταμάτα. Δε θέλω ν' ακούσω κουτσομπολιά.»

«Αυτή, η αρραβωνιαστικιά του, είναι έγκυος και μάλλον κάτι έπαθε το μωρό τους. Γι' αυτό έφυγε βιαστικά ο καημένος... πήγε να την βρει. Στοίχημα ότι δεν ήξερες ούτε για την αρραβωνιαστικιά ούτε για το μωρό!» Δεν μπορούσε πραγματικά να συγκρατήσει την χαρά του. Της έκοψε το δρόμο μπαίνοντας μπροστά της, για να δει την αντίδρασή της και άρχισε να γελά.

«Είσαι τρελός; Διασκεδάζεις με την αγωνία του ανθρώπου; Κι αν πραγματικά κάτι κακό συνέβη;» Της είχε ανέβει το αίμα στο κεφάλι, αλλά έπρεπε να συνεχίσει να υποκρίνεται την ατάραχη.

«Καρφί δεν μου καίγεται. Εσένα ήθελα να δω πόσο σε νοιάζει» της είπε αυτό που αληθινά σκεφτόταν. Η Αγγελική ένιωσε σαν ποντίκι που είχε παγιδευτεί στα νύχια μιας μεγάλης πεινασμένης γάτας και έπρεπε να βρει τρόπο να ξεφύγει. Δυστυχώς για εκείνη, τα νέα την είχαν επηρεάσει τόσο που στο πρόσωπό της ο Γιάννης διάβαζε ξεκάθαρα την αγωνία και την απογοήτευσή της και το απολάμβανε. Για άλλη μια φορά είχε καταφέρει να τη χτυπήσει ύπουλα. Τον έκανε στην άκρη κι άρχισε να προχωρά όλο και πιο γρήγορα, μα εκείνος την προλάβαινε με ευκολία. Της μιλούσε ασταμάτητα για το πόσο είχε στεναχωρηθεί ο Αυγερινός με τα δυσάρεστα νέα. «Έπρεπε να δεις πως έπεσε στην καρέκλα όταν του είπαν στο τηλέφωνο ότι κάτι έπαθε η αρραβωνιαστικιά του! Κατέρρευσε! Καλά τι άντρας είναι αυτός; Έχει

αρραβωνιαστικιά που είναι έγκυος κι αυτός το παίζει γκόμενος στις μαθήτριάς του;» Είχε κι άλλα να πει αλλά έφτασαν έξω από το σπίτι της και αναγκάστηκε να χαμηλώσει την ένταση της φωνής του. «Κι εσύ, μια από αυτές...τον πίστεψες καημένη! Πόσο λυπάμαι!» Το πρόσωπό της Αγγελικής είχε γίνει κατακόκκινο, όχι από το κρύο, αλλά από τον θυμό που έβραζε μέσα της.

«Θα έπρεπε να ντρέπεσαι, μόνο αυτό έχω να σου πω.» Χωρίς να πει άλλη λέξη, τον έσπρωξε στην άκρη και μπήκε μέσα χτυπώντας την πόρτα πίσω της. Ο Γιάννης ξέσπασε σε δυνατά γέλια. Ένωθε ηδονή βλέποντας πόσο συγχυσμένη ήταν. Είχε πετύχει τον σκοπό του απόλυτα και πανηγύριζε.

Την ίδια ώρα στην κλινική ο Πάνος βρισκόταν δίπλα στην Χριστίνα. Μουδιασμένος, καθόταν χωρίς να μιλά χαϊδεύοντας πότε-πότε τα μαλλιά της. «Χριστίνα...» πρόφερε τ' όνομά της με κόπο, «θα σου δώσουν εξιτήριο σε λίγο. Μπορούμε να πάμε σπίτι μου, αν θέλεις.» Εκείνη δέχτηκε την πρότασή του κάνοντας απλώς ένα νεύμα και λίγο αργότερα έφυγαν. Πέρασαν αρκετές ώρες δίχως να μιλούν, μέχρι που ήρθε η ώρα του δείπνου. Ο Πάνος δεν έβρισκε λόγια να της πει, για να την κάνει να νιώσει καλύτερα. Το μόνο που της είπε ήταν ότι είχε πάρει άδεια από το σχολείο και θα έμενε για λίγες μέρες μαζί της. Στο μυαλό του γυρνούσε διαρκώς η αποκάλυψη της προηγούμενης μέρας, το κρυφό ταξίδι της στην Πάτρα, η παράνομη σχέση της με τον πατέρα της Αγγελικής. Ήθελε να της αποκαλύψει ότι ήξερε, ήθελε να πάρει απαντήσεις, ειλικρινείς απαντήσεις για την κοροϊδία που τόσον καιρό είχε στήσει εκείνη εις βάρος του. Αλήθεια, πόσον καιρό να γινόταν αυτό, αναρωτήθηκε καθώς μασούσε ανόρεχτα το φαγητό του. Και η δική του κοροϊδία... Κατάπιε με δυσκολία τη μπουκιά του μόλις έκανε αυτή την σκέψη και αποφάσισε να μη μιλήσει. Το ίδιο βράδυ ξάπλωσαν χωριστά και βυθίστηκαν σε έναν ύπνο χωρίς όνειρα μέχρι το επόμενο πρωί.

Όσο ο Πάνος βρισκόταν με την Χριστίνα στην κλινική, στη Ναύπακτο οι φήμες για εκείνον οργιάζαν. Οι πέντε μαθητές, που ήταν μπροστά στο τηλεφώνημα του, είχαν φροντίσει να διασπείρουν τη φήμη ότι ο Αυγερινός είχε αρραβωνιαστικιά και μωρό, που η ζωή τους βρισκόταν σε κίνδυνο. Μετά το σχολείο το χαλασμένο τηλέφωνο είχε προσθέσει και πολλές άλλες ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες για την ζωή

του, που μέχρι τότε αποτελούσε ένα μυστήριο. Στην οδό Μακρυγιάννη το σπίτι του Πάνου ήταν κλειστό. Αντίθετα στο αρχοντικό του Λιόντη, η Ελισάβετ, ο Βελισσάρης και ο βοηθός του, ο Μανώλης, ετοιμάζονταν για δείπνο. Ο Βελισσάρης, που δεν είχε δει την κόρη του από το πρωί, έστειλε την Ελισάβετ να την φωνάξει. Η Αγγελική είχε κλειστεί στο δωμάτιο της από την ώρα που γύρισε από το σχολείο και δεν ήθελε να δει κανέναν. Κουκουλωμένη στο κρεβάτι της, με σφραγισμένα τα μάτια της να μην κλαίνει, σκεφτόταν τα νέα που της είχε προλάβει ο Γιάννης. «Ένα μωρό!» Η ίδια σκέψη την βασάνιζε όλες αυτές τις ώρες. Δεν το χωρούσε το μυαλό της ότι ο Πάνος της είχε κρύψει κάτι τόσο σημαντικό. Αναρωτιόταν αν όλα αυτά ήταν ψέμματα του Γιάννη απλά για να την βασανίσει. Όταν χτύπησε η Ελισάβετ την πόρτα, η Αγγελική αναπήδησε στο κρεβάτι της.

«Σου συμβαίνει κάτι, παιδάκι μου; Γιατί δεν κατεβαίνεις για φαγητό τώρα; Δεν πεινάς;» Η Ελισάβετ, είχε δει από το παράθυρο τον Γιάννη να φεύγει όταν επέστρεφαν από το σχολείο και είχε ακούσει την κόρη της να χτυπά την πόρτα της εισόδου μπαίνοντας. Ήταν σίγουρη ότι είχαν πάλι ένα ερωτικό καβγαδάκι και αποφάσισε αυτή τη φορά να την αφήσει στην ησυχία της. «Ο πατέρας σου ρώτησε νωρίτερα που ήσουν και του είπα να μη σε ενοχλήσει, ότι είχες πονοκέφαλο.» Η Αγγελική απέφευγε να την κοιτάξει. «Έχεις ακόμα πονοκέφαλο;» Ο ήχος της φωνής της και ο τρόπος που της μιλούσε της θύμιζε τις φορές που την κανάκευε όταν ήταν μικρή και κάποιος της είχε χαλάσει το χατίρι, κάτι που ήταν σπάνιο βέβαια. Την ένωσε να κάθεται στην άκρη από το κρεβάτι της και έπειτα να την χαϊδεύει με τα δάχτυλά της στην πλάτη, στα μαλλιά, στο πρόσωπο. «Σ' αγαπώ κοριτσάκι μου» την άκουσε να της λέει. «Κι εγώ σ' αγαπώ» της απάντησε η Αγγελική και γύρισε προς το μέρος της, για να κουλουριαστεί στην αγκαλιά της. Έμειναν έτσι αγκαλιασμένες για λίγο μέχρι που τελικά η Ελισάβετ την έπεισε να κατέβει για δείπνο.

Αργά τη νύχτα, όταν πια οι γονείς της είχαν κοιμηθεί, κατέβηκε να πει λίγο νερό. Στην πραγματικότητα δεν διψούσε για νερό, αλλά για να δει το σπίτι του. Περπάτησε μέχρι το σαλόνι, ξυπόλητη όπως ήταν, κατέβηκε τα λίγα σκαλάκια μέχρι την εξώπορτα και την άνοιξε. Έξω το κρύο ήταν πολύ τσουχτερό κι ο ουρανός κατάμαυρος. Το φεγγάρι δεν είχε βγει ακόμα να κάνει τη βόλτα του, αλλά τα αστέρια ήταν εκεί, να το περιμένουν και να στραφταλίζουν. Τα μάτια της σηκώθηκαν ψηλά και βάλθηκαν να κοιτούν το μπαλκόνι του. Τον έφερε στο μυαλό της. Θυμήθηκε την αίσθηση που είχε η αγκαλιά του και πόσο ασφαλής ένιωθε εκεί. Θυμήθηκε πόσο

τρυφερός ήταν μαζί της και πόσο αληθινά ακούγονταν τα λόγια του. Κι εκείνο το βράδυ, που ήταν εκείνος; Δεν άντεχε την σκέψη ότι περνούσε τη νύχτα με την αρραβωνιαστικιά του, όπως την είχε πει ο Γιάννης. Ένας ύπουλος φόβος, είχε τρυπώσει στο μυαλό της. Ίσως ο Πάνος να της έκρυβε κι άλλα. Ίσως δεν είχε χωρίσει με τη Χριστίνα όπως της είχε υποσχεθεί. Ίσως να μην σκόπευε ποτέ να την χωρίσει.

«Τι ώρα είναι;» ρώτησε η Χριστίνα τον Πάνο το επόμενο πρωί προσπαθώντας να ανασηκώσει το σώμα της από το στρώμα. Το κεφάλι της ήταν βαρύ κι αισθανόταν αδύναμη.

«Είναι σχεδόν δέκα. Πως νιώθεις;»

«Δεν είμαι σίγουρη» του είπε εκείνη μουδιασμένη.

«Έλα να σε βοηθήσω. Πρέπει να σηκωθείς. Έφτιαξα πρωινό και άναψα το τζάκι. Πάμε μέσα.» Την πήρε στο σαλόνι και την έβαλε να καθίσει σε μια άνετη πολυθρόνα τυλίγοντας την με μια κουβερτούλα. Της έδωσε ένα πιάτο με μερικές λιχουδιές που είχε αγοράσει από το φούρνο και ένα ποτήρι χυμό πορτοκάλι που μόλις είχε στύψει. Κάθισε δίπλα της χωρίς να μιλά. Η σιωπή τους έλεγε περισσότερα από όσα θα έλεγαν οι ίδιοι με τα λόγια. Η Χριστίνα δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί και έβαλε τα κλάματα ξανά. Ένα κύμα από αναφιλητά την ταρακούνησε ολόκληρη, καθώς ο Πάνος την πήρε στην αγκαλιά του, για να την παρηγορήσει. Και πάλι, όμως, εκείνος δεν έβρισκε τα κατάλληλα λόγια να της πει. Αισθανόταν κι ο ίδιος στεναχώρια για το μωράκι που χάθηκε και για τον πόνο της Χριστίνας. Παρά τους δισταγμούς του για την πατρότητα και την οργή που του είχε προκαλέσει η προδοσία της, ένιωθε πως αυτό που είχε συμβεί ήταν εντελώς άδικο. «Έλα, κορίτσι μου, κλάψε. Σε καταλαβαίνω...» Η Χριστίνα πετάχτηκε πάνω σαν να την είχε τσιμπήσει κάτι.

«Τίποτα δεν καταλαβαίνεις» του φώναξε εκείνη μέσα στα αναφιλητά της. «Τίποτα!» Με το χέρι της τον έσπρωξε να μην την πλησιάσει περισσότερο. «Θέλω να μείνω μόνη μου.» Κάτι ετοιμάστηκε να πει πάλι ο Πάνος αλλά δεν τον άφησε. «Φύγε, σε παρακαλώ. Με κάνεις να νιώθω χειρότερα» του είπε κι απομακρύνθηκε από κοντά του. Χωρίς να της φέρει αντίρρηση, ντύθηκε και βγήκε, για να την αφήσει μόνη όπως του είχε ζητήσει. Επιστρέφοντας μια ώρα αργότερα στο σπίτι του, βρήκε ένα σημείωμα που του έλεγε ότι φεύγει οριστικά και ότι δεν ήθελε να την ψάξει.

«**Ασπασία**, ο Πάνος είμαι, άνοιξε μου σε παρακαλώ.» Η Ασπασία δεν άνοιξε αμέσως την πόρτα. Ο Πάνος μπήκε στο διαμέρισμα ζητώντας της συγνώμη για την ενόχληση. «Η Χριστίνα, είναι εδώ;»

«Μου είπε να σε διώξω, όμως, δεν μπόρεσα να το κάνω. Πέρασε μέσα, είναι στην κρεβατοκάμαρα.» Τον οδήγησε στο σαλόνι και του πρόσφερε καφέ. «Θα την φωνάξω. Ελπίζω να δεχτεί να σου μιλήσει.» Σε λίγο η Χριστίνα βγήκε από την κρεβατοκάμαρα και μπήκε στο σαλόνι αποφεύγοντας να τον κοιτάξει. Τα μάτια της ήταν κόκκινα και το πρόσωπό της κατάχλωμο. Κάθισε δίπλα του με το βλέμμα στραμμένο έξω από το παράθυρο, ενώ η Ασπασία αποχώρησε διακριτικά αφήνοντας του μόνους.

«Γιατί έφυγες;» Η Χριστίνα συνέχιζε να κοιτάζει μακριά. «Σε παρακαλώ, απάντησε μου. Γιατί έφυγες;» Παρόλο που είχε θυμώσει μαζί της ήθελε να κάνει μια προσπάθεια να την φέρει πίσω. «Καταλαβαίνω ότι δεν είσαι καλά, αλλά μη με αφήνεις απέξω...» Έκανε μια προσπάθεια να της πιάσει το χέρι, αλλά εκείνη το απομάκρυνε.

«Τίποτα δεν καταλαβαίνεις;» του απάντησε με απάθεια. «Από υποχρέωση είσαι εδώ.» Ο Πάνος το αρνήθηκε αν και ήξερε ότι πραγματικά ένιωθε υποχρεωμένος απέναντί της.

«Και για μένα είναι δύσκολο...» ξεκίνησε να της λέει, αλλά δίστασε να συνεχίσει. Η Χριστίνα αυτή την φορά με παγωμένο βλέμμα γύρισε προς το μέρος του και τον κοίταξε καταπρόσωπο.

«Για σένα; Τι ακριβώς είναι δύσκολο για σένα;»

«Κι εγώ στεναχωρήθηκα γι' αυτό που έγινε, αλλά νομίζω ότι θα το ξεπεράσεις. Θα το ξεπεράσουμε.» Η άλλοτε όμορφη και ζωνρή Χριστίνα φαινόταν τσακισμένη από την κούραση και την θλίψη. Τώρα τα πρησμένα μάτια της ανοιγόκλειναν πολύ αργά και οι ανάσες της ήταν βαθιές σαν να μην της έφτανε το οξυγόνο. «Νομίζεις ότι δεν με πονάει να σε βλέπω έτσι; Εγώ πρέπει να είμαι δίπλα σου, τώρα που είσαι έτσι. Σε δυο τρεις μέρες θα πρέπει να φύγω και θέλω να ξέρω ότι είσαι καλά. Δεν θέλω να σε αφήσω σ' αυτήν την κατάσταση...»

«Καλά είμαι. Όπως είπες, θα το ξεπεράσω. Μπορείς να φύγεις για τη Ναύπακτο και να συνεχίσεις τη ζωούλα σου ήσυχος.» Αγνόησε το σαρκαστικό ύφος της και συνέχισε.

«Πάμε σπίτι, σε παρακαλώ.»

«Σ' ευχαριστώ που τα παράτησες όλα κι ήρθες. Δεν νομίζω, όμως, ότι σε χρειάζομαι τώρα. Όλο αυτό είναι δικό μου θέμα, δεν σε αφορά πλέον.»

«Τι λες δηλαδή;»

«Αφού το μωρό χάθηκε...δεν έχεις καμία υποχρέωση. Φύγε σε παρακαλώ, τώρα. Φτάνουν όσα είπαμε.» Ο Πάνος κατάλαβε ότι ήταν μάταιο να επιμένει. Φεύγοντας της είπε ότι θα την περίμενε στο σπίτι και ότι θα έμενε μέχρι την Κυριακή το μεσημέρι.

Όσο οι μέρες περνούσαν και η Χριστίνα δεν έλεγε να φανεί ο Πάνος καταλάβαινε ότι θα έφευγε χωρίς να έχει πάρει απαντήσεις. Από την Ασπασία έμαθε ότι είχε επιστρέψει στο πατρικό της την επόμενη ημέρα. Της τηλεφώνησε εκεί μερικές φορές να μάθει πως είναι αλλά δεν θέλησε να του μιλήσει. Τελικά την Κυριακή το πρωί εκεί που έπινε τον καφέ του και διάβαζε μια αθλητική εφημερίδα άκουσε το κουδούνι της πόρτας να χτυπά.

«Σε περίμενα» της είπε ο Πάνος αφού μπήκαν στο σαλόνι. «Φαίνεσαι καλύτερα» παρατήρησε.

«Σου έφερα τα κλειδιά σου» του απάντησε η Χριστίνα και άπλωσε το χέρι να του τα δώσει. «Να τελειώνουμε και μ' αυτό.» Ο Πάνος δεν τα πήρε, αλλά της είπε να καθίσει. Έπειτα της έβαλε μια κούπα από τον καφέ που είχε στην καφετιέρα και κάθισε στον καναπέ, για να της δείξει ότι ήταν έτοιμος να κουβεντιάσουν. Εκείνη, όρθια ακόμα, άφησε τα κλειδιά πάνω στο τραπεζάκι και προχώρησε προς την εξώπορτα, για να φύγει. Ο Πάνος δεν είχε σκοπό να τελειώσουν χωρίς εξηγήσεις.

«Μη βιάζεσαι να φύγεις. Δε νομίζεις ότι ήρθε ώρα να μιλήσουμε για κάποια πράγματα;» Η Χριστίνα σταμάτησε μπροστά ακριβώς από την πόρτα.

«Δεν μένει κάτι άλλο να πούμε» του απάντησε με το ύφος αυτού που τα έχει χάσει όλα πια και δεν έχει κάτι να περιμένει.

«Κι όμως, εγώ νομίζω ότι σήμερα πρέπει να μιλήσουμε ανοιχτά μεταξύ μας, για μια φορά τουλάχιστον.» Σηκώθηκε πριν εκείνη ανοίξει την πόρτα, την πλησίασε με ήρεμες κινήσεις, της έβγαλε το παλτό με τον ίδιο τρόπο και την οδήγησε να καθίσει στην πολυθρόνα. Εκείνη δεν έφερε αντίρρηση, άλλωστε δεν γνώριζε ούτε πόσες αλήθειες θα άκουγε ούτε πόσες θα έλεγε η ίδια εκείνο το πρωί.

«Σε ακούω.»

«Τις προάλλες είπες ότι το θέμα της αποβολής ήταν δικό σου θέμα και ότι εμένα δεν με αφορά. Αν δεν αφορά εμένα, τότε ποιον;» Αμέσως την είδε να αφήνει

τον καφέ και να σηκώνεται από την θέση της, για να φύγει. Η αποβολή ήταν ένα θέμα που δεν μπορούσε να συζητήσει ακόμα.

«Δεν θέλω να το συζητήσω αυτό.» Ο Πάνος της έκανε νόημα να καθίσει και της είπε ότι δεν θα το συνέχιζε.

«Γιατί μου έφερες πίσω τα κλειδιά; Θέλεις να μου πεις κάτι γι' αυτό;» Ξεκίνησε την προσπάθεια να φέρει την κουβέντα εκεί που ήθελε, αλλά η Χριστίνα ήταν πιο έμπειρη σ' αυτό το παιχνίδι.

«Μην κάνεις ότι δεν καταλαβαίνεις. Σε αφήνω ελεύθερο. Δεν υπάρχει κάτι που να σε δένει μαζί μου. Δεν έχεις καμία υποχρέωση πια απέναντι μου. Μπορείς να είσαι με όποια καταραμένη Αγγελική θέλεις...» Χωρίς να το έχει σχεδιάσει, ξεστόμισε το όνομα αυτής που κρατούσε επί μήνες μυστικό. Όπως ήταν φυσικό ο Πάνος που δεν περίμενε να ακούσει κάτι τέτοιο, πήρε αμέσως θέση άμυνας. Οι αλήθειες ετοιμάζονταν να αναδυθούν στην επιφάνεια σαν ψόφια ψάρια σε μολυσμένη θάλασσα.

«Τι λες; Για ποια Αγγελική μιλάς;»

Η Χριστίνα γέλασε ειρωνικά. «Είπες να μιλήσουμε ανοιχτά. Ωραία, λοιπόν, ας μιλήσουμε ανοιχτά. Για την Αγγελική λέω, αυτήν που βλέπεις στον ύπνο σου και τη φωνάζεις... για την Αγγελική, την μαθήτριά σου, μην κάνεις ότι δεν καταλαβαίνεις.»

«Και τι ξέρεις εσύ για την Αγγελική την μαθήτριά μου;» Οι παλάμες του μόλις είχαν αρχίσει να ιδρώνουν.

«Ξέρω ότι είσαι ερωτευμένος μαζί της, εδώ και καιρό. Ακόμα και στον ύπνο σου τη φωνάζεις.» Ο Πάνος την κοιτούσε αποσβολωμένος. «Άλλαξες πολύ από τότε που έφυγες. Μην το αρνηθείς.» Φυσικά και δεν μπορούσε να το αρνηθεί.

«Κι εσύ έχεις αλλάξει πολύ τελευταία.» Ήταν η σειρά του ν' αρχίσει τις αποκαλύψεις.

«Τι περίμενες; Η εγκυμοσύνη με άλλαξε κι αυτό που συνέβη...»

«Γιατί ταξίδεψες; Δεν έπρεπε να προσέχεις στην κατάστασή σου;»

«Τι θες να πεις, ότι εγώ φταίω;» Ο Πάνος συνέχισε να την κοιτά κατάματα περιμένοντας την επόμενη αντίδραση της. Τώρα πια ήταν ξεκάθαρο ότι η σχέση της με τον Βελισσάρη Λιόντη δεν ήταν διόλου τυχαία. Αλλά πως είναι δυνατόν να ήξερε για την Αγγελική και πόσον καιρό το ήξερε και δεν έλεγε τίποτα; Η Χριστίνα δεν φανταζόταν τι ήξερε ο Πάνος. «Μη με κοιτάς! Πες μου! Λες ότι εγώ φταίω; Το ήθελα νομίζεις; Για δουλειά πήγα!» Η τελευταία της κουβέντα, αυτό το άθλιο ψέμα, τον εξόργισε. Η φωνή του αντήχησε δυνατά μέσα στο σπίτι.

«Για δουλειά; Στο Ναύπλιο πήγες για δουλειά ή στην Πάτρα ταξιδάκι αναψυχής με τον γιατρό, τον πατέρα της Αγγελικής;» Το νόμισμα των αποκαλύψεων είχε δυο όψεις. Τα μάγουλα της φλογίστηκαν μέσα σε δευτερόλεπτα.

«Ποιος τα λέει αυτά; Στο Ναύπλιο ήμουν, όχι στην Πάτρα... και ποιος είναι αυτός ο γιατρός;» Το μυαλό της προσπαθούσε να βρει μια καλή δικαιολογία, αλλά δεν τα κατάφερε. Πως ήταν δυνατόν να γνωρίζει τη σχέση της με τον Βελισσάρη; Να το παραδεχτεί; Βλέποντας την αλλοιωμένη από το θυμό έκφραση του προσώπου του αποφάσισε να το παραδεχτεί.

«Σας είδα με τον πατέρα της, είσατε μαζί στην Πάτρα.» Η Χριστίνα τώρα κούνησε το κεφάλι της καταφατικά.

«Εντάξει, ήμουν στην Πάτρα. Και ναι, πήγαμε για έναν καφέ με τον κύριο Λιόντη. Είναι ένας από τους γιατρούς που συνεργάζομαι, τίποτα παραπάνω.» Ο Πάνος ξέσπασε. «Και στο ξενοδοχείο πως βρεθήκατε να μοιράζεστε το ίδιο δωμάτιο; Για παράνομο ζευγάρι δεν κρύβεστε και πολύ καλά!» της πέταξε κατάμουτρα.

«Κι εσύ; Είσαι ή δεν είσαι ερωτευμένος με την κόρη του;» ανταπέδωσε εκείνη.

«Ναι, ναι, ναι...είμαι ερωτευμένος μαζί της από την πρώτη στιγμή που πάτησα το πόδι μου στη Ναύπακτο. Και λυπάμαι που δε βρήκα το θάρρος να σου το πω από τότε. Τα Χριστούγεννα ήρθα με σκοπό να σου πω να χωρίσουμε, αλλά με πρόλαβες... Θα έμενα μαζί σου μόνο για το παιδί.» Τα λόγια του την έκαναν χίλια κομμάτια.

«Μου είπες ψέματα! Από την αρχή μου έλεγες ψέματα. Είσαι ο χειρότερος άνθρωπος που έχω γνωρίσει!»

«Μπορεί και να είμαι. Σου είπα ψέματα, γιατί δείλιασα. Εσύ μου είπες ψέματα, για να με εκδικηθείς. Κοροϊδέψαμε ο ένας τον άλλον, Χριστίνα. Ας πούμε αλήθειες τώρα. Το παιδί ήταν δικό μου;» Η ερώτηση του ήταν πραγματική ψυχρολουσία.

«Πως τολμάς;» Από την ένταση έκλεισε η φωνή της.

«Αλήθειες, Χριστίνα, είπαμε αλήθειες. Δεν ήμουν απρόσεκτος ποτέ.»

«Κι όμως ήσουν. Το παιδί ήταν δικό σου. Τ' ορκίζομαι ότι ήταν δικό σου.» Ο θυμός έδωσε τη σκυτάλη στο παράπονο και τα δάκρυα με τους λυγμούς συντάραζαν το κορμί της και της έκοβαν την ανάσα. «Ήταν δικό σου! Ήθελα να κάνουμε τη δική μας οικογένεια. Το είχα καταλάβει ότι ήθελες να με χωρίσεις και θα έμενες μαζί μου μόνο για το παιδί...»

«Γι' αυτό ήσουν με τον Λιόντη; Έχεις ερωτική σχέση μαζί του...Έτσι σκόπευες να με κρατήσεις;»

«Τίποτα δεν έχω μαζί του. Μια ανοησία είναι. Εσένα αγαπάω, εσένα θέλω...» Οι τύψεις που ένιωθε δεν ήταν μόνο για την κρυφή σχέση με τον Λιόντη. Ήταν ικανή να φτάσει στα άκρα, για να κρατήσει τον Πάνο και η εγκυμοσύνη δεν ήταν διόλου τυχαία.

«Μια ανοησία; Κι έβαλες σε κίνδυνο τη ζωή του παιδιού για μια ανοησία; Δεν είχες κανένα δικαίωμα!» Η Χριστίνα δεν άντεξε ν' ακούσει άλλα. Σκούπισε τα δάκρυά της, σηκώθηκε παραπατώντας από τους λυγμούς και τα θολά της μάτια, φόρεσε το παλτό της και έφυγε χωρίς να πει αντίο.

Για πρώτη φορά μετά από μήνες ένιωθε ελεύθερος αλλά όχι χαρούμενος. Επέστρεψε στη Ναύπακτο και το μυαλό του προσπαθούσε να χωρέσει τα νέα δεδομένα. Με τη Χριστίνα είχαν όλα τελειώσει και το παιδί δεν υπήρχε πια. Αν και στην αρχή δεν το είχε θελήσει, η απώλεια του ήταν ένα μεγάλο αγκάθι και για εκείνον. Σκεφτόταν την προδοσία. Στην πραγματικότητα ήταν τρεις οι προδοσίες από τρεις ανθρώπους που δεν άξιζαν να εμπιστευτείς. Και ανάμεσα σε αυτούς τους ανάξιους για εμπιστοσύνη υπήρχαν τρεις αθώες ψυχές. Τα γεγονότα των τελευταίων ημερών και οι τύψεις βάραιναν στους ώμους του καθώς ανέβαινε για το σπίτι του. Τελικά προσπέρασε την οδό Μακρυγιάννη κι ανέβηκε στην οδό Μποτσαραίων. Πάντα όταν περπατούσε αυτό το στενό δρομάκι ένιωθε τα βήματα του να ηχούν διαφορετικά. Μπορεί να έφταιγαν οι πέτρες ή τρόπος που χτυπούσαν τα παπούτσια του πάνω τους και συντονίζονταν με τους χτύπους μέσα στο στήθος του. Στάθηκε δίπλα στη φουντωμένη νεραντζιά προσπαθώντας να μείνει αθέατος. Στο δωμάτιο της Αγγελικής έβλεπε το αχνό φως από τη λάμπα δίπλα στο κομοδίνο της. «Θα ξεκουράζεται» σκέφτηκε κι αμέσως αναρωτήθηκε πως θα την αντίκριζε ξανά γνωρίζοντας την προδοσία του πατέρα της. Θα της το έκρυβε ή θα έλεγε κι άλλα ψέματα; Πλησίασε μήπως δει κάποια της κίνηση. Αντί όμως για μια κίνηση της Αγγελικής είδε το φως στην αυλή ν' ανάβει και τη μητέρα της να εμφανίζεται στην αυλόπορτα. Τον έπιασε πανικός. Ούτε εκείνη δεν ήταν έτοιμος να αντικρίσει. Βγήκε βιαστικά από την κρυψώνα του, αλλά πριν προλάβει να απομακρυνθεί την είδε να βγαίνει. Τον αναγνώρισε αμέσως και τον χαιρέτησε εγκάρδια. Αντάλλαξαν δυο

τυπικές κουβέντες κι ο καθένας πήρε το δρόμο του. Κοιτώντας την ν' απομακρύνεται με το περήφανο περπάτημα της, σκέφτηκε πως μια τέτοια γυναίκα δεν θα την χώριζε έτσι εύκολα ο άντρας της.

«Πως είσαι; Πάλι δεν κοιμήθηκες;» ρώτησε η Κάλλια την Αγγελική το επόμενο πρωί όταν συναντήθηκαν στο δρόμο για το σχολείο.

«Έτσι κι έτσι. Το στομάχι μου είναι χάλια.»

«Και το στομάχι σου και τα κέφια σου βλέπω.»

«Ποια κέφια;»

«Ρε, Αγγελική. Φτάνει, ως εδώ. Πρέπει να επικοινωνήσεις μαζί του, να κουβεντιάσετε, για να ηρεμήσεις. Να δούμε, τέλος πάντων τι έχει να σου πει.»

«Τρελάθηκες μου φαίνεται. Δεν θέλω να τον δω στα μάτια μου, όχι να του μιλήσω.»

«Έλα, όμως, που θα τον δεις σύντομα στο σχολείο! Θα έρθει, πόσο να λείπει ακόμα;»

«Ήρθε. Τον συνάντησε η μάνα μου εδώ απέξω και χαιρετήθηκαν χθες το βράδυ.»

«Ορίστε. Σήμερα, πρέπει να μιλήσετε.»

«Ωχ! Μη μου μιλάς άλλο γι' αυτόν.»

«Καλά. Δεν θα ξαναμιλήσουμε γι' αυτόν, μέχρι να το θελήσεις πάλι.»

«Πάμε, αργήσαμε...» Τα κορίτσια βιάστηκαν να φτάσουν στο σχολείο. Με αφορμή το κρύο έμειναν σε όλα τα διαλείμματα στην αίθουσα προσπαθώντας ν' αποφύγουν τον Γιάννη και τα καυστικά σχόλια του. Τις τελευταίες ημέρες είχε γίνει ανυπόφορος. Όσο η Αγγελική τον απέφευγε τόσο εκείνος έσταζε δηλητήριο για τον καθηγητή τους και της υπενθύμιζε την κοροϊδία του. Ειδικά τώρα που ο Αυγερινός είχε επιστρέψει στο σχολείο δεν θα την άφηνε σε χλωρό κλαρί. Ωστόσο, δεν ήταν μόνο ο Γιάννης που μιλούσε για τον Αυγερινό. Οι ψίθυροι για εκείνον είχαν κατακλύσει τους διαδρόμους. Πρώτη και καλύτερη η Έλενα σχολίαζε την συμπεριφορά του και δήλωνε σοκαρισμένη που έκρυβε την προσωπική του ζωή. «Κάποιο λάκκο έχει η φάβα» έλεγε, «όταν τον ρωτήσαμε αν είναι παντρεμένος δεν θυμάμαι να μας είπε ότι ήταν αρραβωνιασμένος, ο Δον Ζουάν! Η Κάλλια και η Αγγελική την απέφευγαν όσο μπορούσαν.

«Πρέπει να κατέβουμε λίγο κάτω. Τελευταίο διάλειμμα, δε βαρέθηκες;»

«Πήγαινε εσύ. Σ' έχω κλείσει κι εσένα μέσα χωρίς να φταις. Άντε, πήγαινε.»

«Θα πάω, αλλά αύριο θα κάνουμε μια προσπάθεια να κατέβουμε μαζί. Μου το υπόσχεσαι;»

Η Αγγελική δεν ήθελε να υποσχεθεί. Δεν είχε διάθεση για τίποτα και όλα της φαίνονταν ανούσια. «Δεν μπορώ ακόμα, δεν θέλω να δω κανέναν τους. Αλήθεια, μην ανησυχείς καλά θα είμαι.» Μόλις έφυγε η Κάλια, έκανε την εμφάνιση της στην αίθουσα η Έλενα, λες και παραφύλαγε να την ξεμοναχιάσει.

«Που κρύβεσαι, βρε;» της είπε χαριτωμένα.

«Δεν κρύβομαι. Βαριέμαι να κατέβω και διαβάζω.»

«Σ' έφαγε το διάβασμα, κάνε ένα διάλειμμα να μιλήσουμε.»

«Δεν έχω όρεξη για κουβέντες, Έλενα.»

«Θα έχεις αν ακούσεις όσα έχω να σου πω.» Η Έλενα πήρε το πολύ σοβαρό της ύφος προσπαθώντας να της τραβήξει την προσοχή και τα κατάφερε. «Όλοι στην παρέα έχουν μάθει για την καπούρα σου με τον Αυγερινό...» Η Αγγελική της έκανε νόημα να χαμηλώσει τον τόνο της φωνής της.

«Τρελάθηκες; Τι παλαβομάρες λες; Θεε να μας ακούσει κανείς και να συζητάνε κι εμένα τώρα;»

«Συγγνώμη, δεν το σκέφτηκα.» απολογήθηκε αλλά στην πραγματικότητα καθόλου δεν την ένοιαζε αν θα τους άκουγε κανείς. «Τέλος πάντων, ο Γιάννης φρόντισε να το μάθουμε όλοι και δυστυχώς έφτασε και σε αυτιά που δεν έπρεπε.»

«Τι; Ποιος άλλος το έμαθε;»

«Οι γονείς του και ίσως... και οι δικοί σου.»

«Όχι, δεν το πιστεύω... γιατί το έκανε αυτό;» Το πρόσωπο της συσπάστηκε έντονα. Η Έλενα συνέχισε.

«Είναι ζήτημα χρόνου να μάθουν για τη σχέση σας κι άλλοι που δεν πρέπει... οι καθηγητές, για παράδειγμα, ο Λυκειάρχης...» Η Αγγελική δεν έμεινε ν' ακούσει περισσότερα. Πέταξε την καρέκλα της στην άκρη και κατέβηκε τρέχοντας στο προαύλιο. Κατευθύνθηκε με φούρια προς το μέρος του Γιάννη και στάθηκε μπροστά του. Χωρίς καμία προειδοποίηση του έριξε μια δυνατή σφαλιάρα και χωρίς να πει λέξη έφυγε με το κεφάλι ψηλά έξω από το σχολείο. Σφυρίγματα και επιδοκιμασίες ακούστηκαν από παντού και ο Γιάννης γέλασε, δείχνοντας σε όλους όσους δεν ήξεραν, ότι αυτή η σφαλιάρα ήταν αποτέλεσμα της ζήλιας της. Η Έλενα που είχε κατέβει πίσω της έσπευσε να εξαπλώσει τη φήμη ότι η Αγγελική ζήλευε τρελά τον Γιάννη και έφτασε να κάνει σκηνή ζηλοτυπίας μπροστά σε όλους. Σύντομα το

γεγονός κουβεντιαζόταν απ' άκρη σ' άκρη σε όλο το σχολείο. Κάποια κορίτσια το είπαν και στην κυρία Λεγάκη.

Ο Πάνος από το πρωί έψαχνε με αγωνία ανάμεσα στους μαθητές να δει την Αγγελική αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Στο τελευταίο διάλειμμα εργαζόταν στο γραφείο του Λυκειάρχη όταν η κυρία Λεγάκη μπήκε μέσα και του έκανε νόημα ότι ήθελε να του μιλήσει. Βγήκαν για λίγο έξω.

«Όλα καλά; Δεν σε είδα και πολύ σήμερα» της είπε εκείνος.

«Καλά. Θα βρεθούμε μετά το σχολείο να τα πούμε;»

«Φυσικά» της απάντησε και τη ρώτησε αν είχε δει την Αγγελική. Η κυρία Λεγάκη έγενεψε θετικά.

«Γι' αυτό ήθελα να σου μιλήσω.» Η κυρία Λεγάκη τον πλησίασε περισσότερο, για να του μιλήσει ιδιαιτέρως. «Έφυγε πριν από λίγο θυμωμένη. Τελευταία δεν ήταν καθόλου καλά. Η Κάλλια μου είπε ότι είναι αδιάθετη, αλλά είμαι σίγουρη ότι κάτι άλλο της συμβαίνει. Όσες φορές την πλησίασα, με απέφυγε. Και τώρα έγινε και κάτι ακόμα.» Τους διέκοψε το κουδούνι. «Κάτι της έκανε πάλι ο Μιχαήλ κι εκείνη τον χτύπησε μπροστά σε όλους.» Στο άκουσμα του Μιχαήλ τα φρύδια του έσμιξαν.

«Πότε έγινε αυτό;»

«Πριν λίγο.»

«Και τώρα; Που είναι;»

«Έφυγε, σου είπα. Δεν ξέρω που πήγε, ίσως στο σπίτι της.»

«Φεύγω κι εγώ. Έχω σχολάσει. Περίμενε με το απόγευμα, θα έρθω από το σπίτι σου.»

«Στάσου που πας; Που θα την βρεις;» του ψιθύρισε τραβώντας τον από το μανίκι.

«Νομίζω ότι, ξέρω. Δεν πήγε στο σπίτι της.» Μέσα σε ελάχιστα λεπτά είχε βγει στο δρόμο.

Την τελευταία ώρα ο Γιάννης κάθισε δίπλα στην Έλενα. Ήταν η ώρα των Θρησκευτικών και της δολοπλοκίας.

«Πολύ καλά τα πήγες!» Ο Γιάννης χαμογελούσε με ικανοποίηση.

«Την είδες; Τα έχασαν όλοι με την αντίδραση της. Ειλικρινά, δεν το περίμενα να έρθει να σε χτυπήσει.»

«Όυτε κι εγώ. Ήμουν σίγουρος ότι θα αντιδρούσε, αλλά όχι έτσι! Μας βόλεψε μια χαρά. Κυκλοφόρησες τη φήμη;»

«Ναι, το είπα σε όλες τις κουτσομπόλες του σχολείου. Σύντομα θα φτάσει και στ' αφτιά του.»

«Ωραία. Καιρός ήταν να μάθει τι είμαι ικανός να κάνω.»

«Μήπως το παρατραβάς, ρε Γιάννη;»

«Καθόλου. Εσύ, δηλαδή, δεν θέλεις να τους χωρίσουμε οριστικά;»

«Φυσικά και το θέλω. Αλλά να σου πω...την λυπήθηκα λίγο. Άλλαξε δέκα χρώματα όταν της είπα ότι είναι θέμα χρόνου να μάθουν όλοι για τη σχέση της με τον Αυγερινό.»

«Μην τη λυπάσαι γι' αυτό. Αν συνεχίσει να είναι μ' αυτόν τον άχρηστο, τότε να την λυπάσαι.» Ο Γιάννης είχε προσπαθήσει να πείσει την Έλενα ότι ο Αυγερινός ήθελε να εκμεταλλευτεί την Αγγελική και δεν παρέλειψε να της πει ότι όσα έκανε ο ίδιος ήταν γιατί δεν ήθελε να την δει να πληγώνεται. Όμως η Έλενα δεν το είχε χάσει. Ήξερε ακριβώς ποια ήταν τα κίνητρα του, γιατί και τα δικά της ήταν τα ίδια, έρωτας κι εκδίκηση. Ήταν τσιμπημένη με τον Αυγερινό από την αρχή και ήθελε να εκδικηθεί τη Αγγελική. Αυτό που την δαιμόνιζε ήταν ότι ερχόταν και πάλι δεύτερη. Πάντα ερχόταν δεύτερη σε όλα, γιατί η πρώτη ήταν η Αγγελική. Πάντα ήταν η πιο όμορφη, η πιο δημοφιλής, η καλύτερη μαθήτρια, η πιο αγαπητή, η πιο πλούσια, τα είχε όλα και δεν κόπιαζε για τίποτα. Όταν έμαθε από τον Γιάννη για τη σχέση της με τον Αυγερινό σκύλιασε. Κι επειδή φοβόταν να άλλη μια απόρριψη από τον καθηγητή τους, ορκίστηκε να εκδικηθεί την Αγγελική βοηθώντας τον Γιάννη. Προσποιήθηκε ότι λυπήθηκε για εκείνον που τον πλήγωσε η φίλη της και συμφώνησε με το σχέδιο του.

«Και τώρα τι θα κάνουμε;»

«Εσύ μην κάνεις τίποτα άλλο. Θα την βρω εγώ να της μιλήσω. Θα της πω αυτά που συμφωνήσαμε. Μη βρεις και τον μετελά σου.»

Εν τω μεταξύ ο Πάνος πήρε το δρόμο προς το Ρολόι. Ο φόβος του είχαν επιβεβαιωθεί. Ο Γιάννης ήταν παρόν στο τηλεφώνημα από την κλινική και δίχως άλλο θα είχε πει στην Αγγελική τον λόγο που τον ανάγκασε να φύγει από το σχολείο εκείνη την ημέρα. Έπρεπε να την βρει και να της εξηγήσει. Την βρήκε να κάθεται στο πέτρινο πεζούλι. Τα μαλλιά της τα έπαιρνε ο αέρας και το πρόσωπό της ήταν

στραμμένο προς τη θάλασσα. Πλησίασε κάπως διστακτικά στην αρχή. Έμοιαζε να έχει ξεχάσει τον κόσμο γύρω της, τόσο απορροφημένη ήταν στις σκέψεις της.

«Αγγελική!»

Τον άκουσε αλλά δεν γύρισε να τον κοιτάξει. Κάθισε δίπλα της κι ετοιμάστηκε να της μιλήσει. «Φύγε σε παρακαλώ. Δεν έπρεπε να έρθεις.» Ο τόνος της φωνής της ήταν αυστηρός.

«Μπορείς να με ακούσεις;»

«Όχι. Δεν θέλω ν' ακούσω κανέναν και τίποτα. Με κούρασαν τα ψέματα, βαρέθηκα να με κοροϊδεύουν» του απάντησε με θυμό και σηκώθηκε από το πεζούλι αφήνοντας τον μόνο.

«Πρέπει να σου εξηγήσω. Μη φεύγεις» της φώναξε, όμως εκείνη δεν γύρισε ούτε να τον κοιτάξει. Ήταν θυμωμένη μαζί του κι εκείνος την ικέτευε να μείνει. Κανείς από τους δυο τους δεν μπορούσε να φανταστεί ότι πέρα και πάνω από τον θυμό και τις ενοχές υπήρχε ο φόβος ότι θα έχανε ο ένας τον άλλον για πάντα.

Το ίδιο μεσημέρι η Αγγελική είχε μάθημα στο σπίτι της Κάλλιας. Στα σκαλοπάτια της βρήκε καθισμένο τον Γιάννη που την περίμενε με ένα πλατύ χαμόγελο.

«Ακόμα με πονά το μάγουλο από την σφαλιάρα. Έχεις δυνατό χέρι τελικά.»

«Κάνε στην άκρη να περάσω» του είπε με άγριο ύφος.

«Γιατί; Θα με δείρεις πάλι;» Γελώντας σηκώθηκε μπροστά της. «Έγινε παρεξήγηση, άσε με να σου εξηγήσω.»

«Δεν με νοιάζει. Δεν θέλω παρτίδες μαζί σου.»

«Θέλεις όμως μ' εκείνον.»

«Με κανέναν δεν θέλω. Να με αφήσετε ήσυχη θέλω.» Χτύπησε το κουδούνι και η Κάλλια της άνοιξε. Ο Γιάννης της μπλόκαρε την είσοδο μπαίνοντας μπροστά.

«Να σου πω αυτό και φεύγω. Επίτηδες είπα στην Έλενα ότι το ξέρουν οι γονείς μου, για σένα κι αυτόν. Ήξερα ότι σαν καλή φίλη που είναι θα έρθει να στο πει. Τελευταία δεν τηρείς τη συμφωνία μας και έπρεπε με κάποιον τρόπο να στο υπενθυμίσω.»

«Τι να σου πω, ρε Γιάννη. Σε λυπάμαι. Ούτε οι γυναικούλες τέτοια κόλπα. Μην μπαίνεις στον κόπο. Άκυρη η συμφωνία, ο εκβιασμός, δηλαδή. Με τον Αυγερινό δεν υπάρχει τίποτα και δεν με νοιάζει τι θα κάνεις. Δεν με νοιάζει κανένας σας.»

«Δεν με ξεγελάς εμένα. Λες ψέματα ότι δεν σε νοιάζει. Εγώ δεν έχω τελειώσει μ' αυτή την ιστορία. Θα το μετανιώσει αυτός, θα το μετανιώσεις κι εσύ αν είσαι ακόμα μαζί του.»

Εκείνος ο Φλεβάρης ήταν ο πιο κρύος Φλεβάρης που θυμόταν να έχει ζήσει ο Πάνος. Οι μέρες κυλούσαν πολύ αργά, λες κι ο χρόνος είχε αποφασίσει να τον βασανίσει. Κλεισμένος τις περισσότερες ώρες στο σπίτι του μετά το σχολείο, έβγαινε μόνο για τρέξιμο και για να ψωνίσει τα απαραίτητα. Τη μοναξιά του διέκοπτε η κυρία Λεγάκη που τον τραβούσε για καφέ πότε-πότε και ο κύριος Φράγκου με τον κύριο Μαλαμή, που τον παρακαλούσαν να τους κάνει παρέα στο ουζερί απέναντι από το σχολείο τα μεσημέρια που σχολούσαν. Την Αγγελική την έβλεπε ελάχιστα και μόνο στο σχολείο. Εκείνη που δεν έκανε ποτέ σκασιαρχείο, στα μαθήματα της Φιλοσοφίας τις Παρασκευές άρχισε να λείπει. Μαζί της έλειπε κι ο Γιάννης και συχνά και άλλοι από την παρέα τους. Δεν ήθελε ούτε να τον βλέπει. Η μοναξιά λοιπόν δεν ήταν το χειρότερο. Την τελευταία ημέρα του μήνα η Γ' τάξη δεν ήρθε στο σχολείο. Από την Κυριακή είχαν φύγει για την πενθήμερη εκδρομή τους στη Θεσσαλονίκη. Το σχολείο έμοιαζε άδειο σαν κενοτάφιο. Στους διαδρόμους οι μαθητές ήταν ήσυχοι και στο προαύλιο στις αθλητικές δραστηριότητες δεν άκουγες φωνές, δεν γινόταν σαματάς. Τους μαθητές που έλειπαν συνόδευαν η κυρία Λεγάκη, η κυρία Νικολαΐδη, ο Λυκειάρχης και ο κύριος Δάφνος, ο χημικός. Οι υπόλοιποι που έμειναν πίσω στο σχολείο απολάμβαναν την ήσυχη σχολική ζωή, η οποία δεν θα κρατούσε παραπάνω από μια εβδομάδα. Η κυρία Κουτρουμάνη έμεινε στο πόδι του Λυκειάρχη και πήρε τον Παναγιώτη για βοηθό της στο γραφείο της διεύθυνσης. Ο πραγματικός λόγος που τον πήρε κοντά της ήταν, για να βρει την ευκαιρία να του μιλήσει.

«Παναγιώτη μου, τι έχεις; Τελευταία δεν είσαι καλά. Θέλεις να μου μιλήσεις;» τον ρώτησε με την τρυφερότητα και την οικειότητα που έχει μια μητέρα με το παιδί της. Το χέρι της τον χάιδεψε στον ώμο. Ο Πάνος της χαμογέλασε γυρνώντας προς το μέρος της. «Έτσι μπράβο, χαμογέλα, αγόρι μου.» Τα μάτια της ήταν γλυκά. Τον κοιτούσαν όπως τον κοιτούσε εκείνη, η αγαπημένη του μητέρα, που πάντα ήξερε πότε το παιδί της είχε στεναχώριες. «Όλα θα περάσουν, θα δεις. Είσαι νέος παλικάρι μου, θα έρθουν και πάλι οι χαρές, θα δεις...»

«Το ξέρω, αλλά είναι πολλά, κυρία Αθανασία, που με απασχολούν.»

«Μπορείς να μου μιλήσεις όπως θα μιλούσες σε ένα δικό σου άνθρωπο» του είπε δίνοντας του θάρρος να ανοιχτεί. Ο Πάνος της μίλησε για την Χριστίνα και την αποβολή. Της είπε για τον χωρισμό τους, όμως απέφυγε να της πει οτιδήποτε είχε σχέση με την Αγγελική.

«Ναι, αγόρι μου, σε πόνεσαν όλα αυτά και χρειάζεσαι χρόνο, για να τα ξεπεράσεις. Σε βασανίζουν κι άλλα, το ξέρω. Αλλά γι' αυτά θα μιλήσουμε όταν είσαι έτοιμος. Να προσέχεις τον εαυτό σου, μου το υπόσχεσαι;» Τα χεράκια της ήταν ζεστά που τον χάιδεψαν στο πρόσωπο.

«Το υπόσχομαι» της είπε. Ήξερε ότι η θεία Λιλή της είχε μιλήσει για τη σχέση του με την Αγγελική, αλλά ντρεπόταν να της εκμυστηρευθεί πως ένιωθε και τι συνέβαινε τελευταία.

Πέρασε και η εβδομάδα της πενθήμερης εκδρομής και οι μαθητές επέστρεψαν στην καθημερινότητα. Παράλληλα άρχισαν να ετοιμάζονται για τα αποκριάτικα πάρτι και το μεγάλο καρναβάλι στην Πάτρα την τελευταία Κυριακή της αποκριάς. Ο Πάνος δεν είχε όρεξη για ξεφαντώματα και δέχτηκε την πρόσκληση του Βασίλη που τον κάλεσε για άλλη μια φορά στα Γιάννενα ελπίζοντας ότι θα ξέφευγε από όσα τον απασχολούσαν. Στο σταθμό των λεωφορείων τον περίμενε ο χαρούμενος Βασίλης.

«Καλώς ήρθες, φίλε.»

«Καλώς σε βρήκα, Βασίλη.»

«Τι λες, πάμε για καφέ ή θέλεις να πάμε κατευθείαν στο σπίτι; Η Μαργαρίτα θα σχολάσει αργά από τη δουλειά, οπότε έχουμε χρόνο να τα πούμε οι δυο μας.» Οι δυο άντρες κάθισαν σε μια μικρή καφετέρια στον μώλο. Αν και είχαν να βρεθούν από κοντά αρκετό καιρό, ο Βασίλης γνώριζε τα νέα του Πάνου από πρώτο χέρι. «Πως είσαι; Κουρασμένος φαίνεσαι.»

«Καλά είμαι, καλύτερα από τις προηγούμενες μέρες.»

«Εδώ που ήρθες θα περάσουμε ωραία. Η Μαργαρίτα έχει κανονίσει να πάμε σ' έναν αποκριάτικο χορό, που οργανώνει το προσωπικό του νοσοκομείου για τους εργαζόμενους, αν θέλεις βέβαια.»

«Θα δούμε... Αναλόγως τα κέφια. Εσείς όμως να πάτε, μη σας χαλάσω τα σχέδια.»

«Τίποτα δεν μας χαλάς. Ξέρεις, η Μαργαρίτα μου είπε ότι θέλει να σου μιλήσει κι εκείνη... Της είπα να σου μιλήσω εγώ πρώτος.»

«Για το γνωστό θέμα υποθέτω.»

«Ναι, είχε νέα της Χριστίνας. Θέλεις ν' ακούσεις;»

Ο Πάνος δεν ήταν σίγουρος αν ήθελε. Κοίταξε έξω από τη τζαμαρία τους περαστικούς που περπατούσαν δίπλα στη λίμνη. Κάποιοι ήταν πιασμένοι χέρι-χέρι. Τα χλωμά φώτα από τις λάμπες είχαν αρχίσει να ανάβουν και τα τεράστια πλατάνια στέκονταν από πάνω τους προστατευτικά. Ο Βασίλης περίμενε υπομονετικά μια απάντηση. «Πες μου» του είπε τελικά γυρνώντας προς το μέρος του.

«Είχαν καιρό να επικοινωνήσουν. Αφού η Μαργαρίτα έμαθε για την σχέση της Χριστίνας με τον Λιόντη, απέφυγε να της ξανατηλεφωνήσει. Όμως την πήρε η Χριστίνα. Της ζήτησε συγνώμη και ήθελε να της πει την δική της πλευρά της ιστορίας.» Ο Πάνος κούνησε το κεφάλι του αποδοκιμάζοντας τη στάση της. «Παραδέχτηκε ότι έκανε ένα τεράστιο λάθος και είπε ότι το πλήρωσε πολύ ακριβά. Της είπε για την αποβολή, για τον χωρισμό σας και της παραδέχτηκε ότι ήξερε για τη σχέση σου με την Αγγελική.»

«Ήμουν σίγουρος!»

«Η Μαργαρίτα ήταν θυμωμένη που την χρησιμοποίησε, για να μάθει πληροφορίες ενώ ήδη γνώριζε.» Ο Πάνος δεν γνώριζε ότι η Χριστίνα είχε φτάσει ως εκεί. «Μου είπε ότι την άκουσε πραγματικά μετανιωμένη» και βιάστηκε να συμπληρώσει «αλλά εγώ της είπα να μην την πιστέψει».

«Πραγματικά μετανιωμένη...» επανέλαβε ο Πάνος. «Και τι θέλει από την Μαργαρίτα; Μόνο για συγνώμες πήρε;»

«Να μεσολαβήσει για να τα ξαναβρείτε.»

«Αυτό αποκλείεται!»

«Το ίδιο της είπα κι εγώ. Κι εκείνη, δηλαδή, καταλαβαίνει ότι δεν θα τη συγχωρήσεις.»

«Ούτε τον εαυτό μου θα συγχωρήσω. Κι εγώ δεν της φέρθηκα καλύτερα. Ίσως εγώ να ήμουν χειρότερος.» Ο Βασίλης τον άφησε να βγάλει από μέσα του όλα όσα τον βασάνιζαν. «Δεν πρόκειται να τα ξαναβρούμε με την Χριστίνα. Αγαπώ την Αγγελική, τι νόημα έχει;»

«Κι εκείνη;»

«Πιστεύω ότι έμαθε για την εγκυμοσύνη της Χριστίνας και γι' αυτό άλλαξε στάση απέναντί μου. Της είχα πει ότι θα τελείωνα τη σχέση μου μαζί της κι εγώ αντί να το κάνω, ετοιμαζόμουν να γίνω πατέρας.»

«Γιατί δεν της εξήγησες;»

«Προσπάθησα, αλλά δεν θέλει να μου μιλήσει. Και να μ' ακούσει τελικά, πως

να της πω τα υπόλοιπα που ξέρω; Θα πρέπει να της πω για την παράνομη σχέση του πατέρα της με τη Χριστίνα. Πιστεύεις ότι αν τα μάθει κι αυτά θα θελήσει να είναι μαζί μου;» Ο Βασίλης τον λυπήθηκε.

«Φίλε μου, μην το βάζεις κάτω. Θα βρεις τρόπο.»

«Κι όμως... Νομίζω ότι την έχασα.» έκανε τη θλιβερή διαπίστωση ο Πάνος.

Στη Ναύπακτο, οι απόκριες ήταν μεγάλη υπόθεση για τη νεολαία της πόλης. Τα πάρτι που διοργάνωναν τα σχολεία και οι πολιτιστικοί σύλλογοι ήταν πάντα γεμάτα κόσμο που διασκεδάζε μέχρι το πρωί. Το 1^ο και το 2^ο Γενικό Λύκειο Ναυπάκτου διοργάνωναν μαζί το δικό τους πάρτι στη μοναδική ντίσκο της πόλης.

«Έλα, ρε, Αγγελική, σταμάτα τα νάζια. Ντύσου. Είναι δυνατόν να λείπεις εσύ από το πάρτι;» της είπε η Ρένα. Τα κορίτσια είχαν μαζευτεί στο σπίτι της Έλενας, για να δοκιμάσουν διάφορα κοστούμια και να ετοιμαστούν όλες μαζί, όπως έκαναν κάθε χρόνο. Όταν η Αγγελική τους ανακοίνωσε ότι δεν θα ερχόταν, όλες δοκίμασαν να την μεταπείσουν.

«Δεν έχω κέφι, ούτε θέλω να χαλάσω το δικό σας.»

«Θα έρθεις και θα πεις κι ένα τραγούδι» της είπε η Έλενα που δεν ήθελε και πολύ, για να την πάρει μαζί τους σηκωτή.

«Μα τι έχεις πάθει, Αγγελικούλα μου, και είσαι συνέχεια μελαγχολική; Το ξέρεις ότι δεν μας ακολουθείς πια; Τι σου κάναμε;» τη ρώτησε η Έφη.

«Τι της κάναμε, ρε χαζό; Δεν καταλαβαίνεις;» της απάντησε με νόημα η αδερφή της που ήξερε ότι ο έρωτας της για τον κύριο Αυγερινό ήταν η αιτία γι' αυτήν την αλλαγή. Όλες γνώριζαν πια ότι η φίλη τους ήταν ερωτευμένη με τον καθηγητή τους και γι' αυτό είχαν χωρίσει με τον Γιάννη. Όλα τα υπόλοιπα που δεν γνώριζαν τις έκανε να υποθέτουν ότι αυτός ο έρωτας ήταν μόνο από την πλευρά της και θα έμενε ανεκπλήρωτος. Η Κάλλια την καλόπιασε.

«Πάμε για λίγο και μετά φεύγεις. Ας μη χαλάσουμε την παράδοση. Θα σε γυρίσει ο Στέφανος στο σπίτι όταν βαρεθείς, έλα, πες ναι...»

Η Αγγελική δεν ήθελε να διασκεδάσει, αλλά όλες την κοιτούσαν ικετευτικά κι έτσι αναγκάστηκε να υποχωρήσει. Τις άφησε να διαλέξουν μια στολή Κλεοπάτρας και την βοήθησαν να ντυθεί και να μακιγιαριστεί αναλόγως.

Όταν τα κορίτσια έφτασαν στην ντίσκο ο Γιάννης και ο Στέργιος ήταν ήδη εκεί από τους πρώτους, για να πουλήσουν τα εισιτήρια εισόδου. Με έναν αέρα

έμπειρου αρσενικού σαχλαμάριζαν με κάποια κορίτσια από το 1^ο Λύκειο. Ο Γιάννης είχε ξεμοναχιάσει μια ομορφούλα και τις ψιθύριζε κάτι στο αυτί, ενώ ο Στέργιος σε τρυφερό τετ α τετ κρατούσε το χέρι μιας ξανθιάς συμμαθήτριας του από το φροντιστήριο. Μέχρι που είδε την Κάλλια να έρχεται.

«Μείνε με την παρέα σου, Στέργιε, μην αφήνεις το κορίτσι μόνο» του είπε εκείνη περνώντας από δίπλα του και μπήκε στη ντίσκο με τις φίλες της. Ο καημένος, ένιωσε σαν να τον είχαν πιάσει να κλέβει φρούτα πάνω στο δέντρο. Ο Γιάννης του έκανε νόημα να μην της δίνει σημασία.

«Τ' αγόρια του σχολείου μας είναι εντελώς ηλίθια!» φώναξε η Κάλλια.

«Μην ανησυχείς, θα βρεις καλύτερο από το Στέργιος» της είπε η Έλενα που συμφωνούσε.

«Από τον Γιάννη παρασύρεται και θέλει να του μοιάσει... Χαζός είναι δεν είναι κακός» της είπε η Αγγελική. Η Κάλλια δεν θα τον συγχωρούσε, όμως, τόσο εύκολα και την υπόλοιπη βραδιά τον κρατούσε σε απόσταση. Πέρασαν δυο βασανιστικές ώρες για την Αγγελική, που ήταν η μόνη που δεν διασκέδαζε. Λίγο πριν τις δώδεκα χαιρέτησε τα κορίτσια. «Φεύγω, με περιμένει ο Στέφανος.»

«Όπως είπαμε για αύριο. Μην κάνεις κανένα αστείο και μας στήσεις, κήκες!» της είπε η Έλενα. Η Αγγελική βγήκε από τη ντίσκο ανακουφισμένη. Ο Στέφανος στεκόταν λίγο πιο πέρα και μιλούσε με κάποιους γνωστούς του.

«Από τώρα θέλεις να φύγεις... Κλεοπάτρα! Δεν είναι ούτε καν δώδεκα!» της είπε πλησιάζοντας.

«Σ' ευχαριστώ που συμφώνησες να με γυρίσεις σπίτι.»

«Υποχρέωση μου, μεγαλειότατη!» της είπε πειράζοντας την. «Άλλωστε έχω εντολή από την Κάλλια να σε προσέχω.»

«Είσαι θησαυρός!» Σε λίγα λεπτά έφτασαν έξω από το σπίτι της. Κατεβαίνοντας από το αυτοκίνητο τον ευχαρίστησε και προχώρησε χωρίς να βιάζεται. Ανεβαίνοντας τα σκαλοπάτια κοίταξε ψηλά στον ουρανό. Δεν το είχε καταλάβει αλλά τελευταία ήταν κάτι που το έκανε πολύ συχνά. Το φεγγάρι ήταν μια λεπτή γραμμή και ο ουρανός ήταν σκοτεινός. Έβγαλε το κλειδί μέσα από την τσάντα της κι ετοιμάστηκε ν' ανοίξει όταν άκουσε μια φωνή να την καλεί και σταμάτησε. «Ποιος είναι;» Κοίταξε πίσω της κι έπειτα γύρω της, αλλά δεν έβλεπε κανέναν. Ένας αδικαιολόγητος φόβος την έκανε να βιαστεί να ξεκλειδώσει γρήγορα την πόρτα της, αλλά, πριν προλάβει να ανοίξει, μια γυναικεία φιγούρα πρόβαλλε από το σκοτάδι και την πλησίασε γρήγορα.

«Η Αγγελική είσαι;»

«Ναι, εσύ, ποια είσαι;»

«Συγνώμη αν σε τρόμαξα. Με λένε Χριστίνα.» Η Αγγελική χρειάστηκε μόλις λίγα δευτερόλεπτα, για να καταλάβει ποια στεκόταν μπροστά της. Στο άκουσμα του ονόματος της, ένιωσε ξαφνικά το αίμα της να γλιστρά προς τα κάτω. Μπροστά της στεκόταν η αρραβωνιαστικιά του Πάνου.

«Γνωρίζομαστε;» ρώτησε η Αγγελική τη νεαρή γυναίκα που στεκόταν εκεί και την περιεργαζόταν, όσο βέβαια της επέτρεπε το σκοτάδι.

«Είσαι πολύ όμορφη...» παρατήρησε η Χριστίνα και έκανε ένα βήμα πιο κοντά. «Κλεοπάτρα, αν κατάλαβα καλά.» Η Αγγελική είχε ξεχάσει προς στιγμή ότι ήταν αποκριάτικα ντυμένη.

«Ναι, ευχαριστώ...αλλά πραγματικά θα ήθελα να μάθω αν γνωρίζομαστε.» Παρόλο που δεν φαινόταν να υπάρχει λόγος ν' ανησυχήσει από την παρουσία αυτής της μικροκαμωμένης γυναίκας, κάτι μέσα της είχε σημάνει συναγερμό.

«Η αλήθεια είναι ότι εσύ δεν με γνωρίζεις αλλά εγώ ξέρω πολλά για σένα.» Η Χριστίνα την πλησίασε ακόμα περισσότερο. Στεκόταν πια ακριβώς κάτω από την λάμπα της εξώπορτας και το θαμπό φως έδειχνε τα χαρακτηριστικά του προσώπου της καθαρά. Ήταν μια όμορφη μελαχρινή γυναίκα μερικά χρόνια μεγαλύτερη της. Κάτι στο βλέμμα της ανησύχησε περισσότερο την Αγγελική.

«Τι ξέρεις, δηλαδή, για μένα και τι ζητάς;» Η Χριστίνα είχε καταλάβει ότι η παρουσία της είχε πετύχει το στόχο της, να τρομοκρατήσει την μικρή Αγγελική, και το διασκεδάζε. Άπλωσε το χέρι της να της χαϊδέψει τα μαλλιά, αλλά η Αγγελική τραβήχτηκε απότομα.

«Δεν καταλαβαίνεις;»

«Όχι δεν καταλαβαίνω.» Το ύφος της Χριστίνας άλλαξε αμέσως. Έγινε μοχθηρό κι απότομο.

«Ξέρω για σένα και τον Πάνο. Ξέρω για τη σχέση σας και ήρθα να τα πούμε λιγάκι.» Τα μάτια της Χριστίνας έλαμπαν σαν να είχε πυρετό και η φωνή της ακουγόταν πια απειλητική. «Τώρα κατάλαβες ποια είμαι, σωστά;»

«Κακώς ήρθες. Τίποτα δεν έχουμε με τον...κύριο που λες. Σε παρακαλώ να φύγεις.» Γύρισε προς την πόρτα, που φαινόταν η μόνη διαφυγή, αλλά από την ταραχή

της δεν κατάφερε ν' ανοίξει. Στο σπίτι δεν ήταν κανείς αν χτυπούσε. Οι γονείς της έλειπαν κι εκείνοι σε μια αποκριάτικη εκδήλωση και προφανώς δεν είχαν επιστρέψει ακόμα.

«Λες ψέματα. Με φοβάσαι, ε; Το καταλαβαίνω από τον τρόπο που τρέμει η φωνή σου.»

«Δεν σε φοβάμαι.» Επιτέλους άνοιξε την πόρτα, αλλά πριν προλάβει να κάνει το πρώτο βήμα η Χριστίνα την άρπαξε και την τράβηξε προς το μέρος της.

«Όχι τόσο γρήγορα, κορίτσι μου. Δεν τελείωσα...» Η Αγγελική την έσπρωξε από πάνω της εκνευρισμένη, αλλά η Χριστίνα ήταν αποφασισμένη να την τρομοκρατήσει τόσο, ώστε να την εξαφανίσει από τη ζωή του Πάνου. Την στρίμωξε, με αφύσικη δύναμη, πάνω στον πέτρινο τοίχο του σπιτιού της. «Μπήκες ανάμεσα μας και μας διέλυσες. Είμαστε ευτυχισμένοι πριν εμφανιστείς εσύ. Θέλαμε να κάνουμε οικογένεια. Σχεδιάζαμε να παντρευτούμε τους επόμενους μήνες, σου το είπα;» Τα λόγια της καρφώνονταν αργά-αργά σαν κοφτερές λεπίδες στο σώμα της Αγγελικής. «Σου είπα ότι περίμενα το παιδί του; Το έχασα εξαιτίας σου... από την στεναχώρια μου, όταν έμαθα για σένα. Καταλαβαίνεις τι μου έκανες;» Η Χριστίνα είχε πια αgridέψει. Με το δεξί της χέρι είχε αρπάξει το αριστερό χέρι της Αγγελικής και την κρατούσε σφιχτά, για να μη φύγει, ενώ με το σώμα της μπλόκαρε κάθε της κίνηση. Η Αγγελική έκανε προσπάθεια να ελευθερωθεί.

«Άφησε με!» Η Χριστίνα δεν είχε σκοπό να την αφήσει τώρα που την είχε στα χέρια της. Τα νύχια της κατάφεραν να διαπεράσουν τα ρούχα της Αγγελικής και να χωθούν στο δέρμα της. «Δεν σου έφταιξα εγώ. Δεν γνώριζα για σένα, ούτε για το μωρό. Άφησε με, σου είπα» της φώναξε πιο δυνατά, αλλά η λύσσα της Χριστίνας της έδινε αρκετή δύναμη να την κρατά στριμωγμένη ακόμα.

«Και βέβαια εσύ φταις! Μόνο εσύ φταις. Μου τα χάλασες όλα. Αλλά άκουσε με προσεκτικά. Δεν θα σου περάσει. Δεν θα σε αφήσω να γελάς πίσω από την πλάτη μου. Θα φροντίσω να πάρεις το μάθημα σου σύντομα. Έχω μεγάλα σχέδια για σένα.» Με τ' απειλητικά λόγια να αιωρούνται ακόμα στον αέρα κι αφού της ελευθέρωσε το χέρι, έφυγε όπως ήρθε, σαν ένα φάντασμα. Η Αγγελική σύρθηκε μέχρι μέσα και ξέσπασε σε κλάματα κλείνοντας την πόρτα πίσω της. Για να καταφύγει στην ασφάλεια του δωματίου της και να μην την δουν οι γονείς της σε αυτή την άθλια κατάσταση, κατέβαλε μεγάλη προσπάθεια. Ξάπλωσε φορώντας ακόμα τ' αποκριάτικα και σκεπάστηκε με το πάπλωμα της, μέχρι που ήρθε ο ύπνος.

Η επόμενη μέρα ξημέρωσε με λιακάδα και καλή θερμοκρασία, όπως ακριβώς έπρεπε να είναι μια μέρα για αποκριάτικη παρέλαση. Κατά τις δέκα η Πλατεία Λιμανιού γέμισε ξαφνικά χρώμα. Ντυμένοι με αποκριάτικες φορεσιές, ανάλογα με την ομάδα που θ' ακολουθούσαν στην παρέλαση, οι νέοι της πόλης μαζεύτηκαν εκεί, για να πάρουν το λεωφορείο που θα τους πήγαινε στην Πάτρα. Το ραντεβού της παρέας ήταν στις δέκα αν και θα έπαιρναν το λεωφορείο των δέκα και μισή. Η Ρένα έφτασε με τις δίδυμες πρώτη και μετά ήρθαν ο Πέτρος και ο Στέργιος. «Τα κορίτσια;» ρώτησε ο τελευταίος θέλοντας να μάθει γιατί η Κάλλια δεν είχε έρθει ακόμα. «Θα έρθουν όπου να' ναι. Η Έλενα θα περνούσε να τις πάρει» είπε η Έφη. Όταν πια έφτασαν, η Κάλλια δεν έδειχνε να τον έχει συγχωρέσει για τα χτεσινά του. Όσην ώρα ο Στέργιος της μιλούσε προσπαθώντας να τα βρουν, η Έλενα είχε ξεμοναχιάσει την Αγγελική. Βάλθηκε να της μιλά για τον Γιάννη. Της είπε τάχα ότι το προηγούμενο βράδυ εκείνος της εξομολογήθηκε πόσο ερωτευμένος ήταν με την Αγγελική, για το πόσο ήθελε μια ακόμα ευκαιρία να είναι μαζί και ότι δεν θα το έβαζε κάτω. Η Αγγελική είχε την αίσθηση ότι δεν ήταν μόνο ο Γιάννης που την έβαλε να της τα πει αυτά. Ήταν και δική της επιθυμία να την ξανασμίξει μαζί του. Δεν ήταν δύσκολο να καταλάβει κάποιος ποιο ήταν το κίνητρο της.

«Πες μου ειλικρινά, κι εγώ ορκίζομαι ότι δεν θα το πω σε κανέναν. Είναι αλήθεια αυτά που υποψιάζεται για σένα και τον Αυγερινό;» Ξαφνικά το ύφος της έγινε συμπονετικό. «Γιατί αν έχετε σχέση και είστε ερωτευμένοι να βοηθήσουμε τον Γιάννη να το πάρει απόφαση, να μην ελπίζει άδικα.» Η Αγγελική δεν μιλούσε, μόνο άκουγε απαθής. «Κανείς δεν θέλει να είστε τσακωμένοι. Ξέρεις πόσο σας αγαπάμε και τους δυο, αλλά αν εσύ είσαι ευτυχισμένη με τον καθηγητή μας, καλύτερα να το πάρει απόφαση κι ο Γιάννης, για να προχωρήσει κι εκείνος παρακάτω.» Η Αγγελική θαύμασε την ικανότητα της φίλης της στο ψέμα και την υποκρισία. Η απάντησή της, με μπόλικη δόση ειρωνείας, της έκοψε τη φόρα από το να πει κι άλλα.

«Σ' ευχαριστώ πολύ που μας νοιάζεσαι τόσο. Δεν θα μπορούσαμε να έχουμε καλύτερη φίλη από σένα, αλλά σ' αυτήν την περίπτωση θα σου ζητήσω να μην ανακατεύεσαι, γιατί δεν θα βοηθήσεις κανέναν.» Η Έλενα της χαμογέλασε προσποιητά και απομακρύνθηκε πριν φανεί το πόσο εκνευρίστηκε.

Ο Γιάννης και ο Μάνος έφτασαν με τρομερό πονοκέφαλο από το πολύ ποτό και το ξενύχτι το προηγούμενο βράδυ. Τα κορίτσια τους κορόιδεψαν για τα χάλια τους.

«Άντε ρε παιδιά! Θα ξεκινήσει η παρέλαση κι εμείς θα είμαστε ακόμα εδώ.»

Πως είστε έτσι, καημένοι!» Η Κάλλια έσπευσε να ενημερώσει την Αγγελική για όσα έχασε αφού έφυγε από το πάρτι.

«Έχασες τα καλύτερα. Ο Μάνος μέθυσε και ξέρασε μέσα στο μαγαζί. Η Ρένα πάλι τσακώθηκε με τον Πέτρο και εμείς χορέψαμε μέχρι τελικής πτώσης.» Η Αγγελική σκέφτηκε ότι θα ήταν καλύτερα να είχε μείνει μαζί τους. «Αλήθεια, τι σου έλεγε η Έλενα πριν; Σας είδα που μιλούσατε.»

«Θέλει να μας τα ξαναφτιάξει με τον Γιάννη και με ψαρεύει για το γνωστό θέμα. Όμως μη νοιάζεσαι γι' αυτήν. Κι εγώ έχω να σου πω νέα από χθες το βράδυ, αλλά θα τα πούμε αργότερα, ιδιαιτέρως.»

«Πάλι αργότερα; Ρε Αγγελική, θα με τρελάνεις.»

«Πρέπει να είμαστε μόνες μας, εδώ μέσα σε τόσο κόσμο δεν γίνεται.» Η Κάλλια αναγκάστηκε να συμφωνήσει παρόλο που την έτρωγε η περιέργεια.

Η πολυκοσμία και το ξεφάντωμα δεν ήταν ότι χρειαζόταν η Αγγελική, αλλά με το κέφι της παρέας κατάφερε να ξεχάσει για λίγο τη δυσάρεστη συνάντηση με την Χριστίνα. Για τρεις ώρες τα παιδιά ζούσαν τη χαρά του καρναβαλιού, τραγουδούσαν και χόρευαν. Όταν πια τελείωσε η παρέλαση, κατευθύνθηκαν στα στέκια των φοιτητών και συνάντησαν κάποιους φίλους τους που σπούδαζαν στην Πάτρα. Ανάμεσα τους ήταν κι ο Στέφανος με την Χαρά.

«Να σας συστήσω τον αδερφό μου» είπε η Χαρά στα κορίτσια. «Ο Νίκος είναι δευτεροετής της Νομικής στην Αθήνα. Του έχω μιλήσει για σένα Κάλλια και μου είπε ότι μπορεί να σε κατατοπίσει σε θέματα σχολής, αν ακόμα σ' ενδιαφέρει η Νομική...» Ο Νίκος χαμογέλασε στα κορίτσια και επιβεβαίωσε αυτά που είχε πει η αδερφή του.

«Χάρηκα πολύ» είπε η Κάλλια και άπλωσε το χέρι της για μια ζεστή χειραψία που κράτησε λίγο παραπάνω από το συνηθισμένο.

«Κι εγώ. Έχω ακούσει πολλά για σένα από την αδερφή μου» της απάντησε εκείνος χαμογελώντας. «Σ' ενδιαφέρει, λοιπόν, η Νομική...» συνέχισε προσφέροντας της θέση δίπλα του. Ξεκίνησαν να συζητούν ιδιαιτέρως και η συζήτηση κράτησε τόσο που από κάποιους άρχισε να φαίνεται παρεξηγήσιμη. Ο Γιάννης πλησίασε την Αγγελική που καθόταν δίπλα τους.

«Η φίλη σου βάλθηκε να κάνει αντίποινα στον Στέργιο για χθες βράδυ» της ψιθύρισε στο αυτί.

«Έτσι νομίζεις; Δεν λειτουργούν όλοι όπως εσύ» του απάντησε καυστικά.

«Κι όμως, κάποιοι κάνουν και χειρότερα» συνέχισε εκείνος στον ίδιο τόνο.

«Χειρότερα από τους τσαμπουκάδες και τους εκβιασμούς σου; Φίλοι σου θα είναι σίγουρα!» Ο Γιάννης γέλασε με το αστείο, αν και η πρόθεση της δεν ήταν ν' αστειευτεί. «Παρατήρησα ότι ήσουν πολύ χαρούμενη σήμερα. Είχα καιρό να σε δω έτσι.» Το ύφος του είχε αλλάξει και προσπάθησε να γίνει ευχάριστος.

«Ναι, είχα καιρό να περάσω ωραία, γι' αυτό φρόντισε να μη μου το χαλάσεις.»

«Γιατί πάντα σκέφτεσαι το χειρότερο για μένα;»

«Μήπως γιατί έχεις δώσει πολλά δείγματα του κακού σου χαρακτήρα;»

«Βλέπω ότι δεν μαςάς πια τα λόγια σου. Όμως εγώ θα σε αφήσω να το σκεφτείς ξανά. Εμείς οι δυο πρέπει να είμαστε πάλι μαζί.»

«Ξέχασε το.»

«Θα έρθεις μαζί μας αύριο στην Άνω Χώρα;»

«Εσύ να πας. Εγώ έχω διάβασμα» του απάντησε και σηκώθηκε από την θέση της να ξεμουδιάσει. Στην πραγματικότητα ήθελε να διακόψει τη συζήτηση. Η ιδέα να περάσει μια ολόκληρη ημέρα μαζί του της φαινόταν βασανιστήριο.

«Και θα μείνεις μόνη; Μαζί θα περάσουμε πιο ωραία...» Την ακολούθησε προσποιούμενος ότι δεν καταλαβαίνει ότι ήθελε να τον αποφύγει.

«Προτιμώ να μείνω μόνη. Δεν έχω όρεξη για κουβέντες και με σένα κοντά μου όλη μέρα... θα τσακωθούμε σίγουρα. Ας μην χαλάσουμε την εκδρομή των γονιών μας.» Οι γονείς τους είχαν κανονίσει να πάνε όλοι στον ξενώνα για την Καθαρά Δευτέρα και να τελειώσουν με την διακόσμηση των δωματίων. Το Πάσχα θα άνοιγαν επίσημα.

«Ίσα-ίσα που θα χαρούν να μας δουν πάλι μαζί. Οι μανάδες μας έχουν στεναχωρηθεί πολύ που είμαστε μαλωμένοι. Το θέλουν τόσο πολύ και οι δυο να τα ξαναβρούμε.» Η Αγγελική γέλασε αυθόρμητα αλλά δεν άργησε να πάρει πάλι το σοβαρό της ύφος.

«Ας τους κάνουμε τη χάρη κι ας πάψουμε να βλεπόμαστε. Τους δίνουμε ψεύτικες ελπίδες.»

«Αυτό σίγουρα θα σε βόλευε, αλλά όχι δεν θα σου κάνω τη χάρη.» Παρά τον πληγωμένο του εγωισμό δεν το έβαζε κάτω. Ήταν αποφασισμένος να κερδίσει εκείνος την παρτίδα.

Επιστρέφοντας στη Ναύπακτο αργά το απόγευμα όλοι ήταν εξαντλημένοι και στο λεωφορείο τους πήρε ο ύπνος. Όλους εκτός από την Κάλλια που την έτρωγε η

περιέργεια να μάθει τα νέα της φίλης.

«Πες μου, τώρα που κοιμούνται όλοι. Τι έγινε χθες βράδυ; Ο Στέφανος μου είπε ότι σε πήγε μέχρι την πόρτα σου.»

«Αλήθεια σου είπε, μόνο που στην πόρτα μου με περίμενε μια δυσάρεστη έκπληξη. Δεν θα το πιστέψεις, αλλά ήρθε και με βρήκε αυτή η Χριστίνα.»

«Ποια Χριστίνα; Η Χριστίνα του Αυγερινού;» Ήταν το τελευταίο που περίμενε ν' ακούσει η Κάλλια και από την έκπληξη κινδύνεψε να τους ξυπνήσει όλους με τη φωνή της. «Μα, πως σε βρήκε; Τι ήθελε;» Η Αγγελική της διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια όσα έγιναν.

«Με απείλησε. Μου είπε επί λέξη ότι θα φροντίσει να πάρω το μάθημα μου. Δεν θα μ' αφήσει ήσυχη.»

«Αγγελική, αυτό είναι πολύ σοβαρό. Πρέπει να το πεις στον Αυγερινό. Να την βάλει στη θέση της. Δεν είμαστε με τα καλά μας!»

Η Αγγελική κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. Της ήταν δύσκολο να τον βλέπει στο σχολείο, αλλά να βρεθεί ξανά μόνη μαζί του ήταν αδύνατο. Όσο θυμωμένη κι αν ήταν, ήξερε πολύ καλά ότι άλλα ήταν τα πιο δυνατά της αισθήματα για εκείνον. Πολλές φορές αναρωτιόταν αν την σκεφτόταν ακόμα, αν ήταν κι εκείνος δυστυχισμένος από τον χωρισμό τους. Υπήρξαν φορές που από μια παρόρμηση βρέθηκε στην πόρτα του έτοιμη να του χτυπήσει το κουδούνι, αλλά πάντα την συγκρατούσε η λογική, ο εγωισμός, ο φόβος. Όλα ήταν πολύ δύσκολα πια και η εμφάνιση αυτής της Χριστίνας της έδειξε τον δρόμο προς την έξοδο.

«Όχι, Κάλλια, δεν θα του μιλήσω. Ήρθε η ώρα να θάψω αυτή την ιστορία μέσα μου και να προχωρήσω.»

«Να θάψεις την ιστορία... Μιλάς λες και είσαι στην ηλικία της μάνας μου.»

«Τι σου φαίνεται παράξενο; Δεν θέλω άλλα μπλεξίματα.»

«Εμένα προσπαθείς να πείσεις ή τον εαυτό σου; Λες να μην ξέρω πόσο ερωτευμένη είσαι; Ακόμα τον κοιτάς και λιώνεις.»

«Σταμάτα να το λες αυτό... Εντάξει, μπορεί να έχεις δίκιο. Δεν μπορώ να τον αντιμετωπίσω μετά από όσα έγιναν. Είμαι δειλή.»

«Δειλή σίγουρα! Μα, δεν καταλαβαίνεις; Αυτή θέλει εκδίκηση και εσύ σκέφτεσαι ότι δεν μπορείς να τον αντιμετωπίσεις;»

«Ναι, δεν μπορώ. Γιατί σου φαίνεται τόσο παράξενο; Δεν ξέρω τι είναι αυτό που νιώθω. Μόνο στην σκέψη ότι θα βρεθώ μόνη μαζί του τρέμουν τα πόδια μου.»

«Άκου. Αυτή... η Χριστίνα, κατηγορεί εσένα επειδή ο Αυγερινός την χώρισε.

Σε κατηγορεί και για το παιδί που έχασε, ενώ εσύ δεν ήξερες καν την ύπαρξή του. Πιστεύεις ότι είναι καλά στα μυαλά της; Ο Αυγερινός πρέπει να το μάθει, δεν είναι αστεία αυτά τα πράγματα.» Και η ίδια η Αγγελική ήταν σίγουρη ότι η Χριστίνα δεν ήταν στα καλά της, αλλά δεν υποψιαζόταν ότι θα μπορούσε να γίνει πραγματικά επικίνδυνη.

Την επόμενη μέρα το πρωί η Ελισάβετ την ξύπνησε νωρίς. «Έλα κορίτσι μου μαζί μας. Θα περάσουμε ωραία. Τι θα κάνεις μόνη σου στο σπίτι τόσες ώρες;»

«Θα διαβάζω μαμά.»

«Δεν θες να δεις πως έγινε ο ξενώνας;»

«Και βέβαια θέλω. Είμαι σίγουρη ότι τον έχετε διακοσμήσει τέλεια με την κυρία Τίνα... αλλά δεν θα έρθω σήμερα.»

«Και τι θα πω στους ανθρώπους που θα σε περιμένουν; Θα είναι κι ο Γιάννης μαζί μας.»

«Άλλος ένας λόγος, για να μην έρθω.» Η Ελισάβετ ήξερε από πείσματα ερωτευμένων.

«Νόμιζα ότι τα είχατε βρει. Χθες είπε στην μητέρα του ότι μιλήσατε και ήσουν ευγενική μαζί του.» Η Αγγελική άρχισε να γελά κάτω από τα σκεπάσματα.

«Αυτό κατάλαβε;»

«Αγγελική, δεν μ' αρέσει που τον σνομπάρεις έτσι. Κοίτα ν' αλλάξεις στάση απέναντι του, σε παρακαλώ. Είμαστε οικογενειακοί φίλοι, δεν θα παρεξηγηθούμε μαζί τους επειδή εσένα σε τσίμπησε κάτι.»

«Τίποτα δεν με τσίμπησε. Μην επιμένεις. Κανείς δεν θα με παρεξηγήσει. Όλοι ξέρουν ότι έχω διάβασμα.»

«Ναι, αλλά χθες πήγες με τους φίλους σου εκδρομή, σήμερα δεν μπορείς να έρθεις μαζί μας;»

«Ωχ, μωρέ μαμά... Ο μπαμπάς γιατί καταλαβαίνει κι εσύ όχι;»

«Ο μπαμπάς σου... μόνο αυτός σε καταλαβαίνει δηλαδή; Εγώ δε νοιάζομαι; Για σένα το λέω, για να ξεσκάσεις.» Πατέρας και κόρη είχαν πάντα έναν τρόπο να συνεννοούνται χωρίς εντάσεις και αυτό κατά βάθος το ζήλευε η Ελισάβετ.

«Δεν εννοούσα αυτό και το ξέρεις. Ξέρω ότι νοιάζεσαι αλλά αυτή τη φορά είναι ανάγκη να μείνω να διαβάσω. Έχω επαναληπτικό διαγώνισμα. Υπόσχομαι το Πάσχα να έρθω στο χωριό και να βοηθήσω σε ότι άλλο χρειάζεται να γίνει στον ξενώνα.» Η Αγγελική ήξερε ότι η μητέρα της το έπαιρνε κατάκαρδα κάθε φορά που

της έλεγε ότι ο πατέρας της την καταλάβαινε κι εκείνη όχι, γι' αυτό έσπευσε να την καλοπιάνει. Κατάφερε να την μαλακώσει και μ' ένα φιλί στο μάγουλο την άφησε στην ησυχία της. Σε λίγη ώρα έμεινε μόνη στο σπίτι να διαβάζει έχοντας καταφέρει να χαλαρώσει και να συγκεντρωθεί. Μια ώρα αργότερα το τηλέφωνο χτύπησε κι έκλεισε μετά από μόνο δυο κουδουνίσματα. Δεν έδωσε σημασία και συνέχισε να διαβάζει. Σε λίγο ξανά, δυο κουδουνίσματα και έκλεισε πάλι. Την τρίτη φορά χτύπησε κανονικά χωρίς διακοπή και η Αγγελική κατέβηκε γρήγορα τη σκάλα για να απαντήσει. Από την άλλη μεριά της γραμμής ακούστηκε μια γυναίκα από μακριά.

«Καλημέρα, θα μπορούσα να μιλήσω στον κύριο Λιόντη, παρακαλώ;»

«Ο κύριος Λιόντης απουσιάζει. Θέλετε να του αφήσετε κάποιο μήνυμα;»

«Όχι, θα ήθελα να μιλήσω στον ίδιο. Θα αργήσει να επιστρέψει, ξέρετε;»

«Ναι, κυρία μου, θα αργήσει να επιστρέψει.»

«Η κυρία Λιόντη;»

«Κι εκείνη λείπει, πείτε μου σας παρακαλώ τ' όνομά σας...» Η γυναίκα δεν έκανε τον κόπο ν' απαντήσει και η γραμμή έκλεισε απότομα. «Τι τρόπος!» αναφώνησε η Αγγελική ανεβαίνοντας τη σκάλα. Αμέσως μόλις έπιασε στα χέρια της το βιβλίο της ιστορίας ξέχασε το τηλεφώνημα και την αγένεια της γυναίκας. Σε λίγο, όμως, την διέκοψε πάλι ένα κουδούνισμα. Αυτή την φορά κάποιος χτυπούσε την πόρτα. Κατέβηκε τη σκάλα μουρμουρίζοντας εκνευρισμένη από τις συνεχείς ενοχλήσεις του τηλεφώνου και των επισκέψεων και άνοιξε την πόρτα απότομα, για να δει ποιος ενοχλητικός τολμούσε να την διακόπτει. Στη θέα της νεαρής γυναίκας με τα μακριά μαύρα μαλλιά πάγωσε σαν το μάρμαρο. «Εσύ;»

«Σου αρέσουν οι εκπλήξεις;» Την Αγγελική την έπιασε πανικός. Ετοιμάστηκε να κλείσει την πόρτα, όμως η Χριστίνα έβαλε εμπόδιο το πόδι της. «Δεν θα μου πεις να περάσω;» τη ρώτησε παραμερίζοντας την, για να μπει με το έτσι θέλω.

«Όχι βέβαια. Δεν σε θέλω εδώ μέσα. Θα φωνάξω τους γονείς μου» απείλησε η Αγγελική. Η Χριστίνα ξέσπασε σε γέλια.

«Άντε, εμπρός! Φώναξε τον πατέρα σου. Είμαι σίγουρη ότι θα χαρεί όταν μάθει για σένα και τον καθηγητή σου. Φώναξε και την μητέρα σου... Άντε, φώναξε τους, τι κάθεσαι;»

«Δεν είσαι στα καλά σου...»

«Κανέναν δεν θα φωνάξεις. Ξέρεις γιατί; Γιατί κανείς δεν είναι εδώ. Λείπουν. Εσύ μου το είπες στο τηλέφωνο, το ξέχασες;»

«Εσύ ήσουν στο τηλέφωνο!» Η Χριστίνα γέλασε δείχνοντας την ικανοποίηση

της που την ξεγέλασε.

«Μου αρέσει το σπίτι σας, αν και βρίσκω τη διακόσμηση λίγο φανταχτερή.» Αρχισε να κατευθύνεται προς τα μέσα σαν να γνώριζε το χώρο. «Ξέρεις... δεν είναι πρώτη φορά που έρχομαι εδώ.»

«Τι εννοείς;»

«Έχω ξανάρθει. Με έφερε ο πατέρας σου...»

«Ξέρεις τον πατέρα μου;»

«Πολύ καλύτερα από όσο φαντάζεσαι...» Τα τελευταία λόγια τα τόνισε για να της δείξει ότι εννοούσε το προφανές.

«Λες ψέματα.»

«Κι όμως, τον γνωρίζω πολύ καλά. Πριν λίγους μήνες με έφερε εδώ.»

«Δεν μπορεί...»

«Εκείνες τις μέρες είχα επισκεφτεί τον Πάνο. Ένα απόγευμα καθώς επέστρεφα από μια βόλτα, αισθάνθηκα αδιαθεσία. Λιποθύμησα μπροστά στον πατέρα σου κι εκείνος μ' έφερε εδώ, στο σπίτι σας, για να με φροντίσει. Από εκείνο το βράδυ άρχισαν όλα.» Η τελευταία φράση ήταν αυτή που ξύπνησε τον θυμό της Αγγελικής.

«Ο πατέρας μου είναι γιατρός. Θα φρόντιζε τον καθένα που θα βρισκόταν στη θέση σου.»

«Ο πατέρας σου είναι πραγματικά ένας υπέροχος άντρας.»

«Τι θες να πεις; Μίλα ανοιχτά κι άσε τα μισόλογα...»

«Ο πατέρας σου κι εγώ είμαστε εραστές! Πως σου φαίνεται;» Η Χριστίνα χαμογελούσε θριαμβευτικά την ώρα που τα αυτιά της Αγγελικής άρχισαν να βουίζουν.

«Δε σε πιστεύω, λες ψέματα!» φώναξε με θυμό η Αγγελική.

«Δεν λέω ψέματα. Και για να ξέρεις, αυτό λέγεται δικαιοσύνη. Εσύ ξελόγιασες τον άντρα με τον οποίο θα έκανα οικογένεια κι εγώ τον αγαπημένο σου πατέρα!» Τα μάτια της Χριστίνας έλαμπαν όπως εκείνο το βράδυ, μοχθηρά και χωρίς οίκτο. Η Αγγελική δεν ήθελε να πιστέψει όσα άκουγε.

«Δεν σε πιστεύω, λες ψέματα!» επανέλαβε πιο δυνατά, πιο οργισμένα.

«Μπορείς να πιστεύεις ότι σε βολεύει, αλλά μπορείς να ρωτήσεις και τον Πάνο. Απορώ που δεν στο είπε. Το ξέρει.» Το τελειωτικό χτύπημα για την Αγγελική της το φυλούσε για το τέλος.

«Δεν μου το είπε...» Η Χριστίνα την πλησίασε και άπλωσε το χέρι να την ακουμπήσει στο πρόσωπο, αλλά η Αγγελική την απέφυγε.

«Είδες που είχα δίκιο; Το παραδέχεσαι, λοιπόν, ότι είστε μαζί.»

«Όχι! Και κάνεις λάθος που με κατηγορείς. Δεν έχω τίποτα με τον αρραβωνιαστικό σου.»

«Πρώην αρραβωνιαστικό μου. Φρόντισες να μας χωρίσεις, το ξέχασες;»

«Δεν φταίω εγώ. Σου είπα ότι δεν το γνώριζα...» Οι τόνοι ανέβηκαν ξαφνικά.

«Το γνώριζες. Κι εκείνος το γνώριζε. Κανείς σας δεν με υπολόγισε. Πίσω από την πλάτη μου τα κάνατε όλα! Δεν σας ένοιαζε αν πληγώθηκα!» Τα χείλια της Χριστίνας ήταν σφιγμένα και τα λόγια της έβγαιναν πολύ πικρά.

«Δεν ήξερα για σένα. Το έμαθα λίγο πριν τα Χριστούγεννα. Ούτε για το μωρό ήξερα, τ' ορκίζομαι!»

«Τι μου το λες, για να σε συγχωρέσω; Δεν πρόκειται να γίνει ποτέ αυτό. Μπήκες στη ζωή μου, για να τα καταστρέψεις όλα. Σε μισώ παλιοκόριτσο!» Με ένα δυνατό χαστούκι την έριξε στο πάτωμα ενώ την επόμενη στιγμή την άρπαξε από τα μαλλιά κι άρχισε να την χτυπά στο μπράτσο του καναπέ με μανία. Η Αγγελική ούρλιαζε και με τα χέρια προσπαθούσε να αποφύγει τα χτυπήματα στο πρόσωπο. Ένα από αυτά την βρήκε στη γωνία και το πρόσωπο της μάτωσε. Της είχε σκίσει το δεξί φρύδι. Την επόμενη στιγμή την βούτηξε από τα ρούχα και την έσυρε έξω από το σαλόνι, ενώ η Αγγελική πάλευε να ξεφύγει από τα χέρια της. Στο πέρασμά τους προς το διάδρομο αναποδογύρισαν έπιπλα κι έσπασαν διάφορα. Έφτασαν μπροστά στον μεγάλο καθρέφτη της εισόδου κι εκεί την βοήθησε να σηκωθεί, για να την βάλει να κοιταχτεί με το ζόρι. «Αυτό το πρόσωπο, εγώ θα το καταστρέψω!» της είπε με λύσσα και της έσφιξε με τα δάχτυλα το σαγόκι. Τα μάτια της Χριστίνας δεν ήταν μάτια γυναίκας, αλλά μάτια ύαινας. Τη στιγμή που την πέταγε στο πάτωμα για δεύτερη φορά ακούστηκαν δυνατοί χτύποι στην εξώπορτα και η φωνή της Κάλλιας να φωνάζει την Αγγελική. Η Χριστίνα την άφησε εκεί κι έτρεξε στην πόρτα. Πριν την ανοίξει, κοίταξε μια τελευταία φορά την τσακισμένη Αγγελική που προσπαθούσε να σηκωθεί και ήδη είχε αρχίσει να φωνάζει «βοήθεια». Δεν είπε άλλη κουβέντα, αλλά άνοιξε την πόρτα απότομα και πετάχτηκε έξω παραμερίζοντας την Κάλλια, που στεκόταν από πίσω, στέλνοντας την στο διάολο. Η Κάλλια σαστισμένη μπήκε μέσα βρίσκοντας την φίλη της σε κακά χάλια.

«Τι έγινε; Τι σου έκανε; Είσαι καλά;» Η Αγγελική ήταν σε κατάσταση σοκ και δεν μιλούσε. Κρατούσε το κεφάλι της και στο πρόσωπο της υπήρχε αίμα που κυλούσε μέχρι το λαιμό. Η Κάλλια βλέποντας το αίμα πανικοβλήθηκε. Την πήγε να καθίσει και της έφερε νερό και μια πετσέτα, για να σκουπίσει το τραύμα. Έπειτα πήγε

να κλείσει την πόρτα που ήταν ορθάνοιχτη. «Δεν το πιστεύω ότι σε χτύπησε και μέσα στο σπίτι σου! Στο είπα, είναι τρελή, θεότρελη κι επικίνδυνη.» Η Αγγελική προσπάθησε να σηκωθεί όρθια αλλά ένιωσε τα πόδια της να τρέμουν. «Ζαλίζεσαι; Να πάρω τηλέφωνο τον πατέρα σου;»

«Όχι, όχι τον πατέρα μου» κατάφερε να πει με δυσκολία. «Τον Μανώλη... το τηλέφωνο του σπιτιού του... στο γραφείο του πατέρα μου. Πες του σε παρακαλώ να έρθει.» Ευτυχώς ο Μανώλης ήρθε αμέσως. Βρήκε την Αγγελική ξαπλωμένη στον καναπέ.

«Θα μου πεις τι έπαθε;» ρώτησε την Κάλλια που είχε αρνηθεί να του πει λεπτομέρειες στο τηλέφωνο. Βλέποντας το πρόσωπο της, που είχε αρχίσει να πρήζεται κάτω από τα μάτια και τα χείλια, κατάλαβε ότι αυτό δεν συνέβη απλώς από ένα πέσιμο, επειδή γλίστρησε. «Θα χρειαστούν ένα δυο ραμματάκια στο φρύδι και αυτό το πρήξιμο, να ξέρεις, όταν υποχωρήσει, θα μελανιάσει...» Η Αγγελική τινάχτηκε από τον πόνο στο άγγιγμά του. «Μόνο στο κεφάλι χτύπησες; Χρειάζεται να δω κάτι άλλο;» Φαινόταν σοκαρισμένη και στα έμπειρα μάτια του Μανώλη τα σημάδια κακοποίησης ήταν ορατά. Του έγνεψε αρνητικά. «Τώρα θα μου πεις ποιος σε χτύπησε;» Φυσικά καμία από τις δυο δεν είχε σκοπό να πει την αλήθεια και κοιτάχτηκαν μεταξύ τους, για να σιγουρέψουν τη συμφωνία τους.

«Κανείς. Γλίστρησα... δεν το κατάλαβα. Έσπασα το πορτατίφ κι έσκισα το φρύδι μου» απάντησε αποφεύγοντας να τον κοιτάξει στα μάτια.

«Αγγελικούλα, σε μένα μιλάς. Την αλήθεια θέλω.»

«Αλήθεια σου λέει, έπεσε.» Η Κάλλια ήταν αυτή που είχε σκεφτεί αυτή την δικαιολογία.

«Εντάξει, θα σε πάω στο νοσοκομείο για εξετάσεις. Να πάρω πρώτα τον πατέρα σου να τον ενημερώσω» της είπε δοκιμάζοντας την. Ήταν σίγουρος ότι αυτό ήθελε να αποφύγει.

«Όχι. Μην τον πάρεις. Και μην πάμε στο νοσοκομείο.»

«Πες του, Αγγελική» τη συμβούλεψε η Κάλλια που είχε καταλάβει ότι ήταν ανώφελο να του κρύβουν την αλήθεια.

«Μη μου πεις ότι εσύ την χτύπησες;» της είπε ο Μανώλης μισό αστεία μισό σοβαρά.

«Ε, όχι βέβαια!»

«Τότε ποιος;»

«Μανώλη δεν μπορώ να σου πω. Σε παρακαλώ, μην κάνεις ερωτήσεις.» Η

Αγγελική δεν τον εμπιστευόταν πια, αφού πίστευε ότι την είχε μαρτυρήσει στον Γιάννη για εκείνο το βράδυ που πέρασε με τον Αυγερινό.

«Καλά, αλλά στο νοσοκομείο θα πάμε» επέμενε εκείνος. Και όπως της είπε έτσι ακριβώς έγινε. Της έκαναν δυο ράμματα και το πρόσωπό της πρήστηκε και μελάνιασε. Στον γυρισμό η Αγγελική ήταν αμίλητη. Ο Μανώλης έβαξε με το μυαλό του το χειρότερο. Έπρεπε να μάθει. «Δεν μ' εμπιστεύεσαι πια, γι' αυτό δεν μου λες ποιος σε χτύπησε. Είμαστε φίλοι, έτσι δεν είναι;» Η Κάλλια δεν τον άφησε να συνεχίσει.

«Δεν είστε φίλοι. Οι φίλοι δεν μαρτυράνε!» Ο Μανώλης δεν φάνηκε να εκπλήσσεται.

«Κατάλαβα... λες για τον Γιάννη. Από βλακεία μου σε μαρτύρησα τότε.» Η Αγγελική γύρισε το κεφάλι της από την άλλη. «Συγνώμη, έκανα λάθος. Αν μ' αφήσεις να σου εξηγήσω...» Και πάλι επενέβη η Κάλλια.

«Θα σε αφήσει, θα σε αφήσει. Θέλουμε εξηγήσεις για τότε.» Στράφηκε προς το μέρος της Αγγελικής. «Όμως, μην τον συγχωρήσεις έτσι εύκολα.» Ο Μανώλης εξήγησε πως είχε ξεγελαστεί και νόμιζε ότι εκείνο το βράδυ έκρυβε τον Γιάννη στο σπίτι.

«Όταν τον βρήκα το επόμενο βράδυ, του έκανα πλάκα, έδειξα ότι ήξερα ότι είχατε περάσει μαζί το βράδυ, που έλειπαν οι γονείς σου. Ο τρόπος που αντέδρασε...αυτά που είπε...κατάλαβα ότι έκανα λάθος, αλλά ήταν αργά. Κι αφού δεν ήσουν μαζί του... του βεβαίωσα ότι ήσουν με κάποιον άλλον. Σωστά;» Η Κάλλια το επιβεβαίωσε.

«Και γιατί δεν μου το είπες;» τον ρώτησε η Αγγελική.

«Από βλακεία. Ντρεπόμουν. Ξέρω, ότι δεν είχα καμία δουλειά να ανακατευτώ.» Η Κάλλια κούνησε το κεφάλι της επικριτικά. «Και τώρα για πες μου. Ο Γιάννης σε χτύπησε;»

«Όχι, όχι, δεν ήταν αυτός.»

«Σίγουρα;»

«Πες του, ρε Αγγελική. Μπορεί να μας βοηθήσει» είπε η Κάλλια.

«Δεν ήταν ο Γιάννης. Γυναίκα με χτύπησε... αλλά δεν είναι απλό το θέμα. Δεν μπορώ να σου μιλήσω, γιατί αν μάθεις, θ' αναγκαστείς να μιλήσεις στον πατέρα μου κι εγώ δεν θέλω.»

«Αν είναι τόσο σοβαρό, τότε πρέπει εσύ να του μιλήσεις.» Η Κάλλια συμφωνούσε με τον Μανώλη αλλά η Αγγελική ήξερε ότι δεν μπορούσε να μιλήσει γι'

αυτή τη γυναίκα στον πατέρα της.

«Θα μιλήσω σε κάποιον, το υπόσχομαι. Θα μιλήσω στη θεία Λιλή. Εκείνη ξέρει τι να με συμβουλέψει.» Ο Μανώλης τελικά το δέχτηκε και πήγε στο φαρμακείο να της πάρει μια αλοιφή για το πρήξιμο. Η Κάλλια έφυγε για λίγες ώρες, αλλά εκείνος έμεινε μαζί της μέχρι αργά το απόγευμα. Προσπάθησε να την πείσει να μιλήσει στον πατέρα της, αλλά η Αγγελική ήταν ανένδοτη.

«Δεν θα πω λέξη για όλα αυτά, αλλά μόνο αν μιλήσεις στη θεία σου. Ο πατέρας σου θα με κρεμάσει αν μάθει ότι ήξερα και δεν του είπα.»

«Μην ανησυχείς, δεν θα το μάθει. Νομίζω ότι είναι καλή η δικαιολογία που είπα και σε σένα.»

«Δεν είναι. Τέλος πάντων, αν με χρειαστείς πάρε τηλέφωνο, όποια ώρα κι αν είναι» της είπε καθώς έμπαινε η Κάλλια στο σπίτι. Όταν έμειναν μόνες οι δυο φίλες η Αγγελική διηγήθηκε με λεπτομέρειες όσα έγιναν με την Χριστίνα. Οι νέες αποκαλύψεις ήταν ακόμα ένα μεγάλο πλήγμα.

«Κατάλαβες γιατί δεν μπορούσα να πω την αλήθεια στον Μανώλη; Ο πατέρας μου μ' αυτή τη γυναίκα...»

«Ψέμματα είναι. Έτσι το είπε, για να σ' εκδικηθεί. Χρησιμοποίησε τον πατέρα σου, για να σε πληγώσει. »

«Είπε ότι ο Πάνος γνωρίζει για τη σχέση τους. Πως είναι δυνατόν;»

«Κι αυτό ψέμα θα είναι.»

«Κι αν είναι αλήθεια; Αν αυτή τα έμπλεξε με τον πατέρα μου για να μας εκδικηθεί;»

«Μου φαίνεται τρελό, αλλά...»

«Αν δεν ερχόσουν εκείνη τη στιγμή ποιος ξέρει τι θα γινόταν!» Η Κάλλια θεωρούσε αυτή την γυναίκα εξαιρετικά επικίνδυνη.

«Και λες ότι δεν θέλεις να μιλήσεις στον Αυγερινό! Μην το συζητάς. Αυτή η τρελή μπορεί να σε βρει μόνη και να σου επιτεθεί πάλι. Μόνο αυτός μπορεί να την σταματήσει.» Η Αγγελική ένιωθε προδομένη και από τον Πάνο και από τον πατέρα της.

«Όχι. Αν ο Πάνος ξέρει και για τον πατέρα μου κι αυτήν... δεν μπορώ να τον συγχωρήσω.»

«Βλακείες. Κι αν το ξέρει είναι εύκολο νομίζεις να στο πει; Λέγονται αυτά τα πράγματα;»

«Πιο πολύ φοβάμαι αν είναι αλήθεια μην το μάθει η μητέρα μου. Θα

πληγωθεί. Μπα, αποκλείεται να λέει αλήθεια. Ο πατέρας μου δεν θα έκανε ποτέ κάτι τέτοιο. Την αγαπά την μητέρα μου, δεν θα την πλήγωνε έτσι.» Η προδοσία του πατέρα της φάνταζε τεράστια στο μυαλό της, αλλά πάντα υπήρχε και η πιθανότητα να είναι ένα ψέμα.

Μακριά από το σπίτι της Αγγελικής, η Χριστίνα με γρήγορο περπάτημα είχε φτάσει στο τέρμα της ανατολικής παραλίας. Θέλησε να αποφύγει τον κόσμο που πετούσε χαρταετό ή απολάμβανε το πικνίκ της Καθαράς Δευτέρας και βρήκε ένα απόμερο σημείο. Στο μυαλό της μια εικόνα είχε εντυπωθεί, η εικόνα της χτυπημένης Αγγελικής που σερνόταν στο πάτωμα. Η αγριότητα με την οποία της είχε φερθεί την έκανε να νιώθει ευχάριστα, να νιώθει δυνατή. Ούτε λόγος να μετανιώσει για την πράξη της, ούτε που της περνούσε από το μυαλό ότι κάποιος θα την κυνηγούσε γι' αυτό. Με ένα τεράστιο χαμόγελο ικανοποίησης, που κατάφερε να την κάνει σκουπίδι, κάθισε στην ζεστή από τον ήλιο άμμο, για να απολαύσει τη νίκη της. Αφού έφυγαν οι σκέψεις θριάμβου, στο μυαλό της ήρθαν άλλες σκέψεις, σκοτεινές. Δεν είχε τελειώσει μ' αυτήν την ιστορία. Το κακό που της είχαν κάνει ήταν μεγάλο. Είχε πείσει τον εαυτό της ότι η Αγγελική έφταιγε που το μωράκι της χάθηκε τόσο άδικα και τόσο γρήγορα. «Αν δεν ήταν αυτή δεν θα γνώριζα τον πατέρα της και δεν θα ήμουν μαζί του εκείνο το βράδυ. Δεν θα το έβαζα σε κίνδυνο. Όμως, δεν φταίω εγώ... εκείνη φταίει. Μπήκε στο δρόμο μου, με χώρισε από τον Πάνο κι έχασα το μωρό μας. Τώρα; Πώς θα καταφέρω να μείνω ξανά έγκυος από εκείνον;» Το μυαλό της ήταν σε σύγχυση. Τα τελευταία λόγια του Πάνου ήταν αυτά που την έσπρωξαν στα άκρα. Πως ήταν δυνατόν να μην την αγαπούσε πια και να έμενε μαζί της μόνο για το μωρό; «Ψέματα μου είπε, έτσι για να με δοκιμάσει» παρηγορήθηκε. «Και τώρα που δεν υπάρχει μωρό;» Οι σκέψεις της, σαν πυροτεχνήματα, έσκαγαν με λάμψη και κρότο μέσα στο μυαλό της. «Ο Βελισσάρης! Μόνο αυτός μου έμεινε.»

Το επόμενο πρωί τα κορίτσια είχαν πάρει την απόφαση τους. Θα μιλούσαν στην κυρία Λεγάκη ελπίζοντας ότι θα δεχόταν να βοηθήσει. Η ιδέα ήταν της θείας Λιλής, η οποία ήταν βέβαιη ότι μόνο ο κύριος Αυγερινός θα ήξερε πώς να χειριστεί την αδίστακτη Χριστίνα. Όμως, η Αγγελική δεν μπορούσε να εμφανιστεί στο σχολείο έτσι χάλια που ήταν το πρόσωπό της και το ανέλαβε η Κάλλια. Στο σπίτι η Αγγελική έπρεπε να δώσει πιο πειστικές δικαιολογίες στους γονείς της, καθώς αυτά που τους

είπε το βράδυ όταν επέστρεψαν δεν τους έπεισαν.

«Λοιπόν, θα μας πεις ποιος σε χτύπησε;» Ο Βελισσάρης ήταν σίγουρος ότι η κόρη του κάτι έκρυβε. Η Αγγελική επέμενε στο ότι έτρεχε να πιάσει το τηλέφωνο, έπεσε και χτύπησε. Το σπασμένο φωτιστικό και μια ραγισμένη κορνίζα αποτελούσαν απόδειξη όσων έλεγε. «Είπες ότι ο Μανώλης σε πήγε στο νοσοκομείο για ράμματα. Για κάτσε να τον πάρω τηλέφωνο, να δω τι θα μου πει.» Ο Μανώλης του επιβεβαίωσε τα λεγόμενα της Αγγελικής, αλλά πριν κλείσουν του είπε εμπιστευτικά ότι θα του έλεγε ότι ήξερε όταν θα συναντιούνταν στο ιατρείο.

«Εντάξει, τώρα; Με πιστεύεις;» Η Αγγελική ήταν πολύ θυμωμένη με τον πατέρα της και για πρώτη φορά τον έβλεπε με δυσπιστία. Αντίθετα η Ελισάβετ, αν και συμφωνούσε με την ανησυχία του, πήρε το μέρος της κόρης της και τον προέτρεψε να μην επιμένει με την ανάκριση.

«Θα μιλήσει όταν θέλει. Με το μαλακό πρέπει να την πάρουμε, Άρη μου. Πρώτη φορά συμβαίνει κάτι τέτοιο.» Ο Βελισσάρης δεν μπορούσε να φανταστεί την κόρη του να μπλέκει σε κανγά, αλλά η ιστορία που του είχε ξεφουρνίσει τον γέμιζε ερωτηματικά. «Μίλησέ της εσύ, κι εγώ θα μάθω από τον Μανώλη ότι ξέρει. Δεν είναι κάτι ασήμαντο αυτό που έγινε.» Σίγουρα χρειαζόταν μεγάλη φαντασία, για να συνδέσει τα γεγονότα που οδήγησαν σε αυτά της προηγούμενης ημέρας και ο Βελισσάρης δεν την είχε.

Στο σχολείο στο τελευταίο διάλειμμα η κυρία Λεγάκη βρήκε τον Πάνο στο διάδρομο. «Παναγιώτη, το μεσημέρι έλα από το σπίτι μου. Είναι μεγάλη ανάγκη να σου μιλήσω.» Αυτά που της είχε εμπιστευτεί η Κάλλια την είχαν αφήσει εμβρόντητη. Η ώρα για τις αποκαλύψεις έφτανε.

Ήταν ήδη μέσα Μαρτίου και η άνοιξη ήρθε πολύ γρήγορα στη Ναύπακτο. Η καλοκαιρία τους είχε ξεσηκώσει όλους για βόλτες κι εκδρομές. Ένας από αυτούς ήταν και ο Βελισσάρης που εκείνο το πρωί ετοίμαζε τη βαλίτσα του για ένα τριήμερο συνέδριο στο Ηράκλειο. «Δεν πάω εκδρομή, Ελισάβετ, σταμάτα να μουρμουράς, συνέδριο είναι. Τρεις ημέρες θα είμαστε κλεισμένοι σε μια αίθουσα ν' ακούμε ομιλίες. Δεν θυμάσαι την άλλη φορά που σε πήρα μαζί μου πόσο βαρέθηκες;» Η Ελισάβετ δεν επέμενε. «Άλλωστε η Αγγελική σε χρειάζεται εδώ.» Ήξερε ότι η Ελισάβετ δεν θα άφηνε την κόρη τους μόνη μετά από τα πρόσφατα γεγονότα. Δεν είχε καταφέρει να μάθει ποια ήταν αυτή με την οποία μάλωσε η κόρη του, αφού και οι πληροφορίες του Μανώλη ήταν περιορισμένες. Ωστόσο, χωρίς να το πει ούτε στη

γυναίκα του, είχε αναθέσει στον Μανώλη να το ερευνήσει. «Πριν το καταλάβεις θα έχω γυρίσει. Στην επιστροφή λέω να πάρω και την Λιλή, να μην έρθει ταξί, αφού θα είμαι Αθήνα.»

«Την άλλη Τρίτη δεν είπαμε ότι έρχεται; Πόσες μέρες θα λείψεις;»

«Την Δευτέρα το μεσημέρι επιστρέφουμε στην Αθήνα. Είπα να μείνω εκεί το βράδυ να την περιμένω. Καλά δεν το σκέφτηκα;» Η Ελισάβετ συμφώνησε και τον βοήθησε να τελειώσει τις αποσκευές του. «Και δεν μου λες... πότε θα γιορτάσουμε τα γενέθλια της Αγγελικούλας;»

«Το άλλο Σάββατο.»

Την ίδια στιγμή στο σπίτι της κυρίας Λεγάκη έφτανε ο Πάνος. Είχε καταλάβει ότι κάτι σημαντικό ήταν αυτό που ήθελε να του πει και μπήκε κατευθείαν στο θέμα. Αφού τον προειδοποίησε ότι όσα θα άκουγε θα τον εξόργιζαν η κυρία Λεγάκη ξεκίνησε να του εξιστορεί την πρώτη συνάντηση της Χριστίνας με την Αγγελική. Και δεν άργησε να έρθει η στιγμή που ο Πάνος τινάχτηκε από την καρέκλα που καθόταν. «Θα την πάρει και θα την σηκώσει. Δεν μπορεί να έκανε κάτι τέτοιο! Με ποιο δικαίωμα πήγε να βρει την Αγγελική;»

«Και που ν' ακούσεις τη συνέχεια... κάθισε... Έγιναν κι άλλα και μάλιστα χειρότερα. Τώρα πρέπει να φανείς πραγματικά ψύχραιμος.» Μα το να είναι ψύχραιμος ήταν ένας άθλος για τον Πάνο. Όσο προχωρούσε την αφήγηση της οι παλμοί του άρχιζαν να ανεβαίνουν.

«Γι' αυτό δεν ήρθε σήμερα στο σχολείο!» Ο Πάνος ένιωθε σαν να τον είχε χτυπήσει κεραυνός. «Δεν ξέρω τι να πω γι' αυτά, Αντιγόνη. Δεν έχω ιδέα με ποια ήμουν τόσα χρόνια!» Σηκώθηκε από τη θέση του και άρχισε να βηματίζει νευριασμένος προσπαθώντας να συγκρατήσει όλη την οργή που του είχε προκαλέσει η Χριστίνα. «Την χτύπησε Αντιγόνη, καταλαβαίνεις; Την χτύπησε! Πως μπόρεσε να τα βάλει με ένα αθώο κορίτσι; Γιατί, να μην γελιόμαστε, δεν της έφταιξε η Αγγελική, εγώ της έφταιξα...»

«Από ζήλια τα κάνει όλα. Μετά απ' αυτό φοβάμαι για το τι είναι ικανή να κάνει ακόμα.»

«Έπρεπε να την είχα αφήσει όταν πρωτοήρθα, αλλά ήμουν δειλός, φοβόμουν μην μείνω μόνος... αυτό πληρώνω τώρα. Και μαζί μου το πληρώνει κι η Αγγελική...»

«Και τώρα; Τι σκέφτεσαι να κάνεις;»

«Την Χριστίνα ίσως μπορώ την σταματήσω. Κάτι έχω στο μυαλό μου. Όμως,

την Αγγελική; Θα δεχτεί να με συναντήσει άλλη μια φορά; Ας είναι και η τελευταία, να της εξηγήσω, να την κάνω να καταλάβει. Έχω ανάγκη να με συγχωρήσει.»

«Θα προσπαθήσω να την πείσω. Πιστεύω ότι θα σε συγχωρήσει.»

«Και μετά θα την αφήσω ήσυχη. Αρκετούς μπελάδες της έχω φέρει μέχρι τώρα. Υποσχέθηκα να μείνω μακριά της. Έχει εξετάσεις να δώσει, να σκεφτεί το μέλλον της ... Δεν έχω το δικαίωμα να της βάζω διλήμματα. Όσο για την Χριστίνα... το επόμενο Σαββατοκύριακο θα πάω να την βρω στην Αθήνα. Πρέπει να τελειώνω οριστικά μαζί της.»

Τους τελευταίους μήνες η διάθεση της Αγγελικής έμοιαζε ν' αλλάζει γρήγορα, όπως αλλάζει ο καιρός την άνοιξη. Την επόμενη ημέρα η κυρία Λεγάκη της μίλησε για τον κύριο Αυγερινό. «Με παρακάλεσε να σου πω να βρεθείτε, για να μιλήσετε, όταν εσύ θελήσεις, βέβαια.» Στην ιδέα ότι θα βρισκόταν πάλι μαζί του την έπιανε πανικός, αλλά μέσα της καιγόταν από επιθυμία να τον δει από κοντά. Δέχτηκε να τον συναντήσει το ίδιο απόγευμα. Η κυρία Λεγάκη προσφέρθηκε να τους παραχωρήσει το σπίτι της κι έτσι, μετά το μάθημα των αρχαίων στο σπίτι της Κάλλιας, πήγε στο ραντεβού τους. Στο δρόμο έκανε πρόβα τα πρώτα λόγια που θα του έλεγε, αλλά ήξερε ότι τίποτα δεν θα της ερχόταν στο μυαλό τη στιγμή που θα κοιτούσε τα μάτια του. Όταν έφτασε, της άνοιξε η κυρία Λεγάκη, που εκείνη τη στιγμή φορούσε το παλτό της. «Πέρασε μέσα, Αγγελικούλα. Ο Παναγιώτης, σε περιμένει στο σαλόνι.» Το πρόσωπο της Αγγελικής ήταν κατάλευκο. «Έλα, μην ανησυχείς, όλα καλά θα πάνε. Κι εκείνος το ίδιο αγχωμένος με σένα είναι. À bientôt !» της είπε και ανέβηκε στις μύτες των ποδιών της για να την φιλήσει στο μάγουλο. Η Αγγελική προχώρησε διστακτικά την ίδια στιγμή που η κυρία Λεγάκη έφευγε λέγοντας ότι θ' αργούσε να επιστρέψει. Βρήκε τον Πάνο να στέκεται μπροστά από το παράθυρο και να κοιτά έξω. Τα βήματά της σταμάτησαν μόλις εκείνος γύρισε και την κοίταξε. Είχε μια ανησυχία στο βλέμμα του όμοια με την δική της και αυτό την καθυσήχασε κάπως. Δεν περίμενε ότι εκείνος θα την πλησίαζε πρώτος. Ήρθε κοντά της, άπλωσε τα χέρια του κι άγγιξε τα δικά της. Ήταν ζεστά και τρυφερά όπως τα θυμόταν. Έπειτα, την τράβηξε προς το μέρος του απαλά και την έκλεισε μέσα στην αγκαλιά του. Αφού πέρασαν λίγα λεπτά σιωπής την οδήγησε μπροστά από το παράθυρο που θα μπορούσαν να κοιτάζουν τη θάλασσα.

«Κοίταξε με, δεν θέλω να ντρέπεσαι» της είπε στρέφοντας το πρόσωπο της προς το μέρος του. Τα χτυπήματα που της κατάφερε η Χριστίνα της είχαν μελανιάσει

περισσότερο την δεξιά πλευρά. «Πονάς;» τη ρώτησε ακουμπώντας μαλακά τα μάγουλα της. Πάνω από το μάτι της τα δυο ράμματα θα της άφηναν ένα μικρό σημάδι.

«Δεν πονάω πολύ πια, καλά είμαι.» Δεν ήταν μόνο ενοχές αυτό που αισθανόταν εκείνη τη στιγμή ο Πάνος βλέποντας τα σημάδια πάνω στο πρόσωπό της. Ήταν λύπη κι απογοήτευση που δεν είχε αντιληφθεί σε τι περιπέτειες την έβαζε.

«Κορίτσι μου... Εγώ φταίω. Δεν φανταζόμουν ποτέ ότι η Χριστίνα θα σου έκανε κακό. Λυπάμαι.»

«Θέλω απαντήσεις» τον διέκοψε εκείνη. Της έγνεψε καταφατικά. «Θέλω ειλικρίνεια» είπε θαρραλέα κοιτώντας τον κατευθείαν στα μάτια. Και ήταν έτοιμος να τις δώσει αλλά η εγγύτητα τον οδήγησε σε μια παράτολμη για τη στιγμή πράξη. Δεν ζήτησε την άδεια της, για να την φιλήσει. Το έκανε ρισκάροντας να τα χαλάσει όλα, αλλά ήταν αδύνατο ν' αντισταθεί. Τα χείλη του φίλησαν απαλά τα δικά της κι εκείνη ανταποκρίθηκε στο φιλή του όπως παλιά.

«Ναι. Θα σου τις δώσω όλες με ειλικρίνεια» της υποσχέθηκε εκείνος κι άρχισε να τηρεί την υπόσχεσή του. Μόνο όταν έφτασε το θέμα στον πατέρα της κόμπιασε και δεν έβρισκε τις σωστές λέξεις.

«Και αυτά που μου είπε για τον πατέρα μου; Πες μου, είναι αλήθεια;» Ο Πάνος πήρε μια βαθιά ανάσα πριν μιλήσει.

«Υποσχέθηκα να σου πω όλη την αλήθεια και θα το κάνω. Ξέρεις, με βασάνισε που ήξερα ένα τέτοιο μυστικό και δεν μπορούσα να σου μιλήσω. Όλα έγιναν πολύ γρήγορα. Δυστυχώς, η Χριστίνα είχε... ίσως ακόμα να έχει, σχέση με τον πατέρα σου.» Η κρυφή ελπίδα της Αγγελικής εξανεμίστηκε. «Τους είδαμε στην Πάτρα, εγώ και η κυρία Λεγάκη, τότε που πήγαμε εκδρομή.» Σταμάτησε να μιλά, γιατί η ανάμνηση εκείνης της ημέρας είχε ακόμα έντονη επίδραση επάνω του. Η Αγγελική το κατάλαβε και του έδωσε χρόνο. «Την επόμενη ημέρα με ειδοποίησαν ότι μπήκε στην κλινική για το μωρό και έφυγα αμέσως για την Αθήνα. Όταν έφτασα ήταν ήδη αργά. Το μωρό είχε χαθεί.» Η παύση που έκανε αυτή τη φορά ήταν πολύ μεγαλύτερη φανερώνοντας και στην Αγγελική ότι αυτή η ανάμνηση ήταν πιο οδυνηρή από τις προηγούμενες. Ωστόσο, συνέχισε εξηγώντας της γιατί παρέμεινε στην Αθήνα εκείνες τις ημέρες και πως χώρισαν με την Χριστίνα. «Μου αποκάλυψε ότι ήξερε για σένα εδώ και μήνες και δεν μου είχε πει τίποτα. Και, δυστυχώς, παραδέχτηκε ότι είχε σχέση με τον πατέρα σου. Είμαι σίγουρος ότι ήξερε από την αρχή ποιος ήταν και γι' αυτό τον πλησίασε.» Η Αγγελική δεν ήθελε ν' ακούσει άλλα.

Ο πατέρας της είχε σχέση με μια άλλη γυναίκα, μια γυναίκα που τον πλησίασε, για να τον χρησιμοποιήσει. Πέρασε τα παγωμένα δάχτυλα της μέσα από τα μαλλιά της και τα ακούμπησε πάνω στα μάγουλά της που έκαιγαν. «Όλους μας κορόιδεψε.»

«Σου έλεγε ψέματα τόσο καιρό!»

«Κι εγώ της έλεγα ψέματα. Έχω μερίδιο ευθύνης. Απλά δεν φανταζόμουν ότι...»

«Κι ο πατέρας μου; Πως έκανε σχέση μαζί της; Νόμιζα ότι αγαπούσε τη μητέρα μου!»

«Την αγαπάει. Να είσαι σίγουρη γι' αυτό. Καμιά φορά οι άνθρωποι, όταν έχουν περάσει πολλά χρόνια δίπλα στο σύντροφό τους και τον έχουν συνηθίσει πολύ, πιστεύουν ότι δεν υπάρχουν καινούρια πράγματα ν' ανακαλύψουν σ' αυτόν. Βαλτώνουν μέσα στην καθημερινότητα και τη συνήθεια. Αν τύχει και βρεθεί κάποιος ελκυστικός, υποσχόμενος να τους τραβήξει από την συνήθεια, τον αφήνουν να τους ξελογιάσει.»

«Δεν μου αρέσει καθόλου αυτό» σχολίασε μωτρωμένη η Αγγελική. Τα λόγια του, όσο προσεκτικά διαλεγμένες κι αν ήταν οι λέξεις που χρησιμοποίησε, φάνηκαν απογοητευτικά στην ρομαντική Αγγελική.

«Αυτό συνέβη στον πατέρα σου. Ξελογιάστηκε από μια νεότερη γυναίκα που του θύμιζε πως ήταν το παιχνίδι του έρωτα. Τη μητέρα σου, όμως την αγαπάει, μην αμφιβάλεις. Ένα λάθος ήταν.»

«Ένα ασυγχώρητο λάθος. Αν το μάθει η μητέρα μου θα την πληγώσει πολύ.»

«Ας ελπίσουμε να μην το μάθει αν αυτό είναι το καλύτερο για εκείνη. Μην ανησυχείς.» Η Αγγελική χώθηκε ξανά στην αγκαλιά του κι ο Πάνος μακάριζε την τύχη του που την είχε πάλι κοντά του. «Θα με συγχωρέσεις;» τη ρώτησε έχοντας πια ελπίδα.

«Το έχω ήδη κάνει» του απάντησε και συνέχισε να ανασαίνει τον αέρα του. Η λύπη έδωσε τη σκυτάλη στη χαρά κι εκείνη τη μοιράστηκε με την αισιοδοξία της Αγγελικής. «Την άλλη Παρασκευή, κλείνω τα δεκαοχτώ.»

«Τα δεκαοχτώ!» αναφώνησε ο Πάνος με θαυμασμό. Αν και ήταν απλά ένας αριθμός, για εκείνον είχε μεγάλη σημασία.

«Θα κάνω πάρτι το Σάββατο και θέλω να έρθετε με την κυρία Λεγάκη, στο σπίτι μου. Τι λες; Θα έρθετε; Θα είναι και η θεία Λιλή και κάτι μου λέει ότι θα είστε οι καλεσμένοι της.» Ο Πάνος χαιρόταν που η Αγγελική ξανακέρδιζε τον αυθορμητισμό της, αλλά ήταν σίγουρος ότι το να παραβρεθεί στο πάρτι της δεν ήταν

καλή ιδέα. «Αν ο καιρός είναι καλός, θα καθίσουμε στον κήπο. Για σκέψου όλοι εμείς να διασκεδάζουμε απέναντι από το σπίτι σου κι εσύ να μην είσαι μαζί μας... δεν θέλω ούτε να το σκέφτομαι!»

«Αγγελική, θέλω να έρθω, αλλά το βρίσκω παρακινδυνευμένο. Αν κάποιος καταλάβει...»

«Θα είμαστε προσεκτικοί. Και θα συνοδεύεις την κυρία Λεγάκη. Αν κάποιος σας δει μαζί βλέπει τη συμπάθεια που έχετε ο ένας για τον άλλον!» Το σχόλιο της τον έκανε να γελάσει.

«Σατανικό! Δεν φανταζόμουν ότι θα σκεφτόσουν κάτι τέτοιο!»

«Η αλήθεια είναι ότι ήταν ιδέα της Κάλιας. Εκείνη ήταν σίγουρη ότι θα τα βρίσκαμε και θα σε προσκαλούσα. Θέλω πολύ να έρθεις. Να ξέρεις, θα χαρεί πολύ και η θεία μου. Ευκαιρία να σε γνωρίσουν καλύτερα οι γονείς μου, να σε συμπαθήσουν. Έτσι, για να μην τους έρθει αργότερα απότομη η αποκάλυψη.»

«Πολύ το προχωράς. Σκέφτεσαι να τους μιλήσεις;» Ο Πάνος είχε στο μυαλό του την ιστορία της κυρίας Λεγάκη και δεν το έβλεπε πολύ αισιόδοξα.

«Ναι, όχι ακόμα, βέβαια, αλλά πρέπει να το κάνω. Δεν μου αρέσει να κρύβομαι άλλο από εκείνους. Δεν θέλεις να το κάνω, σωστά;»

«Θέλω, απλά φοβάμαι ότι θα έχουν αντίρρηση γι' αυτή τη σχέση.»

«Ας έχουν, θα το αντιμετωπίσουμε. Πες μου, λοιπόν, θα πάρεις την κυρία Λεγάκη και θα έρθετε;»

«Αν μπορεί και η Αντιγόνη... Να φανταστώ ότι θα είναι κι ο Γιάννης εκεί...» της είπε σοβαρεύοντας. Τον τελευταίο καιρό τον απέφευγε, για να μην έρθουν ξανά σε σύγκρουση, αλλά κατά βάθος τον έτρωγε η ζήλια. Η Αγγελική του το επιβεβαίωσε.

«Δυστυχώς. Ξέρεις ότι οι γονείς μας κάνουν παρέα και είμαι υποχρεωμένη να τον ανέχομαι.»

«Καταλαβαίνεις, όμως, ότι αν με δει στο σπίτι σου θα τον προκαλέσουμε.»

«Γιατί να τον προκαλέσουμε; Αν σε δει να συνοδεύεις την κυρία Λεγάκη...»

«Δεν είναι βλάκας.» Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε το κουδούνι. Ήταν εκείνη που είχε κάνει το γύρο της πόλης δυο και τρεις φορές και έπρεπε να επιστρέψει πριν σκοτεινιάσει, για να φύγει η Αγγελική. Μπήκε στο σπίτι ξυλιασμένη και περίεργη να μάθει τις εξελίξεις. Φεύγοντας πρώτη η Αγγελική την ευχαρίστησε για όλα και την προσκάλεσε στο πάρτι γενεθλίων της. Εκείνη φυσικά δέχτηκε με χαρά.

«Ας μην έχουμε άλλες δυσάρεστες εκπλήξεις!» ευχήθηκε ο Πάνος καθώς έβλεπε από το παράθυρο την Αγγελική να απομακρύνεται.

Η μηχανή του Πάνου έτρεχε πάνω στη βρεγμένη άσφαλτο αφήνοντας για λίγα δευτερόλεπτα πίσω της στεγνές αυλακιές. Ένα ταξίδι αστραπή στην Αθήνα ήταν αυτό που σχεδίαζε να κάνει, θέλοντας να βάλει ένα οριστικό τέλος στην ιστορία του με την Χριστίνα. Φτάνοντας στη Νέα Σμύρνη πήγε κατευθείαν στο σπίτι του. Είχε περάσει αρκετός καιρός από την τελευταία φορά που ήταν εκεί και το σπίτι δεν είχε κανέναν επισκέπτη. Μπήκε στο δωμάτιο του και άνοιξε τα συρτάρια από το δεξί κομοδίνο, για να μαζέψει όσα δικά της πράγματα βρίσκονταν μέσα. Έπειτα έκανε το ίδιο στη ντουλάπα και το μπάνιο. Καθισμένος στο κρεβάτι τα ακουμπούσε δίπλα του και σκεφτόταν ότι αυτά τα αντικείμενα τα άγγιζε πια με απέχθεια. Σκεφτόταν τη στιγμή που θα της τα επέστρεφε. Ήταν πολύ θυμωμένος μαζί της και φοβόταν ένα πιθανό ξέσπασμά του, αλλά αυτό που επεδίωκε πραγματικά ήταν να την πείσει να μην ξαναπατήσει το πόδι της στη Ναύπακτο, να μην έρθει ξανά σε επαφή με την Αγγελική με οποιονδήποτε τρόπο. Σκόπευε να την προειδοποιήσει ότι αν δεν σταματούσε τις εκδικητικές της ενέργειες θα αναγκαζόταν να αποκαλύψει όσα είχε κάνει στον ίδιο τον Βελισσάρη Λιόντη και τότε, όταν εκείνος μάθαινε για την επίθεση που δέχτηκε η κόρη του, σίγουρα θα στρεφόταν εναντίον της. Κι ακόμα, αν μιλούσε για όλα στη μητέρα της... αυτό είναι σίγουρο ότι δεν θα το ήθελε η Χριστίνα. Η υγεία της τον τελευταίο χρόνο ήταν εύθραυστη και δεν επέτρεπε τις στεναχώριες. Έβαλε τα πράγματα μέσα σ' ένα κουτί που βρήκε στην αποθήκη και το έκλεισε βάζοντας έτσι τέλος στην παρουσία της στο σπίτι του. Το απόγευμα θα την περίμενε έξω από το σπίτι της, για να της τα δώσει.

Η βροχή που έπεφτε όλη τη νύχτα στη Ναύπακτο είχε καθαρίσει τους δρόμους και τα σπίτια από τις σκόνες, δίνοντας έτσι μια ανοιξιάρικη φρεσκάδα στην πόλη. Στο σπίτι του Βελισσάρη Λιόντη επικρατούσε αναστάτωση εκείνο το πρωινό του Σαββάτου. Η Ελισάβετ με δυο νεαρές κοπέλες έκαναν την καθιερωμένη ανοιξιάρικη καθαριότητα. Πόρτες, παραθυρόφυλλα, φωτιστικά, ντουλάπια στην κουζίνα και ντουλάπες στα υπνοδωμάτια όλα πλένονταν με προσοχή. Η Αγγελική ήταν κλεισμένη από νωρίς στο γραφείο του πατέρα της και διάβαζε. Η φασαρία των τριών γυναικών με την ηλεκτρική σκούπα και τα τραγούδια από το ραδιοφανάκι της μητέρας της

έφτανε μετά βίας σ' εκείνο το δωμάτιο. Μετά από σχεδόν μιάμιση ώρα επανάληψη στη Μικρασιατική καταστροφή αποφάσισε να κάνει ένα μικρό διάλειμμα τηλεφωνώντας στην αγαπημένη της θεία.

«Θεία μου, πότε έρχεσαι;»

«Κοριτσάκι μου όμορφο! Την Τρίτη θα είμαι εκεί. Όταν επιστρέψεις από το σχολείο θα με βρεις στο σπίτι να σε περιμένω.»

«Αχ, ωραία! Είμαι πολύ χαρούμενη. Θα έχουμε αρκετό χρόνο να τα πούμε. Την Παρασκευή είναι αργία και δεν έχουμε σχολείο! Θα σε περιμένω.»

«Ανυπομονώ Αγγελικούλα μου.» Τα γενέθλια της Αγγελικής γιορτάζονταν κάθε χρόνο με ένα μεγάλο πάρτι και η θεία Λιλή φρόντιζε να μη λείπει από κοντά της. Φέτος μάλιστα της είχε μια μεγάλη έκπληξη.

«Με ποιον μιλάς;» ακούστηκε αρχικά η φωνή της Ελισάβετ στην συρόμενη πόρτα του γραφείου κι αμέσως μετά μπήκε στο γραφείο και η ίδια.

«Αμάν, βρε μαμά, με κατατρόμαξες! Με τη θεία μιλούσα. Την πήρα για να σιγουρευτώ ότι θα έρθει. Γιατί ρωτάς; Με κατασκοπεύεις;» τη ρώτησε μισογελώντας.

«Άντε μπράβο, έτσι να σε βλέπω! Και βέβαια σε κατασκοπεύω...» της απάντησε κι εκείνη με εύθυμη διάθεση. «Τώρα τελευταία πολλά περίεργα τηλεφωνήματα δεχόμαστε. Ξέρεις κάτι γι' αυτό;»

«Περίεργα τηλεφωνήματα; Δηλαδή;» έκανε την ανήξερη εκείνη.

«Να, κουδουνίζει μια δυο φορές και μετά άλλη μια κι αν το προλάβω δεν απαντούν. Πότε ήταν η τελευταία φορά να δεις... την Τρίτη το απόγευμα νομίζω. Τρεις φορές μέσα σε μια ώρα τηλεφώνησαν και όταν το σήκωσα δεν μου μιλούσε κανείς. Νομίζω ότι κάποιος θέλει ν' ακούσει τη φωνούλα σου....» την πείραξε η Ελισάβετ.

«Τη δική μου;»

«Μπορεί και να έχεις κανέναν κρυφό θαυμαστή που ξέρεις;»

«Τώρα που το λες... μπορεί και να έχω.» Ήταν μια καλή ευκαιρία να ρίξει τις υποψίες πάνω της καθώς ήξερε καλά από ποια ήταν τα περίεργα τηλεφωνήματα.

«Υπάρχει κάτι που θα έπρεπε να ξέρω;»

«Ωχ, πάλι ανησυχείς. Μη φοβάσαι, δεν είναι κάτι σοβαρό. Κάποιος από το σχολείο είναι, αλλά ντρέπεται να μου πει ότι του αρέσω, αυτό είναι όλο. Μάλλον αυτός είναι κι ακούει εσένα και δεν μιλάει.»

«Κι εσένα σ' αρέσει αυτό το αγόρι;»

«Ωχ! Τα είπαμε αυτά. Τώρα έχω διάβασμα και εξετάσεις.»

«Θα σε ρωτήσω και μη θυμώσεις. Με τον Γιάννη έχετε χωρίσει και δεν μας το λέτε για να μη στεναχωρηθούμε, έτσι δεν είναι;»

«Με τον Γιάννη, μαμά έχουμε πρόβλημα επικοινωνίας. Άλλα θέλει αυτός κι άλλα εγώ. Και ναι το έχουμε διαλύσει.»

Σιχαινόταν να της λέει ψέματα και τελευταία το έκανε συνέχεια. Της έκρυβε πολλά και αισθανόταν ενοχές, όμως έτσι ήξερε ότι θα κέρδιζε λίγο χρόνο ακόμα. Δεν ήταν ακόμα καιρός να μάθει για τα καμώματα του Γιάννη και πολύ περισσότερο για την ιστορία της με τον Πάνο. Αυτό που έπρεπε πάση θυσία να κρατηθεί μυστικό ήταν η παράνομη σχέση του πατέρα της.

«Καλά κορίτσι μου. Συνέχισε το διάβασμα σου και θα στύψω μια πορτοκαλάδα να πιεις.» Η Αγγελική ήξερε ότι η μητέρα της δε σταματούσε να τρέφει ελπίδες να της τα ξαναφτιάξει με τον Γιάννη. Αυτή η σκέψη της προκαλούσε αηδία. Κάποια ώρα θα μπορούσε να αποδείξει στην μητέρα της ότι ο Γιάννης δεν ήταν το κελεπούρι που πίστευε ότι ήταν.

Το απόγευμα ο Πάνος έφτασε έξω από το πατρικό της Χριστίνας με το κουτί στα χέρια. Του άνοιξε η μητέρα της. Φάνηκε να ξαφνιάζεται που τον έβλεπε μπροστά της, γιατί όπως του εξήγησε νόμιζε ότι ήταν εκδρομή με τη Χριστίνα.

«Μα, να έκανα τέτοιο λάθος! Νόμιζα ότι μαζί θα πηγαίνατε στην Κρήτη. Και η αλήθεια είναι πως μου φάνηκε παράξενο να πας ταξίδι τέτοια εποχή, εννοώ αφού τα σχολεία είναι ανοιχτά. Ρώτησα την κόρη μου αλλά εκείνη μου είπε να μην ρωτάω πολλά.»

«Δεν σας είπε ότι χωρίσαμε;» Ο Πάνος ήξερε ότι θα την στεναχωρούσε αλλά και να της κρύψει κάτι που τελικά θα το μάθαινε δεν είχε νόημα.

«Θεός φυλάξει, όχι, παιδί μου. Πότε έγινε αυτό;»

«Κυρία Ελπίδα, λυπάμαι, αλλά με την Χριστίνα χωρίσαμε εδώ και μερικές εβδομάδες. Ήρθα να της επιστρέψω κάποια πράγματα που είχε αφήσει στο σπίτι μου.»

«Όχι, αγόρι μου! Θα τα ξαναβρείτε, είμαι σίγουρη.»

«Δεν θα τα ξαναβρούμε... λυπάμαι.. είναι οριστικό» ήταν η απάντηση του. Η κυρία Ελπίδα, όμως, δεν το πίστευε. Προθυμοποιήθηκε να του φτιάξει έναν καφέ και τον έβαλε μέσα με σκοπό να του μιλήσει, να τον πείσει να τα ξαναβρούν. Κάθισαν στην κουζίνα και τον φίλεψε γλυκό του κουταλιού. Την ώρα που του σερβίριζε τον καφέ χτύπησε το τηλέφωνο.

«Εμπρός... Α, έλα, Χριστίνα. Άκου παιδί μου, εδώ μαζί μου είναι ο Παναγιώτης, ο δικός σου ο Παναγιώτης. Θέλεις να του μιλήσεις;» Ο Πάνος της έκανε νόημα ότι δεν ήθελε να της μιλήσει. Το ίδιο της είπε και από το τηλέφωνο η Χριστίνα. «Καλά, κόρη μου. Θα τα πούμε όταν επιστρέψεις με το καλό» της απάντησε κλείνοντας βιαστικά. «Τη Δευτέρα επιστρέφει, μου είπε, δεν ξέρει ακόμα ποια ώρα. Κάτι μου κρύβει, έτσι δεν είναι; Τι συμβαίνει;» Ο Παναγιώτης της είπε να μην βασανίζει το μυαλό της.

«Δεν ξέρω... περισσότερα. Είμαι σίγουρος ότι θα σας εξηγήσει όταν επιστρέψει. Τώρα πρέπει να φύγω.»

«Μα, κάθισε λίγο! Δεν τελείωσες το καφεδάκι σου.» Ο Πάνος επέμενε ότι έπρεπε να φύγει. Πριν βγει από την πόρτα τον τράβηξε προς το μέρος της. Τον φίλησε στο μάγουλο για τελευταία φορά και του άνοιξε την πόρτα. «Στο καλό αγόρι μου και να προσέχεις» του φώναξε βλέποντας τον να ξεμακραίνει με την μηχανή.

Μεγάλη θρησκευτική γιορτή και εθνική επέτειος η 25^η Μαρτίου. Η Ναύπακτος φορώντας ήδη ανοιξιάτικα ήταν στολισμένη με σημαϊάκια και γεμάτη κόσμο στους δρόμους και τις πλατείες. Σαν να ήταν αρχές καλοκαιριού όλοι απολάμβαναν τον καφέ τους στην liaκάδα. Μετά την παρέλαση πολλοί μαθητές ανέβηκαν στο καφέ Κάστρο, το ίδιο και η παρέα της Αγγελικής. Τ' αγόρια με τα μπλε σκούρα παντελόνια, τα λευκά πουκάμισα και τις μπλε γραβάτες και τα κορίτσια με τις φούστες μέχρι το γόνατο και τα πουκάμισα στα ίδια χρώματα με των αγοριών ανέβαιναν τα πετρόχτιστα δρομάκια με τις φούξια μποκαμβίλιες δημιουργώντας μια εικόνα από άλλη εποχή. Η Αγγελική συζητούσε χαρούμενη με τις φίλες της για τα γενέθλιά της.

«Τι άκουσα; Φέτος έχεις καλέσει και καθηγητές στο πάρτι;» ρώτησε η Έλενα που πέθαινε να μάθει λεπτομέρειες.

«Όχι εγώ. Η θεία μου κάλεσε την κυρία Κουτρουμάνη και την κυρία Λεγάκη. Θα έρθουν πρώτα από το σπίτι και μετά όλοι οι μεγάλοι θα πάνε για φαγητό στον Ναυτικό Όμιλο. Μην ανησυχείς δεν θα τους έχουμε στα πόδια μας για πολύ.»

«Και τον κύριο Αυγερινό τον γείτονα σου, δεν τον κάλεσες;» την πείραξε η Ρένα κρυφογελώντας.

«Εγώ; Από πού κι ως που;» απάντησε στο πείραγμα η Αγγελική γελώντας κι

εκείνη.

«Μπορεί να τον κάλεσε κι αυτόν η θεία σου...» την πείραξε η Κάλλια που ήξερε την αλήθεια. Τα κορίτσια στοιχημάτιζαν ότι θα ήταν κι εκείνος καλεσμένος της θείας Λιλής.

Οι ετοιμασίες για το πάρτι της Αγγελικής ξεκίνησαν αμέσως μετά τον εκκλησιασμό και την παρέλαση. Στην κουζίνα η Ελισάβετ και η Λιλή ετοίμαζαν μερικές νοστιμιές που θα έψηναν την επόμενη. Το σπίτι ήταν καθαρό και τακτοποιημένο, έτοιμο, για να γιορτάσουν τα γενέθλια της μονάκριβης Αγγελικής μαζί με τους φίλους τους το επόμενο βράδυ.

«Σαν ψέματα μου φαίνεται που το κοριτσάκι μου έγινε δεκαοχτώ» είπε συγκινημένη η Ελισάβετ.

«Ναι...Την θυμάμαι μωρό. Θεέ μου, τι όμορφο μωρό που ήταν! Έπειτα μεγάλωσε κι έγινε παιδάκι του δημοτικού, έπειτα μαθήτρια του Γυμνασίου και τώρα... τελειώνει το Λύκειο!» συμπλήρωσε η Λιλή.

«Περνούν τα χρόνια γρήγορα κι αλλάζουν τα παιδιά.»

«Και τα παιδιά κι εμείς Ελισάβετ μου. Όμως είναι ευλογία να βλέπεις το παιδί σου να μεγαλώνει.»

«Ναι, Λιλή μου, είναι. Και για σένα είναι. Η σχέση που έχετε με την Αγγελική είναι...τι να πω...σαν μάνας με κόρη.» Συγκινημένη, άφησε από τα χέρια της τα κουτάλια που κρατούσε, για να την αγκαλιάσει. Η Λιλή την αγκάλιασε κι αυτή με τρυφερότητα.

«Σ' ευχαριστώ που μου άφησες χώρο, για να έχω αυτή τη σχέση με την κόρη σου» της είπε σε λίγο η Λιλή. Η Ελισάβετ της χαμογέλασε με δάκρυα μέσα στην ευτυχία της.

«Ξέρεις, μερικές φορές σκέφτομαι ότι ίσως έπρεπε να έχω κάνει κι εγώ δική μου οικογένεια. Άλλες πάλι λέω ότι ευτυχώς που δεν το έκανα, αφού δεν ήθελα να αναλάβω μια τόσο μεγάλη ευθύνη, όπως η ανατροφή ενός παιδιού.»

«Νόμιζα ότι είσαι ευτυχισμένη με τον τρόπο που ζεις.» Η Ελισάβετ πάντα πίστευε ότι η κουνιάδα της ήταν η πιο ανεξάρτητη γυναίκα που γνώριζε. Την θαύμαζε για το θάρρος και τον δυναμικό της χαρακτήρα.

«Είμαι. Δεν ξέρω αν θα ήμουν ευτυχισμένη μέσα σ' ένα γάμο, με σύζυγο και παιδιά. Όταν ήμουν πιο νέα, με τρόμαζε η ιδέα της αιώνιας δέσμευσης και εννοώ αυτή που αποκτάς με τα παιδιά...»

«Και τώρα;»

«Τώρα μεγαλώνω, γίνομαι πιο σοφή και μάλλον πιο συναισθηματική...»

«Ξέρεις, κι εγώ τελευταία αναρωτιόμουν πως θα ήμουν αν δεν είχα παντρευτεί και αν δεν είχα κάνει παιδί σε τόσο νεαρή ηλικία. Τι θα είχα κάνει στη ζωή μου άραγε; Ίσως να είχα σπουδάσει. Ήμουν πολύ καλή μαθήτρια, θυμάσαι;»

«Ναι, το θυμάμαι.»

«Ίσως να εργαζόμουν. Ποιος ξέρει, θα μου άρεσε;»

«Πολύ πιθανό. Πάντως ακόμα μπορείς να σπουδάσεις ή να εργαστείς αν το θελήσεις.»

«Τώρα; Θ' αστείευεσαι, βέβαια.»

«Κι όμως. Είσαι τόσο νέα ακόμα. Όταν φύγει η Αγγελική από το σπίτι θα έχεις πολύ ελεύθερο χρόνο. Γιατί να μην κάνεις πράγματα που σου αρέσουν; Μπορείς να εργαστείς, για να γεμίσεις το χρόνο σου. Και θα νιώθεις πιο δημιουργική, πιο ανεξάρτητη. Μπορείς ακόμα και να γραφτείς σε μια ιδιωτική σχολή.» Η Ελισάβετ χαμογέλασε σεμνά. Της άρεσε αυτή η προοπτική. Ναι, ίσως θα μπορούσε.

«Λες; Και τι θα μπορούσα να σπουδάσω;» ρώτησε τάχα αδιάφορα.

«Θα σκεφτούμε τι σου αρέσει πρώτα και επιλέγεις μετά. Εσύ πάρε μόνο την απόφαση...»

«Κι ο Άρης;»

«Ο Άρης, τι;»

«Θα το επιτρέψει;»

«Θα το επιτρέψει; Σε ποιον αιώνα ζούμε; Εγώ νομίζω ότι θα χαρεί αν κάνεις κάτι που πραγματικά να σου αρέσει. Τόσα χρόνια έχεις αφιερωθεί στην οικογένεια σου ολοκληρωτικά. Το αξίζεις και με το παραπάνω.»

«Δεν ξέρω. Θα το σκεφτώ.»

«Να το σκεφτείς. Οι αλλαγές δεν πρέπει να μας τρομάζουν. Πρέπει να μας πηγαίνουν μπροστά.»

«Εξαρτάται για ποιες αλλαγές μιλάμε. Κάποια πράγματα καλό είναι να μένουν σταθερά στη ζωή μας.»

«Μιλάς για κάτι συγκεκριμένο;»

«Για τις σχέσεις ζωής, την οικογένεια, τον γάμο...»

«Σωστά αλλά...»

«Αυτά δεν θέλω στη ζωή μου ν' αλλάξουν ποτέ!» Ο κατηγορηματικός τόνος της ακούστηκε σαν κάτι άλλο να εννοούσε.

«Φυσικά, αλλά γιατί το λες έτσι; Θες να πεις κάτι κι εγώ δεν το καταλαβαίνω;» Τα μάτια της Ελισάβετ ξαφνικά βούρκωσαν. Η Λιλή δεν περίμενε μια τέτοια αντίδραση. «Τι συμβαίνει, τι έπαθες;» Σκούπισε τα δάκρυά της και της ανακοίνωσε την πικρή αλήθεια που την βασάνιζε.

«Ο αδερφός σου με απατά. Έχει σχέση με μια άλλη γυναίκα.» Η έκπληξη που φάνηκε στο πρόσωπο της Λιλής δεν ήταν από την ανακοίνωση της δυσάρεστης είδησης, αλλά γιατί δεν φανταζόταν ότι η Ελισάβετ το ήξερε.

«Έλα τώρα! Τι βλακείες είναι αυτές... Ποια άλλη γυναίκα;» Η Ελισάβετ όμως ήταν σίγουρη. Είχε καταλάβει εδώ και καιρό ότι ο Βελισσάρης είχε απομακρυνθεί και κάτι τον απασχολούσε. Τελευταία όλο και περισσότερα ταξίδια έκανε, όλο και περισσότερες εφημερίες στην κλινική είχε και πολλά τηλεφωνήματα δεχόταν στο γραφείο του μέχρι αργά. Τα τηλεφωνήματα μάλιστα γίνονταν και με συνθηματικό τρόπο.

«Πριν λίγες μέρες σιγουρεύτηκα.»

«Μα, πως;»

«Την είχε πάρει μαζί του στο συνέδριο στην Κρήτη. Προχθές μου τηλεφώνησαν από το ξενοδοχείο που έμενε, για να μ' ενημερώσουν ότι ξέχασα ένα κόσμημα στο δωμάτιο. Στην αρχή τους είπα ότι κάποιο λάθος έκαναν, αλλά μετά που με ξαναρώτησαν αν είμαι η κυρία Λιόντη, η σύζυγος του γιατρού, επέμεναν ότι είχα αφήσει εκεί ένα χρυσό βραχιόλι. Το βρήκαν, είπαν, αμέσως αφού φύγαμε, αλλά μέχρι να μας ειδοποιήσουν είχαμε ήδη ξεκινήσει για το αεροδρόμιο.»

«Ποιο αεροδρόμιο; Με καράβι δεν ταξίδεψε ο Άρης;»

«Έτσι νόμιζα κι εγώ. Μου είπαν ότι βρήκαν το τηλέφωνο από τα στοιχεία των πελατών που κρατούν. Είχε δώσει το τηλέφωνο της κλινικής κι από εκεί βρήκαν το δικό μας, στο σπίτι.»

«Είσαι σίγουρη;»

«Ναι. Ζήτησαν εμένα, αλλά αυτό το κόσμημα σου τ' ορκίζομαι δεν είναι δικό μου.» Τα χέρια της έστριβαν με νευρικότητα ένα άλλο χρυσό βραχιόλι που της είχε χαρίσει εκείνα τα Χριστούγεννα, το δεύτερο κόσμημα μέσα σε λίγους μήνες μετά την επέτειο τους. Η Λιλή ήξερε για την άλλη γυναίκα και αισθανόταν πολύ άσχημα που παρίστανε την ανήξερη. «Μου είπαν ότι το έστειλαν και σε λίγες μέρες θα το έχω. Τι θα κάνω; Ποτέ δεν είχα φανταστεί ότι θα βρισκόμουν σ' αυτή τη θέση...»

«Έλα εδώ» της είπε εκείνη με συμπόνια και την έβαλε στην αγκαλιά της. «Μπορεί να κάνεις λάθος. Ο Άρης σ' αγαπάει. Σ' αγαπάει πολύ.»

«Δεν μ' αγαπάει πια, αλλιώς πως θα πήγαινε μ' άλλη γυναίκα;»

«Μη βασανίζεσαι. Δεν είσαι σίγουρη ότι υπάρχει άλλη γυναίκα. Μπορεί αυτοί στο ξενοδοχείο να έκαναν ένα φριχτό λάθος.» Όσο κι αν η Ελισάβετ ήθελε να πιστέψει τα λόγια της Λιλής αυτή η ιστορία της είχε ανοίξει μια μεγάλη πληγή.

«Σε παρακαλώ, μην του μιλήσεις πριν το κάνω εγώ. Να περάσουν τα γενέθλια του παιδιού και έπειτα θα τα πούμε όλα.» Η Λιλή της υποσχέθηκε ότι δεν θα έλεγε κουβέντα.

Η ώρα ήταν εφτά το απόγευμα του Σαββάτου όταν η Λιλή χτύπησε την πόρτα του δωματίου της Αγγελικής. «Πέρασε θεία, ετοιμάζομαι.» Άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα κρατώντας έναν φάκελο στο χέρι.

«Πω πω, μια κούκλα δεκαοχτώ χρόνων!» αναφώνησε.

«Σου αρέσει αυτό που φοράω;» ρώτησε η Αγγελική κάνοντας μια στροφή γύρω από τον εαυτό της, για να την δει η θεία της.

«Πολύ καλό. Ο,τι και να φορέσεις σου πάει. Τώρα όμως, για έλα λίγο εδώ που σε θέλω...» Κάθισαν μαζί στο κρεβάτι και της έδωσε το δώρο της που ήταν μέσα στον φάκελο. Ένα πολύχρωμο φυλλάδιο από ένα ταξιδιωτικό πρακτορείο με εικόνες από όλες τις μεγάλες ευρωπαϊκές πόλεις της Ευρώπης ξεδιπλώθηκε στα χέρια της. «Ένα πενθήμερο ταξίδι για δυο άτομα στην Ευρώπη. Μπορείς να πας όπου θέλεις, όποτε θέλεις και με όποιον εσύ θέλεις!» Η Αγγελική δεν μπόρεσε να συγκρατήσει τον ενθουσιασμό της και την πήρε αγκαλιά με φόρα παρασύροντας την να κυλιστούν πάνω στο κρεβάτι.

«Σ' ευχαριστώ, σ' ευχαριστώ, θεία μου. Το καλύτερο δώρο που μου έχουν κάνει ποτέ! Το καλύτερο!» Η Λιλή γέλασε με το τρελοκόριτσο.

«Και με ποιον θα πας; Δε ρωτώ το που και το πότε όπως καταλαβαίνεις...» Ήξερε φυσικά και με ποιον θα πήγαινε αλλά ήθελε να το ακούσει από την ίδια.

«Αχ, θεία, λες να μπορούσα να πάω στο ταξίδι μαζί του; Και στους γονείς μου τι θα πω;»

«Θα τους πεις την αλήθεια, όμως, μη βιάζεσαι. Το ταξίδι θα σε περιμένει, όσο χρειαστεί.»

«Σ' ευχαριστώ, σ' ευχαριστώ και πάλι...» της έλεγε και της ξανάλεγε και έκανε όνειρα για Παρίσι, Λονδίνο, ή Ρώμη.

«Και το πιο σημαντικό, απόψε θα έχουμε κι έναν ξεχωριστό καλεσμένο στο σπίτι. Πως αισθάνεσαι που θα είναι εδώ;»

«Είμαι λίγο νευρική. Φοβάμαι μήπως δεν τον συμπαθήσει ο πατέρας μου.»

«Τον συμπάθησε κι όλας!»

«Τι λες;»

«Χθες στην παρέλαση... ήταν ανάμεσα στους καθηγητές σου. Τον πλησιάσαμε και τους σύστησα. Και μετά τις συστάσεις είπαμε διάφορα άλλα και τελικά τον προσκάλεσα μπροστά στους γονείς σου, για να φανεί ότι η πρόσκληση ήταν δική μου. Εκείνος βρέθηκε, σίγουρα σε δύσκολη θέση και δεν ήξερε τι να απαντήσει, ο καημένος! Και τότε ο πατέρας σου του είπε ότι τον περιμένει να πιουν μαζί ένα κρασί. Τον συμπάθησε σου λέω!» Η Αγγελική έλαμπε από χαρά. Δεν θ' ανησυχούσε πια για την παρουσία του Πάνου στο σπίτι της.

«Δεν βλέπω την ώρα...»

«Έτσι θέλω να σε βλέπω, ευτυχισμένη. Αυτό είναι για μένα η μεγαλύτερη ευχαρίστηση. Κι αν είναι και οι γονείς σου ευτυχισμένοι, τότε είμαι κι εγώ.» Ήξεραν και οι δυο, όμως ότι υπήρχε μια απειλή στο σπίτι τους και η ευτυχία ακροβατούσε πάνω σε τεντωμένο σκοινί.

Μια ώρα αργότερα άρχισαν να φτάνουν στο αρχοντικό του Λιόντη οι φίλοι της Αγγελικής και των γονιών της. Οι πόρτες του σαλονιού και της τραπεζαρίας ήταν ανοιχτές και οι περισσότεροι επέλεξαν να βγουν στον κήπο. Η θεία Λιλή με την κυρία Κουτρομάνη είχαν καθίσει σ' ένα τραπέζι δίπλα στο πηγάδι και συζητούσαν διάφορα για τη ζωή στο εξωτερικό. Γελούσαν με κάποιες αστείες ιστορίες από την παλιά σχολική ζωή στη Ναύπακτο με την κυρία Κουτρομάνη να θυμάται όλες τις φάρσες που της έκαναν από την πρώτη χρονιά που ξεκίνησε να διδάσκει. Ο Βελισσάρης, οι γονείς του Γιάννη, ο Μανώλης και ο νονός της Αγγελικής είχαν καθίσει στη μεγάλη ροτόντα και μερικοί φίλοι της μπαινόβγαιναν στο σπίτι περιμένοντας να περάσει η ώρα, για να φύγουν οι μεγάλοι για το δείπνο τους. Στις εφτά οι περισσότεροι ήταν ήδη εκεί. Ο Στέργιος με τον Μάνο είχαν αναλάβει την μουσική και τα κορίτσια περίμεναν να δουν αν τελικά θα ερχόταν ο ξεχωριστός καλεσμένος της Αγγελικής. «Φαντάσου την έκπληξη του Γιάννη όταν ανοίξει η πόρτα και μπει μέσα ο Αυγερινός!» σχολίασε η Έλενα με χαιρέκακο χαμόγελο.

«Κρίμα που δεν θα καθίσει μαζί μας και θα πάει στο δείπνο με τους μεγάλους» σχολίασε η Ρένα. Και η στιγμή που ο ξεχωριστός καλεσμένος θα χτυπούσε το κουδούνι έφτασε και η Αγγελική που καθόταν σ' αναμμένα κάρβουνα πετάχτηκε από την πολυθρόνα, για ν' ανοίξει. Μπροστά της στεκόταν ο κύριος Αυγερινός κρατώντας μια όμορφη ανθοδέσμη από ροζ τουλίπες κι ένα κουτάκι που

μέσα έκρυβε κάποιο δώρο και δίπλα του η κυρία Λεγάκη με το δικό της δώρο στα χέρια. Ο Πάνος τη χαιρέτησε με μια ευγενική χειραψία και το γνωστό του ακαταμάχητο χαμόγελο. Μπαίνοντας στο σαλόνι ένωσαν τα μάτια όλων να τους περιεργάζονται. Όσο προχωρούσαν προς τον κήπο οι ψίθυροι φούντωναν από πίσω τους και η εντύπωση ότι είχαν έρθει ως ζευγάρι έγινε γρήγορα φήμη που εξαπλώθηκε. Η Ελισάβετ έσπευσε να τους καλωσορίσει και να τους οδηγήσει στη μεγάλη ροτόντα, ενώ η Αγγελική έτρεξε να βάλει τις τουλίπες της σ' ένα βάζο.

«Άνοιξε το να δούμε τι σου πήρε» της είπαν η Ρένα και η Έλενα που είχαν σκάσει από τη ζήλια τους για το δώρο του Αυγερινού, αλλά η Αγγελική αρνήθηκε.

«Θα τα ανοίξω όλα με την ησυχία μου, όχι τώρα, όχι μπροστά σε όλους. Δεν είναι ευγενικό.»

Ο Γιάννης ήταν ίσως ο μόνος που δεν χάρηκε καθόλου με την άφιξη του καθηγητή τους. Μάλιστα δεν φρόντισε να το κρύψει και φυσικά δεν έχασε την ιστορία του δήθεν ζευγαριού. Βάλθηκε να παρακολουθεί κάθε του κίνηση. Το βλέμμα του ακολουθούσε από μακριά και την Αγγελική και εξέταζε τις αντιδράσεις της. «Έχει μεγάλο θράσος να εμφανίζεται εδώ, ο αλήτης. Ήθελα να ήξερα αν μάθαιναν οι γονείς της ότι έρχεται κρυφά εδώ, όταν εκείνοι λείπουν, τι θα έλεγαν; Πάω στοίχημα ότι θα τον πετούσαν έξω με τις κλοτσιές και δεν θα τον άφηναν να την ξαναπλησιάσει. Ποιος τον κάλεσε;» Ο Στέργιος είχε ακούσει από την Κάλλια ότι ήταν η θεία της Αγγελικής που τον κάλεσε, όπως και τις δυο καθηγήτριες τους.

«Της κάνει πλάτες η θεία της, δεν το καταλαβαίνεις;»

«Να ξέρεις ότι εγώ δεν θα το αφήσω έτσι αυτό.» Το πρόσωπό του συσπάστηκε.

«Μην κάνεις καμιά βλακεία. Κοίτα πως σε κοιτά η μάνα σου.»

«Δεν καταλαβαίνεις; Ή εγώ ή αυτός.»

«Έλα μωρέ. Σε λίγο θα φύγει με τους άλλους και τότε θα μείνουμε εμείς κι εμείς.» Όμως η αντοχή του Γιάννη δοκιμαζόταν βλέποντας τον Αυγερινό να κυκλοφορεί σαν κύριος μέσα σ' αυτό το σπίτι περιφέροντας δίπλα του την ανόητη φιλενάδα του. Από την ώρα που πάτησε το πόδι του στο αρχοντικό όλα άλλαξαν. Μια παράξενη αναστάτωση δημιουργήθηκε κι ο Αυγερινός έγινε ξαφνικά το κέντρο του ενδιαφέροντος. Είδε τον Βελισσάρη να σηκώνεται από τη θέση του και να απλώνει το χέρι του να τους καλωσορίσει. Είδε τους γονείς του και τον νομό της Αγγελικής να τους χαιρετούν εγκάρδια με χειραψία αλλά και την Λιλή που από την άλλη άκρη της

αυλής σηκώθηκε κι εκείνη να τους χαιρετήσει από κοντά.

«Η εγώ ή αυτός» επανέλαβε μέσα από τα δόντια του και πλησίασε την Αγγελική. «Προσπαθείς να μ' εκνευρίσεις;»

«Με ποιον τρόπο; Δε καταλαβαίνω, για ποιο πράγμα μιλάς;» προσποιήθηκε εκείνη που κατά βάθος διασκέδαζε με τον εκνευρισμό του.

«Μην παριστάνεις τη χαζή. Γιατί είναι αυτός εδώ; Γιατί τον κάλεσες;»

«Δεν έχω καμία πρόθεση να σ' εκνευρίσω. Και για να ξέρεις δεν τον κάλεσα εγώ. Η θεία Λιλή κάλεσε κάποιους καθηγητές από το σχολείο κι έτυχε να καλέσει κι αυτόν.»

«Έτυχε! Αγγελική, αν δεν φύγει αυτός από το σπίτι σου, θα κάνω φασαρία.»

«Όπως το είπες, είναι το σπίτι μου...» Επόμενη κουβέντα δεν βγήκε από το στόμα του. Άρπαξε το μπουφάν του κι εξαφανίστηκε χωρίς να πει σε κανέναν που πάει.

Την ίδια στιγμή ο Βελισσάρης πρόσφερε μια θέση στον Πάνο δίπλα του. «Έλα, κάθισε μαζί μας, Παναγιώτης, αν δεν κάνω λάθος.» Ο Παναγιώτης κούνησε καταφατικά το κεφάλι του. Μπροστά στον πατέρα της Αγγελικής η αμηχανία του κρυβόταν καλά κάτω από την ευγένεια. Μετρημένος, όπως ήταν πάντα, άκουγε τους γύρω του να συνομιλούν και απαντούσε μόνο όταν έκρινε εκείνος ότι χρειαζόταν. Αυτό φάνηκε να αρέσει στον Βελισσάρη. Η κυρία Λεγάκη είχε κουβέντα με την Τίνα Μιχαήλ, αλλά στην πραγματικότητα είχε την προσοχή της στον Πάνο. Τον γνώριζε αρκετά καλά πια, για να καταλαβαίνει πως αισθανόταν ανάμεσα σε αυτούς τους ανθρώπους. Από τη μια ήταν ο πατέρας της Αγγελικής, ο οποίος είχε κρυφή σχέση με την πρώην αρραβωνιαστικιά του, και από την άλλη ήταν οι γονείς του Μιχαήλ, του νεαρού αντίζηλου. Στην παρέα τους ήρθε και η μητέρα της Αγγελικής, για να τους κεράσει. Ο Πάνος για πρώτη φορά φάνηκε να νιώθει άβολα. Γνωρίζοντας για την απιστία σε βάρος της αισθάνθηκε κι ο ίδιος ένοχος. Εκείνη τον σέρβιρε ούισκι και γλυκό για τα γενέθλια της κόρης της κι αυτός δεν τολμούσε να την κοιτάξει στα μάτια.

Όταν έφυγε ο Γιάννης από το πάρτι, η Αγγελική ανάσανε με ανακούφιση. «Τι του είπες κι έφυγε έτσι τσαντισμένος;» Η Κάλλια είχε παρακολουθήσει τη σκηνή ανάμεσα τους και την πλησίασε μόλις τον είδε να φεύγει.

«Βλακείες» μουρμούρησε εκείνη σαν να μην είχε σημασία. Τα μάτια της δεν μπορούσαν να ξεκολλήσουν από το τραπέζι στον κήπο. Ο Πάνος δίπλα στον πατέρα

της απολύτως ήρεμος συζητούσε μαζί του σαν να συζητούσε με κάποιον φίλο. Μια τέτοια εικόνα άξιζε να την δει ακόμα κι αν όλα γύριζαν ανάποδα.

«Που πήγε ο Γιάννης σου είπες;» ρώτησε ο Στέργιος που είδε τον φίλο του να φεύγει βγάζοντας καπνούς.

«Στον αγύριστο!» είπε χαριτωμένα και βγήκε στον κήπο και η ίδια.

«Τι έγινε πάλι με τη φίλη σου; Όλο με το Γιάννη τα' χει.»

«Δεν ξέρω τι είπαν αλλά σε παρακαλώ συγκράτησε τον αν ξαναέρθει. Θα κάνει καμία βλακεία. Ας μην χαλάσουμε τα γενέθλια της, σε παρακαλώ.» Ο Στέργιος συμφώνησε γιατί ήξερε ότι η παρουσία του Αυγερινού εκεί ήταν το κόκκινο πανί για τον φίλο του.

«Θα πάω να τον βρω και να τον φέρω πίσω ήρεμο» της υποσχέθηκε.

Πάνω στην ώρα η μητέρα της Αγγελικής έφερε την γενέθλια τούρτα με τα δεκαοχτώ κεράκια και όλοι μαζί συγκεντρώθηκαν γύρω από το μεγάλο τραπέζι της τραπεζαρίας. Η Αγγελική ακούγοντας να της τραγουδούν ευχές έσβησε τα κεράκια της δεν μπορούσε να συγκρατήσει τη χαρά της. Ο Πάνος στεκόταν απέναντι της και δίπλα στην κυρία Λεγάκη που τον κρατούσε από το μπράτσο. Γύρω της στέκονταν όλοι οι υπόλοιποι σαν μια μεγάλη αγκαλιά. Στο μυαλό της αυτές οι στιγμές θα αποτυπώνονταν με έντονα χρώματα. Λίγα λεπτά χαράς και η είσοδος της στον κόσμο των μεγάλων θα έμεναν στη μνήμη της για πάντα.

Μετά την τούρτα οι μεγάλοι αποφάσισαν να αναχωρήσουν για το κέντρο διασκέδασης, ενώ οι φίλοι της Αγγελικής είχαν ήδη ξεκινήσει να βάζουν στο κασετόφωνο τη μουσική όλο και πιο δυνατά.

«Εμένα θα μου επιτρέψετε» είπε ο Πάνος στον Βελισσάρη απλώνοντας του το χέρι για χειραψία. «Που πας; Δεν θα έρθεις μαζί μας;» τον ρώτησε εκείνος.

«Όχι, κύριε Λιόντη...μια άλλη φορά. Σας ευχαριστώ για την πρόσκληση.»

«Α, όχι φίλε μου, θα έρθεις μαζί μας απόψε. Μην χαλάς την παρέα. Εκτός κι αν έχεις κανονίσει κάτι άλλο.»

«Πραγματικά σας ευχαριστώ, αλλά...»

«Δεν ακούω τίποτα. Είπαμε ότι θα πιούμε ένα κρασάκι παρέα και θα το πιούμε. Πάμε, μας περιμένουν οι κυρίες» του είπε και του έκανε χώρο να περάσει πρώτος.

«Νιώθω ότι τους κοροϊδεύω, δεν είναι έντιμο αυτό που κάνω» εκμυστηρεύτηκε στην κυρία Λεγάκη λίγο πριν φύγουν.

«Θα τους προσβάλεις αν δεν έρθεις.»

«Είναι λάθος. Φοβάμαι ότι θα εκτεθούμε. Τον είδες τον Μιχαήλ πως με κοιτούσε όταν ήρθαμε;»

«Αφού έφυγε. Δεν πιστεύω να ξαναγυρίσει. Κακομαθημένος είναι, όχι χαζός. Οι γονείς τους είναι φίλοι, δεν θα τολμήσει να κάνει σκηνή.»

«Μακάρι.»

«Προσπάθησε να μη φαίνεται τόσο αγχωμένος. Τίποτα δε θα κάνει. Αλήθεια, ο κύριος Λιόντης φαίνεται να συμπάθησε πολύ.»

«Το κακό είναι ότι κι εγώ τον συμπάθησα. Όμως δεν μπορώ να βγάλω από το μυαλό μου εκείνη την εικόνα. Αν δεν τους είχαμε δει τότε στην Πάτρα, ίσως να μην το πίστευα ότι είναι μαζί με την Χριστίνα.»

«Τι κουβεντιάζετε εσείς οι δυο; Φεύγουμε.» Η κυρία Κουτρουμάνη τους έπιασε από το μπράτσο και τους πήρε μαζί της, για να χαιρετήσουν την Αγγελική και να φύγουν μαζί με τους άλλους.

«Πολύχρονη» της ευχήθηκε ο Πάνος κοιτώντας την στα μάτια και λέγοντας της κι άλλα σιωπηλά που κανείς δεν θα άκουγε. Η Αγγελική του χαμογέλασε με ευγένεια μπροστά σε όλους και συνέχισε να δέχεται ευχές από όσους έφευγαν.

Ο Γιάννης δεν είχε πάει μακριά. Περίμενε να φύγουν όλοι και έπειτα μπήκε στον κήπο από την πίσω πόρτα. Η ζήλια και ο θυμός αντί να του θολώσουν το μυαλό του σκάρωσαν ένα σατανικό σχέδιο. Μόνο εκείνος το γνώριζε και μόνο στον εαυτό του είχε εμπιστοσύνη. Χρειαζόταν όμως και τη βοήθεια ενός προσώπου ακόμα. Από το παράθυρο είδε την Έλενα να χορεύει με τα κορίτσια ενώ ο Στέργιος με την Κάλλια ήταν εξαφανισμένοι. Δεν έπρεπε να τον δουν, αλλά περισσότερο δεν έπρεπε να μάθει η Αγγελική ότι γύρισε. Υπομονετικά περίμενε την κατάλληλη στιγμή να τον δει η Έλενα και να της κάνει νόημα να πάει κοντά του και τα κατάφερε. Δεν χρειάστηκε να προσπαθήσει πολύ να την πείσει να παίξει έναν ρόλο σ' αυτό το σχέδιο, αλλά της αποκάλυψε μόνο όσα έπρεπε να γνωρίζει. Έπειτα με τη βοήθειά της κατάφερε να μπει στο σπίτι απαρατήρητος.

«Αγγελική, έρχεσαι που κάτι σε θέλω» της είπε η Έλενα λίγα λεπτά αργότερα. Της πρότεινε να πάνε στο δωμάτιο της, για να συζητήσουν κάτι σοβαρό, με το πρόσχημα ότι εκεί κανείς δεν θα τις ενοχλούσε. Η Αγγελική ανυποψίαστη ανέβηκε μαζί της. Μόλις μπήκαν μέσα και είδε τον Γιάννη να κάθεται πάνω στο

κρεβάτι της τα κατάλαβε όλα. «Συγγνώμη που σου είπα ψέματα, αλλά ο Γιάννης επέμενε να μιλήσετε.»

«Πολύ κακώς έκανες» της απάντησε η Αγγελική νευριασμένη και άνοιξε την πόρτα για να φύγει. Όμως ο Γιάννης που είχε τα δικά του σχέδια δεν θα της επέτρεπε να φύγει.

«Περίμενε. Δεν σου ευχήθηκα προηγουμένως. Δώσε μου την ευκαιρία να σου ευχηθώ όπως πρέπει, σε παρακαλώ» της είπε τραβώντας την πίσω στο δωμάτιο και γυρνώντας στην Έλενα την ευχαρίστησε που την έφερε επάνω και της έκανε νόημα να τους αφήσει μόνους.

«Τι κάνεις; Γιατί κλείδωσες; Δώσε μου το κλειδί, τώρα.» Ο Γιάννης γέλασε βλέποντας την ανησυχία στα μάτια της.

«Και τώρα οι δυο μας. Μου την έσκασες την προηγούμενη φορά... αλλά δεν θα σε λυπηθώ τώρα.» Η Αγγελική κατάλαβε αμέσως ότι δεν ήταν συζήτηση αυτό που ήθελε ο Γιάννης και του φώναξε ν' ανοίξει αμέσως την πόρτα. Εκείνος γέλασε δυνατά με την οργισμένη αντίδραση της. Κανείς δεν θα άκουγε τις φωνές της, αφού η μουσική ήταν στη διαπασών. «Θα μείνεις μαζί μου να κάνεις αυτά που μου έχεις υποσχεθεί εδώ και καιρό και μετά θα σε αφήσω να πας στους καλεσμένους σου» της είπε χωρίς να γελά αυτή τη φορά.

«Δεν είσαι με τα καλά σου. Ξεκλείδωσε την πόρτα. Άνοιξε σου λέω!» Ο Γιάννης την πλησίασε κρατώντας το κλειδί στο χέρι του ψηλά, για να μην το φτάνει. Έπαιζε μαζί της και προσπαθούσε να την αγγίξει στα σημεία του κορμιού της που δεν του επέτρεπε.

«Σου είπα με ποιο τρόπο θα φύγεις από δω μέσα. Πρώτα θα κάνεις όσα μου έχεις υποσχεθεί. Κι όχι φιλάκια και αηδίες. Θα τα κάνεις όλα, όπως τα έκανες και με τον αλήτη τον Αυγερινό.» Το πρόσωπο του είχε αγριέψει για τα καλά. Το κλειδί το άφησε πάνω στη ντουλάπα και με τα χέρια του ξεκίνησε να βγάζει το πουκάμισο του και να ξεκουμπώνει το παντελόνι του μέχρι που έμεινε με το εσώρουχο. Όσο εκείνος γδυνόταν η Αγγελική έτρεξε να πιάσει το κλειδί. Όταν κατάλαβε ότι δεν το έφτανε βάλθηκε να χτυπά με τις γροθιές της την πόρτα και να φωνάζει. Ήταν όμως μάταιο, γιατί κανείς δεν την άκουγε κάτω. Ο Γιάννης διασκέδαζε με τον φόβο της ξαπλωμένος στο κρεβάτι της. «Άντε, λοιπόν, γδύσου. Μη με κάνεις να περιμένω άλλο» τη διέταξε γελώντας.

«Άντε στο διάολο, Γιάννη. Άνοιξε μου τώρα να φύγω. Δεν θα ανεχτώ άλλο την τρέλα σου.» Εκείνος της έκανε νόημα με το χέρι να έρθει να ξαπλώσει δίπλα του

αλλά η Αγγελική κατευθύνθηκε προς το γραφείο της, για να πάρει την καρέκλα και να σκαρφαλώσει πάνω στη ντουλάπα. «Είσαι γελοίος» είπε απαντώντας στη χειρονομία του.

Ο Γιάννης σηκώθηκε ξαφνικά από το κρεβάτι με απειλητικές διαθέσεις. Την πλησίασε γρήγορα και της άστραψε δυο δυνατές σφαλιάρες. Έπειτα την άρπαξε από το λαιμό κι άρχισε να την σφίγγει. «Εμένα δεν θα μου ξαναμιλήσεις έτσι. Πάμε στο κρεβάτι σου που το έκανες και με τον Αυγερινό. Και αφού το κάνουμε θα το πω σε όλους.» Η Αγγελική ένιωσε πραγματικά αβοήθητη. Τα χτυπήματα στο πρόσωπο και το σφίξιμο στο λαιμό την έκαναν σχεδόν να παραλύσει, να χάσει τη φωνή και τη δύναμή της. Την ίδια στιγμή την άρπαξε από τα μαλλιά και την πήγε μέχρι το κρεβάτι με το ζόρι. Την ξαναχτύπησε με μανία με τις παλάμες του πολλές φορές και το ευχαριστήθηκε που του παραδόθηκε εντελώς. Πεταμένη πάνω στο κρεβάτι της ένωσε να τη γδύνει και ταυτόχρονα να την χτυπά κάθε φορά που προσπαθούσε ν' αντισταθεί κάτω από το σώμα του. Οι πνιχτές φωνές της δεν είχαν κανένα αποτέλεσμα. Κανείς δεν θα ερχόταν να τη βοηθήσει. Τα χέρια του είχαν ανεβάσει πια το φόρεμα της και της άνοιγαν τα πόδια με τη βία. Ο φόβος την είχε αποδυναμώσει τόσο που τα πόδια της έτρεμαν ενώ τα χέρια της είχαν πάψει να τον χτυπούν. Τον άκουγε να της ψιθυρίζει προστυχιές προσπαθώντας λυσσαλέα να παραμερίσει το εσώρουχο της. Καμία σκέψη δε στάθηκε ικανή να της δείξει πως έπρεπε να ενεργήσει και φαινόταν να έχει σχεδόν παραδοθεί. Ξαφνικά το κεφάλι του Γιάννη γέμισε με αίμα. Μικρές σταγόνες πιτσίλισαν το πρόσωπο της Αγγελικής και το ζεστό υγρό έφτασε στα μάτια του μέχρι που κατάλαβε κι ο ίδιος ότι αιμορραγούσε. Τα είχε καταφέρει να της σκίσει το εσώρουχο αλλά το αίμα του έκοψε τη φόρα. Ένα δεύτερο δυνατό χτύπημα ήταν αυτό που τον ξάπλωσε χωρίς τις αισθήσεις του πάνω στην κατατρομαγμένη Αγγελική. Από το βαρύ σώμα του κατάλαβε ότι εκείνος δεν θα μπορούσε να την εμποδίσει αν επιχειρούσε να τον διώξει από πάνω της και με όση δύναμη της είχε απομείνει τον γύρισε ανάσκελα δίπλα της. Τα μάτια του τρεμόπαιξαν για λίγο αλλά δεν άνοιξαν. Το αίμα είχε γεμίσει το πρόσωπο του που κυλούσε τώρα και πάνω στα σεντόνια.

«Γιάννη, Γιάννη» του φώναξε τρομαγμένη και άρχισε να τον τραντάζει δυνατά αλλά εκείνος δεν ανταποκρινόταν. «Τι έκανα;» φώναξε κλαίγοντας και σηκώθηκε βιαστικά από δίπλα του. Με ταραγμένες κινήσεις προσπάθησε να καθαριστεί από το αίμα του που ήταν στα χέρια της, στο πρόσωπο της, στα ρούχα της. Μέσα στον πανικό της κατάλαβε ότι έπρεπε να ζητήσει αμέσως βοήθεια. Πήρε

τελικά την καρέκλα και σκαρφάλωσε πάνω στη ντουλάπα να πάρει το κλειδί με τα χέρια και τα πόδια της να τρέμουν. Γυρνώντας το κεφάλι της τον είδε να ανοίγει τα μάτια του. «Ευτυχώς. Μη σηκωθείς!» Κατάφερε να ξεκλειδώσει την πόρτα και έτρεξε στο μπάνιο να πάρει μια πετσέτα. Γύρισε στο δωμάτιο της και έσκυψε πάνω στον Γιάννη που είχε αρχίσει να συνέρχεται, πίεσε την πετσέτα πάνω στο μεγάλο τραύμα, για να σταματήσει την αιμορραγία και τον σκέπασε να μην φαίνεται που ήταν γυμνός. «Θα πάω να φέρω βοήθεια, περίμενε» του υποσχέθηκε και κατέβηκε γρήγορα. Για καλή της τύχη εκείνη την ώρα έμπαιναν από την κουζίνα ο Στέργιος και η Κάλλια που βλέποντας την κατάλαβαν ότι κάτι κακό είχε συμβεί. «Κάλλια πάρε τηλέφωνο στο Ναυτικό Όμιλο και ζήτη από τον πατέρα μου να έρθει επειγόντως. Πες του ότι ο Γιάννης χτύπησε. Τον χτύπησα εγώ, στο κεφάλι. Γρήγορα. Θα βρεις τον αριθμό πάνω στο γραφείο. Στέργιε έλα μαζί μου, σε χρειάζομαι.» Κάποια παιδιά που έτυχε να μπουκ στην κουζίνα την είδαν σ' αυτά τα χάλια και ειδοποίησαν και τους υπόλοιπους. Η μουσική σταμάτησε ξαφνικά κι επικράτησε μεγάλη αναστάτωση. Όλοι ήθελαν να μάθουν τι είχε συμβεί. Πράγματι σε λίγο ο Βελισσάρης, με τον Μανώλη και τον πατέρα του Γιάννη έφτασαν στο σπίτι και βρήκαν τον Γιάννη να έχει τις αισθήσεις του αλλά αρκετά ζαλισμένο. «Πάμε για ράμματα. Το τραύμα στο μέτωπο δεν φαίνεται σπουδαίο αλλά αυτό στο πλάι είναι μάλλον βαθύ. Πρέπει να κάνουμε και μερικές εξετάσεις» ενημέρωσε ο Βελισσάρης τον πατέρα του Γιάννη. Όταν ο Μανώλης και ο Στέργιος ανέλαβαν να τον κατεβάσουν εκείνος βρήκε την ευκαιρία να ρωτήσει την κόρη του για το συμβάν. Αν και η αναστάτωση στο δωμάτιο μιλούσε από μόνη της ο Βελισσάρης θέλησε να μάθει ακριβώς τι συνέβη. «Τι έγινε εδώ πέρα, Αγγελική; Με τι τον χτύπησες και γιατί;»

«Το γιατί θα σου το πω άλλη ώρα, μη ρωτάς τώρα σε παρακαλώ. Τον χτύπησα μ' αυτό...» του είπε σηκώνοντας από το πάτωμα ένα μικρό αλλά βαρύ μεταλλικό πρες παπιέ σε σχήμα του Πύργου του Άιφελ, που ήταν ματωμένο.

«Γιατί Αγγελική; Μίλα!» Δεν της είχε ξαναμιλήσει έτσι και την τρόμαξε.

«Δεν μπορώ μπαμπά» του είπε κι έβαλε τα κλάματα.

«Μην κλαις. Δεν έπαθε τίποτα σοβαρό. Πρέπει να πάω στο νοσοκομείο μαζί του, αλλά μετά που θα γυρίσω φρόντισε να μου τα πεις όλα. Πρέπει να δώσουμε και στους γονείς του εξηγήσεις, δε νομίζεις;» της είπε πιο μαλακά αυτή τη φορά.

«Δεν φταίει η Αγγελική, κύριε Άρη» του είπε η Κάλλια στην πόρτα. «Εκείνος το προκάλεσε.» Ο Βελισσάρης ήταν σίγουρος ότι δεν έφταιγε η κόρη του.

«Μείνε μαζί της, κορίτσι μου» την παρακάλεσε. Στο μεταξύ είχαν φτάσει και

η Τίνα με την Ελισάβετ και την Λιλή που είχαν δει τον Γιάννη με τα αίματα να μπαίνει στο αυτοκίνητο του Μανώλη και να φεύγουν.

«Άρη, τι έπαθε το παιδί μου;» τον ρώτησε με αγωνία η Τίνα όταν τον είδε.

«Καλά είναι μην ανησυχείς. Χτύπησε στο κεφάλι και θέλει ράμματα» της είπε σύντομα μπροστά σε όλους.

«Η Αγγελική;» ρώτησε η Ελισάβετ που δεν έβλεπε την κόρη της στο σαλόνι. «Επάνω είναι. Ταραγμένη που χτύπησε ο Γιάννης, αλλά θα το ξεπεράσει. Εγώ πρέπει να πάω στο νοσοκομείο, με συγχωρείτε» είπε κι έφυγε κι εκείνος βιαστικά. Τα παιδιά που είχαν σαστίσει βλέποντας τον φίλο τους χτυπημένο καληνύχτισαν κι άρχισαν να φεύγουν σιγά-σιγά. Το πάρτι είχε τελειώσει.

«Γιατί τον χτύπησε, εσύ ξέρεις;» ρώτησε η Ρένα την Έλενα αφού βγήκαν στο δρόμο.

«Δεν έχω ιδέα. Φταίει μάλλον η κατάρα των ωραίων γυναικών...» σχολίασε η Έλενα που ήταν σίγουρη ότι η Αγγελική έφταιγε γιατί προκαλούσε τους άντρες. Φυσικά δεν θα παραδεχόταν ότι είχε κι εκείνη κάποια εμπλοκή σε αυτό που έγινε.

Πίσω στο σπίτι η Τίνα θέλησε να μάθει από την Αγγελική τι είχε συμβεί στον γιο της και έψαξε να την βρει. Βλέποντας το δωμάτιο της αναστατωμένο και το κρεβάτι γεμάτο αίματα κατάλαβε ότι εκεί κάτι είχε γίνει. Αντικρίζοντας και την ίδια την Αγγελική τρομαγμένη τα κατάλαβε όλα. «Τι συνέβη, κορίτσι μου. Μου είπαν ότι εσύ τον χτύπησες. Γιατί; Τι σου έκανε;» Η Αγγελική που είχε λουφάζει στην αγκαλιά της θείας της δεν ήταν σε θέση να απαντήσει. Το μόνο που ζήτησε ήταν να μείνει μόνη με την θεία της κι έτσι την άφησαν να ηρεμήσει.

Όταν το σπίτι ησύχασε μια ώρα αργότερα η Λιλή κατέβηκε από το δωμάτιο της Αγγελικής να βρει την Ελισάβετ, που περίμενε τον Άρη να επιστρέψει από το νοσοκομείο, για να τους πει τα νέα. «Πες μου, Λιλή, τι σου είπε ακριβώς, γιατί μέσα στα αναφιλητά της έλεγε ασυναρτησίες. Θα τρελαθώ...»

«Δεν έλεγε ασυναρτησίες. Όντως εκείνη τον χτύπησε, αλλά ήταν σε άμυνα. Είπε πως ο Γιάννης την κλείδωσε στο δωμάτιο της και προσπάθησε να τη βιάσει. Γι' αυτό τον χτύπησε...»

«Δεν μπορεί... δεν είναι δυνατόν! Πήγε να την βιάσει; Ο Γιάννης πήγε να κάνει τέτοιο κακό στο κοριτσάκι μου;»

«Ναι, Ελισάβετ. Το καλό παιδί δεν είναι η πρώτη φορά που πήγε να της κάνει κακό.» Η Ελισάβετ ήταν σε δεινή κατάσταση. Ο Γιάννης, αυτός που εμπιστευόταν δίπλα στην κόρη της την είχε ξεγελάσει. Έμεινε αμίλητη για κάμποση ώρα.

«Έκανα λάθος...μεγάλο λάθος. Μου το είχε πει το παιδί μου κι εγώ δεν έδωσα σημασία. Επέμενα ότι έπρεπε να είναι μαζί του, γιατί αυτός της ταίριαζε. Τι χαζή που ήμουν!» Ένωθε μεγάλη απογοήτευση από τον εαυτό της. Θυμήθηκε τότε που προέτρεψε την κόρη της να προχωρήσει ερωτικά με τον Γιάννη μόνο και μόνο για να τον κρατήσει, έτσι όπως θα είχε κάνει εκείνη στη θέση της. «Ευτυχώς η κόρη μου δεν μου μοιάζει. Είναι δυναμική και παλεύει για όσα θέλει. Εγώ τι κάνω; Ως μητέρα τι κάνω;» Προσπαθούσε να επιβάλει με τον τρόπο της το δικό της πρότυπο, αυτό της αφοσιωμένης μητέρας και συζύγου που γίνεται θυσία για την οικογένεια της, που η μόνη της έννοια θα έπρεπε να είναι αυτή και τίποτα άλλο. Της επαινούσε μια ζωή δίχως προσωπικά σχέδια και φιλοδοξίες, με τσαλακωμένα όνειρα και ανύπαρκτη ανεξαρτησία. «Πόσο αφελής υπήρξα... και πόσα λάθη έκανα! Τώρα το κατάλαβα.... Τώρα που το κορίτσι μου μεγάλωσε και θα φύγει κι εγώ όλα αυτά τα χρόνια κοιτούσα να την κρατήσω κοντά μου, να την κάνω σαν κι εμένα... Θεέ μου! Τι εγωίστρια υπήρξα!» Η Λιλή άκουγε τον μονόλογο της χωρίς να της μιλά. Ήταν η ώρα της αυτογνωσίας κι επιτέλους μπόρεσε να δει αυτό που τόσα χρόνια της έλειπε, η ελεύθερη βούληση.

«Χρειαζόμαστε χρόνο για να διορθώσουμε τα λάθη, αλλά θα το κάνουμε. Ή μάλλον εσύ θα το κάνεις, μόνη σου... τώρα πια μπορείς.» Η Ελισάβετ είχε ήδη κάνει το πρώτο βήμα. Κατάλαβε.

Λίγο πριν τις έντεκα ο Πάνος είχε συνοδέψει στο σπίτι τους την κυρία Κουτρομάνη και την κυρία Λεγάκη και καθόταν στο σαλόνι του. Στο αρχοντικό του Λιόντη απέναντι τα φώτα είχαν σβήσει και δεν ακουγόταν τίποτα. Έμοιαζε λες και δεν είχε γίνει καμία γιορτή εκεί πριν λίγες ώρες, λες και δεν είχε μαζευτεί κόσμος. Αναρωτιόταν τι είχε συμβεί στ' αλήθεια και αναγκάστηκαν να φύγουν από το κέντρο έτσι ξαφνικά. Δεν είχε ιδέα τι μπορεί να είχε πάει στραβά και ανησυχούσε πολύ. Έφερε στο μυαλό του όλη τη βραδιά. Θυμήθηκε πόσο χαρούμενη ήταν η Αγγελική και πόσο θυμωμένος φαινόταν ο Γιάννης, που ξαφνικά έφυγε από το πάρτι. Να μπορούσε να μάθει, να ήξερε αν εκείνη ήταν καλά.

Μια εβδομάδα μετά και ο Πάνος επέστρεψε πάλι στην Αθήνα. Για αρκετές ημέρες δεν είχε δει την Αγγελική στο σχολείο. Την έβλεπε από μακριά όταν έβγαινε στον κήπο του σπιτιού της, τότε με τη θεία και τη μητέρα της και τότε με τις φίλες της, που έρχονταν να την δουν το απόγευμα. Ούτε και ο τραυματίας είχε εμφανιστεί όλη την εβδομάδα και οι φήμες για τον τρόπο που τραυματίστηκε οργίαζαν. Ο Πάνος, όμως, είχε μάθει την αλήθεια από την θεία Λιλή. Τον είχε συναντήσει πάλι στην καφετέρια και του μίλησε για όλα.

«Ναι, είναι αλήθεια όσα άκουσες. Η μικρή δεν θέλει να το συζητά και ντρέπεται πολύ να επιστρέψει στο σχολείο. Είπαμε να μείνει ακόμα μερικές μέρες στο σπίτι.» Δεν του είπε λεπτομέρειες αλλά και όσα λίγα του αποκάλυψε είδε πόσο τον επηρέασαν. «Κοίτα! Σου στέλνει ένα μήνυμα. Διάβασε το αργότερα και αν θέλεις να της απαντήσεις μπορείς να με βρεις να μου δώσεις το δικό σου. Κάθε απόγευμα πίνω καφέ στον κήπο με την Ελισάβετ. Έλα από την πίσω αυλή.»

«Μα, πως; Αν είναι και η μητέρα της εκεί;»

«Χωρίς κανένα φόβο. Ξέρει για σένα. Της μίλησε η Αγγελική την επόμενη του πάρτι.» Στο μέτωπο του εμφανίστηκαν μικρές οριζόντιες ρυτίδες καθώς ανασήκωσε τα μάτια του.

«Και πως το πήρε;»

«Στην αρχή ξαφνιαστική, αλλά κατάλαβε γιατί η Αγγελική φερόταν περίεργα τον τελευταίο καιρό. Τελικά το πήρε πολύ καλά.» Αν και αυτή η εξέλιξη ήταν πολύ θετική, η Λιλή φάνηκε να έχει και δυσάρεστα νέα. «Υπάρχει, όμως και κάτι άλλο που θα ήθελα να κουβεντιάσουμε...»

«Συμβαίνει κάτι;»

«Ναι. Δυστυχώς η Ελισάβετ έμαθε και τα άλλα.»

«Δηλαδή;»

«Ξέρει για τον αδερφό μου και την Χριστίνα.» Η μια έκπληξη διαδεχόταν την άλλη.

«Τίποτα δεν μένει κρυφό τελικά. Μα πως το έμαθε;»

«Δεν έχει και πολύ σημασία το πως. Τυχαία.»

«Να υποθέσω ότι το πήρε πολύ άσχημα.»

«Ναι, αλλά το κρύβει, δεν θέλει να την λυπηθεί κανείς. Το ξέρω μόνο εγώ και τώρα εσύ.»

«Και τι σκέφτεται να κάνει;»

«Δεν ξέρω ακόμα. Αυτό που ξέρω είναι ότι αγαπά πολύ τον αδερφό μου και δεν θα ήθελε να χαλάσουν τον γάμο τους. Φαντάζομαι ότι, αν ο Άρης διακόψει μ' αυτή την γυναίκα, η Ελισάβετ θα τον συγχωρήσει.»

«Πόσο δύσκολο θα είναι για κείνη!»

«Παναγιώτη, νομίζω ότι εσύ μπορείς να την βοηθήσεις.»

«Εγώ; Με ποιον τρόπο;»

«Αρχικά, σκέφτηκα να της αποκαλύψουμε ποια είναι αυτή η Χριστίνα και γιατί τα έμπλεξε με τον Άρη, θεωρώντας ότι θα καταλάβαινε ότι τον πλησίασε με ύπουλο σκοπό και ότι δεν τον αγαπά. Μετά κατάλαβα ότι δεν θα βγει τίποτα καλό αν το μάθει.»

«Αν το μάθει... σίγουρα θα σκεφτεί ότι εγώ φταίω... Εξαιτίας μου η Χριστίνα τα έβαλε με την Αγγελική κι από εκδίκηση τα έμπλεξε με τον άντρα της. Και τότε...»

«Τότε θα στραφεί εναντίον σου, αυτό δεν φοβάσαι;»

«Ακριβώς αυτό. Και η αλήθεια είναι ότι δικαιολογημένα θα το κάνει.»

«Όχι, αν ήξερε τα γεγονότα όπως τα ξέρω εγώ. Τότε θα καταλάβαινε, είμαι σίγουρη. Νομίζω, όμως, ότι εσύ μπορείς να τη βοηθήσεις.» Η κουβέντα τους κράτησε λίγο ακόμα και αποχωρίστηκαν ελπίζοντας ότι ο Πάνος θα έβρισκε τρόπο να πείσει την Χριστίνα να εξαφανιστεί από τις ζωές όλων τους.

Με την υπόσχεση ότι θα βοηθούσε, ο Πάνος βρέθηκε να περιμένει την Χριστίνα εκείνο το απόγευμα να επιστρέψει από τη δουλειά. Η ώρα κόντευε τέσσερις και μισή όταν η πόρτα ενός ταξί άνοιξε και η Χριστίνα κατεβαίνοντας αντίκρισε τον Πάνο να κάθεται στα σκαλάκια του διπλανού σπιτιού. Βιαστικά πήγε να περάσει την σιδερένια αυλόπορτα χωρίς να του δώσει σημασία, αλλά ο Πάνος την πρόλαβε.

«Καλησπέρα» της είπε μπαίνοντας μπροστά της.

«Τι θέλεις εδώ; Δεν θυμάμαι να είχαμε ραντεβού» του απάντησε εκείνη ταραγμένη που τον έβλεπε, γιατί ήξερε ακριβώς το λόγο της επίσκεψης του.

«Δε νομίζω ότι εγώ χρειάζομαι ραντεβού, για να σε δω. Άλλωστε κι εσύ εμφανίζεσαι στα ξένα σπίτια απρόσκλητη, ή κάνω λάθος;»

«Δεν έχουμε κάτι να πούμε.» Έσπευσε να φύγει. αλλά ο Πάνος την σταμάτησε. «Τι θέλεις επιτέλους; Τα είπαμε όλα. Τελειώσαμε μπορείς να χαρείς τη ζωή σου με το παλιοθήλυκο που σε ξεμύαλισε» τόλμησε να ξεστομίσει πικρόχολα.

«Μην μπεις. Πάμε στον κήπο να τα πούμε» την άρπαξε από το χέρι άγρια και

την οδήγησε στο βάθος του κήπου, ώστε να μην φαίνονται από τον δρόμο. Είχε υποσχεθεί στον εαυτό του να κρατήσει ψύχραιμη στάση, αλλά ακούγοντας την να μιλά έτσι δεν μπόρεσε να συγκρατηθεί.

«Χτύπησες την Αγγελική. Μπήκες στο σπίτι της και τη χτύπησες!»

«Έτσι σου είπε; Την παλιοψεύτρα! Εκείνη με κάλεσε μέσα. Εγώ εσένα έψαχνα. Με είδε που ήμουν απέναντι και με φώναξε.»

«Σταμάτα τα ψέματα! Πήγες με σκοπό να της κάνεις κακό. Είσαι αδίστακτη!»

«Α, μάλιστα. Εγώ είμαι η αδίστακτη... Να ξέρεις ότι είναι πολύ πονηρό το τσουλάκι σου, γιατί αυτό είναι. Ένα τσουλάκι που κατάφερε να σε στρέψει εναντίον μου.» Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ο Πάνος θα μπορούσε να χάσει την ψυχραιμία του, αλλά όπως πάντα σκέφτηκε πριν πράξει. Ωστόσο, την άρπαξε από τους ώμους και την ταρακούνησε σκύβοντας μπροστά στο πρόσωπο της. Ετοιμάστηκε να ξεστομίσει πολύ βαριά λόγια, λόγια που δεν θα τα μετάνιωνε, αλλά του κόπηκε η φόρα όταν άνοιξε η πόρτα του σπιτιού και ξεπρόβαλε η κυρία Ελπίδα. Τους είχε δει λίγο πριν από το παράθυρο να στέκονται στην αυλόπορτα.

«Χριστίνα, Παναγιώτη, ελάτε μέσα παιδιά μου» τους φώναξε από μακριά. Ευτυχώς από εκεί δεν έβλεπε τα βλέμματα τους που ήταν αγριεμένα σαν δυο θηρία που ετοιμάζονται για αλληλοσπαραγμό. Ο Πάνος στο άκουσμα της κυρίας Ελπίδας ελευθέρωσε την Χριστίνα από τα χέρια του κι έκανε ένα βήμα πίσω.

«Θα έρθουμε σε λίγα λεπτά. Έχουμε μια συζήτηση, μητέρα, μπες μέσα σε παρακαλώ» της απάντησε η Χριστίνα και η κυρία Ελπίδα υπάκουσε απρόθυμα αφήνοντας τους να τα πουν εκεί έξω. Ο Πάνος, μετά τη διακοπή, επανήλθε αλλάζοντας στάση.

«Σου είπε η μητέρα σου ότι ξαναήρθα και σε γύρευα. Σου έφερα τα πράγματά σου, αλλά τότε δεν σε βρήκα να σου πω αυτά που ήθελα. Ξέρει πια πως ότι είχαμε τελείωσε οριστικά.»

«Γιατί μπήκες στον κόπο; Θα της το έλεγα εγώ.»

«Θα της έλεγες ψέματα, για άλλη μια φορά.»

«Δεν σε αφορά τι λέω στη μάνα μου. Θέλεις κάτι άλλο από μένα ή να μπω στο σπίτι μου; Είμαι κουρασμένη ξέρεις.»

«Αυτό που θέλω από σένα είναι να μείνεις μακριά μου και μακριά από τους ανθρώπους που είναι στη ζωή μου. Αυτό ήρθα να σου πω. Δεν θέλω να ενοχλήσεις ξανά τους φίλους μου ούτε και την οικογένεια του Βελισσάρη Λιόντη. Και προπαντός

μην ξαναπλησιάσεις την Αγγελική. Μείνε μακριά, γιατί δεν θα σου χαριστώ άλλο.»

Η Χριστίνα δεν είχε σκοπό να τον αφήσει έτσι εύκολα. «Όλα δικά σου τα θέλεις. Τίποτα δεν τελείωσε, δεν το καταλαβαίνεις; Εσύ κέρδισες την πιτσιρίκα. Εγώ γιατί να μην κερδίσω την αγάπη του πατέρα της; Και που ξέρεις. Ίσως κάποια στιγμή να γίνουμε μια μεγάλη οικογένεια. Ο Βελισσάρης με βλέπει σοβαρά και θα χωρίσει τη γυναίκα του.» Στα λόγια της ο Πάνος διέκρινε την ελπίδα της να τον πληγώσει.

«Στ' αλήθεια πιστεύεις κάτι τέτοιο; Λυπάμαι, αλλά καιρός είναι να καταλάβεις ότι ο Λιόντης δεν έχει σκοπό να χωρίσει. Όσο πιο γρήγορα το καταλάβεις, τόσο λιγότερο θα πληγωθείς.»

«Πες μου τώρα ότι σε νοιάζει αν θα πληγωθώ...»

«Δεν με νοιάζει.»

«Γελιέσαι αν νομίζεις ότι θα τα παρατήσω τόσο εύκολα. Έχω μεγάλα σχέδια.»

«Μην ξαναπατήσεις στη Ναύπακτο, γιατί θα με αναγκάσεις να μιλήσω στη μητέρα και τον πατριό σου. Θα τους τα πω όλα κι εννοώ τα πάντα. Κι ο Βελισσάρης Λιόντης δεν θα χαρεί καθόλου αν μάθει ότι χτύπησες την κόρη του κι ότι τον πλησίασες με σκοπό να την εκδικηθείς. Κι όσο για την γυναίκα του, μην ανησυχείς, τα ξέρει όλα και σου στέλνει αυτό για ενθύμιο.» Της άνοιξε την παλάμη και της άφησε επάνω το κόσμημα που της είχε χαρίσει ο Βελισσάρης. «Έτσι, για να την θυμάσαι είτε και να μην ξαναπλησιάσεις τον άντρα της.» Με αυτά τα λόγια της γύρισε την πλάτη και την άφησε να κοιτά το βραχιόλι σαν χαμένη.

Από μακριά η Χριστίνα του είπε την τελευταία της κουβέντα. «Να ξέρεις ότι εσύ φταις που μ' έριξες στην αγκαλιά ενός άλλου άντρα...» Δεν είχε σκοπό να τον συγχωρέσει αλλά ούτε και να το βάλει κάτω. Η εκδίκηση και η αγάπη βρίσκονταν στην ίδια πλευρά του νομίσματος για εκείνη.

Το ίδιο απόγευμα ο Βελισσάρης επέστρεφε με την Αγγελική από την Άνω Χώρα. Είχαν φύγει ωρίς το πρωί οι δυο τους. Η Αγγελική δέχτηκε να συνοδέψει τον πατέρα της στη σύντομη επίσκεψη στον ξενώνα, για να του κάνει παρέα. Το περίμενε ότι κάποια στιγμή θα της ζητούσε να βρεθούν οι δυο τους, για να μιλήσουν κι αυτό ήταν η ευκαιρία.

«Λοιπόν, πως είσαι; Δεν πιστεύω να χτύπησες κανέναν άλλο αυτήν την εβδομάδα;»

«Μπαμπά, σταμάτα αυτό το αστείο. Νιώθω πολύ άσχημα για ο,τι έγινε.»

«Εσύ νιώθεις άσχημα; Όχι, όχι. Εσύ έκανες ο,τι μπόρεσες, για να

προστατέψεις τον εαυτό σου. Ευτυχώς που ήσουν τόσο γενναία και τον αντιμετώπισες.»

«Δηλαδή ξέρεις τι έγινε;»

«Δυστυχώς. Το υποψιάστηκα την στιγμή που μπήκα στο δωμάτιο σου και σε είδα. Όταν είδα τα χτυπήματα στο πρόσωπο σου, το αίμα του πάνω σου το κατάλαβα...» Στο μυαλό του ήρθε η εικόνα της κόρης του με το πρησμένο από τα χτυπήματα πρόσωπο και τις κόκκινες δαχτυλιές στο λαιμό της. «Φυσικά, στο τέλος το παραδέχτηκε κι αυτός. Αναγκάστηκε να το παραδεχτεί. Τον πιάσαμε εγώ κι ο πατέρας του. Είπε ότι δεν σε πείραξε περισσότερο.»

«Δεν με πείραξε, αλλά δεν θέλω να μιλήσω γι' αυτό. Ντρέπομαι.»

«Σε παρακαλώ μην το ξαναπείς αυτό. Εκείνος θα έπρεπε να ντρέπεται, όχι εσύ.»

Μετά από λίγη ώρα παύσης τον ρώτησε αυτό που την έκαιγε να μάθει. «Σου είπε και τίποτα άλλο;»

«Προσπάθησε να δικαιολογηθεί. Θόλωσε λέει από τη ζήλια του, γιατί είσαι ερωτευμένη με άλλον.»

«Έτσι είπε;»

«Ναι. Λέει ψέματα;» Η Αγγελική δεν απάντησε. Ο πατέρας της συνέχισε. «Παραδέχτηκε ότι πήγε να σου κάνει κακό και με παρακάλεσε να τον συγχωρήσω αλλά δεν θα το κάνω. Μου ήρθε να του ανοίξω κι εγώ το κεφάλι!» Η Αγγελική γέλασε. «Ξέρω πολύ καλά τι ήθελε από σένα.» Σ' αυτό το σημείο σταμάτησε για να δώσει έμφαση στα επόμενα λόγια του. «Ξέρω επίσης ότι εσύ έχεις στο μυαλό σου κάποιον άλλον.»

«Τι βλακείες κάθισε και σου είπε! Δεν είχε το δικαίωμα.»

«Είναι ψέματα, δηλαδή, ότι είσαι ερωτευμένη με τον καθηγητή σου, τον κύριο Αυγερινό;» Την έπιασε απροετοίμαστη.

«Μπαμπά, θέλω να με ακούσεις. Σκόπευα να σου μιλήσω εδώ και καιρό αλλά τα πράγματα μπερδεύτηκαν...» ο πατέρας της την πρόλαβε.

«Δεν θέλω να μου πεις ψέματα. Ξέρω για σας και η αλήθεια είναι ότι δεν είμαι και πολύ χαρούμενος που είσαι μαζί του. Αν και θα μπορούσε να μου είναι συμπαθής, οι πληροφορίες που έχω γι' αυτόν δεν είναι και πολύ καλές.»

«Κατάλαβα. Φαντάζομαι και τι θα σου είπε ο Γιάννης.»

«Ο Γιάννης είναι βλάκας. Ότι και να μου είπε δεν έχει σημασία. Εγώ αυτό που θέλω να ξέρω είναι πως σου φέρεται αυτός ο Αυγερινός.»

«Όπως εσύ στη μαμά...» του απάντησε με ειλικρίνεια. «Είναι τρυφερός και ρομαντικός. Είναι ντροπαλός και δεν με φέρνει σε δύσκολη θέση.» Τα λόγια της τον κάρφωσαν σαν μαχαίρια. Πόσα χρόνια είχαν περάσει που είχε πάψει να είναι τρυφερός και ρομαντικός στη γυναίκα του; Τους τελευταίους μήνες φερόταν έτσι σε άλλη γυναίκα. Ευτυχώς που η Αγγελική δεν ήξερε, δεν υποψιαζόταν τίποτα.

«Το καλό που του θέλω είναι να σου φέρεται σαν κύριος.»

«Μια χαρά μου φέρεται. Δηλαδή, είσαι εντάξει μ' αυτό;»

«Μην παίρνεις φόρα, Αγγελική. Αυτό δεν σημαίνει ότι το εγκρίνω. Είσαι μεγάλο κορίτσι πια και δεν θα σου πω τι να κάνεις, όμως, κοίτα σε παρακαλώ να μην παρατήσεις το διάβασμα λόγω αυτού του κυρίου.»

«Όχι, βέβαια. Ο κύριος Αυγερινός ξέρει ότι προτεραιότητα μου είναι οι εξετάσεις.»

«Να καταλαβαίνεις τώρα; Λες ο κύριος Αυγερινός. Αυτός είναι ο καθηγητής σου, είναι μεγαλύτερος σου... ο καθηγητής σου, βρε, Αγγελική...»

«Δεν σε καταλαβαίνω. Σε πειράζει που είναι μεγαλύτερος μου;» Ο Βελισσάρης ήξερε που το πήγαινε η κόρη του.

«Λέω ότι είναι καθηγητής σου κι αυτό ίσως είναι που σε γοητεύει. Μου φαίνεται ότι εκμεταλλεύεται τη θέση του.»

«Όχι, μπαμπά, δεν είναι έτσι. Μιλάμε για συναισθήματα μόνο, για τίποτα άλλο. Μεταξύ μας το μόνο που υπάρχει είναι αυτό που αισθανόμαστε. Δεν έχει γίνει κάτι περισσότερο αν αυτό σκέφτεσαι. Ο Πάνος, για να μην τον λέω ο κύριος Αυγερινός, με σέβεται πολύ περισσότερο από τα αγόρια της ηλικίας μου.» Δεν της απάντησε. Η διαφορά ηλικίας δεν ήταν επιχείρημα που θα μπορούσε να επικαλεστεί, κι αφού η ίδια του έλεγε ότι μεταξύ τους δεν είχε γίνει τίποτα περισσότερο, όφειλε να την πιστέψει. Όμως οι πληροφορίες που του είχε δώσει η Χριστίνα, έλεγαν άλλα. Κάποτε τον είχε αναφέρει ως παλιό της γνωστό, ο οποίος έμαθε ότι είχε διοριστεί στη Ναύπακτο, και τον είχε ρωτήσει αν τον είχε ακουστά. Ο ίδιος της είπε ότι κάπου είχε ακούσει το όνομά του κι έπειτα θυμήθηκε ότι πρέπει να ήταν ο νέος καθηγητής στο σχολείο της κόρης του. Τότε δεν είχε πει κάτι άσχημο για εκείνον, αλλά όταν την ρώτησε πρόσφατα, για να πάρει πληροφορίες για τον άντρα που ερωτεύτηκε η κόρη του, όσα του είπε εκείνη τον τρομοκράτησαν. Ακουγόταν ότι στο παρελθόν είχε μπλεξίματα με νεαρές μαθήτριες του από ευκατάστατες οικογένειες, τις οποίες είχε εκμεταλλευτεί ερωτικά και οικονομικά. Η Χριστίνα είχε ισχυριστεί ότι όλοι όσοι τον γνώριζαν από την παρέα της μιλούσαν για έναν ύπουλο τυχοδιώκτη που ήταν αρκετά

έξυπνος, για να κάνει το ίδιο κόλπο ξανά και ξανά.

«Έχεις όλη τη ζωή μπροστά σου γι' αυτά τα πράγματα. Τελειώνει το σχολείο και βλέπουμε.» Έπρεπε πάση θυσία να την πείσει να απομακρυνθεί από εκείνον χωρίς να της το απαγορεύσει, γιατί τότε ήξερε ότι θα πετύχαινε το αντίθετο. Στο μεταξύ θα έβρισκε τρόπο να μάθει κι άλλα για τη δράση αυτού του άθλιου εκμεταλλευτή. Όταν έφτασαν στο σπίτι η Αγγελική κλείστηκε στο δωμάτιο της να σκεφτεί όσα είχαν πει με τον πατέρα της. Της φαινόταν πολύ παράξενο που είχε αλλάξει γνώμη για τον Πάνο. Η εικόνα τους να κάθονται μαζί και να κουβεντιάζουν φιλικά τότε στο πάρτι δεν ταίριαζε με τα λεγόμενα του πατέρα της εκείνο το απόγευμα. Κάτι πρέπει να είχε μεσολαβήσει. Κι ο Πάνος; Με όλα όσα είχαν συμβεί δεν πρόλαβε να τον δει και να μιλήσουν. Η θεία της είχε δώσει το μήνυμα του την προηγούμενη μέρα. Της έλεγε ότι θα έφευγε για Αθήνα, να τακτοποιήσει κάποιες εκκρεμότητες και ότι αν ήθελε θα μπορούσαν να συναντηθούν στο Ρολόι την Κυριακή το απόγευμα. Άνοιξε το συρτάρι της και κοίταξε το χαρτάκι με το μήνυμα του. Ήταν πάνω στο κουτάκι με το δώρο του. Τόσες μέρες είχαν περάσει και δεν το είχε ανοίξει ακόμα. Οι μέρες που ακολούθησαν μετά το πάρτι ήταν δύσκολες και δεν είχε διάθεση να ανοίξει τα δώρα της και τώρα η κουβέντα με τον πατέρα της την είχε απογοητεύσει πολύ. Ίσως, τελικά, αυτή να ήταν η κατάλληλη στιγμή, για να της φτιάξει η διάθεση.

«Τι περιμένω;» σκέφτηκε. Το πήρε αποφασιστικά στα χέρια της και το άνοιξε. Μπροστά της εμφανίστηκε ένας μικρός άγγελος από χρυσό περασμένος σε χρυσή αλυσίδα. Ήταν γυρισμένος στο πλάι και κρατούσε τα γόνατα του αγκαλιά έχοντας τα φτερά του ανοιχτά στην πλάτη, ενώ έμοιαζε να κοιμάται ήρεμος. Τον πήρε στα ακροδάχτυλα της και τον περιεργάστηκε χαμογελώντας. «Τι όμορφο δώρο!» σκέφτηκε. Μέσα στο κουτάκι βρήκε ακόμα ένα δικό του σημείωμα.

Ένας Φύλακας Άγγελος για σένα. Εύχομαι να κάνεις τα όνειρα σου πραγματικότητα. Π.Α.

Την ίδια ώρα κι ο Βελισσάρης ήταν κλεισμένος στο γραφείο του χαμένος στις δικές του σκέψεις. Σήκωσε το ακουστικό και τηλεφώνησε στη γυναίκα που δεν μπορούσε να βγάλει από το μυαλό του όλη την ημέρα. «Χριστίνα;»

«Άργησες. Περίμενα όλο το απόγευμα να τηλεφωνήσεις. Συνέβη κάτι;»

«Όχι, όλα καλά. Πριν λίγο γύρισα. Είχα πάει με την κόρη μου στο χωριό και κόντεψε να μας πάρει η νύχτα.»

«Ανησύχησα λίγο, γιατί πέρασαν ώρες από τότε που θα μου τηλεφωνούσες...»

«Χριστίνα, είχες δίκιο.»

«Για ποιο πράγμα;»

«Για την κόρη μου και τον καθηγητή της. Τη ρώτησα και παραδέχτηκε ότι κάτι τρέχει μεταξύ τους.»

«Είδες που είχα δίκιο; Έτσι κάνει αυτός...»

«Μου είπε, όμως, ότι δεν έχουν προχωρήσει ακόμα...»

«Ψέματα. Βάζω το χέρι μου στη φωτιά ότι την έχει παρασύρει και την βάζει να σου λέει ψέματα. Πρόσεχε Άρη, αυτός δεν αστειεύεται. Θα το χάσεις το κορίτσι σου.» Η Χριστίνα δεν χρειαζόταν να πει περισσότερα, για να τον πείσει για τις δόλιες προθέσεις του. Ο Βελισσάρης άλλαξε κουβέντα.

«Πότε θα σε δω;»

«Πολύ σύντομα. Προέκυψε ταξίδι στην Πάτρα, μεθαύριο. Αν μπορέσεις κι εσύ...»

«Θα μπορέσω. Μου έλειψες...» Πριν προλάβει να τελειώσει την κουβέντα του άκουσε την εξώπορτα στην αυλή ν' ανοίγει και κατάλαβε ότι γύριζαν οι Ελισάβετ και η Λιλή. Έκλεισε το τηλέφωνο βιαστικά μόλις εκείνες έμπαιναν μέσα. «Καλώς τες. Που τριγυρίζατε βραδιάτικα;» τις πείραξε βγαίνοντας από το γραφείο του. Εκείνες του είπαν ότι είχαν πάει επίσκεψη στην Τίνα, για να δουν τον Γιάννη, που είχε αναρρώσει. «Το ξέρω. Μίλησα με τον Αντρέα χθες. Τον είδατε; Σας μίλησε;» Η Ελισάβετ τον πληροφόρησε ότι δεν ήταν σε καλή ψυχολογική κατάσταση και δεν ήθελε να δει κανέναν.

«Ούτε τη μάνα του δεν θέλει να βλέπει, ούτε τους φίλους του. Με το ζόρι βγαίνει από το δωμάτιο του.»

«Σιγά μην τον λυπηθούμε κι όλας! Σε λίγο θα μου πείτε ότι έπεσε σε μελαγχολία, το κάθαρμα.» Ο Βελισσάρης ήταν πολύ θυμωμένος με τον νεαρό Μιχαήλ και αν δεν ήταν στη μέση η συνεργασία του με τον Αντρέα, οι δυο οικογένειες θα έκοβαν εντελώς τις σχέσεις τους.

«Η Τίνα μου είπε ότι θέλουν να συναντηθούμε. Αν κατάλαβα καλά θέλουν να μας ζητήσουν συγνώμη για ο,τι έγινε.» Ο Βελισσάρης δεν το σχολίασε και ξαναμπήκε στο γραφείο του να μελετήσει μια εφημερίδα. Δεν ήθελε να ακούσει συγνώμες ούτε και να ξαναβρεθούν οικογενειακώς. Έκλεισε την πόρτα πίσω του και

ξανασήκωσε το τηλέφωνο. Στην άλλη άκρη του ακουστικού ήταν ο Μανώλης. «Θέλω μια χάρη. Μπορείς να έρθεις από το σπίτι απόψε;»

Ο ουρανός είχε αρχίσει να αποχαιρετά την ημέρα και το Ρολόι χτύπησε εφτά ακριβώς όταν η Αγγελική έφτανε στην Σιδερόπορτα, στην δεύτερη πύλη του Κάστρου. Ήθελε λίγο περπάτημα ακόμα στο πέτρινο καλντερίμι, για να φτάσει στο σημείο που θα συναντούσε τον Πάνο, όταν τον είδε να την περιμένει ακουμπισμένος στην Κρήνη.

«Έλα, δεν θα πάμε στο Ρολόι απόψε.» Της εξήγησε ότι είχε δει να ανεβαίνουν πολλοί και δεν θα ήταν μόνοι. «Δεν σ' έχω πάει ποτέ βόλτα με τη μηχανή, σωστά;» Η Αγγελική ενθουσιάστηκε. Την πήρε από το χέρι και την οδήγησε λίγο παρακάτω σ' ένα δρομάκι που είχε αφήσει την μηχανή του. Της έδωσε το κράνος του και την βοήθησε ν' ανέβει, για να φύγουν αμέσως. Μετά από μια ολιγόλεπτη διαδρομή που τους έβγαλε εκτός πόλης σταμάτησαν στην παραλία σ' ένα ερημικό σημείο. Αμέσως μόλις κατέβηκαν την άρπαξε στα χέρια του και την σήκωσε ψηλά. Την φίλησε και την έσφιξε στην αγκαλιά του. «Κορίτσι μου, πόσο ήθελα να σε δω...» Αγκαλιασμένοι σφιχτά ακουμπώντας πάνω στη μηχανή δεν μιλούσαν. Το αεράκι στις αρχές του Απρίλη ήταν ψυχρό και στην Αγγελική έφερνε ρίγος στο σώμα. «Πες μου, είσαι καλά;» Η Αγγελική ήταν σίγουρα καλύτερα από όλες τις προηγούμενες ημέρες. Άρχισαν να περπατούν κατά μήκος του έρημου παραλιακού δρόμου αγκαλιασμένοι. Μακριά από όλους ήταν και οι δυο πιο ήρεμοι. Συζήτησαν πολλά και υποσχέθηκαν να παλέψουν για αυτό που τους είχε ενώσει. Λίγο πριν τις δέκα έπρεπε να επιστρέψουν. Με προσοχή να μην τους δει κανείς είπαν καληνύχτα. Εκείνη επέστρεψε στο σπίτι της πρώτη προσπαθώντας να κρύψει την χαρά που ξεχείλιζε από μέσα της ενώ μετά από λίγα λεπτά έφτασε κι ο Πάνος έξω από το δικό του. Στην είσοδο είδε ένα νεαρό άντρα που μέσα στο σκοτάδι φαινόταν να τον περιμένει. Πλησιάζοντας κατάλαβε ποιος ήταν. «Εμένα περιμένεις φίλε;» τον ρώτησε βλέποντας τον να σηκώνεται από εκεί που ήταν ακουμπισμένος.

«Ναι. Είμαι ο Μανώλης, με θυμάσαι;» του απάντησε εκείνος.

«Βέβαια, σε θυμάμαι. Πως από δω; Εμένα περίμενες;» Ο Πάνος κάτι είχε αρχίσει να καταλαβαίνει από την απρόσμενη επίσκεψη του βοηθού του Βελισσάρη Λιόντη.

«Σου έχω ένα μήνυμα από τον κύριο Λιόντη. Σε περιμένει τώρα στο μπαρ Πόρτο Λεπάντο, στην παραλία Ψανή. Στη θέση σου δεν θ' αργούσα» του είπε κι

έφυγε με τα πόδια προς το κέντρο. Κρίνοντας από το σοβαρό ύφος του νεαρού κατάλαβε ότι η συνάντηση δεν θα ήταν για καλό. Δεν έχασε χρόνο και σε λίγα λεπτά έφτασε στο Πόρτο Λεπάντο. Βρήκε τον Βελισσάρη καθισμένο στο μπαρ. Κοντά του δεν υπήρχε κανείς. «Καλησπέρα» είπαν ο ένας στον άλλον και ο Πάνος κάθισε δίπλα του.

«Ευχαριστώ που ήρθες. Τι θα πεις;» Έκανε νόημα στον μπάρμαν να παραγγείλει. «Θ’ αναρωτιέσαι γιατί σε κάλεσα εδώ.» Ο Πάνος απάντησε ότι τον είχε ξαφνιάσει η πρόσκληση του. Από τον τόνο της φωνής του καταλάβαινε ότι οι προθέσεις του Βελισσάρη ήταν μάλλον φιλικές, όμως τα μάτια του ήταν πολύ διερευνητικά και ο τρόπος που έσμιγε τα φρύδια του φανέρωνε ένταση, την οποία ήθελε να κρύψει. «Θα σε ρωτήσω ευθέως και περιμένω μια ειλικρινή απάντηση. Ήσουν με την Αγγελική;» Από διαίσθηση είχε καταλάβει την ερώτηση πριν καν την κάνει ο Βελισσάρης.

«Ναι, είμαστε μαζί» παραδέχτηκε αμέσως. Δεν τον είδε να εκπλήσσεται γιατί προφανώς το γνώριζε ήδη.

«Γιατί ήσουν με την κόρη μου βραδιάτικα, κύριε Αυγερινέ;»

Την ώρα που οι δυο άντρες συζητούσαν στο μπαρ η Ελισάβετ στο σπίτι δέχτηκε ένα παράξενο τηλεφώνημα. «Παρακαλώ;»

«Η κυρία Λιόντη;»

«Η ίδια. Ποιος είναι παρακαλώ;» Μια γυναικεία φωνή τη ρώτησε αν ήξερε που βρισκόταν ο άντρας της εκείνη την ώρα. Η Ελισάβετ κατάλαβε αμέσως ποια της τηλεφωνούσε.

«Ποια είσαι; Τι θέλεις;» την ρώτησε ενοχλημένη.

«Να ξυπνήσεις» της απάντησε η φωνή και της το έκλεισε. Η Ελισάβετ έμεινε να κοιτά το ακουστικό και να απορεί με το θράσος αυτής της γυναίκας. Εν τω μεταξύ η Αγγελική και η Λιλή βρίσκονταν στο σαλόνι και την άκουσαν να μιλά αλλά δεν τόλμησαν να ρωτήσουν ποιος είχε τηλεφωνήσει. Υπέθεσαν ότι κάτι παράξενο έκρυβε το τηλεφώνημα και σιγουρεύτηκαν όταν η Ελισάβετ έφυγε σχεδόν τρέχοντας για το δωμάτιό της. Κοιτάχτηκαν με νόημα και η Αγγελική ψιθύρισε θυμωμένη.

«Αυτή ήταν. Ήταν η Χριστίνα, η ερωμένη του μπαμπά. Και τι θράσος να θέλει να μιλήσει στη μάνα μου!» Η Λιλή φοβόταν ότι ο Πάνος δεν είχε πείσει την

Χριστίνα να μείνει μακριά από την οικογένεια τους.

«Είσαι σίγουρη; Μπορεί να ήταν απλώς μια κακόγουστη φάρσα.»

«Είμαι σίγουρη, αυτή ήταν σου λέω.» Σηκώθηκε απότομα από τη θέση της. «Τι θέλει τέλος πάντων; Να μας διαλύσει εντελώς;» Η Λιλή δεν ήξερε τι να της απαντήσει. «Θα πάω επάνω να την παρηγορήσω» είπε τελικά. Ανεβαίνοντας σκέφτηκε πως είχε έρθει η ώρα να μιλήσει και με τον αδερφό της. Η αλήθεια έψαχνε τον τρόπο να βγει στο φως, αλλά ήθελε μάλλον ένα δυνατό σπρώξιμο.

Στο μπαρ Πόρτο Λεπάντο η ένταση μεταξύ των δυο αντρών είχε αρχίσει να κορυφώνεται. Ο Πάνος απάντησε κοιτώντας τον Βελισσάρη κατευθείαν στα μάτια. «Πήγαμε μια βόλτα να μιλήσουμε, αυτό μόνο.» Σχεδόν μπορούσε να προβλέψει και τις επόμενες ερωτήσεις του.

«Και τι έχεις να πεις εσύ μαζί της; Αν δεν κάνω λάθος είσαι καθηγητής της, όχι φίλος της.»

«Είμαι, αλλά είμαι κι ένας άνθρωπος που την θαυμάζει, που την αγαπά και τη σέβεται.» Ο Πάνος δεν μασούσε τα λόγια του. «Καταλαβαίνω ότι δεν το εγκρίνεις...»

«Όχι δεν το εγκρίνω, για πολλούς λόγους.» Η διακοπή που μεσολάβησε όταν ο σερβιτόρος έφερε το ποτό του Πάνου τους έδωσε μια στιγμή να χαμηλώσουν τους τόνους. Ήπιαν μια γουλιά από το ποτό τους και κοιτάχτηκαν σαν να προσπαθούσαν να διαβάσουν ο ένας τη σκέψη του άλλου. Η αγάπη τους για το ίδιο πρόσωπο υπό άλλες συνθήκες θα τους έφερνε κοντά και θα τους έδενε με φιλικούς δεσμούς, αλλά το ψέμα και η συκοφαντία είχαν κάνει καλά τη δουλειά τους. «Η κόρη μου έχει περάσει πολλά τελευταία και χρειάζεται ηρεμία. Θέλω να σταματήσεις να την βλέπεις. Δεν θα επιτρέψω άλλες επαφές μαζί της. Αν συνεχίσεις να είσαι κοντά της εκτός σχολείου, να ξέρεις ότι θα το φτάσω στα άκρα.» Ο Πάνος δεν έπεσε από τα σύννεφα. Κάθε άλλο. Γύρισε για λίγο το κεφάλι του σε άλλη κατεύθυνση και έπειτα τον ξανακοίταξε λες και μιλούσε σ' έναν δικό του άνθρωπο.

«Δεν μπορώ να σε παρακούσω, γιατί σε σέβομαι σαν πατέρα. Εγώ θα κάνω αυτό που μου ζητάς χωρίς να ζητήσω εξηγήσεις, αλλά αν καταλάβεις ότι με αδικείς και μαζί αδικείς και την ίδια σου την κόρη θα ήθελα να το παραδεχτείς και να μας επιτρέψεις να είμαστε μαζί. Προτιμώ να την πληγώσω εγώ, παρά εσύ.» Σηκώθηκε, πήρε το μπουφάν του στο χέρι κι έφυγε αφήνοντας πάνω στο τραπέζι ένα

χαρτονόμισμα. Βγήκε έξω από το μπαρ στον κρύο αέρα και ένιωσε στα μάγουλα του μερικά αόρατα δάκρυα από αυτά που δεν τρέχουν στα μάτια των αντρών.

«Καλημέρα» μουρμούρισε ο Άρης το πρωί της Δευτέρας κατεβαίνοντας στην κουζίνα. Η Ελισάβετ προσποιήθηκε ότι είχε δουλειά και βγήκε στον κήπο, για να τον αποφύγει. Η Λιλή που ήταν παρούσα τον καλημέρισε και του έβαλε καφέ να πει. «Η μικρή;» Η Λιλή του εξήγησε ότι είχε ξυπνήσει από τα χαράματα κι είχε φύγει για το σχολείο. «Πως κι έτσι; Χθες που είμαστε μαζί δεν μου είπε ότι θα επέστρεφε στο σχολείο. Νομίζεις ότι έπρεπε να την αφήσετε να πάει;»

«Και τι θα μπορούσαμε να κάνουμε δηλαδή; Ποιος μπορεί να την εμποδίσει;»

«Δεν λέω να την εμποδίσετε, αλλά να την πείσετε να μείνει λίγες μέρες ακόμα. Έχει περιθώριο με τις απουσίες, μου είπε ο Λυκειάρχης.»

«Άρη μου, το παιδί πρέπει να επιστρέψει στην ρουτίνα του. Να αφήσει πίσω της αυτό που έγινε και να προχωρήσει με τα σχέδια του. Διαφωνείς;»

«Καθόλου. Η Ελισάβετ είναι καλά;» Την έβλεπε από το παράθυρο να απλώνει ρούχα αλλά οι κινήσεις της ήταν νευρικές. «Ούτε καλημέρα δεν μου είπε.»

«Και πολύ καλά έκανε» ξέσπασε η Λιλή. Ο αδερφός της την κοίταξε με απορία.

«Γιατί;» τη ρώτησε μισογελώντας έχοντας στο μυαλό του ότι για κάποιον ανόητο λόγο η γυναίκα του είχε μούτρα.

«Α, δεν καταλαβαίνεις! Ντύσου και πάμε έξω να πιούμε έναν καφέ να τα πούμε.»

«Δεν μπορώ, Λιλή. Έχω ιατρείο σε μια ώρα.»

«Το ιατρείο να περιμένει. Πρέπει να μιλήσουμε, σήμερα.»

«Ωχ, τι είναι πάλι; Σου έκανε παράπονα;»

«Είναι σοβαρό.»

«Ελα μωρέ, Λιλή! Τι μπορεί να είναι τόσο σοβαρό;»

«Η σχέση σου με την Χριστίνα Κυρμιζή» του απάντησε σχεδόν συνωμοτικά αφήνοντας τον με το φλιτζάνι να αιωρείται. Στις μεγάλες αποκαλύψεις ο αγέρωχος Βελισσάρης συνήθως κρατούσε την ψυχραιμία του, όμως αυτή την φορά έκανε σαν τρελός.

«Τρελάθηκες; Ποια είναι αυτή που λες, ξέρεις; Μια κοπέλα που συνεργαζόμαστε είναι, από μια φαρμακευτική στην Αθήνα. Τι έβαλες με το μυαλό σου;» Αυτή την αντίδραση η Λιλή την ήξερε. Της έλεγε ψέματα και τα χέρια του που

κρατούσαν νευρικά το φλιτζάνι και η γλώσσα του που έτρεχε με σκοπό να την πείσει ήταν τα ξεκάθαρα σημάδια.

«Εγώ τίποτα. Εσύ τι έβαλες με το μυαλό σου; Θα συνέχιζες μαζί της και ούτε γάτα ούτε ζημιά;» Ο Βελισσάρης ήταν έτοιμος να επιμείνει, αλλά η Λιλή δεν του άφησε άλλα περιθώρια. «Πήγαινε στο ιατρείο και κατά τις δώδεκα θα έρθω να σε πάρω να πάμε κάπου να τα πούμε. Μην κάνεις άλλη κουβέντα τώρα.» Αυτό το αυστηρό ύφος το κρατούσε μόνο για τον μικρότερο αδερφό της. «Στις δώδεκα» του υπενθύμισε και τον άφησε να πάει να ετοιμαστεί.

Η Αγγελική έφτασε στο σχολείο μετά από μια εβδομάδα απουσίας έχοντας ακόμα ανησυχίες για το πώς θα αντιμετωπίσει τα αδιάκριτα βλέμματα των συμμαθητών της και ίσως και τις αδιάκριτες ερωτήσεις τους. Δεν είχε ειδοποιήσει καμία από τις φίλες της ότι θα ερχόταν εκείνο το πρωί και μόλις την είδαν στο προαύλιο ξαφνιάστηκαν ευχάριστα. Η Έλενα μάλιστα την αγκάλιασε θερμά λέγοντας της πόσο πολύ τους είχε λείψει, ωστόσο, ήταν η μόνη που δεν είχε περάσει ούτε ένα απόγευμα να την δει στο σπίτι της.

«Μας δουλεύει; Με το ζόρι κρατιέμαι μια εβδομάδα τώρα να μην τσακωθώ μαζί της» είπε η Κάλλια στην Αγγελική όταν έμειναν μόνες.

«Όταν έρθει η ώρα θα τα πούμε και με την Έλενα. Μην ανησυχείς» απάντησε η Αγγελική που δεν την συγχωρούσε για το πώς την παγίδευσε στο δωμάτιο της με τον Γιάννη. Τώρα πια ήταν σίγουρη ότι δεν μπορούσε να την εμπιστευτεί ποτέ ξανά. Κατά τη διάρκεια του μαθήματος η Έλενα άρχισε ένα παιχνίδι. Έστειλε μηνύματα στην Αγγελική σε διπλωμένα χαρτάκια. Τη ρωτούσε αν είχε ξεπεράσει αυτό που είχε γίνει με τον Γιάννη, αν του είχε μιλήσει και αν τον είχε συγχωρέσει. Η Αγγελική της απάντησε μόνο στο πρώτο μήνυμα λέγοντας της ότι ήταν καλά και ότι το άφηνε πίσω της. Όμως η Έλενα δεν ήθελε να την αφήσει στην ησυχία της. Στο διάλειμμα είδαν τον Γιάννη που είχε έρθει μετά την προσευχή να στέκεται με δυο από τους κολλητούς του στις μπασκέτες. Στο κεφάλι του δεν υπήρχαν πια γάζες, αλλά ειδικά στο μέτωπο φαινόταν έντονα το σημάδι που του είχε αφήσει το αιχμηρό αντικείμενο της Αγγελικής.

«Τον βλέπετε; Ο καημένος, θα νιώθει πολύ άβολα να είναι εδώ και να τον κοιτούν περίεργα.» Τα λόγια της Έλενας δεν ήταν καθόλου απερίσκεπτα και βρήκαν αμέσως το στόχο τους. Σαν ηφαίστειο που πετά το πρώτο κύμα λάβας στον ουρανό η Αγγελική ξέσπασε πάνω της.

«Τολμάς και λες κάτι τέτοιο; Μετά από αυτό που μου έκανε!»

«Αμάν, ρε Αγγελική! Πολύ μυγιάγγιχτη είσαι. Εσύ δηλαδή που του άνοιξες το κεφάλι και κόντεψες να τον αφήσεις στον τόπο!»

«Μόνο εσύ θα μπορούσες να λυπηθείς ένα κωλόπαιδο σαν τον Γιάννη. Έναν παρολίγον βιαστή!» Της έριξε μια δυνατή σπρωξιά και την έκανε πέρα φεύγοντας. Η Κάλλια και η Ρένα που στέκονταν δίπλα της την κοίταξαν υποτιμητικά.

«Και λίγα σου είπε» της πέταξε κατάμουτρα η Ρένα και ακολούθησαν την Αγγελική στο πίσω προαύλιο. Η Έλενα δεν έσκυψε το κεφάλι, μόνο το γύρισε αλλού, για να μην τις βλέπει. Μετά από λίγο πλησίασε τον Γιάννη και τους άλλους και άρχισαν να κουβεντιάζουν. Όσην ώρα συνέβαιναν αυτά η κυρία Λεγάκη και ο Πάνος συζητούσαν όρθιοι στον διάδρομο του πρώτου ορόφου. Ο Πάνος την ενημέρωσε για την συνάντηση που είχε με την Χριστίνα αλλά και με τον πατέρα της Αγγελικής το προηγούμενο βράδυ. «Έπρεπε να ρωτήσω τον λόγο που δεν θέλει να είμαι με την Αγγελική. Δεν το χειρίστηκα σωστά.»

«Κι όμως...τον σεβασμό που του έδειξες θα τον εκτιμήσει...»

«Σιγά μην τον εκτιμήσει κι εγώ τώρα πρέπει να κρατήσω τον λόγο μου!» Χτύπησε το κουδούνι.

«Στην Αγγελική τι θα πεις;»

«Σίγουρα δεν μπορώ να της πω για τη συνάντησή μου με τον πατέρα της. Δεν ξέρω, Αντιγόνη...» Άρχισαν να μπαίνουν όλοι στις τάξεις τους, όλοι εκτός από την Έλενα και τον Γιάννη.

Στις δώδεκα παρά δέκα η Λιλή ήταν ήδη κάτω από το ιατρείο. Ανεβαίνοντας επάνω συνάντησε τον Μανώλη. «Καλημέρα, Μανώλη.» Κι εκείνος την χαιρέτησε με χαμόγελο και κουνώντας το χέρι του καθώς με το άλλο κρατούσε το ακουστικό και μιλούσε ταυτόχρονα στο τηλέφωνο. Ο Βελισσάρης τον είχε βάλει να ακυρώσει τα ραντεβού μετά τις δώδεκα. «Συμβαίνει κάτι;» τη ρώτησε μόλις έκλεισε το τηλέφωνο, χωρίς την παραμικρή διάθεση να φανεί αδιάκριτος. Η Λιλή τον ενημέρωσε ότι είχε προκύψει ένα οικογενειακό θέμα που την αφορούσε και χρειαζόταν τον αδερφό της για λίγες ώρες.

«Θα είμαστε στο μικρό καφέ στη γωνία αν προκύψει κάτι σοβαρό» τον ενημέρωσε ο Βελισσάρης βγαίνοντας από το γραφείο του, συνοδεύοντας μια ηλικιωμένη κυρία μέχρι την έξοδο. «Λοιπόν, σ' ακούω» είπε στην αδερφή του αφού κάθισαν. Η Λιλή αντιλαμβανόταν ότι ο Βελισσάρης κρατούσε αμυντική στάση και

περίμενε ότι πριν του αποσπάσει την αλήθεια θα άκουγε αρκετές δικαιολογίες, για να την αποπροσανατολίσει. Από περιέργεια αποφάσισε να τον αφήσει να το κάνει.

«Τι σχέση έχεις εσύ μ' αυτή τη Χριστίνα;» τον ρώτησε μπαίνοντας κατευθείαν στο θέμα. Ο Βελισσάρης γέλασε όπως γελούν αυτοί που έχουν κάτι να κρύψουν.

«Αποκλειστικά επαγγελματική» της απάντησε γελώντας ακόμα.

«Είσαι σαν να λέμε, πελάτης της;»

«Είμαι, σαν να λέμε πελάτης της φαρμακευτικής εταιρίας στην οποία εργάζεται.»

«Μάλιστα. Και μιλάτε συχνά στο τηλέφωνο;»

«Λιλή, αν παράτησα τη δουλειά μου για να συζητήσω βλακείες...»

«Ωραία, παραδέξου λοιπόν ότι αυτή η Χριστίνα είναι η ερωμένη σου και θα πάψουν οι βλακείες.»

«Τρελάθηκες; Δεν παραδέχομαι τίποτα και πες και στη γυναίκα μου που σε έβαλε να με ψαρέψεις ότι δεν θα ανεχτώ άλλον παραλογισμό.» Λέγοντας αυτά σηκώθηκε να φύγει.

«Κάθισε κάτω, Άρη.» Ο τόνος της φωνής της τον ανάγκασε να σταματήσει. «Δεν ξέρεις που έχεις μπλέξει. Κάθισε να τα πούμε όλα.» Ο Βελισσάρης υπάκουσε απρόθυμα.

«Δεν έχω ερωμένη, πόσες φορές θα το πω;»

«Δεν ωφελεί, να το κρύβεις από μένα. Ξέρουμε για την ερωμένη σου, κι εγώ κι η Ελισάβετ και δυστυχώς και η Αγγελική. Μόνο εσύ δεν ξέρεις τι συμβαίνει.»

«Γιατί μπλέξατε το παιδί σ' αυτό; Τρελαθήκατε τελείως;» Ο εκνευρισμός του έγινε πια θυμός.

«Ακούγεται απίστευτο, αλλά εκείνη μας έμπλεξε σ' αυτό, χωρίς να το θέλει.»

«Σταμάτα τώρα αυτή τη συζήτηση. Δεν μπορεί να με ξεφτιλίσατε έτσι στο παιδί μου!»

«Κανείς δεν σε ξεφτίλισε. Η Χριστίνα δεν είναι αυτή που σου είπε και η Αγγελική τα έμαθε όλα πρώτη.» Από εκεί άρχισε να ξετυλίγεται το κουβάρι των αποκαλύψεων. Πρώτα του είπε ποια ήταν η Χριστίνα στην πραγματικότητα. Έπειτα του εξήγησε τον λόγο που εκείνη βρέθηκε στη Ναύπακτο και γιατί τον πλησίασε τότε αφήνοντας τον εμβρόντητο.

«Μα τι είναι αυτά που λες; Η Χριστίνα αρραβωνιασμένη με τον Αυγερινό;» Αυτή η εκδοχή του φαινόταν σαν σενάριο επιστημονικής φαντασίας. «Μου έχει πει

ότι τον γνωρίζει. Έχουν κοινούς γνωστούς γιατί ζούσαν στην ίδια περιοχή και ξέρει πολλές από τις αμαρτίες του.»

«Αστείο, που χρησιμοποιείς αυτή τη λέξη για εκείνον. Αρραβωνιαστικά του ήταν, εσύ μπήκες στη ζωή της ενώ οι δυο τους ήταν ζευγάρι κι εκείνος το ανακάλυψε.» Του είπε ότι ο Αυγερινός τους είχε δει τυχαία να βγαίνουν από το ξενοδοχείο στην Πάτρα ενώ δεν είχε ακόμα χωρίσει μαζί της. Εκεί ακριβώς ο Βελισσάρης εκνευρίστηκε και ξέσπασε κατά του καθηγητή. «Ψέματα, είναι αχρείος και ψεύτης!»

«Κι όμως, Άρη μου, σας είδαν κι άλλοι κι ας μην το παραδέχεσαι. Αλήθεια ήξερες τότε ότι ήταν έγκυος;» Ο Βελισσάρης κουνούσε το κεφάλι του με δυσπιστία. «Απέβαλε σ' εκείνο το ταξίδι και γύρισε στην Αθήνα κακήν κακώς. Τότε τη χώρισε ο Αυγερινός. Του είχε πει ότι περίμενε ένα δικό του παιδί και γι' αυτό δεν την είχε αφήσει νωρίτερα. Η ίδια παραδέχτηκε σ' εκείνον τη σχέση σας.»

«Όχι, όχι, όχι. Αυτά είναι ψέματα. Όλα είναι ψέματα. Κι εγώ δεν μπορώ να καταλάβω πως εσύ, η αδερφή μου στρέφεσαι εναντίον μου και πιστεύεις αυτές τις συκοφαντίες.» Η Λιλή αγνόησε το ξέσπασμα του και συνέχισε.

«Αυτή η Χριστίνα είναι επικίνδυνη. Πλησίασε την Αγγελικούλα μας και την χτύπησε.»

«Ε, όχι! Φτάνει πια! Αυτές τις βλακειές η Ελισάβετ στις είπε; Θεέ μου, τι φαντασία έχει αυτή η γυναίκα!»

«Η κόρη σου μου τα είπε και μάλιστα πριν ένα μήνα, όταν έγιναν.» Ξαφνικά ο Βελισσάρης σοβάρεψε.

«Είναι σοβαρά πράγματα αυτά;»

«Δυστυχώς είναι.» Εκεί άρχισε να του εξιστορεί πως η Χριστίνα πλησίασε πονηρά την Αγγελική έξω εκείνο το βράδυ και ότι την επομένη μπήκε στο σπίτι τους, της επιτέθηκε με αγριότητα χτυπώντας την μέσα στο ίδιο το σαλόνι τους. Ο Βελισσάρης δεν μπορούσε να πιστέψει όσα άκουγε.

«Και γιατί το παιδί, δεν μας είπε ότι ήταν αυτή που την χτύπησε;»

«Τι να σας πει; Μετά από μια τέτοια αποκάλυψη για την εξωσυζυγική σου σχέση, πιστεύεις ότι θα μπορούσε να σας πει κάτι; Και λογικά, δεν ήθελε να μάθετε για τη δική της σχέση με τον Αυγερινό.»

«Ο Αυγερινός! Παντού ο Αυγερινός! Είναι παλιάνθρωπος, το καταλαβαίνεις; Τα μπλέκει με μαθήτριες του και τις εκμεταλλεύεται σεξουαλικά. Τους αποσπά χρηματικά ποσά και τις εκβιάζει!» Τώρα ήταν η σειρά της Λιλής να γελάσει.

«Τι παλαβομάρες λες; Σου φαίνεται αυτό το ευγενικό παιδί να κάνει τέτοια πράγματα;»

«Γιατί όχι; Λύκος με προβιά προβάτου...»

«Να φανταστώ ότι αυτά στα πληροφόρησε η καλή σου...»

«Λιλή, άσε τις ειρωνείες. Δεν τον θέλω κοντά στην κόρη μου.»

«Μάλιστα... ακόμα, δηλαδή, δεν πείστηκες ποιος είναι ο επικίνδυνος σ' αυτή την ιστορία; Όπως και να' χει, ο Αυγερινός δεν είναι το πρόβλημά σου.»

«Και ποιο είναι το πρόβλημά μου κατά τη γνώμη σου;»

«Ο γάμος σου που κοντεύεις να τον τινάξεις στον αέρα. Η γυναίκα σου που γνωρίζει ότι έχει μπει μια άλλη στη ζωή σου και είναι δυστυχισμένη.» Ο Βελισσάρης παίρνοντας μια βαθιά ανάσα και κουνώντας το κεφάλι του με αγανάκτηση έδειξε ότι δεν παραδεχόταν την κατηγορία της απιστίας. «Πρόσφατα έμαθε ότι ταξίδεψες με μια γυναίκα στην Κρήτη. Της τηλεφώνησαν από το ξενοδοχείο για το κόσμημα που ξέχασε στο δωμάτιό σας. Το έστειλαν στο σπίτι σας οι υπεύθυνοι του ξενοδοχείου νομίζοντας ότι το έστειλαν στην κυρία που συνόδευε εσένα στο ταξίδι σου. Να μην ξεχάσω να σου πω και για τα τηλεφωνήματα που κάνει συχνά αυτή στο σπίτι σας και λέει διάφορα στη γυναίκα σου, για να της επιβεβαιώσει ότι υπάρχει στη ζωή σου.» Ο Βελισσάρης δεν μπορούσε να υπερασπιστεί τον εαυτό του πια. Χαμήλωσε το κεφάλι του και δεν μιλούσε. «Λοιπόν; Επιμένεις ακόμα ότι δεν έχεις καμία σχέση μ' αυτή την γυναίκα;» Ντρεπόταν. «Μπορώ να καταλάβω ότι ερωτεύτηκες. Μπορώ να καταλάβω ότι αυτή σε έκανε να νιώσεις όσα είχες ξεχάσει με τα χρόνια, δεν μπορώ όμως να καταλάβω γιατί υποτιμάς έτσι την Ελισάβετ και γιατί έβαλες την οικογένεια σου σε κίνδυνο. Μήπως θέλεις να χωρίσεις;» Βλέποντας τον με κατεβασμένο το κεφάλι η Λιλή τον χάιδεψε στο μάγουλο. «Δεν έπρεπε να ανακατευτώ, το ξέρω, αλλά η Αγγελική με χρειάστηκε και έπρεπε να είμαι δίπλα της. Η Ελισάβετ με χρειάστηκε και δεν θα μπορούσα να της γυρίσω την πλάτη και τώρα με χρειάζεσαι εσύ. Δεν σε κρίνω, αδερφέ μου. Να βοηθήσω θέλω.»

«Δεν θέλω να χωρίσω» είπε μετά από λίγα δευτερόλεπτα σιωπής που προσπαθούσε να ξεπεράσει την αμηχανία του.

«Και τι σκοπεύεις να κάνεις;»

«Δεν ξέρω. Μπορώ νομίζεις να το διαχειριστώ όλο αυτό;»

«Και βέβαια μπορείς. Πριν πάρεις οποιαδήποτε απόφαση, σκέψου προσεκτικά τι και ποιον θέλεις στη ζωή σου.» Ξαφνικά ο Βελισσάρης ένιωσε να τον συντρίβει η αποκάλυψη της αλήθειας.

«Δεν μπορώ να πιστέψω ότι αυτή η γυναίκα είναι τόσο επικίνδυνη. Χτύπησε το παιδί μου κι εγώ δεν κατάλαβα τίποτα... Η Αγγελική μου, που μου τα έλεγε όλα, μου έκρυψε κάτι τόσο σοβαρό.»

«Το έκρυψε για να μην συνδέσετε τη Χριστίνα με τον Αυγερινό. Τον αγαπάει, Άρη.»

«Το ξέρω... Κι εγώ της είπα ότι δεν χαίρομαι μ' αυτή τη σχέση. Το παιδί ξέρει ότι είμαι με μια άλλη γυναίκα, ότι απατάω τη μητέρα της και αντί να με διαλοστείλει κάθεται και μ' ακούει να της λέω ότι δεν εγκρίνω τον πρώτο της έρωτα...» Η Λιλή τον άκουγε και ένιωθε τη θλίψη του που του κόμπιαζε το λαιμό. Πέρασε αρκετή ώρα μέχρι να ξαναμιλήσει. Κοιτούσε έξω από το παράθυρο και σκεφτόταν διάφορα. «Δεν μπορεί να είμαι τόσο ηλίθιος! Με χρησιμοποίησε και δεν κατάλαβα τίποτα.»

«Τώρα, όμως, που ξέρεις, πρέπει να δεις τι θα κάνεις.»

«Θα βάλω τα πράγματα στη θέση τους. Θα επανορθώσω...»

Λίγο πριν χτυπήσει το τελευταίο κουδούνι της ημέρας στο Λύκειο, η αίθουσα του Γ2 ήταν άδεια. Έλειπε ο καθηγητής των Θρησκευτικών και οι περισσότεροι μαθητές έφυγαν αμέσως για τις παραλιακές καφετέριες. Τα κορίτσια κατέβηκαν κι εκείνες στην παραλία έχοντας ως κύριο θέμα συζήτησης τη συμπεριφορά της Έλενας, η οποία φυσικά για ευνόητους λόγους δεν είχε ακολουθήσει την παρέα.

«Γιατί δεν ήρθε μαζί μας;» ρώτησε η Έφη.

«Δεν καταλαβαίνεις; Μετά από τις βλακειές που ξεστόμισε τι να έρθει να κάνει;» σχολίασε η Κάλλια που δεν έκρυβε πια την αντιπάθεια της για την Έλενα.

«Εγώ την είδα πριν φύγουμε. Μιλούσε με τον Γιάννη. Ποιος ξέρει τι ετοιμάζουν πάλι» συμπλήρωσε η Βάσω.

«Αγγελική, λυπάμαι γι' αυτά που είπε η Έλενα προηγουμένως» είπε η Ρένα που η συμπεριφορά της την είχε απογοητεύσει περισσότερο από τις άλλες.

«Σε πείραξε κι εσένα, ε;» Η Αγγελική ήξερε ότι η Ρένα δεν συμφωνούσε με όλα όσα έκανε η Έλενα.

«Νομίζω ότι το έκανε επίτηδες» της απάντησε εκείνη και οι άλλες συμφώνησαν μαζί της. «Τον τελευταίο καιρό λέει και κάνει πράγματα που δεν μου αρέσουν. Όλο τσακωνόμαστε γιατί διαφωνούμε, αλλά το σημερινό ξεχείλισε το ποτήρι. Αν δεν σου ζητήσει συγνώμη δεν θα της ξαναμιλήσω.»

«Δεν θα της ξαναμιλήσεις απ' ότι φαίνεται» σχολίασε η Βάσω και η Κάλλια

τη ρώτησε αν γνώριζε γιατί η Έλενα είχε τσακωθεί και με τον Μάνο και τον Πέτρο.

«Για τον ίδιο λόγο που τσακώθηκε και με μένα τόσες φορές. Υπερασπίζεται τον Γιάννη και τον δικαιολογεί. Πίσω από την πλάτη σου Αγγελική, λέει πολλές κακίες για σένα. Ο Πέτρος κι εγώ μιλήσαμε με τον Μάνο και τον Στέργιο. Και σ' εκείνους δεν αρέσει η συμπεριφορά της. Αν ρωτήσεις τον Στέργιο θα σου πει.»

«Και για όσα έκανε ο Γιάννης στην Αγγελική; Με αυτά συμφωνούν; Ο Στέργιος πιστεύει ότι ο Γιάννης δεν είχε κακό σκοπό. Όσο κι αν το έχω συζητήσει μαζί του, δεν πιστεύει αυτά που του λέω.»

«Δεν ξέρω. Μάλλον δεν συμφωνούν, αλλά δεν παίρνουν θέση. Ο Γιάννης τους τα έχει πει όπως τον βολεύει.»

«Και τώρα; Τι θέλει η Έλενα με τον Γιάννη από το πρωί; Ξέρεις τι ετοιμάζουν;» Η Κάλια δεν είχε καλό προαίσθημα και δυστυχώς η Ρένα δεν γνώριζε τα καινούρια σχέδια της Έλενας. «Δεν έχω ιδέα. Μετά και από το σημερινό, πάω στοίχημα ότι δεν θα μου ξαναπεί τίποτα.»

Όσο τα κορίτσια απολάμβαναν τον ήλιο δίπλα στη θάλασσα περπατώντας με γυμνά πόδια στη μαλακή άμμο, στο σχολείο ο Γιάννης και η Έλενα βρίσκονταν στο γραφείο του Λυκειάρχη για δεύτερη φορά. Βγαίνοντας λίγα λεπτά πριν το σχόλασμα έπεσαν πάνω στην κυρία Κουτρουμάνη που έμπαινε στο γραφείο.

«Βρε, βρε... Πάλι εδώ εσείς; Έγινε κάτι σήμερα και έρχεστε συνέχεια στο γραφείο;» Εκείνοι της απάντησαν ότι ήθελαν να ζητήσουν άδεια από τον Λυκειάρχη, για να φύγουν, αλλά δεν τους πίστεψε. Χαιρετήθηκαν κι εκείνη κατευθύνθηκε στο δικό της γραφείο. Σήκωσε τα μάτια της και κοίταξε τον Λυκειάρχη που ήταν κάπου χαμένος. Το βλοσυρό του ύφος και η φράση, «Αθανασία, κλείσε την πόρτα σε παρακαλώ», που συνήθιζε να της λέει σε τέτοιες περιπτώσεις, προμήνυε ότι θα της έκανε εμπιστευτικές ανακοινώσεις. «Τι συμβαίνει, Χάρη; Τι ήθελαν;»

«Να μας βάλουν μπουρλότο! Μόλις μου ανέφεραν κάτι εξωφρενικό. Μάλλον έχουμε σοβαρό πρόβλημα...» Η κυρία Κουτρουμάνη δεν χρειάστηκε να ακούσει τη συνέχεια, για να καταλάβει για ποιον χτυπούσε η καμπάνα.

Το επόμενο πρωί ο Λυκειάρχης πλησίασε τον Πάνο στο προαύλιο αμέσως μετά την προσευχή και τον κάλεσε στο γραφείο του. Δεν του μίλησε όπως άλλες φορές. Το ύφος του έλεγε ότι είχε κάτι σοβαρό να του αναγγείλει και ότι δεν ήταν

κάτι ευχάριστο. «Θα στείλω κάποιον στην τάξη σου. Εσύ πήγαινε στο γραφείο και θα έρθω κι εγώ.» Χωρίς να είναι σίγουρος για τον λόγο της πρόσκλησης ο Πάνος διαισθάνθηκε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά και πήγε στο γραφείο χωρίς καθυστέρηση. Όταν ο Λυκειάρχης ήρθε, έκλεισε την πόρτα πίσω του, για να μην τους ενοχλήσουν και κάθισε στο γραφείο του έχοντας τον Πάνο απέναντι του. «Έστειλα την Αθανασία να σε αντικαταστήσει γιατί η κουβέντα μας μπορεί να κρατήσει.»

«Συμβαίνει κάτι κύριε Ευαγγέλου;»

«Βρίσκομαι σε πολύ δυσάρεστη θέση Παναγιώτη... Πρέπει να σε ρωτήσω κάποια πράγματα και να μου πεις την αλήθεια.» Ο Πάνος δήλωσε ότι θα το έκανε αν και μέσα του φοβόταν ότι αυτό ίσως σήμαινε και το τέλος του σ' αυτό το σχολείο. «Χθες πληροφορήθηκα κάποια απίθανα πράγματα για σένα και πρέπει να μάθω τι συμβαίνει.» Στο σημείο αυτό κατάπνε με δυσκολία το σάλιο του. «Πληροφορήθηκα ότι διατηρείς ερωτική σχέση με μια μαθήτριά μας, από την Γ' Λυκείου. Είναι αλήθεια;» Ο Πάνος γύρισε το βλέμμα του αλλού αλλά δεν απέφυγε την απάντηση.

«Δεν έχω ερωτική σχέση» δήλωσε ο Πάνος. Στο άκουσμα αυτής της δήλωσης Ο Λυκειάρχης χαλάρωσε τον κόμπο της γραβάτας του.

«Πες το, παιδί μου, γιατί από χθες με ζώνουν τα φίδια» ξεφύσησε και σκούπισε μερικές σταγόνες ιδρώτα από το μέτωπο του.

«Ερωτική όχι, αισθηματική σχέση έχω με την Λιόντη. Την αγαπώ.» Στο άκουσμα της παραδοχής του εγκλήματος του Πάνου, ο Λυκειάρχης πετάχτηκε από την καρέκλα του και άρχισε να βηματίζει νευρικά στο γραφείο.

«Τολμάς και το παραδέχεσαι; Δεν είναι δυνατόν, Παναγιώτη. Έκανες σχέση με μαθήτριά; Αυτό είναι σκάνδαλο!» Ο Πάνος δεν προσπάθησε να εξηγήσει περισσότερα, ούτε να υπερασπιστεί τον εαυτό του. «Τι της έκανες; Λέγε. Πως την παρέσυρες; Αυτό είναι αθώο κορίτσι, άβγαλτο, μέχρι που το έφτασες μαζί της;» Τα μάτια του κόντευαν να πεταχτούν από τις κόγχες. Τα χείλη του είχαν στεγνώσει και τα λόγια του άρχισαν να βγαίνουν πικρά από το στόμα του, σαν δηλητηριασμένα βέλη. «Πόσον καιρό έχει αυτή η ιστορία; Κάτω από τη μύτη μου, εδώ στο σχολείο... τίποτα δεν σεβάστηκες; Τη θέση σου, την υπόληψη της, τους μαθητές και τους συναδέλφους σου, τους γονείς της... » Ο Πάνος εξακολουθούσε να τον ακούει να παραληρεί χωρίς να αντιδρά. «Μίλα παιδί μου!»

«Τι άλλο να πω; Σας είπα, δεν έχω ερωτική σχέση μαζί της. Τη σεβάστηκα, τη σέβομαι, δεν την πείραξα, τ' ορκίζομαι.» Τα απελπισμένα μάτια του έπεισαν τον Λυκειάρχη και τον μαλάκωσαν. «Κι εδώ στο σχολείο... ποτέ, ποτέ δεν θα έκανα κάτι

να ντροπιάσω εσάς ή τους συναδέλφους μου.»

«Να σε πιστέψω θέλω Παναγιώτη, αλλά κι αυτό που παραδέχεσαι λίγο είναι;» Ο Πάνος κούνησε αρνητικά το κεφάλι του καταλαβαίνοντας ότι ο Ευαγγέλου είχε μεγάλη αγωνία. «Καταλαβαίνεις ότι δεν μπορούμε να αγνοήσουμε ένα τέτοιο θέμα; Δεν είναι κάτι που μπορούμε να κρατήσουμε πια μυστικό όταν το ξέρουν κι άλλοι. Θα πρέπει να ενημερωθούν οι γονείς της και έπειτα δεν ξέρω τι θα κάνουν εκείνοι. Θα σου ζητήσουν ευθύνες...» Στο πρόσωπο του οι ρυτίδες είχαν βαθύνει και στα μάτια του οι σακούλες είχαν φουσκώσει, μπορεί να ζητούσαν και σ' εκείνον ευθύνες.

«Το γνωρίζουν ήδη, κύριε» απάντησε ο Πάνος βλέποντας την αγωνία του.

«Το γνωρίζουν;»

«Ναι... και έχω υποσχεθεί ότι θα κρατηθώ μακριά, για το καλό της.» Ο Λυκειάρχης ξανακάθισε και άναψε ένα τσιγάρο. Ρούφηξε μια γουλιά καφέ και τον κοίταξε στα μάτια.

«Δυστυχώς υπάρχει και κάτι ακόμα. Ενημερώθηκα ότι λόγω αντιζηλίας επιχειρήσεις... πώς να το πω... να ξυλοκοπήσεις έναν μαθητή, τον Μιχαήλ. Είχες ένα δυσάρεστο επεισόδιο μαζί του και υπήρχαν μάρτυρες, κάποιοι συμμαθητές του.» Ο Πάνος το αρνήθηκε κατηγορηματικά.

«Δεν έγινε έτσι.»

«Και πως έγινε;»

«Πριν μήνες, έτυχε να δω την παρέα τους έξω ένα βράδυ. Ο Μιχαήλ μάλωνε με την Λιόντη και βλέποντας τον να της φέρεται άσχημα τον τράβηξα από κοντά της, για να σταματήσει. Ναι, φραστικό επεισόδιο υπήρξε, αλλά έληξε αμέσως και από τότε τον απέφευγα.» Ο Λυκειάρχης δεν είχε σκοπό να τον αμφισβητήσει. Είχε ενημερωθεί άλλωστε για τα τελευταία γεγονότα στο σπίτι της Λιόντη. Τα ήξερε από πρώτο χέρι καθώς σ' εκείνη την εκδήλωση καλεσμένοι ήταν και οι κυρίες Λεγάκη και Κουτρουμάνη. «Κρατώ αυτά που μου είπες κι εκτιμώ την ειλικρίνειά σου, αλλά θα πρέπει οπωσδήποτε να ενημερώσω τους γονείς της για όσα μου αναφέρθηκαν και να διασταυρώσω τα δικά σου λεγόμενα. Είναι χρέος μου να προστατέψω την υπόληψη του κοριτσιού και σκοπεύω να το κάνω διακριτικά. Αν όμως ζητήσουν να μιλήσουν μαζί σου, να ξέρεις ότι θα σε καλέσω μπροστά τους.» Ο Πάνος συμφώνησε και σηκώθηκε από την καρέκλα.

«Μπορώ να ρωτήσω ποιος σας ενημέρωσε γι' αυτά; Ήταν ο Μιχαήλ;»

«Ναι, ο Μιχαήλ κι η Καστρινού.» Ο Πάνος ήταν σίγουρος ότι ο Γιάννης θα έβρισκε τρόπο να τον εκδικηθεί, σχεδόν το περίμενε, αλλά έπεσε από τα σύννεφα

μόλις άκουσε ότι η Έλενα στράφηκε εναντίον του κι εναντίον της Αγγελικής.

«Με χρειάζεστε κάτι άλλο;» Ο Λυκειάρχης του είπε ότι μπορούσε να επιστρέψει στην τάξη του και να ειδοποιήσει την κυρία Κουτρομάνη να έρθει να τον βρει. Βγήκε από το γραφείο, για πρώτη φορά με σκυμμένο το κεφάλι, βαθύτατα προβληματισμένος και στεναχωρημένος. Όταν μπήκε στην αίθουσα η κυρία Κουτρομάνη του έκανε νόημα να την ακολουθήσει έξω.

«Δεν πρόλαβα αγόρι μου να σε ειδοποιήσω. Πολύ άσχημα τα πράγματα;»

«Γνωρίζετε κυρία Αθανασία;»

«Ναι, από χθες, αλλά μου ζήτησε να μη σου μιλήσω γι' αυτά μέχρι να σου μιλήσει εκείνος πρώτος. Δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς.»

«Ντρέπομαι...» Απέφυγε να την κοιτάξει ξανά.

«Όχι, αγόρι μου. Για το Θεό!»

«Άρα δεν ξέρετε...»

«Κι όμως. Για σένα και την Αγγελική το ξέρω εδώ και καιρό. Ίσως από την αρχή. Έλα, δεν υπάρχει λόγος να ντρέπεσαι. Όλα τα γνωρίζω, εδώ και καιρό. Με το μέρος σας είμαι.» Ο Πάνος ανταποκρίθηκε στο ζεστό της χαμόγελο. «Την αγαπάς το ξέρω, όπως ξέρω ότι ο Μιχαήλ σε κατηγορεί με ψέματα.» Ο Πάνος φάνηκε να ανακουφίζεται που τον πίστευε. Η γνώμη της μετρούσε πολύ για εκείνον. «Θα σε υποστηρίξουμε όλοι» του υποσχέθηκε.

«Ποιοι όλοι;» ρώτησε εκείνος που δεν ήταν σε θέση να σκεφτεί αν είχε κάποιον άλλον στο πλευρό του.

«Εγώ, πρώτη-πρώτη, η Αντιγόνη, η θεία της Αγγελικής...» Ο Πάνος χαμογέλασε περισσότερο. «Έλα, μπες μέσα γιατί θα χτυπήσει σε λίγα λεπτά το κουδούνι και μην ανησυχείς άλλο.»

«Ευχαριστώ πολύ κυρία Αθανασία.»

«Κι αν σε σένα δεν μπορούσα να μιλήσω μέχρι να σου μιλήσει ο Λυκειάρχης, μπορούσα να μιλήσω σε κάποιον άλλο» του είπε χαμογελώντας αινιγματικά καθώς απομακρυνόταν. Ο Πάνος δεν κατάλαβε τι εννοούσε, αλλά δεν πρόλαβε και να την ρωτήσει. Πήρε μια βαθιά ανάσα και μπήκε στην αίθουσα παριστάνοντας τον ήρεμο. Τα παιδιά τον καλημέρισαν και συνέχισαν μαζί τα τελευταία λεπτά της πρώτης ώρας.

Στο προαύλιο κατά τη διάρκεια του πρώτου διαλείμματος όλα κυλούσαν ήρεμα, αλλά αν κάποιος πρόσεχε καλύτερα θα έβλεπε ότι κάποιοι μαθητές, που άλλοτε ήταν όλοι μαζί μια παρέα, είχαν διασπαστεί και αντάλλασαν περιέργα βλέμματα όλο νόημα. Ο Γιάννης με τον Στέργιο ακουμπώντας στον τοίχο δίπλα στις

μπασκέτες μιλούσαν απομονωμένοι από την υπόλοιπη παρέα των αγοριών. Την ίδια στιγμή η παρέα των κοριτσιών με επίκεντρο την Αγγελική είχαν καθίσει στον ήλιο δίπλα στην κεντρική είσοδο αρκετά μακριά από όλους, ενώ ο Μάνος, ο Πέτρος και η Έλενα σε άλλο σημείο της αυλής κουβέντιαζαν πιο έντονα απ' όλους.

«Είδες καμία κίνηση σήμερα;»

«Είναι νωρίς ακόμα. Τον είδες τον Αυγερινό στην προσευχή; Ούτε που φαντάζεται τι θα του έρθει...» Ο Γιάννης γέλασε χαιρέκακα. Περίμενε την πτώση του Πάνου όσο τίποτα άλλο. Ήταν σίγουρος ότι ο Ευαγγέλου θα ενημέρωνε τους γονείς της Αγγελικής για όσα του είχε πει εμπιστευτικά. Είχε καταφέρει να τον πείσει ότι ο καθηγητής τους είχε αποπλανήσει την αθώα Αγγελική και με τη μαρτυρία της Έλενας δεν υπήρχε αμφιβολία ότι του έλεγε την αλήθεια. Του είπε ότι τον είχε απειλήσει και προσπάθησε να τον χτυπήσει ένα βράδυ που τον είχαν συναντήσει στο δρόμο. Του είπε ότι ο Αυγερινός ήταν μεθυσμένος και ότι κολλούσε στην Αγγελική και επειδή εκείνος ως φίλος της την υπερασπίστηκε δέχτηκε την επίθεση του.

«Κι αν δεν κάνει τίποτα ο Ευαγγέλου; Πως είσαι σίγουρος ότι δεν θα κοιτάξει να τον καλύψει; Συνάδελφοι κι έτσι...»

«Δεν θα τον καλύψει, ρε, γιατί φοβάται το σκάνδαλο. Του είπαμε ότι στο μάθημα την καρφώνει με το βλέμμα, της κάνει κομπλιμέντα, ότι με την συμπεριφορά του δείχνει ότι την γουστάρει και την κάνει να αισθάνεται άβολα. Η Έλενα του είπε ότι η Αγγελική το έχει μετανιώσει και ότι δεν ξέρει πώς να τον σταματήσει, ότι μάλλον τον φοβάται και ότι το έχουν πάρει όλοι χαμπάρι. Λες μετά από αυτά να μην ενημερώσει τους γονείς της;»

«Πω, πω! Θα γίνει χαμός!»

«Αυτό περιμένω...» συμπλήρωσε ο Γιάννης κοιτώντας με μίσος την Αγγελική στην άλλη άκρη του προαυλίου.

«Και αν το μάθει η Αγγελική; Δεν σε νοιάζει που θα θυμώσει;»

«Καρφί δεν μου καίγεται γι' αυτήν.»

«Οι άλλοι δυο τι έπαθαν και μας αποφεύγουν;» Ο Στέργιος δεν ήταν το μόνο πιστό σκυλί του Γιάννη αλλά αυτή τη φορά ο Μάνος και ο Πέτρος δεν ήθελαν να μπλέξουν.

«Δεν καταλαβαίνεις; Ο Πέτρος βγάζει την ουρά του απέξω όπως κάνει πάντα και ο Μάνος... μάλλον ζηλεύει που η Έλενα με βοηθάει. Κοίτα τους, τσακώνονται.»

Πάνω στην ώρα χτύπησε το κουδούνι να μπουν για την δεύτερη ώρα. Η Έφη είδε από μακριά τον Βελισσάρη Λιόντη να έρχεται προς το σχολείο.

«Αγγελική, ο πατέρας σου.» Η Αγγελική έτρεξε προς το μέρος του με χαρά.
«Μπαμπά, πως κι από δω; Δεν έκανα κάτι, για να σε καλέσουν» αστειεύτηκε πιάνοντας τον από το μπράτσο.

«Με πήραν τηλέφωνο να έρθω, γιατί δεν κάθεται καλά και κάνεις φασαρίες» αστειεύτηκε κι εκείνος.

«Αλήθεια, τώρα, έγινε κάτι; Πως και ήρθες;»

«Ο Ευαγγέλου με πήρε τηλέφωνο πριν λίγο και ζήτησε να με συναντήσει. Είχα χρόνο και είπα να έρθω τώρα πριν το ιατρείο.»

«Σου είπε τι ήθελε;»

«Όχι, θα τον δω πρώτα και θα σου πω μετά. Άντε πήγαινε μην πάρεις απουσία» την έστρεψε προς τη σκάλα βλέποντας πως όλοι έμπαιναν στις αίθουσες και κατευθύνθηκε κι εκείνος προς το γραφείο του Λυκειάρχη.

Έκτος από την Αγγελική, τον πατέρα της είδε και ο Γιάννης. Θριαμβευτής μπαίνοντας για μάθημα μουρμούρισε, «Άρχισε η αντίστροφη μέτρηση... τώρα θα δεις Αυγερινέ τι σε περιμένει.»

Την ίδια ώρα που ο Βελισσάρης, ο Πάνος και η Αγγελική βρίσκονταν στο σχολείο, η Χριστίνα έμπαινε στο αυτοκίνητο της δουλειάς, για να ταξιδέψει μ' ένα συνάδελφο που πήγαινε στον Πύργο. Θα έμενε δυο βράδια στην Πάτρα και έπειτα θα επέστρεφε με τον συνάδελφο στην Κόρινθο για κάποια λίγα ραντεβού και ξανά στην Αθήνα. Είχε κανονίσει να συναντηθεί με τον Βελισσάρη το ίδιο βράδυ στο ξενοδοχείο της και ήλπιζε ότι θα κατάφερναν να περάσουν το βράδυ μαζί, ανενόχλητοι. Δεν είχε καμία διάθεση να επισκεφτεί ξανά τη Ναύπακτο, παρόλο που κατά βάθος καιγόταν να μάθει τις εξελίξεις. Πίστευε ότι με τις κατάλληλες ερωτήσεις θα μπορούσε να αποσπάσει τις πληροφορίες που ήθελε χωρίς να την υποψιαστεί ο Βελισσάρης. Τώρα πια που την εμπιστευόταν και με τα οικογενειακά του και της είχε παραδεχτεί από μόνος του τη σχέση του Πάνου με την κόρη του, δεν θα ήταν τόσο δύσκολο να ανοίξει την κουβέντα. Φτάνοντας το μεσημέρι θα του τηλεφωνούσε στο ιατρείο, για να κανονίσουν το ραντεβού τους. Ευχόταν να έχει επηρεάσει τον Βελισσάρη εναντίον του Πάνου σε τέτοιο βαθμό που να καταφέρει να τον απομακρύνει από την κόρη του.

Μισή ώρα μετά ο Βελισσάρης έβγαινε από το γραφείο του Λυκειάρχη έχοντας τακτοποιήσει το θέμα. Πίσω του ο Ευαγγέλου έκλεινε την πόρτα ήσυχος πια ότι δεν υπήρχε κανένα σύννεφο πάνω από το σχολείο του και ότι είχε κάνει το καθήκον του

όπως έπρεπε. Το κουδούνι χτύπησε για το δεύτερο διάλειμμα και η Αγγελική έτρεξε στο γραφείο να δει αν ο πατέρας της ήταν ακόμα εκεί. Μπαίνοντας μέσα είδε την κυρία Κουτρουμάνη και τον Λυκειάρχη να συζητούν, ο καθένας καθισμένος στο γραφείο του.

«Καλημέρα, ο πατέρας μου έφυγε;» ρώτησε από την πόρτα κοιτώντας γύρω της.

«Ναι, έχει λίγη ώρα» της απάντησε ο Λυκειάρχης.

«Με συγχωρείτε, μπορώ να ρωτήσω τον λόγο που τον καλέσατε;» ρώτησε μπαίνοντας ολόκληρη μέσα στο γραφείο. Βλέποντας το ανήσυχο ύφος της ο Λυκειάρχης την ενημέρωσε ότι δεν αφορούσε εκείνη η πρόσκληση του πατέρα της, ότι ήταν ένα θέμα του σχολείου για το οποίο ήθελαν τη γνώμη του. Η Αγγελική μουρμούρισε ένα «Μάλιστα», τον ευχαρίστησε κι έφυγε να βρει την παρέα της. Μόλις βγήκε η Αγγελική από το γραφείο, η κυρία Κουτρουμάνη προέτρεψε τον Λυκειάρχη να καλέσει τον Πάνο, για να τον ενημερώσει κι εκείνον και να κλείσουν αυτή την υπόθεση.

«Λοιπόν; Να στείλω να τον φωνάξουν;»

«Ναι, ας τελειώνουμε μ' αυτό το θέμα, να ηρεμήσουμε επιτέλους» απάντησε εκείνος. Σε λίγα λεπτά ο Πάνος έμπαινε για δεύτερη φορά στο γραφείο του Ευαγγέλου χωρίς να ξέρει τι θα αντιμετωπίσει. Μόνο που αυτή την φορά εκεί βρισκόταν και η κυρία Κουτρουμάνη, έτοιμη να τον υποστηρίξει. «Ηρθες, Παναγιώτη, κάθισε» τον υποδέχτηκε με πιο χαρούμενο πρόσωπο αυτή τη φορά. Ο Πάνος κάθισε στην ίδια θέση και περίμενε ν' ακούσει. «Έχω ευχάριστα νέα, παιδί μου. Κάλεσα τον πατέρα της Λιόντη όπως σου είχα πει και ήρθε ο άνθρωπος χωρίς καθυστέρηση. Μου επιβεβαίωσε όσα μου είπες και συ. Πράγματι ξέρει για την σχέση σας, που όπως κι εσύ μου διαβεβαίωσες δεν είναι ερωτική, και μου ζήτησε να το κρατήσουμε γνωστό μόνο μεταξύ μας. Μου είπε ότι συμφωνήσατε και οι δυο να τελειώσει η κόρη του το σχολείο και να δώσει εξετάσεις χωρίς εντάσεις και προβλήματα.» Ο Πάνος δεν πίστευε στ' αφτιά του. «Με ενημέρωσε ότι από την πλευρά σου υποσχέθηκες να την στηρίζεις μέχρι το τέλος και ότι κι εκείνος στηρίζει τις επιλογές της κόρης του. Άρα όλα είναι καλά, σωστά;» Δεν ήξερε τι να απαντήσει γιατί δεν περίμενε αυτήν την εξέλιξη. Στην συνάντησή του με τον Βελισσάρη είχε φύγει με άλλη εντύπωση.

«Μάλλον. Έτσι φαίνεται» απάντησε τελικά μουδιασμένα.

«Κοίτα, Παναγιώτη, εμείς δεν θα το κάνουμε θέμα. Κανείς δεν χρειάζεται να

ξέρει. Όσο για τον Μιχαήλ, ο κύριος Λιόντης δήλωσε ότι κακώς ανακατεύτηκε με τα προσωπικά ζητήματα της κόρης του και ότι ουδέποτε τον όρισε κανείς προστάτη της. Δήλωσε ότι θα τον αναλάβει προσωπικά και λόγω της φιλίας που συνδέει την οικογένεια του με την οικογένεια του Μιχαήλ θα ήθελε να μιλήσει εκείνος με τους γονείς του, για να διαχειριστούν το θέμα χωρίς την εμπλοκή του σχολείου. Μεταξύ μας, κατάλαβα ότι ο κύριος Λιόντης είναι πυρ και μανία με το νεαρό. Ας βρεθεί κάποιος επιτέλους να του τραβήξει το αυτί γιατί πολύ μας έχει ζορίσει!» Όση ώρα ο Λυκειάρχης μιλούσε κι ο Πάνος άκουγε έκπληκτος τα νέα, η κυρία Κουτρουμάνη τον είχε πλησιάσει και όρθια όπως ήταν δίπλα του τον χτύπησε ενθαρρυντικά στην πλάτη λέγοντας του πόσο χαιρόταν με αυτές τις εξελίξεις. Πάνω στην ώρα χτύπησε και το κουδούνι. Ο Πάνος σηκώθηκε ευχαριστώντας και τους δυο. Ξαφνικά αισθάνθηκε την ανάγκη να αγκαλιάσει την κυρία Κουτρουμάνη, αλλά συγκρατήθηκε μπροστά στον Λυκειάρχη. Χωρίς να ξέρει με ποιον τρόπο το είχε κάνει, ήταν σίγουρος ότι είχε βάλει το μαγικό της χεράκι, για να βοηθήσει σ' αυτή την συνάντηση με τον πατέρα της Αγγελικής. Όταν πια είχε φύγει ο Πάνος, η κυρία Κουτρουμάνη αναστέναξε.

«Τι καλό παιδί! Εγώ σου τα έλεγα, Χάρη, ότι δεν θα μας απογοητεύσει. Είδες τι σου είπε ο Λιόντης; Να μην αμφιβάλεις ξανά για τον Αυγερινό.» Ο Λυκειάρχης συμφώνησε κουνώντας το κεφάλι του και νιώθοντας ξαλαφρωμένος. Η υπόλοιπη μέρα στο σχολείο κύλησε χωρίς απρόοπτα και εξελίξεις. Ο Πάνος ένιωθε απόλυτα ήρεμος, για πρώτη φορά μετά από πολλούς μήνες. Αντιθέτως ο Γιάννης τρωγόταν να μάθει τι είχε ειπωθεί στη συνάντηση Λιόντη και Ευαγγέλου και η Αγγελική δεν έβλεπε την ώρα να επιστρέψει στο σπίτι να μιλήσει με τον πατέρα της για το ίδιο θέμα. Φτάνοντας, όμως, η μητέρα της την ενημέρωσε ότι ο πατέρας της είχε πάει στην κλινική και ότι δεν ήξερε τι ώρα θα επέστρεφε.

«Μήπως ξέρεις εσύ κάτι; Γιατί ήρθε ο μπαμπάς στο σχολείο;» ρώτησε τη θεία της. Η Λιλή φυσικά και γνώριζε, γιατί μετά το τηλεφώνημα της κυρίας Κουτρουμάνη το προηγούμενο βράδυ, έτρεξε να ενημερώσει τον αδερφό της για τα όσα είχαν πει στον Λυκειάρχη ο Γιάννης και η Έλενα. Ωστόσο, απέφυγε να της πει. «Είμαι να σκάσω. Βοήθησε με...»

«Πως δηλαδή;»

«Να, πάρε τηλέφωνο την κυρία Κουτρουμάνη. Σε παρακαλώ. Εκείνη ήταν στην συνάντηση και ξέρει σίγουρα για ποιο θέμαμίλησαν. Κάνε μου αυτή τη χάρη...» Η Λιλή το περίμενε ότι η Αγγελική δεν θα το άφηνε έτσι.

«Τρελάθηκες; Τι να της πω της γυναίκας; Θα της φανεί παράξενο που αντί να

μας ενημερώσει ο πατέρας σου, ζητάμε ενημέρωση από εκείνη. Άσε που θα θυμώσει κι αυτός που δεν περιμέναμε κι αρχίσαμε τα τηλεφωνήματα.» Η καημένη η Αγγελική ήταν απελπισμένη, αλλά σιγά-σιγά το πήρε απόφαση ότι θα περίμενε μέχρι εκείνος να γυρίσει. Στο ίδιο καζάνι της ανυπομονησίας έβραζε κι ο Γιάννης που δεν είχε κανέναν να μάθει νεότερα για το θέμα που τον έκαιγε. Συζητούσε όλο το απόγευμα στο τηλέφωνο με τον Στέργιο και την Έλενα, αλλά κανείς τους δεν ήξερε το παραμικρό.

Ο Βελισσάρης έφτασε στην Πάτρα κατά τις δυο αλλά δεν πέρασε ποτέ από την κλινική. Πήγε κατευθείαν στο ξενοδοχείο που τον περίμενε η ανυποψίαστη Χριστίνα. Στο μυαλό του δεν υπήρχε καμία αναστάτωση. Αντίθετα αυτό που συνέβαινε στην καρδιά του ήταν εντελώς ασυνήθιστο για εκείνον. Η βαθιά του επιθυμία ήταν όλα όσα είχε μάθει για τη Χριστίνα να είναι ψέματα, να είναι ένα λάθος, όμως τα στοιχεία που την ενοχοποιούσαν τον βασάνιζαν. Όσο πλησίαζε η στιγμή να την δει από κοντά ένιωθε τα συναισθήματά του να εναλλάσσονται. Πρώτα ο θυμός, έπειτα η θλίψη και η ερωτική επιθυμία. Ήθελε να την αγκαλιάσει και να την τσακίσει ταυτόχρονα. Χτύπησε την πόρτα της αποφασισμένος να τελειώσει αυτή τη σχέση μια για πάντα χωρίς σκηνές και παρατράγουδα. Η Χριστίνα του άνοιξε και στάθηκε μπροστά του προκλητικά, φορώντας ελάχιστα ρούχα και νιώθοντας έξαψη που τον έβλεπε μετά από τόσες μέρες.

«Περάστε γιατρέ» του είπε με νόημα, αλλά εκείνος δεν ανταπέδωσε το πείραγμα όπως θα έκανε μια άλλη φορά. Μπήκε μέσα προφέροντας μια ξερή καλησπέρα και στάθηκε στη μέση του δωματίου. Εκείνη του χαμογελούσε περιμένοντας την θερμή αγκαλιά του και το ερωτικό του φιλί, όμως ο Βελισσάρης έμεινε ασάλευτος. Την κοίταζε και το κορμί του ένιωσε πάλι το ίδιο ρίγος που ένιωθε κάθε φορά που την έβλεπε γυμνή. Η εικόνα της θα του έμενε χαραγμένη στα κουτάκια του μυαλού του, εκεί που φύλαγε τις πιο ποθητές εικόνες. Για να μην βασανίζεται άλλο άρπαξε την αραχνοϋφαντη ρόμπα της, που βρισκόταν στο κρεβάτι, και της την πέταξε, για να την φορέσει. Αυτή η άγαρμπη κίνηση του την έκανε να αισθανθεί άσχημα. «Τι σημαίνει αυτό;» του είπε εκείνη κρατώντας το ρούχο στο χέρι διστάζοντας να το φορέσει.

«Ντύσου, καλύτερα. Θα βγούμε» της είπε ο Βελισσάρης με πολύ αυστηρό ύφος που δεν σήκωνε αντιρρήσεις. «Θα σε περιμένω κάτω, μην αργήσεις» ήταν η επόμενη κουβέντα που της είπε βγαίνοντας από το δωμάτιο. Η Χριστίνα κατάλαβε ότι

δεν είχε έρθει με καλή διάθεση και μη θέλοντας να τον θυμώσει ντύθηκε γρήγορα και κατέβηκε να τον βρει. Λίγη ώρα μετά έφταναν στο Δασύλλιο, μακριά από τον κόσμο. Στη διαδρομή δεν αντάλλαξαν παρά ελάχιστες κουβέντες και η Χριστίνα δεν είχε ιδέα τι να του πει για να ανοίξουν μια συζήτηση, ωστόσο, είχε την ψευδαίσθηση, όμως, ότι εκείνη θα έβρισκε τρόπο να του φτιάξει τη διάθεση. Άφησαν το αυτοκίνητο στο δρόμο και ξεκίνησαν τη βόλτα τους με τα πόδια. Περιπάτησαν μέσα στα δρομάκια κάτω από τα δέντρα και τη σκιά τους, ακούγοντας ήχους της φύσης που σε τίποτα δεν θύμιζαν την πόλη που είχαν αφήσει πίσω τους.

«Είσαι καλύτερα; Μου φάνηκες θυμωμένος πριν» επισήμανε εκείνη μετά από λίγα λεπτά ήρεμης πεζοπορίας.

«Γιατί το λες αυτό;»

«Επειδή στο ξενοδοχείο πριν ήσουν απότομος και στο αυτοκίνητο ήσουν σιωπηλός. Αν κρίνω από την όψη σου κάποιος σ' έχει νευριάσει πολύ. Τα λέω σωστά;»

«Πολύ σωστά τα λες.»

«Θα μου πεις τι σου συμβαίνει;» Ο Βελισσάρης δεν είχε σκοπό να περιμένει. Στάθηκε και γυρνώντας μπροστά της να την βλέπει στο πρόσωπο ξεκίνησε με το ερώτημα που τον έκαιγε περισσότερο.

«Θέλω να μου απαντήσεις σε μια και μόνο ερώτηση. Με τον Αυγερινό γνωρίζετε μόνο επειδή έχετε κοινούς γνωστούς ή μήπως είσατε κάτι περισσότερο;» Η Χριστίνα παραπάτησε από το ξάφνιασμα.

«Πως σου ήρθε αυτό και γιατί ξεφύτρωσε ο Αυγερινός στην κουβέντα μας;» Το μυαλό της δούλεψε γρήγορα. Με τον Πάνο ήταν τόσο νευριασμένος, ίσως και μαζί της. Φαντάστηκε ότι οι δυο άντρες είχαν μιλήσει και ο Πάνος του τα είχε πει όλα. Ήταν έτοιμη να τα αρνηθεί και να τον βγάλει τρελό.

«Απάντησε μου σ' αυτό που σε ρωτάω» εξακολούθησε εκείνος αυστηρά. Είχαν ήδη σταματήσει σ' ένα σημείο που από κάτω μπορούσαν να δουν την Πάτρα σαν ένα χαλί από σπίτια, μακριές σκάλες, εκκλησίες, πολυκατοικίες, δρόμους κι αυτοκίνητα. Πιο πέρα η θάλασσα λαμπύριζε και έκανε παιχνίδια με τις χρυσές ανταύγειες του ήλιου, όμως κανένας από τους δυο δεν κοιτούσε την όμορφη θέα.

«Δεν καταλαβαίνω γιατί με ρωτάς κάτι τέτοιο. Είμαστε απλώς γνωστοί. Μπορεί να καθίσαμε και μια δυο φορές στην ίδια παρέα αλλά ποτέ δεν είχαμε πολλά-πολλά. Αφού σου το έχω πει.» Τον κοιτούσε στο πρόσωπο και καμία της κίνηση δεν πρόδιδε ότι έλεγε ένα τόσο αισχρό ψέμα. Ο Βελισσάρης δεν ξαναμίλησε, μόνο γύρισε

το βλέμμα του στα βουνά στο βάθος, που στέκονταν εμπόδιο στη θάλασσα, και τα μάτια του είχαν αρχίσει να υγραίνονται.

«Έκανα λάθος, Χριστίνα, ένα μεγάλο λάθος.» Η Χριστίνα άρχισε να νιώθει φόβο απέναντι σ' αυτόν τον άντρα που η εμπειρία του στη ζωή αργά ή γρήγορα θα ξεπερνούσε τη δική της εφευρετικότητα στα ψέματα.

«Για ποιο λάθος μιλάς;» τόλμησε να ρωτήσει.

«Για τον Αυγερινό» της απάντησε αινιγματικά και την άφησε χωρίς άλλες εξηγήσεις. Μετά από αρκετά λεπτά σιωπής της ζήτησε να φύγουν κι εκείνη τον υπάκουσε χωρίς να καταλαβαίνει τι γίνεται ανάμεσα τους. Φτάνοντας στο αυτοκίνητο τον ξαναρώτησε γιατί ήταν έτσι μαζί της. «Μη ρωτάς και μπες μέσα να φύγουμε» ήταν η δική του απότομη απάντηση. Άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού και την έσπρωξε μέσα λέγοντας της να μην ξαναμιλήσει μέχρι να φτάσουν στο ξενοδοχείο. Μέσα στο αυτοκίνητο σκεφτόταν την κουβέντα τους. Ούτε για μια στιγμή δεν την είχε ακουμπήσει απ' όταν συναντήθηκαν και μαζί μ' αυτό ήταν απότομος κι απόμακρος. Δεν χρειαζόταν περισσότερα, για να καταλάβει ότι αυτά που του είχε πει ο Πάνος τον είχαν επηρεάσει πολύ. Έξω από το ξενοδοχείο αποφάσισε να της μιλήσει ανοιχτά. «Σου έδωσα μια ευκαιρία να μου πεις την αλήθεια, αλλά εσύ επέλεξες αλλιώς. Δεν πειράζει. Από δω και πέρα ο καθένας ας τραβήξει το δρόμο του.»

«Μα γιατί;»

«Ρωτάς γιατί;»

«Εντάξει, κατάλαβα. Σου μίλησε αυτός και σου ξεφούρνισε ένα σωρό ψέματα.» Ο Βελισσάρης είχε ακόμα υπομονή και ψυχραιμία.

«Ξέρω πως βρέθηκες έξω από το σπίτι μου το βράδυ που γνωριστήκαμε. Ξέρω ότι η σχέση μας ήταν μια απάτη. Δεν ήταν μόνο ο Αυγερινός που ήθελες να έχεις. Έπαιξες μαζί μου, εκδικήθηκες την κόρη μου, τη γυναίκα μου, πήγες να μας διαλύσεις. Θέλω να χαθείς από τη ζωή μας και να μην ξανακούσουμε τίποτα για σένα. Δεν αξίζεις ούτε το θυμό μου. Αν έχεις έστω και λίγη αξιοπρέπεια θα μείνεις μακριά.» Εκεί σταμάτησε και περίμενε την κίνηση της, ν' ανοίξει την πόρτα και να φύγει. Η Χριστίνα κάτι πήγε να του πει αλλά εκείνος τη σταμάτησε. «Ούτε λέξη...» και της έδειξε την πόρτα. Εκείνη κατέβηκε από το αυτοκίνητο και δίχως άλλη λέξη, δίχως να πάρει άλλη ανάσα περπάτησε ζαλισμένη μέχρι την είσοδο του ξενοδοχείου και χάθηκε. Ο Βελισσάρης έμεινε εκεί για λίγο ακόμα κι έπειτα ξεκίνησε ανοίγοντας τα παράθυρα να μπει καθαρός αέρας. Το ίδιο βράδυ επιστρέφοντας στο σπίτι του

πήρε ένα κουτί γλυκά και μερικά όμορφα λουλούδια για τις τρεις γυναίκες που τον περίμεναν. Στο βραδινό ήταν ιδιαίτερα κεφάτος και περιποιητικός κάτι που δεν πέρασε απαρατήρητο από την Ελισάβετ. Όταν πια ξάπλωσαν και την πήρε στην αγκαλιά του, η Ελισάβετ ήταν σίγουρη ότι κάτι είχε αλλάξει.

«Χαρούμενος γύρισες» του είπε.

«Χαρούμενος είμαι επειδή γύρισα» της απάντησε εκείνος.

Το επόμενο πρωί το αρχοντικό του Λιόντη ξύπνησε λουσμένο στο φως. Η Λιλή συνάντησε τον αδερφό της πάλι στην κουζίνα, να πίνει τον καφέ του πριν φύγει για το ιατρείο του. Τον αγκάλιασε τρυφερά και τον φίλησε στην κορυφή του κεφαλιού του. Ήταν περήφανη για τον αδερφό της. «Όλα πήγαν καλά, φαίνεται στα πρόσωπά σας» παρατήρησε βλέποντας την αλλαγή στη διάθεση του αλλά και στη διάθεση της Ελισάβετ που είχε ξυπνήσει με κέφια.

«Σ' ευχαριστώ, Λιλή μου. Χάρη σε σένα...»

«Κι εγώ σ' ευχαριστώ που με άφησες να σε πείσω» του είπε χαμογελώντας χαρούμενη που οι σκιές είχαν αρχίσει να φεύγουν από το σπίτι τους. «Λύσε μου μια απορία σε παρακαλώ. Τι είπες στη μικρή για την επίσκεψη σου στο σχολείο; Με σταύρωσε να της πω αν ήξερα κάτι, αλλά δεν λύγισα.» Ο Βελισσάρης γέλασε δυνατά. «Προσποιήθηκα την ανήξερη.»

«Πολύ καλά έκανες. Της είπα ότι ο Ευαγγέλου είχε καλέσει το Δ.Σ του Συλλόγου γονέων και κηδεμόνων για κάποια ζητήματα του σχολείου αλλά μόνο εγώ μπόρεσα να πάω άμεσα. Της είπα ότι σύντομα θα μας ξανακαλέσει.»

«Και σε πίστεψε;»

«Φάνηκε να με πιστεύει, γιατί δεν ρώτησε περισσότερα.»

«Κι ο Λυκειάρχης; Δεν πιστεύω να το συνεχίσει το θέμα με τον Αυγερινό;»

«Όχι. Είμαι σίγουρος ότι χάρηκε που τελείωσε ήσυχα αυτή η ιστορία. Αλήθεια, τον συμπαθείς πολύ τον Αυγερινό. Σε νοιάζει τι θ' απογίνει.»

«Για την ακρίβεια τον έχω μέσα στην καρδιά μου. Και την κόρη σου, Άρη την ενδιαφέρει πολύ. Δεν φαίνεται να είναι μια επιπολαιότητα.» Ο Βελισσάρης έκανε ένα μορφασμό δείχνοντας ότι τον σκότωνε η ιδέα της κόρης του να είναι σε σχέση μ' έναν άντρα. Η Λιλή τον κοίταξε με επικριτικό ύφος γι' αυτό τον μορφασμό.

«Ξέρω, τι σκέφτεσαι, αλλά κατάλαβε με... κόρη μου είναι, τη βλέπω ακόμα σαν κοριτσάκι. Δεν μου είναι εύκολο.» Η Λιλή του έπιασε το χέρι.

«Είναι καλό παιδί και αν έχω καταλάβει καλά, η σχέση τους είναι αθώα.»

«Προς το παρόν. Αλλά, εντάξει κάποτε θα γίνει και το αναπόφευκτο. Μόνο να της φερθεί καλά γιατί αλλιώς...» Τους έπιασαν τα γέλια τη στιγμή που έκανε την εμφάνιση της η Ελισάβετ.

«Γιατί γελάτε εσείς οι δυο;»

«Δεν γελάμε... μιλάμε. Μιλάμε για την κόρη σου και τον Αυγερινό της» είπε η Λιλή εύθυμα. Ο Βελισσάρης κατάλαβε από την έκφραση του προσώπου της γυναίκας του ότι δεν το άκουγε για πρώτη φορά.

«Το ξέρεις κι εσύ; Τι ρωτάω, εσύ δεν θα το ήξερες;»

«Πρόσφατα το έμαθα. Μου το είπε το παιδί και για να πω την αλήθεια χάρηκα που μ' εμπιστεύτηκε πριν από εσένα.»

«Ξέρεις, κι εγώ χαίρομαι που το έκανε» της είπε ο Βελισσάρης και την άρπαξε από τη μέση για να την καθίσει στα πόδια του. Η Λιλή γέλασε με την αυθόρμητη κίνηση του και άρχισε να τους πειράζει που έκαναν σαν παιδιά.

Το μεσημέρι η κυρία Λεγάκη πλησίασε την Αγγελική την ώρα που έφευγαν. «Έλα μαζί μου. Πρέπει να μιλήσουμε» της είπε και την οδήγησε σε μια άδεια αίθουσα. Εκεί η Αγγελική την άκουσε να της λέει όσα είπαν ο Γιάννης και η Έλενα στον Λυκειάρχη. Καθώς τα άκουγε ένιωθε τα πόδια της να λυγίζουν. Όμως η κυρία Λεγάκη της πρόλαβε και τις ευχάριστες εξελίξεις. «Τώρα που το γνωρίζεις και ο κύριος Ευαγγέλου και ο πατέρας σου δεν πρέπει ν' ανησυχείς. Όμως να προσέχεις τους φίλους σου» την προειδοποίησε. Η Αγγελική την ευχαρίστησε κι έφυγε για το σπίτι της με ανάμεικτα συναισθήματα. Στο γυρισμό έξω από το σπίτι της Έλενας την είδε μαζί με τον Γιάννη. Κατάλαβε ότι λογομαχούσαν και πλησίασε, για να τους αντιμετωπίσει, όμως την τελευταία στιγμή το μετάνιωσε. «Δεν αξίζει» σκέφτηκε και τράβηξε το δρόμο της αφήνοντας τους πίσω της μια για πάντα.

Τη ζεστή ηλιόλουστη μέρα διαδέχτηκε μια γλυκιά ήσυχη νύχτα. Ο Βελισσάρης καθισμένος στο μπαρ Πόρτο Λεπάντο περίμενε κάποιον πίνοντας το ποτό του και απολαμβάνοντας την απαλή μουσική. Σκεφτόταν τα τελευταία γεγονότα και συνειδητοποιούσε ποιος ήταν ο ρόλος της Χριστίνας στη ζωή του. Ήθελε κάποιες απαντήσεις και ο μόνος που θα μπορούσε να του της δώσει ήταν εκείνος που μόλις είχε παρκάρει τη μηχανή του έξω από το μπαρ. Ο Πάνος γεμάτος περιέργεια μίληκε

μέσα και κατευθύνθηκε στο τραπέζι του Βελισσάρη Λιόντη. Τον είδε που καθόταν μόνος και από την όψη του φάνηκε πιο ήρεμος και πιο φιλικός, όπως τον είχε γνωρίσει τότε στο πάρτι της Αγγελικής. «Τι θα μου πει απόψε;» αναρωτήθηκε μπαίνοντας. Αν και ποτέ δεν του έλειπε το θάρρος, μπροστά στον Βελισσάρη Λιόντη ένιωθε σαν να έδινε κάποιου είδους εξετάσεις. «Καλησπέρα κύριε Λιόντη» τον χαιρέτησε όρθιος.

«Καλησπέρα Αυγερινέ» του απάντησε ο Βελισσάρης και τον προσκάλεσε να καθίσει. «Θα πεις το ίδιο;» τον ρώτησε και έκανε νόημα στο σερβιτόρο να πλησιάσει. Αμέσως μόλις έφυγε ο νεαρός μπήκε κατευθείαν στο θέμα. «Και πάλι σ' ευχαριστώ που ανταποκρίθηκες στην πρόσκληση μου. Καταλαβαίνω ότι μετά την τελευταία μας συνάντηση μάλλον δεν είμαι και ο πλέον προσφιλής άνθρωπος, για να πεις ένα ποτό.» Ο Πάνος χαμογέλασε και του απάντησε με την ευγένεια που τον χαρακτήριζε ότι δεν ίσχυε κάτι τέτοιο, αλλά θεωρούσε ότι μάλλον εκείνος δεν θα είχε ξανά τη διάθεση να συναντηθούν μετά από εκείνο το βράδυ. «Από τότε έχουν αλλάξει πολλά. Για την ακρίβεια έχουν έρθει τα πάνω κάτω στην προσωπική μου ζωή, κάποια από τα οποία προφανώς τα γνωρίζεις ήδη.» Ο Πάνος κατάλαβε ότι στη συγκεκριμένη συνάντηση δεν θα συζητούσαν για την Αγγελική. «Γνωρίζεις...»

«Ναι, γνωρίζω» απάντησε νιώθοντας ακόμα πιο άβολα.

«Το γνώριζες για μένα και για εκείνη εδώ και καιρό, αλλά δεν μου είπες τίποτα την προηγούμενη φορά. Θα μπορούσες να μου ζητήσεις τα ρέστα ή να μου το πετάξεις στα μούτρα. Ωστόσο, εσύ δεν είπες λέξη.»

«Η συζήτηση μας δεν αφορούσε την προσωπική σας ζωή ή τη ζωή της Χριστίνας.»

«Ναι, αλλά είχες το δικαίωμα. Αρραβωνιαστικά σου ήταν στο κάτω-κάτω.»

«Ο,τι είχαμε με την Χριστίνα τελείωσε προ πολλού. Έφταιξα γιατί δεν της το ξεκαθάρισα νωρίς και μετά έκανα κι άλλα λάθη.»

«Τι λάθη, δηλαδή;»

«Έπρεπε να έρθω να σας μιλήσω για το πώς ένιωθα για την κόρη σας, αλλά δεν μπόρεσα. Κι όταν σας είδα τότε με τη Χριστίνα στην Πάτρα κατάλαβα ότι δεν ήταν τυχαία η γνωριμία σας μαζί της. Ένιωσα υπεύθυνος.»

«Σ' ευχαριστώ που ήσουν διακριτικός, αλλά περισσότερο που δεν το αποκάλυψες εσύ στην κόρη μου.» Τα μάτια του Βελισσάρη γλύκαναν. «Απόψε ήθελα να συμφιλιωθούμε.»

«Αυτό θα μ' ευχαριστούσε πολύ κι εμένα» του απάντησε ο Πάνος κι έδωσαν

τα χέρια για να κάνουν μια καινούρια αρχή. Κι εκεί που δεν το περίμενε κανένας από τους δυο, έγιναν φίλοι έχοντας περισσότερα πράγματα να τους ενώνουν παρά να τους χωρίζουν.

Την ίδια ώρα η Λιλή και η Ελισάβετ επέστρεφαν από ένα φιλικό σπίτι φανερά προβληματισμένες. Λίγες ώρες πριν είχαν συναντήσει κάποιες κυρίες για συζήτηση, καφέ και γλυκό. Ήταν όλες μέλη ενός φιλανθρωπικού συλλόγου, ανάμεσα τους και η Τίνα Μιχαήλ η οποία προφασίστηκε κάποια δικαιολογία, για να μην μείνει στη συνάντηση. Η Ελισάβετ με την Λιλή παρέμειναν για λίγο αλλά κι αυτές έφυγαν νωρίς βρίσκοντας μια άλλη δικαιολογία.

«Πάμε στην Τίνα; Θα γύρισε στο σπίτι της» πρότεινε η Ελισάβετ.

«Πάμε» συμφώνησε η Λιλή που κι εκείνη γνώριζε τον λόγο που αναγκάσει την Τίνα να φύγει κακήν κακώς από την φιλανθρωπική συνάντηση. Στο σπίτι των Μιχαήλ η Τίνα ήταν μόνη. Τις υποδέχτηκε κάπως αμήχανα καθώς δεν περίμενε την επίσκεψη τους αλλά και η ντροπή που αισθανόταν για όσα είχαν συμβεί μεταξύ των παιδιών τους αλλά και για τα τελευταία γεγονότα στο σχολείο την έκανε να είναι κουμπωμένη.

«Περάστε» τις προσκάλεσε στο σαλόνι τους και τις έβαλε να καθίσουν. «Νωρίτερα πέρασε και ο Άρης από εδώ, ήταν κι ο Αντρέας...» Τα λόγια έβγαιναν με δυσκολία από τα χείλη της και τα χέρια της έκαναν αδέξιες κινήσεις την ώρα που τις σέρβιρε ένα λικέρ που είχε φτιάξει η ίδια. «Υποθέτω ήρθατε κι εσείς για τον ίδιο λόγο» τους είπε. «Δεν ξέρω τι να πω πια» ψέλλισε και κάθισε στον καναπέ απέναντι τους. Η Ελισάβετ βλέποντας την στα πρόθυρα της κατάρρευσης πήγε κοντά της και κάθισε δίπλα της να της δώσει κουράγιο. Από τα μάτια της είχαν αρχίσει να κυλούν δάκρυα και το βλέμμα της είχε στυλωθεί στα πόδια της. «Συγνώμη, ειλικρινά συγνώμη... δεν ξέρω πως τα έκανε αυτά το παιδί μου.» Η Ελισάβετ αντάλλαξε μερικά βλέμματα με τη Λιλή που καθόταν απέναντι τους κι έπειτα μίλησε στην Τίνα με γλυκό τρόπο.

«Δεν ήρθαμε για να μας ζητήσεις συγνώμη. Ήρθαμε, για να σου συμπαρασταθούμε. Αυτό κάνουν οι φίλοι.» Η Λιλή ήρθε και κάθισε κι εκείνη δίπλα στην Τίνα που τις κοιτούσε με απορία. «Είμαστε εδώ και μπορούμε να σε βοηθήσουμε αν το θέλεις» της είπε κι εκείνη και την αγκάλιασε τρυφερά. Ήξεραν εδώ και καιρό αυτό που η Τίνα βίωνε για πολλά χρόνια και προσπαθούσε να κρύψει απ' όλους. Είχαν δει τα σημάδια της ψυχολογικής και σωματικής βίας, τον φόβο της

και τις προσπάθειες της να καλύψει την βάνουση συμπεριφορά του άντρα της πάνω της. Η Ελισάβετ της εξομολογήθηκε ότι το υποψιαζόταν από καιρό, αλλά τώρα πια ήταν σίγουρη τι συνέβαινε.

«Ο Άρης σας άκουσε που μαλώνετε την ώρα που έφευγε. Μου είπε ότι τον άκουσε που σου φώναζε, σε έβριζε και μετά σε χτύπησε. Σας άκουγε αλλά πάγωσε εκείνη τη στιγμή και δεν ήξερε τι να κάνει. Έφυγε χωρίς να κάνει αυτό που έπρεπε. Έπρεπε να τον σταματήσει.»

«Όχι, καλύτερα που έφυγε.» Τα μάτια της σταμάτησαν τα δάκρυα, αλλά κοιτούσαν με φόβο. «Δεν έπρεπε ν' ανακατευτεί. Κανείς δεν πρέπει ν' ανακατευτεί. Θα με σκοτώσει μου' χει πει αν τολμήσω ποτέ να το πω σε κανέναν.» Το κορμί της τρανταζόταν ολόκληρο. «Κανείς δεν πρέπει να το μάθει.»

«Τίνα, αν τον καταγγείλεις πιστεύεις ότι θα σου κάνει κακό;»

«Σίγουρα. Μου' χει κάνει κακό πολλές φορές και μη νομίζετε, δεν τον συγχωρώ. Τον φοβάμαι όμως, και σκέφτομαι το παιδί. Κι αυτό εμένα θα κατηγορήσει.»

«Όχι, μην το λες αυτό. Το παιδί σου σ' αγαπάει» τη διαβεβαίωσε η Ελισάβετ.

«Δεν είναι αλήθεια. Το παιδί μου δε με υπολογίζει. Κι έχει δει τόσα πολλά το καημένο...» Σ' αυτό το σημείο ξαναέβαλε τα κλάματα. Οι ενοχές και η στεναχώρια την είχαν καταβάλει. «Θα με σκοτώσει και θα στιγματιστεί το παιδί...» Η Λιλή κι Ελισάβετ δεν πίστευαν στ' αφτιά τους. «Ευτυχώς δεν θα γυρίσει απόψε. Θα μείνει στο σπίτι της γκόμενας.» Οι δυο γυναίκες κοιτάχτηκαν κι αντάλλαξαν ματιές που έδειχναν ότι επιβεβαιωνόταν δυστυχώς και αυτή η φήμη. «Φαντάζομαι κάτι θα έχει πάρει το αντί σας. Δεν κρύβεται πια, δεν κρατά ούτε τα προσχήματα. Μένει μαζί της όποτε του κάνει κέφι και δεν υπολογίζει την υπόληψη μου. Κι εγώ συμπεριφέρομαι στον έξω κόσμο σαν να μην τρέχει τίποτα. Είμαι η περήφανη σύζυγος του Αντρέα Μιχαήλ που όλοι τη ζηλεύουν για την τύχη της.» Τους έδειξε τα μελανιασμένα χέρια της, το λαιμό και στα πόδια της. «Δεν με νοιάζει το ξύλο, ούτε οι βρισιές. Έχω συνηθίσει πια τόσα χρόνια. Εγώ φταίω που δεν είμαι άξια για τίποτα. Εγώ φταίω που δεν τον ικανοποιώ στο σεξ και τον αναγκάζω να με βιάζει. Εγώ φταίω που δεν ζήτησα όλη την περιουσία μου από τους γονείς μου και του στερώ τη μεγάλη ζωή... εγώ φταίω για όλα. Και το παιδί... στα χνάρια του βαδίζει. Το καταστρέφει και λέει ότι εγώ φταίω που το έχω κακομάθει.»

«Μην το λες αυτό» της είπε η Λιλή που παρακολουθούσε το παραλήρημα της και είχε ξεμείνει από λόγια. «Φυσικά και δεν φταις εσύ. Δεν σου αξίζει τίποτα απ'

όλα αυτά».

«Χρειάζεσαι βοήθεια, Τίνα μου. Αυτό χρειάζεσαι και να πατήσεις στα πόδια σου. Μπορούμε να σε βοηθήσουμε... μπορούν και οι γονείς σου. Δεν είσαι μόνη σου» πρόσθεσε η Ελισάβετ μα η Τίνα δεν έβλεπε πως μπορούσε να γίνει κάτι τέτοιο. Συνέχισε να κατηγορεί τον εαυτό της που δεν ήταν άξια να κρατήσει τον άντρα της, που την κακοποιούσε γιατί εκείνη τον έφτανε σ' αυτό το σημείο, γιατί δεν ήταν καλή μάνα, γιατί έλεγε ψέματα στους γονείς της ότι ήταν ευτυχισμένη. Για εκείνη δεν υπήρχε καμία διέξοδος. «Δεν θα σε αφήσουμε έτσι... Σίγουρα θα υπάρχει τρόπος. Μόνο πάψε να κατηγορείς τον εαυτό σου και δες ποιος πραγματικά είναι ο ένοχος.»

Η Λιλί κι η Ελισάβετ έμειναν μαζί της όσο χρειάστηκε, για να ηρεμήσει κι έφυγαν όταν πια επέστρεψε ο Γιάννης από το φροντιστήριο. Στο δρόμο για το σπίτι οι κουβέντες τους ήταν μετρημένες. Από το μυαλό τους δεν μπορούσαν να βγουν τα λόγια της Τίνας και η εικόνα του κακοποιημένου της κορμιού. Η Ελισάβετ προσπάθησε να εξηγήσει την στάση της.

«Ξέρεις, μπορώ να καταλάβω γιατί τόσα χρόνια υπομένει αυτή την κατάσταση. Μεγάλωσε κι εκείνη με το ίδιο δόγμα που μεγαλώσαμε οι περισσότερες, τι θα πει ο κόσμος, πως θα φανούμε στην κοινωνία. Ποια θα μπορούσε να το αμφισβητήσει; Ποια θα μπορούσε να ορίσει μόνη τη ζωή της χωρίς να την πιάσουν στο στόμα τους οι υπέρμαχοι της ηθικής;» Λέγοντας αυτά συνειδητοποίησε ότι μπροστά της είχε το παράδειγμα. «Συγγνώμη, μίλησα χωρίς να σε υπολογίσω» της είπε. «Καταλαβαίνεις, όμως, τι θέλω να πω, έτσι δεν είναι;» Η Λιλί χαμογέλασε.

«Εγώ είχα προοδευτικούς γονείς και έφυγα μικρή από τη χώρα. Γυρνώντας σπουδαγμένη και με τον αέρα του εξωτερικού οι άνθρωποι γύρω μου ήταν αναγκασμένοι να με αποδεχτούν ως κάποια διαφορετική. Μην ξεχνάς, όμως, ότι και για μένα υπήρξαν δυσάρεστα σχόλια. Πόσες φορές σε ρώτησαν γιατί η κουνιάδα σου ποτέ δεν παντρεύτηκε; Πόσες φορές χρειάστηκε να απαντήσω κι εγώ; Γελάω ακόμα με την αντίδραση του θείου Σωκράτη και της θείας Λουκίας όταν είχα έρθει με τον Ζαν και τον Αντόν στο χωριό.» Η Ελισάβετ θυμόταν καλά. Πριν χρόνια η Λιλί είχε φιλοξενήσει στο σπίτι τους στο χωριό δυο φίλους της Γάλλους. Ο θείος της πήγε να πάθει εγκεφαλικό όταν κατάλαβε ότι κανένας από τους δυο δεν ήταν αρραβωνιαστικός της Λιλίς αλλά ότι οι δυο τους ήταν ζευγάρι. Το γέλιο της Ελισάβετ αντήχησε στα στενά σοκάκια. «Δεν μου ξαναμίλησε από τότε!» Λίγο πριν φτάσουν στο σπίτι η Ελισάβετ αποφάσισε ν' αλλάξει κουβέντα και να εξομολογηθεί στην Λιλί τι είχε συζητήσει με το Βελισσάρη το προηγούμενο βράδυ.

«Το παραδέχτηκε για την άλλη γυναίκα, μόνος του άνοιξε τη συζήτηση. Μου είπε ότι ήταν μια επιπόλαιη ιστορία που την έχει ήδη λήξει. Με παρακάλεσε γονατιστός, στην κυριολεξία γονατιστός, να τον συγχωρέσω και μου ορκίστηκε ότι δεν είχε σκοπό να με πληγώσει.» Η Λιλή χαιρόταν που ο αδερφός της έκανε το σωστό.

«Και συ; Τι του είπες;»

«Τίποτα δεν είπα. Το ξέρει ότι τον συγχωρώ και ας μην είναι εύκολο για μένα.» Η Λιλή ήταν περήφανη για την Ελισάβετ. «Τον αγαπώ, και την οικογένειά μας τη θέλω έτσι όπως είναι.»

«Και πιστεύεις ότι δεν θα σε επηρεάζει; Εννοώ ότι θα μπορέσεις να το αφήσεις πίσω σου;»

«Θα προσπαθήσω. Αν με βοηθήσει κι ο Άρης, ίσως...»

«Εγώ πιστεύω ότι έχει μετανιώσει και θα επανορθώσει. Κι εσύ... ελπίζω να είσαι ευτυχισμένη. Όμως μην ξεχνάς αυτά που μου έλεγες πριν. Εσύ θα πρέπει ν' αποφασίζεις για τη ζωή σου και όχι τι θα πουν οι άλλοι.» Κι εκεί ακριβώς η Ελισάβετ της έκανε μια αποκάλυψη.

«Να ξέρεις ότι δεν ξέχασα την κουβέντα που κάναμε τις προάλλες. Νομίζω ότι θα κάνω κι εγώ κάτι για μένα. Αποφάσισα να εργαστώ και νομίζω ότι ο ξενώνας χρειάζεται έναν άνθρωπο στην υποδοχή, στις δημόσιες σχέσεις... Τι λες;» Αυθόρμητα η Λιλή άνοιξε διάπλατα τα χέρια της σαν να αγκάλιαζε την καλή είδηση.

«Είσαι γενναία! Να το κάνεις. Είμαι σίγουρη ότι θα το κάνεις και θα το χαρείς» της είπε μ' ενθουσιασμό και πέρασαν την πόρτα τους αγκαλιασμένες. «Έλα, ας πιούμε ένα αληθινό ποτό να το γιορτάσουμε» της είπε κι έφερε ένα μπουκάλι τζιν για να πιούν στην υγεία τους.

Ήρθαν οι διακοπές του Πάσχα και στο αρχοντικό του Λιόντη όλη τη Μεγάλη Εβδομάδα τα παράθυρα ήταν κλειστά, ο κήπος έρημος και η οικογένεια δεν φαινόταν πουθενά. Αυτή τη φορά όμως ο Πάνος δεν ανησυχούσε. Ήξερε ότι η Αγγελική ήταν με τους γονείς της στην Άνω Χώρα για τις διακοπές. Μιλούσαν καθημερινά στο τηλέφωνο, έχοντας πια την επίσημη άδεια από τους γονείς της, και μάθαινε τα νέα της.

«Δεν θα πας στους φίλους σου στα Γιάννενα;» τον ρώτησε η Αγγελική που

στεναχωριόταν να τον σκέφτεται μόνο του στη Ναύπακτο χωρίς οικογένεια και με τους φίλους του μακριά. Στην Αθήνα της είχε πει ότι δεν ήθελε να πάει, αλλά είχε δεχτεί την πρόσκληση του Βασίλη να περάσει λίγες μέρες μαζί τους.

«Θα πάω, μην ανησυχείς. Εσύ κοίτα να ξεκουραστείς όσο μπορείς» της είχε απαντήσει. Το Μεγάλο Σάββατο το πρωί ξεκίνησε με τη μηχανή για μια απολαυστική διαδρομή μέσα στη φύση. Όσο ανέβαινε στα βουνά της Ορεινής Ναυπακτίας τόσο μαγευόταν από τις υπέροχες εικόνες που έβλεπε. Πέρασε μέσα από γραφικά χωριά που ξεπηδούσαν μέσα στις κατάφυτες πλαγιές, διέσχισε πυκνά δάση από έλατα και σταμάτησε σε μια πηγή με κρυστάλλινα νερά να χαζέψει τη θέα από ψηλά. Δεν ήξερε τι να πρωτοθαυμάσει. Οι διάφορες αποχρώσεις του πράσινου ήταν πασπαλισμένες με χρώματα της άνοιξης, ο ουρανός ήταν καταγάλανος κι ο ήλιος εκτυφλωτικός περνούσε μέσα από τα πυκνά φυλλώματα των δέντρων και τρύπωνε δημιουργώντας στενά φωτεινά περάσματα μέσα στο δάσος. Όλα του άρεσαν σ' αυτόν τον τόπο, αλλά περισσότερο τον ευχαριστούσε αυτή η ίδια η ένωση του με το φυσικό περιβάλλον. Σε λίγες ώρες έμπαινε στην Άνω Χώρα προσκεκλημένος του Βελισσάρη Λιόντη έχοντας μεγάλη χαρά που θα περνούσε με την οικογένειά του την Ανάσταση και την ημέρα του Πάσχα. Οι οδηγίες του έλεγαν να ψάξει για τον ξενώνα. Εκεί θα τους έβρισκε. Η Αγγελική δεν γνώριζε ότι ο Πάνος θα βρισκόταν ανάμεσα στους πρώτους επισκέπτες. Φτάνοντας, τους βρήκε στη μεγάλη βεράντα ν' απολαμβάνουν τον καφέ τους μετά την εκκλησία. Πρώτος σηκώθηκε να τον υποδεχτεί ο ίδιος ο Βελισσάρης ενώ πίσω του ερχόταν η Αγγελική που δεν πίστευε στα μάτια της.

«Καλώς ήρθες στο χωριό μας» του είπε απλώνοντας το χέρι του και γυρνώντας προς την Αγγελική της έκανε νόημα να πλησιάσει περισσότερο. «Έλα παιδί μου να καλωσορίσεις κι εσύ τον κύριο Αυγερινό» την παρότρυνε. Η Ελισάβετ κι η Λιλή, που γνώριζαν ότι θα έρθει, χαμογελούσαν περήφανες για τον Βελισσάρη που αφηφώντας το δόγμα προσκάλεσε τον αγαπημένο της κόρης του στο σπίτι τους. «Καλώς σας βρήκα» χαμογέλασε κι ο Πάνος πιάνοντας ντροπαλά το χέρι της Αγγελικής μπροστά στον πατέρα της. Τις επόμενες στιγμές που ακολούθησαν μπορεί να τις περιγράψει κάποιος με τα πιο χαρούμενα λόγια, γιατί ο Πάνος βρέθηκε ανάμεσα σε ανθρώπους που τους έδειξαν αγάπη και αποδοχή.

Εκείνες οι μέρες πέρασαν όμορφα αλλά τελείωσαν γρήγορα. Το σχολείο ξανάρχισε, το διάβασμα έφτασε στο αποκορύφωμα και το άγχος δοκίμασε τα νεύρα των μαθητών μέχρι να σπάσουν. Παραμονή των εξετάσεων ο Πάνος είχε ζητήσει από την Αγγελική να βρεθούν για μια ώρα. Την περίμενε στο Ρολόι του Λεπάντο

καθισμένος στο φιλόξενο παγκάκι τους κι αγνάντευε τη θάλασσα. Σκεφτόταν την χρονιά που πέρασε, τους ανθρώπους που γνώρισε, την πόλη που λάτρεψε. Και μετά το καλοκαίρι η ζωή του θα άλλαζε πάλι και η θα του έπαιρνε μακριά την αγαπημένη του. Δεν ήθελε καμιά θλιβερή σκέψη να τον επηρεάσει. Θα στεκόταν στο πλευρό της Αγγελικής και μόνο τις θετικές του σκέψεις θα της χάριζε. Μια ώρα έμειναν μαζί και έπειτα την έστειλε στο σπίτι της να ξεκουραστεί.

«Εσύ, πως ένιωθες την πρώτη μέρα των εξετάσεων;» τον ρώτησε φεύγοντας. «Θυμάμαι πως το κυριότερο συναίσθημα ήταν η ανασφάλεια. Φοβόμουν ότι θα τα ξεχάσω όλα όταν θα ερχόταν η στιγμή. Όμως όταν ήρθαν τα θέματα κατάλαβα ότι ήμουν μόνο εγώ και το γραπτό μου. Και το γραπτό μου ήταν φίλος κι όχι εχθρός. Ήρεμος πια, έγραφα όσο καλύτερα μπορούσα κι ακολούθησα την ίδια ιδέα μέχρι το τέλος.»

Δυο εβδομάδες μετά κι όλα είχαν τελειώσει. Το ραντεβού τους ήταν στο κέντρο της πόλης, στα φανερά, στο φως του ήλιου. Η ώρα σχεδόν έντεκα και μισή κι ο Πάνος στεκόταν στην πλατεία Λιμανιού ακουμπισμένος στον μεγάλο πλάτανο. Ξαφνικά ένα λευκό λινό φόρεμα του τράβηξε την προσοχή. Όπως ερχόταν από μακριά φαινόταν εκτυφλωτικό, σαν ανοιγμένο πανί πλοίου κάτω από τον ήλιο. Όσο πλησίαζε τόσο τον κυρίευε η επιθυμία να το σταματήσει. Το κορίτσι που το φορούσε ήταν πανέμορφο. Ο Πάνος έκλεισε τα μάτια του για λίγα δευτερόλεπτα όπως τα κλείνει κάποιος που θέλει να κρατήσει για πάντα στη μνήμη του την ωραιότερη εικόνα. Το κορίτσι με το λευκό φόρεμα πέρασε από μπροστά του με βήμα χαρούμενο, γοργό κατεβαίνοντας τα σκαλοπάτια της πλατείας και ψάχνοντας κάποιον. Παρακολουθούσε το λευκό φόρεμα ν' απομακρύνεται. Τα χείλη του πρόφεραν αθόρυβα, «γύρνα και κοίταξέ με» κι εκείνη... γύρισε και τον κοίταξε.

Λίγα λόγια για τη συγγραφέα.

Η Μαρία Παπαζώη γεννήθηκε το 1976 στην Αθήνα όπου και μεγάλωσε. Τα τελευταία χρόνια ζει με την οικογένειά της στην Άρτα, τόπο καταγωγής της, και εργάζεται ως καθηγήτρια Αγγλικών σε δημόσια σχολεία. Σπούδασε στο Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών στο τμήμα Αγγλικής Γλώσσας και Φιλολογίας και συνέχισε τις σπουδές της στο Πανεπιστήμιο Κρήτης στο τμήμα Προσχολικής Αγωγής.